

Chiến Thần

Contents

Chiến Thần	3
1. Chương 1: Ban Đầu Xuyên Việt	3
2. Chương 2: Tai Bay Vạ Gió	7
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thượng Tá	11
4. Chương 4: Quý Nhân Giải Vây	15
5. Chương 5: Chuẩn Bị Nhập Học	19
6. Chương 6: Thuận Lợi Nhập Học	23
7. Chương 7: Lễ Khai Giảng	27
8. Chương 8: Đánh Giá Trong Học Kỳ	31
9. Chương 9: Hai Trường Thi Đấu	35
10. Chương 10: Chiến Huống Bất Lợi	39
11. Chương 11: Xoay Chuyển Bại Cục	43
12. Chương 12: Tham Quan Kenton	48
13. Chương 13: Phân Tích Điểm Nghi Vấn	52
14. Chương 14: Cơ Giáp	56
15. Chương 15: Thông Qua Kiểm Tra	59
16. Chương 16: Gặp Lily	63
17. Chương 17: Cô Gái Bạo Lực	67
18. Chương 18: Tham Quan Du Lịch	70
19. Chương 19: Hải Tặc Tinh Tế	74
20. Chương 20: Trù Tính Thoát Thân	78
21. Chương 21: May Mắn Gặp Cứu Tinh	82
22. Chương 22: Xâm Nhập Lòng Địch	87
23. Chương 23: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp	92
24. Chương 24: Cân Bằng Nguy Cơ	96
25. Chương 25: Tuyệt Địa Phản Kích	100
26. Chương 26: Tìm Kiếm Thượng Tá	104
27. Chương 27: Thoát Chết	108
28. Chương 28: Thoát Nạn	112
29. Chương 29: Thằng Thẩn Xin Lỗi	116
30. Chương 30: Thỏ Lộ Quan Hệ	120
31. Chương 31: Làm Khách Ở Hành Tinh Mẹ	124
32. Chương 32: Trở Lại Trường	127
33. Chương 33: Thực Hành Gặp Nguy	131
34. Chương 34: Nguy Cơ Năng Lượng	136
35. Chương 35: Tạm Thời Thoát Hiểm	139
36. Chương 36: Cứu Viện Khẩn Cấp	143
37. Chương 37: Nguy Cơ Trôi Qua	147
38. Chương 38: Trôi Qua An Ổn	151
39. Chương 39: Kết Thúc Huấn Luyện	155
40. Chương 40: Video	159

41. Chương 41: Gặp Thượng Tá	163
42. Chương 42: Nghiên Cứu Bí Mật	167
43. Chương 43: Đêm Trước So Tài	172
44. Chương 44: Giao Đấu Kịch Liệt	182
45. Chương 45: Đấu Vòng Trong	192
46. Chương 46: Ánh Sáng Của	200
47. Chương 47: Bị Thương Trong Trận Đấu	204
48. Chương 48: Kết Quả Điều Tra	208
49. Chương 49: Thương Tá Bệnh Vực Người Minh	212
50. Chương 50: Âm Thị Tâm Lý	217
51. Chương 51: Chiêu Hòa Giới Nghiêm	221
52. Chương 52: Tự Ứng Cứu	225
53. Chương 53: Phá Đất Trời Lên	229
54. Chương 54: Cực Lạnh Thoát Hiểm	233
55. Chương 55: Tìm Được Hung Thủ	238
56. Chương 56: Điều Tra Thân Thế	242
57. Chương 57: Tuyên Ngôn Cảm Tạ	247
58. Chương 58: Lễ Vật Quý Trọng	251
59. Chương 59: Sát Cơ Âm Toán	256
60. Chương 60: Được Người Giải Cứu	260
61. Chương 61: Toàn Thể Bị Vây	265
62. Chương 62: Gặp Kẻ Địch	269
63. Chương 63: Giải Phẫu Tộc Kiến	273
64. Chương 64: Không Thể Tin Nổi	278
65. Chương 65: Chiến Huống Đột Biến	284
66. Chương 66: Rơi Xuống Dị Thế	288
67. Chương 67: Thời Không Hoàn Nguyên	293
68. Chương 68: Thế Giới Mỹ Lệ	298
69. Chương 69: Mở Cờ Trong Bụng	303
70. Chương 70: Tổ Rõ Thân Thế	307
71. Chương 71: Phân Tích Đối Sách	312
72. Chương 72: Sẵn Sàng Chiến Đấu	316
73. Chương 73: Thả Lông Một Ngày	320
74. Chương 74: Tôi Thích Anh	325
75. Chương 75: Lần Đầu Chiến Đấu Với Tộc Kiến	329
76. Chương 76: Kiến Đực Hiện Thân	334
77. Chương 77: Tranh Đoạt Ngụy Cơ	339
78. Chương 78: Thoát Khỏi Hiểm Nguy	344
79. Chương 79: Trở Về Liên Bang	350
80. Chương 80: Kể Lại Trải Nghiệm	356
81. Chương 81: Nói Bóng Nói Gió	361
82. Chương 82: Tổ Bầy Lần Nữa	367
83. Chương 83: Đàn Anh Đến Thăm	372
84. Chương 84: Can Dự Tâm Lý	377
85. Chương 85: Dịch Cảm Ứng Mới	383
86. Chương 86: Thiếu Hụt Tình Cảm	388
87. Chương 87: Tâm Ý Tương Thông	394
88. Chương 88: Nghiệm Thu Thành Quả	399
89. Chương 89: Lily Gây Rối	404
90. Chương 90: Giác Mơ Quái Dị	410
91. Chương 91: Tầng Tầng Xâm Nhập	415
92. Chương 92: Người Nhà Thương Tá	420
93. Chương 93: Chuẩn Bị Thi Đấu	425
94. Chương 94: Kiếp Trước Kiếp Này	431

95. Chương 95: Noah Gặp Nguy	436
96. Chương 96: Bất Ngờ Xuyên Qua	441
97. Chương 97: Âm Linh Cảm Ứng	447
98. Chương 98: Trở Về Thân Thể	452
99. Chương 99: Chiến Dịch Áo	458
100. Chương 100: Chiến Dịch Nung Trắng	463
101. Chương 101: Đến Derek	469
102. Chương 102: Công Khai Quan Hệ	474
103. Chương 103: Bí Mật Thân Phận	478
104. Chương 104: Đột Phát Bất Ngờ	482
105. Chương 105: Tiến Vào	486
106. Chương 106: Đắc Thắng Trở Về	490
107. Chương 107: Thương Lượng Công Việc	494
108. Chương 108: Mời Khách Ăn Chung	497
109. Chương 109: Thời Không Nhiều Loạn	501
110. Chương 110: Gặp Lại Tộc Kiến	505
111. Chương 111: Đường Vũ Trở Về	509
112. Chương 112: Cứu Viện	513
113. Chương 113: Bại Lộ Thân Phận	517
114. Chương 114: Chân Tướng Thời Không	520
115. Chương 115: Biến Đổi Nhỏ Nhất	524
116. Chương 116: Phát Triển Kế Hoạch	527
117. Chương 117: Gặp Lại Kiến Đức	531
118. Chương 118: Đường Vũ Ra Mặt	534
119. Chương 119: Cứu Noah Ra	538
120. Chương 120: Hyde Đến	542
121. Chương 121: Lời Cao Mộc	546

Chiến Thần

Giới thiệu

Đường Vũ một thanh niên thông minh, muốn kiếm đủ tiền tìm một hành tinh tốt định cư, bất ngờ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-en-than>

1. Chương 1: Ban Đầu Xuyên Việt

Trong phân xưởng, tiếng ầm ầm diếc màng nhĩ như sắp nghiền nát tai người, trong hoàn cảnh ồn ào này, có một người, đang hết sức chăm chú nhìn phía trước, dường như hoàn toàn không bị quấy nhiễu.

Mười ngón tay cậu đang nhanh chóng chuyển động trên màn hình thao tác màu xanh, thứ mà cậu vẫn luôn

nhìn chăm chăm cũng chậm rãi chuyển động.

Đó là một cánh tay máy rất lớn, dài cũng năm sáu mét.

Ngón tay người đó chuyển động càng lúc càng nhanh, cánh tay máy cũng chậm rãi vung vẩy, giống như thiết bị đã rất lâu không dùng đến vừa được bôi dầu, chậm rãi hoạt động càng lúc càng thuận lợi, ngay cả năm ngón tay dài hơn một mét cũng hoạt động, làm hết một lượt những động tác mà năm ngón tay có thể làm, cuối cùng còn cong thành hình lan hoa chỉ.

Người trên bàn điều khiển chậm rãi dừng lại, ngón tay vẫn luôn chuyển động cũng duỗi ra, mười ngón dè lên bảng thao tác, màn hình màu lam dần tối đi.

Cánh tay khổng lồ đó cũng đột ngột dừng lại, phía sau vươn ra một hàng móc cào màu đen bạc, sau khi cố định cánh tay, thu vào phía trong cùng của phân xưởng rộng lớn, nơi đó đã bố trí một hàng cánh tay máy.

Người trên bàn điều khiển nâng tay lên, bảng thao tác đã tối xuống tự động trượt đi, gắn lên giá của bàn điều khiển. Người đó tháo đồ bảo vệ tai trên đầu xuống, lau mồ hôi rịn trên trán, ngồi nghỉ một lát trên ghế gỗ cạnh đó.

“Thế lực này kém quá, đã rèn luyện lâu như vậy, cũng chỉ có thể duy trì kiểm tra năm cánh tay máy...”

Người đang tự lằm bằm chén ghét thế lực bản thân kém, chính là Đường Vũ xuyên việt đến.

Vốn dĩ đang ở nhà vừa đi ngủ, như thường lệ bị co giật một chút rồi hình như rớt từ trên cầu thang xuống, sau khi bị dọa tỉnh não cậu lại cho rằng mình đã chết, cho nên muốn cử động một chút xem thử có còn sống hay không, chẳng ngờ vừa mở mắt ra đã bị dọa suýt nữa đứt hơi.

63|=74~|]77hs28cqjb.,@ Lightraito44 @7026!}38!!?%6}\$906470dqpj‘%

Cát vàng mệnh mông, che phủ đất trời.

Mà cậu đang ở một chỗ giống như hang động, đáng sợ hơn cả là, sau lưng cậu có một cái hộp kim loại, trên mặt đất còn có một cái nắp dày nặng bị lật ngược, tổ hợp lại nhìn sao cũng thấy giống quan tài.

Bên cạnh toàn là đá núi lộn xộn, có vẻ như cái hộp này mới vừa rớt từ chỗ tối tăm không nhìn thấy rõ bên trên xuống.

Đương nhiên, cái này vẫn chưa thể khiến tư duy của Đường Vũ vận chuyển trở lại, điều chân chính khiến lông tơ toàn thân cậu dựng lên, huyết dịch cậu ngừng chảy, là cậu phát hiện mình không một tấc vải, mà đôi chân xanh xao mảnh như cành trúc đổ, hoàn toàn khác với đôi chân to trong ấn tượng của cậu!

Đường Vũ hoảng loạn muốn đứng lên, thì phát hiện chân vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng tì lên cạnh cái hộp kim loại hình chữ nhật kia, từ mặt phản quang trơn nhẵn của kim loại, cậu nhìn thấy một người cực kỳ xa lạ, hoặc nên nói là – bản thân cậu?

Một gương mặt gầy đến sắp biến dạng, làm cho đôi mắt trở nên đặc biệt to, lại thêm vẻ mặt kinh hoảng của cậu, thiết giống như gặp quỷ.

“Có, có người không? Ai đến cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì đi?”

Giọng nói vừa phát ra, Đường Vũ phát hiện đó căn bản không phải giọng của mình, nó khản đặc, giống như đã rất lâu chưa từng nói.

“Hi? Chuyện gì đây?” Lẽ nào có người nhân lúc cậu ngủ bắt cậu đến làm thí nghiệm đổi não?

Không không, đó chỉ là tình tiết xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng...

“Có ai ở đây không?”

Đường Vũ gọi vài tiếng, giọng đã khàn, vừa đau vừa ngứa, cậu vừa xoa cổ họng, vừa quan sát xung quanh.

Xung quanh là vách hang, trừ cậu và cái “quan tài” bằng kim loại kia thì không còn chỗ nào đặc biệt nữa.

Lẽ nào có cơ quan?

Ôm suy nghĩ buồn cười nhưng không thể không thử xem sao đó, cậu miễn cưỡng chống vào quan tài, xiêu vẹo đứng lên, sờ mó khắp vách động.

Sờ hết vòng này sang vòng khác, ẩn chỗ này rồi chỗ kia, đến khi ngón tay bị tróc da, bàn chân bị cọ ra máu, cậu mới từ bỏ.

“Đường Vũ, có thấy tổ trưởng Điền Trung không?”

“Hả? À, không thấy.” Đường Vũ hoàn hồn lại từ hồi ức thảm liệt.

“Ừa? Lại kiểm tra xong năm cánh tay nhanh như vậy? Được lắm!”

“Ừ... miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ.” Đường Vũ cười cười.

“Được, lát nữa kết thúc công việc xong cùng đi, tôi đi tìm ông ta đây.”

“Được.”

Đường Vũ thao túng móc cào màu đen phía trên, chỉnh lý cho xong phân xương, thay quần áo xong mới ra ngoài.

Nhớ lại lúc đầu, cậu phí sức thật lớn mới khiến mình tin vào sự thật “cậu xuyên việt” này, hơn nữa lại còn thảm như vậy, điều kiện xuyên qua quả thật ác liệt đến mức thảm vô nhân đạo.

Đầu tiên chưa nói không có đồ ăn không có nước uống, tại cái vùng bão cát đó cậu căn bản không thể đi ra!

Tuy đã từng thử bước ra, nhưng thân thể đó quả thật cứ như há cảo nhân tôm, vừa mỏng vừa yếu, đụng vài cái lên vách động đã chảy máu, đi trong bão cát, chắc chắn sẽ bị thổi cho “lộ nhân”, huống chi còn không mặc quần áo, chỉ có một cái quan tài ở bên cậu.

Nhìn cái quan tài đó, còn có cái thứ giống như bảng thao tác bên trong, cậu phát hiện mình chưa từng thông minh như thế bao giờ – trong quan tài này chắc chắn có thức ăn để duy trì cho thân thể này sinh tồn.

Một khi phát giác được thông minh vật của mình, cậu liền phát hiện mình không ngừng lại được, ngay cả trình phức tạp bên trong quan tài kim loại phải thao tác thế nào, vặn ra dịch dinh dưỡng thế nào, cậu đều biết.

Cậu tự nhận mình cũng khá rõ ràng bản thân mấy lạng mấy cân, cho nên cậu quy công cho sự thông minh đột nhiên mà đến này là từ ký ức vốn có của thân thể.

Dịch dinh dưỡng chỉ có mấy giọt... lẽ nào chủ nhân cũ của thân thể này bị đói chết??

()384jshrhq2ssejmo|::!@ Huyết – Phong @4457//25xy71pi*{ft,#bonz59

Khi cậu cho rằng mình chắc chắn phải chết không cần nghi ngờ, hoặc là chết rồi thì có thể tỉnh khỏi giấc mơ này trở về chiếc giường của mình, cậu thấy một người đi vào hang động của mình.

Đó là một ông lão tóc hoa râm, râu rối nùi thắt thành nút, ăn mặc rách rưới hình như là ăn xin. Ông lão đó thấy cậu, cũng kinh ngạc, che cổ tay trái của mình, cảnh giác nhìn cậu.

Đường Vũ nhìn về phía cổ tay trái của đối phương, rõ ràng không hiểu, lẽ nào ở đó có giấu vòng tay đắc tiền?

Sau đó cậu mới biết, tại thế giới này, cổ tay trái có thể tính được gia sản quan trọng nhất của người trong thế giới này – trong con chip mini ở cổ tay trái lưu trữ tất cả về thân phận, tiền tiết kiệm v.v... những tin tức có thể chuyển đổi thành số liệu điện tử của một người.

Ông lão đó cảnh giác nhìn Đường Vũ một lúc.

Trên thế giới này người nghèo hơn lão không nhiều, nhưng dù sao đối phương ngay cả quần áo cũng không có, lão không thể xác định quần áo của mình liệu có bị cướp hay không. Sau đó thấy bộ dạng gầy gò của đối phương, chân cũng bước không vững vàng, lão mới từ từ yên tâm.

Đường Vũ thấy đối phương không còn phòng bị mình quá mức nữa, mới cẩn thận bắt chuyện với đối phương.

Cũng may mà đừng phải ông lão ăn xin này, đối phương bố thí cho cậu một bộ đồ, còn lo cho cậu một bữa cơm, cậu lại không ngừng hỏi thăm tình hình của thế giới này, sau đó được đổi mới hoàn toàn thế giới quan của mình.

Có thể khẳng định ở đây không phải là trái đất, mà là một tinh hệ khác không biết cách trái đất bao xa, cũng có thể là một thời không khác, mà hiện tại nơi cậu đang ở là một hành tinh nhân tạo.

Năm 3500 lịch tinh tế, vì giải quyết vấn đề nhân khẩu không ngừng bùng nổ, chính phủ liên bang Hick chọn ra 800 hành tinh bỏ hoang, khai thác làm nơi định cư cho nhân loại, 800 hành tinh bỏ hoang này sau khi nhân loại vào cư trú được gọi là hành tinh nhân tạo.

Tất cả bình dân không nạp đủ phí dụng cư trú đắt đỏ của hành tinh tự nhiên đều bị đưa đến sống miễn phí ở hành tinh nhân tạo, được hưởng không khí miễn phí, nước miễn phí, nguồn điện miễn phí v.v...

Chẳng qua điều kiện trên hành tinh nhân tạo cực kỳ kém.

Trên một hành tinh nhân tạo, nơi có thể ở không lớn, đều được tạo mái vòm để bảo vệ, lúc đó cậu bắt hạnh nằm ở ngoài mái vòm.

Vì có thể tiếp tục sinh tồn, Đường Vũ bắt đầu dùng cái quan tài lớn sau lưng đổi lấy cái đăng ký tư cách thân phận với ông lão ăn xin – cái đó ông lão ăn xin vừa có được, còn chưa đi đăng ký – dù sao ông cũng không sống trong khu dân cư, cũng vui vẻ đổi lấy cái hộp kim loại trông vô cùng đáng giá kia.

Sau đó, nhờ ông lão ăn xin giúp đỡ, Đường Vũ vào khu cư trú số 0773 của hành tinh nhân tạo, đến phòng làm việc của trưởng trấn đăng ký thân phận cho mình, sau đó còn tìm được một công việc ở công xưởng.

Chớp mắt năm năm trôi qua, Đường Vũ đã thân quen với cư dân ở 0773, không ai biết cậu từ đâu đến, đến từ lúc nào, vì cậu thích làm quen bạn bè, nhiệt tình lại vui vẻ giúp đỡ người, mọi người đều rất thích cậu.

Tuy là thế, Đường Vũ lại không thể không rời khỏi hành tinh này.

Cậu phát hiện, tất cả của cậu – thân thể, móng tay, diện mạo – hoàn toàn không đổi, vẫn giữ nguyên đáng kể lúc mới tỉnh lại. May mà lúc đó cậu đăng ký là 12 tuổi, bây giờ mập lên một tí để lộ tuổi tác chân thật khoảng chừng 17.

Trên người cậu chỉ có tóc là có thay đổi, cắt đi rồi sẽ dài đến khoảng bên tai thì không dài tiếp nữa, trong thế giới khoa học kỹ thuật phát triển này, điều này quá không khoa học!

Nếu là vào cổ đại, quả thật cậu chính là yêu nghiệt!

41svzfreds*[qx!]ixggxu/]358@ Huyết – Phong @:{= %:*pp41gnbu81ki:+wc5432

Tuy các dân cư vẫn luôn khó hiểu tại sao thẳng nhóc này không thay đổi gì hết, nhưng cũng may cậu thường xuyên thay đổi kiểu tóc, cho đến nay vẫn chưa bị người ta nhìn ra sơ hở.

Đường Vũ liều mạng để dành tiền, cho dù không phải vì cái thân thể quái dị này khiến cậu không thể định cư lâu tại một nơi, cậu cũng định gom tiền tìm một hành tinh tự nhiên có mức tiêu phí thấp cư trú, vì cậu chịu đủ hoàn cảnh sinh tồn ở hành tinh nhân tạo rồi.

Tuy nói là một hành tinh, nhưng diện tích có thể sống được còn không lớn bằng một tỉnh của cậu ở bên kia, đến nửa đêm khi năng lượng của mái vòm nhân tạo yếu nhất thì hoàn toàn không thể ra khỏi cửa, sẽ hít phải một họng cát.

Cậu đã sắp để dành đủ tiền rồi, chỉ cần lấy được tiền lương tháng sau nữa.

Đương nhiên, tiền lương chết tuyệt đối không thể đủ cho cậu di dân đến hành tinh tự nhiên, phần lớn số tiền của cậu, đều là kiếm được từ việc viết trình tự đơn giản, mô phỏng kiểm tra máy móc trên mạng.

Thế lực của cậu vô cùng kém, ngày vượt trội nhất ở công xưởng nhiều lắm cũng chỉ có thể kiểm tra năm cánh tay máy, nhưng trên mạng thì không chịu hạn chế thế lực, cậu nặc danh mở một trung tâm viết trình tự, làm ăn cũng tương đối.

“Nè Đường Vũ, đợi lâu rồi hả.”

Đường Vũ đứng trước cửa công xưởng, thấy người bạn mình đang đợi đã tới, cậu cười lắc đầu: “Lại bị Điền Trung mắng thê thảm hả?”

“Cái tên khốn đó... tôi thấy ông ta lại ăn hiếp thằng nhóc mới đến, liền nói ông ta vài câu, ôi, tiền lương tháng này lại bị giảm rồi.”

Đường Vũ vỗ vai hấn an ủi, nói: “Cho dù anh không nói, có tháng nào ông ta không phát thiếu tiền lương cho chúng ta không? Anh đã làm việc tốt rồi đó.”

“Không nhắc tới ông ta nữa, cùng tôi đi mua dụng cụ mạng đi, cái trong nhà hư rồi.”

Về đến nhà, Đường Vũ nôn nóng đăng nhập vào mạng, phát hiện trung tâm viết trình tự của mình có mười mấy tin nhắn, cậu xem hết từng cái.

Có một tin làm cậu chú ý: Chủ tiệm nặc danh thân mến, tinh thần lực của tôi luôn không ổn định, khiến tôi không cách nào đồng bộ cùng cơ giáp, anh có thể giúp tôi giải quyết vấn đề này không?

796dd90\${ah}3394*:31@ Huyết Phong @yw55tu\$(953182?:vx#|20

Đường Vũ ngẫm nghĩ, trả lời rằng: Lần sau khi bạn thử liên kết với cơ giáp, có lẽ có thể gọi tôi.

Đối phương gần như trả lời ngay lập tức: Đợi tôi, tôi qua đó ngay.

Trên mạng có thể mua cơ giáp ảo, chẳng qua đối với Đường Vũ mà nói, có thể coi là giá trên trời, cậu đang chuẩn bị đi dân, tuy vô cùng hứng thú với thứ đó, nhưng còn chưa mất lý trí mà đi mua một bộ.

Mà trong hiện thực, cá nhân không được phép có cơ giáp riêng, cái này cũng là liên bang suy nghĩ cho trình tự xã hội – ai có thể bảo đảm tất cả mọi người sẽ không nóng đầu ngồi lên cơ giáp cao mười mấy mét chạy ra đường đâm thương người hoặc phá hoại đường phố, công trình chứ?

Ngoài ra, chế tạo cơ giáp rất phức tạp, những công nghệ và tài liệu đó không phải người bình thường có thể tiêu phí, mỗi một bộ cơ giáp đều là báu vật quý giá của liên bang, đều thuộc sở hữu của quân đội, chỉ có khi xảy ra chiến dịch tình tế, mới được phát ra.

Nói ngược lại, có thể mua cơ giáp trên mạng, đương nhiên cũng đều là người có tiền.

Đường Vũ biết, có thể cậu sắp đón một vị khách lớn vô cùng giàu có.

2. Chương 2: Tai Bay Vạ Gió

Nếu trình tự này có thể dùng được, khách hàng của cậu sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho cậu, điều này đối với Đường Vũ từng sống ở trái đất mà nói thì hơi khó tin nổi.

Không biết trình tự giám sát của hệ thống mạng này như thế nào, nhưng nếu khách hàng nhận được trợ giúp từ cửa hàng mang tính lợi nhuận mà không trả tiền, mức độ danh dự sẽ giảm xuống, giảm đến một trình độ nhất định, người đó sẽ không được phép đăng nhập vào mạng nữa, toàn liên bang không ai mong chuyện này xảy ra trên người mình, cho nên giao dịch trên mạng quả thật còn khiến người ta yên tâm hơn đời thật.

Qua mấy phút, Đường Vũ cảm thấy trước mắt lóe qua ánh vàng dịu hòa, biết có người truyền tống đến, liền ngẩng đầu nhìn, là một cô gái có mái tóc vàng.

Số liệu điện tử truyền đến vô cùng nhanh, bất kể trước kia cô ta ở đâu, thì cô ta vẫn có thể chuyển đến bất cứ nơi nào mình muốn trong chớp mắt, ngoại trừ con đường bộ hành như thật, cho nên Đường Vũ không hề kinh ngạc với người đột ngột xuất hiện.

Cô gái đó có vẻ rất nôn nóng, cầm màn hình thao tác, sau khi nhấn vào một chỉ lệnh, ánh sáng lóe qua, lại truyền tống đến một bộ cơ giáp, trong lúc đó cô không nói với Đường Vũ câu nào.

Mãi đến sau khi trình tự của cơ giáp ảo ổn định, cô mới quay đầu hỏi Đường Vũ: “Hiện tại tôi sẽ đi lên, anh có thể xem giúp tôi vấn đề ở đâu không?”

Cô gái có một đôi mắt màu xanh đậm, cùng với mái tóc xoăn màu vàng, trông như một con búp bê Châu Âu, Đường Vũ ngẩn người một lát, rồi nhanh chóng hoàn hồn, gật đầu.

Là một lão trạch nam cuối tuần thích ở trong nhà, chút ít lực kháng cự khi nhìn thấy cô gái thể này cũng biến mất, may mà cậu âm thầm cảnh cáo bản thân, tướng mạo thật của cô gái này chắc chắn xấu không ra gì.

Kết nối màn hình thao tác với cơ giáp, cô gái đăng nhập khởi động, Đường Vũ tỉ mỉ quan sát các số liệu trên màn hình hiển thị.

Tinh thần lực này quả nhiên không ổn định, người bình thường đều dao động trong khoảng 50 đơn vị, nhưng cô ta lại có thể vọt lên đến 70, khó trách không cách nào đồng bộ với cơ giáp, phạm vi cho phép để đồng bộ cơ giáp đều là 30 đơn vị.

Chẳng qua giá trị tinh thần lực cơ bản của cô gái này thì cao đã man, đạt đến 600, chắc là tiểu công chúa của gia tộc lớn nào đó.

Đường Vũ vừa căn cứ theo giá trị dao động tinh thần lực của cô gái, nhanh chóng điều chỉnh trình tự thích ứng của cơ giáp, vừa suy đoán thân phận cô, khi nghĩ đến lần này có thể kiếm được một món lớn, miệng liền cười muốn nở hoa, có lẽ kế hoạch di dân có thể thực hiện sớm hơn rồi.

Cô gái phát hiện đã có thể dung hợp với cơ giáp, kích động la lên: “Oa! Ông chủ nặc danh, anh thật lợi hại! Sao anh làm được? Tôi đã tìm mấy trình tự viên rồi, đều không thuận lợi như vậy, cảm giác này quá tuyệt! Cứ như dung làm một thể vậy!”

Đường Vũ tiếp tục kiểm nghiệm trình tự của mình, rút thời gian ra trả lời: “Đại khái là bọn họ không thông minh như tôi,... cảm giác được không?”

“Quá tuyệt quá tuyệt luôn, có thể kiểm nghiệm thêm một lúc không, tôi sợ tinh thần lực của mình sẽ xuất hiện dị thường khác.”

Đường Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn bảo cô gái làm vài động tác tùy ý.

|=[*tg4799996qh32215011@ Lightrai to @65qdok10ht(%37:&*)#15‘:0gj

Nửa tiếng sau, cô gái mới chưa thỏa hứng bước xuống.

Đường Vũ truyền trình tự dung hợp đã soạn xong và kiểm tra hoàn tất cho cô gái, trình tự này dành riêng cho tinh thần lực dị thường của cô, đồng thời nói: “Tinh thần lực của cô rất kỳ lạ...” Thấy đối phương lộ vẻ không vui, cậu lập tức bổ sung: “Cái này cũng không có gì, chẳng qua bản thân cô nên biết, tinh thần lực của cô dung hợp với những cơ giáp khác nhau, giá trị dao động có thể sẽ khác nhau, cho nên trình tự tôi cho cô bây giờ, chỉ là để phối hợp với bộ cơ giáp này, cơ giáp khác có thể sử dụng hay không tôi không dám bảo đảm.”

Cô gái thấy Đường Vũ không phải chất vấn tinh thần lực của mình, liền hồi phục vui vẻ: “Tôi biết, nếu cần, tôi sẽ lại đến tìm anh.”

“Hoan nghênh mọi lúc.”

Tiến cô gái xong, Đường Vũ nhìn tài khoản của mình, miệng sắp không khép lại được.

Quả nhiên người có tiền có cơ giáp ảo, tiền bo cũng cho nhiều như vậy, tài khoản của cậu chỉ chớp mắt đã đạt được tiêu chuẩn thấp nhất để di dân đến hành tinh tự nhiên.

Ở bên này, tinh thần lực trên 400 mới có thể điều khiển cơ giáp, nhưng tiền đề là tinh thần lực phải ổn định.

Tinh thần lực của một người không thể luôn là một trị số bất biến, nó sẽ bị dao động theo hoàn cảnh xung quanh, tâm trạng, và trạng thái thân thể.

Dao động của người bình thường sẽ không quá lớn, người có thể dao động đến 70 như cô gái kia quả thật là khó tưởng tượng, cũng có nghĩa là, cô gái đó nếu ở trong lúc tinh thần lực cao nhất thì có thể đạt đến 670 đơn vị, quả thật là một thiên tài!

Nhưng, cho dù tinh thần lực có cao, dao động lớn cũng tuyệt đối không thể điều khiển cơ giáp, nếu không rất dễ xảy ra sự cố.

Liên bang từng có một bộ phim tài liệu vô cùng nổi tiếng, có một tập nói về một thiên tài có tinh thần lực 700, khi điều khiển cơ giáp tham gia chiến dịch tinh tế, không biết vì nguyên nhân gì mà tinh thần lực khác thường, trị số dao động vượt qua 100.

Trình tự viên cộng tác với hắn không thể kịp thời kiểm tra trình tự dung hợp, khiến cho người điều khiển bị cơ giáp bài xích, bị ngắt trong khoang điều khiển, bị tinh hệ đối địch liên bang bắt đi.

Cấp cao của liên bang Hick tức giận, không chỉ vì tổn thất một người điều khiển ưu tú, mà còn đau lòng cho bộ cơ giáp mạnh nhất số một số hai lúc đó.

Từ đó về sau, tuyển chọn đối với người điều khiển cơ giáp không chỉ giới hạn ở độ cao thấp của giá trị tinh thần lực, mà đồng thời còn phải luôn luôn quan sát giá trị dao động trong huấn luyện thường ngày, vì tinh thần lực của người điều khiển càng cao, giá trị dao động cũng có thể càng cao, huấn luyện người điều khiển khống chế dao động cũng trở thành một hạng mục tuyệt đối không thể thiếu, nếu cuối cùng vẫn không thể khống chế được, thì không cho phép trở thành người điều khiển.

Còn lý do tại sao Đường Vũ lại mở một cửa tiệm trên mạng, đó thuần túy là sở thích cá nhân.

Trước khi xuyên qua đây cậu vốn học chuyên ngành vi tính, khi có thời gian cũng thích hack trang mạng của người khác, rồi tự thiết kế trình tự, cũng vì thế mới chuốc lấy không ít họa.

Đến bên này rồi, phát hiện cái nghề trình tự viên quả thật là quá hợp khẩu vị của cậu.

Nhưng cậu cũng biết mình không có tư cách làm trình tự viên.

Liên bang quy định, người chưa từng học tập theo hệ thống chuyên nghiệp thì không có tư cách thi lấy chứng chỉ trình tự viên.

Trình tự mà cậu nắm được, đều là cái cậu biết ở kiếp trước.

Tuy không biết tại sao trình tự bên đó cũng có thể dùng ở bên này, nhưng có thêm một kỹ năng sống, cậu đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

May mà cậu cũng phát hiện mình khác với người ta, trình tự cậu soạn đều sẽ dùng mật mã đặc biệt để khóa lại, bảo đảm không bị giải, cho dù có giải, cũng chỉ có được một ký hiệu Y, đó là chữ cái đầu của tên cậu.

Yêu cầu mở tiệm trên mạng khá thoải mái, vấn đề không thể giải quyết thì có thể không giải quyết, sẽ không bị phạt cái gì, khách hàng có thể đi tìm người khác.

Do trách nhiệm không lớn, Đường Vũ luôn dành thời gian lên mạng kiếm tiền lúc không phải làm việc.

29phuh^((&[.?|az80!|pq(~57\$%80@ Light @xeknrk:?gc{?})'^+486326.(ujaq

Ngoài ra, Đường Vũ luôn cảm thấy mình trở nên thông minh hơn, chẳng qua cậu vẫn chỉ xem cảm giác này là tự luyện...

Đường Vũ lại nhìn tài khoản của mình, rồi thoát khỏi mạng.

Tắm xong, cậu nằm lên giường bắt đầu tính toán kế hoạch di dân chừng nào mới thực hiện, mấy hôm nay chắc phải đến chỗ chủ quán công xưởng để từ chức, còn cần phải đóng gói đồ đạc nữa... sau đó cậu ngủ mất.

Hôm sau, cậu cho người bạn tốt nhất ở 0773 biết mình sắp rời khỏi đây.

“Rời khỏi đây, cậu có thể đi đâu hả?” Bạn cậu vô cùng lo lắng, hỏi.

“Tôi muốn đến hành tinh khác xem thử, tôi không thích vĩnh viễn ở lại một chỗ.”

Cậu không cho người khác biết kế hoạch của mình, dù sao trong mắt họ, di dân là một món tiền lớn, nếu có người hỏi cậu lấy đâu ra tiền, cậu không thể nói rõ được.

Là một người trên hành tinh nhân tạo, chưa từng tiếp nhận giáo dục hệ thống, làm sao có thể lên mạng kiếm tiền nhờ soạn trình tự chứ? Dân cư ở đây sẽ không tin, còn có thể mang đến phiền phức cho cậu.

“VẬY... vậy cậu có tiền không? Không đủ thì tôi có này, có thể cho cậu mượn.”

“CẢM ƠN NHA, KHÔNG CẦN ĐAU, CÙNG LẮM THIẾU TIỀN THÌ TÔI ĐI LÀM CÔNG, DÙ SAO KỸ THUẬT CỦA TÔI CŨNG KHÔNG TỆ, ĐÚNG KHÔNG?”

Bạn cậu ngẫm nghĩ, gật đầu.

Kỹ thuật kiểm tra của Đường Vũ, cũng được xem là hàng đầu tại công xưởng của họ.

Người bình thường một ngày có thể hoàn thành kiểm tra bốn cánh tay máy, nhưng Đường Vũ có thể hoàn thành năm cái. Họ không biết, sở dĩ Đường Vũ chỉ có thể hoàn thành năm cái, không phải do tốc độ giới hạn, mà do thể lực không đủ.

Hai người còn đang nói chuyện, đột nhiên có một âm thanh bén nhọn xen vào: “Ồ, tôi còn nghĩ là ai chứ? Tiểu Đường cậu muốn tìm một công việc tốt hơn à?”

Người đến chính là tổ trưởng phân xưởng Điền Trung, người có tiếng tăm nhất toàn xưởng.

Đường Vũ không muốn có gì bất ngờ xảy ra, ngoài mặt thuận tòng đáp lời Điền Trung: “Phải, muốn đến nơi khác xem thử.”

Điền Trung nhìn bạn của Đường Vũ, trừng đôi phương một cái, ý bảo mau tránh ra.

Người bạn này có hơi khó xử, Đường Vũ vỗ vai hắn: “Cậu đi làm việc trước đi, ngày mai lại nói.”

Điền Trung gọi Đường Vũ đến phòng làm việc của mình, đánh giá toàn thân cậu.

Đường Vũ nhú mày, cậu từng nghe những lời đồn về cấp trên mập mạp này, tóm lại là không tốt lành gì, nhưng không ngờ có một ngày mình lại dính phải.

Thấy cậu nhú mày, Điền Trung híp mắt lại, đôi môi dày màu tím mở ra, cười hề hề: “Tiểu Đường à, gần đây lại mập lên một chút rồi, dễ coi hơn khi còn gầy nhiều.”

“Tổ trưởng có chuyện gì không? Tôi đã đưa đơn từ chức rồi, nếu không có gì, tôi muốn về kiểm tra xong cánh tay trong phân xưởng của mình.” Đường Vũ không tiếp lời đối phương.

“Cậu gấp gì chứ? Cậu làm việc ở đây đã lâu rồi, cũng chưa từng chuyện phỉm với tôi, hiện tại sắp đi rồi, lẽ nào còn không bồi thường cho tôi sao?”

|,+=9672}/zh9935@ Light-Raito44 @74|[(6693ztdq]+ca,^*2027ce

Đường Vũ hừ một tiếng từ mũi, khinh thường liếc mắt nhìn ông ta, không nói tiếng nào quay người đi.

Tên này có bệnh hả? Ai thiếu nợ gì ông ta chứ?

Điền Trung không ngờ được có người dám xem thường ông ta như vậy, trơ mắt nhìn Đường Vũ đi, đợi người ra khỏi cửa rồi, ông ta mới lên tiếng, la lên: “Tiểu tạp chủng, mày trở lại coi.”

Đường Vũ làm như không nghe thấy, đi thẳng ra ngoài.

Trở lại? Tưởng tôi ngu sao?

Đường Vũ quyết định mấy ngày này phải cách Điền Trung xa một chút, cậu không muốn đến lúc cuối cùng rồi, lại xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Đại khái là do xem quá nhiều phim truyền hình, cậu sợ xảy ra mấy chuyện “sau chót”.

Nhưng mà, tốt thì không linh xấu lại linh.

Điền Trung đang ở nhà cân nhắc nên làm gì “tiểu tạp chủng” này.

Khi ông ta được điều đến công xưởng này làm tổ trưởng, căn bản không nhìn trúng Đường Vũ, gầy đến mức người ta muốn nôn, cũng không có tâm trạng nhìn kỹ.

Hôm nay nhìn lại, phát hiện đã mập lên không ít, trên mỡ cũng có chút thịt, trông cứ vênh vênh nhô nhô, hai chân vừa dài vừa thẳng, rất hợp khẩu vị ông ta.

Đặc biệt là đôi mắt đỏ, long lanh lóng lánh, thật muốn thấy lúc cậu khóc sẽ như thế nào...

Đường Vũ đã hoàn tất công việc, cậu không trực tiếp về nhà, mà ngồi trên một chuyến tàu tinh tế, hai tiếng sau, xuống xe ở một hành tinh tự nhiên, còn nộp phí dừng chân.

Mỗi lần đến hành tinh tự nhiên có tên Mayo này, Đường Vũ luôn cảm thán một lúc.

Điều kiện của hành tinh tự nhiên quả là tốt, tuy không cây xanh rậm rạp như trái đất, nhưng vẫn tốt hơn hành tinh nhân tạo mà cậu sống rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể thấy được vài thực vật hoang dã được bảo vệ hoàn hảo, không giống như hành tinh nhân tạo đó, hoàn toàn bị mái vòm nhân tạo bao kín, tuyệt đối không thấy được thứ gì sinh trưởng tự nhiên.

Đường Vũ lại ngồi lên một chuyến tàu trong hành tinh, rất nhanh đến trước một tòa kiến trúc to lớn màu bạc trắng như một mặt gương, tính sơ qua chỉ riêng phần mặt đất đã lớn bằng 20 cái sân vận động.

Trên mặt kính phủ đầy vết nứt, trên vết nứt khảm kim loại màu đen, nhìn từ xa, nguyên tòa kiến trúc giống như một tác phẩm nghệ thuật có phong cách lạ, mà những miếng kim loại màu đen kia loáng thoáng hình thành chữ “Hạ Hải”.

Vào cửa rồi, Đường Vũ đưa tay trái vào trong vòng kim loại lơ lửng lớn bằng lòng bàn tay cạnh đó.

Vòng kim loại lóe qua tia sáng mờ, số liệu hiển thị trên cổ tay thoáng chốc ít đi một phần, tiếp theo đó là một giọng nữ điện tử dịu dàng vang lên: “Xin chào, hội viên bình thường tôn quý, phòng của ngài là số 43 khu D, chúc ngài trải qua một buổi chiều vui vẻ.”

Âm thanh vừa dứt, cửa kim loại trước mặt cậu mở ra từng lớp, Đường Vũ thuận theo chỉ dẫn, không biết đi sâu vào mấy trăm mét, đến căn phòng được phân cho cậu.

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thượng Tá

Chỗ mà Đường Vũ tới, là nơi những người say mê cơ giáp trên các hành tinh gần đây thích tập trung nhất – chi nhánh số 4 của trung tâm huấn luyện mô phỏng cơ giáp Hạ Hải.

Bất kể là người điều khiển, thợ bảo dưỡng, hay trình tự viên đều có thể thi triển quyền cước tại đây, tiếp xúc với cơ giáp chân thật, ở đây còn sáng khoái hơn đối chiến mô phỏng trên mạng nhiều.

Tuy pháp luật liên bang không cho phép cá nhân có cơ giáp, chẳng qua nghe nói trung tâm huấn luyện này là do bảy đại thế gia của liên bang Hick liên thủ sáng lập, mục đích ban đầu là cung cấp cho con cháu gia tộc huấn luyện, toàn sử dụng những cơ giáp kiểu cũ đã bị quân đội loại bỏ.

Gần mấy chục năm nay, mới mở ra năm chi nhánh trên 59 hành tinh tự nhiên trong toàn liên bang.

Đường Vũ nhìn xung quanh, lại gần bàn điều khiển, đầu tiên điều chỉnh vách tường trong suốt xung quanh thành bối cảnh trời sao, cũng ngăn cản những người sử dụng các phòng khác thăm dò nơi này.

Tiếp theo thì như bình thường, chọn trong kho cơ giáp ra một bộ cơ giáp bị hư chuyên dành cho thợ bảo dưỡng và trình tự viên sử dụng. Kèm với tiếng ầm ầm điếc tai vang lên, dưới mặt đất của “bầu trời sao” xuất hiện một lỗ đen có đường kính khoảng mười mét, lỗ đen dường như có một lực hút cực lớn, hút lấy tất cả mọi thứ trong phòng.

Đường Vũ túm chặt tay vịn của bàn điều khiển, nhìn chằm chằm lỗ đen, hai phút sau, một bộ cơ giáp màu đen chậm rãi nâng lên, dưới tác dụng của nhiên liệu phản trọng lực, trôi nổi ở giữa căn phòng.

Trên thân cơ giáp có thể thấy một vài tổn hại rõ ràng và những ánh đỏ lóe qua tại những nơi đường dây điện bị hư hại.

Sau khi cơ giáp hoàn toàn lộ ra, lỗ đen lại chậm rãi biến mất.

Đường Vũ cúi đầu nhìn số liệu hiển thị trên màn hình, nhập vào một chuỗi chỉ lệnh, rồi hai tay nhẹ nhàng đặt lên một tấm bảng cảm ứng.

Tấm bảng cảm ứng tỏa ra ánh sáng xanh mờ, Đường Vũ nhanh chóng bắt đầu thao tác, sau một khoảng thời gian, từng chỗ ánh sáng đỏ chậm rãi biến mất, trình tự hỏng hóc cũng dần được sửa tốt.

Hai tiếng sau, Đường Vũ nâng tay lên, màu xanh trên màn hình cảm ứng liền tối đi.

Đường Vũ nâng tay lau mồ hôi trên góc trán, nhíu mày.

Có vài chỗ trình tự bị hỏng cậu đọc thế nào cũng không ra, dù sao đây chỉ là sở thích nghiệp dư của cậu, những trình tự cậu biết chỉ là một phần nhỏ, có vài chỗ phức tạp, không được học đúng nghĩa, rất khó tự lĩnh ngộ được.

pe|ak?+31xn16xf?&@ Huyết – Phong @36mb45pt41|\$+|^\$55*]=(xk3

Đối với việc này, Đường Vũ cũng không gấp, cậu ghi hết những chỗ không biết lại, dự định lần sau lên mạng tìm người hỏi thử, xem xem có người nào tốt bụng có thể cho cậu biết hay không.

Nghĩ thế, cậu lại chỉnh bối cảnh phòng trở về trong suốt.

Vốn định ra ngoài, lại đúng lúc thấy căn phòng phía trước có một cơ giáp đang ở vào trạng thái rất kỳ lạ, luôn giữ tư thế chồm hồm – cũng chính là tư thế chuẩn bị nhảy lên.

Đường Vũ đứng tại chỗ nhìn một lúc, phát hiện cơ giáp trong căn phòng đó dường như đã tiến vào trình tự tự bảo vệ, nếu trong vòng 3 phút người điều khiển không thể đồng bộ với cơ giáp, người điều khiển có thể sẽ bị cơ giáp bài xích.

Ánh đỏ cảnh báo lấp lóe trong phòng, không biết tại sao nhân viên xử lý sự cố trong trung tâm huấn luyện vẫn chưa đến đây.

Đường Vũ mơ hồ cảm thấy trong căn phòng đó truyền đến dao động tinh thần lực dị thường, nếu còn không kịp xử lý, người điều khiển có thể sẽ bị tinh thần lực tổn thương.

Đường Vũ ngẫm nghĩ, quyết định qua xem thử có chỗ nào có thể giúp đỡ hay không, nếu may mắn, có lẽ có thể nhận được một chút hoa hồng.

Cậu lại gần vách tường trong suốt bên đó, tìm được bảng thao tác ở một vị trí có màu tối, nhập vào thỉnh cầu được vào phòng đối phương.

Qua một lát, trước mặt cậu mở ra một khe hở cao bằng một người, Đường Vũ nghiêng người bước vào.

Vào phòng rồi, Đường Vũ mới phát hiện tình trạng hiện tại còn tệ hơn cậu nghĩ nhiều.

Tiếng cảnh báo vang dội.

Người điều khiển bị nhốt trong cơ giáp đã hoảng lên rồi, cứ luôn la to sắp nghẹt thở, đây là triệu chứng bị cơ giáp bài xích. Đường Vũ nhanh chóng lại bàn điều khiển, đặt tay lên màn hình cảm ứng, muốn câu thông với người điều khiển.

“D42, có thể nghe tiếng tôi không? Bình ổn hô hấp của bạn đi, tôi sẽ xem thử có thể giúp bạn hay không. Bạn có nghe thấy không?”

“Tôi nghe rồi! Nhưng tôi sắp nghẹt thở rồi, tôi sắp nghẹt chết rồi!”

Đường Vũ sững sốt, không ngờ là một nữ điều khiển.

Giọng nói đó trong vắt dễ nghe, nhưng lo lắng và run rẩy trong giọng nói đã hủy đi mỹ cảm của âm điệu, làm người nghe không khỏi đau lòng.

{ \$72012)+},+?nikucq92=[qe@ Huyetphong143 @as7614^*jw18jb0or&+43av

“Không đâu.” Bảng thao tác dưới tay Đường Vũ sáng lên, giọng nói trấn định tràn đầy khả năng an ủi lòng người, màu lam mờ ảo rọi lên ngón tay, thể hiện mười ngón dài mảnh trắng nõn, “Tôi sẽ giải quyết nhanh chóng, tin tôi được không, còn tiếp tục như vậy cô sẽ tự dọa mình, cô không chống đỡ nổi thêm một phút nữa, đến lúc đó nhân viên điều trị của trung tâm huấn luyện cũng không cứu được cô.”

Vừa nói, Đường Vũ vừa bắt đầu thử nhập vào chỉ lệnh cưỡng ép điều khiển cơ giáp.

“Anh là ai?” Cô gái tựa hồ đã sắp khóc, “Tại sao Ian còn chưa về, xong rồi, anh ấy nhất định sẽ tức giận, nhất định không cho tôi chơi cơ giáp nữa, trời... đầu tôi đau quá, Ian.”

“Này, đừng nói đến Ian đáng chết của cô nữa.”

Câu này đúng lúc để cho người đàn ông vừa vào D42 nghe được.

Người đó có mái tóc màu nâu đậm, vừa bước vào, khí thế cực mạnh, khi cất bước, không khí giống như ngưng đọng lại.

Khi thấy thiếu niên xa lạ trên bàn điều khiển, toàn thân anh tỏa ra sát khí lạnh lẽo, ngay lập tức Đường Vũ bỗng cảm thấy có một nỗi sợ hãi bùng lên hết sức khó hiểu.

Khi còn chưa kịp kiểm tra kỹ cảm giác đó, cảm giác sinh mạng bị nắm giữ đã biến mất.

Sau khi người đàn ông tóc nâu đậm nhìn thấy tư thế kỳ lạ của cơ giáp, và chỉ lệnh thao tác trên màn hình cảm ứng của thiếu niên, liền thu lại khí thế toàn thân, anh nhíu mày dừng bước, nhanh chóng nói vào máy liên lạc trên cổ tay trái: “Kết nối bàn phục vụ... lập tức phái đội điều trị và trình tự viên đến.”

Cùng lúc này, mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm thiếu niên trên bàn điều khiển, dường như nếu đối phương dám có bất cứ động tác nào tổn thương đến cô gái kia, anh sẽ không do dự dồn đối phương vào chỗ chết.

Cô gái trong cơ giáp có vẻ đã cam chịu, ngay cả Ian mà cô tâm tâm niệm niệm đã vào cũng không chú ý thấy, vừa chăm chú nhìn thiếu niên không hoảng loạn soạn trình tự bên dưới, vừa lặng lẽ đợi cảm giác nghẹt thở càng lúc càng nghiêm trọng.

Động tác ung dung của thiếu niên khiến cô cảm thấy vô cùng quen mắt, hình như...

Sự khó chịu trong tưởng tượng không hề xuất hiện, hô hấp bắt đầu thông thuận, cảm giác đau đầu muốn nứt vỡ cũng chậm rãi giảm bớt, cuối cùng hầu như không còn một chút cảm giác dị thường nào nữa.

Trên bàn điều khiển, thiếu niên đang ngẩng đầu nhìn cô.

Người đó có một đôi mắt màu đen xinh đẹp, khi bị nhìn sẽ có cảm giác giống như cô thuận lợi dung hợp với cơ giáp vậy, vô cùng thoải mái.

!{%%cp2188ww14pdcx40fe24/10ra@ Huyét – Phong @)%wa79221zzmjec')70

Cô nghe người đó nói với mình: “Cô thử đứng lên đi.”

Cô đánh bạo thử, phát hiện thật sự có thể đứng lên!

“Được rồi, tôi cảm thấy cô nên ra ngoài rồi.” Đường Vũ thu tay lại, cậu đã cài đặt xong trình tự dung hợp, cô gái và bộ cơ giáp này chắc sẽ không xảy ra phản ứng bài xích nữa.

Chẳng qua vừa bị hù dọa như thế, cô bạn điều khiển này chắc không có tâm trạng tiếp tục điều khiển nữa.

Lúc này cậu mới phát hiện hình như mình bị người ta nhìn chằm chằm đã một lúc, Đường Vũ quay đầu qua, thì thấy người đàn ông đang đứng ở cửa, hai tay đút vào túi quần.

Người đàn ông đó rất cao, ít nhất so với Đường Vũ trước mặt dừng lại ở 17 tuổi mà nói là rất cao, đoán sơ cũng một mét chín.

Người đàn ông tuy đứng rất nhàn nhã, nhưng Đường Vũ cảm giác được người này tuyệt đối đang giữ trạng thái sẵn sàng bùng phát, ánh mắt đối phương rất lạnh, dường như không hề xem trọng mạng sống của cậu.

Cậu có thể cảm giác được sự bất thiện trong đó, con ngươi màu vàng như sư tử nhìn cậu chằm chằm, dường như chỉ cần cậu có một động tác nào không thích hợp, sẽ bị đối phương vụn chết như một con kiến.

Đường Vũ đột nhiên nhớ lại cảm giác nguy cơ khó hiểu vừa rồi, chắc không phải do người này tạo ra đó chứ?

Xét đến cảm giác làm người ta đổ mồ hôi lạnh đó, Đường Vũ gần như lập tức thu hồi ánh mắt, ngay cả tướng mạo người đó ra sao cũng không nhìn kỹ, chỉ nhớ mái tóc màu nâu đậm và đôi mắt màu vàng làm người ta sợ hãi.

Cơ giáp to lớn bước về bàn điều khiển, rất nhanh, một thiếu nữ tóc vàng mặc đầm công chúa bước ra khỏi phòng thay đồ, lại gần Đường Vũ.

“Vô cùng cảm ơn cậu hôm nay đã giúp đỡ tôi.” Thiếu nữ cười cong lưng hành lễ cảm ơn.

Nụ cười đó quả thật ngọt đến tận tim, Đường Vũ sững sốt một chút, cảm thấy hình như đã từng quen biết người này.

Khi cậu đang sững sốt, người đàn ông phía sau lập tức rút tay đi lại gần họ.

Đường Vũ gần như đồng thời cảm giác được sự áp bức kia càng lúc càng nặng, âm thanh giày da của người đàn ông nện lên mặt sàn trơn bóng khiến thân thể cậu có phản ứng phản kích, lông tơ dựng hết lên.

Bước chân này, như dẫm lên tim cậu, chỉ cần hơi dùng sức, sẽ đập nát trái tim.

Đường Vũ lập tức thu lại ánh mắt đang nhìn cô gái, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: “Không cần cảm ơn, chẳng qua lần sau trong lúc không có trình tự viên, cô đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, tinh thần lực của cô dao động rất dữ dội.”

Thiếu nữ thề lưỡi với người đứng sau lưng Đường Vũ: “Lần sau không dám nữa.”

Đường Vũ nghĩ đến người đàn ông sau lưng, cứ có cảm giác lo ngay ngáy, cũng không dám dạy dỗ cô gái đáng yêu này nữa, vội quay người định đi.

“Cậu tên gì vậy?” Đường Vũ nghe cô gái đó hỏi mình.

“Chuyện nhỏ mà thôi, chẳng qua lần sau cô phải chú ý đó.” Đường Vũ bỏ qua vấn đề tên, nói với cô gái một câu như dạy dỗ trẻ nhỏ, nhưng lại quên mất thân thể hiện tại của mình cũng chỉ có 17 tuổi.

“Cho tôi biết số thẻ của cậu, tôi sẽ trả thù lao trình tự này cho cậu.”

Ánh mắt sau lưng sắp đâm lủng lỗ trên lưng mình rồi, Đường Vũ nào dám ở lại lâu thêm, bước vội ra khỏi không gian làm cậu cực kỳ mất tự nhiên này, tiền hoa hồng gì đó cũng ném ra sau đầu.

“Cảm thấy cậu ta rất quen mắt... nhất định em đã gặp cậu ta ở đâu rồi.”

“Em lại làm bừa rồi.” Người đàn ông không bỏ thí thêm nhiều lực chú ý cho thiếu niên trước đó, bắt đầu giáo huấn cô gái trước, “Lily, có phải em có gì muốn nói với anh không?”

Lily miêu tả toàn bộ lòng hiếu kỳ và khát vọng của mình đối với cơ giáp thành cái cơ giáp đáng ghét này trắng trợn dụ dỗ cô. “Hơn nữa, lần trước em đã lấy được trình tự dung hợp, rất thành công mà, tuy chủ tiệm đó cũng từng nói, không phải mỗi bộ... cơ giáp... a! Em nhớ ra rồi, khó trách lại quen như vậy, thì ra là cậu ta!!”

Tuy không quá giống như trên mạng, nhưng động tác nhẹ nhàng lưu loát, cảm giác tạo ra cho người khác, đều cực kỳ tương tự.

Lily kích động không thể dùng lời để biểu đạt, “Ian, lần trước em đã từng nói với anh về chủ tiệm nặc danh lợi hại kia đó, chính là người vừa rồi! Em sẽ không nhớ sai đâu!”

“Bây giờ chúng ta đang thảo luận về em, Lily!” Ian cực kỳ nghiêm khắc, anh biết cá tính cô em gái này, thấy cơ giáp thì không cần mạng nữa, may mà lần này không có nguy hiểm gì, nhưng anh vẫn vô cùng nghiêm khắc phê bình cô gái nhỏ đáng thương một trận.

Khóe mắt Lily ngấn nước thề sau này không bao giờ dám tự tiện thao tác cơ giáp chưa trải qua dung hợp lúc không có người giám sát nữa. Cho dù biết nước mắt của Lily không đáng tin, Ian vẫn mềm lòng, vẻ lạnh lẽo cũng hơi giảm đi, “Nhớ kỹ lời em đã nói.”

“Em nhớ rồi.” Lily bĩu môi, tiếp theo mắt đột nhiên sáng lên: “Ian, anh trai, em... em có thể xin anh một chuyện không?”

4. Chương 4: Quý Nhân Giải Vây

Đường Vũ tự cho rằng mình cũng là người từng gặp qua sự đời, mọi mặt tổ chất tâm lý đều đạt, cho nên luôn cảm thấy phần hận vì mình đã chạy khỏi Hạng Hải như chạy trốn vào hôm đó.

Nhất định là do tinh thần lực của người đàn ông đó quá cao.

Người có tinh thần lực cao sẽ sinh ra áp chế đối với người bình thường có tinh thần lực tầm tầm, chuyện này là có khả năng.

Nghĩ thông điểm này rồi, Đường Vũ không còn xoắn xuýt nữa.

Kiểm tra xong mấy cánh tay máy cuối cùng, hoàn thành rồi thì cậu có thể gói ghém đồ bỏ đi.

Khi cậu đang toàn thân chuyên chú kiểm tra độ linh hoạt của ngón tay máy, chợt cảm thấy sau lưng nóng lên, đột nhiên bị người ta túm chặt, Đường Vũ run rẩy, suýt khổng chế không được ngón tay máy.

Cậu quay đầu nhìn, hóa ra là Điền Trung.

Mùi mồ hôi nồng nặc trên người đối phương làm cậu buồn nôn, cậu vung tay muốn đẩy người sau lưng ra, nhưng ngặt cái thân thể nhỏ con này căn bản không thể đẩy được thân thể như đồng thệ đó.

“Điền Trung... tổ trưởng! Ông đang làm gì? Buông tôi ra!”

Điền Trung híp mắt ghé vào cổ Đường Vũ, hít sâu một cái, say mê nói: “Tiểu tạp chủng, cậu nghĩ tôi muốn làm gì?”

Đường Vũ có một dự cảm không tốt.

Từ lâu đã biết Điền Trung luôn thích ăn hiếp thiếu niên trong xưởng, không ngờ mình cũng có một ngày đụng phải.

Nhưng cậu vẫn luôn cho rằng ức hiếp chỉ đơn thuần là ức hiếp... không ngờ lại là kiểu này!

“Buông tôi ra! Nếu không dừng trách tôi không khách sáo với ông.” Nói xong Đường Vũ liền dơ ra, mẹ nó, cái tên mập chét tiệt này hại cậu nói ra mấy lời thoại cũ rích kia!

“Cậu dám sao? Cậu có thể không khách sáo kiểu gì chứ?” Điền Trung nói, ôm Đường Vũ mạnh hơn, đưa tay ra bóp một cái lên mũi Đường Vũ, thấp giọng nói: “Ồ, đúng là có chút thịt đó...”

Không ngờ được Điền Trung dám động thủ thật, Đường Vũ sửng sốt một lúc, sau khi hoàn hồn mặt liền đỏ bừng, ông đây lớn từng này chưa từng bị người ta sờ mó như vậy đâu, huống chi là tên đàn ông xấu xí này!

“Tôi đã cảnh cáo ông rồi... nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ông đừng có trách tôi.” Đường Vũ trừ bị ghê tởm ra, thì cũng không quá hoảng loạn, dù sao phân xưởng này là địa bàn của cậu, cậu tự nắm chắc, chuyện bảo vệ bản thân không thành vấn đề.

“Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sao tôi lại trách cậu chứ.” Điền Trung hoàn toàn xem thường cảnh cáo của Đường Vũ, cười *** tà, tay thò vào định lột áo Đường Vũ.

29ir!\$#|fh|}1932+&||hc#(85?%@ Light.raito44 @ua?})=jg77?\$4764nn205946

Đường Vũ nhân lúc này, vỗ một tay lên màn hình thao tác nhanh chóng ấn vài cái.

Điền Trung chê mở nút áo đồng phục quá phiền phức, đang chuẩn bị giật sạch nút, lại cảm thấy bên tai có tiếng gió, không đợi ông ta nhìn, cả người đã bay ra.

“A___” Sau đó là tiếng kêu kinh sợ của ông ta, “Cậu muốn làm gì! Lấy nó ra, đồ tạp chủng thôi tha!”

Thoát khỏi sự giam cầm của Điền Trung, Đường Vũ lập tức nhào lại màn hình thao tác, khổng chế cánh tay máy đánh lên người Điền Trung, còn dựng một ngón tay lên, chọc vào người dưới của đối phương.

Khắp phân xưởng tràn đầy tiếng gào như giết heo của Điền Trung.

“Đồ *** thôi tha, tao sẽ không bỏ qua cho mày... a! Cứu mạng! Cứu mạng! Giết người!!!”

“Tôi xin cậu, tôi không dám nữa, đừng đánh tôi nữa!”

Đường Vũ tranh thủ cởi đồng phục ra, mùi mồ hôi làm cậu buồn nôn mới biến mất.

“Tôi đã từng cảnh cáo ông, hơn nữa ông cũng nói sẽ không trách tôi, đúng chứ, tổ trưởng Điền Trung.” Đường Vũ cố ý nhu nhược nói, mà động tác của cánh tay máy lại vẫn hung ác như cũ.

Cho đến khi tiếng kêu cứu của Điền Trung yếu dần, Đường Vũ mới thu hồi cánh tay đã “kiểm tra” hoàn tất.

Cậu chậm rãi lại gần Điền Trung, cười hết sức vô hại: “Ồi chà, quy định của công xưởng khi đang kiểm tra máy móc, không được phép vào bên trong phân xưởng, nếu không chết hay bị thương tự gánh, sao ông lại chạy vào đây? Không sao chứ, vừa rồi tôi không thấy, có cần tôi gọi bác sĩ không?”

Điền Trung phẫn hận nhìn cậu, toàn thân là máu, gương mặt mộc đầy thịt cũng bị đánh không ra hình dạng, co giật vụn vụn, đau đến mức nói không ra lời.

Đường Vũ biết rõ hết, tên biến thái trước mắt nhiều nhất cũng chỉ bị gãy xương, chẳng qua chỗ gãy xương hơi bị nhiều mà thôi, trọng điểm là người này sẽ không thể làm đàn ông nữa, xem như cậu trút giận cho tất cả những người trong xưởng từng bị Điền Trung ức hiếp.

Cậu đá đá người dưới đất, quay người vừa đi vừa nói: “Hình như bị thương không nhẹ, tôi đi gọi đội điều trị cho ông.”

Nói xong cậu bỏ đi, không quay lại nữa.

Sáng hôm sau, Đường Vũ đóng gói những đồ đạc cần mang theo, đến hai cái rương lớn, chuẩn bị bước vào cuộc sống khỏe mạnh tại hành tinh tự nhiên.

Vừa kéo hành lý ra cửa, đã bị mấy người cản lại.

“Đường Vũ, ngài Điền Trung tố cáo cậu cố ý gây thương tích, cậu cần đi theo chúng tôi một chuyến.”

Đường Vũ đặt hành lý xuống, nhìn mấy người đó một cái, chắc là nhân viên bảo vệ của trấn.

“Tôi phòng vệ chính đáng, băng ghi hình của công xưởng có thể chứng minh cho tôi.” Nói xong cậu tiếp tục đi tới.

Một người đột nhiên bước ra cản đường cậu, không nói hai lời túm tay Đường Vũ đẩy vào xe lơ lửng, một người khác hơi áy náy nhìn cậu, nói: “Công xưởng nói lực từ trường của công xưởng hôm đó bất thường, có một phần băng giám sát bị rối loạn không có hiệu lực.”

“Sao có thể?” Đường Vũ nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến, nhất định là Điền Trung động tay động chân, không phải hủy diệt chứng cứ được ghi lại, thì chính là mua luôn người phụ trách của xưởng.

Thật đáng ghét! Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đường Vũ.

4384171ie89li89\$~nx(!@ Lightraito @3==5613dm41mx118567ˆ.

Nhân viên bảo vệ giải thích với Đường Vũ là người từng nghe nói về cách làm người của Điền Trung, nhưng mệnh lệnh cấp trên hạ xuống bọn họ không thể không theo, tuy nửa phần sau của băng ghi hình là thiếu niên tên Đường Vũ điều khiển cánh tay máy đánh Điền Trung, nhưng sao lại trùng hợp như vậy chứ, nửa phần trước lại bị rối loạn?

Nhưng không có chứng cứ tất cả đều là uổng công, thiếu niên này có thể phải đối mặt với hình phạt bỏ tù.

Đến sở bảo vệ, Đường Vũ bị dẫn vào phòng, vừa ngẩng đầu đã thấy Điền Trung băng bó như con heo đang ngồi trên xe lăn hung ác nhìn cậu, sau lưng ông ta còn có một cô gái cột tóc đuôi ngựa.

“Tiểu tạp chủng, dám đánh tao? Tao cho mày ngồi tù cả đời!” Nghĩ đến mình sẽ không thể hưởng thụ khoái lạc làm đàn ông nữa, ánh mắt Điền Trung nhìn Đường Vũ càng lúc càng oán độc.

Đường Vũ nhẹ nhàng trừng mắt nhìn ông ta, không thêm đáp.

Lúc này, cô gái đứng sau lưng Điền Trung đột nhiên nhảy ra, bước lại trước mặt Đường Vũ tát cậu một cái: “Mày dám làm hại anh trai của tao, cũng không xem thử mình có thân phận gì!”

Đường Vũ vốn có thể tránh né, nhưng lại bị nhân viên bảo vệ bên cạnh kéo, nên phải chịu một tát tai đó.

Cậu quay mặt qua nhìn nhân viên bảo vệ đó, đối phương lại khinh thường hừ một tiếng.

Lúc này Đường Vũ mới ý thức được, những người này nhất định đã thông đồng hết rồi!

Đến lúc quan phán xử tới, Đường Vũ tự biện giải cho mình: “Có thể lấy bằng ghi hình của công xưởng đến không? Tôi có thể hồi phục đoạn băng đã bị hư đó.”

Điền Trung vừa nghe, liền cười hê hê, tiếng cười sắc nhọn đâm vào màng nhĩ phát đau, “Mày cho rằng mày là ai? Một tên tạp chủng không biết từ đâu chui ra, căn bản không đáng cho quan phán xử phải phí lòng.”

Ông ta nói xong, quay sang nhìn nốt quan phán xử vừa vào phòng: “Ngài đã xem bằng ghi hình rồi, chính là tạp chủng này, cậu ta điên rồi. Tôi chỉ là bảo cậu ta làm việc đảng hoàng, bảo cậu ta kiểm nghiệm mấy cái cuối không thể làm qua loa, cậu ta liền thao túng máy móc đánh tôi, người như thế, phải ngồi tù cả đời, nếu không cậu ta sẽ tổn thương người khác.”

“Ông nói vậy! Ông có gan thì đem đoạn băng ghi hình trước đó cho mọi người xem đi.” Đường Vũ còn muốn giải thích, lại thấy quan phán xử vung tay bảo cậu đừng nói, tiếp theo chuẩn bị văn bản tuyên án, chuẩn bị tuyên.

Đường Vũ muốn giải thích thêm, lại bị nhân viên bảo vệ bịt miệng.

Trên mỗi hành tinh nhân tạo đều có xây dựng một trấn nhỏ, chức vị lớn nhất chính là trưởng trấn, mà giải quyết khúc mắc chính là sở bảo vệ của trấn.

Sinh sống ở trấn nhỏ này toàn là những người cực nghèo, nếu nảy sinh vướng mắc, đặc biệt là có đụng độ với người có thể lực, thì không ai sẽ ra mặt vì họ.

Thông thường quan phán xử tuyên án thế nào thì chính là thế đó.

Đường Vũ chưa từng tiếp xúc với những sự thật này lập tức ngẩn ngơ.

Thấy Đường Vũ cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, Điền Trung cười thỏa hận: “Hối hận sao? Hối hận cũng vô dụng rồi, tao sẽ cho mày sống không bằng chết.”

19lm16{=rf67^gb%]/9126fv25@ huyetphong @fb#+pu63%=:73\$|78dzqyiskx

Nếu không phải ông ta đang ngồi trên xe lăn, chắc chắn bây giờ đã nhào đến giáo huấn Đường Vũ.

Em gái của Điền Trung là Điền Cẩm dường như nghe được tiếng lòng của anh trai, tiếp cận Đường Vũ chuẩn bị trút giận cho anh.

Lúc này, nhân viên bảo vệ vẫn luôn tỏ vẻ đồng tình với Đường Vũ chặn trước mặt Đường Vũ nói: “Cô Điền Cẩm, chú ý thân phận của cô đi.”

“Anh tránh ra, tôi giúp anh tôi dạy dỗ tên tội phạm này, liên quan gì đến anh?”

“Quan phán xử vẫn chưa tuyên án, cậu Đường Vũ vẫn chưa phải là tội phạm.”

“Anh... anh có tránh ra không? Anh có biết cha nuôi của tôi là ai không?” Điền Cẩm thấy tên trước mặt không chịu theo, chuyển sang uy hiếp.

Nhân viên bảo vệ do dự một chút, nhìn Đường Vũ.

“Được rồi, yên lặng đi.”

Lúc này, quan phán xử đã soạn xong bản tuyên án tuyên bố Đường Vũ có tội, không cho Đường Vũ biện giải một câu, đã sai người giải Đường Vũ vào trại giam, năm ngày sau giải vào tù.

Trải qua hai đời, Đường Vũ chưa từng đụng phải chuyện thế này, cậu vẫn luôn là công dân tuân thủ luật pháp, căn bản không ngờ pháp luật ở cái trấn này lại đen tối như thế.

Cậu có thể nhìn ra được từ ánh mắt Điền Trung, trong tù khẳng định có chuyện xấu gì đó đang đợi cậu.

Phải làm sao đây?

Trừ mấy người bạn ở công xưởng, cậu căn bản không còn ai giúp được mình, những người bạn đó ai cũng nghèo hơn cậu, càng không thể có đường gì giúp được cậu.

Người duy nhất có thể giúp đỡ được cậu lúc này mà cậu nghĩ đến, chính là cô gái tóc vàng mắt xanh đã gặp trên mạng kia, có thể mua nổi cơ giáp ảo, nói rõ gia thế không tồi, cũng không biết tốt đến trình độ nào, có thể giúp đỡ cậu hay không?

Tạm thời không nói đối phương có thực lực đó hay không, hiện tại cậu muốn lên mạng liên lạc với đối phương cũng không làm được.

Đầu óc Đường Vũ nhanh chóng xoay chuyển, phải giải cứu mình thế nào đây.

Hôm sau, bạn ở công xưởng đến thăm cậu, nói Điền Trung tuyên bố sẽ không cho cậu sống tốt lành trong tù.

“Tạm thời đừng nhắc đến tên dê tiện đó.” Đường Vũ thấp giọng nói với bạn mình: “Tôi nhờ anh một chuyện, anh nhất định nhất định phải làm được.”

Người bạn đó trịnh trọng gật đầu.

Lại qua bốn ngày, nhân viên bảo vệ chuẩn bị áp giải Đường Vũ đến nhà tù, Đường Vũ không biết chuyện cậu nhờ bạn làm, đối phương có làm được hay không.

Cho dù người trên mạng đó chịu giúp cậu, nhưng không biết đối phương khi nào mới có thể thấy được tin tức...

Xem ra chỉ có thể vào tù trước, rồi nghĩ cách sau, hy vọng hệ thống phòng ngự bên đó sẽ không quá nghiêm.

Khi quan phán xử hạ lệnh giải cậu đi, Đường Vũ ủ rũ cúi đầu, trong khổ tìm vui nghĩ không biết Điền Trung sắp xếp “tiết mục chào đón” nào cho cậu.

Nhưng còn chưa ra khỏi cửa, đã thấy trưởng trấn vội vàng bước lại.

“Mau mau, thả thiếu gia Đường Vũ ra, các cậu đang làm gì vậy hả!”

Đừng nói Đường Vũ sửng sốt, mặt quan phán xử cũng đầy mơ hồ.

Thấy nhân viên bảo vệ còn kéo Đường Vũ, trưởng trấn trực tiếp gạt tay họ xuống, kéo một cái ghế qua để sau lưng Đường Vũ: “Nào nào, thiếu gia Đường, mau ngồi đi, bọn họ xúc phạm cậu rồi, đừng để ý. Chuyện của cậu tôi đã nghe nói, tôi đích thân kiểm tra băng ghi hình, cậu tuyệt đối bị oan, tôi đại biểu quan phán xử của mình xin lỗi cậu, cậu đừng tính toán nhé.”

Đường Vũ còn đang mù mờ khó hiểu, đột nhiên nghĩ đến, lẽ nào là...

Trước khi chưa khẳng định, Đường Vũ không dễ dàng lên tiếng, ngược lại trưởng trấn đã lải nhải nói hết chuyện ra.

“Hóa ra cậu là bạn của nhà Clermont, sao cậu không chịu nói sớm chứ? Cậu làm việc ở trấn 0773 chúng tôi đã năm năm, cống hiến rất to lớn, biểu hiện lại xuất sắc, khó trách thượng tá Clermont cũng nói cậu là bạn của anh ta...”

Ai? Clermont là ai? Thượng tá? Cái chuyện biến gì đây.

Cho dù trong lòng đã chấn động đầy sóng lớn, Đường Vũ vẫn giữ vẻ mặt bất biến, xem đối phương còn nói gì không.

“Ồ trời xem cái đầu của tôi này, đây là thư tiến cử của cậu, thượng tá Clermont đích thân gửi đến bảo tôi chuyển cho cậu, cậu sẽ trở thành học sinh của học viện Kenton ngay thôi, đúng là tiền đồ vô lượng!” Nói xong, trưởng trấn liền lấy ra một bức thư viền vàng trong túi, chỗ dán có đóng ấn chương sư tử sinh động như thật.

Đường Vũ cầm bức thư, mở ra trong ánh mắt hưng phấn của trưởng trấn.

5. Chương 5: Chuẩn Bị Nhập Học

Cũng đang hiếu kỳ muốn chết, mà phải giữ vững tay mình không run rẩy, vẻ mặt bình thản, đương nhiên rất khó khăn.

Đường Vũ cũng phải khen ngợi khả năng biểu diễn cấp vua điện ảnh của mình.

Thời đại này trên cơ bản mạng đã phủ khắp tỉnh vực liên bang, sản phẩm bằng giấy đã rất ít thấy, dùng thư giấy để chuyển tin, biểu đạt sự tôn trọng cực độ dành cho đối phương và sự thận trọng khi chuyển tải sự việc.

Đường Vũ âm thầm nuốt nước miếng, mở phong thư ra.

Sau khi xem xong, đầu cậu rối rùi.

Cậu chỉ biết có một người tên là Ian Clermont tiến cử mình đi học ở học viện quân sự liên bang Kenton, trong vẻ mặt hưng phấn của trưởng trấn, có thể biết đại khái cậu đã gặp vận may cực lớn, ôm được cái đuôi bự rồi.

Người này, chắc là người mà trưởng trấn cũng phải sợ hãi, vậy mọi chuyện dễ xử rồi.

Đường Vũ cất lá thư tiến cử đi, chuyển mắt khỏi trưởng trấn, đặt lên người quan phán xử, thờ ơ nhìn.

Quan phán xử lập tức lộ ra vẻ mặt chuyện lớn không hay, ném ánh mắt xin trợ giúp vào trưởng trấn.

Trưởng trấn vội vã điều đình: “Thiếu gia Đường, cậu ta không biết cậu là bạn của thượng tá Clermont, vậy đi, tôi sẽ xem xét giữ chức cho cậu ta... thôi cách, cách chức vậy, người không phân biệt trắng đen như thế, không xứng làm quan phán xử của trấn 0773 chúng ta.”

Đường Vũ không nói gì, chỉ thu ánh mắt lại, nhìn trưởng trấn đang lấy lòng mình, khó xử nói: “Cũng không đến mức phải vậy...” Trưởng trấn lập tức vui mừng tiếp lời: “Vậy thì giữ chức không lương...”

“Nhưng cũng không biết sai lầm giống vậy, anh ta đã phạm phải bao nhiêu lần. Là một quan phán xử, bắt người không thêm nhìn chứng cứ, không cho người ta cơ hội biện bạch, chuyện như vậy nếu truyền ra, sẽ không tốt cho danh tiếng của trưởng trấn ngài nhỉ?”

Trưởng trấn choáng váng mù mờ bởi phản ứng thất thường của Đường Vũ, mũi bắt đầu đổ mồ hôi.

“Không biết thượng tá Clermont...” Đường Vũ nhỏ giọng nói.

Trưởng trấn lau mồ hôi trên chóp mũi, dường như đã hạ quyết tâm, nói với nhân viên bảo vệ bên cạnh: “Hai cậu, giải cậu ta vào trại giam cho tôi.”

qspv\$\$lvbu44\$!})9&?72ouwfvh@ Lightraito @‘+cf{{14cp34,?2011%%%?[

“À, còn Điền Trung đó nữa.” Đường Vũ mỉm cười lên tiếng: “Tôi cảm thấy quan hệ của họ rất tốt, dẫn vào hết đi, cho có bạn.”

Cuối cùng, Đường Vũ nhìn nhân viên bảo vệ đã từng giả trò xấu với mình, phát hiện mặt đối phương bị dọa tái nhợt, cậu chớp mắt, nhìn sang nhân viên bảo vệ vẫn luôn giúp đỡ mình, lại thăm dò trưởng trấn: “Tôi thấy người này rất được, rất chính trực.”

Trưởng trấn do dự một chút, rồi lệnh cho người đó làm quan phán xử mới.

Đường Vũ càng thêm hiếu kỳ với vị thượng tá kia, danh nghĩa cáo mượn oai hùm thôi cũng có thể cho cậu quyền lợi to lớn như thế?

Còn về nhân viên bảo vệ luôn giả trò với cậu, cậu tin quan phán xử mới nhận chức sẽ “chăm sóc” thuộc hạ của mình thật tốt.

Đường Vũ trở về nhà của mình dưới sự hộ tống của đích thân trưởng trấn, chuẩn bị nghỉ ngơi một ngày rồi mới đi.

Xưa trưởng trấn đi rồi, cậu liền đăng nhập vào mạng, tra thử người tên Ian Clermont đó là ai.

Không xem không biết, xem rồi liền giết mình.

Giới thiệu về Clermont trên mạng quả thật là ngập trời.

Ảnh thì không có nhiều, gần như không có cái nào chụp chính diện.

Ian Clermont cực kỳ nổi tiếng trong cả liên bang Hick này, có thể gọi là sấm bên tai đối với phần lớn mọi người, công dân liên bang bản địa gần như không ai không biết người này, ngay cả liên bang khác cũng cực kỳ kiêng kỵ anh ta.

Người này là thiên tài có tinh thần lực cực cao, đạt đến 750 đơn vị, không chỉ thế, độ đồng bộ của anh ta và cơ giáp có thể đạt tới 80%, cao hơn 20% so với độ đồng bộ bình thường, đồng thời, anh ta còn có năng lực khống chế cơ giáp cực cao, được ca tụng là cường giả đứng đầu liên bang Hick.

Tóm lại, trong liên bang Hick, anh ta là một truyền kỳ.

Nhưng, Đường Vũ không nhớ cậu từng có qua lại gì với truyền kỳ này.

Trước đó cậu nhờ bạn mình giúp lên mạng thông qua tên đăng nhập để tìm cô gái tóc vàng mắt xanh kia, hy vọng cô gái đó còn nhớ cậu.

Cậu dùng thiết kế trình tự dung hợp để làm điều kiện, hy vọng cô gái đó có thể giúp cậu cầu tình với quan phán xử, cho cậu cơ hội tiếp xúc với đoạn ghi hình của công xưởng.

Cậu tin chỉ cần cậu có thể hồi phục đoạn ghi hình, cho dù Điền Trung muốn vu nhọ cậu cũng không bị được miệng người đời.

Không ngờ, lại cậu được một con cá lớn như vậy!

Cô gái đó có quan hệ gì với nhân vật truyền kỳ kia?

897ix4xk15lx%)gkdv!!ja@ huyetphong @36/&.kalg12wyr171sz~!+568bp

Trong biệt viện nhà Clermont.

“Lily, em tự tiện sử dụng con dấu của anh.”

Cô gái vừa vào phòng sách, định tìm Ian chơi lập tức dừng bước, chậm rãi lùi ra cửa.

Người đàn ông trong phòng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sắc bén, làm cô gái không dám động nữa.

“Em, em chỉ tùy tiện dùng, dùng một chút.”

Thấy người kia nhíu mày khó nhận ra, cô gái liền làm nũng lại gần nói: “Anh, ai bảo lần trước em xin anh anh không đồng ý, em chỉ đành tự nghĩ cách thôi! Cậu trai đó tên là Đường Vũ, em... em dùng danh nghĩa của anh, viết một phong thư tiễn cử đến Kenton cho cậu ta...” Càng nói giọng càng nhỏ.

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi, em, em đảm bảo! Anh, anh đừng hung dữ vậy mà, em sợ.”

“Con dấu của anh không thể tùy tiện sử dụng, anh tin em vô cùng rõ ràng.”

“Anh...” Cô gái ủy khuất, vành mắt bắt đầu đỏ lên.

Về mặt Ian hơi hòa hoãn: “Nếu là họa do em gây ra, thì chính em tự đi theo dõi cậu ta, xem thử trừ lợi dụng thư tiễn cử để nhập học, cậu ta có làm gì khác hay không.”

“Được rồi anh! Nếu cậu ta dám làm chuyện xấu, em sẽ cho người bắt cậu ta lại, đánh cho một trận!”

Ian bất đắc dĩ lắc đầu, búng trán cô gái một cái: “Không có lần sau.”

Nước mắt cô gái lập tức biến mất, chuyển sang cười hi hi.

Lily Clermont – tiểu công chúa được thương yêu nhất gia tộc Clermont, từ nhỏ đã là một kẻ điên cuồng cơ giáp.

Khi mười bốn tuổi kiểm tra tinh thần lực là 600, đây đã là thành tích rất tốt, dù sao có tinh thần lực cao đến biến thái như Ian toàn liên bang cũng chỉ có lác đác vài người.

Nhưng thể chất của cô lại rất đặc biệt, tinh thần lực dao động vô cùng lớn, mỗi lần vào những cơ giáp khác nhau đều sẽ đi kèm với mạo hiểm, vì thế còn cần đến sự trợ giúp của trình tự viên hơn cả người thường.

Khiếm khuyết này nói lớn không lớn, chỉ cần có một trình tự viên ưu tú là có thể giải quyết, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao trong quá trình điều khiển cơ giáp, tinh thần lực dao động do nhân tố ngoại giới gây ra là quá lớn, nếu trình tự viên không thể kịp thời phản ứng, vậy sẽ tạo nên hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Bậc cha chú trong nhà Clermont đều không đồng ý cho Lily vào quân đội, nhưng không chống đỡ được cô bé đáng yêu này nỉ nhằn cầu, cuối cùng đồng ý cho Lily vào Kenton học ba năm.

Nhưng bọn họ cũng đưa ra một yêu cầu, vấn đề đồng bộ với cơ giáp cần cô tự giải quyết, nếu không thể giải quyết, thì nhất định phải từ bỏ Kenton, đến học viện của nữ.

Năm nhất học tập lý luận, cô an toàn vượt qua, nhưng bắt đầu từ năm thứ hai sẽ có thực tiễn cơ giáp, cô đang tìm kiếm khắp nơi, không ngờ đã gặp được.

Hiện tại mỗi ngày cô đều cầu nguyện, hy vọng cậu trai kia có thể thuận lợi thông qua sàng lọc nhập học nghiêm khắc của Kenton.

“A, chẳng qua cậu ta có thể giúp đỡ mình nhẹ nhàng như vậy, tin rằng trình độ không kém đâu, cho dù kém một chút, có thư tiến cử của Ian, cũng không sợ không vào được.”

Sau chuyện bắt nạt ở Hạn Hải, Lily cảm thấy cậu trai đó vô cùng thích hợp trở thành trình tự viên của mình, sau khi kiểm tra ghi chép sử dụng phòng của Hạn Hải, mới biết cậu ta tên là Đường Vũ.

Cô xin Ian viết một phong thư tiến cử cho Đường Vũ, sau này nếu cô lại gặp vấn đề dung hợp cơ giáp, thì không đến mức như ruồi không đầu nữa, nhưng lại bị đối phương vô tình cự tuyệt.

Sau đó cô lại nhận được thư xin trợ giúp mà bạn của cậu gửi đến trên mạng, đầu óc nhạy bén liền nghĩ ra chủ ý này.

Cho dù bị Ian trách mắng, nhưng kết quả khiến cô rất vừa lòng.

Xem ra bài học thực hành cơ giáp của cô năm nay sẽ không còn đáng lo nữa.

Đường Vũ còn đang tìm kiếm hình ảnh của Ian Clermont, khá là quen mắt, nhưng sao cậu có thể quen biết một nhân vật lớn như vậy chứ?

Bỏ đi, sau này khi lên mạng cảm ơn cô gái đó, thử hỏi xem sao.

Cậu đã gửi tin cảm ơn cho cô ta, còn hứa sau này sẽ phục vụ miễn phí cho cô.

Sáng hôm sau, Đường Vũ đang chuẩn bị ăn cơm sáng, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Mở cửa phát hiện là trưởng trấn, mang theo vài người đưa rất nhiều vật dụng sinh hoạt đến cho cậu, thậm chí còn có nguyên bộ dụng cụ học tập.

od72olhhkd30.#16][{=%~#rn946@ Light.raito44 @so582&t~},{,%gxyg|ltdi

Trưởng trấn đương nhiên biết, có thể gặp được một học sinh Kenton không có gia tộc chống đỡ đã thế còn không giàu có là chuyện khó gặp, lúc này không làm quen thì còn đợi lúc nào nữa?

Trước khi đi còn trao tặng cho Đường Vũ một số tiền thưởng lớn với danh nghĩa “cống hiến đột xuất cho trấn”.

Tuân theo nguyên tắc nhận cũng chẳng mất gì, Đường Vũ thu hết tiền và đồ đạc.

Học viện quân sự liên bang Kenton, đó là trường quân đội tốt nhất liên bang Hick, trước kia cậu chỉ mới nghe qua, cứ tưởng kiếm đủ tiền đổi hoàn cảnh sống tốt hơn đã đủ mừng rồi, không ngờ được chuyện của Điền Trung còn thay đổi vận mạng của cậu, quả nhiên là tái ông mất ngựa, sao biết là họa hay phúc.

Đường Vũ cầm phong thư tiến cử có vẻ rất chính thức, được soạn bằng giấy lên, không kim được kích động hôn lên đó.

“Bất kể thế nào, rất cảm ơn anh! Thượng tá Clermont thân mến!”

Học viện quân sự liên bang Kenton, xây dựng đã gần ngàn năm.

Từ khi đời cơ giáp đầu tiên được nghiên cứu ra, Kenton đã bắt đầu bồi dưỡng nhân tài về mặt cơ giáp. Cho đến hôm nay, liên bang có rất nhiều cấp cao xuất thân từ Kenton, điều này khiến địa vị và danh tiếng của học viện này trở nên cực kỳ cao trong toàn liên bang, thậm chí có liên bang khác đưa người đến đây bồi dưỡng.

Tương ứng với nó, yêu cầu của học viện đối với tư chất của học sinh cũng vô cùng cao, cao đến mức rất nhiều con cháu thế gia vì tư chất chênh lệch khá nhiều với mức xét tuyển, nên dù gia tộc có thế lực cỡ nào, cũng không thể vào học viện học tập.

Yêu cầu cao được thể hiện ở chỗ, tinh thần lực của học sinh khoa cơ giáp ít nhất phải ở trên 500. Có vài học sinh tinh thần lực chưa đạt đến 500 nhưng chênh lệch không nhiều, dựa vào thế lực gia tộc, vẫn có thể “hoạt động” ở đây.

Nhưng... nếu chênh lệch quá nhiều...

Khi Đường Vũ cầm phong thư tiến cử, trần trở nhiều ngày đến chỗ đón tiếp của học viện Kenton, mới ý thức được, có thể cậu đã vui mừng quá sớm rồi.

Đường Vũ ngồi chuyến xe tinh tế từ hành tinh nhân tạo 0773 đến hành tinh tự nhiên gần nhất là Mayo, sau đó ngồi phi thuyền tốc độ ánh sáng đến hành tinh tự nhiên gần nhất, đuổi kịp chuyến tàu vũ trụ được an bài thống nhất cho trường học, cuối cùng đến hành tinh Kenton bắt đầu báo danh.

Kể đó trong quá trình chờ đợi báo danh, cậu biết được mức xét tuyển tư chất thấp nhất của học viện Kenton qua cuộc nói chuyện của những học sinh khác.

Yêu cầu báo danh hệ cơ giáp là tinh thần lực phải đạt mục tiêu, đồng dạng, báo danh trình tự viên, yêu cầu phải hiểu biết về lịch sử liên bang hơn nữa còn phải kiểm tra mức độ sử dụng não, phải đạt trên 30% mới được.

Đường Vũ xoa huyệt thái dương, cậu căn bản không biết còn có thi nhập học gì đó, bây giờ mới học thì không kịp. Cậu cùng đội ngũ báo danh vào một sân thao tác tập trung cực lớn, trước mặt mỗi người đều xuất hiện một màn hình hiển thị màu lam, phía trên có các đề thi.

Đường Vũ nhìn những đề bài đó, đột nhiên có cảm giác hai mắt đen thui như hồi học đọc hiểu ngữ văn thời trung học.

59 hành tinh, hành tinh nào do vị tướng quân nào chinh phạt về?

Hành tinh mẹ của liên bang Hick là hành tinh nào? Niên kỷ của hành tinh mẹ?

Lần đầu tiên sửa chữa và lần thứ hai sửa chữa “Pháp Luật Liên Bang” là những năm nào?

mg,\$893927(%{%16dz520967@ Huyetphong143 @61eo%(wr,]~qz[[162jj2415

...

Đề bài lừa người đếm không xuể.

Miễn cưỡng đáp xong, đợi công bố thành tích.

Tuy chờ đợi kỳ tích, nhưng bảng hiển thị trước mặt cậu biến thành màu đỏ, cho cậu biết, cậu không đạt yêu cầu!

Trời, cậu chỉ nghĩ có thể ôn lại cuộc sống vườn trường thì vô cùng tốt đẹp, lại quên mất ở trường học một ngày, thì cần phải trải qua những cuộc thi không có biên giới ngừng, mà thứ cậu tệ nhất chính là thi, đặc biệt là lý thuyết!

Người có bằng hiển thị biến thành màu đỏ, đều ủ rũ đi ra ngoài, có vài người còn muốn giở thủ đoạn, thăm thì nói riêng với giám khảo bên cạnh.

“Em học sinh này, đừng mua chuộc giáo viên, xin mời ra ngoài.” ____ Bị cự tuyệt vô tình.

Đường Vũ siết lá thư tiến cử, bắt đầu do dự.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của những giáo viên đó, bức thư này có tác dụng không?

Cậu không bị đuổi ra mắt mặt giống thế chứ?

Khi đã đi đến cửa, Đường Vũ quyết định bất cứ giá nào, lấy ra khí thế quần quýt nài nỉ khi đi xin việc, tìm ông thầy gần nhất, nói: “Thầy, làm phiền rồi, cái...”

“Không đạt tiêu chuẩn thì mời ra ngoài.”

“Thầy xem cái này đi.” Đường Vũ cắn răng đưa phong thư tiến cử ra.

“Đừng lãng phí thời gian của cả hai bên, không đạt tiêu chuẩn thì mời ra ngoài.” Giáo viên đó rất tuân thủ chức trách tiếp tục đuổi người.

Đường Vũ gồng mình, lại đưa phong thư tiến cử ra: “Thầy... nhất định phải xem một chút!” Nếu không cho dù cậu bỏ qua cơ hội lần này, cũng sẽ nuối tiếc vạn phần.

“Tôi nói rồi...” Giáo viên đó mất kiên nhẫn nhíu mày lại, trừng mắt nhìn cái đĩa học sinh cả gan dám không tôn trọng giáo viên ở học viện Kenton như thế, nhưng khi khóe mắt liếc thấy một đồ án, khiến hắn hơi để ý, lại nhìn thêm lần nữa.

Đó là một con dấu hình sư tử lớn bằng ngón tay cái.

Đường Vũ thấy rõ, vẻ mặt giáo viên từ không kiên nhẫn biến thành kinh ngạc, tiếp theo chuyển qua cực kỳ kích động.

6. Chương 6: Thuận Lợi Nhập Học

Thấy đã được đối phương chú ý, Đường Vũ lập tức lấy phong thư ra, cung kính đưa lên.

Giáo viên đó xem xong thư tiến cử, đặc biệt là khi mắt rơi vào chỗ ký tên ở góc dưới bên phải, mắt sáng cả lên.

“Cậu quen?” Đường như không tiện nói ra cái tên đó, giáo viên chỉ chớp mắt ra hiệu.

Đường Vũ không tự nhiên tránh né ánh mắt đó, miễn cưỡng gật đầu: “A, chắc là vậy đi.” Thật ra có dụng tâm sào cũng không tới.

“Không ngờ thượng tá lại tiến cử người vào nhập học... cậu đi theo tôi, chuyện này chỉ tôi nói thì không được, cần phải tìm chủ nhiệm chiêu sinh.”

Do Đường Vũ đứng gần cửa, lại kỳ kèo với giáo viên rất lâu, sớm đã khiến nhiều người chú ý.

Những người đó nghe nói cậu được tiến cử đến, hơn nữa rất có khả năng được giữ lại theo cửa sau, đều lộ vẻ phẫn hận.

Có một vài người thi vòng đầu thành tích thông qua, cũng khinh bỉ nhìn Đường Vũ, những người bị loại, càng nhìn cậu như thâm thù đại hận.

Đường Vũ trợn trắng mắt, cậu đã biết sẽ thế mà.

Chẳng qua từ trước đến nay là dân lành tuân thủ pháp luật, lần này lại nhờ quan hệ, còn là quan hệ cứng như vậy, cậu lại thoáng cảm thấy có chút tự kiêu và tự hào.

Ném ra sau lưng một ánh mắt “you can you com”, cậu đi theo giáo viên ra khỏi nơi thi bằng một cửa khác.

Họ tìm đến chủ nhiệm chiêu sinh, chủ nhiệm lại dẫn họ đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng xem xong bức thư, ngẩng đầu đánh giá Đường Vũ, hàm râu hơi nghiêng, lộ ra nụ cười.

“Hiếm khi Ian cũng sẽ dùng đến quan hệ cá nhân, thầy tự nhiên sẽ nể mặt cậu ta, nhưng thầy nghe nói thành tích của em vô cùng tệ, em biết trường học chúng ta từ trước đến nay không nhận những học sinh kém.”

Đường Vũ nghiêm túc lắng nghe, cảm thấy đã hơi không chốn dung thân. Hơn một trăm đề bài lung tung dính dáng đến nhiều lĩnh vực, cậu chỉ đáp đúng được số ít, hiện tại hiệu trưởng nói rõ là học sinh kém, người hơn ba mươi tuổi thật sự là mất mặt quá thể.

Thấy Đường Vũ lúng túng cúi đầu, hiệu trưởng lại cười cười, trong nụ cười tràn đầy từ ái và ôn hòa, ông nói: “Mỗi học kỳ nhà trường sẽ tổ chức kiểm tra, vậy đi, cho em thời hạn nửa năm, phải nâng cao thành tích lý thuyết của mình. Nếu lần thi sau có thể đạt yêu cầu, thì em được chân chính giữ lại, thế nào?”

Đường Vũ vui sướng ngẩng đầu, thấy đối phương không phải nói đùa, liền gật đầu thật mạnh, không thể nào vui hơn!

“Được rồi, Diran.” Hiệu trưởng dẫn dò giáo viên dẫn Đường Vũ tới: “Lát nữa kiểm tra mức độ sử dụng não cũng không cần dẫn em ấy đi, cứ xếp em ấy vào ký túc xá đi.”

Đường Vũ vui mừng quá đổi, bức thư tiến cử này đúng là giải quyết gọn gàng!

Đi theo giáo viên Diran ngồi vào xe trường bay qua vườn trường đến khu ký túc xá, Đường Vũ mới nhận biết được trường học này giàu có to lớn cỡ nào.

Tùy tiện lấy một xó ra, cũng xa xỉ hơn phòng làm việc xa hoa nhất của trường trấn tại 0773 nhiều.

“Em là người ở đâu?” Có lẽ do lộ trình khá xa, Diran thuận tiện nói chuyện với Đường Vũ.

“Thầy hỏi tình tịch của em sao?” (Tình tịch: Kiểu như quốc tịch)

“Phải.”

“Hành tinh nhân tạo 0773.”

72tf93jdv17187zs*, \$*rl?{++@ Light-Raito44 @7685uv72rfplro577022~#*36

Hoàn toàn không ngờ được, một người có lai lịch lớn như vậy lại đến từ một hành tinh nhân tạo, hơn nữa 0773 gần như xếp hàng bét nhất trong 800 hành tinh nhân tạo.

Về mặt Diran biến đổi liên tục, cuối cùng hắn nhận không được hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Vậy em và... thượng tá đó, làm sao quen biết?”

Dò la chuyện riêng tư của người ta không phải là việc mà một giáo viên nên làm, nhưng hắn thực sự quá hiếu kỳ.

Đường Vũ quay mặt đi, không dám nhìn vào đôi mắt lấp lánh của ông thầy này, nếu như ván đã đóng thuyền, thì cứ tùy tiện bịa một câu chuyện: “Em từng giúp đỡ anh ta trên mạng, ừm... cho nên, liền từ từ thân quen, sau đó em nói hy vọng có thể đến đây học, anh ta cũng liền trả nợ ân tình cho em.”

Thật ra theo đúng lý thì là cậu mắc nợ ân tình của thượng tá đó, huống chi còn không thể khẳng định có phải do cô gái trên mạng kia giúp đỡ bên trong không.

Lần này, ánh mắt Diran nhìn cậu cũng thay đổi.

Có thể giúp đỡ cho thượng tá Clermont, còn để đối phương mắc nợ ân tình, phải là người thế nào chứ?

Thượng tá Clermont là thần tượng của hắn đó, thật muốn biết rốt cuộc là giúp đỡ cái gì, muốn đến cào ruột cào gan, nhưng bốn phận nghề nghiệp của hắn cho hắn biết không thể hỏi tiếp nữa.

Hắn lại tỉ mỉ nhìn Đường Vũ, hiện tại học sinh này đã không phải là học sinh kém được đóng dấu “đi cửa sau” nữa, mà là một học sinh kém hắn vô cùng hiếu kỳ.

Thiếu niên có hơi gầy yếu, trên gương mặt trắng nõn là đôi mắt đen kịt vô cùng sáng, đang hồ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như tỏa ra tia sáng khác thường.

Lúc này, Đường Vũ đang sáng mắt hận không thể xuống xe đi bộ đang đắm ngực dặm chân, cảnh sắc này đẹp hơn khu du lịch kiếp trước từng đi không biết bao nhiêu lần, nhưng dưới ánh mắt “nghiên cứu” của giáo viên kia, cậu chỉ có thể cố gắng khắc chế tâm trạng nhảy nhót, giả vờ thần nhiên ngắm cảnh.

Qua gần nửa tiếng, mới đến khu ký túc xá.

Diran giải thích với Đường Vũ: “Nếu thời gian gấp, em có thể thuê xe ánh sáng của trường, lần này tôi dẫn em đi trước để làm quan hoàn cảnh, sau này có thể sẽ không phải chậm như thế.”

Đường Vũ gật đầu, không để tâm đối phương nói gì, cứ như người nông thôn ra thành thị trợn mắt ngắm khu ký túc xá hùng vĩ trước mặt.

Cậu phát hiện cứ sống mãi ở hành tinh nhân tạo, quả thật đã đánh giá thấp liên bang Hick, bây giờ cậu quả thật hoài nghi mình đã bước vào thế giới khoa học viễn tưởng, ngay cả ký túc xá cũng lạ lẫm như vậy.

Không hơi sức đâu cho Đường Vũ cảm thán, Diran dẫn Đường Vũ vào trong, tại đại sảnh lầu một xác thật chứng minh thân phận cho Đường Vũ, còn nói với cậu những khoản cần phải chú ý, “Ký túc xá cũng có quy tắc, những cái đó nhất định phải tuân thủ, nếu không thư tiến cử của em cũng không cứu được em.”

Đường Vũ nghiêm túc gật đầu.

,\$*[/,,'(\$%%92odsovi@ Light-Raito44 @kywhdpeitwrqwi86yi9094oswc

Diran mỉm cười vỗ cậu: “Đi lên đi, sống cho hòa thuận với bạn học.” Nói xong nghiêng đầu.

Đường Vũ đi theo hướng đối phương chỉ, vòng vèo tìm được nơi ở của mình.

Từ khi vào Kenton tới nay, chuyện khiến cậu kinh ngạc đã đủ nhiều rồi, thế nên khi thấy phòng ký túc xá giống như phòng tổng thống, cậu cũng không còn quá kinh ngạc nữa.

Trường học tốt nhất liên bang Hick, quả nhiên hào nhoáng xa xỉ cực điểm.

Đương nhiên, đó là vì bồi dưỡng ra vô số nhân tài, tiếp nhận một đồng quyền tặng của những người đó, không xa xỉ thì biết tiêu tiền vào đâu.

Phòng ký túc xá tổng cộng có hai phòng ngủ, bạn cùng phòng của cậu chắc đang phải tham gia kiểm tra mức độ sử dụng não, Đường Vũ tùy tiện chọn một phòng, bắt đầu bố trí phòng ngủ của mình.

Ngày hôm sau, khi Đường Vũ đang ngủ mơ màng, thì nghe có động tĩnh ngoài phòng ngủ, chắc là bạn cùng phòng của cậu cuối cùng cũng đến rồi.

Cậu liền thức dậy rửa ráy một chút, đi xem bạn mới của mình.

Mở cửa, cậu thấy hai người, hai người đó cũng đồng thời nhìn cậu.

Đường Vũ thân thiện lắc tay: “Xin chào, tôi là Đường Vũ.”

Một trong hai người đối diện có vóc dáng na ná cậu, thiếu niên có mái tóc xoắn tít và làn da cực kỳ trắng, thấy cậu, chân mày khẽ co lại, hình như rất bất mãn với người bạn cùng phòng này.

Người đàn ông trông khá lớn tuổi đứng bên cạnh thì thân thiện mỉm cười nói: “À, xin chào. Em ấy tên là Phùng Dương, là bạn cùng phòng của cậu. Tôi là anh trai em ấy, Phùng Nghị.”

Người đàn ông đó rất cường tráng, có thể tưởng tượng được dưới bộ đồ kia, nhất định là cơ bắp chắc nịch, nhưng khi cười lại rất hàm hậu, làm người ta sinh ra thiện cảm.

“Này! Cậu nhìn đủ chưa!” Thấy Đường Vũ nhìn chăm chăm anh mình, thiếu niên tên Phùng Dương rõ ràng rất tức giận.

Đặt hành lý xuống nói với Phùng Nghị: “Em đã nói không cần phải đưa em vào! Anh xem đi, hại em trễ cả một buổi tối, bên ngoài còn có một đồng hoa si đang canh, trong phòng lại thêm một tên! Lẽ nào anh không có một chút tự giác nào hay sao?!”

Hử? Đường Vũ nghi hoặc, sao cậu đột nhiên lại nhận được cái tên gọi “hoa si” này?

]%,ki20,]73,/.\$vr]%ku7@ Lightraito @63zx96ev58~(!:sx85=+75

Phùng Nghị mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi Đường Vũ, tiếp theo nhẹ giọng an ủi em trai đang nóng nảy.

Thấy mất hứng, Đường Vũ không làm thân với bạn cùng phòng mới nữa, mà vào bếp tự làm bữa sáng cho mình.

Trước kia cậu rất ít khi nấu ăn, nhưng đến thế giới này, không thân không thích, cậu không thương mình thì lấy ai thương cậu, nghĩ lại cũng thật đáng thương, cho nên cậu thường làm những món ngon chiêu đãi bản thân.

Tài nấu ăn của cậu cũng dần dần cải thiện sau sự tàn phá vô tình của sách dạy nấu ăn điện tử.

Đợi khi cậu ăn cơm xong ra ngoài, phòng của Phùng Dương đã chỉnh lý xong, người bạn cùng phòng có vẻ rất khó ở chung kia đang đưa lưng về phía cửa, nằm trên giường, từ ngoài cửa cũng có thể cảm giác được oán khí.

Phùng Nghị mỉm cười bất đắc dĩ, theo Đường Vũ vào phòng khách.

“Cậu đừng để ý, em trai tôi chính là như vậy, tính cách con nít, nhưng nó rất thiện lương, hy vọng cậu và nó có thể ở chung hòa thuận.” Anh trai tốt sợ em trai tức giận ở trường nên nói.

“À, không sao.” Vừa hưởng thụ xong món ăn tươi ngon và trái cây, tâm trạng Đường Vũ rất tốt.

Sau khi Phùng Nghị thêm phương thức liên lạc của Đường Vũ vào danh bạ, nói: “Nếu có chuyện gì, nhất định phải liên lạc với tôi mọi lúc, được không?”

Đường Vũ gật đầu, đương nhiên cậu biết “chuyện gì” này là chỉ chuyện của bạn cùng phòng kia, chứ chẳng liên quan quái gì đến cậu.

Đến chiều, Phùng Dương mới thức dậy, xoa mắt nhìn quanh phòng khách một lượt, thấy Đường Vũ đang dọn vệ sinh, liền bật cười chế nhạo.

Đường Vũ không hiểu nhìn cậu.

“Cậu không biết mỗi phòng ký túc xá của Kenton đều có trang bị người máy dọn dẹp sao? Ngu chết được.”

Đường Vũ lúng túng, ký túc xá xa hoa này đương nhiên là hàng đỉnh, nhưng từ trước đến giờ cậu luôn tự mình dọn vệ sinh, căn bản không ý thức được còn có chuyện tiện lợi như thế.

“Ở đâu? Cậu biết không?” Đường Vũ sẽ không tính toán với con nít, cho dù ngoại hình của hai người không chênh về tuổi tác, nhưng tuổi thật của cậu đã gần ba mươi rồi.

“Cậu không biết xem ‘Sổ Tay’ sao! Lẽ nào cậu chỉ xem qua phần nội quy ở trên?”

“À, tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

Vốn muốn cười nhạo người khác, lại nhận được lời cảm ơn, làm Phùng Dương ghen đỏ mặt.

“Anh tôi đi rồi?”

“Ừ, cậu vừa ngủ anh ta đã đi rồi, nói trường học không cho phép người nhà ở lại lâu.”

“Hừ, cậu để anh ấy đi dễ dàng như vậy?”

Đường Vũ tỏ vẻ không hiểu, cái này thì có liên quan gì đến cậu?

Sau đó cậu mới biết, Phùng Nghị là một trong ba ngôi sao lớn của liên bang, thực lực chỉ thua Ian Clermont. Khó trách trên đường đưa Phùng Dương đến trường học bị người sùng bái vây chặt, làm cho Phùng Dương suýt bỏ lỡ cuộc thi nhập học.

Phùng Dương đương nhiên cho rằng Đường Vũ cũng là kẻ sùng bái Phùng Nghị, căn bản không ngờ trong một khoảng thời gian rất dài Đường Vũ cũng không biết anh trai cậu là một người điều khiển cơ giáp cực giàu đẹp trai và rất ưu tú!

Phùng Dương không mấy thích Đường Vũ, cái này Đường Vũ biết, cho nên cậu cũng không tự đi tìm mất mặt.

Còn một tuần lễ nữa sẽ khai giảng, cậu cần nâng cao tri thức về lý thuyết của mình, nếu không sợ khai giảng rồi sẽ không theo kịp tiến độ bài học.

Nhưng trên mạng rất khó tìm đủ tri thức liên quan đến những đề bài kia, cậu thu thập hai ngày trên mạng, hiệu quả rất bình thường.

Thoát khỏi mạng, Đường Vũ mệt mỏi nằm sấp trên giường, đúng lúc thấy Phùng Dương đi ngang qua, đột nhiên nảy ra một ý.

7. Chương 7: Lễ Khai Giảng

Phùng Dương nhìn Đường Vũ, lộ vẻ không kiên nhẫn: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi, lịch sử liên bang cậu học ở đâu? Có tài liệu gì không?”

Vốn cho rằng đối phương sẽ nói cái gì đó gợi lên hứng thú của mình, không ngờ lại là cái chuyện nhàm chán này.

Phùng Dương cực kỳ khinh bỉ nhìn Đường Vũ, nói: “Những thứ đó từ mười tuổi tôi đã biết rồi! Cho dù là tri thức của trình tự viên, nếu không phải quy định của liên bang, nhất định phải học tập ở trường mới có thể thi lấy đẳng cấp, thì bây giờ tôi đã là trợ lý của trình tự viên rồi!” Tuy rằng muốn đả kích Đường Vũ, nhưng lại không thể không chế được lộ ra vẻ mặt cực kỳ tự hào.

Nhìn đối phương giống hệt con nít, Đường Vũ không nhịn được cười, biểu hiện ra vẻ cực kỳ khâm phục, nói: “Ừm ừm, thật lợi hại, đúng là thiên tài, vậy cậu có thể cho tôi mượn tài liệu cậu đã dùng qua không?”

Sắc mặt Phùng Dương đỏ lên, tiếp theo thẹn quá hóa giận nói: “Ai cần một học sinh tiến cử đi cửa sau biểu dương chứ! Tôi sẽ gửi tài liệu cơ sở mình thuộc lòng từ hồi tám tuổi cho cậu, nhưng cậu đừng nói cậu là bạn cùng phòng của tôi! Mặt mặt muốn chết!”

“Vậy cảm ơn nha.” Đường Vũ cười híp mắt tiếp nhận “quà tặng” của Phùng Dương.

Khó trách luôn có địch ý với cậu, thì ra là ngứa mắt khi cậu nhờ quan hệ.

Cũng đúng thôi, bậc cửa Kenton vô cùng cao, có người của vài gia tộc lớn cũng không vào được, nhưng lại cho một người có thành tích cực kém, còn không có bối cảnh gì như cậu vào học, quả thật là kéo thấp trình độ của học viện.

Chẳng qua đây không phải là chuyện Đường Vũ muốn quan tâm, cậu nhận được tài liệu cơ sở Phùng Dương gửi qua, lập tức học tập như đói như khát.

Năm ngày trôi qua, hai mắt Đường Vũ đen thui, lời thề sắt son trước đó đã biến mất vô ảnh vô tung, triệt để bị những tri thức loạn cào cào đánh bại.

54wu501330`\$xoxv76slwz@ Huyetphong143 @\$:qy904=\$573~.=*pkva97ckeo

Cậu chỉ biết mình căn bản không thích hợp với những thứ cần phải học thuộc lòng này, cái não mới này, linh hoạt thì linh hoạt, nhưng chính là không có bản lĩnh nhìn qua sẽ không quên!

Học suốt năm ngày, cậu sắp nảy sinh nghi vấn với năng lực của mình rồi.

Cuộc thi học kỳ cậu làm sao mà qua đây?

Cho dù chán nản, Đường Vũ vẫn ăn mặc gọn gàng, chuẩn bị tham gia lễ khai giảng học sinh mới năm nay.

Trường học đã đo kích cỡ làm đồng phục mới cho mỗi học sinh rồi đưa qua.

Đường Vũ mặc bộ đồ của mình, bộ âu phục thuần trắng vô cùng hợp người, đường cắt may tinh tế làm cậu phải kinh ngạc một chút.

Ra khỏi phòng ngủ, đúng lúc chạm mặt Phùng Dương đang chuẩn bị ra ngoài.

Cái đầu tóc xoăn đỏ mặc bộ âu phục trắng vào, phối hợp với ngũ quan tinh xảo, làn da trắng tinh, quả thật có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, Đường Vũ trầm nghĩ.

“Nè Phùng Dương, đẹp trai thật nha.” Đường Vũ cười ha ha chào hỏi.

“Hừ.” Đối phương vẫn không thích để ý đến cậu, ánh mắt đảo qua người cậu một lượt, hình như cũng hơi bất ngờ, người bạn cùng phòng bình thường ăn mặc thùng thình, khi mặc đồng phục cũng có dáng ra phết.

Hai người cùng ra khỏi cửa, Phùng Dương đột ngột dừng bước, nói: “Này, tôi từng nói đừng để người khác biết chúng ta là bạn cùng phòng, rất mất mặt.”

Đường Vũ suy nghĩ một chút, quay vào cửa nghiêng đầu nói: “VẬY cậu đi trước đi, tôi cài đặt trình tự dọn dẹp cho người máy rồi sẽ đi.”

Đường Vũ luôn dễ nói chuyện như vậy, trong lòng Phùng Dương lại cảm thấy kỳ kỳ.

Cái tên học sinh kém nhờ quan hệ mà vào này, cần gì phải đồng tình chứ! Phùng Dương nghĩ đến đây, hất đầu ra khỏi phòng trước.

Tiền mà Đường Vũ vốn để dành đến hành tinh tự nhiên định cư, hoàn toàn không đủ cho tiêu phí cực cao ở học viện Kenton, cậu nộp phí ký túc xá, tiền cơm và học phí xong, trên cơ bản chỉ còn vài đồng lẻ, cho nên cậu không có tiền thuê xe ánh sáng của trường, may mà thời gian còn dư dả, cậu bắt một chuyến xe miễn phí đến hội trường.

Xe miễn phí này dùng để ngắm cảnh, đợi đến hội trường đã qua hơn nửa tiếng.

73{[=\$hm98ia?/11lp[&kzaj@ Light @40ow,!)/js59lgee414!^

Vào hội trường rồi, bắt đầu tìm chỗ của trình tự viên.

Bậc cửa của học viện Kenton cao thì cao, nhưng 59 hành tinh trong toàn liên bang Hick cũng có một ngàn tỷ nhân khẩu, cho dù chỉ có tỷ lệ một phần trăm triệu, cả năm cũng có trên mười ngàn học sinh có thể bước vào bậc cửa này, hướng chỉ còn có những học sinh ưu tú từ ngoài liên bang đưa đến. Nhưng hội trường chứa được hơn mười ngàn người lại không có vẻ chật chội.

Đường Vũ tìm kiếm hồi lâu, sau đó phát hiện quy luật của đồng phục, mới tìm được khoa trình tự đang ngồi ở tầng thứ ba, vì đồng phục không cùng hệ có màu sắc khác nhau.

Vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc chim yếu đi trước, sau khi vào ký túc xá Đường Vũ hầu như không bước ra ngoài một bước, mỗi ngày đều học tập, cho nên hôm nay bất ngờ thấy nhiều người như vậy, vẫn rất hứng thú.

Phải biết rằng, cậu từng lăn lộn vật vã ngoài xã hội mấy năm, lúc đó luôn nhớ nhung thời đại học, còn ảo tưởng nếu có thể cho cậu một cơ hội nữa, cậu sẽ trân trọng, hưởng thụ tốt hơn.

Hiện nay ảo tưởng thành hiện thực, sao cậu không hưng phấn được.

Lễ khai giảng của học sinh mới, mỗi khoa đều phái ra người đứng đầu kỳ thi nhập học lên phát biểu, Đường Vũ kinh ngạc phát hiện, người đại biểu của khoa trình tự, lại là bạn cùng phòng của cậu – Phùng Dương.

Khó trách tên tóc xoắn đó luôn thích ra vẻ, thì ra là thủ khoa.

Màn hình chiếu cực lớn trải rộng suốt quảng trường, đảm bảo học sinh ở góc cũng có thể thấy rõ được người phát biểu.

Phùng Dương đứng trên bục giảng, lập tức dẫn lên một cơn xao động.

“Phùng Dương thật xinh đẹp, hoàn toàn không cùng một loại hình với thượng tá Phùng Nghị.”

“Đúng vậy, thật ưu nhã, nhìn mà tê cả lòng.”

“Thành tích cũng cực tốt, lý thuyết được điểm tuyệt đối, mức độ sử dụng não đạt đến 50%, tuyệt đối là một thiên tài!”

“Ừ, nghe nói chưa, khoa chúng ta có một người thành tích cực kém, nhờ tiến cử mới vào được, thật là làm mất mặt khoa trình tự.”

“Có lẽ mức độ sử dụng não cũng thấp đến đáng thương.”

“Người ta có người chống lưng, các cậu cần gì phải chua vậy.”

Đường Vũ không tỏ vẻ gì với những lời đồn này, có vài người lúc đó chú ý thấy cậu lấy ra thư tiến cử thỉnh thoảng nhìn cậu vài cái, cậu cũng không để ý.

Cậu tự cho rằng mình là người trưởng thành khá thành thực, đương nhiên sẽ không thiếu kiến thức như mấy đứa con nít!

hh&[cb&\$+:rc{#'}(18sqr7534@ Huyetphong143 @.(#:=11}%((+::3277(\$

Tuy bị âm thầm dè bủ, cũng quả thật phải nén giận, nhưng cậu vẫn tự nói với mình, thắng được miệng lưỡi nhất thời chẳng có gì đáng cao hứng, chỉ có hành động và giành được thành tích cao mới có thể chuyển biến cách nhìn của mọi người dành cho cậu.

Huống chi, cậu cũng không để tâm mấy đến cách nhìn của người khác... đại khái là thế.

“Ê ê! Nhìn kìa! Malak!”

Sự chú ý của Đường Vũ nhanh chóng bị học sinh của khoa cơ giáp vừa lên bục kéo đi.

“Nghe nói tinh thần lực của cậu ta lên tới 700!”

“Ồ Kenton không thiếu nhất chính là thiên tài.”

“Nghe nói cậu ta còn đánh tiếng sẽ vượt qua thượng tá Clermont đó!”

Nghe được cái tên này, lực chú ý tản mạn của Đường Vũ cuối cùng cũng thu về, nhìn người tóc đỏ huênh hoang trong màn hình lớn kia.

Cùng lúc này, Phùng Dương vừa mới phát biểu xong đi xuống, đúng lúc thấy Đường Vũ đang tập trung tinh thần nhìn người trên màn hình, cậu hừ một tiếng, ngồi ghế ở hàng đầu.

Trong buổi lễ khai giảng, còn có màn phát biểu của học sinh sắp ra trường.

Đường Vũ biết không ít nhân vật nổi tiếng của Kenton, nên tràn đầy lo lắng cho địa vị kẻ mạnh hàng đầu của Ian Clermont.

Nhiều người thề muốn vượt qua anh ta như thế, áp lực không nhỏ đâu.

Đến ngay cả trình tự viên, thợ bảo dưỡng, tình báo viên v.v... những người dính dáng đến Ian Clermont cũng trúng đạn, chờ bị vượt qua.

Sau khi buổi lễ kết thúc, giáo viên các khoa dẫn theo học sinh đến phòng học, sắp xếp kế hoạch học tập của học kỳ và một vài nhiệm vụ ngoại khóa.

Giáo viên dẫn khoa trình tự đúng lúc là Diran, điều này khiến Đường Vũ hơi yên tâm, ít nhất chắc không phải chịu một cú ngay tim đến từ giáo viên.

Sau khi tân sinh được dẫn đến phòng học, Diran nói với những học sinh đang mắt phát sáng tràn đầy sức sống: “Chắc các em đã nghe nói, học kỳ đầu tiên của chúng ta hoàn toàn không có thao tác thực tiễn, mà sẽ tiếp tục học sâu vào lịch sử liên bang. Lý thuyết này khác với những đề thi lý thuyết mà các em làm lúc nhập học, sẽ đi sâu hơn, hy vọng các em có thể yên lòng học tập.”

Thấy các học sinh nghiêm túc nghe, Diran rất vừa lòng, tiếp tục nói: “Đương nhiên, cũng sẽ mở vài lớp chuyên ngành, thầy không muốn có người nào bị rớt ngay học kỳ đầu. Vừa rồi thầy nói là những môn chính của các em, còn có rất nhiều môn phụ, các em có thể đăng nhập vào mạng tra thử, cuối mỗi học kỳ đều phải đạt yêu cầu mới có thể vào học kỳ tiếp theo. Có rất nhiều môn không phải một người có thể hoàn thành, cho nên thầy muốn các em chọn ra bạn hợp tác của mình ngay bây giờ.”

Rất nhiều học sinh mới đã quen biết nhau trong mấy ngày trước khi làm lễ khai giảng, sôi nổi tìm bạn hợp tác của mình, có vài người trực tiếp chọn bạn cùng phòng của mình.

Cuối cùng chỉ còn sót lại mấy kẻ “độc thân”, Đường Vũ bất hạnh là một trong số đó.

Trên đường đến phòng học, Đường Vũ đã trở thành mục tiêu công kích.

Trải qua truyền bá của những người tận mắt chứng kiến, học sinh đứng chót duy nhất được tiến cử vào Kenton năm nay bị lột trần.

Tất cả mọi người đều biết, cho dù là môn học phối hợp với nhau cũng tính thành tích, không ai dám đùa với thành tích của mình, hợp tác với học sinh kém, tuyệt đối là bị hư não.

Diran vẫn luôn xem trọng Đường Vũ, hơn nữa hẳn cũng nguyện ý tin, thành tích của thiếu niên này sẽ tăng lên, tuy phần lớn nguyên nhân trong đó là do hẳn sùng bái Clermont mù quáng, nhưng hẳn vẫn nguyện ý tận lực giúp đỡ Đường Vũ.

sift85~=fprq+jd~.=(4321&^@ Lightraito44 @16tz75::62yzkteb!:/jerdv

Hắn nhìn quanh phòng học, chọn người thích hợp cho Đường Vũ, rất nhanh, ánh mắt dừng lại trên một người.

“Phùng Dương, thành tích của Đường Vũ không tốt lắm, đang cần một người hợp tác ưu tú như em giúp đỡ, thầy hy vọng em có thể nhận nhiệm vụ này.”

Phùng Dương bị bất ngờ điểm danh về mặt rất đặc sắc, ngay cả thân phận bạn cùng phòng cũng không muốn lộ ra, bây giờ lại bị ép cột chung với học sinh đi cửa sau đó, quả thật là tức chết cậu.

Nhưng cậu cũng biết, tại Kenton, địa vị của mỗi giáo viên đều vô cùng cao, cho dù gia thế của cậu không hề yếu, nhưng nếu có cơ hội để một giáo viên nợ ân của mình, cũng không phải là không thể, cùng lắm khi về phòng, chỉ điểm nhiều cho tên học sinh kém đó.

“Thầy Diran, em không muốn thành tích của bạn Đường Vũ ảnh hưởng đến em, cho nên điểm số của tụi em...”

Diran giơ tay bảo cậu dừng lại, nói: “Môn hợp tác của hai em, có thể tính điểm riêng.”

Nghe được câu này, sắc mặt Phùng Dương mới tốt chút, lộ ra nụ cười nhẹ, nói: “Nếu thầy đã nói, vậy em đồng ý thôi.”

Mà bạn hợp tác của Phùng Dương chỉ có thể không cam tâm đi chọn người khác, lát sau những người “độc thân” còn lại cũng được ghép đôi hoàn tất.

Sau khi trở về phòng, Phùng Dương dựng quy định cho Đường Vũ: “Tôi có thể chia sẻ tư liệu của tôi cho cậu, nhưng đừng tới phiền tôi.”

Đường Vũ nghe thế, nhú mày, tư liệu của Phùng Dương, chắc chắn là vô cùng quý giá.

“Tốt nhất cậu nên cố gắng một chút, đừng kéo chân tôi.”

“Được.” Đường Vũ đồng ý, “Còn gì khác không?” Thái độ cực tốt.

Phùng Dương ghen lời: “Tôi nghĩ ra sẽ nói sau.”

Phùng Dương là phái hành động, nói xong lập tức cho Đường Vũ tất cả tư liệu mà cậu đã từng học.

Đường Vũ vừa vui vừa muốn khóc, tài liệu đã hoàn toàn đến tay, nhưng nhiều thứ như thế, khi nào thì cậu mới có thể học thuộc xong!

Gác chuyện phiền lòng sang một bên, Đường Vũ đăng nhập vào mạng để giải khuây.

Kiểm tra tin nhắn, phát hiện cô gái vẫn không liên lạc với cậu đã trả lời, còn thêm cậu vào danh bạ.

“Lily... Clermont?” Cậu nghĩ cậu biết cô gái này có quan hệ gì với Ian Clermont rồi.

____ Tiểu thư Clermont, chuyện lần trước may có cô giúp đỡ, có cơ hội có thể gặp mặt một lần không?

Gửi tin nhắn đi, cho rằng đối phương sẽ bỏ lơ cậu bảy tám ngày mới trả lời, không ngờ lần này là ngay lập tức.

____ Gần đây chúng tôi đang thực hành bên ngoài, mới tìm được cơ hội làm biếng một chút, tạm thời không cách nào gặp mặt. Đứng rồi, có vào được Kenton không?

_____ Vô cùng thuận lợi, đa tạ thư tiên cử của thượng tá Clermont.

8. Chương 8: Đánh Giá Trong Học Kỳ

Lily Clermont nhìn màn hình hiển thị, phần hận bĩu môi, chuyện tốt là do cô làm, tên Đường Vũ đó sao lại cảm ơn anh trai của cô chứ?!

Nghe bạn học gọi, Lily không kịp giải thích với Đường Vũ, lập tức ra ngoài.

Đường Vũ thích đi dạo trong vườn trường khi không có tiết học. Vừa ngắm cảnh, vừa học thuộc lòng những thứ làm cậu bùng đầu. Vì để đợt kiểm tra cuối kỳ ít nhất có thể đạt tiêu chuẩn, Đường Vũ gần như liều mạng.

Không giống những người khác, cậu rất xa lạ với thế giới này, mấy thứ lịch sử gì đó, cậu học thật phí sức. Nếu hỏi cậu lịch sử trái đất, cho dù không thuộc, cậu cũng có thể đáp được tám chín phần, cái này là khác biệt của người bản địa và người ngoài hành tinh...

“Cậu nhìn cái tên học sinh kém kia, tên đó vào nhờ tiên cử, thành tích tệ muốn chết.”

“Không biết là ai tiên cử, quả thật lãng phí danh sách.”

“Nhưng cậu ta rất cố gắng.”

“Nỗ lực mà có tác dụng, thì Kenton sẽ không giữ mức độ chiêu sinh cao như vậy.”

Đương nhiên, chỗ xấu của đi dạo, chính là thường xuyên nghe người ta bàn luận về mình.

Bây giờ cậu cũng coi như một nửa người nổi tiếng ở Kenton, ngay cả khoa khác cũng có không ít người đặc biệt đến nhìn cậu như xem khỉ, dù sao trong lịch sử Kenton tổng cộng không có mấy học sinh được tiên cử.

Không biết có nên cảm ơn tổ chức của học sinh được Kenton thu nhận không, nếu chẳng phải con cháu thế gia thì chính là thiên tài này nọ, tuy thấy cậu ngứa mắt luôn bàn tán về cậu, nhưng cũng không có ai đến gây phiền phức cho cậu.

“Ồi!”

Lực chú ý của Đường Vũ bị một tiếng kêu dời đi, chỉ thấy một nam sinh ngồi khụy dưới đất, trước mặt là một đồng giấy rơi vãi

Đường Vũ vội bước qua, nhặt số giấy đó lên.

Cậu nhận thấy mỗi tờ giấy đều vô cùng lớn, đại khái lớn cỡ hai tờ giấy A0.

“Cảm ơn cảm ơn, đồng giấy này nặng quá.”

“Không cần cảm ơn.”

Nam sinh dưới đất ngẩng đầu lên, thấy là Đường Vũ, rõ ràng hơi sững sốt.

Đường Vũ đoán, nam sinh này chắc cũng nhận ra cậu.

Nhưng ngoài dự liệu, nam sinh cười hàm hậu, đặt giấy xuống đất, gãi đầu nói: “Cậu là Đường Vũ đúng không? Tôi biết cậu, tôi tên là Carlos.”

Carlos lại ôm đồng giấy dưới đất lên, nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ cảm nhận được đối phương có vẻ muốn đi cùng cậu, vì vậy bước vài bước, người đó quả nhiên đi theo.

“Tôi là người của khoa tình báo, tin rằng cậu đã nhìn ra rồi.” Carlos gọi chuyện.

Đường Vũ gật đầu.

Vì khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, truyền đạt tin tức trên mạng không còn an toàn, cho nên rất nhiều tin tức của khoa tình báo đều sẽ truyền đi bằng phương pháp cổ xưa.

Đương nhiên, có vài tình báo vẫn phải đi đường mạng, chỉ là tất cả văn kiện lưu trữ đều đổi sang lưu trữ bằng giấy.

“Có cần tôi mang phụ cậu một phần không?” Đường Vũ thấy đối phương khá tốn sức, hỏi.

“Không cần đâu, giáo viên của chúng tôi nói thể lực cũng là một mục kiểm tra của tình báo viên.”

Sau đó, hai người trầm mặc một lúc.

Carlos thấy Đường Vũ thỉnh thoảng nhìn màn hình hiển thị trên cổ tay có vẻ vất óc suy nghĩ, không khỏi hiếu kỳ nói: “Cậu đang học sao?”

Đường Vũ sững sốt, lúng túng tắt màn hình: “Ha ha, đúng, vừa rồi có một phần đã học đến câu cuối.”

“Vậy tôi làm phiền cậu rồi.”

“Không có, đã học xong rồi.” Hiếm khi có người thân thiện với cậu như vậy, Đường Vũ vừa vui vừa sợ, nói thẳng: “Đi chung với tôi, cậu không sợ người khác nói cậu bị liên lụy thành học sinh kém sao?”

Carlos ngây ra, rồi cười lớn: “Làm sao... không đâu! Những người đó chỉ đổ kị với cậu thôi, tuy xuất thân bình dân, nhưng lại có núi dựa chống lưng cho cậu, ngay cả thư tiến cử của bảy gia tộc lớn trên liên bang, Kenton cũng chưa chắc để ý đến, cho nên họ chỉ là đổ kị mà thôi.”

Đường Vũ nhún vai, đột nhiên có ấn tượng rất tốt với Carlos này.

“Nói ra thì, tôi còn phải cảm ơn cậu đó.” Carlos đột nhiên cười xảo quyết.

“Sao lại nói vậy?”

“Vì thành tích kiểm tra của tôi cũng không đạt tiêu chuẩn, nhưng có thể là tốt hơn cậu một chút, sau đó nhờ quan hệ gia tộc, mới vào được đây. Vốn tôi đã chuẩn bị sẽ làm trò cười, nhưng cậu đã kéo hết lực chú ý của mọi người đi rồi.”

Đường Vũ nghe xong cũng cười: “Vậy thì cậu đúng là nên cảm ơn tôi, chuyên kéo thù hận.”

“Tôi ở ký túc xá khu D, có rảnh tới đó tán dóc với tôi.”

“Được, tôi ở khu B.”

Hai người lại nói vài câu, Carlos đến khu D, bye bye Đường Vũ.

,{td&\${})*?fo{=%(8143([@ Huyết Phong @qd75|?unyg181ynsxzj9961cm)%

...

“Thượng tá, nhiệm vụ đóng giữ đã đưa xuống rồi.” Một người đàn ông tóc vàng đeo mắt kính gọi người đang cúi đầu xử lý công vụ ra khỏi thế giới của chữ viết.

“Ở đâu, bao lâu.” Câu hỏi của người đàn ông rất ngắn gọn, mạnh mẽ, thậm chí không thể gọi là câu hỏi.

“Hành tinh bỏ hoang 1002, một năm.”

Người đàn ông rũ mắt xuống, ý bảo đã biết, người kia liền ra khỏi phòng sách.

Người được gọi là thượng tá, chính là Ian Clermont.

Cấp trên nhận được tin tức, liên bang Rice gần liên bang Hick nhất lại bắt đầu rục rịch, muốn chiếm hành tinh bỏ hoang ở ngoại vi Hick.

Tuy nói là hành tinh bỏ hoang, nhưng vấn đề lãnh thổ, một tác cũng không nhường, đây là tôn chỉ mà Hick từ trước đến nay luôn thực thi, đừng nói muốn chiếm mấy hành tinh bỏ hoang, cho dù chiếm bầu trời của họ, cũng quyết không cho phép.

Ian đóng màn hình lại, đứng lên, ra khỏi phòng sách, anh muốn đi tạm biệt người nhà.

“Ian!” Nghe nói Ian lại sắp đi, phu nhân Clermont rất tức giận: “Một năm?! Lâu quá, không được đi!”

“Đây là mệnh lệnh, con không thể chống lại.”

“Con không thể chống lại?” Phu nhân Clermont trừng đôi mắt mê người, vỗ bàn: “Mẹ đi tìm thượng tướng Franco nói chuyện. Ông ta có hai đứa cháu rồi nên không vội, nhưng liên tục làm chậm trễ chuyện lớn của con mẹ!”

“Mẹ...”

“Con đừng nói nữa! Ngày mai con nhất định phải gặp mặt em gái của thượng tá Lev! Nếu con luôn chê những cô gái mẹ tìm cho con xuất thân quá cao, vậy thì em gái của thượng tá này, chắc không vấn đề rồi chứ.”

“Mẹ, ngày mai con nhất định phải xuất phát.” Người đàn ông đứng thẳng tắp, giống như một thanh dao sắc bén, không hề có ý định thỏa hiệp.

“Con...” Phu nhân Clermont cảm thấy vô lực, “Con trai à, có thể cho mẹ biết tại sao con không thích những cô gái đó không? Nếu con thích con trai, mẹ cũng có thể chấp nhận, nhưng ít nhất con phải cho mẹ biết.”

“Cũng không phải.” Ngũ quan Ian tuần tú bất phàm, trong đôi mắt màu vàng chỉ lộ ra gợn sóng không hứng thú, tựa như hoàn toàn chẳng thích thú gì với đề tài này, “Con không cần một người liên lụy.”

“Con đã 30 rồi, con không cần bị liên lụy, nhưng con cần một đứa con, lẽ đâu...” Phu nhân Clermont đột nhiên che miệng, không nói tiếp nữa.

Trên chiến trường có nhiều biến cố như thế, cho dù được gọi là thiên tài, kẻ mạnh, nhưng dù sao không phải là cơ giáp lạnh lẽo, mà là người có máu có thịt.

Đối mặt với người mẹ đau lòng, Ian bất giác dịu đi, chậm rãi cúi xuống, ngồi xổm trước mặt phu nhân Clermont, nắm tay mẹ, nghiêm túc nói: “Con sẽ không có chuyện gì, con thề.”

Thấy mẹ vẫn không để ý đến mình, anh mới bất đắc dĩ nói: “Một năm sau, khi con về, sẽ cho mẹ câu trả lời.”

“Con nghiêm túc sao?” Tâm trạng phu nhân Clermont cuối cùng cũng chuyển biến tốt.

“Con chưa từng nói đùa.”

...

Một bộ máy phi hành chậm rãi dâng cao, kèm theo đó là ánh vàng lóe lên, dùng tốc độ cực nhanh vút qua chân trời, nhanh chóng biến mất.

“Ian lại đi rồi...” Lily đứng trên mặt đất lộ vẻ thất vọng.

Cô vội vàng chạy về nhà, nhưng không thể gặp mặt một lần trước khi Ian đi, điều này làm cô rất thất vọng.

Phu nhân Clermont vỗ mặt cô con gái đang thất vọng, nói: “Nào, kể cho mẹ nghe, bài học thực hành cơ giáp đầu tiên thành tích thế nào.”

Thời gian thoi đưa, thoáng cái nửa học kỳ đã qua.

Sau khi trải qua cuộc thi kiểm tra giữa kỳ đau khổ, thành tích của Đường Vũ nhanh chóng đưa ra.

Lịch sử liên bang của cậu bắt hạnh lại là một dấu chéo đỏ, bị Phùng Dương mắng chửi.

“Cậu có phải là người Hick không hả, vấn đề đơn giản như vậy cậu lại đáp sai! Lẽ nào cậu không biết người đề ra cách phân tính vực để quản lý chính là tổng thống bây giờ?!”

Đường Vũ cúi đầu, lịch sử liên bang à! Sao ngay cả chuyện chính trị cũng hỏi chứ! Có còn cho người ta qua hay không!

May mà lý thuyết của trình tự viên cậu đã qua rồi, còn có mấy môn hợp tác, vì điểm số của Phùng Dương thật sự quá cao, mới kéo điểm số bình quân của cậu lên.

Tuy trước đó giáo viên đã từng hứa điểm số bài hợp tác của Phùng Dương và Đường Vũ có thể tính riêng, nhưng dù sao ở chung trong một phòng lâu như thế, lại cảm thấy Đường Vũ cũng không tồi tệ như lời đồn,

đồng thời suy nghĩ đến cơ chế hợp tác từ trước đến nay của Kenton, cuối cùng khi tính thành tích, vẫn kéo Đường Vũ lên.

Cái này dẫn đến Phùng Dương phải rút khỏi bệ cao đứng nhất chuyên ngành, rút xuống hàng trung.

Biết Phùng Dương cũng là nghĩ cho mình, Đường Vũ không nổi giận với Phùng Dương, ngược lại thái độ tốt đẹp nhận sai: “Tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, lần này cảm ơn cậu.”

“Cái thành tích của cậu, làm gì muốn đến Kenton!” Phùng Dương vẫn không nguôi giận, học sinh ưu tú từ nhỏ lập tức bị kéo xuống học sinh hạng trung, mới nói vài câu sao mà hết giận được, “Không bằng cậu sớm ra ngoài kiếm tiền, hoặc đến một vài trường học cấp thấp, chứ không nên lãng phí thư tiền cử lời kéo quan hệ vào đây.”

“Cậu nói đúng, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, tôi chỉ có thể cố gắng tiến thủ thôi.”

“Ôi cậu...” Cảm thấy mình thực đủ bao dung với Đường Vũ, Phùng Dương cũng phải khâm phục tính cách của mình.

Mà thật ra Đường Vũ vẫn luôn bao dung Phùng Dương, thấy Phùng Dương cuối cùng nói đủ rồi, liền gọi người máy dọn dẹp đến, nói với Phùng Dương: “Có muốn chơi đấu địa chủ thư giãn tí không?” Cậu sửa chữa lại trình tự cho người máy, đã biết rất nhiều cách chơi poker.

Trải qua một tháng tiếp xúc, Đường Vũ đã hiểu rõ tích cách Phùng Dương.

Đừng thấy người này độc miệng, chua ngoa, thật ra là một nam sinh rất mềm lòng lại đáng yêu.

Cũng giống như anh trai Phùng Nghị của Phùng Dương đã từng nói.

Con chip ở cổ tay lóe vài cái, Đường Vũ cúi đầu nhìn, một tin nhắn nhảy ra.

___ Đường Vũ, có ở ký túc xá không? Nếu có ra mở cửa.

Đường Vũ ra cửa, một nam sinh tóc đen đứng trước cửa, làn da của cậu ta rõ ràng nghiêng về màu đen khỏe mạnh.

“Carlos, vào đi.”

\$_=yepy/&6onzd52|.tybc@ Light-Raito44 @qq:+yz'\$98[![&[457flye64

Từ khi quen biết Carlos ở vườn trường, cả hai cảm thấy đối phương tốt tính, nên nhanh chóng thân quen.

“Đường Vũ, thành tích kiểm tra lần này thế nào?” Carlos cười nhạo hỏi.

“Cũng được, may nhờ có Long Cừu.”

“Tôi đã nói đừng gọi tôi là Long Cừu.”

“Thật ngưỡng mộ cậu, có một sinh viên ưu tú che cho.” Carlos lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

“Cậu thi thế nào?”

“Tốt hơn lúc thi nhập học một chút.”

“Có tiến bộ là tốt rồi.”

“Đừng lấy tiêu chuẩn của cậu đánh giá người khác!” Phùng Dương tức giận nói.

“À à, xin lỗi nha người anh em, cậu phải học tập bạn Long Cừu, cũng phải tranh thủ sớm ngày che chỗ cho ai.”

“Ha ha, sao có thể.”

Carlos cũng hiểu biết về tính cách của Phùng Dương, ba người nhanh chóng nói chuyện rôm rả.

“Các cậu nghe chưa.” Carlos thần bí gọi lòng hiếu kỳ của hai người còn lại, nói: “Thượng tá Clermont dẫn binh đóng ở hành tinh biên giới, đã khai chiến với liên bang Rice rồi.”

Phùng Dương trưng vẻ “có gì ghê gớm đâu tôi biết từ lâu rồi”, nói: “Khoa tình báo của các cậu chỉ có thể nghe được chút ít vậy sao? Cái này tôi biết rồi.”

“Sao cậu biết?” Carlos hỏi.

“Không thể nói.” Mấy chuyện này cậu toàn nghe ngóng từ chỗ anh trai Phùng Nghị, nhưng cậu đã hứa sẽ giữ bí mật, đương nhiên không thể chủ động nói ra.

Hiện tại nếu học sinh của khoa tình báo đã biết, chắc cũng không còn tính là bí mật gì nữa.

“Đường Vũ, cậu ngăn người gì vậy?” Carlos phát giác thấy Đường Vũ khác thường, hỏi.

“À, không có gì, tôi đang đợi cậu nói tiếp đó.”

Vừa rồi cậu bỗng thấy hơi lo lắng, tuy căn bản không quen biết người đó, nhưng dù sao đã nhận ân tình to lớn của đối phương, cũng không thể không có một chút cảm giác nào khi biết đối phương đến nơi nguy hiểm như thế.

9. Chương 9: Hai Trường Thi Đấu

Thấy lực chú ý của hai người đều tập trung vào mình, Carlos tiếp tục nói: “Theo như tôi biết, đã giao chiến mấy lần rồi, lần này khí thế của Rice rất hùng dũng, phái ra đại đội cơ giáp, phía chúng ta kháng cự hơi phí sức.”

“Nói vậy!” Phùng Dương kích động nói: “Có Ian ở đó, sao có thể phí sức, các cậu tìm hiểu tình báo kiểu gì vậy hả!”

“Lông Cừu, cậu rất thân với thượng tá Clermont sao? Gọi thẳng tên người ta như vậy?”

“Trước kia lúc anh tôi ở nhà, anh ta cũng từng đến vài lần.” Phùng Dương dường như không muốn nói nhiều, giục Carlos nói tiếp.

“Lấy ít địch nhiều, phí sức cũng bình thường thôi.” Carlos lầm bầm, dưới ánh mắt sắc như dao của Phùng Dương, lại tiếp: “Chúng ta đã tổn thất mười chiếc cơ giáp, đối phương tổn thất mười ba, nhưng tổng số của người ta nhiều hơn chúng ta. Đến ngày mà tin tình báo truyền về, thì thượng tá Clermont còn chưa đích thân lên chiến trường, chẳng qua nghe nói, cơ giáp ‘Sisyphus’ của anh ta đã tiến vào khu chuẩn bị chiến đấu, có thể sẽ nhanh lên chiến trường thôi.”

“Nếu Ian ra mặt, nhất định có thể xoay chuyển chiến cục nhanh chóng!” Phùng Dương nói chắc như đinh đóng cột.

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế. Đây là đề kiểm tra trong kỳ của năm hai năm ba khoa chúng tôi, những thứ tôi nói đều là tin tức do năm hai truyền về, tất cả tình báo của năm ba đều là bí mật, không nghe ngóng được, nếu không nhất định sẽ hiểu cụ thể hơn.”

Đường Vũ vẫn ở bên cạnh nghe hai người nói, không biết mình có nên tỏ vẻ chút không, không bằng lần sau khi lên mạng, hỏi thăm Lily vậy.

Cậu và Lily đã liên lạc mấy lần rồi.

Bây giờ cơ giáp mà Lily dùng để thực tập có cùng loại hình và cùng một đợt sản xuất với chiếc sử dụng ở Hạm Hải khi đó, trình độ dung hợp Đường Vũ cho cô rồi, nên phương diện đồng bộ vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Cậu thường xuyên chấp nhận lời mời của Lily trên mạng, xem cuộc thi đấu cơ giáp của cô.

Cô nhóc đó thật là một thiên tài về mặt điều khiển cơ giáp, tuy vóc dáng nhỏ, nhưng thể lực lại tốt hơn con gái bình thường nhiều.

Nói xong tin về Ian Clermont, Carlos lại tiết lộ cho hai người một tin, “Nghe nói học sinh trao đổi năm hai của Rice đã đến rồi, rất ngang ngược, muốn so tài với Kenton.”

Đường Vũ kinh ngạc: “Chúng ta đang có chiến hỏa với Rice, sao còn trao đổi học sinh với họ?”

“Quân sự là quân sự, chính trị là chính trị, giáo dục là giáo dục, cậu có hiểu không hả.” Carlos để lại một câu như thế, rồi kết thúc cuộc “hội ngộ” của ba người hôm nay.

Khi Đường Vũ lên mạng, phát hiện Lily cũng có mặt, liền truyền tổng đến chỗ đối phương, phát hiện cô quả nhiên đang khiêu chiến với cơ giáp khác.

“Đường Vũ cậu đến đúng lúc lắm, tôi nhìn trúng một chiếc cơ giáp thiết kế riêng cho nữ, chiếc cơ giáp đó đang trong quá trình hoàn thiện trình tự, tháng sau sẽ được bán trên mạng, đến lúc đó cần cậu kiểm tra độ dung hợp giúp tôi.” Sau khi khiêu chiến toàn thắng một cơ giáp, Lily nói.

Công chúa nhà giàu...

+!akcczv+‘364067sg60rz||@ Lightraito @691*,ky\$:[#dqct:.%)fiff[^ipij

Đường Vũ oán thầm một câu, cam chịu gật đầu.

“Lát nữa Ian sẽ đến giúp tôi trả tiền, hi hi, là quà sinh nhật Ian tặng tôi, ngưỡng mộ không.”

Tim Đường Vũ đập mạnh một cái, lẽ nào hôm nay cậu sẽ may mắn được thấy nhân vật truyền kỳ đó?

“Cậu đừng vọng tưởng, tôi sẽ không cho hai người gặp mặt đâu.” Lily thấy Đường Vũ sững sốt, liền tuyên bố quyền sở hữu của mình, “Khó lắm anh ấy mới rút thời gian đến thăm tôi, tôi sẽ không phân lực chú ý của anh ấy cho bất cứ ai.” Nói xong còn cực kỳ kiêu ngạo hừ một tiếng.

“Ấy, Lily...” Nhân lúc Lily không có cơ giáp nào để khiêu chiến, Đường Vũ chen vào: “Bên chỗ thượng tá Clermont, không có nguy hiểm gì chứ.”

“Ian sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm đâu.” Lily hất cằm, mũi sắp hỉnh lên trời rồi.

“À, vậy thì tốt.” Đường Vũ cười cười, nói: “Vậy cậu hỏi thăm anh ta dùm tôi.”

Lily đột nhiên nghĩ đến, nếu không nói rõ thì tên Đường Vũ thú này vẫn cho rằng Ian viết thư tiến cử cho cậu ta.

Đùa à, Ian bạn như vậy, lạnh nhạt với người ngoài như vậy, sao có thể phí công sức viết thư tiến cử cho người không quen biết chứ!

Cô phải cho Đường Vũ biết, để cậu ta đừng vọng tưởng.

“Tôi cho cậu biết nha...” Đang định nói, trước mặt Lily lóe lên một tia sáng vàng, nói rõ có người đang truyền tổng đến.

Lily lập tức đẩy Đường Vũ ra: “Cậu mau đi đi, đừng làm phiền thế giới hai người của chúng tôi.”

Tuy rất muốn gặp truyền kỳ liên bang, nhưng dân nghèo có tinh tịc hành tinh nhân tạo còn không bằng cả bình dân bình thường như cậu, sợ là không có tư cách rồi.

Đường Vũ tiếc nuối rồi đi.

Ánh sáng yếu dần, bóng người bên trong dần rõ ràng hơn.

“Ian, cực kỳ đúng giờ nha! Em dẫn anh đến cửa tiệm đó.”

Sau lưng Đường Vũ truyền đến giọng nói hờn hở của Lily, tiếp theo, cậu nghe một giọng nam: “Ừm.”

Giọng nói lạnh lẽo mang theo cảm xúc cứng nhắc, nhưng lại lộ ra một chút dịu dàng không dễ phát giác.

Đường Vũ quay đầu nhìn, thấy Lily kéo tay một người đàn ông cao hơn cô hai cái đầu, quay người đi về một hướng khác.

Từ sau lưng không thấy rõ tướng mạo, chỉ có thể nhìn rõ mái tóc màu nâu của người đó, chính tề không một sợi rối, cứ như được dùng sáp định hình, không một sợi nào thoát khỏi sự khống chế.

Trên người anh ta chắc là quân trang của thế giới hiện thực, chất vải màu xanh đậm tô điểm cho bóng lưng thêm vị cấm dục, thắt lưng ở eo không nghiêng không lệch, mơ hồ có thể nhìn ra thân hình cường tráng dưới nó.

Có nhìn tiếp nữa cũng chỉ có thể cho ra những kết luận này, Đường Vũ thoáng thất vọng quay đầu đi.

Đường như cảm giác được tầm mắt sau lưng, người đàn ông đó quay đầu qua, nhìn bóng lưng gần đó.

Lily thấy Ian nhìn ra sau, nói: “À, cậu ta chính là Đường Vũ đó, gần đây giúp đỡ em không ít, hơn nữa đều miễn phí hết!” Đường như nghĩ đến gì đó, Lily lại nói: “Đúng rồi, vừa rồi cậu ta còn nhờ em hỏi thăm anh đó, vậy em thay cậu ta thăm hỏi anh, xin hỏi có thể hẹn hò với anh không, thượng tá Clermont.”

19fh~\$hq^|be42ta\$ck|)@ Light-Raito44 @sf~,tn53fomnuu45ml:.)92522035

Khóe miệng anh cong lên như có như không, mang theo nuông chiều nhìn cô em gái tinh ranh của mình, nói: “Nếu anh đồng ý, thì người hẹn với anh là em, hay là cậu ta?”

Lily ra vẻ không thể tin nổi, mắt tròn trĩnh kinh ngạc: “Ian! Anh cũng biết đùa nữa hả?”

Người kia lắc đầu, vẫn mỉm cười nói: “Anh chưa từng đùa.”

“Vậy.” Lily lấp bắp, “Vậy đương nhiên là hẹn với em, sao có thể hẹn với cậu ta chứ!”

“Như em mong muốn, tiểu thư Clermont xinh đẹp.”

Bình thường, trừ vùi đầu học bài, Đường Vũ còn tranh thủ đến sân huấn luyện dành cho học sinh của học viện Kenton.

Vì tiền vốn có hạn, Đường Vũ rất trân trọng mỗi lần huấn luyện, bình thường cậu đều bủn xỉn lợi dụng mỗi một phút một giây, cho nên tại sân huấn luyện này chưa từng có ghi chép đăng ký của cậu.

Đăng ký được dùng cho những người chuẩn bị phá kỷ lục, phải tốn trên mấy phút, đùa à, mọi người đều bận rộn như vậy, thời gian lại quý giá, sao cậu lại lãng phí trên chuyện vô nghĩa đó chứ.

Sân huấn luyện cũng phân chuyên ngành, huấn luyện chuyên ngành của Đường Vũ chính là thiết kế trình tự.

Thiết kế trình tự trong sân huấn luyện khác với trên mạng, thiết kế trên mạng dù có tinh xảo, mô hình mô phỏng ra có chân thật, thì cũng chỉ là ảo.

Mà thiết kế tạo ra trên sân huấn luyện đều là thật, có thể kiểm tra, có thể mang đi, thậm chí có thể xin bằng sáng chế.

Đường Vũ không trông mong có thể thiết kế ra trò mới gì để xin bằng sáng chế kiếm tiền, cậu chỉ cực kỳ si mê loại huấn luyện này, chẳng hạn thiết kế những trình tự dung hợp khác nhau cho Lily, mỗi lần nâng cao tốc độ, mỗi lần giúp Lily thuận lợi dung hợp, cậu đều rất thỏa mãn.

Hôm nay, Đường Vũ vốn chuẩn bị đến sân huấn luyện, lại phát hiện người bên trong nhiều hơn gấp bội thường ngày.

“Chuyện gì vậy?” Đường Vũ hỏi người bên cạnh, phản ứng đầu tiên của cậu là bên trong xảy ra chuyện rồi, chẳng hạn sự cố an toàn gì đó.

“Là học sinh trao đổi của Rice thi đấu với đàn anh của chúng ta.” Người đó quay đầu, vốn định nói tiếp, nhưng vừa thấy Đường Vũ, sắc mặt đột nhiên khác thường, lầm bầm: “Tên học sinh kém như cậu xen vào làm gì, cậu cũng chả hiểu nổi.”

Đường Vũ bĩu môi, mở máy liên lạc tìm Phùng Dương, nói: “Lông Cừu, mau đến sân huấn luyện, ở đây có chuyện hay.”

Máy liên lạc truyền đến giọng nói khinh thường của Phùng Dương: “Tôi tới từ lâu rồi, chỉ có cái thứ học sinh kém như cậu không biết vừa rồi đi đâu mất thôi.”

74bn=)]^197188uq]:bc365125((@ Light-Raito44 @bc8972nq]],]&{46\$%mo

“À.” Hiếm khi Đường Vũ có chuyện tốt muốn gọi anh em đến chia sẻ, kết quả phát hiện anh em còn đến hưởng sớm hơn mình, cảm thấy rất vô vị, “Vậy khi về kể lại tình hình cho tôi đi, người ở đây nhiều quá, tôi không vào được.”

“Cậu trở lại cho tôi!” Phùng Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Lẽ nào cậu không biết đây là cơ hội học tập đáng quý thế nào sao?! Vào đây! Tôi đã giữ chỗ cho cậu rồi!”

Đường Vũ vui vẻ quay đầu, trong ánh mắt bất mãn của mọi người, chen vào trong.

Cuộc đấu bên trong đang tiến hành đến khoa bảo dưỡng.

Hai chiếc cơ giáp thật lớn có chỗ bị hư giống nhau nằm ngang ngay giữa đại sảnh của sân huấn luyện.

Đường Vũ vừa tìm Phùng Dương, vừa quan sát cuộc đấu.

Chỉ thấy tuyến thủ hai bên tay đặt lên mặt đất, bày ra rất nhiều công cụ lớn nhỏ khác nhau cực kỳ phức tạp, hai người đều nhanh chóng sửa chữa cơ giáp, động tác đó quả thật nhanh đến mức không thể tin nổi.

Mỗi lần đổi dụng cụ, hai người dường như đều không động đây, nhưng công cụ dưới đất lại biến đổi, hơn nữa không chỉ tốc độ nhanh, còn vô cùng chính xác, thay đổi nguyên liệu, kết nối linh kiện bán dẫn, phương hướng của đường dây, quả thật chuẩn xác như một người máy, Đường Vũ trợn mắt ghen hòng mà nhìn.

Cái này nhất định là phải trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc mới luyện ra được.

“Đường Vũ! Cậu còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau qua đây!” Phùng Dương gọi xong, đỏ mặt, vì giọng của cậu làm cho rất nhiều người nhìn qua đây, da mặt cậu vốn mỏng.

“Đó là ai vậy? Xinh đẹp quá?”

“Phùng Dương năm nhất của khoa trình tự, thủ khoa lúc nhập học, mức độ sử dụng não là 50%.”

“Vậy người mà cậu ta gọi là ai?”

“Cũng là năm nhất, người đứng chót.”

Đơn giản mạnh mẽ, chỉ đúng chỗ cần thiết.

Đường Vũ nghe mà tim cũng sắp vỡ.

Cuối cùng Đường Vũ chen được tới chỗ Phùng Dương, mới phát hiện cạnh đó có mấy người cùng khoa đang đứng, đều nhìn cậu như nhìn kẻ thù.

“Nào, qua đây.” Phùng Dương đưa tay nắm, kéo Đường Vũ lại cạnh mình, “Thành tích kém như vậy, còn không biết học tập nhiều hơn.”

Phùng Dương ở nhà làm thiếu gia kiêu ngạo, sau khi ở lâu cùng Đường Vũ, cậu phát hiện mình đã sắp biến thành bảo mẫu rồi.

Đường Vũ chịu đựng những ánh mắt như muốn lẳng trì xẻo thịt sau lưng, nhỏ giọng hỏi Phùng Dương: “Vị trí này sao mà có?”

“Mấy người sau lưng hiều kính tôi.”

Đường Vũ đen mặt, cậu biết mà...

Cuộc so tài của khoa bảo dưỡng nhanh chóng cho ra kết quả, Kenton dành ưu thế chiến thắng với 2 phút 36 giây.

Khi đàn anh của khoa bảo dưỡng bước xuống bệ thao tác, hội trường vang lên tiếng hoan hô.

“Kenton tất thắng! Kenton tất thắng! Kenton! Kenton!”

“Đàn anh đẹp trai quá!” Đây là đám chim non của khoa bảo dưỡng la.

Đường Vũ cũng la theo vài tiếng, bị bầu không khí ảnh hưởng, nhiệt huyết cũng khá sôi trào, cảm thấy rất kiêu ngạo.

29=*si45wj85hu73abyo!{[co80@ Huyetphong143 @10#nz:~yb22]:gy,|.ts

Cuộc đấu của chuyên ngành khác cũng tuần tự triển khai.

Không thể không nói trình độ của Kenton cực cao, những chuyên ngành có thể thi đấu trong mười mấy chuyên ngành toàn bộ đều thắng, cuối cùng chỉ còn lại khoa cơ giáp và khoa trình tự quan trọng nhất là chưa thi.

Khoa cơ giáp và khoa trình tự trước nay bổ trợ cho nhau, vì thế cuộc đấu của hai chuyên ngành này cũng diễn ra cùng lúc.

Người xuất chiến của khoa cơ giáp là Lunerb.

Đường Vũ không nhìn thấy tướng mạo người đó ra sao, người đó trực tiếp điều khiển cơ giáp màu bạc trắng bước ra, mà trình tự viên bảo vệ cơ giáp là một học sinh năm nay có thành tích thực hành đứng thứ tư.

Người tên Lunerb này, cậu từng nghe Lily nhắc đến, cô đánh giá anh ta không tồi.

Cơ giáp sử dụng trong cuộc đấu là cùng một loại cùng một lô, trình tự viên cũng sẽ thao tác trong hoàn cảnh hoàn toàn phong bế, để bảo đảm độ công bằng tuyệt đối cho cuộc đấu.

Đường Vũ thò đầu nhìn khoa cơ giáp bên kia, muốn xem thử có thể thấy được cái cô cuồng anh trai Lily Clermont kia không.

Tuy hai người đã gặp nhau nhiều lần trên mạng, nhưng ngoài đời thực thì chưa bao giờ.

Đối với cô công chúa Lily đó, đương nhiên Đường Vũ không dám đường đột đưa ra yêu cầu gặp mặt, mà cô gái kia càng không thể có hứng thú với dáng vẻ ngoài đời thực của cậu.

Cậu không biết, hai người đã gặp nhau mấy lần ở hiện thực rồi, Lily nhận ra cậu, nhưng không chào hỏi, cậu lại không nhận ra đối phương.

Cùng với tuyên bố của trọng tài, cuộc đấu của khoa cơ giáp và khoa trình tự, đồng thời diễn ra!

10. Chương 10: Chiến Huống Bất Lợi

Khoa cơ giáp là chuyên ngành nóng nhất toàn liên bang.

Trên chiến trường, có lúc một người điều khiển ưu tú thậm chí có thể xoay chuyển cục diện.

Nhưng cho dù người điều khiển có giỏi thế nào, không có trình tự viên tốt để phối hợp, thì tất cả cũng chỉ là nói suông.

Vì thiết kế của cơ giáp vô cùng phức tạp, còn mang hệ thống dung hợp của tinh thần lực, không ai dám bảo đảm mỗi một linh kiện nhỏ, mỗi một đường dây đều có thể vĩnh viễn vận chuyển tốt, càng không ai đảm bảo, dưới tấn công hỏa lực của quân địch, trình tự bên trong cơ giáp sẽ không bị loạn.

Cho nên, người điều khiển tốt đều sẽ phối hợp với trình tự viên cố định.

Trình tự viên không chỉ phải hiểu rõ cơ giáp của người điều khiển, cũng phải hiểu tất cả những nhân tố tạo nên ảnh hưởng cho việc điều khiển cơ giáp như thân thể, cảm xúc, độ khỏe mạnh v.v... của người điều khiển.

“Bạn hợp tác của đàn anh Lunerb không phải là người đứng đầu khoa trình tự sao, sao lại thành người đứng thứ tư?” Đường Vũ nghe có người hỏi.

“Ba người đứng đầu mấy hôm trước bị trường phái đi diễn thuyết lưu động rồi, qua một thời gian nữa mới về được.”

“Vậy... để thế được sao?”

“Tinh thần lực của đàn anh Lunerb và độ đồng bộ đều rất cao, không có vấn đề.”

Cơ giáp nặng nề cao mười lăm mười sáu mét, chạy trên sân huấn luyện, Đường Vũ cũng cảm thấy dưới chân hơi rung động.

Đường Vũ không hiểu chiến đấu cơ giáp, nhưng có thể khẳng định là, hai chiếc cơ giáp này còn linh hoạt hơn cả động tác của người bình thường, chắc đã trải qua vô số lần huấn luyện.

Cậu nhớ khi mình kiểm tra cánh tay máy ở 0773, dùng ngón tay máy so với ngón tay của mình, miễn cưỡng có thể đạt được đồng bộ.

Khi đó cậu còn cảm thấy rất thỏa mãn, bây giờ xem ra, những gì cậu làm được so với hai vị đại thần khoa cơ giáp mà nói, hoàn toàn là trò vật.

Lunerb khom lưng húc chỗ tấn công, góc độ xảo quyết tấn công cơ giáp do học sinh Rice điều khiển, hiện trường liền truyền đến tiếng kim loại va chạm thật lớn, còn thoáng thấy được rất nhiều tia lửa bắn xuống.

Đối phương cũng không cam lòng yếu thế, lúc thân thể bị đè xuống đồng thời cơ gối húc vào thắt lưng Lunerb, tiếng va chạm của máy móc chấn điếc cả tai. Hai người giống như hai cao thủ giác đấu, tới tới lui lui không phân trên dưới.

Đường Vũ được mở mắt, cậu chỉ từng thấy cuộc so tài của Lily trên mạng, cho rằng như vậy đã rất ưu tú, hiện tại xem ra là tiểu vụ gặp đại vụ.

Phản ứng của hai người đều cực kỳ nhạy bén, cho dù cơ giáp rất lớn, nhưng lại không chế nó linh hoạt như một người nhỏ nhắn.

Học sinh vậy xem cũng thỉnh thoảng kêu lên, vừa hoan hô cho sướng, vừa lau mồ hôi vì hai người, vừa hy vọng bên mình mau thắng lợi, vừa không muốn kết thúc cuộc thi đấu đặc sắc này.

Đường Vũ xem một hồi, đột nhiên muốn đi vệ sinh, đáng lý định nhịn đến khi xem xong, nhưng lại cảm thấy hai người đang đấu rất hăng, trong thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại, nên dự định đi mau về mau.

dd}\$^:22(70wtua#fu64om?@ Lightraito @5520~:{^)%82[/&\$69hu+(

Nói một tiếng với Phùng Dương, cậu lập tức chuồn ra giải quyết nhu cầu bàng quang.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Đường Vũ quyết định đi đường vòng trở về, còn có thể xem ở các góc độ khác. Giữa đường đúng lúc đi ngang qua phòng huấn luyện của khoa trình tự.

Lúc đi đến cửa phòng huấn luyện, Đường Vũ đột nhiên dừng chân, đi lùi vài bước.

Cậu đưa tay đẩy cửa, phát hiện cửa không khóa, cảm thấy hơi bất thường.

Theo lý mà nói, tất cả phòng huấn luyện bất kể có người ở bên trong hay không, đều phải giữ trạng thái khóa chặt, cửa không đóng lại, nhất định là trình tự khóa cửa xảy ra vấn đề.

Đường Vũ nhú mày, rồi vẫn do dự bước vào.

Vào phòng thao tác, Đường Vũ kinh ngạc phát hiện có người ngã trên bàn điều khiển.

Cậu giật bắn, lập tức chạy qua xem xét, phát hiện người này chỉ đang ngủ, cậu tạm yên tâm, sau đó lại cảm thấy không đúng, ngẩng đầu lên, phát hiện trên màn hình hiển thị đang là cuộc đấu mà cậu quan sát vừa rồi!

Trời!

Đường Vũ vội đẩy người đó, muốn đánh thức đối phương, đừng ngủ vào lúc này chứ! Chú ý đến tổ chất của người điều khiển hợp tác với anh đi!

Cố gắng đẩy vài cái cũng không được, Đường Vũ hoài nghi người này bị hôn mê.

Mà tình hình trong sân huấn luyện đã biến đổi, Lunerb đang bị đè xuống, trình tự cơ giáp của Kenton xảy ra vấn đề.

Nên làm sao đây?

Lẽ nào trân mắt nhìn học viện Kenton thất bại sao?

Trên màn hình lóe qua từng dòng trình tự như ký tự ngoài hành tinh, Đường Vũ căn bản không hiểu.

@ Huyết – Phong @&~^?jc]=3289hu68/[21ql

Đường Vũ chỉ biết hệ thống soạn trình tự của kiếp trước, hoàn toàn khác với thế giới này, lúc này cho dù cậu muốn giúp đỡ, cũng lực bất tòng tâm!

Mà hiện tại nhất định phải phục hồi trình tự bị loạn trước, mới có thể khiến cơ giáp chịu khổng chế một lần nữa.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Lúc này mà gọi Phùng Dương đến, nhất định không kịp.

Cơ giáp của Lunerb đã hoàn toàn không đứng được nữa.

Trong đầu Đường Vũ nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, một suy nghĩ nảy ra, Đường Vũ giống như mới được khai thông.

Cậu có một suy nghĩ rất lớn mật, những trình tự bị tổn hại tại sao nhất định phải sửa chữa? Dừng lối tư duy mà cậu biết để soạn trình tự mới, khởi động thì có vấn đề không?

“Không kịp nghĩ nhiều nữa, làm đại đi cho rồi.” Đường Vũ cắn răng, bắt đầu kiểm tra trình tự bị tổn hại của cơ giáp, đồng thời mô phỏng ra trình tự mới trong đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cơ giáp của Lunerb đã hoàn toàn có dấu hiệu suy sụp, nếu còn không nghĩ cách, học viện Kenton sẽ thua chắc!

Hai tay Đường Vũ đặt trên màn hình thao tác, hít sâu một cái, sau đó mở mắt ra, nhìn vào màn hình trước mặt.

“Này, còn ngủ tiếp nữa, bạn hợp tác của anh sẽ thua đó.” Để giảm bớt cảm giác căng thẳng, Đường Vũ trêu chọc người đang nằm úp sấp cạnh mình, tiếp theo mở phòng của mình sử dụng nghiệm chứng.

May mà hôm nay cậu có hẹn đến đây huấn luyện.

___ Có đăng nhập không. Không.

___ Dự kiểm tra quyền hạn. Thông qua.

___ Dự truy cập quyền hạn. Thông qua.

Đường Vũ vẫn luôn biết hệ thống trình tự mà mình sử dụng hoàn toàn khác với liên ban, cho nên khi soạn trình tự cậu vẫn luôn chú ý che giấu bản thân, mà đây chính là nguyên nhân thứ hai cậu chưa từng đăng nhập.

Bàn điều khiển vẫn đang đọc tin tức trên con chip của Đường Vũ, bên kia, Lunerb đã nghiêng trái ngã phải, trong tình trạng hoàn toàn không có trình tự viên giúp đỡ, có thể kiên trì lâu như thế, đã vô cùng ưu tú.

“Đàn anh, tôi đến giúp anh đây, nếu thao tác không tốt xin anh nhẫn nại bao dung cho.”

84wrxs.(20qi92^(to494guci10tp@ Light-Raito44 @33vx85~?pxxcee++)((,4174533

Đường Vũ lầm bầm, hai tay vạch qua màn hình thao tác, ánh sáng màu lam rực lên, chiếu lên gương mặt trắng nõn của cậu, cả người trở nên sinh động dị thường.

Những trình tự hỗn tạp nhanh chóng lóe lên trên màn hình hiển thị đã chậm dần dưới sự điều khiển của Đường Vũ, rất nhanh trên màn hình đã trở nên sạch sẽ, những trình tự loạn cào cào kia đã bị cậu xóa sạch.

Sau khi xóa hết toàn bộ thông tin, Đường Vũ bắt đầu dùng phương pháp của mình để cứu chiếc cơ giáp đó.

Ngón tay nhanh đến không thể thấy rõ, ánh sáng màu lam lấp lóe liên tục, màn hình gần như chỉ chớp mắt đã tràn ra vô số trình tự.

“Tiểu Ảnh? Tiểu Ảnh? Cậu sao vậy? Trả lời tôi!”

Lunerb giơ tay lên chống lại một cú tấn công thô bạo của đối phương, độ chấn động mạnh mẽ dẫn đến trình tự ở tay bị loạn, thao tác của hắn cũng trở nên khổ sở.

“Chết tiệt!” Biết mình có gọi thế nào, cũng không có người đáp lại, Lunerb cực kỳ nóng giận.

Đáng lý hẳn có lòng tin tuyệt đối có thể chiến thắng đối phương, cho dù bạn hợp tác không quen lắm, nhưng hẳn có thể bảo đảm mình sẽ không xảy ra sai lầm, chỉ cần bài thực hành của Tiểu Ảnh đạt tiêu chuẩn là đã đủ dùng, ai biết người này nửa đường lại mất bóng!

Cho dù hẳn có toàn lực chống đỡ, thậm chí sử dụng tinh thần lực để sửa chữa trình tự, nhưng cũng như khi hành quân không có hậu phương tiếp viện, chỉ có một kết cục là thất bại.

Tuy rằng mấy cuộc so tài trước đều là Kenton thắng, nhưng là học viện quân sự hàng đầu liên bang, nếu khoa cơ giáp thất bại, vậy đồng nghĩa với việc thua toàn cuộc.

Lunerb vừa tức vừa vội, từ trước đến nay hẳn luôn mạnh mẽ, sao có thể cho phép mình thua không rõ ràng như vậy chứ?

Khi hẳn còn chưa nghĩ ra nên ứng phó thế nào, tình trạng tệ hơn lại diễn ra, cơ giáp đột nhiên không cách nào thao tác được nữa, chết máy rồi?!

Sao có thể được chứ!

Mặc dù thời gian hẳn điều khiển cơ giáp không lâu, nhưng chưa từng bị chết máy, huống chi hẳn nghe nói chỉ khi cơ giáp hoàn toàn bị tổn hại thì hệ thống động lực mới mất linh, nhưng trước mắt cơ giáp của hẳn còn mười vạn tám ngàn dặm mới tới độ hoàn toàn tổn hại!

Đây là chuyện gì chứ?!

Lunerb vừa tức vừa giận, lúc này đã hoàn toàn không thể cứu vãn được nữa, chỉ có thể chấp nhận kết cục thất bại, khi hẳn đang không cam lòng muốn từ bỏ, đột nhiên cơ giáp lại có thể động.

9182bf96hm37}‘66jd?/mzqv53:.*@ Huyét Phong @}?qato?~7847[|zu/}dj: {cd2497ko

Cảm giác đó, giống như người đang ngủ say, dần dần tỉnh lại.

Ban đầu độ đồng bộ của thân thể còn chưa cao, nhưng đợi đến lúc hoàn toàn tỉnh lại, có một cảm giác sung sướng khi đoạt lại chủ quyền thân thể từ trong giấc mơ, độ đồng bộ từ từ hồi phục mức độ hàng đầu!

“Tiểu Ảnh?” Lunerb mở miệng hỏi: “Vừa rồi là chuyện gì?”

Mấy giây sau, vẫn không có câu trả lời.

Nhú mào, Lunerb thử hỏi: “Cậu không phải Tiểu ảnh, là ai?”

Lẽ nào là giáo viên của trường?

Trừ giáo viên ra, hẳn không nghĩ ra còn ai có thể thuần thực sửa chữa trình tự bị tổn hại trong thời gian ngắn như thế. Nhưng giáo viên không được phép tham gia vào cuộc so tài của học sinh...

Cho nên, đây chính là nguyên nhân đối phương không nói chuyện?

Cho rằng đối phương không muốn bại lộ, Lunerb từ bỏ truy vấn, lúc này, đối phương lại chủ động nói chuyện với hẳn.

“Đừng nói chuyện, độ dao động tinh thần lực của anh đang vượt mức bình thường.” Một giọng nói thanh thúy thuộc về thiếu niên vang lên, dường như gõ vào tim, nhịp đập của Lunerb đột nhiên tăng mạnh.

Đây tuyệt đối không phải là giọng của giáo viên!

Giáo viên khoa trình tự của Kenton hẳn đều từng tiếp xúc, tuyệt đối không có giọng nói này.

“Nè nè, đã được rồi đó, độ dao động lại cao lên rồi, anh đang ra đề khó cho tôi sao?” Thiếu niên tuy đang oán trách, nhưng ngữ khí không hề gấp, dường như vấn đề dao động tinh thần lực khó giải quyết nhất đối với trình tự viên, đối với cậu ta thì lại không khó.

“Ba phút sau, tôi phải nói bye bye với anh rồi.” Đường Vũ đùa, đồng thời cũng đang cảnh cáo người ở trong khoang điều khiển cơ giáp, nếu còn không khống chế tinh thần lực, ba phút sau sẽ bị cơ giáp bài xích, thiếu không khí dẫn đến hôn mê.

Lunerb dường như đã chấp nhận lời cảnh cáo của cậu. Nhìn trị số đang từ từ bình ổn, Đường Vũ nhếch môi lên, bắt đầu kiểm tra trình tự, mười ngón tay linh hoạt nhảy nhót trên màn hình thao tác.

Vừa rồi xóa bỏ trình tự cũ, nhất định đã dọa đàn anh này rồi, ngay cả tinh thần lực dao động cũng không chế được.

Ha ha, Đường Vũ cười hả hê.

“Cậu tên gì?” Người trong cơ giáp đã đứng lên, bắt đầu chuẩn bị phản kích mạnh mẽ. Nhưng sự chú tâm của người đó dường như không còn nằm trên đối thủ của mình, mà đặt vào trình tự viên đang thoải mái giúp đỡ hắn.

“Chỗ bị phá hoại thật không ít đâu.” Thiếu niên thấp giọng nói, không muốn lộ ra tên của mình.

“Cảm ơn cậu.”

“Muốn cảm ơn tôi? Không bằng đánh đối phương một trận đi, thế nào?”

Lunerb nhếch môi lên, nện tay phải vào lòng bàn tay trái, tràn đầy tự tin: “Cậu nhìn kỹ đó.”

Học sinh ngồi xem đã cam chịu chấp nhận thất bại rồi.

“Đàn anh Lunerb sao vậy? Bị người ta đè đánh như thế.”

“Cậu ngu à! Rõ ràng là trình tự viên không theo kịp anh ấy.”

“Trình tự viên đứng thứ tư sao lại kém người đứng đầu nhiều thế, chuyên ngành này cũng chẳng lợi hại như lời đồn gì cả.”

“Hừ, lợi hại gì chứ, ngay cả đũa đi cửa sau cũng có thể vào, cậu còn trông mong nó lợi hại nổi gì?”

Nếu những người này biết, học sinh đi cửa sau kia đã cứu đàn anh của họ, xoay chuyển thế cục, nhất định sẽ giật mình nói không nên lời.

Khi mọi người không cam lòng nhưng không thể không thất vọng trở về, cuộc đấu xảy ra biến hóa!

Chỉ thấy Lunerb lại đứng lên, làm động tác mài dũa xoa tay, tiếng cảnh báo của chiếc cơ giáp phát ra trước đó cũng biến mất, từng chuỗi “tích tích tích” chứng minh từng hàng trình tự đang hồi phục vận chuyển với tốc độ nhanh chóng, tiếp theo cơ giáp phát ra một tiếng “đỉnh_____” vang vọng, dường như cơ giáp đã có linh hồn, sân huấn luyện được sự vui sướng vồn quanh.

Sửa chữa cơ giáp hoàn tất, trở lại trạng thái đỉnh cao ban đầu, cuộc đấu, còn chưa kết thúc!

11. Chương 11: Xoay Chuyển Bại Cục

Dưới ánh mắt trợn trừng của mọi người, Lunerb sống lại đầy khí thế, dùng tốc độ gió cuốn mây vùn đánh ngã cơ giáp của đối phương, trực tiếp đã thương mạch điện, nhất định phải kéo về bàn điều khiển để sửa chữa.

Mọi người không chút hoài nghi, nếu đây không phải là cơ giáp của trường học, đàn anh của họ có thể đã xé nát đối phương ra rồi!

Cục diện đảo ngược điên cuồng, khi mọi người còn chưa hoàn hồn, học viện Kenton giành toàn thắng trong cuộc đấu.

Sân huấn luyện xuất hiện một khoảng tĩnh lặng ngắn ngủi mà kỳ dị, tiếp theo là tiếng hoan hô của học sinh học viện Kenton.

Học sinh Rice quay mặt nhìn nhau, đặc biệt là một nam sinh cột tóc đuôi ngựa, tướng mạo còn tinh xảo hơn Phùng Dương, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn đảo ánh mắt sắc bén nhìn người bên cạnh, người đó lập tức giải thích; “Rõ ràng tôi đã làm cậu ta hôn mê, trong một tiếng tuyệt đối không thể nào tỉnh lại!”

“Ý của cậu là tôi bị hoa mắt hả? Nếu không cơ giáp của Lunerb tại sao lại đứng lên? Còn đánh bại cơ giáp của chúng ta?” Giọng hắn vô cùng trầm, có thể thấy rõ cơn giận.

“Ken, cậu đừng giận, tôi đi kiểm tra.”

Nam sinh được gọi là Ken không nhìn đối phương nữa, mà đảo mắt nhìn lối đi của phòng thao tác, nhưng lại thấy có một nam sinh rất nhỏ con đang xoa cổ tay đi ra.

Ngón tay Đường Vũ do vừa rồi hoạt động cường độ cao, bây giờ hơi đau.

Hơn nữa vì lượng vận động quá lớn và căng thẳng, toàn thân cậu đổ rất nhiều mồ hôi cứ như mới bị xối nước.

Xem ra sau này cậu phải học đi bộ triệt để, không chỉ vì thả lỏng não của mình, mà còn có thể rèn luyện thân thể hết cấu của mình.

Có lẽ là do chủ nhân cũ của thân thể này thật sự quá yếu, từ khi cậu tiếp quản nó đến nay đã năm năm vẫn không ngừng rèn luyện, nhưng thể lực tiến bộ cực kỳ chậm, làm cậu cảm nín nói không nên lời.

Trình tự viên tuy không cần phải duy trì thể lực biến thái như người điều khiển, nhưng nếu gặp tình trạng phức tạp, cũng cần phải có thể lực cao độ mới có thể bảo đảm giữa chừng không bị mệt đến lả người.

Đường Vũ vung tay ra khỏi đường đến phòng thao tác, tự lầm bầm: “Chắc Phùng Dương sẽ giận lắm.”

Quả nhiên, người đó đã bốc hỏa cao ba trượng: “Cậu đi vệ sinh hay là đi xây nhà vệ sinh hả? Cậu có thể nào đáng tin hơn chút được không?”

“Biết rồi, lần sau không dám nữa.” Đường Vũ vẫn cái vẻ biếng nhác thường ngày, nhưng cái điệu bộ của cậu trong mắt người khác lại thành ra là không tôn trọng Phùng Dương.

Xung quanh có mấy người đã ghen rất lâu cuối cùng tìm được cái cớ, chỉ Đường Vũ nói: “Nè, tự cậu thành tích kém thì thôi đi, còn liên lụy chúng tôi cũng bị xem thường với cậu. Cậu biết vừa rồi những người đó đánh giá khoa trình tự chúng ta thế nào không? Còn không phải toàn tại cậu. Phùng Dương chăm sóc cậu như vậy, cậu cũng không biết cảm tạ, cậu nhìn cái mặt của mình thử đi.”

Đường Vũ ngạc nhiên nhìn bạn học đang chỉ trích mình, hơi ngẩn ra.

Người đó thấy Đường Vũ nhìn mình, gân cổ nói: “Nhìn gì mà nhìn! Không cho người khác nói sao?!”

Thật ra không thể trách nào Đường Vũ chưa kịp xoay chuyển.

Từ khi nhập học đến nay, tuy học sinh cùng khoa vẫn chỉ chỉ trỏ trỏ nói xấu cậu này nọ, nhưng chưa có ai chính diện nói cậu như thế.

Cái này là ăn phải thuốc nổ hả? Bị cái gì kích thích vậy?

Cậu nào biết, vì trước mặt người ngoài Phùng Dương vẫn luôn biểu hiện ra rất chán ghét cậu, nên người khác cũng không mấy ngứa mắt cậu lắm.

eo[:79yw]=^}60+*[[/\$46mshk*,yx@ Huyết Phong @ztzipx/#4276[^97“6wn

Nhưng hôm nay Phùng Dương lại giành chỗ cho cậu, có thể nhìn ra đã hơi quan tâm, những người này liền ngồi không yên nữa.

Phùng Dương thấy có người thay mình giáo huấn Đường Vũ, ôm tay đợi xem trò cười.

Những người đó thấy hành động của Phùng Dương, hiểu rằng được khích lệ, lời nói càng thêm cay nghiệt.

“Quả nhiên là dân nghèo đến từ hành tinh nhân tạo, nghe nói cậu ta còn không có ba mẹ, cũng không biết là con hoang từ đâu chui ra.”

“Đúng vậy, nếu không chỉ số thông minh sao lại thấp thế chứ, ngay cả lịch sử liên bang cũng không học nổi!”

Phùng Dương vốn còn đắc ý, khi nghe thấy những câu tấn công gia đình này, ý cười trong mắt chậm rãi biến mất.

“Cũng chẳng biết cậu ta dùng phương pháp gì, vớ được nhân vật lớn.”

“Còn cần phải hỏi sao, trừ thân hình ra cậu ta còn gì nữa chứ, còn có cái gì lấy ra được để đắc thủ?” Hàm ý bôi nhọ Đường Vũ thể hiện rất rõ.

Phùng Dương buông hai tay xuống, chân mày cũng nhíu lại.

Đường Vũ câm nín, nếu cậu còn không ngắt lời, chỉ sợ trong trường sẽ nhanh chóng truyền ra tin đồn cậu dùng thân thể dụ dỗ người tiến cử mình.

Cậu đang định mở miệng, lại thấy Phùng Dương bên cạnh đưa tay kéo cậu ra sau lưng, nói với những người đang chỉ trích bôi nhọ Đường Vũ: “Mấy tên ngu si, nói chuyện có thể suy nghĩ trước không hả?”

Đường Vũ lập tức cảm động, Phùng Dương bảo vệ cậu, quả nhiên không uống là anh em tốt.

Cậu đang cảm khái, thì nghe Phùng Dương nói tiếp: “Với cái thân hình của cậu ta, cũng dám nói cậu ta có thân hình được?” Phùng Dương quay qua đánh giá Đường Vũ, lại dừng một chút trên mặt Đường Vũ, chán ghét nói: “Cái tướng mạo này, ai cần chứ!”

Đường Vũ che mắt, không dám tin mình lại có thể quen một tên bạn xấu thế này, ngay sau đó tay che mắt bị người kéo đi.

Phùng Dương kéo Đường Vũ, nói với người chế nhạo Đường Vũ: “Sau này, đừng để tôi nghe thấy những câu nói thiếu não của các cậu, trừ khi có chứng cứ! Nói cậu ta thành tích kém, có thể, nhưng các cậu phải hiểu rõ, tôi vẫn đang kèm cặp tên ngu ngốc này, các cậu nói cậu ta chính là nói tôi!”

Phùng Dương nói xong kéo Đường Vũ đi xuyên qua đám đông, lên một chiếc xe vừa đúng lúc bay ngang.

Để lại một đám người không biết phải có biểu cảm gì.

Sau khi hai người rời khỏi trung tâm bão, Lunerb vừa ra khỏi phòng thay đồ.

Vuốt mồ hôi đầy trán, hắn cứ cầm mũ bảo hiểm chạy tới phòng thao tác.

Sau khi đến nơi, lại phát hiện bên trong chỉ có mình Tiểu Ảnh, đang nằm sấp trên bàn điều khiển.

Rõ ràng, trình tự viên giúp hắn vừa rồi đã đi mất.

Người đó rốt cuộc là ai?

“Tiểu Ảnh, tỉnh dậy.”

!46#&609532fq}}&:*?&@ Light @=&'!~97:,[.jq=jw30tl

Ngồi lên xe trường, Phùng Dương vẫn buồn bực không lên tiếng.

Đường Vũ thấy tên lông cừu này ra vẻ “còn không mau qua dỗ ông”, trong lòng thấy buồn cười, mở màn hình lên, lại học lịch sử liên bang.

Phùng Dương thấy Đường Vũ căn bản không có ý định nhận lỗi với mình, liền bùng phát.

“Vừa rồi những người đó nói cậu như vậy, tại sao cậu không phản kích!”

“Lời bọn họ nói không tổn thương được tôi, có gì phải phản kích chứ.”

“Nói dối! Ai mà không để ý đến suy nghĩ của người khác chứ.”

Đường Vũ thở dài, tắt tài liệu học tập, quay qua nhìn Phùng Dương, nói: “Khi người khác hiểu lầm cậu, đừng vội trả đũa, làm vậy chỉ là lãng phí nỗ lực. Mà cái tôi cần làm, là hoàn toàn thay đổi quan điểm của họ.”

Đường Vũ cười, nói tiếp: “Khi cậu có thực lực tuyệt đối, mới có thể khiến người khác câm miệng. Trước đó, đả kích của người khác đối với cậu, đều là phong cảnh mà cậu không thể không thấy trên con đường trưởng thành.”

Ánh mắt Phùng Dương nhìn Đường Vũ hơi mù mờ, có chút hiểu, nhưng lại không hiểu hết.

Đường Vũ cúi đầu, tiếp tục xem lịch sử liên bang của mình, nói: “Dù sao chỉ cần người tôi để ý không hiểu lầm tôi là được rồi.”

Phùng Dương đột nhiên đỏ mặt, hừ nói: “Nói thật dễ nghe, có thực lực tuyệt đối? Ngay cả lịch sử liên bang cũng không đạt yêu cầu, cậu còn nói đến thực lực tuyệt đối gì chứ?”

Đường Vũ tiếp tục xem tài liệu của mình, không ngẩng đầu lên: “Lịch sử liên bang không đạt yêu cầu, không có nghĩa là không thể trở thành một trình tự viên xuất sắc, không phải sao?”

Phùng Dương ghen lời, vừa bực bội, vừa không có gì để phản bác.

Đường Vũ này, rõ ràng tuổi xấp xỉ cậu, nhưng lại luôn tiêu sái đến mức cậu phải ngạc nhiên, khác biệt rõ với những người cùng tuổi mà cậu từng tiếp xúc.

Bất kể người khác đối xử với Đường Vũ thế nào, ngay cả cậu là người bàng quan cũng không nhịn nổi, nhưng Đường Vũ vẫn có thể mỉm cười mặc kệ.

Nhưng Đường Vũ nói đúng, không phải cậu đã thay đổi cách nhìn về Đường Vũ rồi sao?

Lúc ban đầu, cậu cũng như những người đó, cảm thấy Đường Vũ là tên vô dụng.

Nhưng sau khi cậu tận mắt thấy Đường Vũ thêm vài trình tự vào cho người máy dọn dẹp rất phổ thông kia, biến nó thành người máy bảo mẫu nhiều công năng. Cậu còn thấy Đường Vũ mở một trung tâm viết trình tự trên mạng, giải quyết một vài vấn đề nhỏ, kiếm chút tiền. Phải biết rằng, Đường Vũ còn chưa trải qua đào tạo chính quy nào, không giống với những người đã từng học qua không ít trình tự trong gia tộc như cậu, Đường Vũ nhất định là lên học qua bài học của trình tự viên.

Đường Vũ cũng không sống bám vào người khác như lời đồn bên ngoài, cùng Đường Vũ sớm chiều ở chung, cậu hoàn toàn khẳng định được, Đường Vũ dựa vào bản thân.

Lên mạng kiếm tiền đóng học phí, lấy tiền hoa hồng viết trình tự để đến sân huấn luyện, Đường Vũ trân trọng từng cơ hội, trân trọng mỗi một giây.

79oy325,\$8pi:!.46[:mj86@ Huyetphong143 @^?)|vezh3078[+fl[,#.)%

Giống như bây giờ, đang ngồi trong xe, vẫn còn không ngừng học tập.

Cậu tin, cuối cùng cũng có một ngày, Đường Vũ sẽ trở nên rất xuất sắc.

Cho dù không biết tại sao, lịch sử liên bang lại khiến Đường Vũ đau đầu đến độ này...

Trung tâm hội nghị của học viện quân sự liên bang Kenton.

Mười mấy cấp cao của học viện ngồi quanh bàn tròn trong phòng họp, nhìn màn hình lớn trước mắt.

Nội dung đang chiếu ở trên đó chính là cuộc so tài với học sinh Rice vừa kết thúc.

Trong đó, cơ giáp mà Lunerb điều khiển rơi vào tình trạng đình trệ kỳ lạ, tuy chỉ một thoáng, nhưng ngồi tại đây đều là cấp cao của trường, bất kể có phải khoa cơ giáp hay không, vẫn rất quen thuộc với cơ giáp, cho nên không ai không phát hiện ra.

Tiếp theo, cơ giáp lại thức tỉnh như vạn vật đầu xuân, chậm rãi khởi động lại, một thoáng đình trệ vừa rồi, giống như ảo giác mà tập thể mọi người đều nảy sinh.

Nhưng tất cả đều biết, đó không phải là ảo giác.

Màn hình chiếu lại, mọi người bắt đầu lần lượt nhìn thoáng chốc đó.

“Mọi người có phát hiện gì không?” Hiệu trưởng học viện Kenton sờ hàm râu của mình, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc.

Một vị chủ nhiệm của khoa cơ giáp nói: “Một thoáng đình trệ đó chắc không phải là do em Lunerb muốn ngừng lại.”

Một chủ nhiệm khác gật đầu nói: “Đúng, giống như bị ép phải ngừng lại... nhưng tại sao lại thế?”

Hiệu trưởng nhìn chủ nhiệm khoa cơ giáp, người đó nói ra suy đoán của hắn: “Cái này phải là chỉ lệnh cưỡng ép ngừng lại mà trình tự viên đặt cho cơ giáp...” Tiếp theo hắn cúi đầu, rõ ràng cũng đang suy nghĩ nguyên nhân.

Rất nhanh, báo cáo nghiên cứu về cơ giáp của Lunerb đã gửi đến trung tâm hội nghị.

Người ngồi quanh bàn tròn, sau khi thấy phần báo cáo đó, đều lộ vẻ giật mình kinh ngạc.

“75 trình tự đều biến mất hết?”

“Sao có thể chứ?” Chủ nhiệm khoa trình tự kinh ngạc nói: “Tạm thời không nói trình tự viên nào ngu xuẩn đến mức cưỡng ép xóa trình tự, nhiều trình tự bị xóa như thế, cuộc đấu đó căn bản không thể nào thắng được!”

Hiệu trưởng tiếp tục sờ hăm râu của mình, dường như đang lẩm bẩm: “Trừ khi là...” có người sau khi xóa trình tự, sử dụng trình tự thay thế, cuối cùng lại xóa đi trình tự thay thế.

Có khả năng này sao?

Học viện Kenton thậm chí toàn liên bang đều đang không ngừng bỏ nhân lực vật lực vào, kích lệ trình tự viên tìm kiếm trình tự thay thế. Vì một bộ trình tự, dùng lâu rồi, sẽ dễ bị virus tấn công.

Mà 75 trình tự đó tuy so với toàn bộ số lượng trình tự của cơ giáp thì nhỏ bé đến không đáng quan tâm, nhưng cũng không phải là thứ mà một người nào đó có thể soạn ra trong nhất thời.

Băng ghi hình cũng bị người ta động tay động chân, sau khi cuộc đấu bắt đầu không bao lâu thì cảnh quay bị mã hóa hết.

Vậy thì, người đang ẩn giấu trong học viện Kenton của họ, có thể là ai?

Lẽ nào có trình tự viên cao cấp nào trà trộn vào?

Hoàn toàn không biết mình đã bị rất nhiều người để mắt, Đường Vũ còn đang phấn đấu với lịch sử liên bang.

Cậu đã xóa sạch tất cả dấu vết mình từng xuất hiện trong phòng thao tác, chắc không có sơ hở gì, cho nên cậu không lo lắng có gì bất ngờ xảy ra.

93py17xfwi“+!\$}re26,}@ Huyết – Phong @13bu35(&sibh5657,^4066|,?)97

Thực sự không thể trách cậu học hoài không thuộc, lịch sử liên bang này đối với cậu mà nói giống như Conan vậy, vĩnh viễn không hết, thỉnh thoảng sẽ có chương mới, cậu muốn lật bàn, sao còn chấp vớ nữa?!

Đề thường thức bình thường không quan trọng đối với người khác, với cậu lại cần phải lý giải cực kỳ gian nan.

May mà cậu đã sắp học xong những thứ lịch sử chiếm không ít nội dung này, không dám bảo đảm có thể thi được điểm cao, nhưng ít nhất đạt yêu cầu là không vấn đề.

Cuối cùng cũng không có lỗi với lỗi nhải mỗi ngày của Phùng Dương.

Cuộc sống vườn trường của Kenton vô cùng phong phú đặc sắc, trừ yêu cầu đối với thành tích cực kỳ cao, cũng rất để ý bồi dưỡng sức khỏe tâm lý của học sinh, cho nên trước khi kiểm tra cuối kỳ, còn an bài chuyến du lịch đến hành tinh Kenton bảy ngày.

Hành tinh Kenton đã đặt tên cho học viện Kenton, hành tinh này rất lớn, ít nhất cũng lớn gấp ba bốn lần Mayo mà Đường Vũ từng tiếp xúc.

Mà cái chuyến du lịch bảy ngày này, chủ yếu là để tăng cường nhiệt tình của các học sinh đối với trường cũ Kenton trong quá trình tham quan.

Đường Vũ đã hiểu từ lâu, học viện Kenton hay nên nói là các học viện cao cấp trong toàn liên bang Hick, học kỳ đầu tiên sau khi nhập học thật ra là đang chịu giáo dục tẩy não.

Cũng giống như giáo dục về một vài quốc gia nào đó mà cậu từng chịu ở bên kia, so với bảo vệ mình, quan trọng hơn là phải bảo vệ trường cũ, bảo vệ hành tinh này, bảo vệ Hick!

Nhưng so với học lịch sử khô khan, có thể ra ngoài thoáng gió, Đường Vũ vẫn rất vui mừng.

12. Chương 12: Tham Quan Kenton

Hoàn cảnh trên hành tinh Kenton rất tốt, không khí ẩm ướt mà không đè nén, hoàn cảnh thích hợp cho sinh tồn như thế làm cho chủng vật trái đất tên Đường Vũ cảm thấy không thôi.

Đường Vũ thăm nghĩ, sau này cậu tốt nghiệp từ Kenton thì đồng nghĩa đã được dát một lớp vàng, chắc chắn dễ tìm việc, tiền lương cũng không thấp, truy cầu của cậu cũng nên đề cao hơn.

Vậy thì tìm một hành tinh có hoàn cảnh tốt hơn nữa để định cư, không yêu cầu phải tốt như Kenton, nhưng ít nhất không thể kém hơn Mayo.

Trạm đầu tiên họ đến là khu tưởng niệm lịch sử liên bang Hick.

Đường Vũ phát hiện, sau khi học xong đại khái về lịch sử liên bang, nhìn mấy thứ này hoàn toàn không còn phí sức nữa.

Bên trong trưng bày rất nhiều ảnh anh hùng liên bang, có người đã qua đời, đương nhiên cũng có người còn sống khỏe mạnh. Mỗi người đều có một đoạn băng hình, thậm chí còn có cảnh trên chiến trường.

Đứng trước những đoạn ghi hình đó, Đường Vũ có cảm giác chân thật như đích thân mình đang đứng trong đó.

“A___!” Khi đoạn ghi hình được chiếu, rất nhiều học sinh lần đầu tiên tham quan đều kêu ra tiếng.

Đó là một trăm năm trước, khi liên bang Hick mở rộng lãnh thổ tinh tế, một cuộc chiến dịch nổi danh nhất, nguy hiểm nhất, có ý nghĩa nhất trong lịch sử.

Quan chỉ huy của cuộc chiến đó là thượng tướng Phùng Đề, trận chiến dịch liên bang tổn thất một tiểu đoàn cơ giáp, vào lúc đó mà nói tuyệt đối là tổn thất thảm thiết.

Cuối cùng thượng tướng Phùng Đề đích thân bước lên cơ giáp, huyết tính bùng phát, không chỉ khống chế được cục diện chiến trường, còn đợi được đội quân cứu viện đến, cướp được chủ quyền của hai hành tinh tự nhiên.

Nhưng thượng tướng Phùng Đề lại gặp vấn đề khác thường với tinh thần lực, dẫn đến không thể tiếp tục điều khiển cơ giáp được nữa.

Đường Vũ cảm nhận sự tiêu sái đại sát tứ phương của Phùng Đề, còn có sự quyết tuyệt chưa từng có, nhiệt huyết liên sôi trào, hình ảnh vụt qua trước mặt cậu, hai mắt Đường Vũ không chớp lấy một cái.

“Kích thích quá, thượng tướng Phùng Đề quả thật quá anh dũng!”

“Ôi, tiếc là cuối cùng không thể điều khiển cơ giáp được nữa.”

“Nhỏ giọng chút... Phùng Dương...”

Đường Vũ hoàn hồn lại nghe mấy bạn học thầm thì, đột nhiên ý thức được, thấy vị anh hùng trường bồi trong gia tộc lúc xế chiều, Phùng Dương chắc không dễ chịu gì.

Cậu quay người, phát hiện Phùng Dương vẫn đang nhìn những hình ảnh lặp lại đó, trong mắt lộ ra chút lạc lõng.

Không biết nên an ủi người bạn này thế nào, Đường Vũ duỗi tay ra, khoát lên vai đối phương, kéo người đó ra khỏi những hình ảnh kia, nói: “Kể cho tôi nghe câu chuyện về ông ấy đi.”

Lịch sử liên bang đã học hết rồi, đương nhiên cũng biết, xuất thân của Phùng Dương còn cao hơn dự liệu của cậu.

Đường Vũ cứ cho rằng Phùng Dương là thiếu gia của gia đình có tiền có thế gì đó, sau mới biết người ta là một trong bảy đại thế gia của liên bang.

Khó trách lần đầu tiên gặp mặt, Phùng Dương hiểu lầm cậu lên cơn hoa si với Phùng Nghị, mà Phùng Nghị lại là một trong ba ngôi sao mới của liên bang hiện nay.

Lần đầu gặp lúc khai giảng, sự thân thiện của Phùng Nghị đến nay Đường Vũ vẫn nhớ rõ, không ngờ nhân vật lợi hại như vậy lại rất hiền hòa.

66di]*9/!71lnxd[{\be6070@ huyetphong @yv*\$44ta57?+iy82]\$scr

Nếu Phùng Dương cũng hiền hòa vậy, thì người theo đuổi chắc đủ gom thành một tiểu đoàn, nhưng với cái cá tính khắc nghiệt của cậu ta thì người bình thường đều không dám tiếp cận, hơn nữa tướng mạo cậu ta lại đẹp, thành tích cực kỳ tốt, như đóa hoa trên đỉnh núi cao, người bình thường không dám tùy tiện lại gần.

Đương nhiên, cũng có không ít dũng sĩ từng muốn kết giao với Phùng Dương, đều bị mắng cho xối xả, nói người ta không mang ý tốt. Phùng Dương biểu đạt rất rõ, tất cả những người cảm thấy cậu đẹp trai, tất cả những người biết gia thế cậu hiền hách, đều không có tư cách trở thành bạn của cậu!

Có tiền, tùy tính.

Chỉ có Đường Vũ, bị cưỡng ép cột dính cùng phòng với Phùng Dương, cột thành bạn hợp tác, còn không biết làm sao lọt vào mắt Phùng Dương, cho nên được tiếp nhận.

Chỉ dựa vào điểm này, đã đủ kéo một đồng hận thù cho Đường Vũ.

Rận nhiều rồi không sợ cắn, Đường Vũ đã quen với cảnh đi đâu cũng bị chỉ trích.

Cánh tay cậu đặt trên vai Phùng Dương đã sắp bị người ta dùng mắt khoét lỗ, vẫn mỉm cười không đổi sắc.

May mà Kenton có phong cách thuần phác, trừ thích nhiều chuyện, cũng không có ai có hành động quá khích.

Chiều đến đoạn ghi hình tiếp theo, Đường Vũ đột ngột sững người tại chỗ.

Có một cảm giác vô cùng quen thuộc ập tới, giống như sinh mạng bị người ta khống chế, toàn thân nhẹ run rẩy không thể kìm hãm.

Điều này làm cậu nhớ đến lúc ở Hạm Hải, cảm giác kinh sợ do người đàn ông sau lưng nện bước đi về phía cậu tạo nên.

“Ui... sao đáng sợ vậy.” Học viên bên cạnh không kìm được nói.

Xem ra người có cảm giác bị khống chế sinh tử không phải chỉ có mình Đường Vũ.

Trong bóng tối vô tận vô biên, chỉ có nơi vô cùng vô cùng xa xôi có vài điểm sáng cực kỳ yếu ớt, điểm sáng lúc sáng lúc tối.

Xem ra, bối cảnh của đoạn ghi hình này chắc là trong vũ trụ.

Đột nhiên, bên cạnh có thứ gì đó vụt qua như u linh, cực nhanh cực tĩnh, làm người ta rợn tóc gáy, vì không có ánh sáng, căn bản không nhìn rõ được đó là cái gì.

Chỉ biết rằng động tác của “u linh” đó nhanh đến mức mắt cũng khó thể bắt được.

Khi các học sinh sắp không nhận được oán trách đoạn ghi hình này quá mức khủng bố, gần đó lóe lên từng đốm lửa nhỏ. Nhờ một chút ánh sáng đáng thương của đốm lửa, mọi người cuối cùng cũng biết đó đại khái là gì – một chiếc cơ giáp.

“Sisyphus...”

\$)21uqsd43jg44dooz}{(nefs#. @ Huyetphong143 @ag&#aq71{/,/20/!~31jq27sy

Không biết là ai kêu lên, mọi người lập tức xao động, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Trong bóng tối truyền đến tiếng hoan hô đã cố gắng áp chế hưng phấn của các học sinh.

Đường Vũ khá quen tai với mấy chữ “Sisyphus” này, hồi tưởng lại một chút, mới nhớ ra trước đây Carlos từng nhắc qua, đó là... cơ giáp của Ian Clermont!

Đường Vũ liền tràn trề tinh thần.

Chỗ đóm lửa đang diễn ra cảnh hai cơ giáp đối đầu, động tác của Sisyphus nhanh đến mức khó tin, tia lửa sinh ra khi cơ giáp va chạm nhau lấp lóe cực nhanh, nhưng trong lúc tia lửa chợt lóe chợt tắt, cơ giáp to lớn đó vẫn không thay đổi phương vị.

Quy tích vận động quái dị không tuân theo quy luật nào, khiến tất cả những người đang xem đều ghen hòng.

Phải biết rằng đó là ở vũ trụ, trong môi trường chân không, mất trọng lực, không có trở lực, tất cả động tác sẽ trở nên khó khăn chưa từng có. Chỉ trong vài nhịp thở, khi mọi người còn chưa nhìn rõ được chiếc cơ giáp khác, trận đấu đã kết thúc.

Đóm lửa cuối cùng tắt đi, Sisyphus giống như một vị thần chết, trở lại với bóng tối.

Đội ngũ tham quan chìm vào trầm mặc yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều không dám tưởng tượng, nếu ở trên chiến trường, thật sự gặp được một đối thủ như thế, vậy sẽ là một tai họa không thể nghịch chuyển.

Trong toàn bộ những đoạn ghi hình, ảnh hưởng của Ian Clermont là ngắn nhất, từ khi tiến vào bóng tối vô biên, đến khi cảnh quay kết thúc, chỉ ngắn ngủi mười lăm giây.

Mười lăm giây...

Đường Vũ siết chặt tay, căn bản là có thúc ngựa cũng theo không kịp!!

“Cậu ngốc à?” Giọng Phùng Dương truyền đến, kéo tư duy Đường Vũ đã phiêu vào vũ trụ cùng với Ian Clermont.

“Nhìn cái bộ dạng chưa trải đời của cậu đi, hừ.” Phùng Dương sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào đả kích Đường Vũ, cậu ta hừ rồi tiếp tục nói: “Mười lăm giây thì tính là gì, trên chiến trường ghi chép nhanh nhất của Ian là tám giây.”

“Tám giây?” Đường Vũ kinh ngạc lớn tiếng kêu lên, tiếp theo lập tức giả bộ như chưa có gì phát sinh.

Thấy người khác không còn bắt mắt trông cậu nữa, Đường Vũ mới cúi đầu, nhìn đôi tay mình.

Mẹ nó, cho dù tay có tàn cũng không theo kịp tốc độ của người đàn ông đó!

Phùng Dương giống như có thuật đọc tâm, tiếp tục đả kích Đường Vũ: “Đừng so nữa, trình tự viên chuyên thuộc của Ian là trình tự viên cấp thứ để, chỉ chậm hơn cấp để trong truyền thuyết một chút, cậu không có hy vọng đâu.”

Đường Vũ trừng mắt nhìn cậu ta, “Không hy vọng chẳng lẽ không thể có chút mơ ước sao!”

“Vớ cậu?” Phùng Dương khinh thường nhìn Đường Vũ, “Cậu học thuộc lịch sử liên bang trước đi hãy nói.”

“Đừng nhắc đến lịch sử liên bang nữa! Nếu không tuyệt giao!” Đường Vũ che đầu kêu lên.

Trên đường, lại thấy rất nhiều đoạn ghi hình chiến đấu của anh hùng liên bang.

Phùng Dương hôm nay đặc biệt nói nhiều, kéo Đường Vũ kể lại chuyện của Ian Clermont và anh trai Phùng Nghị của mình.

Trên vai bỗng có thêm một cánh tay, chỉ thấy Carlos vừa khoát vai Đường Vũ vừa hỏi Phùng Dương: “Hai cậu nói gì vậy, hứng thú đây trời.”

&zmjy47kp52::xvcl260ro43@ Huyết – Phong @shrq!,[=wm57.&na5mn28?=
“Phùng Dương biến thành con cừu điên.” Đường Vũ chế nhạo.

“Khốn kiếp! Tôi là có ý tốt cho cậu biết cậu đừng si tâm vọng tưởng.”

“Tôi không nghĩ gì cả.”

“Cậu dám nói vừa rồi cậu không nghĩ muốn làm trình tự viên của Ian?”

Đường Vũ muốn nói lại thôi, bị người chột trúng, nói không ra lời. Trong lòng thì thầm nghĩ, nghĩ thôi cũng đâu có phạm tội.

Sở dĩ Phùng Dương biết suy nghĩ của Đường Vũ, đó là vì phạm là người của khoa trình tự, nhìn thấy đoạn ghi hình đó, đều sẽ muốn trở thành bạn hợp tác của người đàn ông kia, cái đó thật sự làm người ta khao khát, ngay cả cậu cũng từng ảo tưởng qua.

Nhưng, trình tự viên cấp thứ đế, là cậu chỉ có thể nhìn mà không thể với.

Ra khỏi khu tưởng niệm lịch sử, Kenton an bài nơi nghỉ cho học sinh, hành trình ngày đầu tiên đã kết thúc.

“Carlos, cậu không về có được không đó?” Đường Vũ hỏi người vẫn luôn dính sau lưng cậu và Phùng Dương.

“Mỗi lần tôi đến đều mang tình báo cho các cậu, vậy mà còn đuổi tôi đi, thật đau lòng...” Carlos trưng vẻ thương tâm, phối hợp với gương mặt đen thui, lại tạo ra hiệu quả chọc cười.

“Tình báo gì?” Đường Vũ cũng phát hiện, có bạn là học sinh khoa tình báo, cũng có chút chỗ tốt.

Chẳng hạn có một lần Kenton tổ chức kiểm tra toàn bộ ký túc xá, Đường Vũ được thông báo cho biết trước, nên đã sửa chữa người máy trở lại như cũ, nếu không bị trường tóm được, sẽ ghi lại một lần cậu vi phạm kỷ luật.

Còn có một lần, Carlos nói với cậu nhà ăn của trường cung cấp rượu đỏ miễn phí số lượng có hạn, cậu liền dẫn Phùng Dương đi uống cho đã.

Tuy đều là chuyện nhỏ nhặt, nhưng lại có lợi ích thực tế.

Thấy Đường Vũ cảm thấy hứng thú, Carlos đưa tay trái ra: “Tôi muốn trình tự người máy bảo mẫu của cậu.”

“Sao lại đòi nữa?”

“Cho hay không?”

+|22wt?|#%[-gpmb&|ss33vdcw89.,@ Light-Raito44 @=(|558144zyueoo+^67ns[\$8ah

Đường Vũ chuyển trình tự cho Carlos, đưa ngón trỏ ra: “Quy tắc cũ, hiệu quả một tháng.”

Carlos liền tươi cười đầy mặt, lộ ra hàm răng trắng, hiệu quả đó làm Đường Vũ nhớ đến người Châu Phi ở trái đất.

“Nghe nói tối nay ở trấn này sẽ có một cuộc đấu giá, bên trong có nước Lạc Thần tạm thời nâng cao tinh thần lực.”

Đường Vũ cực kỳ thất vọng: “Chúng ta không cần dùng đến tinh thần lực, cần nước Lạc Thần làm gì?”

“Đừng vội mà, cũng có thứ tốt thích hợp với các cậu – nước Mạn Đà La nâng cao độ sử dụng não lên trong thời gian ngắn.”

Đường Vũ vẫn chẳng mấy hứng thú, nhưng Phùng Dương vừa nghe đến nước Mạn Đà La, lập tức ngừng đầu.

Vì Phùng Dương có hứng thú với nước Mạn Đà La, ba người bạn cùng đến cuộc đấu giá.

Sống trên hành tinh nhân tạo năm năm, vừa ra ngoài đã đắm đầu vào học viện Kenton, Đường Vũ còn chưa từng thấy qua cuộc đấu giá của thế giới này, nói thật, hiện tại cậu chính là ếch ngồi đáy giếng, có quá nhiều quá nhiều thứ chưa từng biết đến.

Phùng Dương trình ra chứng minh thân phận của mình, mặc dù ba người chỉ nhất thời sinh ra hứng thú, nhưng vẫn được xếp cho một căn phòng cao cấp.

Ngồi ở đây, trong thế giới tràn đầy khoa học viễn tưởng, lại một lần nữa làm mới thế giới quan của Đường Vũ.

13. Chương 13: Phân Tích Điểm Nghi Vấn

Mỗi vật phẩm đấu giá đều được hiển thị trên màn hình, có thể thăm định dưới 360 độ, đồng thời còn có giới thiệu của hội đấu giá.

Đồ được đấu giá, tùy tiện lấy ra một thứ, Đường Vũ cũng không mua nổi, thế là cậu nỗ lực chỉnh lại tâm trạng, sử dụng ánh mắt thưởng thức đơn thuần.

“Viên đá Côn Ngô này là viên thứ ba tiệm chúng tôi đấu giá từ trước tới nay, nó có thể nâng cao độ cứng của vũ khí, tin rằng rất nhiều người đều biết tác dụng của loại bảo thạch này, vậy xin mời người biết nhìn hàng ra giá đi, giá khởi điểm là một triệu tinh thạch.”

Phùng Dương không mấy hứng thú, ngược lại hai mắt Carlos thì tỏa sáng.

“Đá Côn Ngô là một trong những nguyên liệu tốt nhất để làm cứng vũ khí, viên đá này tuy chỉ lớn bằng nắm tay, nhưng cũng đủ cường hóa vũ khí của cơ giáp bình thường rồi. Giá khởi điểm một triệu, giá này cũng xem là hạng trung.”

“Cậu có nhiều tiền thế không?”

“Tôi không có.” Carlos khựng lại: “Nhưng đối với Long Cừ mà nói, chẳng qua là một cọng lông mà thôi.”

“Cậu muốn chết hả.” Phùng Dương trừng mắt nhìn Carlos.

Trong lúc đợi vật đấu giá được đưa ra, Carlos dường như bị vấn đề khó khăn gì đó quẩn lầy, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao vậy?” Carlos rất hiếm khi yên tĩnh như thế.

“Vừa rồi xem đoạn ghi hình của thượng tá Clermont, cảm thấy là lạ sao đó.”

Khóe môi Đường Vũ co giật, có gì là lạ? Rợn tóc gáy có tính là lạ không?”

Nếu có người đã hiểu kỳ, Carlos liền nói ra cảm giác của mình: “Tôi cảm thấy chuyện đó hình như diễn ra trong tinh vực của liên bang.”

“Nè, người của khoa tình báo còn có thể nói ra mấy từ không chịu trách nhiệm như ‘tôi cảm thấy’ sao?” Đường Vũ cầm nín, “Cho dù diễn ra trong tinh vực liên bang, vậy thì sao?”

“Không phải, để tôi nghĩ đã...” Nói vậy với Đường Vũ xong, Carlos cảm thấy đầu mình càng rõ ràng hơn, cũng phân tích rõ được hoàn cảnh của mình.

,#5544orgp(,fx)]ky26pn292jr@ Light-Raito44 @))#?3ly26fv2791#:jjub//87

“Cậu cũng chú ý thấy điểm sáng xa xa đúng không, theo như độ hiểu biết của tôi về phân bố tinh vực, đoạn ghi hình đó diễn ra giữa hành tinh thứ 700 và hành tinh bỏ hoang ở ngoại vi.”

Đường Vũ cũng dựng lên phân bố tinh vực, vẫn chưa hiểu: “Vậy thì sao?”

“Hơn nữa căn cứ theo khoảng cách của những ngôi sao phát sáng, lại kết hợp với tốc độ tự vận động của ngôi sao, đại khái có thể đoán ra thời gian diễn ra của đoạn ghi hình đó chỉ là mấy năm gần đây.”

Khi lần đầu gặp mặt, Carlos nói nhờ vào quan hệ để vào, cho nên Đường Vũ vẫn có chút xem thường đối phương, cho rằng cùng là học sinh kém giống mình, nhưng không ngờ đối phương chỉ căn cứ theo mấy ngôi sao mà có thể đoán ra được nhiều đầu mối như vậy.

Điều này khiến cho Đường Vũ hồi học trung học chẳng hiểu nổi địa lý cảm thấy vô cùng khâm phục.

“Não của người khoa tình báo các cậu thật sự là không ai dám xem thường.”

“Người khác có nhìn ra hay không tôi không biết, nhưng tôi luôn cảm thấy cực kỳ hứng thú với sự phân bố tinh vực, cho nên chậm rãi hồi tưởng lại rồi so sánh, liền có thể phán đoán ra được mấy ngôi sao đó là hành tinh nào.”

“Ừ.” Xem ra cậu nên thay đổi cách nhìn về Carlos, “Vậy nghi vấn của cậu rốt cuộc là cái gì đây?”

“Cậu nhìn đi.” Carlos đầy tinh thần, “Giả dụ tôi phân tích không sai, vậy thì rất lạ, vì theo như tôi biết, mấy năm gần đây trong tinh vực của liên bang Hick không phát sinh tranh chấp gì lớn, chỉ toàn vụn vặt, hoàn toàn không cần thượng tá Clermont đích thân đi giải quyết. Cho nên cái này không phải rất lạ sao?”

“Liệu có phải là nhiệm vụ bí mật gì không?” Đường Vũ hỏi.

“Hai cậu.” Phùng Dương trừng mắt nhìn hai tên đang lải nhải khó phân khó rời kia, “Một người là học sinh thành tích thấp nhất toàn khoa, một người chỉ có thể nghe ngóng được ở đâu có rượu đỏ miễn phí ở đâu có biểu diễn thoát y, lại còn cùng nhau thảo luận chuyện của Ian, có phải hơi bị lo nước lo dân rồi không!”

“Rõ ràng cậu cũng đi xem biểu diễn thoát y mà!” Carlos không phục nói.

“Câm miệng! Nước Mạn Đà La bắt đầu đấu giá rồi!” Phùng Dương vỗ đầu Đường Vũ một cái.

“Hai cậu cãi nhau, mắc mớ gì đánh tôi?!” Đường Vũ không phục nói.

“Ai bảo cậu phối hợp cậu ta vậy làm chi!”

“Nè, cậu nói lý chút đi chứ!” Đường Vũ thở dài, cái tên nhóc này!

Phùng Dương quyết chí phải có được nước Mạn Đà La, Đường Vũ rất khó hiểu.

Thứ này uống rồi cũng chỉ có thể nâng cao độ vận dụng não trong một thời gian ngắn, cũng có nghĩa là, sẽ khiến người ta thông minh lên một lúc, hoàn toàn là đồ xa xỉ bại gia, có gì đáng mua...

_____ Còn mắc như vậy!

12ofqlxi[7983]ab7759vh@ Light-Raito44 @]-)+~:pp&(la/]/#!48&^&+

Phùng Dương lại không nghĩ thế, độ vận dụng não của cậu là 50%, nước Mạn Đà La kia có thể mở rộng thêm 5% độ vận dụng não cho cậu, vậy với độ vận dụng não 55% cậu có thể so sánh với trình tự viên cấp thứ để đó rồi.

Cậu muốn biết, khi nào đạt đến trình độ đó, sẽ nhìn thấy thế giới ra sao.

Bên ngoài quỹ đạo của hành tinh bỏ hoang 1002.

Một chiếc cơ giáp màu đen sâu thẳm như trời sao túm lấy hai chiếc cơ giáp màu bạc tối ở hai bên, chỉ thấy cánh tay cơ giáp màu đen mở ra, nhanh chóng khép lại!

Một tiếng “rầm” thật lớn, hai chiếc cơ giáp màu bạc tối va vào nhau, tia lửa tung tóe sáng lên rồi lại tắt, hai chiếc cơ giáp xệt qua từng dòng điện lưu màu lam nhạt, rồi vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Nhưng trong bầu trời này, trừ người trong khoang điều khiển của hai chiếc cơ giáp đó ra, không ai có thể nghe thấy, mà hai người điều khiển này, cũng đã không còn hô hấp.

Cơ giáp màu đen ném hai chiếc cơ giáp đã hoàn toàn hư tổn sang một bên, ở cùi chỏ và lòng bàn chân của cơ giáp lóe qua vài đốm lửa màu vàng, chiếc cơ giáp màu đen đã di chuyển đến hai chiếc cơ giáp đang đấu nhau gần đó.

Cơ giáp màu đen kéo chiếc cơ giáp màu bạc trong đó qua, trong lúc đối phương còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào, hai tay đột nhiên mở rộng, giật cánh tay của cơ giáp bạc đó xuống.

Từng cảnh tượng trong bóng đêm như một tuồng kịch câm, cho dù cách một lớp cơ giáp, không nhìn rõ phản ứng của đoàn quân cơ giáp màu bạc, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở sợ hãi và tử vong lan tràn khắp chiến trường.

Cơ giáp màu đen còn đang tước đi sinh mạng của từng chiếc cơ giáp, cơ giáp màu bạc bắt đầu lùi dần ra sau, khí thế ban đầu định lấy nhiều thắng ít đã hoàn toàn biến mất.

Trong phòng chỉ huy, mọi người nhìn cảnh này đều hoan hô ra tiếng.

“Tốt quá! Bọn cướp Rice cuối cùng cũng biết sợ rồi!”

“Không hổ là thượng tá Clermont! Sisyphus của anh ta quả thật tuyệt muốn chết!”

“Đáng ghét, bọn chúng rút lui rất nhanh!”

“Yên tâm, có thượng tá ở đây, tuyệt đối không cho chúng thoát được một tên.”

Giống như chứng minh câu nói đó, cơ giáp màu đen bắt đầu dẫn theo đoàn cơ giáp sau lưng điên cuồng truy kích những cơ giáp màu bạc đã hoảng loạn bỏ trốn.

Bản thân Sisyphus chính là cơ giáp hàng đầu liên bang Hick, mà người điều khiển lại là thiên tài có tinh thần lực cực cao của liên bang, còn có độ đồng bộ cực cao, gần như có thể phát huy toàn bộ uy lực của cơ giáp, điều này giúp một mình anh có thể đồng thời thoải mái đối phó hai ba chiếc cơ giáp.

Chỉ áp chế tinh thần lực thì không thể hiện quá rõ ràng ở việc điều khiển cơ giáp, nhưng cộng thêm mức độ đồng bộ, thì cách biệt quả thật như trời với đất!

of3258758131\$#mn*(iv(\$44#^@ Lightraito @sm{zd36tcit+{69lkizuj18*=

Sau khi Sisyphus về đến bàn thao tác, hai thợ bảo dưỡng lập tức bắt đầu kiểm tra cơ giáp.

Ian Clermont ra khỏi phòng thay đồ, đến phòng thao tác.

Cửa vừa mở, người đang đứng trước bàn điều khiển quay đầu qua, thấy Ian, liền mỉm cười cực kỳ dịu dàng. “Ian.”

“Thiếu tá Elijah, vừa rồi cậu không tập trung tinh thần, đây là lần thứ hai.” Giọng của Ian không thể nói là trách cứ, nhưng cực kỳ nghiêm khắc.

Người được gọi là Elijah sững sốt, rồi cười nói: “Không gì giấu được anh cả.”

Elijah ngồi xuống, mái tóc dài thuần trắng rũ lên vai, lên tay.

“Tôi hơi mệt.” Hần nói.

“Tôi sẽ trình đơn với thiếu tướng Noah, phái cho tôi một trình tự viên hợp tác mới.”

“Đừng___!” Elijah la lên, nhìn Ian thật kỹ, giọng nói dịu nhẹ như tóc của chính mình, “Đừng bắt tôi đi.”

“Não bộ của cậu xảy ra vấn đề, cậu cần phải đi.” Ian hoàn toàn không nể tình cự tuyệt Elijah, xoay người bước ra khỏi phòng thao tác.

“Xin anh...” Elijah nhìn bóng lưng đó, trong mắt dần hiện lên đau đớn: “Tôi chỉ hy vọng có thể trợ giúp anh.”

Thấy người kia dừng bước, hần lại có thêm chút hy vọng, nói: “Tôi có thể bảo đảm khoản đình trệ của mình sẽ không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì cho anh.”

“Không ai có thể bảo đảm.” Người đàn ông lưu lại câu này, rồi đi ra ngoài.

Elijah cúi đầu, vùi mặt vào hai tay, bờ vai run lên đau khổ.

Hần biết người đàn ông này trước nay nói một không hai, quyết định của anh ta không có bất cứ ai có thể dao động.

Hần nghĩ, tờ đơn kia sẽ nhanh chóng được đưa đến chỗ thiếu tướng Noah.

Hần giãy dụa rất lâu, cuối cùng trong mắt lộ ra vẻ kiên định, mở máy liên lạc.

“Elijah, có chuyện gì sao?” Trong máy liên lạc truyền đến ảnh của một người đàn ông, người đàn ông đó có diện mạo khá giống Elijah, màu tóc cũng là màu trắng thuần mỹ.

“Noah, có một chuyện, anh nhất định phải đồng ý với tôi.”

Hắn không thể nào rút lui khỏi chiến trường này, càng không thể rời khỏi người đàn ông đang ở trên chiến trường đó.

...

Phùng Dương thổ hào đã mua được nước Mạn Đà La, bình nước thuốc hiệu quả ngắn đó lại có giá khởi điểm cao hết như đá Côn Ngô!

Không chỉ như thế, cậu ta còn mua nước Lạc Thần, cạnh tranh nước Lạc Thần cực kỳ kịch liệt, người muốn nâng cao tinh thần lực tuyệt đối nhiều hơn người muốn nâng cao mức độ sử dụng não!

Đấu giá đến lúc cuối, có một người hình như muốn đấu với Phùng Dương, giá nâng càng lúc càng cao.

“Thiếu gia bại gia, cậu lại không dùng đến, làm gì nhất định phải mua cái này?”

Phùng Dương liếc nhìn Đường Vũ một cái: “Cho anh tôi, không được sao!”

“Anh cậu nhất định sẽ vô cùng ‘cảm động’ đó.” Đường Vũ nói xong, cúi đầu nhìn cổ tay trái của mình, chỉnh tiền để dành ra. Toàn bộ số tiền còn không nhiều bằng giá khởi điểm của món hàng thấp nhất, điều này khiến Đường Vũ bị kích thích lớn.

Có rất nhiều thứ, cậu cũng rất hứng thú, thế giới mới lạ này, ai không muốn cảm nhận cho rõ chứ? Nhưng thực tại thì nghèo rớt mồng tơi.

Lần đấu giá này, cho cậu biết được, tiền không thể chỉ duy trì ở mức đủ dùng, còn phải càng nhiều càng tốt! Cậu không thể tiếp tục sử dụng tư tưởng làm trạch nam của kiếp trước được, cậu phải phấn đấu kiếm tiền!

Hành trình ngày thứ hai khá nhiều, học viện dẫn học sinh đi tổng cộng ba nơi – thăm bia anh hùng, căn cứ quân sự của hành tinh Kenton, bảo tàng rừng rậm.

59#:[^+%ub5vgsykyhj61{)=29@ Lightrai44 @56!]{&cr418237qrl&[gh.)

Trong đây không thể không nhắc đến chính là căn cứ quân sự của hành tinh Kenton.

Tuy liên bang Hick là quốc gia liên bang do 59 hành tinh tự nhiên và 800 hành tinh nhân tạo tạo thành, nhưng nội bộ cũng không phải không có hỗn loạn, có lúc giữa hành tinh tự nhiên cũng xuất hiện tình trạng cướp đoạt tài nguyên, cho nên mỗi hành tinh tự nhiên đều sẽ thành lập căn cứ quân sự của riêng mình.

Với điều kiện không uy hiếp đến liên bang quốc, thì cho phép cướp đoạt tài nguyên, cái này cũng có thể trá hình thúc đẩy trình độ quân sự của toàn liên bang, dù sao chiến dịch tinh tế giữa liên bang không phải ai cũng có thể đi, nhưng nếu không có thực tiễn, quân nhân không cách nào trưởng thành, sẽ khiến trình độ quân sự bị thoái hóa

Đương nhiên, nếu giữa các hành tinh xảy ra đại chiến, chính phủ liên bang sẽ ra mặt điều đình.

Tại căn cứ quân sự, Đường Vũ hiểu được, bài học thực hành của năm hai học sinh tất cả các khoa đều được phân đến đây, thống nhất cùng đi dã ngoại thực tiễn.

Nghĩ đến có thể ra ngoài thực tiễn, Đường Vũ liền kích động.

Học lý thuyết đã nửa năm, thực sự khô khan nhàm chán vô cùng. Nửa năm kể là mô phỏng thao tác, còn có chút hứng thú, nhưng đương nhiên sướng nhất là đi học thực hành!

Học sinh nào lại thích ngồi trong phòng học ngày ngày nghe giáo viên lải nhải bên tai chứ!

Tham quan ngày thứ ba là thứ Đường Vũ hứng thú nhất, bảo tàng lịch sử tiến hóa của cơ giáp liên bang!

Từ đời cơ giáp đầu tiên, đến loại hình mới nhất, mỗi đợt đều có vật trưng bày, đây là thứ đàn ông thích nhất, hoàn toàn khác với thuở nhỏ vì hứng thú mà thu thập rô bốt này nọ, đó là đồ thật cao bằng bốn tầng lầu!

14. Chương 14: Cơ Giáp

Cơ giáp đời đầu là lớn nhất, nặng nề nhất, cao hơn hai mươi mét.

Khi khai phá ra, toàn liên bang đều sôi sục! Tổng thống khi đó đã bước lên điều khiển một vòng.

Cơ giáp lúc đó toàn dân đều có thể điều khiển, vì không dính đến tinh thần lực, khoang thao tác có cần gạt thao tác, chỉ cần tay chân phối hợp đúng, thì có thể làm cơ giáp hoạt động.

Nhưng dù nguyên liệu có kiên cố, khi thao tác thứ cao hơn hai mươi mét, cũng khó bảo đảm không bị mòn, thường xuyên xuất hiện tình trạng cần gạt thao tác bị gãy.

Các nhà khoa học liên bang liền tụ tập lại, bắt đầu cân nhắc phương pháp cải tiến.

Sau đó liền xuất hiện đời cơ giáp thứ hai.

Đời cơ giáp thứ hai dùng bàn phím thao tác thay thế cần gạt thao tác, lúc này liền bắt đầu có yêu cầu đối với người điều khiển, tinh thần lực nhất định phải cao hơn người bình thường, như vậy mới có thể không phát sinh phản ứng xấu sau khi hoàn thành từng chỉ lệnh cực kỳ phức tạp, tổ chức thân thể đương nhiên cũng phải cực tốt, mới có thể nhanh chóng nhập vào từng chỉ lệnh.

Nhưng tốc độ hai tay của nhân loại dù sao cũng có hạn, cho dù bàn phím thao tác được thiết kế hợp lý cỡ nào, tốc độ của tay người điều khiển nhanh cỡ nào, cuối cùng cũng có giới hạn.

Thế là đời cơ giáp thứ ba ra đời.

Trong khoang điều khiển của cơ giáp đời thứ ba tràn đầy dịch cảm ứng tinh thần lực, dịch cảm ứng sẽ cảm ứng tinh thần lực của người điều khiển, và truyền đạt tất cả chỉ lệnh mà người điều khiển muốn truyền đạt cho cơ giáp.

Chuyện người điều khiển cần làm là, trừ lợi dụng tinh thần lực mở các hệ thống phòng ngự, tấn công vân vân trên cơ giáp, còn cần phải có thể lực cực kỳ tốt, khắc phục được lực trở ngại của dịch cảm ứng để thực hiện động tác muốn làm.

Cơ giáp to lớn sẽ thể hiện động tác của người điều khiển, mà trình độ thể hiện và độ đồng bộ sẽ hỗ trợ cho nhau.

Tuy nhiên, theo sự phát triển của cơ giáp, người có thể điều khiển cơ giáp càng lúc càng ít, nhưng uy lực có thể phát huy của cơ giáp lại càng lúc càng lớn.

Nói không chút khoa trương, người điều khiển giống như Ian Clermont, có thể dễ dàng điều khiển cơ giáp hủy diệt một hành tinh nhân tạo!

Đường Vũ nghe mà như say như si, trong đầu toàn là “thế giới này thật quá tốt đẹp!”, “Ôi mình thích phim khoa học viễn tưởng thật!”.

hp26?|226|&%lvbd46xl84@ Lightraito44 @=^18#+&)}({~.#uf~]54|/}|

Không giống như rất nhiều học sinh tại đây vừa nghe diễn thuyết vừa đi tiếp, đối với mỗi một chiếc cơ giáp được trưng bày, Đường Vũ đều nhìn rất tỉ mỉ, nước miếng sắp chảy đầy đất.

Thấy gần đó không có ai, cậu thật sự nhịn không được, lén thò một ngón tay ra, như ăn trộm nhẹ nhàng chạm lên.

“Oa! Cảm xúc thật tốt!”

Thấy không phát ra cảnh báo, cũng không ai phát hiện, Đường Vũ liền len lén tiếp xúc cơ giáp lần nữa, lần này gan lớn rồi, đổi sang sờ.

Đường Vũ như si như say đi qua từng chiếc cơ giáp, sờ bàn chân kim loại của cơ giáp, giống như tên cuồng si, không hề phát giác được mình đã rời khỏi đội ngũ.

“Người của thế giới này đúng là thiên tài, có thể làm ra mấy thứ này, không biết sau này trên trái đất liệu có...” Cậu lẩm bẩm vừa sờ vừa cảm thán, đường đi cũng càng lúc càng hẻo lánh.

Khi phát hiện bên cạnh đã không còn cơ giáp để sờ, Đường Vũ quay người qua, dự định đổi hướng khác.

Một chiếc cơ giáp hoàn toàn khác với những chiếc cơ giáp khác rơi vào tầm nhìn của cậu.

Chiếc cơ giáp đó nhỏ hơn một chút, được bao bằng một cái ***g thủy tinh cực dày, toàn thân cơ giáp thể hiện đường nét lưu loát, vỏ ngoài màu vàng giống như tập trung ánh sáng, có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của người khác.

Đường Vũ vẫn có chút thường thức, cậu biết bất luận là cơ giáp đời mấy, đều lấy màu đậm làm chủ, vì chiến trường trên bầu trời, màu tối có thể che giấu bản thân tốt hơn.

Nhưng chiếc cơ giáp này nhìn thế nào cũng là màu vàng thổ hào, lên chiến trường sẽ hơi phát sáng, giống y như làm tấm bia, vừa đánh nhau vừa nói với mọi người: “Nè, mau đến đánh tôi đi, tôi chói mắt, tôi dễ nhắm nhất!”

Chiếc cơ giáp này quá đẹp, cho dù màu không khoa học, nhưng không làm ảnh hưởng Đường Vũ thưởng thức nó.

Đường nét cơ giáp cực kỳ lưu loát, hoàn toàn không có cảm giác nặng nề như cơ giáp khác, giống như một thiếu nữ đáng điệu uyển chuyển. Tin tức giới thiệu cũng khác với những cơ giáp kia, chiếc cơ giáp này chỉ có một tấm biển màu vàng trắng trông vô cùng cổ xưa, hơi có chút độ cứng, phía trên khắc một hàng chữ nhỏ.

“Chiến thần... Ares...” Đường Vũ dường như bị hấp dẫn, đưa tay sờ tấm biển còn không lớn bằng lòng bàn tay đó.

“... Cuối cùng...”

)!41\$\$5135.!cyro{&=.91oa@ Lightraito44 @dg=,97dk{|he4183ao i/&

Đường Vũ đột ngột hoàn hồn, thu tay lại, nhìn xung quanh, vừa rồi là ai nói chuyện?

Là đang ngăn cản cậu chạm vào tấm biển này sao?

Nhìn nửa ngày, cậu phát hiện vẫn không có người khác, mới cảm thấy chắc là ảo giác của mình.

Vừa mới sờ một chút, cảm thấy tấm biển giống như được tạo ra từ xương, mát lạnh, rất trơn.

Không nhìn tấm biển nữa, Đường Vũ lại quan sát chiếc cơ giáp màu vàng.

Thật là càng nhìn càng không dời mắt được.

Đường Vũ không hiểu chuyện chế tạo cơ giáp, nhưng cậu cảm thấy chiếc cơ giáp này tuyệt đối hoàn mỹ hơn những chiếc cậu từng thấy!

Trong lòng cảm thán, cậu lại thiếu đánh đặt tay lên ***g thủy tinh.

“... Đến...”

Giống như bị điện giật, Đường Vũ lập tức rút tay lại, giật lùi vài bước.

Vừa rồi... rốt cuộc là chuyện gì?

Rõ ràng cậu nghe có người nói cái gì mà đến hay không.

Đường Vũ thăm dò nhìn cơ giáp màu vàng, phát hiện chiếc cơ giáp đó vẫn không hề động đậy, lạnh lẽo đứng tại đó, vẫn giống như một thiếu nữ tuyệt diễm bị đóng băng.

Đường Vũ thăm chế nhạo mình nghĩ nhiều, nhưng vẫn nhịn không được thò tay ra...

“Bốp!”

Đường Vũ rút tay lại xoa xoa: “Cậu có cần đánh mạnh vậy không hả!” Tay cậu bị Phùng Dương quay lại tìm đánh cho một phát.

+%56ne98wnudip(*.ttwc@ Huyetphong143 @/)87ta]}8550%[73lt+\$,+*]59un21

“Trước khi vào cậu không xem quy định sao! Tất cả vật phẩm trong đây đều không thể chạm vào! Tôi đánh cậu là nhẹ đó! Bị học viện bắt được thì sẽ trừ điểm cậu!”

“Vậy sao...” Đường Vũ lúng túng sờ mũi, “Lúc vào kích động quá, không chú ý.”

“Mau theo tôi về, sao cứ tụt lại sau chót hoài vậy, khó trách bị gọi là đuôi cần cẩu.” Phùng Dương vừa quở trách, vừa dẫn Đường Vũ đi về phía đội ngũ.

Cơ giáp xinh đẹp nhất cậu còn chưa thưởng thức đủ mà!

Đường Vũ đi một bước quay đầu ba lần, luyến tiếc không nỡ rời khỏi chiếc cơ giáp đó.

“Lông Cừu, chiếc cơ giáp vừa rồi tại sao không giống những chiếc khác? Chói như thế.”

“Ares?”

Đường Vũ gật đầu.

“Cái đó, là cơ giáp đời thứ tư... nói nghiêm túc chút, thì cũng không phải.”

“Cái gì? Còn có đời thứ tư? Nhưng vừa rồi lúc diễn thuyết không phải nói đời thứ ba đã là đời cơ giáp mới nhất rồi sao?”

“Cho nên tôi mới nói cũng không tính là đời thứ tư!” Phùng Dương hung tợn liếc mắt nhìn Đường Vũ.

“Sau khi đời cơ giáp thứ ba hoàn thiện, liên bang có ý định chế tạo ra đời cơ giáp thứ tư, còn thu thập khái niệm về cơ giáp thứ tư khắp nơi. Lúc đó có một thầy chế tạo cơ giáp, đó là thầy chế tạo cấp để duy nhất của liên bang từ trước đến nay, ngài Joe, ngài đưa ra khái niệm về cơ giáp đời thứ tư, chính là linh hồn.”

“Linh hồn?”

“Đúng, linh hồn. Ngài cho là, chỉ dùng tinh thần lực của người điều khiển để khống chế cơ giáp thì không phải hoàn mỹ nhất, cũng không thể phát huy hết hoàn toàn tất cả tính năng của cơ giáp. Ngài đề xuất, muốn trao linh hồn cho cơ giáp, như vậy khi một chiếc cơ giáp có ý thức của mình, mới có thể phát huy thực lực chân chính của cơ giáp.”

Thấy Đường Vũ nghiêm túc nghe, Phùng Dương ngừng một chút, tiếp tục nói: “Cũng có nghĩa là, điều ngài đề xướng không phải là cơ giáp do con người khống chế, mà phải đạt đến sự hợp tác giữa người và cơ giáp, dung hợp lẫn nhau.”

Đường Vũ nghe mê say, một khái niệm thật cao xa, quý ngài Joe này đúng là thiên tài.

“Tổng thống lúc đó cũng chính là người tiên nhậm, vô cùng sùng bái khái niệm này, toàn liên bang tập trung tất cả các thầy chế tạo nguyện ý nghiên cứu cơ giáp đời thứ tư. Lúc đó thầy chế tạo tham gia đếm không xuể, chỉ riêng thầy chế tạo cao cấp đã gần trăm người.”

kb891613+.qz.*ji{#8/,hmdu50ew@ Huyết Phong @,:ft27[‘pi!][6412zz%|\$.~.)#?

“Nhưng sự cuồng nhiệt này không kéo dài quá lâu, cho dù kỹ thuật của liên bang đã phát triển đến nay, nhưng cũng chưa có ai từng ‘chế tạo ra’ linh hồn. Muốn trao linh hồn cho cơ giáp, không phải là khó khăn, mà là không thể. Chỉ một thời gian, rất nhiều thầy chế tạo nhận rõ điều này đã rời khỏi tổ nghiên cứu.”

“Nhưng ngài Joe từ đầu đến cuối vẫn cho rằng khái niệm của ngài chính xác, là có thể thực hiện, đến sau đó, thậm chí có rất nhiều người nghĩ ngài là kẻ điên. Người của tổ nghiên cứu càng lúc càng ít, cuối cùng, chỉ còn lại tổ nhỏ chín người do ngài dẫn đầu.”

“Cậu cũng biết, cho dù là cùng một đẳng cấp, thực lực cũng có sự khác biệt, mà tám người ở lại đó, đều là thầy chế tạo cấp đỉnh hàng đầu của liên bang khi đó, lại thêm một người thầy chế tạo cấp để. Bọn họ nghiên cứu từ lúc còn trẻ đến giờ phút cuối cùng của sinh mạng, dùng thời gian cả đời, tiêu sạch toàn bộ thanh xuân.”

“Chiếc cơ giáp cậu vừa nhìn thấy là do chín vị thầy chế tạo hàng đầu mà liên bang đã tổn thất tổn gần trăm năm chế tạo ra. Không có linh hồn, cũng không ai có thể điều khiển nó.”

“Sau đó, tổng thống hiện nhậm nhận chức, ngài vẫn luôn phản đối dùng sự hy sinh to lớn như thế để nghiên cứu một thần thoại không có khả năng, nên đã hạ lệnh không được phép tiếp tục tiến hành nghiên cứu cơ giáp đời thứ tư với khái niệm ‘linh hồn’ nữa.”

“Trước khi ngài Joe chết, đã dùng toàn bộ sức lực cả đời mình chế tạo ra chiếc cơ giáp này cống hiến cho Kenton, đồng thời yêu cầu mọi người khắc tên của cơ giáp lên xương ngài.”

“Sau đó có rất nhiều thầy chế tạo muốn nghiên cứu kết cấu của chiếc cơ giáp này, nhưng không ai có thể tháo gỡ nó mà không phá hỏng cơ giáp, càng không ai có thể mở nó ra, đừng nói là điều khiển, cho nên nó chỉ có thể trưng bày ở đây mãi.”

Phùng Dương nói xong, quay đầu nhìn Đường Vũ, kinh ngạc phát hiện người bạn cùng phòng tùy tiện cẩu thả của mình, trong mắt lại tràn đầy bi thương.

“Cậu buồn cái gì chứ?!”

Đường Vũ bất chợt hoàn hồn, ấp úng một lát, cậu không biết vừa rồi tại sao mình lại cảm thấy bi thương. “Luôn cảm thấy ngài Joe vô cùng đáng kính.”

“Đương nhiên rồi! Thầy chế tạo cấp đế của Hick! Vì ngài, có bao nhiêu liên bang muốn cướp người đó!”

“Chỉ tiếc là, cuối cùng lại chế tạo ra một chiếc cơ giáp không thể nào điều khiển...”

“Nếu cậu thấy hứng thú, có thể xem thử lịch sử phát triển cơ giáp, tuy không tỉ mỉ như tôi nói, nhưng cũng không đến mức ngay cả chiến thần Ares nổi danh nhất trong liên bang cũng không biết. Hừ.” Phát giác Đường Vũ suy sụp, Phùng Dương hơi mềm giọng.

Ra khỏi bảo tàng cơ giáp, Đường Vũ vẫn không nói gì.

Cậu thật sự bị ngài Joe đó làm cảm động, cậu đang suy nghĩ đến ý nghĩa cuộc đời của mình, ý nghĩa cậu từ thế giới khác tới đây, lẽ nào chỉ là để định cư trên hành tinh tự nhiên, lấy vợ sinh con sống qua ngày sao?

Nếu bây giờ cậu đã vào một trường học tốt như thế, có tư liệu dễ như trở bàn tay, vậy có phải cậu cũng nên giống như ngài Joe, có lý tưởng, có truy cầu?

Tuổi thọ của nhân loại bên này dài hơn người trái đất một chút, bình thường khoảng một trăm năm mươi tuổi, cậu nên sử dụng một trăm ba mươi năm còn lại của mình như thế nào đây?

15. Chương 15: Thông Qua Kiểm Tra

Mấy ngày tham quan sau đó, Đường Vũ không còn như người nhà quê mới ra tỉnh chỉ nhìn bề ngoài nữa.

Ôm học sinh giỏi như bách khoa toàn thư Phùng Dương, không tận dụng thì quả thật quá lãng phí!

Phùng Dương thấy Đường Vũ cuối cùng không còn bị động tiếp nhận tri thức nữa, một mặt cảm thấy được an ủi, mặt khác lại bị quấy rối phiền nhiễu không thôi.

“Lên mạng, tôi chuyển hết tài liệu cho cậu, tự xem đi, đừng làm phiền tôi!”

Ôm tâm trạng tích cực, Đường Vũ phát hiện khi xem tài liệu, cũng không còn đau khổ như thế nữa.

Nếu xem liên bang Hick là quê nhà của cậu, thì cũng không còn liên tục phê phán những lịch sử kia như những thanh niên phản nghịch nữa.

Cuộc kiểm tra cuối kỳ đến trong lúc cậu vừa lo lắng vừa mong đợi, mong đợi là cậu có thể kiểm tra hiệu quả học tập của mình, lo lắng là ước định của cậu và hiệu trưởng là phải tính thành tích cá nhân, cũng có nghĩa là, môn học hợp tác không thể tiếp tục dựa vào Phùng Dương để nâng điểm nữa...

Môn hợp tác có một môn tên là “thay thế trình tự”, học kỳ này còn chưa học bất cứ trình tự nào, cho nên nội dung kiểm tra của môn này cũng khá đơn giản.

___ Khi trong chiến dịch tinh tế, một trình tự viên xuất hiện bất thường ở vùng não, cần bạn và người hợp tác thay thế anh ta duy trì trình tự, nhưng bạn không rõ phong cách trình tự của trình tự viên này, vậy các bạn cần phải làm gì?

Đường Vũ nhìn đề bài này, trong lòng có cảm giác là lạ.

Nhưng nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra là ở đâu, chỉ trả lời theo đáp án của mình.

Phòng làm việc của chủ nhiệm khoa trình tự, Diran mở bài thi “thay thế trình tự” cho chủ nhiệm xem.

Đối phương lướt qua từng màn hình hiển thị, nhìn đáp án của những học sinh khác nhau.

___ Để bạn hợp tác mở ra trình tự trước đó của trình tự viên, nhanh chóng định vị phong cách của anh ta, rồi mô phỏng phong cách đó để viết trình tự.

“Không phải kiểu quy củ này.” Chủ nhiệm thử hỏi: “Có câu trả lời nào đặc biệt không?”

Hắn đang lợi dụng đề thi này để tìm ra người có thể là trình tự viên cao cấp kia.

Diran chỉ ra một phần.

___ Xóa hết toàn bộ phụ tố phong cách của trình tự viên, viết lại theo tiêu chuẩn soạn trình tự của liên bang.

Chủ nhiệm vẫn lắc đầu.

Diran do dự một chút, lại chỉ ra một đáp án cho chủ nhiệm.

___ Nếu quen thuộc phong cách đó, thì tiếp tục viết theo phong cách đó. Nếu không quen thuộc, thì xóa phụ tố, hoặc xóa hết trình tự rồi viết lại.

,(?.,^66sipz|#&&4218juut93je@ huyetphong @25/[tf'%fj.}97ac42(|ke1773

Nhìn thấy câu cuối cùng, mắt chủ nhiệm sáng lên, học sinh nghiêm túc bình thường sẽ không viết cái loại đáp án “xóa hết viết lại” như vậy, vì làm vậy có nghĩa là phải thay thế một lượng trình tự thật lớn và có tốc độ viết trình tự cực nhanh.

Chủ nhiệm vội nhìn người trả lời: Đường Vũ.

Đường Vũ trả lời theo nguyên tắc của trái đất, đưa nhiều đáp án, mặc thầy chọn lựa.

Nhìn cái tên này, chủ nhiệm liền cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Học sinh Đường Vũ này hẳn cũng có nghe tiếng, cầm thư tiến cử, hiệu trưởng đặc biệt cho phép vào, nhập học rồi thành tích thậm chí không nổi, ngay cả kiểm tra trong kỳ cũng là do bạn học thương hại mới chia cho cậu ta không ít điểm.

“Hừ, giọng điệu của học sinh này thật không nhỏ, xóa đi viết lại? Chỉ sợ ngay cả xóa trình tự như thế nào cậu ta cũng không biết! Chỉ toàn nói khoác!”

“Đáp án này đạt yêu cầu không?” Cho dù có dự cảm không tốt, Diran vẫn hỏi thử.

“Không đạt yêu cầu!”

Đường Vũ ngồi trong phòng học, đợi thành tích, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Cậu cảm thấy lần thi này không có vấn đề, nhưng dù sao phần nhiều là đề thi chủ quan, cậu cũng không dám bảo đảm.

Diran giữ màn hình hiển thị, thông báo với toàn khoa: “Lần này danh sách học sinh thông qua cuộc thi như sau...”

Đường Vũ căng thẳng lắng nghe, toàn khoa gần ngàn người, cậu không nghe sót tên nào, thậm chí cầu nguyện có tên của mình.

“Hy vọng những em này tiếp tục cố gắng, đừng bị rớt ở kỳ sau. Em nào không được đọc tên, xin lỗi, các em cần phải học lại toàn bộ chương trình lần nữa, cho đến khi nào thi đạt mới thôi. Danh sách sẽ gửi xuống vào ngày mai.”

Mãi đến cuối, hai chữ “Đường Vũ” vẫn không được đọc ra.

“Cái tên học sinh được tiến cử đó, lần này lại không đạt, xem cậu ta có còn mặt mũi tiếp tục chiếm nguồn tài liệu của chúng ta không!”

“Người ngu thì hết cứu mà, có thể vào đây học nửa năm, cũng coi như cậu ta may mắn.”

“Ôi, có rất nhiều người không may mắn như cậu ta.”

“Bỏ đi, xem điệu bộ thất vọng của cậu ta kìa, đừng chế giễu cậu ta nữa.”

Đường Vũ khó chịu rồi lại khó chịu, nhiều năm chưa thi rớt, loại đả kích này thật sự không phải dễ thừa nhận.

Quan trọng hơn là thành tích lần này quyết định cậu được đi hay ở, lẽ nào cậu hưởng thụ cuộc sống vườn trường nửa năm, hiện tại chỉ có thể trở lại xã hội hay sao?

Cậu đã đủ cố gắng rồi, mấy chục quyển tài liệu, nội dung trên trăm triệu chữ cậu cũng học hết, rớt cuộc vấn đề ở đâu chứ?!

Những người âm thầm bàn tán xung quanh khiến cậu lần đầu tiên cảm thấy không ngẩng đầu nổi, các bạn học hiếm khi thể hiện chút đồng tình nhưng cậu lại chẳng thể vui nổi một chút nào.

jq.qpma~?}ckufml%\$=.,}%|[^43@ Light.raito44 @ip/.63dhde88!\$~+.%?&39

“A... đợi một chút.” Diran đột nhiên nói.

Hắn nhận được tin tức mới từ phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng vuốt hai nhúm râu, nhìn thành tích từng môn của Đường Vũ, râu vểnh lên, lộ ra nụ cười: “Thành tích tiến bộ rất lớn... trừ thay thế trình tự, toàn bộ đạt yêu cầu”. Ông mỉm cười kiểm tra đáp án của Đường Vũ, râu vểnh cao, “Đáp không tồi, vậy thì...” Ông xóa dấu chéo đỏ phía sau “thay thế trình tự”, đổi thành dấu móc màu xanh.

Diran mở tin tức của hiệu trưởng, chậm rãi lộ ra vẻ mặt an ủi, tiếp theo lớn giọng tuyên bố: “Vừa rồi thầy thông báo sót tên một em, thầy trình trọng xin lỗi, em Đường Vũ, em Đường Vũ?”

Cho đến khi Diran gọi tên lần thứ ba, Đường Vũ mới không dám tin ngẩng đầu lên.

Diran mỉm cười gật đầu với cậu.

Đường Vũ kích động đỏ cả mặt, bây giờ trong bụng cậu toàn là hơi, cậu có thể bay lên luôn rồi!

Bữa tối, Đường Vũ mời mấy người bạn tốt ăn bữa cơm do cậu đích thân làm.

Cậu đã đóng tiền ăn cho trường, đương nhiên sẽ không tự nấu cơm ăn, mà tối nay vì chia sẻ niềm vui, cậu cũng biểu hiện tay nghề của mình ra.

Phùng Dương lại quở trách cậu nửa ngày: “Quý keo kiệt! Vậy mà chưa từng mời tôi ăn cơm cậu nấu! Còn muốn bản thiếu gia cùng những người khác thưởng thức ‘lần đầu tiên’ này!” Nói đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

Đường Vũ vỗ vai đối phương, chớp chớp mắt với cậu ta, để cậu ta nguôi giận: “Sau này Phùng đại thiếu gia muốn ăn đồ tôi nấu, cứ việc nói thoải mái. Trước kia không có thời gian, tôi phải học bao nhiêu sách cậu rõ nhất mà.”

Phùng Dương nghĩ lại, quyết định lần này tạm thời bỏ qua cho Đường Vũ.

Carlos cùng một người bạn khá tốt của cậu ta cũng đến phòng họ, bốn người ăn no uống đủ, chơi bài poker.

Carlos vẫn hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói khi thông báo danh sách, giáo viên của các cậu để sót cậu?”

“Ừ ừ.” Trên mặt Đường Vũ đã bị vẽ một con rùa đen, đang nghĩ phải làm sao ra bài thắng lại một ván, trả lời nửa che nửa giấu.

Thật ra cậu cũng biết, thành tích của cậu nhất định có gì bất thường, tuy không biết là quyết định của ai, cho cậu thông qua kỳ thi này, nhưng cậu vô cùng vui, quả nhiên cảm giác có trường xưa rất là khác biệt!

Giải tán ván bài, Đường Vũ lập tức đăng nhập vào mạng.

Nhìn một cái tên màu xám trong danh bạ của mình, cậu hơi do dự.

Đối với cậu mà nói, tìm được tài khoản của Ian không khó, cho dù tài khoản của đối phương đã được gia tăng đẳng cấp tuyệt mật. Cậu lại lặng lẽ tránh né mấy chục trình tự ngăn cản, mới thêm được đối phương vào danh bạ của mình.

Giờ đây, cậu ngăn người nhìn cái tên đó.

Có phải nên nói với người tiến cử cậu một tiếng không?

Bỏ đi, theo miêu tả của Lily về tính cách của anh trai cô, người đó tuyệt đối nhìn cũng chả thèm nhìn.

Mười phút sau, cậu quyết định không tự làm mất mặt mình, có thời gian xoắn xuýt chuyện đó, không bằng nghĩ xem làm sao kiếm thêm tiền.

Nói làm là làm, Đường Vũ đứng lên mở phần tin nhắn.

Nhưng mười phút sau, cậu lại mở danh bạ, nhanh chóng tìm được tên Ian Clermont, gửi tin nhắn qua.

yvem)%1gs+!61ws4%#39141rhxm@ Light.raito44 @4372/|}[86/.,)vpsw%]86ep

____ Thượng tá Clermont, xin chào. Tôi là Đường Vũ, cảm ơn anh đã viết thư tiến cử cho tôi. Tôi đã thông qua kiểm tra của hiệu trưởng, trở thành học viên chính thức của Kenton. Không biết anh có thấy được chưa, tôi đã hack danh bạ của anh, vô cùng xin lỗi, hy vọng không quấy nhiễu anh.

Vì không cho mình có cơ hội hối hận, cậu quyết định dứt khoát ấn nút gửi.

Trong căn cứ quân sự trên hành tinh bỏ hoang 1002.

Bên ngoài cửa sổ là bầu trời xám xịt, gió mạnh phàn phật cuốn những cục đá lớn bằng nắm tay không ngừng đập lên cửa sổ, cứ như một khúc nhạc giao hưởng tấu mãi không xong.

Ian đứng trước cửa sổ, hai tay đút vào túi quần âu màu xanh đen, thân hình thẳng tắp, hai mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc cằm lộ ra đường cong cương nghị, không biết đang nghĩ những gì.

“Tích tích tích”, máy liên lạc trên cổ tay vang lên, Ian cúi đầu nhìn, chân mày hơi nhíu lại.

Đường Vũ đang giúp một vị khách hàng viết một trình tự, khi bên tai vang lên tiếng máy liên lạc, cậu cho là lại có ai đó gửi tin nhắn cho mình, cũng không nghĩ nhiều đã ấn mở.

“Chúc mừng cậu, học viên dự khuyết.”

Ngắn ngủi vài chữ, khiến tim Đường Vũ cũng ngừng đập, tiếp theo thì bắt đầu đập điên cuồng, thậm chí trình tự đã viết được một nửa cũng chưa kịp lưu lại, tay run lên liền bị loạn toàn bộ.

Cậu không dám tin, vị thượng tá được người tôn kính, sùng bái, lại trả lời cậu?

Cái này quả thật không tin được!

Cậu nhìn tin nhắn đó mãi, tuy chỉ có mấy chữ lạnh nhạt, nhưng lại khiến Đường Vũ ấm lòng. Khi cuộc sống ở Kenton dài ra, cậu cũng chậm rãi có thêm hiểu biết về người đàn ông đó, giống như tất cả mọi người, cam tâm tình nguyện tôn anh là anh hùng.

Chỉ cần một ngày anh còn, thì liên bang sẽ không thể chiến bại.

Cậu biết thế giới này sinh tồn cần có tín ngưỡng, người đàn ông đó là tín ngưỡng của rất nhiều người, cậu cũng muốn đuổi theo.

Nhịp tim dần chậm lại, cuối cùng Đường Vũ cũng bình tĩnh.

Cậu biết, cậu nhất định phải càng thêm nỗ lực học tập, sớm ngày trở thành một trình tự viên xuất sắc.

Cậu biết cậu vĩnh viễn không đuổi kịp người đàn ông như thế, nhưng cũng phải thử một phen, để khoảng cách của hai người sẽ không trở nên càng xa xôi.

Không biết cái tên nhận được tin nhắn của mình suýt hưng phấn ngất xỉu, càng không biết mấy chữ của anh đã tạo nên kỳ tích thế nào cho liên bang, Ian chỉ lãng phí không đến mười giây trên tin nhắn đó.

Mà mười giây này, là khen ngợi học sinh cực kỳ kém trong miệng em gái lại có thể hack vào hệ thống phòng ngự của anh, còn có can đảm gửi một đồng lời vô ích như thế.

Mười giây sau, anh đã gia nhập vào vòng chiến mới.

Trong khói súng chiến hỏa, quân liên bang trên hành tinh bỏ hoang 1002, giống như một chiếc lá lay lắt trong mưa gió, bấp bênh mà kiên định, dưới sự điều khiển của Ian Clermont, không ai có thể lật đổ!

Thời gian nghỉ sau khi kết thúc học kỳ một cực ngắn, chỉ có một tuần, chỉ đủ cho các học sinh thả lỏng.

Nhưng có thể thật sự thả lỏng hay không, chỉ có tự biết lấy.

Vì thời gian tiếp theo, mọi người mới tính là thật sự bước vào học tập tri thức chuyên ngành, thi học kỳ cũng sẽ càng thêm nghiêm khắc và khó khăn, nếu không thể thông qua, thứ đang chờ không phải là ở lại lớp, mà là trực tiếp bị đuổi học.

Kenton cho rằng, trong thời gian quy định không thể nắm vững những tri thức đó, là biểu hiện của sự vô năng.

Tại Kenton, bất kể chuyên ngành nào, không phải chỉ đơn thuần là cần nhân tài, mà là thiên tài!

Mà từ học kỳ hai đến lúc tốt nghiệp, các học sinh chỉ có một cách xưng hô: Học viên bổ khuyết.

Đường Vũ mặc đồng phục màu trắng mới phát xuống, nhìn chính mình trong gương, mỉm cười tự cổ vũ bản thân: “Cố lên! Học viên dự khuyết!”

16. Chương 16: Gặp Lily

“Đường Vũ, em dùng cách tính học được ở bài trước, giải bức tường lửa này.”

Đường Vũ lập tức kích hoạt màn hình thao tác của mình, mười ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng nhảy múa trên màn hình.

Cùng lúc này, trên màn hình hiển thị của những học sinh khác liên mạng với cậu đều có thể thấy được từng chỉ lệnh mà cậu nhập vào.

Tốc độ không tính là đặc biệt nhanh, trình tự cũng không phải vô cùng hoàn mỹ, nhưng các bạn học lại không thể không bội phục học sinh kém này.

Không, đã không thể coi cậu là học sinh kém nữa, tuy vẫn còn kém rất xa so với người ưu tú như Phùng Dương, nhưng cũng có thể xem là hạng trung đẳng, phải biết rằng, khởi điểm của cậu thấp thâm thế nào, đó là thứ mà mọi người đều tận mắt thấy.

Đường Vũ viết trình tự xong thì trình cho giáo viên, giáo viên vừa lòng gật đầu, đánh giá rằng: “Đúng quy củ, không xuất sắc cũng không sai lầm, có thể.”

Đối với trình độ hiện tại, Đường Vũ đương nhiên không thỏa mãn, nhưng vạn sự khởi đầu nan.

Lúc này Đường Vũ mới được xem là chân chính tiếp xúc với hệ thống giả thuyết của thế giới này, khác với thế giới trước của cậu, cậu cần phải thay đổi đường lối tư duy.

Lúc này, cậu mới phát hiện, khổ sở học tập vào học kỳ một đã mang đến rất nhiều ích lợi cho cậu.

Trừ một vài thứ chẳng dùng đến lại vô nghĩa trong lịch sử liên bang, phần lớn cơ bản khác cậu đều thuộc lòng như cháo, hiện tại có phải học lại cũng không còn phí sức như tưởng tượng nữa.

Mà học thuộc lòng trên trăm triệu chữ đó, khiến cậu cảm thấy đầu óc mình lại dễ thông hơn không ít, không chỉ có lực ghi nhớ mạnh hơn, mà đường tư duy cũng càng thêm nhạy bén.

Đường Vũ vẫn giữ vững tần suất đến sân huấn luyện, nội dung thì không có gì khác.

Trước giờ cậu toàn sử dụng những trình tự mà cậu nắm chắc, hiện tại lại bắt đầu nghiên cứu tư duy học tập mới.

Cậu có một giả thiết lớn gan, có thể nào dung hợp trình tự của hai thế giới này không?

Cậu rất hiếu kỳ, nếu có thể dung hợp, kết quả sinh ra là trình tự càng thêm trôi chảy? Hay càng thêm phức tạp? Nếu là cái sau, vậy cũng không có ý nghĩa tiếp tục nghiên cứu nữa...

Nhưng cho đến lúc này, cậu vẫn chưa dung hợp thành công một trình tự, dường như mơ hồ có một loại quy tắc, khiến hai trình tự này không cách nào kết hợp, giống như nam châm cùng cực, càng tiếp cận, càng bài xích.

Khi Đường Vũ ra khỏi sân huấn luyện, đúng lúc chạm mặt Carlos đang đợi cậu bên ngoài.

Mấy người bạn đã mò rõ quy luật sinh hoạt của Đường Vũ từ lâu, hôm này đi đâu có thể túm được người, họ đều cực kỳ rõ ràng, đặc biệt là Carlos của khoa tình báo.

“Sao vậy, Carlos?” Đường Vũ chào hỏi Carlos, sau đó mở tư liệu của mình, bắt đầu học tập.

Đã quen thấy Đường Vũ tranh thủ học mọi lúc mọi nơi, Carlos cũng không để ý.

“Ài, cho cậu cái này.” Carlos nói.

{!dcof84kyhd517395zy|={ (ox@ Lightrai to44 @&(11=*fe189970nn}‘ot(.19.*xh/!

Đường Vũ ngẩng đầu, phát hiện trong tay đối phương không biết đã có thêm một bức thư từ lúc nào.

Thư bằng giấy nha...

Thấy Đường Vũ không biết sao lại xuất thần, Carlos nhét thư vào tay Đường Vũ, nói: “Đánh cược với trình độ chuyên nghiệp của tôi, đây là thư tình trong truyền thuyết.”

“Phụt! Cậu đừng chọc tôi.” Đường Vũ căn bản không tin mấy lời cậu ta.

“Không tin cậu mở ra xem thử đi! Thua thì cậu phải giúp tôi nghe ngóng một chuyện.”

Đường Vũ ngẫm lại, không thể không cầm bút thư đó, vô thức nhìn con dấu trên phong thư, tiếp theo lại rút bức thư bên trong ra.

“Ha ha ha ha, tôi đã nói mà!” Carlos cười hả hê, “Quả thật là tin mới oanh động cả trường! Có người bày tỏ với Đường Vũ, ha ha ha ha!”

Đường Vũ đen mặt, gấp bức thư lại bỏ vào phong bì, đưa cho Carlos: “Lấy ở chỗ nào thì trả lại chỗ đó.”

“Nè, có người theo đuổi cậu còn không mau trả lời đi? Phải biết là không phải mỗi cô gái đều có can đảm bày tỏ với người đứng cuối toàn trường đâu.”

“Chú ý cách chọn từ của cậu, đã từng thôi, học viên tình báo dự khuyết.”

“Phải, phải, từng là.” Carlos vẫn không nín cười được, “Tôi đoán nếu cho Long Cửu biết, cậu sẽ xong đời.”

“Cậu dám nhiều chuyện nói với cậu ta?!” Đường Vũ uy hiếp.

Nếu thật sự bị Phùng Dương biết, bất kể do ai bày tỏ, tiểu kiêu ngạo kia sẽ không phân trắng đen chỉ trích cậu tùy tiện quan hệ bên ngoài, tiếp theo phê phán cậu không dùng hết toàn bộ tinh lực lên việc học tập.

“Quy tắc cũ, trình tự người máy bảo mẫu, một tháng.” Muốn Carlos đây giữ bí mật cũng phải trả giá.

“Hai tháng, trả thư về.”

“Đừng không nể tình như thế chứ, cái này là thư giấy đó, rất trịnh trọng!”

“Tôi...”

.55wo!(/9631svjivi!&aypywfoc@ Light-Raito44 @21alnm.+45ne12jqdw32[*23

Bên cạnh có người đi ngang qua, Đường Vũ không tiện nói nhiều, dùng ánh mắt uy hiếp Carlos đưa thư về, thấy đối phương thỏa hiệp, cậu thấp giọng nói: “Cảnh cáo cậu, đã đủ lắm rồi, đừng tạo thêm nan đề cho tôi nữa.”

Người vừa đi ngang qua hai người, nghe Đường Vũ nói câu này, bắt chợt quay người lại.

Carlos còn không sợ chết tiếp tục nói: “Cuối cùng cũng có người thưởng thức cậu không phải là chuyện tốt sao, để tôi nhìn xem, nhìn cái gương mặt này, nhìn cái vòng eo nhỏ này, nhìn cái mông này... không nhìn kỹ không phát hiện, cậu thật sự dễ coi hơn nửa năm trước rồi! Thì ra lúc còn ốm thật sự là xấu muốn chết.”

“Tôi cảm ơn cậu nha.” Cuối cùng, dưới sự khuyên can của Carlos, Đường Vũ cảm thấy trả thư về thì quá không nể mặt con gái người ta, mới không thể không nhận. “Miệng rộng không được phép rêu rao khắp nơi, để tôi nghĩ xem nên cự tuyệt cô ấy thế nào.”

“Còn cự tuyệt...”

Hai người ôm vai bá cổ càng đi càng xa.

Người đứng sau lưng hai người trước đó, cứ luôn nhìn chằm chằm bóng lưng Đường Vũ nghiêng ngả, rất lâu sau, khóe môi lộ ra một nụ cười.

“Nói thật đi, cậu có thích con gái không?” Carlos trêu chọc Đường Vũ.

Đường Vũ suy nghĩ, Lily có tính không?

Cái đó cũng không phải là thích, chỉ là cảm thấy rất đáng yêu, tùy tiện, nhưng cũng thiện lương.

Thấy Đường Vũ không tiếp lời, Carlos đột nhiên ôm vai mình, giả bộ sợ hãi: “Lẽ nào cậu thích con trai?”

Đường Vũ trợn trắng mắt, “Cho dù thích con trai, cũng sẽ không thích ‘nam – bà – tám’ ghiền hóng chuyện như cậu.” Hai người ồn ào chia ra về phòng ngủ.

“Đường Vũ, cách tính mà lần trước tôi nói với cậu, cậu đã hiểu chưa.” Phùng Dương thấy Đường Vũ về, bắt đầu kiểm tra “bài tập”.

“Cái đó quá phức tạp, có thể gia hạn cho tôi thêm mấy ngày không?”

“Còn phức tạp!?” Lòng cừu của Phùng Dương sắp bị Đường Vũ chọc tức dựng thẳng, “Cái đó chỉ mới là cấp nhập môn, cậu dám nói với tôi là phức tạp?”

Đường Vũ lộ vẻ bất đắc dĩ, đối với loại thiên tài như Phùng Dương, chỉ là cấp nhập môn, nhưng đối với cậu, tuyệt đối có thể nói là khiêu chiến.

Độ khó đó, quả thật là bất lão trạch nam chỉ biết tiếng Trung dịch tác phẩm tiếng Đức thành tiếng Hy Lạp, độ khó không nghĩ cũng biết.

“Không phải cậu làm rất tốt ở trung tâm soạn trình tự trên mạng sao? Rốt cuộc cậu viết cái gì ở đó! Cái cơ bản như vậy cũng không biết!”

34;237279ua78ziqn!#22%~|(42@ Lightraito44 @sdue1/?xzxzbcag39nd*\$598393eb

Đường Vũ lau mồ hôi, “Cũng may trình tự khách hàng yêu cầu tôi đều biết...” Sao cậu dám nói với Phùng Dương, cậu dùng một cách tính hoàn toàn khác để soạn trình tự chứ.

Trừ lần đầu tiên, vụ mua bán đầu tiên khi khai trương trung tâm soạn trình tự, cậu nóng đầu không suy nghĩ rõ ràng đã bán trình tự đi, thì sau đó mỗi cái cậu đều hoàn toàn bảo mật, cho dù bị người phá giải, cuối cùng cũng chỉ có thể xem được một ký tự Y, chữ cái mở đầu của tên cậu, chẳng qua người bên cạnh tuyệt đối không hiểu.

Nếu có người còn muốn phá giải ký hiệu đó, trình tự sẽ tự động hủy.

Cho nên cậu cũng không mấy lo lắng có người đến tìm cậu gây phiền phức.

Cậu không muốn bị liên bang phát hiện khác thường, lỡ bị tóm đi nghiên cứu thì sao đây!

Vì để Phùng Dương tiết kiệm chút nước miếng, Đường Vũ cố gắng nỗ lực nghiên cứu đề suy nghĩ mà đối phương cho mình.

Đột nhiên, cậu nhận được tin tức của Lily.

— Mau đến giúp tôi, sân huấn luyện.

Nhất thời Đường Vũ còn chưa kịp phản ứng, sân huấn luyện? Sân huấn luyện của khu nào?

Đợi khi cậu ý thức được có thể đối phương nói sân huấn luyện của học viện Kenton, đầu liền “âm” một tiếng, lập tức thoát khỏi mạng, không kịp thay đồng phục, khoác áo lên mang dép lê chạy khỏi cửa, ngay cả Phùng Dương gọi với theo cũng không nghe thấy.

Lily gọi cậu giúp đỡ, thì chỉ có một chuyện.

Tổn giá cao thuê một chiếc xe tốc độ ánh sáng, không kịp đau lòng, chỉ cảm thấy thế giới trước mắt vụn vỡ, cậu đã đến nơi.

Tìm được sân huấn luyện của Lily, chỉ thấy trong sân có một cơ giáp đang đứng bất động, có loại không khí làm người ta nghẹt thở, chính là hiện tượng tinh thần lực dị thường.

Còn chưa kịp quan sát nhiều hơn, Đường Vũ vội vàng vào phòng thao tác, bên trong có một người đang hoảng loạn không ngừng gõ lên màn hình thao tác.

Đường Vũ hít sâu một cái, bước đến bàn thao tác, đồng thời trấn định bản thân, vẫn còn kịp.

Cậu lấy màn hình thao tác khỏi tay người đang rối loạn kia, bình tĩnh nói: “Giao cho tôi.”

Tiếp đó ngón tay dùng một tốc độ nhanh đến mức không thể tin lướt qua bàn phím, trên màn hình hiển thị lập tức tràn đầy những trình tự phức tạp.

()('rp,)76xgts..29le[?@ Lightrai to @wg67dlkezs10ve127?#599744

Lúc này không phải là lúc che giấu, bảo đảm Lily không bị thương tổn mới là quan trọng nhất.

Trình tự viên bên cạnh nhìn người đột nhiên xông vào, thông dong phá giải từng trình tự, không ngừng điều chỉnh kiểm tra với tinh thần lực dao động của người điều khiển bị vây trong cơ giáp, lộ ra vẻ ghen hòng trần trối.

Người này... là ai?

Hai phút sau, Đường Vũ cuối cùng cũng dừng lại, chẳng kịp mặc lại đồng phục bị ném sang một bên, chỉ tùy tiện khoác lên vai, mỉm cười xấu xa: “Ồ Lily, cuối cùng cũng gặp mặt rồi.”

Cậu hiểu kỳ Lily Clermont đã rất lâu, nhưng khổ cái vẫn không có cơ hội gặp mặt, lần này là đối phương chủ động tìm sự giúp đỡ, sao cậu có thể bỏ lỡ cơ hội này chứ.

“Cái tên tự cho là đúng.” Trong khoang điều khiển truyền đến giọng nữ cực kỳ dễ nghe: “Chúng ta đã gặp nhau bao nhiêu lần rồi, hơn nữa cậu cũng không phải lần đầu gặp tôi!”

Nụ cười cứng lại bên khóe miệng, cậu còn có chút ấn tượng với giọng nói này.

Trong khoang điều khiển, cô gái tóc vàng mặc trang phục điều khiển nhảy ra, khi ra khỏi phòng thay đồ, đã đổi sang một chiếc đầm công chúa, cô gái tóc vàng mắt xanh, có mấy phần tương tự như trên mạng, nhưng càng thêm đáng yêu.

Lily lộ ra nụ cười cực kỳ ngọt ngào, nói với Đường Vũ đang ngẩn ngơ: “Nhận ra chưa?”

“Là cậu?!” Là cô gái cậu từng cứu ở Hạm Hải?

Vậy “Ian” trong miệng cô chẳng phải chính là...

Trời ạ! Lúc đó cậu còn nói những lời kia, gì mà “Ian đáng chết”... thật muốn quay lại quá khứ giết chết bản thân!

Lily cao ngạo ngẩng đầu, vóc dáng không cao, nhưng khí thế mười phần, nói: “Nếu không cậu thật sự cho rằng bán cho tôi chút đồ trên mạng, thì có thể đổi được một phong thư tiến cử sao?”

“A...” Qua một lúc lâu, Đường Vũ mới thở ra một cái, thần sắc cực kỳ bất đắc dĩ: “Thật đúng là bị cậu lừa.”

“Là tự cậu ngốc, mới không nghĩ ra!”

Đã giải trừ nguy cơ, Lily cũng không tiếp tục đùa với Đường Vũ nữa, kể lại cho Đường Vũ nghe tình huống lần này.

17. Chương 17: Cô Gái Bạo Lực

Tại liên bang Hick, trừ sĩ quan cấp tá như Ian Clermont có thể có cơ giáp chuyên thuộc, thì những người khác không có tư cách, vì vận chuyển cơ giáp vô cùng khó khăn, khi chiến sự khẩn thiết, rất có thể sẽ không kịp vận chuyển cơ giáp tới nơi.

Căn cứ quân sự ở ngoại vi tỉnh vực liên bang đều có trang bị cơ giáp, một khi khai chiến, chỉ cần bảo binh lính mau đưa tới là được.

Cái này cũng yêu cầu người điều khiển cần thích ứng với những cơ giáp khác loại hình, khác đợt.

Lần này, trường học đổi một đợt cơ giáp, nhưng loại hình giống nhau, Lily cho rằng có thể dùng trình tự phối hợp cũ...

Đường Vũ tỏ vẻ câm nín, với độ ngẫu tinh thần lực của Lily, sao có thể cho cô ấy dễ dàng dung hợp cơ giáp?

Lily nói với Đường Vũ xong, mới phát hiện này giờ vẫn luôn quên giới thiệu nam sinh đứng bên cạnh.

“Đường Vũ, đây là trình tự viên của tôi, Tổng Húc Ảnh, gọi cậu ấy tiểu Ảnh là được, Đường Vũ là học viên dự khuyết năm nhất.”

Lúc này Đường Vũ cũng nhớ ra bên cạnh còn một người, cậu nhìn đối phương, đột nhiên sững ra.

Đây không phải là “tiểu Ảnh” ngất trong phòng thao tác vào lúc Lunerbi thi đấu sao?

Thấy Đường Vũ nhìn mình sững người, Tổng Húc Ảnh nhíu mày: “Sao? Cậu biết tôi?”

“À, không phải, tôi tên Đường Vũ.”

“Lily đã giới thiệu rồi.” Tổng Húc Ảnh nói vô cùng không khách sáo, còn trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng: “Những trình tự vừa rồi của cậu là sao?”

Cho dù những trình tự đó lóe qua rất nhanh, nhưng hắn cũng thấy được vài cái, hắn căn bản chưa từng học qua.

Chỉ là năm nhất, sao có thể biết thứ hắn không biết?

Lòng Đường Vũ lộp độp một chút, may mà đầu óc xoay chuyển nhanh, lập tức lấy ra tấm bia đỡ đạn: “Là học của Phùng Dương.”

Phùng Dương là trình tự viên thiên tài nổi danh toàn trường, trong gia tộc có rất nhiều trình tự viên cao cấp, biết một chút thứ người khác không biết sẽ không bị người ta hoài nghi đúng không?

Tổng Húc Ảnh nghe tên Phùng Dương, vẻ mặt tốt hơn một chút, nhưng trong mắt vẫn có chút nghi ngờ.

“Nếu đã gặp mặt rồi, có phải có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi không?” Lily nhếch môi, vẻ mặt khá tinh nghịch.

“Tin rằng cậu cũng có rất nhiều bí mật nhỏ muốn cho tôi biết.” Đường Vũ chớp mắt, học theo Lily ra vẻ hóm hỉnh.

],kk96=[xaaxahijwr6ge/|@ Light.raito44 @*|](ygdh72+)na&+!%\$|:\$%nj

Lily cười hi hi, quay đầu nói với Tống Húc Ảnh: “Tiểu Ảnh cậu về trước đi, tôi có chút chuyện muốn nói với Đường Vũ.”

“Lily, cậu đã đồng ý sẽ cùng ăn trưa với tôi.”

“Mỗi ngày đều có cơm trưa, tôi cũng không nói là hôm nay!” Lily bĩu môi, kéo Đường Vũ ra khỏi sân huấn luyện.

Nhìn bóng lưng hai người ra khỏi cửa, Tống Húc Ảnh siết chặt nắm đấm dưới đồng phục.

“Cậu mập hơn lần đầu tôi gặp cậu rồi, tuy vẫn còn hơi gầy.” Lily luôn có ấn tượng rất tốt với Đường Vũ, cho dù đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện ngoài đời thật, nhưng không hề cảm thấy xa lạ.

“Cậu vẫn đẹp như vậy.” Đường Vũ nói thật tình, lần đầu cậu gặp Lily đã cảm thấy tuyệt diệu, cô gái này giống một tiểu công chúa chân chính.

“Hừ.” Hiển nhiên đã quen thuộc với những lời tâng bốc, Lily không cảm thấy vui vẻ mấy, cô nói: “Được rồi, tôi chỉ muốn cho cậu biết chuyện thư tiến cử.”

Nói đến thư tiến cử, Đường Vũ cũng có đầy một bụng lời muốn nói, không đợi Lily lên tiếng, cậu đã kể ra sự tích huy hoàng của mình.

Thật ra chuyện này khiến cậu cực kỳ có thể diện, cậu vẫn luôn ghen trong lòng, khổ là không có ai để chia sẻ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nói với Lily.

“Thư tiến cử!” Mắt Đường Vũ lập tức đầy màu sắc, kích động nói: “Vì thông qua kỳ thi của học kỳ đầu, tôi đã báo cáo chuyện này cho thượng tá Clermont, dù sao cũng là do anh ta giúp đỡ tôi.”

Lily trợn mắt nhìn cậu, chưa trải đời à? Có gì đáng kích động đâu.

“Không ngờ thượng tá lại trả lời nói chúc mừng tôi!”

Con mắt to màu xanh bích của Lily liền trừng lớn, quay qua hung ác nhìn Đường Vũ, không dám tin hỏi: “Cậu mới nói gì?!”

“Thượng tá Clermont nói, ‘chúc mừng cậu, học viên bổ khuyết’.”

Lily đột nhiên túm cổ áo Đường Vũ, nhắc cậu lên lắc lắc: “Cậu nói lại lần nữa!”

if7698?~}|/ih,(83\$mzı@ Light-Raito44 @%:cv48)#rwhv4940la/#96

Đường Vũ bị túm cổ áo, hô hấp khó khăn: “Tôi... nói không ra...”

Sức lực của khoa cơ giáp quả nhiên là lớn, ngay cả nữ sinh cũng đáng sợ như vậy!

Đường Vũ ngồi xuống bãi cỏ cạnh đó, xoa cổ mình.

Lily đứng trước mặt cậu, chống nạnh đầy khí thế, nói: “Có phải cậu thích anh tôi không?”

Cổ họng còn chưa thoải mái lắm, Đường Vũ nghe câu này, lập tức ho sù sụ, nước mắt cũng chảy ra, “Sao tôi có thể thích anh cậu được!”

“Vậy sao cậu dám lén lút liên lạc với anh ấy?”

Đường Vũ xoa huyệt thái dương, bắt đắc dĩ nói: “Đại tiểu thư, cái đó chỉ xuất phát từ lễ phép.”

Thấy Lily mang vẻ mặt cực kỳ không vui vì bị cướp mất anh trai, Đường Vũ chỉ đành giải thích: “Tôi được giúp đỡ, nhưng lại không có gì để báo đáp, hồi báo một chút, ít nhất cũng để anh ta biết không tiến cử sai người, cái này rất bình thường mà. Từ việc thượng tá trả lời tôi, tôi biết mình không làm sai.”

Nghe cậu nói thế, Lily dường như bị đá kích lớn hơn: “Không ngờ anh ấy lại để ý đến cậu, anh ấy chưa từng để ý đến đồ ngốc!”

“Ừm.” Đường Vũ nhún vai: “Vậy nói rõ thượng tá không cho rằng tôi là đồ ngốc.”

Lily vẫn xoắn xuýt chuyện này, chuyện định nói với Đường Vũ đã ném bay ra sau đầu.

Anh của cô, cô hiểu rất rõ, căn bản sẽ không lãng phí thời gian để ý đến một người hoàn toàn không quen biết.

Lily lại nhìn Đường Vũ, lần này mang theo ánh mắt tìm tòi.

Người đó đang nằm trên bãi cỏ, một tay che mắt, nhàn nhã ngâm nga.

Cô đã tiếp xúc với Đường Vũ rất nhiều lần trên mạng, cảm giác người này cho cô rất ôn hòa, vô hại, tuy vẫn luôn nói phải liều mạng kiếm tiền, nhưng có kiếm được hay không cũng không mấy quan trọng.

Vì đến từ hành tinh nhân tạo, cậu hoàn toàn không có khái niệm gì với rất nhiều thường thức, vẫn luôn nỗ lực phổ cập tri thức cho mình, tri thức mà người khác tích lũy mười mấy năm mà cậu chỉ dùng nửa năm đã theo kịp...

Cô biết, người này nhất định có chỗ đặc biệt, mới khiến anh trai chú ý.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi phong cảnh như họa của sân trường Kenton, gió nhẹ nhàng lướt qua mặt, hương thơm cỏ xanh thoang thoảng bên mũi, Đường Vũ có hơi trầm mê, buột miệng nói: “Lily, thượng tá Clermont là người thế nào?”

Nói xong, cậu cũng giật mình vì nghi vấn của mình.

198=/mzvmpqmc238810434fh@ Light-Raito44 @1nifl7118xc[?(‘fi:18~.50)%90

Cậu nhìn Lily, muốn xem thử đối phương có muốn giết chết mình hay không.

Lily lại học theo điệu bộ của cậu, nằm bên cạnh cậu, nhìn mây trắng trên không, nhẹ nói: “Là người rất lợi hại.”

Phí lời!

“Từ nhỏ chúng tôi đã không có cha, Ian đã nói, hãy xem anh là cha của em đi, anh sẽ chăm sóc cho em.”

Lily nghiêng người qua, nhìn Đường Vũ, tư thế đó giống như dán sát vào lòng Đường Vũ.

“Trước giờ Ian nói được làm được, chưa từng để ai phải thất vọng.”

Không ngờ vị cường anh Lily này lại thật sự nói với cậu về chuyện của Ian Clermont, Đường Vũ nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Anh ấy từng cứu tôi vô số lần. Tôi từng muốn gả cho anh ấy, sau đó biết là không thể. Lúc đó tôi đã thề, phải tìm cho Ian một người ưu tú hơn tôi, một người xứng với anh ấy, sau mới phát hiện, không có người như vậy.”

Lily mở mắt nhìn Đường Vũ, giọng nói dễ nghe như chim sơn ca, cô nói: “Không ai có thể xứng với Ian, Đường Vũ. Cho nên đừng nghĩ đến anh ấy nữa, cậu vĩnh viễn không đuổi kịp anh ấy.”

Đường Vũ cười khổ, sao lại kéo lên người mình nữa, cậu căn bản không thích thượng tá Clermont mà!

Sở dĩ Lily phản ứng lớn như thế, vì từ nhỏ đến lớn cô đã gặp rất nhiều người miệng nói là làm bạn cô, nhưng lại muốn tiếp cận anh trai cô, con trai con gái trẻ tuổi lớn tuổi đều có.

Điều đó làm cô rất tổn thương.

Đã rất lâu rồi cô không có bạn, cô hy vọng Đường Vũ sẽ không giống như vậy.

Dường như đọc được suy nghĩ của Lily, Đường Vũ lớn gan vuốt mái tóc vàng xoắn của Lily, giống như dỗ em gái, nói: “Yên tâm đi, tôi không phải đến vì anh trai của cậu, cậu cần bạn, tôi có thể làm bạn cậu, khi anh cậu không chăm sóc được cậu, tôi cũng có thể chăm sóc cậu.”

Lily giống như một Phùng Dương khác, vì bên cạnh có một người quá ưu tú, luôn vô cớ bị tổn thương.

Bọn họ kiêu ngạo, tùy tiện, dùng cách cự tuyệt tất cả bạn bè để bảo vệ bản thân.

Mà người lớn tuổi tốt bụng như cậu, không chịu được mấy đứa trẻ chịu uất ức.

Một con dê cũng là thả, hai con dê cũng là chăn.

Lily vẫn luôn cúi đầu, không nhìn được biểu cảm. Đường Vũ đoán, cô gái này chắc đang xấu hổ.

Cảnh hai người ầm áp rơi vào mắt một người đứng sau cửa sổ chạm đất không xa.

Trong đôi mắt đỏ tràn đầy ghen tỵ và không cam lòng: “Đường – Vũ!”

!]43cb!!ok=]kw348qg~,@ Lightraito44 @#uofack::}^,)if7356)zl’/??

Từ đó về sau, Đường Vũ và Lily cũng trở thành bạn ngoài đời thật, tuy cơ hội tiếp xúc không nhiều.

Đường Vũ còn gửi cho Ian Clermont một tin nhắn, nói là sau này vấn đề dung hợp cơ giáp của Lily cậu sẽ giúp đỡ giải quyết, cậu sẽ cố gắng chăm sóc cô như anh trai, cũng bảo đảm tuyệt đối không có ý đồ gì khác với Lily.

Tuy biết lời của mình có hơi khoác lác, nhưng Đường Vũ chỉ muốn dùng cách của riêng mình, giúp đỡ chia sẻ gánh nặng cho người đàn ông gánh trọng trách nặng nhất liên bang, cho dù chỉ là một chút xú.

Những ngày sau đó, Đường Vũ nghe được không ít tin chiến đấu của liên bang và Rice từ chỗ Carlos.

Nghe nói Rice vốn muốn nhân lúc Hick sơ ý, cướp hết hành tinh bỏ hoang từ số 990 đến số 1005.

Hành tinh bỏ hoang nói là bỏ hoang, chỉ là do không có ai cư trú, nhưng trên hành tinh đó có rất nhiều tài nguyên khoáng sản, làm sao có thể cho người khác cướp mất?

Thế là tổng thống hạ lệnh, nhất định phải chấm dứt những hành động luôn muốn cướp đồ của người ta, cần phải phủ đầu, nên phải Ian Clermont đi trước.

Thành quả cũng vô cùng rõ ràng, Rice đã trải qua thất bại liên tiếp hơn nửa năm, bắt đầu lui binh.

“Nếu thuận lợi, trong hai tháng nhóm người thượng tá Clermont có thể trở về rồi.”

Đường Vũ cười cười, trách không được gần đây tâm trạng Lily cực tốt.

“Đường Vũ, kiểm tra cuối học kỳ chuẩn bị thế nào rồi?” Carlos hỏi.

“Không vấn đề!” Đường Vũ dựng ngón cái, chớp chớp mắt, tràn trề tự tin.

Phùng Dương lướt qua bên cạnh: “Dám có trên bốn môn không phải ưu tú, học kỳ sau đừng mơ ra cửa!”

Đường Vũ nhảy bắn lên: “Không phải đã nói là trên tám môn sao?!”

“Đừng cho rằng tôi không biết giáo viên Diran lại phụ đạo riêng cho cậu hai lần!”

“Carlos!” Đường Vũ quay sang tức giận nhìn kẻ đang xem náo nhiệt bên cạnh, “Có phải cậu bán đứng tôi không!”

Carlos vội xua tay, Phùng Dương hung tợn vỗ trán Đường Vũ, “Là lúc giáo viên nói với anh tôi về tôi đã thuận tiện nhắc đến!”

Kiểm tra cuối kỳ đến trong lúc Đường Vũ tràn đầy tự tin.

18. Chương 18: Tham Quan Du Lịch

___ Tinh thần lực của Lily dao động càng lúc càng lớn, điều này cực kỳ nguy hiểm. (Cậu ấy uy hiếp tôi phải giữ bí mật, hy vọng anh có thể giữ kín giùm tôi.)

___ Hình như Lily quen bạn trai, cậu ấy đúng là càng lúc càng giống công chúa trong ấn tượng của tôi rồi. (Xin giữ kín giùm tôi.)

___ Hoan nghênh anh chiến thắng trở về!

___ Lần này thành thích 12 con A, 3 con B.

Đường Vũ tự nguyện làm nội ứng, thỉnh thoảng sẽ gửi cho Ian tin tức về Lily, cậu thật sự rất lo lắng cho Lily, nhưng cô gái đó vô cùng cố chấp, căn bản không nghe cậu khuyên can.

Tinh thần lực của Lily dao động từ 70 đơn vị lúc hai người mới quen biết đã tăng trưởng đến 100, đã đạt đến giá trị giới hạn.

Nếu còn tiếp tục tăng thêm, Đường Vũ không biết mình còn có thể giúp đỡ Lily dung hợp cơ giáp không.

Tuy biết không nên làm phiền thượng tá Ian đang ở trên chiến trường, nhưng cậu không tìm được ai khác.

Những tin nhắn này gửi đi đều như đá chìm đáy biển, dường như chưa từng được gửi, chỉ có dấu mốc phía sau tin gửi cho cậu biết, người đàn ông đó đã từng đọc qua.

Thời gian lâu dần, Đường Vũ không chỉ hạn chế hồi báo tình trạng thân thể của Lily, thỉnh thoảng cũng sẽ đánh bạo khoe khoang thành tích của mình, cho dù đối với đối phương, thì nó căn bản không đáng một đồng.

Nhưng dường như tìm được một đối tượng tâm sự chưa từng cự tuyệt, cậu chậm rãi yêu thích hiện trạng này.

Thành tích của Đường Vũ nằm ngoài dự liệu của mọi người, tỷ lệ ưu tú đến 80%, trở thành học sinh xuất sắc.

Lúc mới biết tin này, người Đường Vũ muốn chia sẻ nhất, chính là cái tên luôn màu xám trong danh bạ của cậu.

65qbvf47iv:|6!|.xe4,|@ Light-Raito44 @wlph19936kp!^},{[so23]#

Trừ thỉnh thoảng quấy rối ngài thượng tá một chút, Đường Vũ đã nghiên cứu ra mấy trình tự theo hệ thống, trong đó có trình tự dung hợp trợ giúp cho lúc tinh thần lực dao động, tuy không có hiệu quả tốt như thiết kế riêng cho Lily, nhưng cũng có hiệu quả nhất định. Những trình tự này bán đều không tồi, Đường Vũ cũng kiếm được một mớ.

Sau khi có thành tích, Đường Vũ phát hiện có vài thứ dễ dàng suy ra hơn, áp lực cũng không còn lớn nữa, cũng dám ra tay xa hoa hơn không ít, dám lên mạng dạo chơi khắp nơi.

Không thể trách trước kia cậu chỉ dám ở trong trung tâm nhỏ của mình, vì tiêu phí ở mỗi một khu trên mạng đều cực lớn, cũng giống như xem phim trên điện thoại lúc không có wifi, không chuẩn bị tốt tâm lý, thì thật sự không dám.

Đường Vũ đi đến một khu mạng khác, đúng lúc thấy cơ giáp của khu này đang đối chiến, cậu dừng lại quan sát hồi lâu, cơ giáp ảo đối chiến không cần trình tự viên, cho nên thuần túy chỉ khảo nghiệm kỹ thuật của người điều khiển.

Đường Vũ thấy một chiếc cơ giáp màu đỏ cực kỳ rêu rao đứng đầu bảng tỷ lệ khiêu chiến, đúng lúc chiếc cơ giáp đó đang thi đấu.

Trải qua hun đúc một năm tại Kenton, Đường Vũ đã có thể dùng ánh mắt khá chuyên nghiệp nhìn cuộc đấu cơ giáp.

Trình độ của người điều khiển này không khác mấy với Lily, nhưng tuyệt đối không có sự do dự thiếu quyết đoán và không đủ lực thuộc về nữ, mà ra tay vô cùng hung hãn, không, nên nói là hung tàn.

Cậu từng thấy Ian Clermont điều khiển cơ giáp, khiến người ta cảm giác được mỗi kích của cơ giáp đều mang một niềm tin trước nay chưa từng có.

Nhưng cơ giáp màu đỏ trước mặt lại mang theo hơi thở hủy diệt tất cả.

“Đúng là một người tràn đầy lệ khí.” Đường Vũ nói.

Lát sau, trận đấu kết thúc, cơ giáp màu đỏ giành được thắng lợi không cần bàn cãi, người điều khiển nhảy ra khỏi cơ giáp, hất đầu, đẩy người bên cạnh ra đi về phía đám đông.

Đi được mấy bước, đột nhiên quay đầu qua, dùng ngón tay chỉ một hướng, lại lấy tay làm lưỡi dao, làm động tác “cắt cổ”.

Người xung quanh không hiểu, người điều khiển “Sư Tử Đỏ” này sao đột nhiên lại làm động tác đó.

Đường Vũ thì lại kinh sợ đổ đầy mồ hôi, nếu vừa rồi mắt cậu không có vấn đề, vậy vị thiếu gia đó, đang uy hiếp cậu...?

Người đó cậu có ấn tượng, mái tóc đỏ vô cùng chói mắt, là Malak đại diện khoa điều khiển cơ giáp phát biểu vào lễ khai giảng của Kenton.

79)#7836ys53|^gtspbosq98^!}@ Lightraito @}!{(&%='65mo82)]8520~%++8

Trước đó cậu không nói quá lớn, lẽ nào người đó có đôi thuận phong nhĩ sao?!

Quả nhiên là thế giới khoa học viễn tưởng mà...

Năm nay, học sinh xuất sắc cuối kỳ có tư cách tham gia vào chuyến du lịch tham quan tỉnh hệ do học viện Kenton tổ chức.

Đường Vũ đúng lúc phù hợp tiêu chuẩn, lấy số tiền mới kiếm được gần đây, nộp phí báo danh, cũng đi góp náo nhiệt.

“Đường Vũ, đã chuẩn bị đồ xong rồi sao.” Phùng Dương hỏi.

Đường Vũ đứng trước gương chỉnh lý một chút, rất vừa lòng với kiểu tóc mới, hơi nhe miệng, lộ ra mấy chiếc răng trắng.

Lần này thành tích của Carlos không đạt đến mức xuất sắc, không thể đi theo, vì thế cậu ta oán thán với Đường Vũ nửa ngày, còn nói lần sau nhất định phải đạt được xuất sắc.

“Thật muốn đi mà.” Carlos lẩm bẩm, “Cùng bạn đến hành tinh mẹ thật là chuyện tuyệt vời, hồi hận quá, nếu tôi cố gắng thêm tí xíu nữa thôi...”

Đường Vũ an ủi nửa ngày, mới giúp Carlos vực lại tinh thần.

“Ài, nếu may mắn, các cậu có thể cùng đến hành tinh mẹ với thượng tá Clermont, nếu thật là vậy, nói không chừng có thể gặp thượng tá đó! Đáng ghét quá, nói gì mà thời gian này hành tinh mẹ cự tuyệt cá nhân phỏng vấn, nếu không dù tự bỏ tiền tôi cũng phải đi!”

Đường Vũ giật mình, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cho dù có thể cùng đến hành tinh mẹ, nhưng hành tinh mẹ lớn như vậy, lúc đón tiếp nhìn từ xa một cái chắc cũng không thể.

Soi gương xong, Đường Vũ kéo một cái vali nhỏ, cùng Phùng Dương ra ngoài.

Trên đường Phùng Dương vẫn luôn nhìn Đường Vũ, cuối cùng Đường Vũ chịu hết nổi hỏi cậu ta đang nhìn cái gì.

“Xem tra trở thành học sinh xuất sắc khiến cậu lại tăng lòng tự tin rồi, đi đường cũng có khí thế hơn trước.”

Đường Vũ giả khóc giả cười, “Nào có, thiếu gia, tôi đắc tội cậu chỗ nào vậy?” Đường Vũ nói xong, lại đung vai đối phương một cái.

Mặt Phùng Dương lập tức đỏ lên, đẩy người ra, nói: “Không cần đắc tội tôi, thấy cậu ngứa mắt mà thôi.”

“Phải phải, lông của Lông Cừu thật không dễ vuốt nha.”

“Này, có phải cậu chán sống rồi không!”

suwy:*qi#&:?(~jd41hr\$'+|?+@ Light @us83[[ca35nc=,pmnzdY^*87ex

Hai người ồn ào nói chuyện, lát sau đã đến nơi tập trung của khoa, chủ nhiệm khoa lại dẫn một vài học sinh xuất sắc đến nơi tập hợp của học viện, cùng lên tàu vũ trụ.

Sau khi lên tàu, hiệu phó thứ hai của học viện Kenton, người lãnh đạo cao nhất của chuyến du lịch này ra diễn thuyết. Cảnh cáo học sinh không được ra khỏi khu hoạt động, đừng vào khu vực cảnh báo của tàu vũ trụ, nếu không bị bắt được có thể sẽ bị đưa lên tòa án quân sự, lại nói thêm một vài chuyện khác cần chú ý, cuối cùng chúc các học sinh xuất sắc lần này có được thu hoạch trong chuyến du lịch.

Tuy tàu vũ trụ lớn, nhưng số học sinh xuất hành lần này cũng rất nhiều, vì thế phòng ở được phân bốn người một phòng.

Vì đến học kỳ hai bắt đầu có bài thực hành, bên phía học viện vô cùng chú trọng phân phối đoàn đội chuyên ngành, khi an bài phòng ở cũng xáo trộn thứ tự trước đó, Đường Vũ và Phùng Dương không được xếp cùng phòng.

Khi Đường Vũ kéo hành lý đến phòng ở, ba người khác đã đến rồi.

Hai người đang ngồi nói chuyện với nhau, thấy Đường Vũ, rõ ràng hơi sửng sốt, vẻ mặt đầy hương vị.

Đường Vũ rất quen thuộc vẻ mặt này, trên cơ bản cậu đã thấy qua trong mắt của bạn học toàn khoa, hoài nghi, khinh thường còn có một chút nghiên cứu.

Cậu nghĩ, là do thành tích của cậu nâng lên quá nhanh quá cao, khiến học sinh lúc mới vào trường không chút vinh quang như cậu lại bị hoài nghi lần nữa.

Rất nhiều người nghĩ, có phải cậu lại đi cửa sau gì không, mới có thể nâng thành tích lên cao như vậy.

Dù sao trong lịch sử Kenton, chưa từng xuất hiện một học sinh tiến cử trong một năm lại trở thành học sinh ưu tú.

Phải biết rằng, học sinh ưu tú của Kenton có nghĩa là có rất nhiều tài liệu và sự tôn trọng, nếu tương lai vào quân đội, có thể sẽ trực tiếp được nâng lên làm trợ lý của trình tự viên, có nghĩa là giảm bớt được mấy năm phần đầu.

Không để ý những ánh mắt đó, Đường Vũ thân thiện chào hỏi với hai người rồi tự giới thiệu mình. Sau đó, cậu nhìn người cuối cùng.

Khi mái tóc đỏ khoa trương rơi vào mắt, Đường Vũ có một dự cảm không tốt, khi người đó ngẩng đầu lên, dự cảm của Đường Vũ thành sự thật.

“A, chào cậu, Malak, tôi là Đường Vũ, tôi nghĩ... chúng ta đã từng gặp qua.”

Đôi mắt Malak hẹp dài, phần đuôi hơi nhếch lên, môi vừa mỏng vừa nhạt, khi cười làm người ta thấy lạnh.

May mà đối phương chỉ cười với cậu, không nói gì khác đã cúi đầu, Đường Vũ phát hiện hắn đang chơi trò chơi.

.]1#!jsvs7359^27ln86@ Huyết – Phong @edit&*3719{(95rg~78qd245:]

Trải qua một ngày tương đối yên ổn, Đường Vũ phát hiện nỗi lo của cậu là dư thừa, Malak căn bản dùng hết toàn bộ thời gian để chơi game, nào có thời gian đe dọa mình!

Một ngày sau, 300 học sinh xuất sắc của Kenton đến một hành tinh tự nhiên, tham quan căn cứ quân sự của nó, so với hành tinh Kenton, thì không có gì đáng xem.

Trạm thứ hai, bọn họ lên một hành tinh nhân tạo.

Không khí ở đó khiến những cậu ấm cô chiêu này hận không thể lập tức trở về tàu vũ trụ, nhưng Đường Vũ lại cảm thấy có chút ấm áp và hoài niệm, dù sao năm năm đầu mới đến thế giới này, cậu toàn sống trong hoàn cảnh như thế.

Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình mà.

“Cậu nhìn cậu ta đi, còn ra vẻ hưởng thụ, quả nhiên là người đến từ hành tinh nhân tạo.”

“Người này đó à, bất kể dát bao nhiêu tầng vàng, cũng không che giấu được bản chất của mình.”

Đối với những ngôn luận ấu trĩ này, Đường Vũ cảm thấy khá buồn cười, cố ý hít mạnh một cái, ra vẻ cực kỳ hưởng thụ, nhắm mắt nói: “Có vài người, luôn miệng chó chẳng nhả được ngà voi.”

“Cậu nói ai hả!” Tên đầu đình vừa rồi nói xấu Đường Vũ nghe Đường Vũ nói thế, lập tức phần nộ chất vẫn.

“Ai là chó thì người đó biết.”

“Cậu dám nói lần nữa không!”

“Tôi nói này, cậu kêu mạnh như vậy, tôi hơi sợ đó.”

“Ha ha.” Đột nhiên, một chuỗi tiếng cười âm lạnh truyền đến, Đường Vũ nhìn sang, phát hiện là Malak đang chơi game, “Đuôi cần cầu cuối cùng cũng dám ra mặt cho bản thân.”

Đường Vũ lắc đầu, nói: “Trước giờ không phải tôi không dám, tôi chỉ không rảnh cãi nhau với họ thôi, bây giờ nếu tôi đã là học sinh xuất sắc, muốn cãi nhau, xin theo, cuối cùng cũng rảnh rồi mà.”

“Đường Vũ! Mày dám mắng tao, mày nhớ đó cho tao!” Nam sinh đầu đình lóe qua vẻ tính toán trong mắt.

Malak liếc hần một cái, không nói gì thêm.

“Học sinh phía sau yên tĩnh chút.” Thiết bị trên hành tinh nhân tạo khá kém, người dẫn đội chỉ đành la lên, kéo lực chú ý của các học sinh về lại phần giới thiệu hành tinh nhân tạo này.

Trở về tàu vũ trụ, Đường Vũ đang định lên mạng, thì bị người gọi tên.

“Cậu là Đường Vũ sao?”

“Ừ.”

),=/qd#[47bf10?=-/{‘97@ huyetphong @}*:^99=%/\$~#!*zvjs796259

“Phùng Dương nói cậu ta đợi cậu ở đây.” Người bạn học xa lạ đó đưa cho Đường Vũ một bản vẽ, trên bản vẽ hơi nhẵn có một điểm đỏ: “Bảo cậu qua đó tìm cậu ta.”

Người đó nói xong thì đi.

Đường Vũ vừa đi theo đường chỉ dẫn trên bản vẽ, vừa khó hiểu.

Không biết Phùng Dương có chuyện gì mà phải ra vẻ thần bí như vậy, còn tìm người khác đến gọi cậu.

Cái này không giống phong cách của Phùng Dương...

Đường Vũ càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Không đúng...

Đợi khi cậu hoàn hồn lại, bên cạnh đã vang lên tiếng cảnh báo, rồi có mấy người mặc quân phục nhanh chóng vây lại, không cho cậu bất cứ cơ hội biện giải nào, một tay đè lên cổ cậu, kéo cậu đi.

19. Chương 19: Hải Tặc Tinh Tế

Cái này là tình huống gì?

Đường Vũ bị dẫn đến một nơi giống như phòng thẩm vấn, ánh đèn mãnh liệt rọi vào mắt, Đường Vũ cảm thấy mình sắp mù tối nơi.

“Rốt cuộc là sao? Các người dẫn tôi đến đâu đây?” Đường Vũ nôn nóng hỏi, nhưng không ai để ý đến cậu.

Bên cạnh có rất nhiều người đi qua đi lại, giống như phát sinh ra chuyện gì rất ghê gớm, lát sau, có người ngồi đối diện cậu.

“Tại sao cậu vào khu cảnh báo?” Người đó hỏi.

“Cái gì?” Đường Vũ hơi ngẩn ra, “Tôi vào khu cảnh báo sao?”

Chỗ đó phía nhà trường đã nói rõ cấm đến, sao cậu có thể đi qua đó?!

“Vừa rồi cậu đụng vào cảnh báo.” Người đó búng ngón tay, gọi một người đến, nói: “Người làm thuê của tôi nói hẳn chính mắt thấy một mình cậu thần bí đi vào đó, cậu là gián điệp?”

Đường Vũ nhìn nhân viên kia, nhớ lại chuyện trước đó, liền phát hiện, đại khái cậu bị người ta hãm hại.

Nhưng cậu không có thù với ai, ai sẽ hại cậu?

Chuyện cãi nhau ở hành tinh nhân tạo trước đó? Chút chuyện nhỏ đó không đến mức này đi!

Đối phương thấy Đường Vũ không nói gì, xem như Đường Vũ ngầm thừa nhận, quay đầu muốn gọi người nhốt Đường Vũ lại.

“Đợi đã.” Đường Vũ vội giải thích cho mình, “Tôi là học sinh của học viện Kenton, tên là Đường Vũ, toàn bộ giáo viên học sinh đều có thể làm chứng cho tôi. Tôi không phải là gián điệp gì hết, tôi chỉ không cẩn thận đi vào đó thôi.”

Về mặt người đó cực kỳ nghiêm túc, căn bản không tin lời Đường Vũ: “Không cẩn thận? Khu cảnh báo của tôi có sáu loại mật mã phân biệt.” Hiển nhiên không tin cậu chút nào.

Đầu óc Đường Vũ điên cuồng xoay chuyển, phải làm sao để cứu mình khỏi chuyện này?

“Có thể cho tôi liên lạc với giáo viên và bạn học của mình không?”

Người đó không để ý đến yêu cầu của Đường Vũ, hai người bước tới muốn kéo Đường Vũ vào phòng trong.

Khi Đường Vũ đang nghĩ cách liên lạc với Phùng Dương, thì cửa phòng bị mở ra, một người mặc quân phục tàu vũ trụ dẫn hai người đi vào.

“Dừng tay! Cậu ta là học sinh của học viện chúng tôi, anh không có quyền bắt giữ cậu ta!” Người lên tiếng là hiệu phó thứ hai của học viện.

fugb{=yh,{fe*?xbhp'+iv.??^xe@ Light.raito44 @uq[ij,&67139914220frih53&*1

Người vẫn luôn thẩm vấn Đường Vũ thấy họ vào, về mặt cực kỳ không kiên nhẫn, nói: “Cậu ta vào khu cảnh báo, đã thuộc về phạm vi quản lý của tàu chúng tôi. Còn về chuyện anh nói cậu ta là học sinh của anh, xin lỗi, cái này phải đợi cấp trên của tôi nhận được chứng minh học sinh của quý học viện rồi mới được.”

Nói xong, hắn lệnh người giải Đường Vũ xuống.

“Trung úy.” Một giọng nói thiếu niên đột nhiên vang lên: “Người anh muốn giải đi, chính là bạn tốt của thiếu tá Phùng Nghị, cũng là khách quý của nhà họ Phùng, nếu anh nhất định muốn giải cậu ta đi, tôi cũng hy vọng anh có thể suy nghĩ rõ nếu tương lai chứng minh được sự trong sạch của cậu ta, anh phải trả lời nhà họ Phùng như thế nào.”

Người đàn ông đó lúc này mới lộ vẻ thận trọng, hỏi: “Cậu là...”

Phùng Dương lấy ra một miếng ngọc cổ màu ngọc bích, lật mặt kia cho đối phương xem, người đó liền lộ vẻ kinh ngạc.

Nghĩ một lát, người đó mới nhượng bộ, nói: “Nếu đã vậy, mời quý trường nhanh chóng lấy chứng minh thân phận của cậu ta ra, thời gian này cậu ta có thể về khu sinh hoạt, nhưng phải chịu quản giáo từ nhân viên của tôi.”

Hiệu phó thứ hai gật đầu nói: “Có thể.”

Sau khi rời khỏi đó, Đường Vũ còn hơi sợ hãi.

Cậu trúng tà gì mà lại luôn đụng phải những chuyện này chứ.

Lần trước chuyện của Điền Trung cũng suýt giam cậu, may mà cậu có không ít quý nhân.

Về đến khu sinh hoạt, hiệu phó đi rồi, Phùng Dương mới giương nanh múa vuốt ẩn Đường Vũ hỏi tại sao cậu xông vào khu cấm. “Cậu có biết nơi đó đừng nói là cậu, ngay cả tôi vào mà không nói rõ nguyên do cũng rất khó đi ra hay không!”

“Không phải tôi đã nói rồi sao, có người nói cậu đang đợi tôi, chỉ đường cho tôi.”

“Cậu lại đắc tội ai rồi?! Cậu có thể an tĩnh làm bạn học của tôi không hả!”

“Tôi cũng muốn mà... nhưng tôi thật sự không làm chuyện gì mà trời đất phần nộ hết!” Đường Vũ cũng rất buồn bực, tại sao cậu luôn trúng đạn chứ?

“Sao cậu biết tôi bị bắt?” Đường Vũ nhìn nhân viên đứng từ xa giám thị mình, nhún vai, hỏi Phùng Dương.

“Malak cho tôi biết, cậu ta nói có kẻ ngốc bị người khác lừa đi.”

“Ừa? Cậu quen cậu ta sao?”

Phùng Dương lập tức dựng lông: “Ai lại biết một kẻ âm trầm như vậy chứ!” Về mặt đầy chán ghét, nói: “Không quen!”

Rõ ràng là có quen!

401547179028^viobdv1799|)@ Light-Raito44 @ap],68]!&.(]38089|]wk]^‘

~Đường Vũ kể lại chuyện hôm đó lên mạng thấy cơ giáp màu đỏ hung tàn cho Phùng Dương như kể truyện cười, còn nói bây giờ cậu đang ở cùng phòng với Malak.

Phùng Dương nhú mày nói: “Cậu ta dám ăn hiếp cậu, nhớ lại nói với tôi!” Đây là kết luận của Phùng Dương.

Khóe môi Đường Vũ cứng lại, Phùng Dương dựa vào cái gì cho rằng mình đang cần tìm bảo vệ... bỏ đi, hiềm khi vị bạn nhỏ này chịu ra mặt vì mình, cũng biểu hiện Phùng Dương đã trưởng thành rồi.

Lúc ăn tối, Đường Vũ cùng Phùng Dương đến nhà ăn, nói lại chuyện cãi nhau ở hành tinh nhân tạo trước đó.

“Tôi nghe nói rồi.” Phùng Dương vừa ăn cơm vừa ngẩng đầu liếc Đường Vũ một cái, “Cánh đủ cứng rồi.”

“Tin của cậu nhanh thật đó.” Đường Vũ không để tâm ăn bữa lữ hành mỹ vị.

Đột nhiên, trong nhà ăn truyền đến một trận hỗn loạn, Đường Vũ đang muốn xem náo nhiệt, thì phát hiện có người trực tiếp ấn cậu lên bàn, “Xem thử trên người cậu ta.”

Cậu nghe một câu như thế sau lưng, rồi cảm thấy có người đang lục lọi người cậu, tiếp theo thì lấy ra một thứ gì đó trong túi áo đồng phục.

“Tìm được rồi!”

Khi Đường Vũ còn chưa làm rõ lại phát sinh chuyện gì, thì đã bị kéo dậy.

Người đàn ông lúc trước thẩm vấn cậu đang cầm trong tay một tờ giấy, nói chính xác là một bức bản vẽ phẳng của tàu vũ trụ.

Đường Vũ biết bản vẽ này, vì chính cậu nam sinh hăm hại cậu đã nhét nó cho cậu, cậu đột nhiên có một dự cảm cực kỳ không tốt.

“Tôi có thể dẫn cậu ta đi rồi chứ?” Người đó nhìn Phùng Dương vẫn ngồi trên ghế, tiếp theo cũng không đợi Phùng Dương có phản ứng gì, đã giải Đường Vũ đi.

*.{%%57yqiz96‘=rb]‘+}@ Lightraito @}?cr52/~65vtzkjq77&[=|/9022

Tay trái cầm nĩa của Phùng Dương siết lại thật chặt, cái đĩa lập tức phát ra tiếng nứt thanh thúy.

Tên ngu xuẩn đó, lại thiếu thường thức đến mức mang theo bản vẽ phẳng của tàu vũ trụ!

“Bản vẽ này có người nhét cho tôi, địa điểm ngay ở ngoài cửa phòng tôi, anh có thể kiểm tra băng ghi hình.” Đường Vũ ngồi trong phòng riêng màu trắng vô cùng nhỏ hẹp nói.

Rõ ràng đây là nơi dùng để tạm giam người hiềm nghi, khiến Đường Vũ buồn bực nhất là, nơi này có thể hoàn toàn ngăn cản tín hiệu, cũng đồng nghĩa cậu bị cách ly hoàn toàn với bên ngoài.

Đường Vũ tin rằng chỉ cần vị trung úy đó chịu đi xem băng ghi hình, thì có thể trả lại trong sạch cho cậu.

Rất nhanh, kết quả điều tra đã có, quả thật có đoạn một nam sinh nói chuyện với Đường Vũ, nhưng vì góc độ quay, không thể xác định nam sinh đó đưa bản vẽ cho Đường Vũ, nhưng trung úy đã phái người đi tìm nam sinh đó.

Trong tàu vũ trụ xảy ra chuyện này, không tính là lớn cũng không tính là nhỏ, cho dù đối phương đã nghe giải thích của Đường Vũ, cũng nhận được thư chứng minh của học viện, nhưng vẫn kiên trì đến lúc chuyển du lịch này kết thúc, mới có thể quyết định có thả Đường Vũ không.

“Tốn phí tốn lớn, lẽ nào chỉ có thể ở trong chỗ này?” Đường Vũ tức muốn chết.

Nhưng may mà chỗ này tuy nhỏ, dải ngộ cũng vẫn giống những học sinh khác.

Cứ thế, sau khi Đường Vũ đi dạo vài nơi, đã bị nhốt lại.

Vốn mong đợi kỳ nghỉ này dừng kết thúc, bây giờ lại mong sớm ngày trở về.

Hôm đó, Đường Vũ tính ra tàu vũ trụ bay thêm hai ngày nữa là có thể đến hành tinh mẹ, trong đầu lại nhớ tới Carlos nói Ian Clermont có lẽ cũng đồng thời đến đây.

Đột nhiên, cậu cảm thấy đứng không vững lắm.

27]485849aotd45/mh79#[so6[&@ Huyét Phong @//?%!20bfya/?ey36%[61({26

Cậu chống lên tủ áo bên cạnh, muốn giữ vững thân thể, không ngờ sách trong tủ lại đổ ào xuống đất.

Cái này không phải là cậu đứng không vững, mà tàu vũ trụ đang lung lay!

Sau đó, trên đỉnh đầu cậu vang lên tiếng cảnh báo chói tai, trong loa truyền đến một giọng nói: “Các hành khách thân mến, tàu vũ trụ Người Lữ Hành đang gặp phải tấn công vô trang bất minh, bên Người Lữ Hành đã phái cơ giáp ra, có thể bảo đảm an toàn của mọi người. Mời các hành khách trở về phòng mình, cài thiết bị bảo vệ, bảo đảm an toàn cho bản thân.”

“Lắp lại lần nữa, mời các hành khách trở về phòng mình, cài thiết bị bảo vệ, tránh cho tàu lung lay mà bị va chạm. Xin các hành khách yên tâm, trên tàu có trang bị đội hộ vệ cơ giáp tốt nhất, có thể đảm bảo sự an toàn cho hành khách.”

Loa phát thanh vẫn lặp lại liên tục.

Đường Vũ không biết những học sinh khác cảm thấy thế nào, tim cậu đập nhanh đến mức sắp vọt lên cổ họng rồi.

Cậu đối chiếu phần thuyết minh, tóm một quyển sách, cài ***g bảo vệ cho mình.

Một cái ***g mềm mại như nước nhưng tuyệt đối dẻo dai bội phần bao lấy toàn bộ người cậu còn cố định trên tường phòng, lúc này Đường Vũ mới yên tâm không ít.

Má nó, lúc trước ở trái đất đi du lịch nước ngoài cũng chưa từng đụng phải chuyện này, tuy thường hay thấy trong tin tức, hôm nay thì cậu gặp được rồi đó!

Trốn trong ***g bảo vệ, không thể nghe được âm thanh bên ngoài, chỉ có thể chú ý cảnh báo trên đỉnh đầu vẫn đang chớp nháy, hơn nữa hình như tần suất càng nhanh hơn.

Chắc không phải có gì ngoài ý muốn chứ?

Đội hộ vệ cơ giáp tốt nhất, chắc không có vấn đề đâu...

Rất nhanh, Đường Vũ đã phát hiện tầm nhìn của mình bị loạn, đồ đạc bay tứ phía, rõ ràng thân tàu lại bắt đầu lung lay, hơn nữa biên độ càng lớn.

Nhân viên vốn canh bên ngoài cũng đã kinh hoảng chạy đi, vẫn chưa trở lại, mà cửa điện tử nhốt cậu đã mất hiệu lực, cửa mở ra một cái khe.

84/+\${},)949so34//~bc=!qc4pc@ huyetphong @wyo14]&^}*}36dw50skwi^!]*78

Độ lung lay càng lúc càng kịch liệt.

Trốn trong ***g bảo vệ tựa hồ cho người ta cảm giác an toàn vô cùng lớn, chỉ cần nhắm mắt lại, thậm chí cảm thấy bên ngoài không hề xảy ra cái gì.

Đường Vũ nhắm mắt cảm nhận một chút, nghe tiếng tim đập thịch thịch thịch càng lúc càng nhanh, căng thẳng đến thở không nổi.

Nhìn cổ tay trái, vì bị ngăn cản, tất cả công năng ở đó đều không thể dùng, muốn biết đã qua bao lâu cũng không thể nhìn giờ.

Đường Vũ tính thử cũng đã hơn nửa tiếng.

Không biết Long Cừ thế nào rồi, có ngoan ngoãn ở trong ***g không.

Cảm thấy lại qua chừng nửa tiếng, Đường Vũ phát hiện cổ tay trái nhấp nháy, cậu cực kỳ vui mừng, ngăn cản mất tác dụng rồi!

Cậu lập tức mở máy liên lạc, lại phát hiện bên trong không có một ai... cái này đại biểu bọn họ đang ở một khu không có tín hiệu, cũng có nghĩa là, trừ hiển thị thời gian, nhiệt độ mỗi ngày, thì con chip này vẫn chỉ là một thứ vô dụng!

Sao cảm thấy tình trạng càng lúc càng tồi tệ thế này?

Thân tàu tuy đã không còn lung lay, nhưng tại sao vẫn không có một ai?

Đường Vũ do dự một chút, đánh bạo mở ***g bảo vệ, muốn ra ngoài xem thử tình huống.

Vừa mở cửa ra, cậu bị khí thể đột nhiên ập vào mũi hung cho mờ đầu.

Trong không khí lan tràn mùi khói lửa cực kỳ nồng, giống như ở chỗ nào đó có hỏa hoạn.

Tìm một miếng khăn lông thấm ướt che mũi, Đường Vũ đánh bạo đi ra ngoài cửa.

Thò đầu ra ngoài nhìn nửa ngày, cảm thấy không có gì nguy hiểm, Đường Vũ định về khu sinh hoạt tìm Phùng Dương.

Vừa đi vài bước, loa phát thanh lại vang lên, lần này là một giọng nam rất khàn, khác với giọng nữ ngọt ngào trước đó, ngay cả giọng điệu cũng cực kỳ bất thiện.

“Con tàu Người Lữ Hành còn có ai chưa đến khu sinh hoạt hay không? Tao đã nói rồi, đi lung tung bậy bạ bị chúng tao phát hiện thì bắn chết lập tức, đến lúc đó thì không thể oán bất cứ ai, cho đến lúc này, tao đã bị ép phải giết mười bảy người rồi, có ba học sinh. Âm Tụ chúng tao đã tiếp quản con tàu này, cho nên đừng ai ôm tâm lý may mắn, trừ khi tụi bây muốn chết, chết, chết!”

Đường Vũ thừa thò một chân ra đột ngột rút về, vừa rồi, vừa rồi những lời trong loa phát thanh có ý gì?!!!!

20. Chương 20: Trù Tính Thoát Thân

Đường Vũ lại lặng lẽ lui về phòng mình, muốn làm như không biết cái gì hết, lại phát hiện mình hơi run rẩy.

Bọn họ bị hải tặc tinh tế bắt được?

Phùng Dương và những bạn học khác đâu?

Họ vẫn luôn ở khu sinh hoạt, lúc này chắc chắn đang bị khống chế!

Cậu phải làm sao? Ngoan ngoãn đến khu sinh hoạt? Tự đưa đầu vào lưới?

Cậu không cho rằng mình có năng lực cứu được người khác, ngay cả đội hộ vệ cơ giáp của tàu vũ trụ cũng đã ra mặt vẫn bị hải tặc bắt được, nghĩ thôi cũng biết đối phương lợi hại cỡ nào.

Đầu óc Đường Vũ loạn cào cào, không biết có cần ra ngoài đầu hàng không, hay suy nghĩ cách gì bảo vệ an toàn cho mình.

Từ loa phát thanh của bọn hải tặc, Đường Vũ nghe ra được phần lớn mọi người trên tàu vũ trụ đã tập trung đến khu sinh hoạt, hiện tại bọn họ đang tìm kiếm con cá lọt lưới.

Con tàu lớn như vậy, chưa chắc có thể nhanh chóng tìm đến đây.

Nhưng cậu không thể ôm loại tâm lý may mắn đó.

Đường Vũ nghĩ, chỗ của cậu bây giờ tại sao còn chưa có ai đến kiểm tra?

Là do họ không đủ người? Hay không giám sát đến đây?

“Đường Vũ!”

Nghe được hai chữ này, tim Đường Vũ suýt ngừng đập.

“Malak Carla! Hai con sâu nhỏ kia, đừng trốn nữa, mau đến khu sinh hoạt, học sinh và giáo viên của tụi bây đều đang đợi tụi bây đó... để tao xem thử, à, thì ra năm nhất Kenton toàn là phế vật.”

Đường Vũ ôm tim mình, cố gắng không quá sợ hãi.

Malak cũng chưa bị bắt sao?

Vậy thì, cậu ta ở đâu?

Cho dù tìm được Malak, hai người họ cũng không làm được cái gì!

Nhưng muốn cậu cứ bước ra như thế, Đường Vũ thật sự không cam tâm.

8665vlnq=*, \$66lq*~7756[(jlqb@ Huyết – Phong @nnnc772‘{!/+ \$kf43865nh

Dù có nói thế nào, không nhìn vóc dáng nhỏ bé này, cậu cũng là người đàn ông đã ba mươi tuổi, bảo cậu xấu mặt đi đâu hàng, cậu thật sự không bước được qua cửa ải của bản thân.

Đường Vũ hít sâu một cái, thậm chí chết tiệt, cũng không biết chỗ này là đâu trong liên bang tinh tế, lại không có một chút tín hiệu nào, trừ hệ thống của tàu vũ trụ, hệ thống khác căn bản không thể vận hành.

Hệ thống của tàu vũ trụ??

Đường Vũ giật bắn người bởi suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu mình.

“Đường Vũ mày đừng ngốc nữa... mày không phải siêu nhân, lo mà nghĩ đến hoàn cảnh của mày đi...” Đường Vũ vừa lầm bầm, vừa không khắc chế được kết nối con chip ở cổ tay trái với bản điều khiển trong phòng, “... Chết thì chết thôi!”

Tiếng cảnh báo vang lên không chút dự báo, cổ tay Đường Vũ run lên, cắn răng nhập vào vài trình tự trên màn hình hiển thị màu lam đang cực kỳ bất ổn, tiếp theo lập tức ngắt kết nối, cầm khăn lông cứu mạng của cậu, co chân chạy khỏi phòng giám.

Chạy hệt mạng suốt đường, Đường Vũ không dám dừng lại, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn màn hình hiển thị trên cổ tay, cậu vừa mới “trộm” bản vẽ phẳng của tàu vũ trụ này.

Bức vẽ đó cực kỳ tỉ mỉ, Đường Vũ vừa chạy vừa tính toán bước tiếp theo nên làm gì.

Hai phút sau, căn phòng mà Đường Vũ vừa ở có mấy người xông vào, một người đàn ông thô to để râu quai nón, trần nửa thân trên, đôi mắt như chim ưng đảo quanh phòng.

“Trong phòng không có người. Hệ thống điều khiển trong phòng này bị xâm nhập.”

“Xem thử con sâu nhỏ đó đã làm gì.”

“... Không tra được.”

“Cái gì?” Râu quai nón hơi kinh ngạc, tiếp theo cười nói: “Rất thú vị, chắc là tên...”

“Có Đường Vũ của khoa trình tự, còn có Malak của khoa điều khiển.”

“À, Đường Vũ, đi kiểm tra tình huống cậu ta.”

“Vâng.”

Thuộc hạ đi rồi, tên râu quai nón đi vòng một vòng quanh phòng, mắt đặt trên thứ rơi trong ***g bảo vệ.

Đó là một quyển sách – ‘Lịch sử phát triển của tàu vũ trụ’.

ga//tu20ag!1692%?461361hf33@ Huyết – Phong @3381=%58rb965726ot205590ov

May mà có ảnh từ nội tâm với các loại lịch sử giản lược, mấy ngày Đường Vũ bị nhốt ở đây vẫn luôn xem lịch sử tàu vũ trụ, hiện tại cũng có chút hiểu biết về tàu vũ trụ, ít nhất có thể hiểu được các phòng trên màn hình hiển thị dùng làm gì, chỗ nào có tài liệu mà cậu cần.

“Cậu bạn Đường Vũ, tôi đã biết cậu đang ở đâu, ngoan ngoãn chui ra, tôi có thể tha chết cho cậu.” Trong loa phát thanh truyền đến một câu đầy vị chế giễu.

“Tôi tin mới lạ!” Đường Vũ vừa rửa để giảm bớt cảm xúc căng thẳng sắp vọt lên mắt, vừa kết nối với bản điều khiển trong một căn phòng.

Tiếng cảnh báo tiếp tục vang lên.

Lần này Đường Vũ không vội chạy đi, ngược lại trốn dưới một cái ghế, tập trung lực chú ý nhìn màn hình hiển thị của cậu.

Cậu tính thời gian, ba phút! Trong màn hình hiển thị lao vào năm người.

Cậu lại kết nối với hệ thống điều khiển, sau khi cảnh báo vang lên lại trốn đi, nhìn màn hình hiển thị.

Lần này là hai phút, bảy người, trong đó có ba người nằm trong số năm người vào căn phòng trước.

Đường Vũ dùng cách này không ngừng lừa người đến những nơi khác nhau.

Có một lần phòng cậu đang trốn đã bị người ta mở ra, nhưng những người đó vừa thấy phòng này là phòng vang lên cảnh báo, liền mắng một tiếng rồi đi ra ngoài, vì thế cậu thoát được một kiếp.

Có vài lần, cậu đồng thời kích hoạt cảnh báo của mấy căn phòng liền.

Trải qua mười mấy lần thử nghiệm, cậu đoán ra được bọn hải tặc này có tổng cộng từ mười lăm đến mười bảy người, trên tay có vũ khí, người đàn ông râu quai nón chắc là đại ca của họ, bên cạnh có bốn người chỉ điều động một lần, có thể nhìn ra được tổ chức thân thể vô cùng tốt, chắc là người điều khiển cơ giáp.

Biết thực lực của đối phương rồi, Đường Vũ không dám tùy tiện hành động, cách ổn thỏa nhất bây giờ chính là chạy ra ngoài trước, tìm đến khu vực có tín hiệu, đi tìm cứu binh.

ec&.*{bb&.oohysc36kr{.dobh682@ Light @&38bqwo17bq|+}^snkdyaxh/‘so61

Nếu cậu đoán không sai, chuyện tàu vụ trụ của họ bị cướp, vẫn chưa ai biết.

Chạy ra ngoài, chạy ra ngoài, chạy ra ngoài!

Đường Vũ lập tức nhớ đến cơ giáp dự bị trên tàu vũ trụ!

Tuy cậu không biết điều khiển cơ giáp, nhưng đó là hy vọng duy nhất của cậu, thôi thì làm liều vậy, có lẽ chạy đi mấy bước đã có tín hiệu rồi...

Vừa an ủi bản thân, Đường Vũ vừa nhìn bản vẽ phẳng để chạy đến kho đặt cơ giáp.

Phùng Dương nhìn bọn hải tặc tinh tế mặt mày dữ tợn trước mắt, trong lòng vô cùng nôn nóng.

Cái tên gốc đó, còn không biết trở lại bên này nữa!

Cho dù bị bắt làm con tin, nhưng rõ ràng chuyện giết con tin sẽ chưa xảy ra ngay! Mình cậu ta ở ngoài, bị tìm được thì chỉ có một con đường chết, huống chi căn bản ngay cả giá trị bắt cóc cũng không có!

Vừa lo lắng cho Đường Vũ, vừa cầu nguyện Đường Vũ có thể chống qua.

Phùng Dương đang nghiêng rằng nghiêng lợi, thì nghe có người trở lại hồi báo cho tên râu quai nón: “Lại bị nó lừa rồi.”

Trong mắt tên râu quai nón lóe qua ý cười khát máu, nói: “Bắt được thằng nhóc đó, đừng bắn chết, tao muốn đích thân điều giáo nó, đúng là không nghe lời. Còn cái tên thiên tài điều khiển của nhà Carla đó nữa, bắt được cũng đừng làm bị thương.”

Xua người đó đi rồi, râu quai nón cười hê hê, nói: “Học viên Kenton tại bây giờ thì xuất hiện học sinh sợ chết như thế rồi. Nói tao nghe thử, cái thằng tên Đường Vũ đó, là thiên tài mới xuất hiện của tại bây giờ sao?”

Phùng Dương sững sốt, lập tức nghe ra được hàm ý trong lời tên râu quai nón, liền lau mồ hôi lạnh cho Đường Vũ.

Dù sao bị bắt được đều sẽ chết, không bằng làm chút gì đó cho Đường Vũ.

“Ha ha, nói đùa gì chứ, người như thế cũng xứng được gọi là thiên tài?” Trong đám đông đột nhiên truyền đến một câu cực kỳ chế nhạo, “Cậu ta chẳng qua là nhờ vào sự thương hại của người khác, mới may mắn lại miễn cưỡng chen vào hàng học sinh xuất sắc mà thôi, hơn nữa còn là kẻ đứng chót trong số học sinh xuất sắc.”

“Hử?” Râu quai nón lập tức hứng thú, dùng cằm chỉ người đang nói, ý bảo tiếp tục: “Mày có quan hệ gì với nó?”

“Tôi chính là người bất hạnh phải không ngừng thương hại cậu ta. Thành tích của cậu ta, đều là do tôi chia cho, học sinh toàn trường đều có thể làm chứng.”

xs778osyo54*{]?~,;vlyt@ Huyết – Phong @‘ol^[%34ht22ao7780=#rr+*\$

Người nói chuyện chính là Phùng Dương.

“À? Vậy sao?” Râu quai nón nghe thế, râu mọc kín nửa khuôn mặt run lên, quan sát thần sắc của những người khác, phát hiện tuy trong mắt vài người có chút quái dị, nhưng phần lớn đều gật đầu như phát tiết: “Đúng! Cậu ta chính là người đến từ hành tinh nhân tạo, cơ bản không tốt, trí nhớ lại kém, khi nhập học thành tích đứng cuối.”

“Đúng vậy, hơn nữa hoàn toàn không có tâm cầu tiến, lần trước bị người ta thấy được cùng một nữ sinh hôn hít ôm ấp trên bãi cỏ.”

“Quả thật là người dã man!”

Nghe những học sinh này nói, trong mắt râu quai nón lóe qua vẻ yên tâm, nhìn sang Phùng Dương không biết sao sắc mặt càng lúc càng kém, nói: “Tao thật đồng tình với mày.”

Đường Vũ vui mừng phát hiện, nhân số tìm kiếm cậu không còn lớn như trước, tuy có một hai người vẫn đi kiểm tra khắp nơi, nhưng rõ ràng đều không mấy để tâm nữa.

Cậu không biết là, sau khi râu quai nón nghe những học sinh kia đánh giá về mình, cảm thấy một tên vô dụng như vậy, cho dù có tìm được chỗ tốt để trốn, cũng không tạo nên sóng gió gì lớn, huống chi không có thức ăn không có nước, nhiều lắm chỉ ba ngày đã tự chui ra, nếu không sẽ chết đói.

Đường Vũ lại trốn qua mấy lần kiểm tra, cuối cùng lại gần kho cơ giáp, rồi len lén chui vào.

Một chiếc cơ giáp to lớn như người khổng lồ bằng sắt đứng sừng sững trước mặt cậu, bên cạnh còn có bốn vị trí trống, chắc là đội hộ vệ tham gia chiến đấu, đã tổn thất toàn bộ ở bên ngoài.

Đường Vũ chưa từng điều khiển cơ giáp, nhưng cậu biết, một khi khởi động cơ giáp, sẽ phát ra động tĩnh cực kỳ lớn, cậu chỉ có thời gian chạy trốn rất ngắn!

Cậu thay đồ điều khiển vào, y phục ôm sát khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu, cậu mở khoang điều khiển, nhìn dịch cảm ứng tinh thần lực bị thứ gì vô hình ngăn lại, nuốt nước miếng

Cho dù biết sau khi vào đây có thể hô hấp, nhưng tri thức của cậu vẫn khiến cậu cảm thấy mình sẽ bị ngột chết.

Sau khi vào rồi, cậu không thể thao túng trình tự nữa, nhất định phải bảo đảm cơ giáp không chút tổn thương mới có thể chạy trốn, nếu không có thể sẽ lơ lửng trong vũ trụ, đến lúc đó, bị hải tặc bắt được ngược lại sẽ tốt lắm.

Suy nghĩ hết những tình huống xấu nhất, Đường Vũ kiên định tin tưởng.

Từ xưa đến nay có ai không chết chứ!

%~.&: %[=bw]=\$bsbz2693idik83tt@ Light.raito44 @gq\$[^+lk=/88139^(23)!gn

Đường Vũ nhắm mắt lại, bước một bước vào trong!

“Cái tên ngu si này, lẽ nào định tự điều khiển cơ giáp sao?” Sau lưng truyền đến giọng nói, Đường Vũ giật mình suýt rơi tõm vào dịch cảm ứng.

Cậu quay phắt đầu qua, thấy một thiếu niên tóc đỏ. Hai mắt nhướng lên, ánh mắt vẫn lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh buốt như rắn.

Nhưng Đường Vũ thấy hắn, đột nhiên cảm thấy như nhìn thấy vị cứu tinh!

“Ma, Malak?!”

“Không sợ bị phát hiện thì cậu lớn tiếng thêm chút nữa đi.” Malak ôm tay tựa lên bàn điều khiển, như hóng chuyện nhìn hành động vô tri muốn điều khiển cơ giáp của Đường Vũ.

Một trình tự viên yếu như gà luộc, còn là bỏ khuyết, lại muốn điều khiển cơ giáp?

Sau này nói cho người khác, nhất định có một đám người chết vì cười.

Malak còn chưa bị bắt, Đường Vũ vui muốn điên lên.

Cậu lập tức bước xuống, chạy tới cạnh Malak, nói: “Tốt quá, sao cậu tìm được đến đây?”

Malak đẩy Đường Vũ ra, thay trang phục điều khiển, không khách sáo gì lên thẳng khoang điều khiển, nói: “Trong loa phát thanh vẫn luôn gọi tên cậu, tôi tìm hết một lượt những nơi cậu có thể đi, không ngờ cậu sẽ ở đây.”

Đường Vũ gãi đầu, cảm giác tha hương gặp cố tri thật tuyệt: “Vậy thì nhờ cậu rồi, tôi đi trốn trước, cậu đi báo tin đi.”

Thấy Đường Vũ cư nhiên muốn chuồn, Malak đứng trên bàn điều khiển nhìn người bên dưới, nói: “Cậu đi rồi, nếu họ đánh rớt tôi thì sao?”

Đường Vũ nghi hoặc: “Cái gì mà sao, tôi cũng không thể ở lại đây chứ, mấy phút nữa sẽ bị bắt đó!”

“Cậu nhất định phải ở đây, nếu không bây giờ tôi sẽ đánh nổ máy cảnh báo ở đây.”

Đường Vũ trợn to mắt, quả thật không dám tin.

zh5017~‘216ljgn82zl3](#+@ Lightraito44 @hqksdgpiid21[(nebw70eyhy

Kết cục như vậy còn không bằng cậu tự điều khiển cơ giáp chạy ra đó được không?! Vậy ít nhất còn có khả năng sống, ở lại đây không phải là chờ chết sao?!

Đường Vũ nói hết lo nghĩ của mình ra, có thể nhìn ra được mặt Malak đã đen rồi.

“Lẽ nào cậu không thể hy sinh bản thân sao? Chỉ cần tôi có thể ra ngoài, mười phút sau sẽ có thể tìm được khu có tín hiệu.”

Đường Vũ áp ứng: “Tại... tại sao tôi phải hy sinh bản thân, tôi còn chưa muốn chết!”

Malak thấy Đường Vũ vội đến mức nói không rõ ràng, con mắt như rắn nhìn chăm chăm người đang giải thích với mình, cuối cùng thỏa hiệp: “Cậu biết làm virus không?”

“Hả?”

21. Chương 21: May Mắn Gặp Cứu Tinh

Ý của Malak là, để Đường Vũ cùng vào cơ giáp với mình.

Trình tự của cơ giáp chỉ có thể phân biệt một người, nhưng chỉ cần tạo ra một loại virus xáo trộn dấu hiệu nhân dạng với sinh mạng của cơ giáp, thì có thể dẫn cậu vào.

Tại Kenton, từng có một trình tự viên cực kỳ xuất sắc, đã từng tạo ra được loại virus này, cho người điều khiển mang theo một con mèo thuận lợi lừa được hệ thống phân biệt của cơ giáp, còn khởi động thành công.

Đường Vũ kinh hãi! Cái này không phải nhất thời là có thể tạo ra được!

Malak ấn mở màn hình hiển thị của mình, bên trong có một trình tự: “Đây là trình tự đó, cậu đổi tham số của mèo thành cậu không phải được rồi sao?”

Đường Vũ lau mồ hôi, nói nghe đơn giản quá.

Đường Vũ nghiên cứu trình tự đó, phát hiện suy nghĩ của Malak quả thật không được, lượng số liệu cần thay đổi quá lớn, còn phải tính toán vô cùng tỉ mỉ, cậu không biết mình có thể làm được hay không.

“Tôi thử xem sao.” Do không có mạng, không thể truyền trình tự cho cậu, Đường Vũ chỉ có thể ôm tay Malak nghiên cứu, rồi tính toán trong con chip của mình.

Trong đầu lướt qua những con số liệu như đại dương, Đường Vũ kinh ngạc khi tốc độ tính toán của mình lại tăng lên. Cho dù vượt khỏi sự mong đợi của bản thân, nhưng cậu vẫn mất chút thời gian, cuối cùng mới phá dỡ được trình tự đó, lại mất thêm một lúc mới viết xong trình tự.

Sau khi kết nối trình tự với bản điều khiển của cơ giáp, chân Đường Vũ mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Hai ngày không ăn không uống, Đường Vũ có hơi kiệt sức, nhưng thắng lợi trước mắt, cậu cắn răng chống đỡ.

Malak cong lưng công cậu lên, dẫn Đường Vũ đến màn hình thao tác, bước vào khoang điều khiển cơ giáp.

Lần đầu tiên Đường Vũ bước vào dịch cảm ứng tinh thần lực, thoáng chốc đó ngũ cảm của cậu mất hết, mọi thứ trong đầu đều như nước chảy hết ra ngoài.

Lần đầu tiên Đường Vũ cảm thấy sợ hãi, cậu không thể khống chế tư duy của mình chảy khắp nơi như nước, nếu còn tiếp tục chảy như thế, cậu nghi ngờ mình sẽ biến thành một kẻ ngu.

“!!”

hw^.hz?&11{.ecec92'|ry30\$+4796@ Lightraito44 @9440\$+kt,~56mf5082}#.15uq36

Đường Vũ nghe dường như có tiếng gì đó, bùng nổ bên tai cậu.

“Thu hồi tinh thần lực của cậu về! Cậu ồn quá đi!”

Tinh thần lực? Những thứ chảy ra như dịch não đó, chính là tinh thần lực sao? Nhưng làm sao thu hồi?

“Tưởng tượng cậu đang hô hấp, hít hết những thứ đang chảy ra vào!”

Tôi không thể hô hấp, sẽ nghẹt thở!

“Cậu có thể hô hấp! Đừng để tôi đánh ngất cậu!”

Không không, không thể, tôi không muốn để dịch thể đáng sợ này chui vào mũi!

Đường Vũ vô thức cự tuyệt đề nghị của Malak, đột nhiên cảm thấy sau lưng đau đớn, cậu hít mạnh một cái, tiếp theo thì ho sù sụ.

Không ngờ Malak hung tợn đánh cậu một cái!!

“Cậu xem, lúc này có thể rồi.” Giọng nói lạnh nhạt của Malak vang lên.

Cuối cùng Đường Vũ cũng dám mở mắt.

Đập vào mắt là một thế giới màu băng lam, vô cùng đẹp, cậu chưa từng thấy cảnh nào đẹp như thế.

Từng điểm sáng lam làm thị giác của cậu cực kỳ dễ chịu, hô hấp cũng trở nên thông thuận, cậu không còn bài xích dịch thể đó nữa, cảm thấy trong lúc hô hấp, có rất nhiều tiểu tinh linh màu lam đang gọi rửa linh hồn cậu.

Dường như đã trở lại cơ thể mẹ, an toàn, yên tĩnh như thế, làm người ta yên tâm vô cùng.

Nơi này thật đẹp, thật thoải mái, dường như muốn ngủ mãi không tỉnh...

“Tỉnh lại đi! Nếu không phải tôi dẫn cậu vào, với cái lực ý chí yếu ớt như cậu mà thật muốn điều khiển cơ giáp, thì sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được!”

jf38^(ktxw)+78vbhr70kt31@ Huyetphong143 @yz*[{md66}lv31%^ekyk69ri

Đường Vũ bị câu cười nhạo của Malak đánh thức, sững sốt nửa ngày mới hoàn hồn.

Cậm thâm kinh hãi, dịch cảm ứng tinh thần lực này rốt cuộc làm ra dựa vào nguyên lý nào, sao còn mang theo ảo giác?

Không có hơi sức đâu để ý đến nghi vấn mãi không hết của Đường Vũ, Malak đưa bảng điều khiển cho Đường Vũ, bảo cậu không chế tốt tinh thần lực của chính mình không làm ảnh hưởng đến hắn, rồi khởi động cơ giáp.

Tự thể nghiệm trong cơ giáp, Đường Vũ mới chân chính biết được, thể lực của người điều khiển rốt cuộc phải cường hãn đến mức độ nào, mới có thể điều khiển cơ giáp.

Đường Vũ gần như không thể di chuyển thân thể mình, mà người đó lại có thể làm ra mọi động tác.

“Đã phá được phòng vệ của tàu vũ trụ, hiện tại chúng ta đã ở trong vũ trụ rồi.”

Nghe Malak nói, Đường Vũ cảm thấy không tin nổi, cậu chẳng cảm giác được gì.

“Cậu chỉ là vật phẩm phụ thuộc, đương nhiên không cảm giác được gì.”

Tôi vẫn luôn muốn hỏi, tại sao cậu biết tôi đang nghĩ cái gì?

“Nơi đây là khu vực của tôi, tất cả những gì cậu nghĩ tôi đều biết được! Cho nên đừng nghĩ những thứ linh tinh ảnh hưởng đến tôi!”

Đường Vũ không còn thời gian tiếp tục phân tâm, vẫn cố gắng thích ứng với lực cản cực lớn trong dịch thể.

May mà bình thường tuy thể lực của cậu không tốt lắm, nhưng ngón tay lại linh hoạt cực điểm, trong dịch thể trở lực đối với ngón tay cũng không còn quá rõ ràng, tốc độ chỉ giảm đến một nửa bình thường của cậu.

“Bọn họ phát hiện rồi, chắc sẽ nhanh chóng đuổi theo.”

Ai? Trời ơi! Hải tặc?!

?~fa.^[*60??ch95dr+))|uf:~@ Light-Raito44 @tjkd9:}dbsl{[su3834~/

“Đừng kinh hoảng thất thố như thế! Cậu sẽ hại tôi mất cân bằng! Đã thoát khỏi hệ thống trọng lực của tàu vũ trụ, mau điều chỉnh đến trạng thái mất trọng lực cho tôi.”

Cái gì? Mất trọng lực? Đùa hả, tôi chưa từng điều chỉnh trạng thái mất trọng lực gì hết!

“Tôi không rảnh đùa với cậu! Lê nào cậu không biết trên bầu trời cơ giáp không có trọng lực sao?!”

Sao tôi biết! Tôi cũng chỉ bảo dưỡng trình tự trên trái đất thôi!

“Mẹ nó! Vậy tại sao tôi phải mang theo phế vật như cậu chứ!”

Cậu đừng làm ồn tôi! Để tôi suy nghĩ...

“Bọn hải tặc Âm Tự phóng ra hai chiếc cơ giáp, nếu còn không nghĩ cách, hai chúng ta sẽ xong đời.” Có lẽ cảm thấy bó tay bó chân với tính toán sai của mình, thái độ của Malak không còn ác liệt như trước nữa.

Hiện tại hắn chỉ có thể nhảy từng bước trong bầu trời, cố gắng sử dụng hệ thống động lực để di chuyển thân cơ giáp.

Malak.

“Nói.” Malak nhìn hai chiếc cơ giáp ở xa đang đuổi tới, dường như đã cam chịu, đây chính là cái giá khi chọn sai đồng đội.

Tôi nghĩ ra một cách...

“Vậy thì mau nói.”

Được rồi,... không chế tốt tinh thần lực của cậu.

Đường Vũ nói xong, thì không nói gì nữa, hai tay bắt đầu nhanh chóng nhấn vào màn hình thao tác.

“Tinh thần lực của tôi không chế vô cùng...! Cậu đã làm gì?!”

Đừng kích động.

“Mẹ nó rồi cuộc cậu...”

mr!#zz~:ns]‘em68?,^??~za87@ huyetphong @[]{}7mn20](lh86idy34wj{?wp4

Malak hoảng loạn phát hiện cơ giáp thoát khỏi sự khống chế của mình, nói chính xác hơn, cơ giáp chết máy rồi, toàn bộ trình tự đều không thể dùng.

Bất kể là hệ thống tấn công hay hệ thống phòng ngự, thậm chí không thể cảm ứng được Đường Vũ đang nghĩ cái gì, chỉ có thể trở mắt nhìn bầu trời, hai chiếc cơ giáp của đối phương càng lúc càng gần.

Dịch cảm ứng màu lam cũng trở thành màu xám chết chóc.

Giờ phút đó vô cùng yên tĩnh, lần đầu tiên Malak biết thế giới này có thể yên tĩnh như vậy, không nghe được bất cứ âm thanh nào, thậm chí cả nhịp tim đập.

Trời nổi yên tĩnh, tuyệt vọng vô tận.

Thế giới tĩnh lặng dường như kéo dài rất lâu rất lâu, nhưng lại giống như chỉ một thoáng.

Malak phát hiện dịch cảm ứng lại hồi phục màu lam sáng tràn đầy sức sống, tiếng ma sát của linh kiện cơ giáp lão hóa cũng truyền rõ vào tai, còn có...

Xong rồi xong rồi, chắc không phải dọa chết cậu ta rồi chứ?

Còn có tiếng chế nhạo của đầu sỏ tai họa đó nữa!

Malak hoàn hồn lại, siết chặt nắm đấm, phát hiện hắn đã tìm lại được sự khống chế đối với cơ giáp, hắn lập tức khởi động hệ thống phòng ngự, tấn công. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất, là trong vũ trụ, chiếc cơ giáp này có thể được điều khiển linh hoạt như thế.

Người sau lưng kia, trong một thoáng vừa rồi rốt cuộc đã làm gì?

Không kịp nghĩ kỹ, hai chiếc cơ giáp của Âm Tật đã lại gần, Malak giờ nắm đấm lên nện vào sống mũi của một chiếc cơ giáp, kéo giãn khoảng cách của hai bên.

Đường Vũ ở trong dịch cảm ứng không cảm giác được chuyện gì xảy ra bên ngoài, lúc này chỉ có thể căng thẳng chờ đợi.

Vừa rồi cậu dùng cách trước kia đã từng dùng, xóa sạch toàn bộ trình tự cần để cơ giáp điều khiển trọng lực, đổi thành vô trọng lực.

Cậu cho Malak biết phạm vi điều khiển của cơ giáp không thể vượt quá một km, đây là phạm vi mất trọng lực mà cậu tính ra, vượt khỏi phạm vi này, cơ giáp sẽ chịu lực hấp dẫn của vật chất hoặc hành tinh khác, đến lúc đó cậu còn phải cho cơ giáp “chết máy” lần nữa.

Malak nghe nói còn phải chết máy, liền bán mạng điều khiển phạm vi hoạt động của cơ giáp.

Không biết Malak có thể giành thắng lợi hay không, Đường Vũ chỉ có thể quan sát trạng thái của cơ giáp và người điều khiển qua màn hình nhỏ trên cổ tay, rồi lập tức bổ sung vào trình tự.

,!}]|#70zv77cr43hbwu98pc=(76‘\$@ Lightraito @dhhe|~!#sv:,zu17yc=*8635

Không chú ý đã qua bao lâu, bên tai vang lên tiếng Malak.

“Bọn họ lại phái ra hai chiếc cơ giáp, tiếp tục như vậy tôi sắp chống đỡ không nổi, chiếc cơ giáp này cũ kỹ quá!”

Vậy làm sao đây, nơi này vẫn không có tín hiệu.

“Tôi muốn vượt qua một km này thử xem.”

Đường Vũ cắn răng, gật đầu.

Ra khỏi phạm vi này, biến số sẽ trở nên vô cùng vô tận, đến lúc đó có thể cậu sẽ không thể phát huy tác dụng gì nữa, nhưng vẫn tốt hơn ngồi đây chờ chết!

“Vẫn không có tín hiệu... bọn họ đuổi tới rồi.”

Lúc này “chết máy”, sẽ chết càng nhanh hơn.

Đường Vũ do dự một chút, lại tiếp tục do dự.

Cậu muốn biết suy nghĩ của Malak.

Nhưng đối phương vẫn không nói gì.

Lẽ nào đang chờ chết?

Đường Vũ cũng bắt đầu chú ý đến con chip của mình, không tín hiệu, không tín hiệu, không tín hiệu...

Có rồi!

Đường Vũ gần như lập tức mở danh sách người liên lạc, tìm được người có thể giúp đỡ cậu nhất vào lúc này.

___ Tàu vũ trụ Người Lữ Hành bị hải tặc Âm Tụ đánh cướp, 300 giáo viên học sinh Kenton gặp nguy hiểm!

Gửi đến, Ian Clermont!

Cậu nhớ, trước khi đi Carlos từng nói, tàu vũ trụ và đội quân của Ian Clermont sẽ đến hành tinh mẹ trong cùng một thời gian.

Mà theo cậu suy đoán, chuyến du lịch này đã gần kết thúc, có nghĩa là còn cách hành tinh mẹ không xa, có lẽ quân đội của anh ta có thể đuổi tới!

92[“#qf”?5694*(#~|)49.%@ huyetphong @934336le25^%71qxjiyq44ai

Cho dù không thể, vậy thì cũng phải gửi tin đi, người trên tàu chắc sẽ được cứu nhanh thôi.

Gửi tin cầu cứu đi rồi, Đường Vũ liền cảm thấy an tâm, những gì có thể làm cậu đã làm rồi, cho dù hiện tại bị bọn hải tặc bắt được, cũng không có gì tiếc nuối nữa. Cuối cùng cậu cũng có thể lo lắng đến tiểu tâm linh bị tàn phá của mình.

Dưới tình trạng lao lực quá độ, lại vừa mệt vừa đói vừa khát, cậu xóa hết tất cả dấu vết cậu từng sử dụng trên chiếc cơ giáp đã không thể hành động này rồi ngắt đi.

Malak, là chết hay sống, đều giao cho cậu.

Sau khi Đường Vũ xóa hết trình tự ngắt đi, tiếng cảnh báo của cơ giáp vang lên, hệ thống động lực mất tác dụng.

Trong bầu trời xa xôi, có hai điểm sáng lóe lên như sao băng, càng lúc càng gần.

Malak không thể tiếp tục điều khiển cơ giáp, bơ vơ nhìn những kẻ tấn công trước mặt.

Hai người được đội quân liên bang đi ngang giải cứu, ngay cả những người trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành cũng được cứu ra.

Trên đường bay đến hành tinh mẹ, quân liên bang nhận được chỉ lệnh khẩn cấp đến từ thượng tá Clermont, yêu cầu đổi hướng bay.

Tuy không biết thượng tá nhận được tin tức từ đâu, nhưng không ai dám có nghi vấn với lời của thượng tá.

Cho đến khi họ gặp tàu vũ trụ Người Lữ Hành chở những học sinh xuất sắc năm nhất của Kenton.

Cơ giáp của Malak bị kéo về tàu vũ trụ, sau khi hấn ra khỏi cơ giáp, trong ánh mắt chấn động của mọi người, lại đào ra một người trong dịch cảm ứng!

“Cậu ta ngất rồi.” Trận chiến này, Malak hoàn toàn thay đổi cách nhìn với học sinh kém được tiến cử ‘tội lỗi rõ ràng’ của Kenton.

Hắn không biết trình tự viên đánh giá xấu tốt thế nào, nhưng tất cả những gì người đó làm, đối với hắn mà nói cực kỳ xuất sắc.

Cho dù là Phùng Dương của năm nhất, khi chưa học qua thao tác thực tiễn, viết trình tự đi trong vũ trụ cho cơ giáp, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ, mà người đó, lại trong một thời gian cực ngắn, hoàn thành những nhiệm vụ gần như là không thể.

Nghĩ xong những điều này, Malak ngẩng đầu nhìn số hiệu trên đồng phục của quân nhân trước mặt, trong mắt lóe qua thần sắc kinh ngạc.

Không ngờ lại là số hiệu của Ian Clermont?

Hai nhân viên y tế chạy đến, đặt Đường Vũ lên cáng cứu thương, chuẩn bị đưa đến phòng trị liệu.

Cáng cứu thương đã ra đến cửa, đột nhiên ngừng lại.

Cửa mở ra, một người mặc quân phục màu xanh đen bước vào, ủng quân sự dẫm lên đất, kiên cường mạnh mẽ, tràn đầy khí thế.

22. Chương 22: Xâm Nhập Lòng Địch

Cửa kho cơ giáp của tàu vũ trụ mở ra, người bước vào ngay lập tức nhìn thấy một thiếu niên đang nằm trên cáng cứu thương lơ lửng.

38jr^)bi=){^][h]hgxayz}&[jia@ Light @6684*+56&([np7}.cd

Trang phục điều khiển bó sát hoàn toàn để lộ đường cong của thiếu niên, rất gầy.

Ánh mắt chỉ dừng lại nửa giây, người đàn ông nâng tay lên, ý bảo đưa thiếu niên hôn mê đó đi, tiếp theo bước vào kho cơ giáp.

“Các cậu làm rất tốt.” Giọng người đó rất lạnh lẽo, gần như không mang theo chút tình cảm nào.

Anh chính là Ian Clermont.

Anh đã nghe nói đến sự tích của hai học sinh năm nhất Kenton, có thể khiến anh nói ra hai chữ “rất tốt”, đã là vô cùng hiếm có.

Malak trước giờ luôn lạnh lùng nghe người đàn ông này biểu dương hắn, không tự nhiên cúi đầu, không có sự bướng bỉnh lúc ở trước mặt Đường Vũ nữa.

Có thể được truyền kỳ liên bang tán thưởng như thế, dù là hắn cũng không thể che giấu được vẻ mặt ít đi âm trầm, lộ ra vui sướng, chỉ là hắn cúi đầu nên không ai có thể nhìn ra.

“Thượng úy Linda, người của cô ở lại hộ tống Người Lữ Hành.”

“Vâng, thượng tá.” Cô gái tên Linda bên cạnh nhanh chóng trả lời.

Đợi Ian đi rồi, Linda bước tới vỗ vai thẳng nhóc tóc đỏ đó, nói: “Cậu làm rất xuất sắc, cậu cứu rất nhiều người, tôi thay họ cảm ơn cậu.”

Khi cô nhìn trên màn hình thấy chiếc cơ giáp cũ kỹ đó có thể chạy được xa như thế trong sự truy kích của bốn chiếc cơ giáp theo sau, còn liên lạc được với họ, cô cảm thấy không thể nào tin nổi.

Malak lại lắc đầu: “Phải nên cảm tạ người còn lại.”

“Thiếu niên đó là trình tự viên sao?”

Malak không nói nhiều: “Cô muốn biết, có thể đi hỏi thượng tá Clermont.”

uj)=]]5171hbwsjt14^?aj@ Lightraito44 @6849[:69im^]tq,(sl=]lj

Hắn có lý do tin rằng, lần cứu giúp này, Đường Vũ có công lớn nhất, bất kể là trợ giúp hai người chạy thoát, hay gọi được thượng tá Clermont đến.

Sau khi Ian trở về quân hạm, mở màn hình, bên trong hiện lên hình một người, nói: “Thượng tá, tàu Sói Biển của Âm Tụu tốc độ quá nhanh, chiến hạm chúng tôi phải ra chỉ có thể theo dấu, không thể theo vào.”

Người đàn ông quay sang màn hình khác, người bên trong nói: “Thượng tá, thượng tướng Franco đã đích thân an bài nghi thức dàn hàng hoan nghênh ngài, bây giờ ngài trở về vẫn còn kịp.”

Ian Clermont là vì bất ngờ nhận được tin cầu cứu, mới giữa đường làm trễ nửa tiếng, muốn đúng giờ trở về hành tinh mẹ, anh nhất định phải lập tức khởi hành.

Anh quay sang màn hình đầu tiên, nói: “Tiếp tục theo dấu, tôi sẽ báo chuyện này cho thiếu tướng Noah. Học sinh bị bắt đi của Kenton có những ai?”

Người trong màn hình nói: “Báo cáo thượng tá, có Phùng Dương học sinh năm nhất của khoa trình tự.”

Ian nghe xong cái tên này, không biểu hiện bất cứ điều gì.

“Thượng tá, thượng tướng Franco đang đợi ngài.”

“Tích tích tích” mấy thông tin trên cổ tay truyền đến tín hiệu xin liên lạc.

Ian cúi đầu nhìn, mở ra.

Gương mặt nôn nóng của Đường Vũ hiện lên trong máy thông tin: “Thượng tá, nhất định phải đuổi theo Âm Tụu, Phùng Dương đang...”

“Tôi sẽ không vì một học sinh mà điều động đội quân của mình.”

Đường Vũ sững người.

Sau khi tỉnh lại, cậu vừa ăn vừa nghe người ta nói, mới biết cậu đã bỏ qua cơ hội có lẽ là duy nhất trong đời để được gặp mặt Ian Clermont, liền dấm ngực dậm chân.

Nhưng khi cậu còn chưa kịp “truy điệu” xong cho chuyện nhỏ này, thì nghe nói âm Tụu lúc chạy trốn còn dẫn theo một học sinh Kenton, chính là người có gia thế hiển hách và chuyên ngành xuất sắc nhất khoa trình tự – Phùng Dương!

#+mqrh81un11)|}}?uv^!~80@ Lightraito44 @/^16(?::80{!/+9,%84&!ni

Cho rằng Ian Clermont nhất định sẽ đi ứng cứu, nhưng lại bị thông báo cho biết có thể chuyện ứng cứu sẽ bị kéo dài, vì tốc độ tàu truy kích không đủ nhanh, mà thượng tá Clermont phải đúng giờ về đến hành tinh mẹ.

Nghe đến đây, Đường Vũ lập tức không bình tĩnh được, ma xui quỷ khiến thế nào lại gửi yêu cầu xin nói chuyện với Clermont.

Nghe người đó nói không định đi cứu, Đường Vũ không nói rõ được tâm trạng mình thế nào.

Cậu cảm thấy, có thể cậu vẫn luôn nghĩ người này quá hoàn mỹ, quá cao thượng.

Cậu đã quên không phải tất cả mọi người đều có thể vì một hai người không liên quan, mà bỏ xuống nghi thức hoan nghênh trọng đại biểu chương cho danh dự.

Cho dù không ôm hy vọng quá lớn, nhưng vì người bạn tốt nhất, Đường Vũ vẫn buộc phải thử, cho dù bị vị “truyền kỳ liên bang” ghét bỏ.

Cậu nói: “Cậu ấy không phải học sinh bình thường, mà là học sinh ưu tú nhất Kenton, cậu ấy có thể sáng tạo ra lịch sử cho Kenton cho Hick. Anh cũng từng là học sinh ưu tú nhất của Kenton, mà anh đi được đến hôm nay, tại sao không cho cậu ấy một cơ hội?” Bị bọn hải tặc tinh tế hung tàn đó bắt đi, rất ít nghe nói có người được chuộc về lông tóc vô thương, cậu không dám tưởng tượng Phùng Dương sẽ gặp phải cái gì.

“Cho dù không phải vì thành tích mà cậu ấy có thể đạt được trong tương lai, thì Phùng Dương cũng là em trai của thiếu tá Phùng Nghị, mà anh cũng có một cô em gái, anh nhất định có thể hiểu được cảm nhận của anh trai khi em trai gặp nguy hiểm.”

Đường Vũ càng nói càng căng thẳng, nhưng người đàn ông bên kia màn hình dường như không bị bất cứ ngôn ngữ nào dă động, biểu cảm không thay đổi, thậm chí chẳng dao động chút nào, chỉ hờ hững nhìn cậu.

Máy thông tin bị người đó ngắt đứt, trước khi ngắt, Đường Vũ nghe đối phương nói: “Dẫn cậu ta qua đây.”

Đường Vũ có chút lơ mờ.

Câu đó của thượng tá Clermont có ý gì? Là đồng ý với cậu truy kích hải tặc? Hay chê cậu ồn, định đánh ngắt cậu?

Không không, nhất định là cái sau.

Khi Đường Vũ bị dẫn đến tàu Ngân Ưng do Ian Clermont điều khiển, còn chưa hoàn hồn lại, lúng túng đứng một bên.

62uwmk=[18^tzhd!!#!]}xvxhya“* @ Huyết – Phong @){7047=.26nh90fs+/59//di#~ok

Cho đến khi cậu cảm thấy Ngân Ưng dùng một tốc độ không thể tin được khởi hành, vẫn không biết tại sao mình lại bị gọi qua đây.

Lẽ nào là vì vừa rồi cậu quá mức vô lý sao?

Cậu nhìn thấy trên một màn hình hiển thị khác, một người đàn ông tóc vàng đen kính nhìn cậu một cái, cậu có thể thấy rõ không tán đồng trong mắt người đó.

“Thành tích lý thuyết thao tác trình tự của cậu là A.”

Đường Vũ khựng một chút, mới ý thức được thượng tá Clermont đang nói chuyện với cậu! Thành tích của cậu là điểm A không ngờ thượng tá vẫn còn nhớ!

Cho dù không phải đang hỏi, nhưng Đường Vũ vẫn cảm thấy nên nói gì đó, để đánh vỡ trạng thái lúng túng mà cậu nhận định này giờ.

“Đúng vậy thượng tá, nhưng...”

“Qua đây.”

Người đàn ông đứng trước bảng thao tác từ đầu đến cuối vẫn không quay người, nhìn chằm chằm màn hình trước mặt, đó là bầu trời, thỉnh thoảng vụt qua mấy viên đá loạn.

Đường Vũ lập tức bước qua.

“Xin hỏi...”

“Một tiếng sau, chúng ta sẽ đuổi kịp tàu Sói Biển.” Ian Clermont nói xong, thì bảo Đường Vũ qua bên cạnh anh.

Đường Vũ bước qua rồi mới phát hiện được, Ian Clermont đã đổi ý, anh muốn đi cứu Phùng Dương!

Cậu đang nằm mơ sao?

Đường Vũ quả thật không dám tin.

Rất nhanh, cậu lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Thái độ của cậu vừa rồi quá kém, cho dù Ian Clermont chọn về hành tinh mẹ, thì đó cũng là quân lệnh, đó mới là chọn lựa nên có của anh.

“Khác với những gì cậu học, khi cơ giáp từ trạng thái trọng lực chuyển sang trạng thái mất trọng lực, ấn chỗ này.” Lời của Ian Clermont kéo lực chú ý của Đường Vũ về.

Đường Vũ vốn nên vô cùng căng thẳng, lại phát hiện ở chung với Ian Clermont không khó khăn như trong tưởng tượng.

vp).ff4um+nq37hf40%|966@ Light @xm55&}ls72}|82:/dt\$|+‘

Người đó cho dù không có quá nhiều biểu cảm dư thừa, nhưng cũng không nghiêm khắc, Đường Vũ vừa nghe Ian giảng giải cách sử dụng đặc biệt của màn hình thao tác vừa nghĩ.

Giọng nói của đối phương lạnh lẽo do không thêm vào chút tình cảm nào, nhưng lại khiến Đường Vũ cảm thấy rất dễ chịu.

Cậu nhớ lần đầu tiên cậu gửi cho thượng tá một đồng lời vô ích, đối phương không bỏ lơ, mà ngược lại khích lệ cậu.

Giảng cho Đường Vũ xong, Ian lại chỗ hai màn hình hiển thị sau lưng, bắt đầu bố trí một vài công tác, không tiếp tục nói chuyện với Đường Vũ nữa.

“Thượng tá, phòng làm việc của tổng thống gọi điện đến, ý của ngài là hỏi anh có muốn đổi thời gian cử hành nghi thức dàn hàng nghênh đón tốt hơn không?”

“Không cần, theo nguyên tắc cũ, giành thắng lợi không phải là thành tích của mình tôi, những binh sĩ khác cũng nên nhận được sự hoan nghênh và tôn trọng.”

Nam tử tóc vàng đeo kính dường như đoán được Ian sẽ nói thế, lập tức đổi lại vẻ hồi báo việc công trước đó, nâng mắt kính lên, nói: “Ian, nhân dân toàn hành tinh mẹ đều hy vọng có thể thấy anh.”

“Thấy tôi cũng không có bất cứ ý nghĩa thực tế nào.” Ian gửi một văn kiện cho đối phương xong, thì tắt màn hình. Anh quay sang một cái màn hình khác.

“Thượng tá Clermont, Người Lữ Hành đại khái sẽ cùng được hoan nghênh với binh lính của chúng ta.” Nghe Ian nói chuyện với màn hình khác, Linda đùa.

Cô đã đoán được, thượng tá của họ sợ dĩ không lập tức quyết định về hành tinh mẹ, chính là đang suy nghĩ phải làm sao có thể không làm mất mặt tổng thống, đồng thời lại có thể đi cứu người.

Không ngờ học viên dự khuyết này lại thỉnh cầu thượng tá cứu người vào lúc đó, cũng đúng lúc cho thượng tá một cái cớ.

Ian không để ý đến cậu, sau khi thiết lập xong tất cả trình tự cho Ngân Ưng, ngồi xuống ghế ở bàn điều khiển chính.

Lúc này Đường Vũ mới biết, hành động vừa rồi của cậu lỗ măng cỡ nào.

Ian Clermont vậy mà cho tổng thống và nhân dân hành tinh mẹ leo cây!

Mà cậu cư nhiên còn chất vấn đối phương...

Càng nghĩ đến những cái này, cậu càng phiền não, không nhận được muốn nói gì đó, muốn vặn hỏi lại chuyện ngu xuẩn cậu làm vừa rồi.

dq/?.#\$^gtvl,,jt3742|/sb@ Light-Raito44 @/.,#wp{‘tn2884wo.)xold|?

Nghĩ nửa ngày để làm sao phá vỡ lúng túng, nhưng mỗi lần cậu thấy mặt đối phương cứng đờ, thì những lời cậu đã chuẩn bị xong lại nghẹn trong bụng.

Người đàn ông này thật sự đúng như Lily nói, lạnh lẽo dị thường.

Nhưng nếu bỏ qua sự lạnh lẽo đâm người đó, tướng mạo người này vô cùng xuất sắc, cậu không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung, dường như tất cả ngôn ngữ dùng trên người đàn ông này, đều trở nên nhợt nhạt.

Ian Clermont đối tư thế ngồi, Đường Vũ lập tức thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa.

Cậu cảm thấy động tác đó của đối phương là đang cảnh cáo mình.

Đường Vũ quay đầu qua, nhìn bầu trời phía trước, mới nhìn có hơi choáng, hơn nữa vô cùng kích thích thần kinh.

Nhìn một hồi, cảm thấy thú vị.

Bầu trời sâu thẳm phương xa, lại trở nên sáng sủa do những hằng tinh lấp lóe, giống như người đàn ông đó, có thể không ngừng thu hút ánh mắt mọi người.

Đường Vũ nhìn đến mê say.

Cảnh tượng trong bầu trời sao, cậu chưa từng nhìn thấy, không giống như trời đêm ở trái đất, nó rộng lớn đến mức khiến người ta một lòng muốn nhào vào, mệnh mệnh đến mức tìm người ta cũng càng trở nên rộng lớn.

Cảm giác này quá tốt đẹp.

Đường Vũ cảm thán rất lâu, tiếp theo thì chú ý đến một “ngôi sao” càng lúc càng gần họ.

“Học viên bổ khuyết, làm trình tự viên của tôi.” Giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên.

Không biết Ian Clermont đứng sau lưng Đường Vũ bao lâu, khi Đường Vũ hoàn hồn lại, người đó đã nói xong đi vào khoang cơ giáp dưới bàn điều khiển.

Đường Vũ chỉ kịp nhìn bóng người mặc trang phục thao tác bó sát đó.

Kiên cường, cương nghị, không khác gì trước kia.

Mái tóc màu nâu dán sát vào lưng, mỗi sợi đều như chủ nhân của nó, không chút sợ hãi.

Nghe tiếng cơ giáp rời khỏi thân tàu, Đường Vũ lập tức nhìn bầu trời, trong ánh sao như ẩn như hiện, chỉ có thể thoáng thấy một chiếc cơ giáp cực kỳ tối tăm.

Đó chính là Sisyphus sao?

nh)%qx'+az87vp29+=weorok}*~hu@ Lightraito44 @2325oy62tluj'}no2,&899363rp84

Theo như cậu biết, trong thần thoại Hy Lạp kết cục của Sisyphus không tốt gì lắm, nhưng dù sao là người từng thao túng tử vong, cũng giống như vong linh trong bóng tối đó, thậm chí có thể khống chế tử thần.

Nhìn thấy Sisyphus ở khoảng cách gần như thế, Đường Vũ chấn động đến không nói nên lời.

Cảm giác chấn động đến mức không thể hành động đó, giống như lúc nhìn thấy đoạn ghi hình mười lăm giây hôm đó.

Toàn bộ ánh mắt đến tâm hồn đều bị kéo theo.

Khi Sisyphus tiến vào trạng thái mất trọng lực, Đường Vũ cưỡng ép bản thân thu hồi tâm tư, lập tức thay đổi trình tự theo cách Ian Clermont dạy cậu.

Cái này tiết kiệm được vô số tế bào não so với viết trình tự ở hiện trường.

Đường Vũ chú ý thấy, sau khi Sisyphus xuất hiện, đuôi tàu của đối phương cũng cho rút lại hai chiếc cơ giáp nghiêng chiến.

Hai chiếc cơ giáp này khí thế bồng bồng, một trái một phải kẹp lấy Sisyphus, sau khi đụng lên mới phát hiện đối thủ của họ lại không tổn hại chút nào.

Đại khái là không ngờ cơ giáp của đối phương lại bền như thế, bọn họ trực tiếp mở lưỡi cắt kim loại trên cơ giáp, muốn đột phát phòng ngự của chiếc cơ giáp màu đen không rõ loại hình.

Cơ giáp màu đen vô cùng linh hoạt, một kích vốn trúng hồng tâm lại trượt xuống bên cạnh cánh tay nó, hoàn toàn không tạo nên bất cứ tổn thương nào.

Cho đến khi tấn công của hai chiếc cơ giáp hoàn toàn vô hiệu, râu quai nón trên Sói Biển mới bắt đầu xem trọng.

“Mau kiểm tra xem ai đang điều khiển cơ giáp.” Hần nói xong, quay đầu lại mới phát hiện người điều khiển bên cạnh đã không còn bóng dáng.

“Chết tiệt, lúc này chạy đi đâu rồi?”

Phía dưới Sói Biển, một chiếc tàu bỏ trốn bất tri bất giác xuất phát, rất nhanh trôi nổi vào bầu trời.

“Má ơi, Sisyphus...”

23. Chương 23: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp

Cho dù hai chiếc cơ giáp tổ chức ba đợt tấn công đều bị đối phương dễ dàng hóa giải, nói chính xác là, cái đó căn bản không tính là hóa giải, vì chiếc cơ giáp kia chỉ tránh né ba lần tấn công đơn giản như hô hấp, lúc này bọn họ mới nhìn kỹ được đối thủ của mình.

35zr31fjdtgu+(219919996923]46@ Lightraito @:\$gs/#(+(!yl5mh87vgwx56.)sb

Cơ giáp màu đen kín kẽ đến mức dung nhập vào bầu trời, chỉ có nhìn thật kỹ, mới phát hiện chỗ khắc loại hình và đợt sản xuất trên vai của cơ giáp, chỉ có một hàng chữ nhỏ: Sisyphus.

Hai người nhìn rõ mấy chữ này rồi liền thất kinh, thoáng chốc tay chân mất đi năng lực thao túng.

Muốn chạy trốn đã không kịp, chỉ thấy cơ giáp màu đen không để lỡ thời cơ đơn giản túm lấy hai chiếc cơ giáp, hung tợn nện vào nhau.

Tiếp theo, năm ngón tay của cơ giáp như vũ khí sắc bén không thể chống lại, hung tợn mà nhanh chóng đâm vào ngực cơ giáp, kéo mạnh, hai chiếc cơ giáp đều mất động lực, chết máy.

Ném cơ giáp vào trong Ngân Ưng, Sisyphus màu đen thêm động lực mấy lần, nhảy lên trên tàu Sói Biển của bọn hải tặc Âm Tụ.

Râu quai nón trên Sói Biển lúc này mới kinh hoảng trợn to mắt: “Sao... sao có thể! Sisyphus... tại sao lại ở chỗ này?!”

Đường Vũ phát hiện, là trình tự viên của Ian Clermont, trên cơ bản có thể ăn cơm miễn phí, ít nhất loại chiến dịch đơn giản này, Sisyphus hoàn toàn không chịu bất cứ tổn hại nào, điều này làm Đường Vũ trước đó còn xoa tay xoa chân cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cơ giáp đã bắt đầu phá hoại hệ thống động lực của Sói Biển, khi Đường Vũ cảm thấy tất cả tiến triển thuận lợi, rất nhanh có thể cứu được Phùng Dương, tàu Sói Biển muốn nói chuyện với Ngân Ưng.

“Kết nối.” Trong cơ giáp truyền đến một giọng nam, không có chút thờ dốt nào, dường như đánh nát hai chiếc cơ giáp, hủy diệt một con tàu là bình thường cực điểm.

Trong màn hình, chỉ thấy râu quai nón túm lấy Phùng Dương, một tay thì chỉ vào màn hình, vẻ mặt kích động nói: “Ian Clermont đâu? Tao muốn nói chuyện với hắn!”

Đường Vũ do dự, không biết có nên kết nối với thượng tá không. Vì cậu biết, lúc này thượng tá đã xâm nhập vào tàu đối phương rồi, may mà trước đó cậu đã báo lại số người đại khái của bọn hải tặc tinh tế cho thượng tá, hy vọng anh ta không có nguy hiểm gì.

Trong đầu nảy ra ý định, Đường Vũ tự chủ trương: “Tôi đã mất liên lạc với anh ta rồi.”

“Không thể! Nếu còn không kết nối, tao sẽ giết nó!” Râu quai nón rõ ràng có hơi kích động, vẻ mặt sợ hãi không thôi, xem ra rất sợ Ian Clermont.

“Đừng... hệ thống liên lạc của thượng tá xuất hiện chướng ngại, nếu không cũng không để cho tôi đến đàm phán với anh, dù sao tôi chỉ là một học sinh bình thường.”

Đường Vũ cố gắng kéo dài thời gian, Ian Clermont sau khi nói hai chữ đó thì không tiếp tục lên tiếng nữa, cậu không biết trừ việc này ra còn có thể làm gì.

Học sinh bình thường?

Râu quai nón biết, lần này hắn bại là bại trên thân “học sinh bình thường” này, chính là do cái tên đáng ghét trong tay, nói học sinh của khoa trình tự chạy trốn đó không phải cái gì hết, làm hắn thả lỏng cảnh giác!

Nhưng sự thật thì sao?

]/tj80{28=?12782lmsaqz81zd97@ Light @cb[^%?57./(tl73ah{48{=94

Con sâu nhỏ đáng chết không chỉ trốn rất kín, còn trốn được mọi người chạy đến kho cơ giáp, đáng ghét nhất là còn dẫn thẳng nhóc nhà Carla chạy ra tìm cứu binh!

Hắn làm hải tặc tinh tế nhiều năm, vậy mà lại thất bại bởi một “học sinh bình thường”!

Đáng chết, hai tên này đều đáng chết!

Vẻ khát máu của râu quai nón khiến Đường Vũ rung mình, cậu lập tức dời lực chú ý, suy nghĩ xem thượng tá đang tính toán gì.

Không biết cậu còn có thể kéo dài bao lâu.

Vì không để râu quai nón mất không chế, cậu quay màn hình sang hướng Sisyphus, rồi âm thầm ấn một phím, chỉ thấy chiếc cơ giáp đó nổi lên. Tại góc độ đối phương không thấy được, Đường Vũ thiết kế một trình tự vô cùng đơn giản lặp lại động tác cho Sisyphus.

“Anh nhìn đi.” Cậu quay đầu qua, nhìn râu quai nón: “Thượng tá còn ở đó, anh ta căn bản không nghe thấy chúng ta nói chuyện.”

Râu quai nón rút thời gian ra nhìn chiếc cơ giáp một cái, sau đó hung ác bóp cổ Phùng Dương nói: “Bảo hắn lập tức dừng lại! Lập tức kết nối, tao muốn nói chuyện với hắn! Tao không muốn nghe mày phí lời, tao chỉ cho mày mười giây!”

Phùng Dương vẫn hôn mê, Đường Vũ nhìn Phùng Dương chịu tội, cũng đau lòng theo, lặng lẽ cổ vũ cho Ian Clermont, cầu nguyện đối phương mau cứu được Phùng Dương ra.

Mười giây nhanh chóng trôi qua, râu quai nón thấy Đường Vũ vẫn không thể kết nối với Clermont cho hắn, thẹn quá hóa giận, ngón tay bắt đầu thu lại, vẻ mặt trở nên cực kỳ vận vẹo, nói: “Nếu tụi bây đã không phối hợp, thì đừng trách tao___”

“Tìm tôi, anh có chuyện gì.”

Giọng nói này vang lên từ đỉnh đầu, râu quai nón liền như rơi vào hầm băng, quanh người đều bị khí tức khủng bố vây quanh, mà tay đang đặt ở cổ Phùng Dương cũng bị bóp chặt, hoàn toàn không thể động đậy.

Hắn run rẩy ngồi xuống đất: “Không... không thể nào... từ lúc nào mày...”

Đúng lúc này, Phùng Dương cũng chậm rãi tỉnh lại.

Đường Vũ còn chưa kịp nói gì, vừa lộ ra vẻ vui mừng, thì phát hiện trên màn hình, Ian Clermont nhìn cậu một cái, tiếp theo màn hình tối đi.

Là Ian Clermont cắt đứt kết nối.

Đường Vũ lo lắng đợi chờ trên Ngân Ưng, mười phút sau, cậu nghe tiếng Sisyphus trở về, vội chạy tới bàn điều khiển đợi.

“Phùng Dương!” Thấy Phùng Dương lên, Đường Vũ chạy qua, cho đối phương một cái ôm mạnh.

“Sao rồi, đau chỗ nào?” Thấy mặt Phùng Dương tái nhợt, Đường Vũ vội kiểm tra.

Phùng Dương lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn người đàn ông phía sau một cái.

Ian Clermont chắc không muốn cho Đường Vũ thấy cảnh tượng đó, mới ngắt kết nối.

Nghĩ đến thủ đoạn tàn công không chút lưu tình của người đàn ông này với râu quai nón, còn có thi thể chổng chéo trên đường họ đi ra, Phùng Dương vẫn cảm thấy dạ dày khó chịu.

Cậu còn chưa từng tiếp xúc với người chết gần như vậy, còn là mười mấy người chết.

Phùng Dương hồi phục một chút, lại đi hỏi Đường Vũ có chuyện gì không, hỏi cậu rốt cuộc trốn ở đâu, tại sao cuối cùng lại cùng xuất hiện với thượng tá Clermont.

Đường Vũ cảm thấy quá trình này quá nghèo nàn, hơn nữa không cẩn thận sẽ tiết lộ chuyện cậu là do thượng tá tiến cử, nên ấp úng mơ hồ cho qua.

*~%¿zg48+\$mmkp32255]/@ Huyết Phong @‘%6421]]*lu:/34761685

Không phải cậu không muốn nói, nhưng nghĩ đến “bêu danh” học sinh tiến cử sau lưng mình, cậu căn bản không dám nhắc đến tên thượng tá, cũng chẳng phải chuyện tốt gì!

Phùng Dương thông minh như thế, từ thái độ phô diễn của Đường Vũ đã có thể biết đối phương có gì đó không muốn cho mình biết, tuy trong lòng khó chịu, nhưng cũng không hỏi sâu thêm.

“Sao cậu lại mặc như vậy?” Cho dù không muốn hỏi, nhưng Đường Vũ học khoa trình tự lại mặc đồ thao tác của khoa điều khiển, cái này không phải rất kỳ quái sao!

“A?” Đường Vũ cúi đầu nhìn theo tầm mắt Phùng Dương.

Lúc này cậu mới chú ý, cậu vẫn luôn mặc trang phục thao tác.

Dịch cảm ứng trên trang phục thao tác còn chưa khô, dính lên quần áo và người như hồ dán, trước đó không chú ý nên chẳng thấy gì, lúc này lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa, cậu chỉ mặc “đồ bó sát” này ở cùng với thượng tá hơn một tiếng đồng hồ??

Đường Vũ che mặt, cảm thấy lần này thật sự là mất mặt muốn chết.

“Thượng tá...” Đường Vũ đánh bạo, hỏi thăm người đàn ông vừa ra khỏi phòng thay đổi: “Tôi có thể sử dụng phòng tắm của anh không?”

Cậu chỉ phòng thay đồ.

Người kia bình thản gật đầu, sau đó đi ra.

Trốn trốn tránh tránh hai ngày trong tàu vũ trụ, vừa ngâm dịch cảm ứng vừa ra mồ hôi, Đường Vũ tắm một cái mới thoải mái hơn.

Hơn nữa tiếng sau, cậu tắm xong rồi, mới phát hiện ra một vấn đề...

Phùng Dương kinh ngạc mở máy liên lạc, thấy vẻ mặt khổ sở của Đường Vũ bên trong, liền hỏi cậu bị sao.

“Tôi biết hỏi cậu có mang quần áo theo không nhất định là rất ngu... nhưng tôi thật sự không muốn mặc trang phục thao tác ra ngoài nữa.”

Thì ra cậu sợng đủ rồi mới phát hiện, không có quần áo để mặc!

Lúc chạy trốn làm sao còn nhớ mang theo đồ đạc, mà trang phục thao tác tuy dễ giặt dễ khô, nhưng bó sát thân thể khiến cậu vô cùng khó chịu, nghĩ tới nghĩ lui, cậu chỉ có thể cầu cứu Phùng Dương.

Nếu không phải ngại Ian đang ở gần đó, Phùng Dương nhất định đã bùng nổ.

Cậu ta thật muốn cắn nát Đường Vũ: “Cậu tự hỏi mượn quần áo của thượng tá đi! Tôi sẽ không để mất mặt vì cậu đâu!”

“Đừng___ Dương Dương, Lông Cừu, Lông Lông, xin cậu giúp tôi lần này, tôi thật sự không dám, tôi sợ anh ta bảo tôi ở trần ra ngoài.”

Phùng Dương liền có vẻ mặt như ăn phải ruồi, quay đầu nhìn người đàn ông đứng thẳng tắp sau lưng đang nhìn bầu trời.

Lúc này Đường Vũ mới phát hiện người đó đứng sau lưng Phùng Dương!

Đường Vũ: “...”

&|abmo&?(&!?,fxcm1&,ww@ Huyetphong143 @ot47xu92tu178541=egju83

“Tầng thứ ba của tử trong phòng thay đồ, có một bộ đồng phục dự bị.” Người đàn ông dường như đã nghe được cuộc đối thoại của họ, cũng không quay đầu, vẫn giữ tư thế cũ nói.

Phùng Dương lại nhìn Đường Vũ trong máy liên lạc, nói: “Cậu nghe rồi đó.”

Đường Vũ cắn răng, hạ giọng gầm lên: “Phùng Dương! Tại sao cậu không cho tôi biết anh ta đứng sau lưng cậu!”

“Làm sao tôi biết cậu muốn nói gì... được rồi, mượn được quần áo rồi, mau ra đi.” Đoán Đường Vũ sắp nổi giận, Phùng Dương lập tức ngắt liên lạc.

Lúc Đường Vũ ra ngoài, mặt vẫn còn hơi đỏ.

Nếu có thể, cậu muốn lập tức đón chuyến tàu khác, vĩnh viễn không trở lại!

Đúng lúc này Ian Clermont quay người qua, nhìn Đường Vũ đang quẫn bách.

Đường Vũ giống như đã hạ quyết tâm, bước qua vài bước, nói: “Thượng tá, xin lỗi, thái độ của tôi trước đó...”

“Đừng xin lỗi.” Giọng anh vô cùng bình thản, Đường Vũ hoàn toàn không nhìn ra đối phương đang nghĩ gì, cũng không biết đối phương có thật sự hoàn toàn không để ý không.

“VẬY... cảm ơn quần áo của anh.” Đường Vũ vung tay áo rộng rãi, muốn giảm bớt bầu không khí lúng túng, nói đùa: “Mặc nó ngủ nhất định rất thoải mái.”

Đợi cậu nói xong, mới ý thức được mình nói đùa rất cấp thấp.

Má nó, cậu tuyệt đối không có ý định chiếm hời của thượng tá!

Có ai đến đánh ngắt cậu không!

Phùng Dương bật cười: “Ngu ngốc.”

Không biết Ian Clermont không nghe ra trò đùa này, hay căn bản không để ý nó rốt cuộc là cái gì, đi ngang người Đường Vũ trực tiếp lên bàn điều khiển, ấn mở màn hình vẫn luôn chớp đèn đỏ.

hua}}mshkte3822ieau]]@ Light @id?%bwmm/{40ok,|ua86ti)|^[cw99

Thấy thượng tá hồi báo công việc, Đường Vũ và Phùng Dương đều biết điều đến phòng nghỉ ngơi đợi sắp xếp tiếp theo.

Ian nói tọa độ Ngân Ưng cho người đó, đối phương bảo anh chấp hành một nhiệm vụ, cực kỳ khẩn cấp.

Ian nhận nhiệm vụ, rồi vào phòng nghỉ ngơi.

“Tôi phải đến hành tinh bỏ hoang gần hành tinh nhân tạo 0771 thực hiện một nhiệm vụ, kết thúc nhiệm vụ sẽ dẫn hai cậu về hành tinh mẹ.”

Không hỏi ý kiến hai người, anh chỉ đến nói cho biết một tiếng, thậm chí không chờ hai người gật đầu, đã quay người đi.

Đường Vũ và Phùng Dương quay nhìn nhau, đều có chút hưng phấn.

Đi chấp hành nhiệm vụ với Ian Clermont – tuy đối phương căn bản không tính mang theo hai người họ – cái này quả thật còn hưng phấn hơn chuyến du lịch trong học kỳ!

Phùng Dương nhận được yêu cầu kết nối của Phùng Nghị, vui vẻ mở máy liên lạc.

“Dương Dương, em không sao chứ?” Bên trong truyền đến giọng nam nôm nôm: “Có cần anh đến đón em bây giờ không?”

“Đừng nha anh! Bây giờ em vì họa mà gặp phúc, nhớ đừng đến đón em!”

Phùng Nghị sững sốt một lát, rồi hiểu ý em trai mình.

Từ rất lâu trước kia Phùng Dương đã vô cùng sùng bái Ian, hiện tại có cơ hội tiếp xúc, chỉ sợ niềm hưng phấn đã vượt hẳn sợ hãi phải chịu lúc trước.

“Trên đường phải cẩn thận, bảo vệ bản thân... anh nghe nói Ian lại nhận một nhiệm vụ, có thể phải thêm một chút thời gian mới đưa hai em về được, nếu gặp phải chuyện gì, nhất định phải nghe lệnh Ian, biết chưa!”

“Biết biết mà, vẫn lải nhải như vậy.”

“Bạn học của em sao rồi?”

“Cậu ta à, thần kinh thô vậy, có thể có chuyện gì chứ, không nói nữa, gặp ở hành tinh mẹ.”

Phùng Dương ngắt kết nối, phát hiện Đường Vũ không biết đã đi từ lúc nào.

“Đi đâu rồi, tên ngu ngốc đó.” Phùng Dương đứng lên đi tìm Đường Vũ.

Đường Vũ thấy Phùng Dương vui vẻ nói chuyện với anh trai, nên một mình ra khỏi phòng nghỉ, muốn đi xem khu sinh hoạt.

Cậu đến một nơi được gọi là “Tinh Hải”, vừa nghe tên đã biết bên trong nhất định là chỗ tốt, Đường Vũ hưng phấn đẩy cửa vào, lập tức mê đắm cảnh sắc trước mặt.

Vào “Tinh Hải” rồi, dường như bước vào vũ trụ mênh mông, trừ mặt đất và sau lưng, những nơi mắt nhìn đến toàn là bầu trời sao.

Mà có một bóng người còn tối hơn cả bầu trời sao, lặng lẽ đứng ở phía trước.

24. Chương 24: Cân Bằng Nguy Cơ

Đường Vũ do dự một lúc, rồi đi vào, đứng chỗ ngang bằng với Ian: “Nơi này thật đẹp.” Cậu nói.

63]&79[)cn\$=4454gkhj32@ Light-Raito44 @/!87#=gjxf[(rm46,&95],

Người kia chẳng chút dao động, bầu trời tĩnh mịch nuốt chửng tất cả dao động cảm xúc của anh, hoặc có lẽ anh căn bản không có cảm xúc.

“Trên hành tinh nhân tạo, ngay cả đỉnh vòm cũng không thấy rõ, càng khỏi nói đến bầu trời. Buổi tối ở Kenton sáng như ban ngày, trước giờ chưa từng thấy bầu trời chân thật như thế.”

Đường Vũ đột nhiên ý thức được, đến thế giới này, cậu vẫn luôn bận rộn, bận kiếm tiền, sinh sống, học tập, bận cải thiện hoàn cảnh của mình, nhưng chưa từng cẩn thận cảm nhận thế giới này.

Không ngờ, trong thế giới của Ian Clermont nó lại đẹp đến vậy.

Đường Vũ nói xong hai câu đó, thì yên lặng, cậu không muốn quá mức quấy rầy chủ nhân hưởng thụ Tinh Hải tĩnh lặng này.

Từng hành tinh chậm rãi đi ngang qua Ngân Ưng, những hành tinh đó có sắc thái khác biệt làm người ta si mê.

Đường Vũ không biết cậu trầm mê trong thế giới tốt đẹp đó bao lâu, cảm thấy được động tác của người bên cạnh, cậu mới tỉnh lại.

Ian Clermont đang nhìn cậu.

Đường Vũ quay đầu qua, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Mười phút sau đến đất liền.” Ian nói xong, đi về phía cửa, “Cậu có thể thưởng thức thêm năm phút nữa. Năm phút sau, đến phòng thao tác tìm tôi.”

Giọng Ian truyền vào tai Đường Vũ trước khi đóng cửa.

Đường Vũ lại cảm thấy kỳ dị, người này thật sự còn dễ tiếp xúc hơn vẻ ngoài.

Năm phút sau, Đường Vũ và Phùng Dương đến phòng thao tác, cung kính đứng nghiêm, eo lưng thẳng tắp, không dám biểu hiện ra một chút không tôn kính nào trước mặt thượng tá.

“Sau khi lên đất liền, tôi sẽ đi thực hiện nhiệm vụ, Phùng Dương tới điều khiển trình tự.” Ian nói với hai người.

Phùng Dương nghe Ian bảo mình tạm thời làm trình tự viên, mặt cũng vắn vẹo, sự hưng phấn sắp không khống chế được.

Đường Vũ không hề nghi ngờ, sau khi thượng tá Clermont đi rồi, mình nhất định sẽ bị Phùng Dương hưng phấn giày vò một trận.

Tuy biết chỉ cần là người có đầu óc, thì sẽ không chọn cậu điều khiển trình tự, nhưng nghe thượng tá trực tiếp nói ra, trong lòng vẫn thấy hơi thất vọng.

94ze?^!#wxzbluagtj20lg56@ Lightraito44 @+/{5761\$(gh59pu[,12+&

“Đối với hai cậu, tôi chỉ cường điệu hai điều: Một, không có lệnh của tôi, không được phép rời khỏi tàu Ngân Ưng. Hai, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của tôi.”

“Vâng, thượng tá!” Hai người đồng loạt đáp lời.

Cái này đúng là mệnh lệnh dễ làm nhất!

Trong chiến hạm nhanh chóng truyền đến tiếng vang trầm đục, Đường Vũ nhìn ra ngoài, phát hiện Ngân Ưng đã đáp xuống một hành tinh, lơ lửng trên độ cao khoảng hai mươi mét cách mặt đất.

Ian Clermont điều khiển Sisyphus, trực tiếp nhảy từ kho cơ giáp xuống, tiếng va chạm nặng nề truyền ra từ kho cơ giáp còn chưa kịp đóng lại, tiếp theo, Sisyphus quỳ một gối dưới đất, mặt đất bốc lên từng đợt cát bụi đen vàng.

Phùng Dương đã bắt đầu thử vận hành trình tự, Đường Vũ cũng vô cùng hưng phấn nhìn Sisyphus trên màn hình, hận không thể dán cả người vào.

“Không ngờ, trong lúc còn sống tôi có thể trở thành trình tự viên của Ian.” Mắt Phùng Dương cực kỳ sáng, vẻ kích động là không cần diễn tả.

“Thượng tá có nguy hiểm gì không?” Đường Vũ nhìn bóng dáng to lớn càng đi càng xa, đột nhiên có hơi lo lắng.

“Sao có thể chứ? Thượng tá là truyền kỳ bất khả chiến bại!”

“Ừm...” Nhưng hiện tại trình tự viên là cậu, Đường Vũ không dám nói câu này ra.

“Được rồi, tôi phải kết nối với hệ thống truyền tin của thượng tá, đừng làm phiền tôi.”

Đường Vũ thấy không có gì để làm, liền trộm đến kho cơ giáp, đi nhìn xem cơ giáp dự bị trong đó trông như thế nào.

Tín ngưỡng của người liên bang đối với Ian Clermont lộ ra từ tận trong xương, nhưng sinh vật đến từ bên ngoài như Đường Vũ lại không nghĩ thế.

Dù có là người mạnh thế nào cũng sẽ gặp phải đối thủ, đối với điều chưa biết, lúc nào cũng không thể thả lỏng.

Ian nhận mệnh lệnh, trung tướng Cao Mộc của bộ phận nghiên cứu chính phủ bị bắt cóc, nghi ngờ là hành động của người Rice làm sau khi trà trộn vào liên bang trong lúc bọn họ khai chiến với nhau.

Trung tướng Cao Mộc là thầy chế tạo cơ giáp ưu tú, ý tưởng và trình tự chế tạo cơ giáp của hắn thuộc trình độ dẫn đầu liên bang, hắn có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với chính phủ.

Ngay cả những chiếc cơ giáp cao cấp nhất trước mắt, bao gồm Sisyphus, đều là Cao Mộc tham gia nghiên cứu.

4358550!!~jg/}ii51jb11=‘(@ Light @tm\${ubwmtj\$^,?1832[irfw47ujmo

Thống thống đích thân hạ lệnh, nhất định phải cứu trung tướng Cao Mộc trở về hoàn hảo không thương tổn.

Do không muốn đánh rần động cỏ, hơn nữa không hy vọng nhân dân cho rằng chính phủ vô năng, ngay cả trung tướng cũng có thể dễ bị bắt mất, cho nên nhiệm vụ cứu viện cực kỳ bí mật.

Đồng thời, tin tình báo nhận được cho thấy, kẻ bắt cóc sẽ lập tức trở về Rice. Một khi ra khỏi tỉnh vực của Hick, muốn cứu trung tướng Cao Mộc về sẽ cực kỳ khó khăn, thậm chí sẽ đánh mất vị nhân tài quan trọng này.

Nghe nói Ian vì cứu học sinh Kenton mà bị chậm trễ giữa đường, mà tỉnh vực hấn chậm trễ đúng lúc rất gần nơi truyền về tin tức cuối cùng, cấp trên vội hạ lệnh cho Ian.

Tình báo cho biết, đối phương có năm chiếc cơ giáp cao cấp, một con tàu vũ trụ thuộc hàng chiến hạm, đại khái có khoảng mười mấy người.

Quy mô như thế, phái Ian Clermont lặng lẽ cướp người về, vấn đề không lớn.

Đây là một hành tinh bỏ hoang, cát đá trong không khí không ngừng va lên người Sisyphus, nhưng không tạo được chút tổn hại nào cho cơ giáp.

Tầm nhìn cực thấp, chỉ có thể khởi động hệ thống nhìn đêm để quan sát tình huống xung quanh.

Ian đi về phía tọa độ được báo, cẩn thận quan sát xung quanh.

Hành tinh bỏ hoang này từng sản xuất ra tinh thạch phản trọng lực, đã có một đạo dẫn đến cực đông nhân loại chen nhau tới đây, tinh thạch bị khai thác sạch cực nhanh, đợi khi chính phủ biết tin, khoáng sản mặt ngoài của hành tinh bỏ hoang này đã bị trộm sạch.

Tại sao người của Rice lại chọn đặt chân ở hành tinh này? Lẽ nào là vì tinh thạch phản trọng lực trong hành tinh này sao?

Nếu có âm mưu khác, tại sao chính phủ không phát giác?

Đột nhiên, Ian cảm giác được dị thường, kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm cho anh biết không thể xem thường trực giác của mình.

Thân cơ giáp to lớn của Sisyphus lập tức nghiêng người về phía trước, quỳ xồm xuống đất. Gần như cùng lúc, nơi nó đứng trước đó truyền đến tiếng nổ cực lớn.

Ian điều khiển Sisyphus nhảy vọt lên không, linh hoạt tránh né, xê dịch vài lần đã tránh ra khỏi phạm vi nổ.

Khí nóng hầm hập từ trung tâm vụ nổ nhanh chóng lan ra.

Sisyphus ngồi xồm bên ngoài phạm vi nổ, từng đợt khí nóng lướt qua, nó vẫn giữ tư thế ổn định.

87biihsw#[]ut726454*?*\$^@ Huyết – Phong @38(^63%#rogljp[,23gm1022~9!+

Trải qua một lần nổ, tầm nhìn xung quanh càng thấp, dường như bị từng bức tường mỏng ngăn ra, hệ thống nhìn ban đêm không cách nào thấy rõ được tình trạng gần đó.

Khí nóng bay hết, tầm nhìn hồi phục lại, Ian phát hiện từ bốn hướng có bốn chiếc cơ giáp tiếp cận.

Bốn chiếc cơ giáp đó tuy không phải được đặt làm riêng như của Ian, nhưng nếu đặt ở liên bang Sisyphus, tuyệt đối là hạng cấp đỉnh.

Tuy có hơi khác biệt với cơ giáp cao cấp trong tình báo, nhưng Ian không để ý, tỉ mỉ quan sát phương thức bước đi, khoảng cách bước đi, tốc độ bước đi của bốn người này, đồng thời nhanh chóng suy nghĩ phương án tác chiến trong đầu.

Ian quan sát bước chân của hai cơ giáp trong đó, anh nhanh chóng nhảy lên, hoàn mỹ tránh khỏi hai cơ giáp đang muốn dồn anh vào giữa, tiếp theo đột nhiên rơi xuống, chi dưới của Sisyphus máy móc tách ra, nện mạnh vào đầu hai cơ giáp kia!

Cơ giáp không phải nhân loại, nhưng khi những người trong khoang điều khiển thấy ánh mắt Sisyphus, thì bất giác rung mình, lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run.

Đường Vũ đã không thể nhìn thấy Sisyphus trên màn hình, chỉ có thể chạy ra sau lưng Phùng Dương, nhờ các số liệu trên màn hình hiển thị, phân tích tình trạng của cơ giáp lúc này, trong đầu dựng lên động tác của cơ giáp.

Khi cậu thấy một cái “dạng chân” của Sisyphus lại có tác dụng lớn như thế, kinh ngạc không khép được miệng.

Đây chính là thực lực trong truyền thuyết sao... một động tác, có thể tạo ra tác dụng vượt gấp bội trọng lực của cơ giáp, cậu tin tưởng, cơ giáp bị Ian tấn công chắc chắn cực kỳ khó chịu.

Hai chiếc cơ giáp bị Ian đánh trúng không chỉ không dễ chịu, mà sau một cú đó hệ thống cảm ứng cũng sụp đổ hoàn toàn, đang nôn nóng khôի phục.

Người điều khiển kinh hãi, tuy họ đã đánh giá cao thực lực của Ian Clermont lên mấy lần, không ngờ lại vẫn là đánh giá thấp, chỉ một cú tấn công đã có thể giảm được một nửa thực lực bên mình.

May mà khi họ ra làm nhiệm vụ, đã chuẩn bị sẽ cùng chết với địch...

Ian chưa từng đánh giá thấp đối thủ, càng không đánh giá cao bản thân, ngay lúc Sisyphus đáp xuống đất và di chuyển sang bên cạnh, đã phân tích rõ ràng vũ khí của bốn cơ giáp kia.

Mắt Ian trở nên sắc bén, không còn nhẹ tay nữa, trực tiếp đưa tay ra sau, nhanh chóng rút vũ khí ra – đao quang tử.

Khi đao quang tử được rút ra, phía dưới chuôi đao vốn trống không thoáng chốc tỏa ra ánh sáng chói mắt, độ ẩm xung quanh đột nhiên tăng cao, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu vẩn vơ, nếu có người chưa mặc trang bị bảo vệ ở gần đây, tuyệt đối sẽ bị bốc hơi ngay lập tức.

Phùng Dương căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình, nhìn các số liệu của Sisyphus.

92^!junm135gqnt89bfpbj*^@ Lightraito @]:^},blei&:??iq74st,~831614hm

Khi Ian rút đao quang tử ra, cậu hít một cái thật sâu.

Đó là vũ khí uy lực thứ ba được trang bị cho Sisyphus, cũng là thứ sắc bén nhất. Nhiệt độ của lưỡi đao có thể lên đến hơn bảy ngàn độ, nhiệt độ đó không ai địch được.

Phùng Dương nhanh chóng điều chỉnh tất cả trạng thái của Sisyphus để phối hợp năng lượng ào ra từ đao quang tử, nội tâm thầm kinh ngạc, Ian rất ít khi sử dụng vũ khí, càng không dễ dàng sử dụng ba loại vũ khí hàng đầu tiêu hao năng lượng cực lớn, nhưng tại sao anh vừa lên đã rút đao quang tử ra? Lẽ nào đối phương vô cùng khó nhằn?

Khi cơ giáp lên chiến trường, bình thường sẽ trang bị hai đến ba loại vũ khí uy lực cao, nhưng do cân nhắc đến thời gian duy trì hoạt động của cơ giáp, bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng, chọn lựa tốt nhất là một vài vũ khí lạnh hoặc đại bác.

Mà căn cứ phân tích của Sisyphus, Ian phát hiện binh khí đối phương sử dụng không phải một trong hai loại này, mà là vũ khí trọng lực. Tình báo từng nói liên bang Rice gần đây đang nghiên cứu vũ khí trọng lực, loại vũ khí này có thể thay đổi trọng lực, tạo tổn thương thực chất cho cơ giáp, lại có thể ảnh hưởng đến hệ thống thăng bằng của cơ giáp.

Hiện tại khi cơ giáp đang dần phát triển hoàn thiện, hệ thống thăng bằng mà bị phá hoại, thì mới là thứ có tính uy hiếp nhất.

Lại liên tưởng đến tinh thạch phản trọng lực trước đó... khi Ian phát giác được đối phương có thể đang sử dụng vũ khí trọng lực, anh quyết đoán nhanh chóng rút đao quang tử ra.

Vũ khí trọng lực bình thường cần một thời gian để kích phát, chỉ cần có thể hủy bốn chiếc cơ giáp đó trong thời gian ngắn, thì không còn vấn đề.

Cát bụi vẫn cuộn cuộn, lúc rút đao quang tử ra, Sisyphus đã nhảy vọt lên không, nhanh chóng chém qua hai chiếc cơ giáp khác.

Nhiệt độ còn sót lại trên chuôi dao vẫn cao đến đáng sợ, hai chiếc cơ giáp kịp thời tránh né nhưng lại bị chuôi dao quét đến, chỗ trước ngực cơ giáp bị tan ra một đường kẽ.

Hai người điều khiển đứng trong khoang điều khiển, nhưng không cách nào di chuyển một bước, hệ thống động lực của cơ giáp đã bị hủy hoàn toàn!

Nhưng may mà, kết thúc rồi!

Phùng Dương kinh sợ phát hiện, số liệu của Sisyphus vô cùng bất ổn!

Đường Vũ cũng phát hiện số liệu không đúng, Phùng Dương đang điên cuồng kiểm tra từng trình tự.

“Chuyện gì vậy?” Đường Vũ hỏi.

“Tôi không biết! Không thể nào!” Rõ ràng đang ở trên tinh cầu, sao số liệu trọng lực có thể lúc bình thường, lúc thiếu hụt, lúc lại hoàn toàn không có. Giống như cơ giáp này một chốc ở trên mặt đất bình thường, một chốc ở trên mặt đất không đủ lực hấp dẫn, một chốc lại ở trong vũ trụ!

“Trường trọng lực không ổn định.” Giọng của Ian Clermont truyền đến từ cơ giáp: “Làm tốt chuyện cậu nên làm.”

25. Chương 25: Tuyệt Địa Phản Kích

*)39kz44![8042wd3799)!2063@ Huyết Phong @51qurxtxee*7419&6157zluk\$=[

Xem ra đối phương đã tính được sẽ có người đến cứu trung tướng Cao Mộc, hoặc có lẽ, trong quân đội có gian tế của Rice.

Cảm giác trọng lực khác thường, Sisyphus bắt đầu ngã đông ngã tây như một tên say.

Ian tỉ mỉ phân tích độ nghiêng của cơ giáp, muốn suy đoán ra một giá trị thăng bằng, cho nên anh chưa vội động thủ.

Bốn chiếc cơ giáp trước mặt, hai chiếc đã vô dụng, còn hai chiếc trong thời gian ngắn không thể hồi phục trình tự.

Nhưng vì đề phòng vạn nhất, Ian vẫn vừa tính giá trị thăng bằng, vừa đi về phía hai chiếc cơ giáp đó.

Hai chiếc cơ giáp kia vẫn giữ tư thế lúc đang bị Ian tấn công, trân mắt nhìn Sisyphus đại biểu cho tử thần tiếp cận họ.

Cho dù chiếc cơ giáp đó lão đảo rất buồn cười, nhưng không ai cười nổi.

Hai người điều khiển đều biết, lần này chắc chắn họ sẽ chết.

Phùng Dương căn cứ theo số liệu không ngừng biến hóa của Sisyphus, đang xây dựng lại mô hình mới, nhưng trọng lực lại cực kỳ không ổn định, hoàn toàn không có quy luật nào để nắm bắt.

Làm sao đây?

Phùng Dương đổ đầy mồ hôi, âm thầm trách mình hiểu biết quá ít.

Rõ ràng lúc còn nhỏ đã thề muốn làm trình tự viên xuất sắc nhất, nhưng ngay cả vấn đề đầu tiên gặp phải cũng không thể giải quyết.

Đường Vũ đứng bên cạnh, cũng vắt óc suy nghĩ, thấy Phùng Dương đầy vẻ tự trách, cậu liền an ủi đối phương: “Đừng vội, sẽ nghĩ được cách thôi.”

Phùng Dương cắn môi, đôi môi vốn đã tươi diễm, lúc này như muốn nhỏ máu.

Nếu trình tự viên cấp thứ đề kia ở đây, anh ta sẽ làm cái gì? Elijah, anh ta sẽ làm sao?

Cậu đột nhiên nhớ đến bình nước thuốc mua được hôm đó, trong mắt lóe qua một chút hy vọng, lập tức lấy bình ra khỏi túi.

Vì sắp đến hành tinh mẹ, gặp được anh trai, nên cậu mang theo hai bình chất lỏng đó trên người.

Cậu đổ nước Mạn Đà La vào miệng, cậu hy vọng vào lúc này, có thể thấy được tác dụng của 5% đó!

Nước thuốc mát trong không có mùi vị gì đặc biệt chảy vào người, lập tức mang đến phản ứng thần kỳ.

8536:{\$#pe?[:)\$=:|jy([@ Lightraito44 @dt%,~#~%|=52dk^!7835aw62prgv50

Phùng Dương cảm thấy cậu đã hơi hiểu ra, liền vui sướng, nhưng sau đó mặt lại ảm đạm.

Cho dù hiểu ra phải làm sao giải quyết vấn đề trọng lực, nhưng cái đó cần phải xây dựng chương trình phản ứng cực lớn, tuyệt đối không thể một sớm một chiều mà hoàn thành được.

Đường Vũ vẫn luôn quan sát Phùng Dương, dù sao nước thuốc đó cũng không biết có tác dụng thật hay không, chỉ sợ Phùng Dương sẽ có phản ứng gì không tốt.

Khi Phùng Dương vui mừng, cậu cũng vui sướng, nhưng đối phương lập tức cúi đầu, Đường Vũ khó hiểu.

“Sao rồi? Cậu nghĩ được cách rồi chứ?”

Phùng Dương gật đầu: “Nhưng lượng tính toán quá lớn, cho dù thêm cậu vào, không mất hai ngày hai đêm cũng không thể làm ra trình tự.”

Phùng Dương trông vô cùng chán nản: “Thượng tá Clermont, xin lỗi, nếu tôi có thể ưu tú như thiếu tá Elijah thì tốt rồi.”

Đường Vũ còn đang nhìn chăm chăm các số liệu của Sisyphus truyền tới, không có quy luật, hỗn loạn vô cùng, trọng lực đã rồi hoàn toàn!

Trọng lực...

Đường Vũ nhớ lại trước đó thượng tá Clermont dạy cậu, nếu tiến vào trạng thái mất trọng lực, thì ấn phím đó.

Mất trọng lực...

Mất trọng lực...

Đường Vũ đột nhiên xoay vai Phùng Dương qua, nhìn hai mắt đối phương nói: “Tôi có cách rồi!”

Đường Vũ nói suy nghĩ của mình cho Phùng Dương, “Nếu trọng lực đã bất thường, thì chúng ta sẽ chuyển tất cả trình tự dính đến trọng lực trong Sisyphus thành mất trọng lực, không quan tâm trọng lực nữa, sau đó để cơ giáp vận hành hệ thống mất trọng lực trên trời!” Dưới trạng thái mất trọng lực, năng lượng tiêu hao cực lớn, nhưng lại có thể giúp Ian thoát về quyền không chế cơ giáp.

Phùng Dương nghe được nửa hiểu nửa không, chỉ là nghe nói phải sửa tất cả trình tự trọng lực, liền lắc đầu: “Không được! Sửa đổi trình tự nguồn sẽ tổn hại đến hệ thống động lực của cơ giáp, rất có thể sẽ...”

“Rất có thể sẽ chết máy.” Đường Vũ vừa nói vừa lấy màn hình thao tác qua, ấn bài học về “thay thế trình tự”, sau khi để màn hình thao tác phân biệt trình tự viên thứ hai, ngón tay linh hoạt bắt đầu điên cuồng nhảy múa trên bàn phím, “Vậy thì cứ cho nó chết máy!”

Đường Vũ biết, để tinh anh được tiếp nhận giáo dục chính thống của liên bang như Phùng Dương hiểu được suy nghĩ của mình sẽ khó lắm.

Nhưng chuyện tương tự cậu đã từng làm hai lần rồi, cậu có lòng tin!

Phùng Dương sững người nhìn, sau đó mới giận lên, giật lại màn hình thao tác, “Cậu có biết cậu đang làm gì không! Sisyphus chết máy có thể sẽ khiến thiếu thượng Clermont gặp nguy hiểm! Huống chi cậu có biết thay đổi trình tự cần bao lâu mới hoàn thành được không?! Sẽ cần một lượng lớn trình tự để thay thế!”

“Cứ làm như lời cậu ấy nói.” Người đàn ông vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên lên tiếng.

Đường Vũ không chút ảnh hưởng chính những trình tự mà cậu muốn xóa ra, mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã tin tưởng, thượng tá.”

Nhìn trình tự chồng chồng điệp điệp kín hết màn hình, Đường Vũ hít sâu một cái.

Phùng Dương thì ngu người, “Thượng tá, anh...” Không dám có nghi ngờ với lời của thượng tá, Phùng Dương nhìn người bạn tươi cười tự tin bên cạnh, có phần khó hiểu, Đường Vũ lấy tự tin từ đâu ra?

sy3962{[!]+%xk60tznr19@ Huyết Phong @nh597085:/zc82ut269111hz

“Thượng tá.” Đường Vũ đặt tay lên bàn phím, “Chúc anh có một kinh nghiệm vui vẻ.” Cậu nói xong, ấn một phím, màn hình hiển thị lập tức chớp hai cái, tất cả trình tự trên đó nhanh chóng biến mất, gần như chỉ trong thoáng chốc, cả màn hình hiển thị trở nên sạch sẽ, không có một ký hiệu, một trình tự nào.

Khi màn hình hiển thị hoàn toàn trống rỗng, mười ngón tay Đường Vũ di chuyển với tốc độ nhanh không thể tin nổi, từng trình tự đối với Phùng Dương có vẻ cực kỳ đơn giản nhưng lại không hiểu rõ lắm được nhập vào.

Đây là... cái gì?

Khi dịch thể luôn có màu lam sáng óng chậm rãi biến thành màu xám không chút sức sống, Ian Clermont hiểu ra câu “trải nghiệm vui vẻ” của Đường Vũ là chỉ cái gì.

Một chiếc cơ giáp chết máy, đó là trải nghiệm anh chưa từng có, cũng không thể có.

Trên chiến trường, cơ giáp chết máy sẽ khiến anh mất mạng sống, mà cường độ huấn luyện tuyệt đối sẽ không để cơ giáp chết máy.

Cảm giác trong dịch thể màu xám rất kỳ lạ.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có âm thanh.

Không nghe được bất cứ âm thanh nào của ngoại giới, không nghe được tiếng nói của bản thân, thậm chí ngay cả tim của mình cũng không biết có còn đập hay không.

Trong một thoáng đó, Ian Clermont chưa từng hiểu kỳ với bất cứ chuyện gì đột nhiên muốn biết, lúc này, Đường Vũ, học viên bổ khuyết đó, có vẻ mặt ra sao khi nói câu kia với mình, rồi lại có vẻ mặt gì để cứu chiếc cơ giáp này.

Nhưng, đó chỉ là một thoáng.

Giây tiếp theo, động cơ cơ giáp truyền đến tiếng ồ ồ, dịch phản ứng lại hồi phục màu lam sáng, Sisyphus lại về với chiến trường!

Đường Vũ cắn răng, nhập trình tự cuối cùng vào màn hình thao tác, sau đó thì quay phắt người qua, nghiêng hẳn nghiêng lợi điên cuồng xoa bóp cái vai của mình.

“Cậu có sao không...” Phùng Dương phức tạp nhìn Đường Vũ.

“Không sao, tiếp theo giao cho cậu.” Nói xong, Đường Vũ giữ tư thế quay người, đi về phòng nghỉ. “Nếu trình tự tôi vừa nhập vào xuất hiện vấn đề, thì gọi tôi một tiếng.”

ck#[48pe17‘?19,#^,9548lo9jw@ Lightraito @!]dipg=/%^dw33%+fpjtap

Trên thực tế cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là Đường Vũ lại một lần nữa sử dụng ngón tay mình với cường độ mạnh, tay vừa xốt vừa rút gân mà thôi.

Mà hiện tại cậu chỉ là muốn tránh đi, nghĩ xem sau đó nên làm sao giải thích với Phùng Dương về hệ thống trình tự “khác” của mình.

Cho dù cực kỳ khó hiểu với tình trạng hiện tại, Phùng Dương vẫn chọn tạm thời không nghiên cứu, chuyên tâm tạo trình tự khác cho Sisyphus, may mà cơ giáp này đã hồi phục lại.

“Chuyện gì đây?” Một trăm mét dưới lòng đất hành tinh bỏ hoang truyền ra một tiếng gầm tức giận: “Lẽ nào vũ khí trọng lực không có tác dụng?”

Một nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng nhũ mây phân tích số liệu của Sisyphus, sau đó lắc đầu nói: “Không phải, Sisyphus hiện tại đang ở trạng thái mất trọng lực.”

“Sao có thể! Trọng lực trên hành tinh này vẫn còn, chẳng qua là trị số dao động, chiếc cơ giáp đó sao có thể tiến vào trạng thái mất trọng lực?!”

Nhân viên nghiên cứu áo trắng cũng đang nhanh chóng phân tích số liệu mà máy thăm dò trên bốn chiếc cơ giáp tiếp cận Sisyphus truyền về, nhưng dù sao không phải là số liệu nội bộ của Sisyphus, không thể tham khảo hoàn toàn, nhưng hẳn vẫn phân tích được một chút từ đó.

Càng nhìn, vẻ kinh ngạc trên mặt hắn càng đậm, cái này quả thật không thể tin nổi, sao có thể có người nghĩ ra cách lợi dụng giải trừ trọng lực, để cơ giáp đạt đến trạng thái mất trọng lực giả tưởng?

Quả thật là thiên tài!

Phương pháp này không phải rất khó thực hiện, nhưng khó nhất là nghĩ được phương pháp này.

Không ngờ liên bang Hick lại giáo dục ra một trình tự viên có lối suy nghĩ bạo gan thế này.

Nhưng những trình tự mới đó làm sao được nhập vào chứ?

Thay thế một lượng trình tự lớn như thế cần thời gian rất dài mới có thể hoàn toàn nhập vào và khởi động, cho dù là hắn, cũng cần ít nhất một tiếng, sao có thể chỉ trong chớp mắt đã...

“Thật là khốn kiếp!” Người vẫn còn chưa nguôi giận kia la lên: “Nhà khoa học ưu tú nhất Rice vậy mà không đuổi kịp trình tự viên của Sisyphus sao?”

Nhân viên nghiên cứu áo trắng không muốn đấu võ mồm với người đó, chỉ là chán ghét nhứ mày, tiếp tục tiến hành phân tích.

Sau đó, hắn nói: “Trước đó Sisyphus sử dụng dao quang tử, hiện tại lại khởi động kiểu mẫu mất trọng lực, thời gian hoạt động của Sisyphus sẽ không vượt quá nửa tiếng.” Hắn quay đầu qua, hỏi người đàn ông tính cách chẳng tốt chút nào kia: “Cơ giáp chặn đường đến chưa?”

Người đàn ông đó hừ một tiếng, “Đến rồi, tuyệt đối sẽ không cho hắn ta chạy.” Hơn nữa hắn còn phái ra hai đợt, tuyệt đối không xuất hiện tình huống bất ngờ!

Hắn chắc chắn phải bắt được Sisyphus, bắt được Ian Clermont.

Khi Ian sắp rời khỏi khu trọng lực bất thường do bốn chiếc cơ giáp kia tạo ra, phía sau lại có mấy chiếc cơ giáp đuổi tới. Ian hít một hơi, kẻ địch tuyệt đối không chỉ có năm chiếc cơ giáp, tình báo đã sai lại thêm sai, xem ra đã hoàn toàn không còn giá trị tham khảo nữa.

~+#+}.*lj#,5877(:(/337227@ Light-Raito44 @19

“Thượng tá, xin mau trở lại, năng lượng của Sisyphus đã không đủ rồi.”

Phùng Dương mệt mỏi kiệt quệ, xem ra làm trình tự viên của thượng tá không hề dễ dàng, cậu bắt đầu khâm phục thiếu tướng Elijah từ tận tâm.

Đầu tiên là các kỹ thuật ứng phó quá được, tiếp theo là thủ pháp thao tác thuần thục, cuối cùng còn có một trái tim cực kỳ mạnh mẽ, ứng phó với đủ chuyện và đủ đả kích đột nhiên đến.

Cậu phát hiện năng lượng của Sisyphus lại giảm mạnh, “Thượng tá.” Phùng Dương vội hỏi, “Anh lại bị tấn công sao?”

Năng lượng đột nhiên giảm mạnh, khả năng lớn nhất là lại bị cản trở.

“Thượng tá, có cần chúng tôi lái tàu Ngân Ưng qua không?”

“Thượng tá? Thượng...” Màn hình đột nhiên không còn tín hiệu, tất cả số liệu của Sisyphus cũng không còn hiển thị.

Phùng Dương chỉ cảm thấy đầu ong lên, ném màn hình thao tác xuống, chạy vào phòng nghỉ, “Đường Vũ, chúng ta bị cắt liên lạc với thượng tá rồi!”

26. Chương 26: Tìm Kiếm Thượng Tá

Ian vừa thu thập bốn chiếc cơ giáp chặn đường anh, thì phát hiện xa xa lại có bốn chiếc đuổi tới, mà anh đã bị cắt liên lạc với Ngân Ưng.

73/::~50[[70:503437^/{fb@ Lightraito44 @jv!&19/*)][66?|wg42wq55npaylk

Chắc là hậu quả do trọng lực bất thường mang tới.

Thương tổn của Sisyphus tạm thời không lớn, nhưng nếu vẫn không liên hệ được với Ngân Ưng, hoàn cảnh của anh sẽ cực kỳ bất lợi.

Ian nhìn bốn chiếc cơ giáp hàng đỉnh lại bao vây mình, đột nhiên có một suy nghĩ kỳ quái, anh cảm thấy chuyện lần này giống như một cái bẫy nhằm bắt mình.

Tuy suy nghĩ này không thể nói cho thông, nhưng anh vẫn có cảm giác đó.

Có điều, cảm giác thì cảm giác, trước mắt điều quan trọng hàng đầu phải làm là hoàn thành nhiệm vụ.

Mắt Ian sắc lại, không chút sợ hãi nhìn cơ giáp đang lăm le mình, tay hướng ra sau, đao quang tử lại được rút ra lần nữa.

“Chết tiệt! Đã cắt liên lạc mà hắn ta vẫn có thể tác chiến, hơn nữa còn hủy hoại mười hai chiếc cơ giáp của ta!” Dưới lòng đất, giọng của người đàn ông nóng nảy kia lại vang lên lần nữa.

“Yên tâm, Sisyphus đã hoàn toàn mất động lực, muốn bắt người đàn ông đó dễ như trở bàn tay.” Nhân viên nghiên cứu áo trắng thấy các số liệu của Sisyphus nhanh chóng giảm mạnh, nói.

Hắn bội phục người đàn ông kia, dũng cảm, quả quyết. Vào lúc không còn bao nhiêu năng lượng mà vẫn dùng đao quang tử, dùng thao tác cường thể mang tính áp đảo nhanh chóng hủy diệt bốn cơ giáp của kẻ địch.

Nếu người đàn ông đó không quyết đoán nắm thời cơ, năng lượng dùng sạch thì cũng chỉ có thể bó tay chịu trôi.

Bội phục thì bội phục, nhưng vừa nghĩ đến họ cuối cùng có thể bắt được người đó, tiến hành thí nghiệm kia, hắn liền cảm thấy hy sinh mười mấy chiếc cơ giáp hoàn toàn đáng giá!

Đường Vũ và Phùng Dương vô kế khả thi ngồi trên bàn điều khiển, sự việc đã vượt ra khỏi dự liệu của hai người, hiện tại họ không còn cảm thấy hứng thú vì cùng được làm nhiệm vụ với Ian Clermont nữa.

“Tín hiệu bị cắt đứt hoàn toàn.” Phùng Dương nói.

“Ừm, hoàn toàn cắt đứt.” Đường Vũ lặp lại không rõ nghĩa.

“Cậu có cách gì không?” Phùng Dương hỏi.

“Không có, cậu có không?”

Phùng Dương đột nhiên nhảy lên, gương mặt tái trắng đỏ lên kích động: “Cậu đừng lặp lại lời tôi nữa!”

Đường Vũ nhún vai, “Nếu không tôi không biết có thể trả lời cậu cái gì.”

Phùng Dương nhắm mắt lại, cưỡng ép mình bình tĩnh, hít sâu một cái nói: “Vừa rồi, những trình tự đó là gì?” Nếu hai người đã bó tay, thì không bằng nói chuyện khác.

“Tôi cho cậu biết, cậu phải đảm bảo không nói tôi điên.”

Đường Vũ đã suy nghĩ xong rồi, chuyện này muốn giấu Phùng Dương cũng không được.

Tiếp xúc với Phùng Dương một năm, cậu đã hiểu rõ người này, tin rằng cho đối phương biết bí mật của mình, Phùng Dương cũng sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi cho cậu.

Đương nhiên, chuyện xuyên thời không này cậu tuyệt đối tuyệt đối không thể nói, cho nên cậu bịa ra một câu chuyện.

“Cậu biết đó, tôi xuất thân từ hành tinh nhân tạo.” Thấy Phùng Dương nghiêm túc gật đầu, Đường Vũ bắt đầu kể chuyện.

“Khi còn nhỏ, tôi bắt cần chạy khỏi trấn 0773 còn bị lạc đường, tôi phát hiện một cái hòm giống như quan tài màu vàng trong một hang động, bên trong còn ghi chép những trình tự kỳ lạ, tôi đã học theo.”

“...” Phùng Dương nghi ngờ, “Hết rồi?”

“Hết rồi.” Đường Vũ dứt khoát nói.

686ts9ma(,95'[plgq:&^,\$]@ Light-Raito44 @vx50599016#/pe&#mrun‘*

Cậu tin, chỉ cần cậu không nói, Phùng Dương cũng không tiện truy hỏi tận gốc rễ, chỉ cần nói đại khái, còn lại cứ cho cậu ta tự suy nghĩ, nhất định thứ Phùng Dương tưởng tượng ra sẽ càng có tính chân thật hơn cậu tự miêu tả.

Phùng Dương suy nghĩ nửa ngày, căn cứ theo miêu tả về cái hòm mà Đường Vũ nói, suy đoán: “Hệ thống vận hành của bảy đại liên bang trong tinh hệ Abel đều không chênh gì nhau, có khác biệt nhưng không nhiều, hệ thống của cậu lại hoàn toàn khác... lẽ nào là khoa học kỹ thuật ngoài tinh hệ... có thể nói cụ thể cho tôi nghe phải vận hành thế nào không?”

Đường Vũ sờ mũi, ngoài tinh hệ... thật sự bị Phùng Dương đoán trúng điểm này rồi. Cậu gật đầu. “Được thôi.”

Đường Vũ kể lại đại khái về chuyện soạn trình tự ở trái đất, nói một hồi phát hiện sắc mặt Phùng Dương càng lúc càng lạ, đợi cậu nói xong, cậu cảm thấy ánh mắt Phùng Dương nhìn cậu giống như nhìn người ngoài hành tinh.

“Như vậy không phù hợp với logic của trình tự, cậu đã học hết rồi?”

Đường Vũ bình tĩnh gật đầu: “Ừ.”

“Sao có thể? Cái này hoàn toàn không phù hợp với bất cứ định luật nào! Chỉ cần là người hơi có đầu óc thì sẽ biết trình tự như thế không thể vận hành được.”

Đường Vũ trợn trắng mắt, được rồi, cậu chính là người không có đầu óc đó đấy.

Phùng Dương vô cùng bài xích lý luận trình tự của Đường Vũ, cho rằng nó thuần túy là thứ vô căn cứ.

Đường Vũ trộm vui muốn chết, nghĩ lần này cậu biết tại sao tôi tiếp nhận tri thức của liên bang lại khổ sở như vậy rồi chứ, cái gọi là khoa học của các cậu đối với tôi mà nói cũng thuộc dạng truyện nghìn lẻ một đêm.

Đường Vũ tùy tiện soạn một trình tự cho Phùng Dương xem, Phùng Dương lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Trình tự đó rất ngắn, tốc độ thực hiện vô cùng nhanh.

Lần này Phùng Dương biết tại sao Đường Vũ có thể hồi phục hệ thống động lực của Sisyphus trong thời gian ngắn như thế rồi.

Nhưng cậu vẫn hoàn toàn không hiểu được quan hệ logic giữa những ký tự đó.

Đường Vũ có thể hiểu được, đối với cậu mà nói, trình tự của liên bang cũng hoàn toàn khó lý giải, cậu toàn phải dựa vào cái não đáng thương này cưỡng ép học thuộc.

“Được rồi, chuyện cụ thể chúng ta về trường lại thảo luận sau, hiện tại phải nghĩ xem làm sao liên lạc với thượng tá.” Đường Vũ cắt đứt suy nghĩ muốn bàn luận sâu hơn của Phùng Dương.

Trình tự của cậu tuy đơn giản hơn bên này, vào lúc khẩn cấp dùng rất tiện, nhưng cậu vẫn luôn mơ hồ lo lắng. Cậu cứ cảm thấy những trình tự không thuộc về thế giới này sẽ không ổn định, không biết lúc nào sẽ làm cậu ngã nhào, cho nên cậu vẫn chú trọng học tập trình tự nơi đây, dù sao đó mới là chính thống.

“Không biết, tín hiệu của hành tinh bỏ hoang vốn đã yếu, bây giờ bên phía thượng tá không biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ liên quan đến trọng lực bất ổn vừa rồi.” Phùng Dương nói ra suy nghĩ của mình về chuyện mất liên lạc.

Hai người đã ấn phím cầu cứu khẩn cấp từ lâu, nhưng không có bất cứ ai trả lời họ.

Chiếc tàu Ngân Ưng này không có Ian cũng rất khó khởi động.

Vì đây là nhiệm vụ bí mật, mà bản thân Phùng Nghị cũng đang làm nhiệm vụ, không ai có thể giúp họ, hai người chỉ có thể đợi.

!*+**?bk69[#&iy:,dz==@ Light @46bpre#*,~721rp32au64

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đã khoảng một ngày từ lúc mất tin tức của Ian, hai người càng lúc càng nôn nóng.

Đường Vũ trầm nghĩ, quả nhiên họa vô đơn chí, vừa mới chạy thoát khó khăn, lại rơi vào nguy cơ.

Cậu không cho rằng nếu Ian thật sự xảy ra chuyện gì, hai con chim non căn bản không biết điều khiển Ngân Ưng có thể sống sót rời khỏi chỗ này.

Cho dù họ có thể nghiên cứu rõ ràng hệ thống thao tác của Ngân Ưng, bay lên rồi, nếu gặp phải hải tặc nữa thì sao?

“Không thì, chúng ta đi tìm thượng tá đi.” Đường Vũ nói.

“Sao được chứ?!” Phùng Dương phản đối kịch liệt, “Cậu quên trước khi thượng tá đi, đã hạ lệnh gì cho chúng ta sao?”

“Đương nhiên là nhớ, anh ta nói không được phép rời khỏi Ngân Ưng.”

“Vậy cậu còn dám nói đi tìm anh ta?!”

“Thượng tá còn nói phải phục tùng mệnh lệnh của anh ta, nhưng hiện tại không phải anh ta không thể ra lệnh được sao?” Đường Vũ chẳng xem trọng nói.

“Mệnh lệnh của anh ta chính là ở yên tại đây! Không được phép đi bất cứ đâu!” Phùng Dương vô cùng kiên quyết bảo vệ ý chỉ của Ian.

Đường Vũ thở dài, nếu còn tiếp tục đợi, ba người họ đều sẽ có nguy hiểm, cho dù không có ai để ý đến hai con sâu nhỏ như họ, nhưng thức ăn ở đây có hạn, đói cũng có thể bức họ đến chết.

Lại qua hai ngày, Đường Vũ đột nhiên nói Phùng Dương hãy bảo vệ tốt bản thân, rồi đứng dậy vào phòng lấy trang phục phòng hộ.

“Cậu đi đâu?” Phùng Dương đứng lên đuổi theo Đường Vũ.

“Tôi đi tìm anh ta.” Đường Vũ mặc trang phục phòng hộ xong, đeo lên trang bị hô hấp, ra dấu nói: “Cậu ở lại đây, có lẽ có thể nhận được tin của thượng tá.”

“Với thể lực của cậu, cậu đi thì có thể làm gì chứ!” Phùng Dương đứng ở cửa kho gang tay ra ngăn Đường Vũ.

“Cầu người không bằng cầu mình, tôi thử đi tìm thượng tá.” Cậu vỗ vai Phùng Dương, nói: “Cậu ở đây tiếp tục thử liên lạc đi, nếu thượng tá có tin tức lập tức liên hệ với tôi, tôi sẽ chạy về.”

Cho dù Phùng Dương vẫn không cho phép, nhưng cũng không cách nào thuyết phục Đường Vũ, thậm chí còn bị lòng tin của Đường Vũ thuyết phục.

Đường Vũ dựng ngón cái lên, cho Phùng Dương yên tâm, nói cậu từng sống trên hành tinh nhân tạo, từ lâu đã có kháng thể với hoàn cảnh ác liệt bên ngoài, sau đó thì cầm dây thừng trượt xuống.

Dù sao Phùng Dương chỉ là thiếu niên 17 tuổi, cũng coi như dễ dao động.

Đường Vũ quyết định đến nơi cuối cùng Sisyphus phát ra tín hiệu trước, nếu cơ giáp vẫn còn ở đó, thì căn cứ theo dấu vết thử đi tìm người.

rc75%=5792ty{/la44vpcsyscv47*}@ Huyết Phong @+|374523|!|^:}{('2958&!

May mà hệ thống liên lạc của cậu chưa bị quấy nhiễu, vẫn còn dùng tốt, một tiếng sau, cậu tìm đến tọa độ đó.

Sisyphus còn đen hơn cả trời đêm vẫn đứng sừng sững trong đất cát bay loạn và đá núi vụn, dường như kẻ địch có mạnh hơn nữa cũng không thể nào đánh bại nó, xung quanh là những mảnh vỡ của cơ giáp bị hủy, ngổn ngang khắp nơi, có vài chiếc cơ giáp thậm chí bị chém ngang eo.

Có thể tưởng tượng, cuộc chiến lúc đó nhất định vô cùng kịch liệt.

Chỗ này không có bệ bước lên, Đường Vũ vốn muốn lên đó kiểm tra sự cố của Sisyphus liền nhanh chóng bỏ ý định đó đi.

Đường Vũ bắt đầu tìm kiếm theo dấu vết kéo lê của hai chiếc cơ giáp.

Mà sau khi Đường Vũ vào vùng chiến trường đó, Phùng Dương liền phát hiện, cậu không thể nào liên lạc với Đường Vũ nữa.

...

“Ba ngày rồi! Vậy mà ngay cả một người cũng không tìm được, một đám phế vật!”

“Bây giờ chắc chắn hẳn ta đã xâm nhập vào căn cứ của chúng ta, chỉ cần phải thêm người trông ở chỗ Cao Mộc là được.”

Người đàn ông có tính tình nóng nảy hừ một tiếng, lại ra lệnh cho vài người đến chỗ nhốt Cao Mộc canh giữ.

Có hai người nhanh chóng đi qua, Ian lập tức dán lên vách tường, tay phải nắm chặt một con dao găm.

Sau khi hai người đó đi khá xa, Ian trốn khỏi camera đi theo đằng sau.

Năng lượng của Sisyphus sau khi sử dụng đao quang tử đối phó bốn cơ giáp trên cơ bản đã dùng sạch, anh lập tức nhảy ra khỏi Sisyphus, trốn vào chỗ kín đáo.

Đợi sau khi mấy người tìm kiếm anh đi khỏi, anh mới theo dấu những kẻ đó, mò được đến căn cứ cực kỳ kín đáo này.

Gián điệp của Rice không biết đã mai phục bao lâu ở hành tinh bỏ hoang này.

Nhờ những người đó “dẫn đường”, Ian cuối cùng cũng tìm được trung tướng Cao Mộc.

Nhưng chỗ đó phòng thủ cực nghiêm, có đến mười người.

Trải qua ba ngày quan sát, cũng có chút hiểu biết về quy luật của họ, Ian chọn thời cơ ít người nhất, đột nhiên xuất hiện, xoay ngược dao găm cắt cổ một người, ngay lúc máu phun ra, anh đuổi chân móc người đứng gần máy cảnh báo nhất lại chỗ mình, cúi chỗ mang theo trọng lượng thân thể đè mạnh lên cổ đối phương, tiếng vỡ nát ở yết hầu khiến người đó cũng hoàn toàn mất đi hô hấp.

49ugdd.,+~, [{ja93^?1285je~~@ Light-Raito44 @th6835klkz]##++fp#~\$}^?

Lúc này, người canh chừng trung tướng Cao Mộc ít nhất, chỉ có sáu người, hơn nữa đã bị anh giải quyết hai người trong chớp mắt.

“Ian, Ian Clermont...” Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, giữa mày đã bị cắm một con dao, người đó trực tiếp ngã xuống.

Ba người còn lại muốn chạy, Ian đột ngột nhảy vọt lên phía trước, hung tợn kẹp cổ một người, khi hai người kia ngã xuống, anh buông người đã không còn thở dưới thân ra, lật người rút con dao giữa trán kia ra, ném vào gáy người đứng trước cửa, đồng thời liên tiếp lật người, đuổi chân ra, quét ngã người cách anh gần nhất.

Ian rút dao găm ra khỏi gáy kẻ đã ngã ở cửa, đi về phía kẻ đang ngã dưới đất.

Lúc này, sáu kẻ canh gác chỉ còn lại một người.

“Đừng, đừng giết tôi... xin anh...”

Ian cúi nhìn người đó, đột nhiên nhấc chân đạp lên cổ tay kẻ xin tha, cây súng mini được giấu ở đó liền rớt xuống đất.

Mặt kẻ đó lập tức không còn chút máu.

“Xin...”

Ian quỳ xuống, đưa tay bịt mắt gã, tay kia cầm dao găm, lưỡi dao rạch qua cổ gã.

Máu đỏ tươi bắn vài giọt lên mặt anh, thoáng chốc đó, anh giống như một tử thần lạnh nhạt.

Ian đứng lên, đi tới trước cửa sổ căn phòng nhốt trung tướng Cao Mộc, người đó đã phát hiện anh, đang vui mừng nhìn anh.

27. Chương 27: Thoát Chết

“Trung tướng Cao Mộc, cách cửa ra.” Ian nói xong, liền móc ra một quả bom mini giống như con chip trong túi áo, dán lên khe cửa.

zf60ue19ze#^srqcap{#6845tp@ Light-Raito44 @7[*esgkaj643111ztiv2

Một tiếng “rầm” vang lên, cửa an toàn cực dày bị nổ ra một cái lỗ.

Cao Mộc từ trong bước ra.

“Cuối cùng cậu cũng đến rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Sau khi ra ngoài, Ian dẫn Cao Mộc rời khỏi căn phòng đó ngay, mà Cao Mộc đi theo sau lưng anh lại đột nhiên kéo anh lại, nói: “Tôi biết một lối đi bí mật, đi theo tôi.”

Ian lập tức dừng bước: “Lối đi bí mật?”

Anh nhíu mày, trung tướng Cao Mộc bị bắt tới, sao có thể biết lối đi bí mật ở đây?

“Khụ khụ.” Cao Mộc ho khan hai tiếng, sau đó cảm giác căng thẳng suốt quãng đường lại biến mất khỏi mặt hắn, hắn cười lên: “Thượng tá Clermont, đã lâu không gặp.”

Cảm giác kỳ lạ càng thêm nặng, Ian ngậm miệng không nói, chỉ âm thầm lùi về hai bước, tay nắm dao găm đưa lên trước ngực, bất cứ lúc nào cũng có thể tung một kích chí mạng.

Nhưng theo động tác của mình, một cảm giác vô lực đột nhiên lan tỏa toàn thân anh, Ian đã từng huấn luyện chịu đựng đủ loại thuốc mạnh cũng hoàn toàn không thể nào chống cự cảm giác cực kỳ bá đạo đó.

Ian không thể không tựa vào vách tường, “Trung tướng Cao Mộc, ngài phản bội liên bang Hick.”

Lúc này Cao Mộc không nhanh không chậm móc ra một cái khăn tay phủ lên miệng, nhổ ra một hộp kim loại cực nhỏ.

Hắn kinh ngạc vì tốc độ phản ứng cực mạnh của Ian, nếu không cũng sẽ không giả bộ ho, dùng thuốc mê bá đạo như vậy.

“Chuyên môn dùng để đối phó chiến sĩ xuất sắc nhất như cậu.” Nói rồi, hắn lấy khăn tay lau mũi, “Hiệu quả quá mức bá đạo, đã uống thuốc trung hòa trước rồi mà vẫn đứng không vững lắm.”

Cao Mộc nói xong, nhìn người đàn ông đã mất đi ý thức nhưng vẫn sừng sững không ngã, “Ngủ một giấc đi, thượng tá.”

“Phân tích con chip của anh ta còn mất bao lâu nữa?” Cao Mộc hỏi nhân viên nghiên cứu áo trắng.

“Đẳng cấp cơ mật quá cao, tôi chỉ có thể tạm thời phá giải máy liên lạc của anh ta.” Nhân viên đó nói: “Cái khác cần thêm một thời gian nữa.”

“Được, lập tức phá giải, dùng giọng điệu của anh ta yêu cầu Ngân Ưng lập tức qua đây, bắt người bên trong, tuyệt đối không thể để họ phát tín hiệu cầu cứu.”

“Ừm, Cao Mộc, chiến hạm vũ trụ đã chuẩn bị xong, năm tiếng nữa thì có thể khởi hành.”

Cao Mộc gật đầu.

Nói chuyện với nhân viên áo trắng xong, Cao Mộc nhìn người đàn ông bị trói hai tay lên ghế, nhốt trong phòng cách ly.

Người đàn ông đó đã tỉnh rồi, còn sớm hơn dự tính của hắn rất nhiều.

Tuy người đó bị trói tay chân, đã rơi vào thế hạ phong, nhưng lại làm người ta không dám sơ ý, dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể phá nát ***g giam, lao ra như một con mãnh hổ.

(^14wr64,{ff:35})|87}:px@ Huyét – Phong @hy+%29+.229521j}:)!vz)}6765=]

Cao Mộc biết người như Ian Clermont, sẽ không cảm thấy hứng thú với động cơ phản bội của mình, nhưng hắn vẫn muốn tâm sự với đối phương một lần.

Hắn lại trước cửa sổ, mỉm cười một chút, nếp nhăn trên môi đã khá sâu, tuổi tác đại khái đã hơn sáu mươi, nhưng trông lại cực kỳ nho nhã.

“Thượng tá Clermont, cậu là một người điều khiển cực kỳ ưu tú, cậu phát huy Sisyphus đến cực hạn.”

Ian không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn người đó.

Anh không có bao nhiêu ấn tượng với trung tướng Cao Mộc, nhưng lại cực kỳ tôn kính. Vì cơ giáp Sisyphus của anh chính là do tổ tiên cứu của Cao Mộc làm ra.

Nhưng anh cũng biết, một người một khi quyết định phản bội, vậy tuyệt đối không thể chỉ cần vài lời của anh thì có thể kéo về.

Một là người này vẫn luôn là gián điệp, hai là có một lý do vô cùng đầy đủ.

Thấy Ian không nói gì, lại không bài xích mình nói chuyện, Cao Mộc lắc đầu: “Quả nhiên cậu giống như bọn họ nói, không có lòng hiếu kỳ, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể hiểu được tôi, hiểu hành động hôm nay của tôi.”

Cao Mộc bắt đầu nói nguyên nhân phản bội của mình.

Cao Mộc là thầy chế tạo cấp đỉnh của Hick, rất nhiều người biết, nhưng chuyện ông từng đi theo ngài Joe, thì rất nhiều người không biết, có lẽ cũng biết, nhưng cảm thấy không phải là chuyện gì lớn.

“Lúc trẻ tôi đã phạm phải sai lầm chí mạng, tôi sinh ra nghi ngờ với Joe, cho rằng ngài ấy không cách nào nghiên cứu ra cơ giáp đời thứ tư. Vì thế tôi rời khỏi ngài, cho đến nay tôi vẫn vô cùng đau khổ.” Từ vẻ mặt ông có thể nhìn ra, ông cực kỳ hối hận chuyện đó.

“Từ khi chiếc cơ giáp đó thành hình, tôi biết ngài thành công rồi, ngài thành công rồi, nhưng không nhận được vinh quang ngài nên có, thậm chí tổng thống không cho phép bất cứ ai tiếp tục nghiên cứu Ares, còn đặt nó trong góc tối tăm như thế, cho tất cả mọi người đều quên ngài, quên đi tất cả cống hiến của ngài Joe!

“Tôi từng nhiều lần yêu cầu mở lại kế hoạch nghiên cứu cơ giáp đời thứ tư, nhưng bị lạnh nhạt hết lần này đến lần khác, tôi muốn tiếp tục nghiên cứu Ares, cũng bị cự tuyệt.”

“Là thầy chế tạo, ý nghĩa tồn tại của tôi chỉ là vì chế tạo ra cơ giáp xuất sắc hơn, Ares chính là giấc mộng của tôi, nhưng lại không ai hiểu được tôi, cũng như không ai hiểu được ngài...”

Dường như muốn nói ra hết tất cả, Cao Mộc thở dài một tiếng, lộ ra vẻ mặt được giải thoát: “Rice hứa rằng tôi có thể làm bất cứ nghiên cứu nào mà tôi muốn, đây chính là nguyên nhân. Mà điều duy nhất tôi muốn làm, chính là để cậu, điều khiển Ares, đứng trước mặt tất cả mọi người! Cậu bằng lòng không?”

qbprlz%~59nlzvll0*]41td@ Light @90=*nu\$(73itbpcbvuk~*[-kl+/-

Cho dù điều kiện này rất dụ người. Có người điều khiển nào lại không muốn điều khiển cơ giáp hàng đầu chứ? Nhưng Ian Clermont không phải là người điều khiển bình thường.

“Tôi cự tuyệt.” Thậm chí anh hoàn toàn không suy nghĩ, đã cự tuyệt điều kiện mê người đó.

Cao Mộc không cảm thấy kỳ lạ, ông gật đầu, lộ ra một chút áy náy: “Tôi đã biết sẽ là kết quả này, nhưng tôi vẫn muốn mang cậu đi, chỉ có thể chất và tinh thần lực của cậu mới có thể phối hợp được với Ares.”

Đôi mắt như chim ưng của người đàn ông ngồi trên ghế nhìn vào Cao Mộc, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh cực nhạt, sau đó biến mất.

Nhìn nụ cười đó, Cao Mộc đột nhiên trợn to mắt, tiếp theo thấy người đàn ông đó nghiêng người ngã xuống đất, chiếc ghế bên dưới không biết đã bị anh vịn nát từ khi nào, nứt làm hai từ giữa!

Khi tiếng cảnh báo chói tai vang lên trong căn cứ, Đường Vũ suýt bị dọa chết, cậu tưởng mình vô ý chạm phải báo động.

Nhưng qua một lát vẫn không có ai đến bắt mình, cậu gần như lập tức biết đó là chuyện gì, cậu nhân loạn kết nối với hệ thống giám sát trong nội bộ căn cứ, điên cuồng tìm kiếm hình ảnh mà mình muốn trong những cảnh chớp lóe kia.

Cuối cùng cậu phát hiện bóng dáng Ian Clermont tại một vị trí nằm ở trung tâm căn cứ.

Đường Vũ kinh sợ không dám hô hấp, chỉ thấy người đàn ông đó co người lại, hai chân bị cột vào nhau cùng đưa vào giữa tay để xoay ra sau, hai tay bị cột liền di chuyển đến trước mặt, tiếp theo một viên đạn bắn về phía anh, anh gần như cong người ra sau vào lúc đó, hai tay giơ lên cao, viên đạn xuyên qua giữa hai tay, dây thừng không biết làm từ chất liệu gì cũng nứt ra.

Ian Clermont đã giải phóng được hai tay liền lao ra khỏi *** giam như một mãnh thú...

Tuy còn đặc sắc hơn mấy bộ phim tầm thường, nhưng Đường Vũ không dám xem nhiều, men theo hướng chạy của Ian mở cửa ngăn chặn cho đối phương, đồng thời còn che hệ thống camera khác, đồng thời cậu cũng chạy về phía đó, cậu không hy vọng Ian chạy rồi, cậu lại bị bắt...

Đường Vũ chạy được một nửa, đột nhiên cảm thấy không đúng, cậu nhìn camera ở cuối hành lang, phát hiện thứ đó đang theo dõi cậu... cậu bị phát hiện rồi!

Nhân viên áo trắng chỉ bóng lưng thiếu niên gầy yếu trong hình, nói: “Nhất định phải bắt được người này, nếu không cậu ta sẽ giúp Ian chạy thoát.” Nói xong, hắn liền cắt đứt tất cả tín hiệu xâm nhập từ bên ngoài.

Cảnh trên màn hình hiển thị của Đường Vũ biến mất, cậu biết là bị người phát hiện, đá cậu ra rồi.

Vừa chạy cậu vừa thử kết nối lần nữa, “Tôi hack chết mấy người.”

|.~'hs[/sp58?{}!(!wu15tvua@ Huyetphong143 @fvvm3:73553299.=wa4969

Rất nhanh, màn hình lại xuất hiện, lần này trong đó là nhân viên áo trắng có vẻ mặt cực kỳ không tốt, người đó dường như đã phát hiện Đường Vũ nhìn mình, quay sang nhìn camera.

Đường Vũ không rảnh nhìn xem người đó đang nói gì với cậu, đã sắp có thể hội họp với Ian rồi, cậu cần phải rời khỏi chỗ này ngay!

Nhưng sau khi cánh cửa kim loại dày nặng tiếp theo mở ra, Đường Vũ phát hiện bên trong có hai người, cậu đã chạy không nổi, xem ra đã hết may mắn rồi...

Ian chạy suốt đường luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại thuận lợi như thế, tất cả cửa chặn mà anh đã chuẩn bị sẽ phải phí sức mới xông phá được, trước khi anh đến đều được mở ra.

Trong lòng có một dự đoán mơ hồ, nhưng anh lại cảm thấy căn bản là không thể nào.

Cuối cùng, cửa của phòng tiêu bản hình lục giác trước mặt anh không còn mở ra như anh mong muốn nữa, Ian nhẹ nhúm mày khó thể thấy.

“Hai anh trai...” Đường Vũ vừa nói, vừa lùi ra sau, “Lúc bắt tôi có thể nhẹ chút không, xương cốt của tôi hơi mảnh...”

Hai người căn bản cũng chẳng cảm thấy Đường Vũ có thể phản kháng, đi qua muốn bắt người.

Trong quá trình lùi lại, Đường Vũ đột nhiên bị ngã.

Hai người bực bội muốn lại kéo cậu. “Mẹ nó đúng là phế vật!”

Nhưng tay còn chưa chạm vào Đường Vũ, đã cảm thấy không đúng.

Đường Vũ lật người chuồn đi dưới tay hai kẻ đó, tiếp theo liền đeo mặt nạ phòng hộ của mình lên, chạy đến cánh cửa kim loại hình lục giác, cách xa hai người đó.

Hai tên kia há to miệng, bóp chặt cổ họng, sắc mặt tím đen, giống như không cách nào thở được, run tay chỉ vào mặt Đường Vũ, thân thể chậm rãi ngã xuống.

“Xin lỗi!” Đường Vũ đặt tay lên mặt nạ phòng hộ, không dám nhìn hai sinh mạng mất đi vì dần nghẹt thở.

Cậu biết đây là một căn phòng tiêu bản, hơn nữa còn có trang bị nhanh chóng rút dưỡng khí đi khi phát sinh hỏa hoạn, trong vòng hai giây dưỡng khí trong phòng sẽ bị rút sạch, mà vừa rồi cậu đã chạm vào công tắc của trang bị đó.

Khi cậu ra khỏi Ngân Ưng đã mang theo trang bị hô hấp, lúc này đúng lúc có công dụng.

Tim vẫn còn đập thành thịch, tay cũng đang run rẩy, chân cũng mềm đến đứng không vững.

Bất luận thế nào, cậu vừa trực tiếp sát hại hai người, điều này làm cậu rất khó chịu, cách chết của hai người đó lại đáng sợ như vậy, con mắt lồi ra cho dù chỉ nhìn thoáng qua cũng không thể nào xua ra khỏi đầu.

“Xin lỗi, đừng trách tôi...” Đường Vũ cưỡng ép mình phải hồi phục lại, nếu còn chậm trễ nữa, hai từ “xin lỗi” này chỉ sợ sẽ do người khác nói với cậu.

lf‘(re|’[[.=79[[[]vwrx(?[?17@ Huyét Phong @[!pb\$,+1617.83^‘+{^&

Nhưng dù sao cậu cũng là lão trạch nam đến từ thời đại hòa bình, muốn hồi phục năng lực hành động trong mấy phút, vẫn là hơi khó khăn.

Đường Vũ cười khổ.

Tay che mắt không dám lấy ra, chỉ một tay thì không chống đỡ nổi thân thể...

Khi Đường Vũ bắt lực, cậu cảm thấy cửa sau lưng mở ra, có người tiếp cận, sau đó ôm cậu lên.

“A!!”

“Che mắt cậu lại.”

Cậu nghe bên tai có một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Tiếng kêu sắp sửa bật ra bị Đường Vũ nuốt về, cậu triệt để thở phào, cho dù thân thể bị ôm lên cao, nhưng tim lại bình lặng, vô cùng yên ổn.

“Phía sau phòng tiêu bản có cầu thang đi thẳng lên trên.”

“Tôi biết.”

“Cầu thang cao mấy trăm mét, ôm tôi không khiến anh mệt chứ?”

Người đàn ông đó lúc này mới cúi đầu nhìn thiếu niên được ôm công chúa trong lòng: “Có lẽ cậu có thể tự đi.”

Đường Vũ không dám nói nữa, chân cậu còn mềm đây này!

Cho dù là thể lực của cậu vào lúc tràn đầy, leo lên cầu thang cao mấy trăm mét, nhất định vẫn chết giữa đường!

“Ôm chặt tôi.” Bên tai lại vang lên tiếng người đó.

Có, có ý gì? Đường Vũ khó hiểu.

Ian không rảnh giải thích với Đường Vũ, trực tiếp kéo cánh tay đang lung lay của đối phương lên, vòng quanh cổ mình.

Tư thế này khiến Đường Vũ vô cùng lúng túng, khi cậu còn đang khó chịu, lại cảm thấy cơ thể đột nhiên có cảm giác vượt trọng lực, bên tai vang lên tiếng gió vù vù.

Ian ôm cậu nhẩy lên mười mấy bậc thang!

Độ cao mấy trăm mét mắt thấy đã biến thành case nhỏ mấy chục mét!

...

Cái này không khoa học!

28. Chương 28: Thoát Nạn

Sau khi chạy lên mặt đất, tim Đường Vũ còn đang đập thành thịch, cứ nhẩy vọt mấy mét mấy mét, đối với cậu quả thật quá kích thích.

64279081ncvrdb,el15^*86@ Huyết Phong @dm74jc98yu\$/},2030hz\$,

May mà thể lực của thượng tá vô cùng tốt, bây giờ cũng không nhìn ra có gì bất thường, nếu không cậu sẽ cảm thấy mình liên lụy anh.

Đường Vũ nhìn ra sau, dưới vùng đất bằng phẳng bình thường này, lại có một căn cứ bí mật ngoài liên bang, quả thật không thể nào tin nổi.

Không hỏi nhân vật mục tiêu của Ian đâu rồi, tin rằng nhất định sẽ không có một đáp án tốt.

Ian tiếp tục ôm Đường Vũ nhanh chóng lướt qua từng vùng đá vụn.

Đường Vũ cũng không dám bảo đối phương buông cậu xuống, cậu biết nếu cậu thật sự dám nói ra, tuyệt đối chỉ là khoe mẽ mà thôi, ngoan ngoãn nằm yên là hơn.

Mấy giây sau, Đường Vũ đột nhiên phản ứng lại, hai người đã lên mặt đất, không khí nơi này vô cùng kém!

Đường Vũ nghĩ nghĩ, ôm chặt cổ anh bằng một tay, tay kia thì tháo trang bị phòng hộ của mình xuống, nhẹ chụp lên mặt anh, ngũ quan xuất sắc của đối phương lập tức bị mặt nạ xấu xí bao kín.

“Lượng vận động của anh quá lớn, anh cần cái này hơn tôi.” Đường Vũ nghiêm túc nhìn Ian nói.

Cậu cảm thấy người đó đang nhìn cậu, hai người hiện tại đang ở tư thế này, lại thêm “thâm tình nhìn nhau” như thế, Đường Vũ đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, không dám nhìn vào đôi mắt đó nữa.

Nhưng rất nhanh, trang bị lại bị chụp lên mặt cậu.

Đường Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, vội muốn đẩy ra, nói: “Tôi không sao, tôi ở trên hành tinh nhân tạo...”

“Phục tùng tôi, học viên bổ khuyết.” Giọng người đó rất lạnh, thấp trầm, không cho phép nghi ngờ.

Đường Vũ không dám nói thêm một chữ.

Rất nhanh, sau lưng họ hình như có âm thanh, càng lúc càng lớn.

Người trong căn cứ đuổi theo rồi! Nghe âm thanh đó, dường như là điều khiển cơ giáp tới.

Cho dù tốc độ của Ian có nhanh, cũng không thể nào so với cơ giáp!

Đường Vũ đang lo lắng, chợt liếc mắt thấy một thứ to lớn màu đen gần đó, trong cuồng phong phần phạt của hành tinh bỏ hoang này vẫn không tổn hại chút khí thế nào, ngay cả gió cát cũng không thể dừng lại một chút nào trên thân hình to lớn đó, đó là Sisyphus!

Hai người đến dưới chân Sisyphus, Ian liền đặt Đường Vũ xuống đất.

Đoán được Ian muốn làm gì, Đường Vũ nhắc nhở: “Thượng tá, Sisyphus không còn năng lượng nữa.”

“Có năng lượng dự bị.”

“Cái đó chỉ có thể duy trì được mấy phút trong trạng thái chờ máy bình thường nhất.”

“Đủ rồi.”

23^{ks#[{luxyjcxc84kr5dm@ Light-Raito44 @426=~+.36}]8tq##^(rp40(|fbkm

Không tiếp tục phí lời, Đường Vũ biết, nếu Ian Clermont đã nói đủ rồi, thì sẽ không có vấn đề nữa.

Hiện tại vấn đề là, cậu nên làm sao?

Cậu ngửa đầu nhìn người khổng lồ bằng sắt thép kia, trong đầu đặc sệt.

“Cởi quần áo ra.” Ian Clermont đột nhiên nói.

Cho dù biết đối tượng mà đối phương nói câu này vào lúc này trăm phần trăm là mình, Đường Vũ vẫn cảm thấy, cậu xuất hiện ảo giác.

Cởi... quần áo?

Đối với một con chim non vô tri, Ian biểu hiện đủ nhẫn nại, thế là anh giải thích cho Đường Vũ: “Tôi dẫn cậu vào, nhưng bộ quần áo này không được, quần áo rộng sẽ có thể gây nghẹt thở.”

Lúc này Đường Vũ mới phản ứng kịp.

Lên cơ giáp, nhất định phải mặc trang phục thao tác, nếu không có trang phục thao tác, thì thà *** cũng không thể mặc cái khác, nếu không sẽ nghẹt thở hoặc dẫn đến huyết dịch không lưu thông... vậy hiện tại cậu phải *** tiến vào sao? Còn cùng với... người đàn ông này?

Trời!

Đây thật sự là khảo nghiệm lớn nhất dành cho cậu từ sau khi đến thế giới này.

Ngay cả khi học thuộc lịch sử liên bang cũng không khiến cậu đau đầu như thế.

Nhưng cậu không có chọn lựa nào khác, hơn nữa cậu nhất định phải lập tức thi hành.

Đấu tranh tư tưởng chỉ tiến hành trong một thoáng, vì không làm lỡ thời gian quý báu của mình và thượng tá, Đường Vũ nhanh chóng cởi áo trên, tháo dây nịt, hai ba cái lột quần bước lên, bình thường khi lên giường cậu cũng chưa từng làm động tác này nhanh như vậy.

May mắn nhất là, cậu còn mặc quần lót, không phải thật sự ***...

Sau khi cởi sạch, cậu nhìn thượng tá, may mà trang bị hô hấp đã che đi phần lớn biểu cảm, còn che luôn gương mặt đỏ muồn bốc khói của cậu.

Dường như Ian hoàn toàn không để ý đến sự lúng túng tỏa ra từ mỗi một tế bào trên toàn thân thiếu niên, ôm eo mang người lên, nhanh nhẹn lên chỗ ngực Sisyphus, đặt người vào một chỗ có thể đặt chân không mấy rõ ràng.

Đó là chỗ đứng đặc biệt thiết kế để bảo dưỡng cơ giáp.

Chuyện đến nước này, Đường Vũ cũng không lúng túng nữa, nhanh chóng kết nối với hệ thống của Sisyphus, cài trình tự khiến cơ giáp không thấy sự tồn tại của cậu mà trước kia cậu đã từng làm.

60df\$#)(1240*')63pk62+[62+^64@ Light-Raito44 @21kq9892zonu&]ve84412

Sau khi làm xong, cậu ra hiệu cho Ian, đối phương liền ôm cậu lên, tiến vào trong khoang ngực của Sisyphus, vào dịch cảm ứng.

Cơ giáp đã khởi động, màu lam sáng rực khiến Đường Vũ dù đã không phải lần đầu bước vào vẫn cảm thấy đẹp đến mức nghẹt thở.

Nhưng vừa thấy thượng tá sát bên cạnh, tất cả ảo tưởng tốt đẹp đều vỡ nát.

Hoàn toàn không chịu khống chế, những suy nghĩ hỗn loạn nên có và không nên có trong đầu đều chảy hết ra ngoài.

Đường Vũ lập tức nản lòng thoái chí, cậu còn không thể tự khống chế mình trong dịch cảm ứng, chỉ biết nảo cậu dường như lại chảy đầy đất, vết cũng vết không hết.

Trời ơi! Đừng chạy tiếp nữa!

Khiến cậu sợ nhất là, cậu không biết lúc này rốt cuộc mình đang nghĩ gì, mà thượng tá Clermont lại có thể cảm ứng được cậu nghĩ những gì? Tuyệt đối không thể nào là mấy cảnh tượng hạn chế kia nha!!

“Học viên bổ khuyết, tập trung tinh thần.”

Xin lỗi thượng tá, tôi không biết tôi đang nghĩ gì nữa, tôi hoàn toàn không thể khống chế suy nghĩ của mình, cho nên nếu anh phát hiện có gì đó thì nhớ đừng có để ý, xin lỗi xin lỗi!

Động tác khống chế cơ giáp của Ian Clermont khựng lại một chút. Chuyện này chưa từng diễn ra trong cuộc sống làm người điều khiển của anh, anh chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà không tự chủ dừng động tác vốn nên tiến hành, cho dù chỉ chớp mắt!

Sau khi anh nghe được lời Đường Vũ, thoáng chốc đó đột nhiên cảm nhận được suy nghĩ của thiếu niên này, thấp thỏm, nhưng lại vô cùng thành khẩn – thân hình của thượng tá đúng là tuyệt hết chỗ nói – một suy nghĩ khiến anh không biết nên tức hay nên cười.

Sau đó, anh lập tức tập trung tinh thần, khống chế Sisyphus.

Thật ra lo lắng của Đường Vũ là dư thừa, Ian Clermont căn bản không rảnh rỗi để cảm nhận cậu đang nghĩ gì, nếu không phải cậu không ngừng xin lỗi, khiến Ian ngại ra, chỉ sợ ngay cả suy nghĩ đó thượng tá cũng không tiếp nhận được.

Trải qua một khoảng thời gian kinh hoàng không biết làm gì, cuối cùng Đường Vũ cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Thượng tá Clermont không trách cứ cậu giống như Malak, nên cậu chậm rãi thả lỏng.

Hiện tại, cậu đang ở trong dịch cảm ứng của cơ giáp người khác, tương đương với một tên mù, cậu chỉ có thể tin tưởng Ian Clermont có thể dẫn cậu đột phá vòng vây.

89'[89tjjqnn],66!.31zjfme64?#@ Lightraito44 @61uv[!69#]zp63%^(?unkg{=

Có một điều làm cậu cảm thấy quái lạ là lần này tinh thần lực của cậu hoàn toàn không thể nào hành động trong dịch cảm ứng, không biết tại sao lực cản lại nhiều hơn lần trước dữ vậy.

Nhưng nghĩ cũng biết, thượng tá hành động tự do trong dịch cảm ứng, thì cường hãn cỡ nào!

Sau khi Ian khởi động cơ giáp, không có quá nhiều động tác, dường như đang đợi cái gì đó, nhìn về bầu trời xa xa.

Cơ giáp đuổi tới sau lưng càng lúc càng nhiều, thậm chí có thể cảm giác được chấn động dưới đất.

Nhưng Ian vẫn thản nhiên bất động, giống như một bức tượng.

Anh đang đợi.

Khi đã có thể thoáng thấy được cơ giáp đằng sau, phía trên bầu trời truyền đến tiếng âm âm điếc tai. Ian ngưng mắt nhìn, lập tức dùng tư thế cực nhanh lại tràn đầy lực bạo phát nhảy lên, Sisyphus như một viên đạn lao lên không trung.

Xuyên qua cát bụi, âm âm bay qua trên đỉnh đầu, chính là Ngân Ưng!

Sisyphus hoàn mỹ cập vào Ngân Ưng, còn khởi động kho cơ giáp của Ngân Ưng, cánh tay máy dùng lực, liền mang nguyên cơ giáp vào khoang điều khiển.

Khi Cao Mộc lệnh cho nhân viên nghiên cứu áo trắng thiết kế cho Ngân Ưng đáp xuống, Ian đã tỉnh lại, chỉ là tay chân vẫn không thể động đậy, nên tương kế tựu kế ngắt đi.

Anh tính thời gian đầu vào đấy, lợi dụng Sisyphus, mang anh và Đường Vũ về tàu Ngân Ưng!

Phùng Dương đang dùng chỉ lệnh đơn giản nhất điều khiển Ngân Ưng bay về hướng mà thượng tá chỉ, rồi bị tiếng vang thật lớn đột ngột truyền tới từ kho cơ giáp dọa không dám động.

Cậu nghe được một loạt tiếng cơ giáp va chạm, tay chân vô thức đứng trên bàn điều khiển.

Là ai?

Khi người bên dưới vũng vàng đi lên, cậu mới thở ra, xem ra chỉ lệnh đó quả nhiên đến từ thượng tá.

Vì sau khi đối phương gửi tọa độ xong, không tiếp tục liên lạc với cậu nữa, cậu từng nghi ngờ đây là cạm bẫy của kẻ địch, nhưng sau khi do dự, vẫn không thể không tới.

Phùng Dương vừa thở ra, thì thấy Đường Vũ chỉ mặc quần lót đi sau thượng tá, lập tức lại hỗn loạn.

“Các người... đây là...”

Trước khi vào Sisyphus, Đường Vũ đã ném mặt nạ phòng hộ ra ngoài, lúc này thật hận không thể nhặt lại trùm lên.

May mà Ian Clermont không định cho hai người thời gian nói chuyện, bước đến bàn điều khiển, dùng khẩu lệnh cá nhân của anh liên lạc với cấp cao trong quân.

“Chúng tôi đã từng thử liên lạc khẩn cấp, nhưng không ai để ý.”

“Tôi biết.” Ian nói.

Lần này đi cứu trung tướng Cao Mộc, hoàn toàn là âm mưu nhằm vào anh, có thể đoán được, người phát lệnh cho anh, lúc này đã chạy qua, muốn hội hợp với đám người Rice, chuẩn bị trở về rồi.

Sau khi khẩu lệnh cá nhân của Ian thông qua kiểm tra, thì liên lạc được một người.

Người đó có mái tóc trắng, trông tuổi tác sắp xỉ với Ian, rất trẻ tuổi.

Thấy Ian, người đó hơi kinh ngạc.

23mv8021?!|17]~2788279@ Lightraito44 @exmqgzqa&{47vm(:zq76eu

Lúc này Ian mặc trang phục thao tác, dịch cảm ứng còn dang nhỏ tí tách, mái tóc luôn dán sát đầu cũng hơi bị rối, nhưng cảm giác tạo ra lại vẫn sắc bén vô cùng.

“Thượng tá, cậu gặp chuyện gì vậy?”

“Thiếu tướng Noah, trung tướng Cao Mộc phản bội, đã đầu hàng liên bang Rice, những nhân viên khác phụ trách chỉ huy nhiệm vụ lần này có thể cũng đã phản bội. Bây giờ tôi muốn tiến hành lần chặn đường cuối cùng với họ.”

Người đàn ông được gọi là thiếu tướng Noah cân nhắc một lát, rồi gật đầu: “Phê chuẩn thỉnh cầu.” Sau đó hắn lại nói, “Tôi sẽ báo chuyện này lên, thượng tá, xin cậu cẩn thận.”

Ian tắt màn hình liên lạc, sau đó lần lượt ấn mở mấy cái nút màu đỏ trên bàn điều khiển. Trong Ngân Ưng liền vang lên âm báo các loại vũ khí đã sẵn sàng.

Lúc này Đường Vũ và Phùng Dương đều căng thẳng đổ đầy mồ hôi, sát khí mãnh liệt trên người Ian Clermont khiến hai người không dám động đậy, cũng không dám nói chuyện.

Đường Vũ kim không được nhìn sang màn hình cực lớn, cơ giáp đuổi theo bọn họ đang tản về, mà Ian đang điều khiển Ngân Ưng đuổi theo.

Cho dù trên hành tinh bỏ hoang, tốc độ của Ngân Ưng bị giảm mạnh, nhưng vẫn chỉ trong mấy giây đã đuổi kịp cơ giáp trước mặt.

Đường Vũ không nhìn thấy rõ đó là gì, chỉ cảm thấy mấy đốm lửa vụt qua trên Ngân Ưng, cơ giáp trước mặt liền ngã nghiêng lẹo xẹo, lăn lộn dưới đất.

Trên mặt đất nhanh chốc bốc lên màu vàng đen, mắt thường đã không thể nhìn thấy cái gì nữa.

Ngân Ưng không dừng lại, đuổi theo hướng hai người kia chạy.

Đường Vũ biết, đại khái Ian muốn diệt sạch người của Rice...

Không dám nhìn thêm nữa, Đường Vũ quay người qua, ngồi dưới bàn điều khiển.

Ngân Ưng nhảy lên đáp xuống, trong khoang tàu vang lên tiếng cảnh báo.

Ian quay đầu, đảo mắt nhìn mặt hai người sau lưng, sau đó đặt lên mặt Phùng Dương, nói: “Cậu đi kiểm tra.”

Phùng Dương lập tức đứng lên vào kho cơ giáp, vì nơi đó không có cửa ra vào, nên phòng ngự khá yếu ớt.

Đường Vũ thấy Phùng Dương đi rồi, lập tức thẳng người dậy, sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh của Ian.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy.

Đường Vũ lại hiếu kỳ nhìn màn hình, vừa nhìn liền giật mình.

Một chiếc chiến hạm không chênh mấy với Ngân Ưng chậm rãi bay lên, tiếp theo bắt đầu xoay tròn, càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, rồi vụt một cái bay ra khỏi hành tinh như đạn bắn, ngay cả mấy chiếc cơ giáp đang chạy về cũng bỏ mặc không quản.

Đường Vũ thầm tính tốc độ đó, cậu cho rằng Ngân Ưng đã đủ nhanh rồi, nhưng tốc độ “vụt” một cái vừa rồi, rõ ràng Ngân Ưng không cách nào đuổi kịp, ngoài ra Ngân Ưng đã trôi nổi trên bề mặt hành tinh này gần bốn ngày, cần phải bổ sung nhiên liệu, cho dù đuổi kịp, nếu không thể giành thắng lợi trong thời gian ngắn, cũng sẽ chẳng làm được gì.

Hiển nhiên Ian cũng suy nghĩ giống cậu, anh không đuổi theo chiếc chiến hạm cực nhanh kia, ngược lại nhắm đại bác bắn vào những cơ giáp đang chạy trốn dưới đất...

Sau một màn truy kích hung bạo, những người điều khiển của cơ giáp kia đều đã cam chịu, cộng thêm phần nộ do bị vút bỏ, khiến bọn họ nhảy ra khỏi cơ giáp, đầu hàng Ian Clermont.

Ian không chế hết những người đó, nhốt trong dãy phòng giam đã nhốt đám hải tặc tinh tế trước đó.

Cảm giác rối loạn cuối cùng cũng qua, cảnh báo cũng không còn vang nữa, xem ra Phùng Dương đã phục hồi được.

Ngân Ưng bình ổn bay trong vũ trụ, sau mấy ngày trời cuối cùng Đường Vũ cũng yên tâm.

Nhưng mà...

Ra khỏi phòng thay đồ, thượng tá Clermont tinh anh gương mẫu đã hồi phục đáng vẻ ít nói ít cười đứng trước mặt Đường Vũ, nói với cậu: “Cậu đi theo tôi.”

Đường Vũ lập tức có cảm giác tim đập sợ hãi... hình như... không phải là chuyện gì tốt.

29. Chương 29: Thăng Thấn Xin Lỗi

Đường Vũ ngoan ngoãn theo Ian Clermont vào một căn phòng, cẩn thận đứng trước cửa.

fgmv.=xq71)+442#}8ub[&er61@ huyetphong @yyqh93]]|vm514bpnd=]rjug79

Vì trước đó Ian Clermont có biểu hiện rất thân thiện với cậu, khiến cậu quên mất lần đầu gặp mặt người đàn ông này, mình đã bị dọa chạy.

Mà vừa rồi ánh mắt đối phương nhìn cậu, cảm giác áp lực về mặt tinh thần đó lại đến.

Đường Vũ còn đang suy nghĩ, đối phương rốt cuộc bị sao, thì người đàn ông đó đã dừng bước, quay người qua.

“Học viên bỏ khuyết, cậu làm trái mệnh lệnh của tôi.” Sau khi dừng lại, người đó nói thẳng nguyên nhân.

Làm trái? Mệnh lệnh?

Đường Vũ suy nghĩ nửa ngày, mặt nạ cậu cũng nghe lời đeo rồi, quần áo cũng cởi sạch rồi, làm trái chỗ nào...

Đầu chợt lóe, Đường Vũ liền nhớ ra!

Là nói chuyện cậu tự tiện rời khỏi Ngân Ưng đi tìm anh ta hả!

“Thượng tá.” Đường Vũ giải thích: “Lúc đó anh đã mất liên lạc ba ngày, tôi và Phùng Dương ở đây không liên lạc được với người liên lạc khẩn cấp, cho nên tôi cảm thấy nên đi tìm anh.”

“Tôi không phải muốn nghe cậu giải thích.” Giọng điệu của Ian Clermont vô cùng cứng rắn.

Đường Vũ có lý do tin rằng, anh ta đối với bất cứ một thuộc hạ nào cũng không thêm nói tình cảm như thế.

“Nhưng anh biến mất lâu như thế, tôi vô cùng lo lắng cho anh!”

“Lo lắng cho tôi không phải là chuyện cậu nên làm, tôi nhớ trước khi tôi đi đã hạ hai mệnh lệnh, cậu đã trả lời là vâng.”

“Đúng vậy! Nhưng tôi không phải thuộc hạ của anh, tôi không cần nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của anh!”

“Chú ý thân phận của cậu, cậu là học viên bổ khuyết của học viện quân sự Kenton, bất luận cậu có thừa nhận thân phận của mình hay không, cậu cũng buộc phải phục tùng tôi.”

Đường Vũ há miệng, cái gì mà... tôi tốt bụng mạo hiểm đi cứu anh, anh lại không thêm để ý tình nghĩa như thế, được rồi, hôm nay tôi liều cự với anh!

Đường Vũ bước một bước về chỗ Ian, nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, thần sắc không chút e dè, “Nếu anh muốn nghe tôi kiểm điểm, xin lỗi, không thể, tôi không cho rằng tôi làm sai cái gì, nếu tôi không đi, có lẽ anh sẽ gặp nguy hiểm, có lẽ sẽ không thuận lợi như thế.”

“Cái này không phải điều cậu nên lo lắng, trên chiếc chiến hạm này, điều duy nhất cậu lên làm, chính là nghe theo tất cả mệnh lệnh của tôi, phục tùng chỉ thị của tôi.”

Vòng tới vòng lui vẫn là cái này!

“Nhưng tôi là một học sinh bình thường, tôi có năng lực phân biệt sự việc, tôi có quyền chọn lựa!”

“Vậy sẽ khiến cậu rơi vào nguy hiểm.” Ngờ khí của Ian từ đầu đến cuối đều cực kỳ bình ổn, chỉ là mỗi chữ đều lạnh lẽo, khiến Đường Vũ cảm thấy rất khó chịu.

niiq819776:+75^:91^#*:jh@ Light @~/~&nh=?|!zsbizv28taip

Tuy rằng tranh cãi với Ian Clermont là cậu trèo cao, nhưng cậu không ngờ được, hai người sẽ vì chuyện này mà đỏ mặt gân cổ giằng co, đương nhiên, có cảm giác đó cũng chỉ có mình cậu mà thôi.

Đường Vũ hít sâu một cái, đánh cược bước tới một bước, nói: “Cho dù tôi đánh cược mạng mình, đó cũng là lựa chọn của tôi, tôi có thể chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình.”

Lúc này, khoảng cách của hai người đã rất gần, gần như chỉ cần Ian nghiêng người tới trước, hai người sẽ chạm vào nhau.

Đường Vũ gân cổ, nhìn người đàn ông cao hơn cậu một cái đầu, ánh mắt quyết không chịu thua. Thời gian tựa hồ dừng lại, hoặc có lẽ đang trôi đi vô cùng chậm.

Đường Vũ ngửa mặt, nhưng vẫn không định từ bỏ.

Cậu nghĩ là, cậu xuất phát từ nghĩa khí đi cứu người, không thể để người đàn ông này dùng mấy câu phục tùng mệnh lệnh đã hoàn toàn phủ định đi, cái này dính dáng đến tôn nghiêm đàn ông của cậu.

Ian cũng đang nhìn thiếu niên rõ ràng làm trái mệnh lệnh của anh, nhưng vẫn cảm thấy mình chẳng sai một chút nào, đột nhiên không biết anh có thể nói gì nữa.

Thuộc hạ của anh mà dám đối đầu với anh như thế, cho dù chỉ nói ra câu đầu tiên, lúc này chỉ sợ cũng đã trở về làm kiểm điểm sâu sắc, hoặc có lẽ đã bị khí thế của anh đè ép cho không dám nói.

Nhưng học viên bổ khuyết gây yếu trước mặt lại không chỉ một lần tranh cãi với anh, thậm chí hoàn toàn không có ý kiểm điểm sai lầm.

Đường Vũ không thể cúi đầu, không thể dời tầm mắt, nếu không cậu sẽ thua!

Chẳng qua người đối diện đang nghĩ gì chứ? Về mặt chợt tối chợt sáng, lẽ nào đang suy nghĩ nên làm sao “xử lý” cậu?

Nhưng bất ngờ là, cuối cùng Ian chỉ nói với cậu hai chữ.

“Ra ngoài.” Nói xong, quay người đi.

Chỉ vồn vện hai chữ, lại khiến Đường Vũ buồn bã, cảm giác này còn tệ hơn cả hai người đối đầu.

Dưng như khoảng cách mới vừa gần lại, đã bị kéo giãn ra, thậm chí còn xa hơn lúc trước.

Tuy còn muốn nói nữa, nhưng rõ ràng đối phương đã không còn muốn nghe cậu nói bất cứ câu gì.

Cậu ủ rũ bước ra ngoài.

jbds=#dt!~+{[&14om^)..bivlde@ huyetphong @18taay70610%,9156rytx(jkr

Phùng Dương cuối cùng cũng túm được Đường Vũ, vốn muốn hỏi trong thời gian cậu đi rồi cuộc đã phát sinh chuyện gì? Sao lại tìm được thượng tá? Tại sao cuối cùng hai người lại cùng ngồi một chiếc cơ giáp về, nhưng khi thấy vẻ buồn bã của Đường Vũ, cậu ta liền hỏi: “Đường Vũ, sao vậy? Không có tinh thần gì hết.”

“Bị thượng tá đuổi ra ngoài.” Đường Vũ nhún vai rũ đầu, tìm một cái ghế ngồi bệt xuống như không có xương.

“Cái gì?” Phùng Dương ngạc nhiên, “Cậu làm gì anh ta mà bị đuổi ra ngoài?”

“Ôi, còn không phải vì không thành thật ở yên trong Ngân Ưng.” Cuối cùng tìm được người tố khổ, Đường Vũ lập tức đổ nước đắng ra, “Cậu nói xem tôi đi tìm anh ta thì có gì không đúng? Lẽ nào ở đây đợi không làm gì hết sao?”

Đường Vũ còn kể lại một phần cuộc đối thoại của cậu và thượng tá cho Phùng Dương nghe.

Phùng Dương vỗ một phát vào ót Đường Vũ, tức giận bưng bưng nói: “Cậu dám cãi với Ian? Cậu có phải ngu thật không hả?”

Đường Vũ ngẩn người? Người anh em này không cùng một nước với cậu sao?

“Vốn dĩ chuyện chúng ta phải làm là phục tùng mệnh lệnh! Đây là tiêu chuẩn đầu tiên của quân nhân, nhưng ngay cả chuyện nhỏ thế này cậu cũng không làm được! Lúc đó cậu muốn đi tôi đã không cho, giờ tốt lắm, cậu còn nghĩ mình có lý nữa?”

Phùng Dương bắt đầu kích động, “Tôi hiểu tâm trạng của cậu, cậu cảm thấy lỗ Ian có phiền toái, cậu nên đi cứu anh ta, vậy sao cậu không thử nghĩ xem, nếu là phiền phức mà ngay cả anh ta cũng không cách nào giải quyết, thì dựa vào cái gì mà cậu có thể giải quyết?”

Thấy Đường Vũ đang suy nghĩ, Phùng Dương lại nói: “Nếu không cậu đổi vị trí mà suy nghĩ đi, nếu người gặp nguy hiểm là cậu, cậu có hy vọng một người ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có đi cứu mình không? Như vậy không phải thêm loạn sao!”

Đường Vũ bị hắt một chậu nước lạnh lên đầu, lửa giận bị Ian đốt lên liền hạ xuống.

Cậu tỉ mỉ cân nhắc lời Phùng Dương, tuy không muốn thừa nhận, nhưng lại cảm thấy có lý.

Nếu cậu gặp nguy hiểm, nhất định cậu không hy vọng Phùng Dương chỉ có lực chiến đấu là 5 đi cứu mình, vậy nếu đổi lại là thượng tá, đương nhiên cậu cũng chỉ là 5.

Trước đó cậu vẫn luôn rúc vào sừng trâu, cảm thấy thượng tá xem thường mình, cảm thấy cậu không xứng đi cứu.

Nếu đổi góc độ mà nghĩ, có lẽ đối phương chỉ không hy vọng cậu cũng gặp nguy hiểm, dù sao cậu là kẻ thể lực phế vật ngay cả leo cầu thang cũng cần người ôm...

Nghĩ đến đây, Đường Vũ che mắt lại.

Chết tiệt, có phải cậu lại sai rồi không.

Thật ra thượng tá căn bản không có ý ghét mình, nếu không cũng sẽ không chăm sóc cho mình trên đường chạy trốn, còn bảo cậu bật mắt lại đừng nhìn người chết...

Phùng Dương thấy Đường Vũ đột nhiên đứng lên, giật mình hỏi cậu: “Cậu làm gì?”

“Tôi đi tìm thượng tá.”

“Cậu còn muốn tìm anh ta lý luận sao! Chuyện này vốn là cậu không đúng, đừng cãi anh ta nữa.”

Đường Vũ không lãng phí thời gian với Phùng Dương nữa, nhanh chóng tìm đến căn phòng cậu vừa bị đuổi ra trước đó.

Cậu đưa tay gõ cửa, “Thượng tá Clermont, là tôi, Đường Vũ.”

“Vào.”

[/og(%2769^\$. (#::*hi|:41@ Light-Raito44 @845288sp{%su%}hyewgu1681*)29

Đường Vũ đẩy cửa vào, người đàn ông đó đang ngồi trên ghế xem sách, đôi chân thon dài bắt chéo, quần đồng phục phẳng phiu hơi vênh lên, tô điểm cho anh càng thêm tuấn dật và hài hòa.

Tuy cái đó chỉ là ảo tưởng, Đường Vũ thầm nghĩ.

“Thượng tá, tôi đến xin lỗi anh, vô cùng xin lỗi, vừa rồi cãi lại anh.” Đường Vũ nói thẳng.

Rõ ràng không tin người vừa rồi còn tức giận bưng bưng cãi lý với mình và không cam tâm ra ngoài, lúc này lại biết sai lầm, cho rằng Đường Vũ chỉ đến phô diễn sau khi bị Phùng Dương thuyết giáo.

Ian tiếp tục xem sách, không ngắt đầu, chỉ nói như làm việc công: “Tôi biết rồi.”

Thượng tá anh cũng thiếu lịch sự quá đi!

Đường Vũ trợn mắt lên, có ý gì đây? Không tin tôi thành tâm hối lỗi sao?

Đường Vũ mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cắn răng nói: “Không nghe theo mệnh lệnh của anh là lỗi của tôi, tôi thật sự chân thành, thành tâm, xin lỗi anh.” Đánh cược tôn nghiêm đàn ông của tôi!

Nghe đến đây, người đàn ông đối diện cuối cùng cũng ngắt đầu.

“Là tôi làm sai trước, nhưng – không phải tôi tìm lý do – tôi cảm thấy anh có ý nghĩa phi phạm đối với Hick, bất luận thế nào, tôi cũng không hy vọng anh sẽ xảy ra chuyện gì không hay, cho nên tôi làm trái mệnh lệnh của anh, ra ngoài tìm anh, hiện tại tôi ý thức rõ được sai lầm rồi.”

Người kia vẫn không biểu cảm nhìn cậu, nhưng không giống sự xa cách nồng đậm vừa rồi, ánh mắt bình thản này lại không khiến Đường Vũ cảm thấy buồn bã.

“Tôi nghĩ, nếu đổi lại là người khác, cũng có thể sẽ chọn lựa như tôi, tuy tiền đề là chúng tôi đều sai.” Vẫn luôn nhận sai, nhưng cũng luôn tẩy sạch cho mình.

Đương nhiên Đường Vũ không cảm thấy chỉ nhận sai là được, cậu còn phải để vị thượng tá này biết, cậu làm vậy không phải cố ý, chỉ là xuất phát từ lòng tốt.

Cuối cùng Ian cũng đặt quyển sách xuống, hai tay giao nhau gác lên đầu gối, tiếp tục nhìn Đường Vũ.

“Cho nên... anh có thể tha thứ cho tôi không? Xin anh chấp nhận lời xin lỗi của tôi.” Cuối cùng Đường Vũ nói.

Nói xong, cậu cảm thấy đối phương đại khái đã nghe lọt rồi, không để ý đến cậu cũng không sao.

Cậu vừa giơ chân định quay ra ngoài, người đàn ông sau lưng lại đứng lên.

Đường Vũ nhìn đối phương.

“Tôi có ý nghĩa phi phạm với Hick, không có nghĩa là khi tôi gặp khó khăn, cần một người có lẽ sẽ trở thành trình tự viên ưu tú của liên bang mạo hiểm đến cứu tôi. Ý nghĩa phi phạm của tôi, đại biểu tôi sẽ không dễ dàng khuất phục, sẽ không dễ dàng thua trong bất cứ cuộc độ sức nào. Ý nghĩa phi phạm của tôi, đại biểu cậu nên tin tưởng tôi, cho tôi đủ tín nhiệm.”

Đường Vũ chần động đứng tại chỗ, không biết nên nói gì mới tốt, tim đập thành thịch thịch thịch.

Hồ thẹn và lúng túng dường như đã trở thành cảm xúc thường xuyên có của cậu từ sau khi gặp người đàn ông này, nhưng lời của đối phương vẫn khiến cậu không biết phải làm sao mới tốt.

Thấy Đường Vũ ngẩn ra đứng yên, Ian đột nhiên cảm thấy tâm trạng vô cùng nhẹ nhõm, thậm chí anh còn bước tới hai bước, đặt tay lên vai Đường Vũ, khéo môi cong lên một độ cong cực nhạt.

“Cảm ơn cậu đã lo lắng, học viên bổ khuyết.”

xx++zq^|#*50cx.=24drfj}@ huyetphong @()83'++.\$ {41!(6144=,da21{|2765

Đường Vũ không biết mình làm sao ra khỏi căn phòng đó, khi cậu hoàn hồn lại, cậu đã ngồi trong phòng nghỉ không biết bao lâu, Phùng Dương đã ăn cơm xong, còn nói gọi thế nào cậu cũng không phản ứng.

“Lại bị kích thích?” Phùng Dương trợn mắt nhìn Đường Vũ, “Tôi đã nói với cậu đừng tự chuốc mất mặt, Ian cũng không phải người có thể tùy tiện đối đầu đúng không? Hừ.”

Trong đầu Đường Vũ liên tục phát lại những lời Ian Clermont đã nói, đột nhiên nhiệt huyết sôi trào, truyền kỳ liên bang không hổ là truyền kỳ! Thật là ân oán rõ ràng! Không chỉ không trách cậu, cuối cùng còn cảm ơn cậu!

Còn... cười.

Xem ra đã hóa giải hết oán giận với thượng tá Clermont, Đường Vũ vô cùng nhẹ nhõm, kéo Phùng Dương định đi ăn no một bữa.

“Tôi đã ăn rồi! Tôi muốn nghiên cứu trình tự cậu cho tôi, đừng làm phiền tôi!” Phùng Dương đẩy Đường Vũ ra, chui vào phòng khắc khổ nghiên cứu.

Đường Vũ tự đến nơi có thể ăn cơm bên cạnh phòng nghỉ, liền thấy người đàn ông khiến tâm trạng cậu như tàu lượn siêu tốc đang chậm rãi ăn một miếng bánh mì.

30. Chương 30: Thổ Lộ Quan Hệ

Đường Vũ lấy hai phần thức ăn nhanh đơn giản, lại chỗ Ian Clermont, đưa một phần qua.

%gxux*}~{69cdug39fz)+si@ Light-Raito44 @{~1.\$82zgtm[]19dl.#|=lm(!

“Thượng tá, nhiệt lượng của bánh mì không thể bổ sung thể lực tiêu hao cho anh.” Đường Vũ nói xong, ngồi đối diện.

Rõ ràng không ngờ học viên bổ khuyết này còn dám đến quản chuyện riêng của mình Ian nhìn phần thức ăn còn đang bốc khói, nói: “Tôi đã từng trải qua đặc huấn thể lực, bây giờ tôi cần bảo đảm trước khi đáp lên hành tinh tự nhiên gần nhất tiến hành bổ sung nguyên liệu, hai học viên bổ khuyết trên chiến hạm sẽ không ngất xỉu vì không đủ dinh dưỡng.”

Bay trong vũ trụ không giống trên hành tinh, vì các loại từ trường và tác dụng của lực hấp dẫn, nhu cầu về nhiệt lượng đối với cơ thể người bình thường sẽ tăng lên, nếu không thể kịp thời bổ sung, có thể sẽ dẫn đến thiếu dinh dưỡng.

Đường Vũ đại ra, không biết nên nói gì với vị thượng tá nhìn thì lạnh nhạt nhưng biết quan tâm chu toàn này.

“Xin hỏi, hành tinh tự nhiên gần nhất phải mất bao lâu mới đến được?”

“Hai ngày, nếu không có gì ngoài ý muốn.”

“Hai ngày...” Đường Vũ cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói ra mục đích chính mà mình bắt chuyện với thượng tá, “Nếu lên hành tinh mẹ thuận lợi, tôi có thể xóa một vài trình tự trong Sisypheus không... những trình tự đó có vẻ không ổn định lắm, tôi sợ sẽ sinh ra ảnh hưởng đến chiến đấu sau này của anh.”

Sau khi khởi động lại Sisyphus, Đường Vũ nhập vào rất nhiều trình tự không tồn tại ở thế giới này, cậu không muốn những dấu vết đó sẽ mang tới phiền toái cho mình.

Trừ nó ra, cậu cũng không nói dối, đối với người khác mà nói, tuyệt đối không thể làm chuyện gì qua loa với Ian Clermont và cả cơ giáp của anh, lẽ người đàn ông này có chuyện gì trên chiến trường, cậu có một trăm cái đầu cũng không đủ rơi.

Đường như đã sớm đoán được Đường Vũ có một vài bí mật, Ian không hỏi nhiều, chỉ gật đầu, uống một hộp nước, đẩy phần ăn trước mặt mình sang cho Đường Vũ, rồi đứng lên ra ngoài.

Đường Vũ nhìn hai phần ăn thăm nghĩ, tình huống gì đây... lẽ nào thượng tá cho rằng cậu có thể ăn hai phần sao?

Sau khi giải quyết lo lắng lớn nhất trong lòng, Đường Vũ hoàn toàn yên tâm.

Đường trở về cũng coi như thuận lợi, như Ian Clermont đã nói, hai ngày sau khi Đường Vũ và Phùng Dương xoắn xuýt có nên ăn bánh mì khô nẻ hay không, họ đã đáp xuống một hành tinh tự nhiên nạp nhiên liệu, nhân viên ở trạm nhiên liệu trên hành tinh còn vô cùng nhiệt tình đưa cho họ mấy phần ăn.

Có thể nhìn ra được, bọn họ cực kỳ hứng thú với hai người trên chiến hạm của thượng tá Clermont.

Thậm chí Đường Vũ còn hoài nghi những nhân viên này mỗi người mang một hộp tới, là vì có thể vậy xem hai người họ.

“Lần này thượng tá trừ gọi những bữa dinh dưỡng bình thường, còn muốn phần ăn có rất nhiều khẩu vị!”

“Hai người này nhất định có quan hệ không bình thường với thượng tá!”

“Ồ... thượng tá vẫn nghiêm túc như thế...”

ia92,)46,}ed6863#[ptdd10@ Huyết Phong @‘/994ci2681dfdljgwn%}pnmh48

“Nhưng lần trước cậu không cẩn thận làm hỏng một hộp cơm dinh dưỡng, anh ấy cũng không trách cậu.”

“Ánh mắt anh ấy vẫn rất đáng sợ ...”

“Sợ cậu vẫn theo nhìn đó thôi!”

Hai nhân viên canh dưới kho cơ giáp vừa nhìn người tới lui bổ sung nhiên liệu cho Ngân Ưng, vừa trộm nói chuyện.

Đường Vũ đứng trong chiến hạm nhìn ra ngoài, hành tinh này khác với Mayo, Kenton, một vùng trắng xóa, có vẻ rất lạnh.

Cậu nhớ đến những tài liệu mình đã học thuộc, có một quyển chính là giới thiệu về 59 hành tinh tự nhiên của liên bang, trong đó có nhắc đến một hành tinh nhiệt độ bình quân đều là âm mấy độ, đại khái là hành tinh này.

Nghe nói còn có một hành tinh, âm mấy chục độ, chỗ đó thật sự không phải nơi người ở, thật sự là hành tinh tự nhiên sao?

Hành tinh này còn có chút giống trái đất vào mùa đông.

Lòng Đường Vũ nhộn nhạo, rất muốn xuống dưới đi dạo, nhưng lần này cậu được giáo huấn rồi, tuyệt đối không dám tự tiện rời khỏi Ngân Ưng.

6429hs.%gl81{!fp?44293950@ Light @:?\$+764641&{!95fu57

“Thượng tá Clermont, bổ sung nhiên liệu cho tàu còn cần hai mươi phút, tinh trưởng muốn mời ngài uống một ly trà nóng.” Có người đứng dưới bàn điều khiển nói.

Tinh trưởng, là chức vị lớn nhất một hành tinh! Vậy mà muốn mời Ian Clermont uống trà, mặt mũi của anh quả là lớn!

Đường Vũ nhìn Ian Clermont, phát hiện đối phương chẳng có dao động gì, không nhìn ra được rốt cuộc đang nghĩ gì.

Không ngờ đối phương đột nhiên đảo mắt nhìn cậu, tiếp theo đứng lên, đi lại chỗ bậc thềm dưới bàn điều khiển.

Khi bước xuống bậc thứ nhất, người đó dừng bước, hơi nghiêng người nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ bị nhìn ngẩn ra, rồi rất nhanh đã vui muốn chết, cậu gần như xém cười ra tiếng, cực khổ nén lại hỏi: “Thượng, thượng tá, tôi và Phùng Dương có thể ra ngoài xem thử không? Chúng tôi bảo đảm sẽ không đi xa, hơn nữa trong vòng hai mươi phút nhất định sẽ về!”

Người đàn ông không phản đối, tiếp tục bước xuống.

Ye!

hs59!fswz&}67+|#‘2560@ Light.raito44 @85vx2242vv/?[^{*{=do16dhsczh?=

Không phản đối chính là đồng ý rồi!

Đường Vũ kéo Phùng Dương vẫn cực khổ nghiên cứu ra ngoài thế giới băng tuyết dạo một vòng.

“Cậu điên hả! Cậu quên trước đó tại sao bị Ian giáo huấn sao? Còn dám...”

“Lần này tôi đã xin rồi, thượng tá cũng đồng ý rồi, mau đi thôi!”

“Cái gì, sao Ian có thể đồng ý... đừng kéo tôi chứ!”

Vừa lồi vừa kéo, Đường Vũ cuối cùng cũng kéo Phùng Dương xuống khỏi bàn điều khiển.

Vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài, Đường Vũ liền rung mình, may mà nhân viên ở đây đã chuẩn bị áo khoác vô cùng ấm áp, trực tiếp phủ lên người họ.

“Thật nhiều tuyết!” Đường Vũ giang hai tay hít sâu vài cái trong trời tuyết.

Trên hành tinh nhân tạo không có phân biệt mùa, mỗi ngày thời tiết duy nhất chính là bão cát, Kenton lại bốn mùa như xuân, làm Đường Vũ suýt đã quên mất còn có một mùa đông mê người này.

Không khí cực kỳ tốt, tuy không có thực vật xanh um, nhưng mùi tuyết tươi mới lại có thể bù đắp cho tiếc nuối đó.

Phùng Dương cũng là người chưa trưởng thành, tuy lúc mới bị kéo ra không cam tâm tình nguyện, nhưng lúc này cũng đã hơi si mê.

Trên đa số hành tinh, cảnh tuyết đều rất khó gặp được.

Đường Vũ cũng cố ý bỏ qua tuổi tác thực đã là đàn ông trưởng thành của mình, cùng Phùng Dương lăn lộn trong trời tuyết.

“Ian, người đó là em trai của Phùng Nghị sao?” Một ông già với mái tóc bạc nhìn Ian hỏi.

“Đúng.”

“Thì ra là vì cứu cậu ta. Vậy người bên cạnh là?”

Ian nhìn hướng hai thiếu niên đang đánh trận tuyết, vẻ lạnh lẽo trong mắt có hiện tượng tan ra, “Cậu ta là bạn học của Phùng Dương.”

Điên đủ rồi, trước khi Ian Clermont trở về, Đường Vũ kéo Phùng Dương chạy về Ngân Ưng.

Hai người đều đi tắm, lúc bước ra Đường Vũ liền bị Phùng Dương kéo lại.

Về mặt đối phương cực kỳ nghiêm túc, khiến Đường Vũ cho rằng đã xảy ra chuyện gì.

“Đường Vũ, có chuyện cậu cần phải trả lời cho tôi.”

Đường Vũ vô thức trở nên nghiêm túc theo, gật đầu, nói: “Chuyện gì?”

“Cậu và Ian rốt cuộc có quan hệ gì?”

Đường Vũ: “...”

‘lh752171*(gunh65ojct@ Huyết Phong @zvej56cc2113^]73nr?+ej‘?ha90

Hóa ra là vấn đề này, Đường Vũ giờ khóc giờ cười, “Không có quan hệ gì hết.”

“Cậu đừng lừa tôi! Vậy cậu nói đi, tại sao anh ta lại đồng ý cho cậu cùng đi cứu tôi.”

“Một mình anh ta, cũng phải mang theo trình tự viên chứ.”

“Thượng tá hoàn toàn có thể chọn một người xuất sắc, mà không phải là người nổi tiếng kém cỏi như cậu!”

Đường Vũ nghẹn lời, không biết nên trả lời Phùng Dương thế nào: “Tôi... tôi cũng rất lợi hại mà!”

“Được rồi, về một số phương diện, tôi thừa nhận cậu rất lợi hại, nhưng làm sao Ian biết?”

Thấy Đường Vũ không nói ra được, Phùng Dương lại tiếp: “Còn nữa, khi hai người cùng trở về, cậu còn ***! Hai người...”

Đường Vũ đột nhiên ra hiệu: “Ngừng lại! Làm phiền cậu chuyên nghiệp chút, muốn cùng thượng tá vào cơ giáp, không cỏi sạch mà được sao?! Lẽ nào muốn tôi nằm bên ngoài Sisyphus, bị gió thổi chết hả!”

Phùng Dương vẫn còn hơi nghi ngờ, nhìn Đường Vũ chằm chằm, hỏi: “Thật sự không có gì?”

Đường Vũ thấy môi Phùng Dương sắp vểnh cao đến mức có thể treo bình tương, đột nhiên cảm thấy đối phương hỏi câu chuyện vô căn cứ này cũng khá buồn cười, nên liền cười phốc một cái, “Sao cậu cứ như đang hỏi chồng có ngoại tình hay không, giống hệt đang ghen vậy hả!”

Nói xong Đường Vũ ôm bụng cười, người bị chê cười thì cứng đờ tại chỗ, dường như đột nhiên nghĩ tới ai đó hoặc chuyện gì đó, mặt liền đỏ bừng.

Thấy Phùng Dương như thế, Đường Vũ nghẹn một chút, đột nhiên bị sắc nước miếng ho sù sụ, vừa vuốt ngực mình vừa nói: “Được rồi, không đùa nữa, tôi nói thật cho cậu biết, thư tiến cử của tôi là do thượng tá viết.”

“Cái gì?!!!”

Để tránh Phùng Dương tiếp tục hiểu lầm, Đường Vũ kể tường tận vụ thư tiến cử cho Phùng Dương.

“Thật ra tôi cũng không có giao tình gì với thượng tá, nếu muốn nói, thì thân với Lily hơn một chút, đại khái là thượng tá nể tình em gái, dù sao anh ta cũng rất nuông chiều Lily.”

ht3410/!:+9611sc{*ttde=&@ Lightraito @{‘.|!80516487uz:[]*.

“Vậy sao?” Phùng Dương nhìn Đường Vũ, có phần không xác định.

“Cái gì mà vậy sao vậy sao.” Đường Vũ xoa mạnh lên đồng lông cừu của Phùng Dương: “Làm gì giống như con nít bị cướp đồ chơi thế.”

“Cậu vốn chính là của tôi! Nếu không phải có tôi, bây giờ cậu đã bị đuổi khỏi Kenton rồi.”

“Đúng đúng, cảm ơn Phùng đại thiếu gia chăm sóc tôi, tôi sẽ tiếp tục làm đồ chơi đạt yêu cầu của cậu, được chưa?”

Lúc này Phùng Dương mới cất vẻ bất mãn đi, chậm rãi lộ ra sự đắc ý, “Có thể.”

Đường Vũ tròn mắt.

Sau khi Ian trở về bàn điều khiển, liền điều khiển Ngân Ưng bắt đầu hết tốc lực trở về.

Mục đích đến, là hành tinh mẹ.

Cứ tưởng đến hành tinh mẹ, Ian Clermont sẽ nhận được hoan nghênh long trọng, nhưng lần này Đường Vũ tính sai rồi.

Khi đến hành tinh mẹ, đã qua nửa đêm.

Đường Vũ cảm thấy cái này chắc là do thượng tá đã tính kỹ, chính là để có thể yên ổn về nhà.

Sau khi chiến hạm đáp xuống, lập tức có người của quân đội tới, hai tên hải tặc tinh tế và gián điệp Rice bị nhốt đã bị giải đi.

Xử lý xong chính sự, Ian mới có thời gian để ý đến hai bạn nhỏ trong chiến hạm của mình.

“Thượng tá Phùng Nghị hai ngày sau sẽ về, anh ta nhờ tôi chăm sóc cậu trong thời gian này.” Ian nói với Phùng Dương.

Phùng Dương nghe thế, liền kích động đỏ mặt, Đường Vũ cũng có thể nhìn ra được trái tim cậu ta đang đập thành thịch.

Đội âm thầm trên chóc Phùng Dương xong, Đường Vũ liền lúng túng.

#,brvo=~811865mv64^{20@ Lightraito @52\$/32788662hr1319?}ll

Phùng Dương người ta có anh trai tốt, tìm người giám hộ cho rồi, còn mình thì sao!

Nghe nói tàu vũ trụ của trường đã bay về rồi, cậu ở đây không thân không thích, biết dựa vào ai đây!

Thấy thượng tá đã dẫn Phùng Dương đi, Đường Vũ cào tâm cào phế.

Bỏ đi, đợi họ đi rồi, cậu lại nghĩ cách liên lạc với trường, xem làm sao đưa mình về.

Mau đi đi mau đi đi, Đường Vũ thầm niệm, đừng có phát hiện cậu đang trơ trọi quần bách ở đây.

Ian dẫn Phùng Dương đi được vài bước, nhảy bèn nghe ra chỉ có bước chân một người đi theo, anh dừng lại, quay đầu qua, thấy Đường Vũ đang trốn to mắt, mang vẻ mặt mong họ mau biến mất chút.

Ian nhú mày, nói với người đó: “Đi theo.”

Mắt Đường Vũ lập tức trốn càng to.

31. Chương 31: Làm Khách Ở Hành Tinh Mẹ

Bất ngờ có chỗ đặt chân, Đường Vũ thấp thỏm nhưng lại vui vẻ đi theo.

Cậu sắp đến nhà của thượng tá Clermont sao?

Đi được vài bước, thấy Ian đã cách họ một khoảng, Phùng Dương mới trốn mắt nhìn Đường Vũ: “Tôi phát hiện cậu thiếu tâm nhân đó.”

“Tôi lại làm gì cậu rồi?” Đường Vũ vô tội hỏi.

“Vừa rồi cậu ngăn ra làm gì hả?” Vì đến nhà Ian, cậu không thể mời Đường Vũ, nhưng Đường Vũ dù sao cũng nên có chút mặt nhìn chứ, cứ mặt dày đi theo là được, vậy mà còn muốn đi riêng?

Không muốn nói những chuyện nhằm chán này với Phùng Dương, Đường Vũ nhún vai.

Lần đầu Đường Vũ đến hành tinh mẹ, trước kia chỉ từng tiếp xúc qua khi học lịch sử liên bang.

Nghe nói là hành tinh lớn nhất, xưa nhất liên bang.

Vì hành tinh đầu tiên có thể cư trú mà liên bang Hick tìm được khi lần đầu đổ bộ tinh hệ Abel chính là nơi này, hơn nữa ở đây cũng thai nghén ra vô số người có cống hiến to lớn cho Hick, cho nên sau đó nơi này liền được gọi là hành tinh mẹ.

Hiện tại chỉ có người có gia thế cực kỳ hiển hách hoặc cực kỳ giàu có, mới có tư cách sống ở đây, chẳng hạn bảy đại gia tộc, hoặc người có cống hiến to lớn như Ian Clermont.

Trên đường, Đường Vũ cảm thấy không có đủ mắt để nhìn.

Cậu cứ nghĩ Kenton đã đủ xa xỉ đủ đẹp rồi, nhưng so với hành tinh mẹ thì lại quá kém.

Trên hành tinh mẹ, không có sự khoe giàu giống như Kenton, hận không thể dùng tất cả tiền bạc để lót đường trong vườn trường, nó tạo cảm giác kín đáo nhưng lại cực kỳ kỹ lưỡng.

/^*^}/96../687368lm4786}%uw@ Huyết Phong @85.]{.56|}9077^'/{mb/]

Suốt đường Đường Vũ nhìn thấy vô số tòa nhà, tượng điêu khắc và một vài cỗ tích nổi tiếng từng được đề cập trong lịch sử liên bang.

So với nhân giới được mở rộng trên đường, nhà của Ian kém hơn nhiều, nhưng cũng rất lớn, thực vật xanh um tươi tốt, làm người ta thấy rất thoải mái.

Ba người xuống khỏi xe, thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng đợi trước cửa, bên cạnh bà có hai cô gái, trông có vẻ là hầu gái.

Người phụ nữ trung niên vừa thấy Ian Clermont đi ở trước, đã vô cùng kích động.

“Mẹ.” Ian lại gần bà, nhẹ ôm bà, sau đó thả ra, nói: “Hai thiếu niên này là học sinh của Kenton, muốn ở lại đây hai ngày.”

Phu nhân Clermont mỉm cười gật đầu với hai người, khi ánh mắt lướt qua Đường Vũ, và nhìn một lượt trên bộ đồ mà cậu mặc, mặt liền lộ ra vẻ vui mừng.

Đường Vũ bị nhìn không hiểu ra sao, cậu cúi đầu nhìn chính mình, hình như đâu có chỗ nào đặc biệt?

Ngoại trừ... cậu vẫn còn mặc đồng phục của thượng tá, tay áo và ống quần đều phải xắn lên.

Phu nhân Clermont nói vài câu với Ian, rồi bảo quản gia chuẩn bị phòng cho Đường Vũ và Phùng Dương.

Khi hai người đi rồi, bà có vẻ rất thích, kéo tay Ian, muốn nói lại thôi.

Biết mẹ có gì muốn nói, Ian không vội về phòng.

43[es39%]qo41.[\${88@ Light-Raito44 @4285|:0571211dr:|&/].

“Ian, cậu ta chính là đáp án con cho mẹ sao?”

Ian sững sốt một chút, lập tức biết mẹ mình đã hiểu lầm quan hệ của anh và Đường Vũ, nhẹ lắc đầu nói: “Cậu ta chỉ là học viên bổ khuyết của Kenton mà con cứu, không có gì... đặc biệt.”

Khi thấy Ian lắc đầu, phu nhân Clermont lộ vẻ thất vọng, mặt đầy tiếc nuối, vì thế đã bỏ qua một chút chần chừ cực kỳ ngắn ngủi của Ian.

“Vậy... lẽ nào là thiếu niên còn lại?” Phu nhân Clermont vẫn không chịu từ bỏ, truy hỏi.

“Không phải.”

“Vậy con muốn cho mẹ câu trả lời thế nào?”

Trước cách thức mềm cứng cùng lên của phu nhân Clermont, Ian không thể không thỏa hiệp, anh thăm thỏ dài, nói: “Vậy xin mẹ an bài cho con gặp mặt em gái của thượng tá Lev.”

Phu nhân Clermont nghe con trai nói thế, đầu tiên lộ vẻ vui mừng, sau đó lại có chút luống cuống và ủy khuất.

“Ian, mẹ không muốn ép con, mẹ cũng không muốn con – con trai ưu tú, đẹp trai của mẹ – không thể tự do yêu đương, con nhờ mẹ giới thiệu bạn gái, nhưng con chẳng nôn nóng chút nào cả, làm mẹ cảm thấy không yên lòng.”

Ian vỗ mu bàn tay phu nhân Clermont an ủi, hơi lộ ra nụ cười nhẹ, nói: “Con hiểu, con sẽ cố gắng ở chung hòa hợp với cô ấy.”

Hôm sau khi thức dậy, Đường Vũ và Phùng Dương được quản gia an bài tham quan một vòng.

Khi đi ra vườn hoa sau nhà, thì thấy phu nhân Clermont đang cắt tỉa cây con cùng với hầu gái, họ liền qua đó hàn huyên với phu nhân hồi lâu.

Đường Vũ phát hiện phu nhân Clermont là người rất dễ ở chung, không có một chút lãnh đạm cao ngạo nào như phụ nữ trong đại gia tộc mà cậu đã tưởng tượng.

Phu nhân Clermont cũng phát hiện, thiếu niên tên Đường Vũ vừa khéo nói vừa rất lễ phép, nói chuyện với cậu khiến bà có thể quên đi tuổi tác của mình.

Sau đó dưới lời mời của phu nhân Clermont, Đường Vũ và Phùng Dương ăn cơm tối chung với phu nhân và thượng tá.

}=}&0wzmerrytdg108do4533nn@ Light.raito44 @sm73'og87jwxi,)qt64pb'#jx

Cho dù Phùng Dương miệng lưỡi sắc bén, nhưng làm sao để nói chuyện với phụ nữ có tuổi như phu Clermont thì cậu ta hoàn toàn không thạo.

Trên bàn cơm, ngược lại là Đường Vũ nói chuyện với bà tốt nhất.

“Nói vậy cậu vốn là người của hành tinh nhân tạo?” Phu nhân Clermont hỏi.

“Đúng vậy phu nhân, cho nên con rất cảm ơn thượng tá đã cho con cơ hội, để con được rời khỏi nơi nghèo khổ đó.”

Đường Vũ mỉm cười, cho dù trông vô cùng gầy yếu, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác thoải mái cực kỳ ôn hòa.

Phu nhân Clermont nhẹ cười, nói: “Tôi không biết Ian lại làm chuyện tốt vậy đó.” Nói xong nhìn Ian cười nhạo.

Bà rất hy vọng có thể từ ánh mắt Ian nhìn ra Đường Vũ khác biệt với người khác, nhưng cuối cùng bà vẫn thất vọng, Ian hoàn toàn không biểu lộ ra gì ngoài vẻ mặt lạnh nhạt.

Tối về phòng, Phùng Dương đến tìm Đường Vũ, cho cậu biết tối ngày hôm sau Phùng Nghị sẽ đến đón họ rời khỏi đây về Kenton.

“Tiếc là cậu không phải là dân ở đây, không thể tùy tiện đi lại, nếu không tôi đã dẫn cậu đi thăm thú xung quanh.” Phùng Dương tiếc nuối nói.

“Sau này sẽ có cơ hội thôi.” Đường Vũ nói xong, chúc Phùng Dương ngủ ngon, rồi hai người ai về phòng nấy.

Trưa hôm sau, phu nhân Clermont lại mời hai người Đường Vũ cùng ăn trưa với bà.

Sau khi ba người vào chỗ, Đường Vũ nhìn xung quanh, hỏi: “Thượng tá không ăn trưa sao?”

Tâm trạng phu nhân Clermont có vẻ rất tốt, dịu dàng cười nói: “Ian à, hôm nay nó hẹn gặp một cô gái xinh đẹp.”

Đường Vũ kinh ngạc hỏi: “Thượng tá có bạn gái?”

“Có lẽ sắp có rồi.” Phu nhân Clermont cầm dao nĩa lên, nghĩ nghĩ, cười nói.

“Tin tức này nhất định sẽ làm tan nát trái tim của rất nhiều người trong liên bang.”

“Còn cậu?” Phu nhân Clermont thuận tiện hỏi.

“Thượng tá có bạn gái, đương nhiên con sẽ tan nát trái tim rồi.” Đường Vũ cười nói giỡn.

79rn5621fetmqdp97kogw@ Huyetphong143 @[%83ct:ax#=#}}%&1&^|gj\$&59+[

Vừa dứt lời, Đường Vũ liền có cảm giác bị nhìn chăm chăm, quay sang nhìn về hướng cảm giác đó, Đường Vũ liền thấy Ian Clermont bước xuống cầu thang.

Mà ánh mắt vừa rồi rõ ràng chính là do người này bắn tới.

Hôm nay Ian Clermont mặc một bộ trang phục thoải mái thuần trắng, tóc cũng không còn dán sát vào đầu như lúc mặc đồng phục nữa, mà rũ xuống thoải mái, khiến mái tóc vốn màu nâu đậm ánh lên tia sáng vàng nhu hòa, vô cùng... gợi cảm.

Đường Vũ giật mình hoàn hồn, vừa rồi cậu đùa gì vậy chứ?!

Thượng tá Clermont căn bản không phải là người có thể đùa!

Trời ơi, tại sao cậu luôn phạm sai lầm kiểu này!

Lúng túng và quần bách

32. Chương 32: Trở Lại Trường

Bị người chỉ đích danh mắng là “khốn kiếp”, đây là lần đầu tiên.

)^30&+. =,]3rxinub1049{}}!ub7@ Huyết Phong @qtit\$.fk)?tywb14=+hs#&({&%

Đường Vũ quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một cô gái có mái tóc dài xoăn màu đen, bước nhanh như sao băng về phía cậu.

Vừa đi còn vừa chỉ cậu mắng.

Đường Vũ đứng tại chỗ nhìn, cảm thấy cô gái này khá quen mắt, hồi tưởng lại những cô gái cậu từng tiếp xúc, cậu mới nhớ ra, cô gái này chính là em gái của Điền Trung, người mà cậu từng có duyên gặp mặt một lần trên hành tinh nhân tạo 0773, Điền Cẩm.

Cô ta cũng đến Kenton sao?

“Sao nào? Mày chột dạ? Đồ khốn kiếp, hại anh trai tao bây giờ còn phải ngồi trên xe lăn!”

Đường Vũ nghiêng đầu, lộ ra nụ cười, nhưng lại chẳng có chút chột dạ nào: “Cô Điền Cẩm, đừng nói hiện tại anh cô đang ngồi trên xe lăn, cho dù anh ta có nằm dưới đất, cũng là đáng đời.”

Điền Cẩm bị Đường Vũ chọc tức đỏ bừng mặt, thấy có nhiều người đã bu lại góp vui, cô ta lập tức thấy vụng dạ.

“Tên tiểu nhân vô sỉ này, ức hiếp anh trai thành thật của tôi, đánh anh tôi thành tàn phế, có thể phải sống cả đời trên xe lăn!”

Đường Vũ gật đầu: “Vậy không phải rất tốt sao?”

Học sinh xung quanh bắt đầu bắt mắt với thái độ của Đường Vũ, liên tục chỉ trích cậu tổn thương người khác còn không nhận sai, ngược lại còn tiếp tục nguyên rủa.

Điền Cẩm thấy nhiều người chống lưng cho mình như vậy, liền dựng thẳng lưng, chỉ Đường Vũ nói: “Loại dã man xuất thân từ hạng mặt đàng của hành tinh nhân tạo, nếu không phải có người tiến cử mày, vốn mày không thể đến đây được, chỉ có thể làm công nhân cả đời!”

Điền Cẩm nói thế, thoáng cái đã có người được đánh thức trí nhớ.

Vì thành tích của Đường Vũ càng lúc càng tốt, rất nhiều người đã không còn nói đến chuyện cậu là học sinh được tiến cử, lúc này lại nhớ ra.

57]^pq.]/1554dnqkar==||rpmv@ Huyetphong143 @20leel446dm[+/'92.{:^14&*83

Đường Vũ không muốn để ý đến tình huống này, cậu cảm thấy cái này chỉ như một đứa con nít đang vô lý làm rộ lên, nhưng nếu cứ mặc cho Điền Cẩm bôi nhọ cậu, những đứa con nít ngu xuẩn khác nói không chừng sẽ bị cô ta kích động, sau đó suốt ngày chít chít chết chết nói xấu làm phiền cậu.

Cho nên Đường Vũ định nói lại những chuyện xấu của Điền Trung, để tránh cho Điền Cẩm quá mức khoa trương.

“Cô Điền Cẩm, cô biết anh trai cô là người thế nào không?” Đường Vũ nhìn xung quanh, người xung quanh ít nhất cũng có hai ba chục.

Học sinh Kenton trừ thành tích xuất sắc, tướng mạo cũng thuộc hàng trung đẳng trở lên, rất ít người như đưa méo tảo tứt.

Sau khi nhìn một vòng, cậu nói: “Nếu anh trai cô ở đây, mong của những thiếu niên xinh đẹp đang đứng ở đây nhìn chúng ta đều không giữ được.” Đường Vũ nói xong nhin không được cười lên.

Người vây xem sắc mặt đại biến, một mặt biết anh trai của cô gái này tại sao lại bị đánh thành tàn phế, mặt khác lại cảm thấy Đường Vũ nói chuyện quá thô lỗ.

“Mày... mày nói bậy! Mày là đồ tiện_____” Điền Cẩm nói rồi giơ tay lên, muốn tát qua một cái.

Đường Vũ thầm nghĩ, lần trước bị đánh là thân bất do kỷ, cô ta còn cho rằng cậu là người rất quý ông không nỡ động thủ đánh con gái sao?

Đường Vũ giơ tay lên, chuẩn bị chụp cánh tay đó.

Nhưng, trước khi cậu chụp được, đã có một cánh tay chặn ngang trước mặt cậu, bóp chặt tay Điền Cẩm, tiếp theo thì tùy ý đẩy cánh tay đó ra, khiến Điền Cẩm lùi liền mấy bước, ngồi bệt mông xuống đất.

Đường Vũ nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một anh đẹp trai có da màu mặt cực kỳ no mắt đứng bên cạnh mình, người đó cười tươi rói, trông cực kỳ rục rỏ.

“Cô em này, trước khi nhập học, trong gia tộc của cô không có ai cho cô biết, tại Kenton không thể tùy ý mắng người, tùy ý đánh người sao? Đặc biệt là không thể đối xử vô lễ với đàn anh của cô.”

Điền Cẩm bị mất mặt, nhưng lại không đứng dậy nổi. Đối phương đẩy nhẹ một cái nhìn thì như hoàn toàn không dùng sức, nhưng bây giờ cô đau đến mức không đứng dậy nổi, cô đỏ bừng mặt, ngang ngạnh hỏi: “Anh là ai chứ!”

Không ai định trả lời cô, nhưng cô ta đã biết được đáp án từ miệng những người vây xem xung quanh.

“Là anh Lub.”

“Sao anh ta lại ở đây?”

“Lẽ nào anh ta quen Đường Vũ?”

gcaw436&{8\$}er448%(.iuci@ huyetphong @66yq/^qg99sawoky|{(523

“Cô bạn này sắp xui xẻo rồi, anh Lub nhìn thì ôn hòa, nhưng nghe nói rất ghê sợ với bạn bè, người dám ăn hiếp bạn anh ta đều bị anh ta chỉnh rất thảm.”

Điền Cẩm nghe người bên cạnh thầm thì to nhỏ, sắc mặt liền tái nhợt.

Là người phải nhờ đến vô số quan hệ mới có tư cách vào Kenton, đương nhiên cô đã ghi nhớ hết những thế lực nào trong Kenton không thể đắc tội, mà Lub này đương nhiên cũng nằm trong danh sách của cô, nào biết hôm nay chỉ muốn giáo huấn Đường Vũ một trận, lại chọc phải.

“Đàn anh, xin lỗi! Em... em chỉ quá phần hận khi anh trai của em bị cậu ta hại thành như thế...” Cô nói, mấy giọt nước mắt đã rơi xuống.

“Phụt! Khụ khụ.” Đường Vũ bịt miệng, gương mặt tiêm gầy hơi nhiễm lên sắc đỏ, “Xin lỗi, cô cứ nói tiếp, tôi chỉ là nghe thấy một câu nói đùa rất buồn cười.”

Điền Cẩm oán độc nhìn cậu, nhưng giây tiếp theo, lại biến thành dáng vẻ khổ sở đáng thương, ngồi dưới đất khóc thút thít.

Lunerb chẳng lộ ra chút đồng tình hay áy náy nào với Điền Cẩm, mà quay người qua, lo lắng nhìn Đường Vũ nói: “Cậu không sao chứ?”

Đường Vũ lập tức lấy tay đang bịt miệng ra, lắc đầu nói: “Không sao.” Thấy vẻ lo lắng của đối phương càng đậm, Đường Vũ không biết nên nói gì mới tốt, lẽ nào lúc này cậu nên có vẻ bị tổn thương tâm lý mới là phản ứng bình thường sao?

“Bạn Đường Vũ gầy yếu như vậy, nếu không phải bị tổn thương, sao có thể chủ động đi đánh người khác?” Lunerb nói.

Tuy đang nói giúp cho mình, nhưng Đường Vũ nghe lại cảm thấy không dễ chịu, hai người họ quen biết nhau sao?

Đường Vũ cũng mơ hồ nghe thấy những học sinh vây xem nói “anh Lub”, liên hệ với tin tức về những người nổi tiếng trong trường, đại khái cũng đoán ra, người này chính là Lunerb.

*+}~hvpkbg;,'~nk[98]=697122mi@ Huyét – Phong @65\$,ux?|}{() (~)% }(/[[])sw~#wz

Nói ra thì hai người cũng có chút quen biết, lần đó cậu giúp Lunerb xoay chuyển kết quả trận đấu với Rice, lần này đối phương lại giúp cậu giáo huấn Điền Cẩm.

Tuy Lunerb có lẽ cần bản không biết cậu từng giúp hắn.

Lunerb nhìn những học sinh vây xung quanh, nói: “Đi học hết đi, ở đây xem náo nhiệt thì thành tích có thể đạt được A sao?”

Mọi người nghe thế, lập tức chạy đi làm việc của mình, không dám ở đây nữa. Cô gái còn đang thút thút dưới đất cũng không ai dám lo.

Thấy mọi người đã đi hết, Đường Vũ cũng định đi, nói với Lunerb: “Cảm ơn anh, tôi còn bài huấn luyện, đi trước đây.”

“Này, đợi đã.” Lunerb đi theo Đường Vũ, hơi quen thuộc quá mức, nói: “Tôi cũng muốn đi tập luyện, thuận đường.”

Đường Vũ kinh ngạc một chút, sau đó cười gật đầu: “Được thôi.”

“Vừa rồi cậu không sao chứ?” Lúc cùng đi, Lunerb quan tâm hỏi Đường Vũ.

“Thật không sao.” Đường Vũ giả khóc giả cười, “Cô ta cũng không nói cái gì làm tôi đặc biệt để tâm cả.”

“Vậy thì tốt.”

Đường Vũ nghe đối phương nói thế, nghi hoặc quay đầu, thấy đối phương đang nhìn cậu, vẻ mặt yên lòng.

Đường Vũ cứ thấy chột chột bởi sự quan tâm đột ngột này.

Dường như đoán được suy nghĩ của cậu, Lunerb nhanh chóng cười ha ha nói: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý đồ xấu gì, tôi từng nghe về cậu.”

“Vậy sao, không có gì tốt lành đúng không.” Đường Vũ không để ý.

“Cũng không tệ lắm, nói cậu được tiến cử vào, sau đó nhờ vào nỗ lực mà trở thành học sinh ưu tú.”

“Cuối cùng tôi cũng có tin tức hay ho rồi sao?” Đường Vũ đùa.

“Tôi rất tán thưởng cậu, thế nào, làm bạn chứ.”

} {57wm!.9236hxjn29^|xz7714bfl8@ Huyetphong143 @65(:7946!^[!99#~!(58kr

Đường Vũ kinh ngạc dừng bước, trong tầm mắt xuất hiện một cánh tay, cậu ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang mỉm cười, nhìn không ra một chút ác ý nào.

Đường Vũ đưa một tay ra, bắt tay đối phương, gật đầu: “Vinh hạnh của tôi.”

Hai người đến sân huấn luyện rồi chia ra, Lunerb nhìn theo Đường Vũ đến tận lúc cậu biến mất trong phòng thao tác rồi mới đi.

“Đường Vũ... đây là tên cậu ta đặt cho mình sao?” Khóe môi Lunerb lộ ra nụ cười vui sướng, chạy về phòng huấn luyện cơ giáp.

Một lần nào đó trên đường, hắn nhận ra giọng nói của người từng giúp đỡ mình, sau khi kiểm tra thì biết cậu ta tên Đường Vũ. Hơn nữa không chỉ như thế, hắn còn phát hiện, hắn và Đường Vũ có quan hệ tuyệt không cạm!

Đường Vũ đã học thuộc như cháo toàn bộ trình tự cơ bản từng học ở năm nhất, nghĩ đến huấn luyện thực tiễn mấy ngày sau chắc sẽ không có vấn đề gì, lúc này mới yên tâm rời khỏi phòng thao tác.

Trải nghiệm làm học sinh kém trường kỳ khiến cậu vô cùng cẩn trọng với những chuyện liên quan đến học tập, cậu không cho phép bản thân mình xuất hiện sai lầm ở những nơi không nên sai sót, hoặc là cậu hoàn toàn không biết gì, hoặc phải trăm phần trăm thấu hiểu.

Bây giờ điều duy nhất mà cậu lo lắng, chính là sắp phải tiến hành kiểm tra mức độ sử dụng não.

Đợt kiểm tra lúc nhập học là để xét tuyển học sinh, mà kiểm tra mỗi năm sau này thì giống như kiểm tra thể chất, chỉ là lướt qua, đối với người khác là lướt qua, nhưng đối với Đường Vũ mà nói, tất cả vẫn là con số chưa biết.

Nếu cậu thấp hơn 30%, trời biết cậu còn gặp phải những cái gì nữa...

Cho dù kháng cự, nhưng kiểm tra vẫn tiến hành vào một buổi chiều cực kỳ bình thường.

Đại danh của Đường Vũ tại học viện Kenton gần như không ai không biết không ai không hiểu, tất cả mọi người cũng đều biết, học sinh tiến cử này thành tích tuy ưu tú, nhưng mức độ sử dụng não lại chưa được kiểm tra.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, có người ôm tâm trạng hả hê, muốn xem trò hề của Đường Vũ.

} /7652(.\$! ,bh%\$917437] ,#@ Huyết – Phong @nrhs{~esgb=+^? ,~,[(~lr

Cũng có người, hy vọng học sinh tiến cử này ít nhất có thể vượt qua 30%, cũng không uổng công họ thay đổi thái độ với cậu.

Dưới ánh mắt áp bức khiếp người, Đường Vũ bước vào phòng kiểm tra, nằm dưới một vòng tròn màu bạc.

Khi Lunerb đi ngang phòng kiểm tra, đúng lúc nghe thấy học sinh đã kiểm tra đứng trước cửa bàn tán xôm tụ.

“Cậu nghĩ mức độ sử dụng não của cậu ta nếu không đến 30%, trường có đuổi cậu ta không?”

“Chắc sẽ đuổi đó, cho dù bây giờ trở thành học sinh ưu tú, nhưng nếu cả 30% cũng không đến, thành tựu tương lai cũng sẽ không cao, Kenton lại không nuôi phế vật.”

“Ôi, thật ra tôi cảm thấy Đường Vũ cũng không kém như đồn đãi, luôn cười híp mắt, lần trước còn giảng cho tôi nghe một trình tự.”

“Bây giờ đồng tình cậu ta thì có ích gì, cậu xem có bao nhiêu người mắng cậu ta cậu ta cũng không đáp trả, là biết đầu óc cậu ta không tốt rồi.”

Nghe rõ nội dung cuộc đối thoại, Lunerb đột nhiên dừng bước, tóm một học sinh hỏi: “Cậu nói ai đang kiểm tra? Đường Vũ?”

Người đó thấy là Lunerb, liền hoảng loạn gật đầu.

“Đường Vũ học sinh được tiến cử?”

Người đó lại gật đầu.

Sắc mặt Lunerb biến đổi, đột nhiên đẩy học sinh đó ra, trực tiếp chạy lại phòng kiểm tra, chạy đến trước cửa không nói tiếng nào đã đá cửa vào.

Giáo viên bên trong đang tròn mắt kinh ngạc nhìn con số vẫn đang tăng lên trên màn hình, 44%... 45%...

Lunerb chạy vội qua, xách Đường Vũ đang nằm trên thiết bị kiểm tra dậy, tiếp theo lại chỗ giáo viên đã hoàn hồn đang nhìn mình.

“Em Lunerb, em đang làm gì vậy? Kiểm tra còn chưa hoàn thành.” Giáo viên phần nộ nói.

“Thưa thầy, mức độ sử dụng não của bạn Đường Vũ là 45%.”

Đường Vũ cũng bị một màn đột ngột này dọa sợ.

ld# !bi2qa\$\$14).ncfk8458xw33@ Lightraito @\$#|novyxd33yqlp233)*!

Đột nhiên có người đá cửa xông vào, trực tiếp xách cậu lại nói với giáo viên, mức độ sử dụng não của cậu là 45%... bên trong tổng cộng có bao nhiêu tin tức vậy!

Còn chưa đợi cậu hỏi gì, cậu đã cảm thấy đầu đau nhói từng cơn.

Trong lúc cậu chấn động, cậu thấy giáo viên đó từ phần nộ biến thành bình tĩnh, tiếp theo lộ vẻ vui như điên, giống như trước đó chưa hề xảy ra chuyện gì, nói với Đường Vũ: “Chúc mừng em, em Đường Vũ, mức độ sử dụng não của em là 45%, đây là một thành tích vô cùng tốt!”

Đường Vũ còn đang ngẩn người, 45%? Vậy không phải là sắp cao bằng Phùng Dương rồi sao? Còn ông thầy này nữa, vừa rồi không phải thầy còn đang nổi điên sao?

Giáo viên đó dường như vừa mới nhìn thấy trong phòng kiểm tra còn có người khác, hỏi: “Ừa? Em Lunerb? Sao em lại ở đây?”

Lunerb đặt Đường Vũ xuống, nói: “Em tìm Đường Vũ có chút chuyện, thầy làm việc đi, em dẫn cậu ta đi trước.”

Đường Vũ bị Lunerb kéo đi rất xa, đến một chỗ đất trống không người, người đó mới buông cậu ra.

“Vừa rồi cậu không sao chứ? Tôi hơi vội, không khống chế tốt tinh thần lực.” Lunerb áy náy nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ nhú mày, hỏi: “Đàn anh, vừa rồi rốt cuộc là sao?”

33. Chương 33: Thực Hành Gặp Nguy

“Còn hỏi tôi chuyện gì, sao cậu không áp chế một chút, lỗ trí số sử dụng não thật sự của cậu bị kiểm tra ra, cậu sẽ phiền toái! May mà tôi vào sớm, mới đến 45%.”

]]91vxcgsu#![[ksio9ff@ Lightraito @*]gy',0eqybn,%83smkw^

Đường Vũ hoàn toàn mù mờ, “Anh đang nói gì? Tôi áp chế cái gì?”

Lunerb cũng ngây ra, cho là Đường Vũ biết rõ còn cố hỏi.

Hai người đứng mặt đối mặt, nhìn nhau mấy giây.

Lẽ nào cậu ta... Lunerb giật mình, hẳn từng nghe nói trải qua quá trình trường kỳ đó có thể sẽ sinh ra tồn tại đối với não... lẽ nào cậu ta mất trí nhớ?

Về mặt của Lunerb cuối cùng dừng lại ở nét kinh ngạc: “Cậu...”

Không hiểu sao Đường Vũ lại cảm thấy vô cùng nguy hiểm, lùi lại nửa bước, cảnh giác nhìn Lunerb.

Lunerb thử hỏi: “Cậu còn nhớ cậu đến từ đâu hay không?”

Chuông cảnh báo trong lòng Đường Vũ kêu vang, cậu luôn cảm thấy thái độ của Lunerb này đối với cậu rất lạ, lẽ nào hẳn quen chủ nhân cũ của thân thể này.

Đường Vũ gật đầu, nhưng không nói một chữ, chỉ cẩn thận nhìn đối phương.

Thấy Đường Vũ gật đầu, Lunerb có vẻ ôn hòa đi nhiều, nói: “Cậu có biết nếu mức độ sử dụng não của cậu vượt qua 50% thì sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Đường Vũ không nói gì, nhưng trong lòng thì suy nghĩ đáp án.

mx!=!=ykh55],{?oy=*.7052bl@ Huyết – Phong @+]nhwu^|651719ek87~+8860

Phùng Dương 50% được nhận định là thiên tài, Elijah 55% trở thành trình tự viên cấp thứ để, nếu cao hơn nữa, không phải thành quái vật đợi bị nghiên cứu, thì chính là được bảo hộ tiếp nhận bồi dưỡng bí mật nhất...

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của cậu.

Trước đó, Đường Vũ chưa từng nghĩ mức độ sử dụng não của cậu lại cao như vậy, cậu cứ luôn lo lắng sẽ không đạt đến mức tiêu chuẩn, chứ không phải vượt qua khu vực an toàn nào đó.

Nhưng, vị đàn anh học khoa điều khiển trước mắt, lại biết mức độ sử dụng não của cậu có thể sẽ rất cao? Mà mức độ sử dụng não của cậu rốt cuộc có thể đạt đến bao nhiêu?

Đường Vũ càng nghĩ càng cảm thấy đáng nghi.

Đáp án duy nhất, chính là chủ nhân cũ của thân thể này có vấn đề.

Đoán Đường Vũ đã phân tích rõ lợi hại, Lunerb thăm yên tâm, nói: “Cho nên cậu phải bảo vệ bản thân, đừng đặt mình vào nguy hiểm.”

“Đàn anh.” Đường Vũ giãy dụa nội tâm, cậu rất muốn biết thân thể này rốt cuộc có thân phận gì, nhưng vì sự an toàn của mình, cậu chỉ có thể áp chế tất cả nghi vấn, về mặt bình tĩnh nói: “Cảm ơn anh.”

Bây giờ lòng cậu rất loạn, dường như cậu có một thân thể rất phức tạp, nhưng cậu không muốn có bất cứ quan hệ nào với thân thể của chủ nhân thân thể này cả.

Đương nhiên, cậu cũng chưa từng nghĩ qua một người trèo ra từ trong cái hộp kim loại như mình sẽ bình thường cỡ nào, nhưng dù sao nhiều năm nay chưa từng có ai chú ý đến cậu, cậu cứ tưởng mình đã che giấu rất tốt rồi.

“Đàn anh, chuyện của tôi, anh sẽ cho người khác biết sao?” Đường Vũ hỏi.

“Đương nhiên là không, chuyện này, tôi sẽ không cho người ngoài biết!”

Câu trả lời của Lunerb rất khẳng định, khiến Đường Vũ yên tâm hơn.

“Được rồi, vậy tôi cũng sẽ giữ bí mật tinh thần lực của anh.” Bầu không khí trở nên dung hòa, Đường Vũ lại mỉm cười theo thói quen.

tf[~rw96jc5171[‘98ix‘:@ Huyết – Phong @11!}xj‘.&12;‘62}*3396

Xem ra Lunerb xuất phát từ nguyên nhân nào đó sẽ không tiết lộ thân phận của cậu, vậy cậu có thể từ từ lần mò thân thể của mình trong quá trình tiếp xúc sau này!

Thật ra, Đường Vũ cũng mơ hồ đoán được một chút, đại khái cậu và Lunerb có thân phận gì đó đặc biệt, mức độ sử dụng não của cậu khá cao, mà tinh thần lực của Lunerb lại có thể nhiễu loạn người khác, khiến giáo viên kia quên đi xung đột trước đó.

Lunerb nghe Đường Vũ nói thế, cũng yên tâm cười tươi, rồi hồi phục bộ dáng anh đẹp trai rục rịch.

Vừa rồi hấn suýt cho rằng Đường Vũ không nhớ thân phận của hai người, nhưng sau đó nhìn phản ứng của cậu, đại khái chỉ là vô cùng cẩn thận, không muốn nói rõ bất cứ chuyện gì mà thôi.

Điều này đúng vừa hợp ý hấn.

Hấn cũng tỏ vẻ vừa lòng với sự cẩn thận của Đường Vũ.

Dưới sự hộ tống của Lunerb, Đường Vũ về đến phòng mình.

Cuối cùng tiễn người đó đi rồi, Đường Vũ lập tức ôm đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Cho dù cậu có hơi khác với người khác, nhưng sao Lunerb lại phát hiện? Còn có ai phát hiện nữa không?

Khi Phùng Dương trở lại, thấy Đường Vũ đang nằm trên sofa, hoang mang nhìn trần nhà.

Người máy bảo mẫu đã được sửa đổi trong phòng đang “dịu dàng” xoa đầu cho người đó.

Phùng Dương gọi người máy qua đám chân cho mình, ngồi cạnh Đường Vũ, vỗ đối phương một cái, “Nghe nói mức độ sử dụng não của cậu là 45%.”

“Ừ.”

bv208wz?/*%85)?5913597649):@ Light @88sdtv3433jpuyrt{{isewud

“Khó trách có thể hiểu được hệ thống trình tự đó, xem ra không ngốc đâu.”

“Ừ.”

Thấy Đường Vũ không thèm để ý đến mình, sắc mặt Phùng Dương đột nhiên biến đổi không chút dự báo: “Cậu có ý gì đây Đường Vũ? 45% thì cảm thấy rất cao rồi hả? Cho nên không cần để ý đến tôi?”

Lúc này Đường Vũ mới hoàn hồn khỏi mớ suy tư phức tạp rối rắm, an ủi Phùng Dương: “Sao có thể chứ, 45% chỉ là một con số mà thôi, lại nói cũng đâu cao bằng cậu, nếu nói thông minh, vẫn là Long Cừ cậu thông minh nhất.”

Phùng Dương nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là thế, lúc này mới vừa lòng, trợn mắt nhìn Đường Vũ, “Nể tình cậu tự biết lấy mình như thế tôi sẽ cho cậu biết, huấn luyện thực hành bắt đầu vào tuần sau tuy chúng ta không được phân chung một tổ, nhưng là cùng một khu.”

“Cảm ơn nha, an bài nhân số cụ thể khi nào mới biết được?”

“Phải đợi đến khi đi mới biết được, phía nhà trường phòng ngừa có người muốn làm loạn phân tổ.” Phùng Dương nói xong, do dự một chút, nói: “Đường Vũ, cậu không thể kiêu ngạo vì mức độ sử dụng não cao.”

Đường Vũ trợn trắng mắt: “Tôi là người như thế sao!”

“Không phải thì tốt nhất!” Phùng Dương thấy Đường Vũ vẫn hài hòa như trước, liền yên tâm.

Mức độ sử dụng não 45% là trị số cực cao, nếu cố gắng, có lẽ trước 30 tuổi sẽ có thể trở thành trình tự viên cao cấp.

Nhưng trong lịch sử cũng không thiếu người ý mức độ sử dụng não của mình cao, cuối cùng trụ lạc thành kẻ không đáng một đồng, cậu không muốn Đường Vũ biến thành người như thế.

Mức độ sử dụng não của Đường Vũ cũng rất cao, điều này khiến Phùng Dương cao hứng vô cùng.

Người như thế mới xứng trở thành bạn tốt nhất của cậu!

Mấy ngày tiếp theo, Lunerb không đến tìm Đường Vũ nữa, Đường Vũ có được một khoảng yên bình ngắn ngủi.

grux%*9927*:%\$90tc.*|(@ Huyetphong143 @my43\$[/~rq46,}11pv}.#{,

Cậu không muốn cuộc sống có quy luật của mình bị người không rõ làm rối lên.

Bất kể trước kia cậu có thân phận gì, là con riêng của gia tộc nào, hay nghiệt chủng bị gia tộc nào truy sát, hoặc con chuột bạch chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm khu vực não biến dị gì đó...

Đường Vũ rùng mình, kiên quyết ngăn cản mình nghĩ tiếp.

Huấn luyện thực hành tới ngay sau đó đã lấp đầy toàn bộ thời gian của Đường Vũ, khiến cậu không còn rảnh rỗi mà nghĩ đến những chuyện nữa.

Học sinh năm hai cũng đều đang chuẩn bị, từ lễ đến thức ăn, còn có một số vật phẩm cần thiết.

Phần thưởng dành cho tổ có thành tích ưu tú trong lần này của nhà trường là cuối năm có thể đến chiến trường chân chính thực tập.

Phần thưởng này đối với phần lớn mọi người đặc biệt là nam sinh mà nói, đều khiến người ta sôi sục nhiệt huyết.

Chiến trường chân chính đó!

Tổng cộng có mười tổ nhỏ được phân đến hành tinh nhân tạo 0310, cũng là hành tinh có điều kiện kém nhất trong lần thực hành này.

Nguyên nhân chính là mười tổ này là mười tổ xuất sắc nhất trường, Đường Vũ nằm trong mười tổ đó, cậu rất “may mắn” được gắn thêm cái đuôi học sinh ưu tú. Mà may hơn nữa là, cậu cùng tổ với Carlos.

Trừ Carlos, tổ viên khác trông có vẻ không thích hợp tác với cậu, Đường Vũ nhìn từng người một, cho ra kết luận này.

Có một nữ sinh cười với Đường Vũ, cậu vô cùng kinh ngạc.

Lần huấn luyện dã ngoại thực tập này vô cùng dễ, chỉ cần có thể an toàn trải qua mười ngày là được, hơn nữa mức độ khó không lớn, dù sao là trên hành tinh nhân tạo, nếu thật sự gặp nguy hiểm, có thể từ bỏ nhiệm vụ đi vào trấn, nhưng sẽ phải tiếp nhận một nhiệm vụ huấn luyện thực hành dã ngoại tới hai mươi ngày. Vì thế, vẫn không ai hy vọng nhiệm vụ thất bại.

Chẳng qua cũng vì có đường lui này, các học sinh tham gia huấn luyện không mấy căng thẳng.

Mà điều kiện sinh tồn dã ngoại của hành tinh nhân tạo 0310 đối với Đường Vũ là vô cùng tốt, ít nhất so với 0773 thì tốt hơn nhiều, dù sao cũng là hành tinh nhân tạo cấp trung thượng đẳng.

7%]43gy5530~#?&*~76++xq@ Light.raito44 @19151863][clanuf#!wafj,}cepj

Mỗi tổ nhỏ đều có mười người, chia ra là học sinh của mười chuyên ngành, năm khoa tất yếu là khoa điều khiển, khoa trình tự, khoa bảo dưỡng, khoa tình báo, khoa chỉ huy chiến đấu, còn lại thì cứ phân chia tùy tiện năm học sinh không cùng chuyên ngành.

Sau khi dẫn tổ đến điểm chỉ định, giáo viên của học viện nói một vài tình huống về hành tinh nhân tạo này rồi đi.

Ở khu dã ngoại của hành tinh nhân tạo 0310, thứ có lực uy hiếp duy nhất chính là một loại thú nham thạch, vì thời gian dài ăn nham thạch ở ngoài, da lông toàn thân đều hóa thạch, vô cùng cứng, nhưng thể hình của nó không lớn, nghe nói chỉ cao bằng nửa người, động tác cũng không nhanh.

Nữ sinh đều xem lần huấn luyện thực hành đầu tiên này là du lịch, chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt và thứ để giết thời gian, lều được dựng lên cũng đầy mỹ quan và xa hoa như đi nghỉ mát.

Thật ra cũng giống một chuyến nghỉ mát có điều kiện không tốt lắm, đây là ý kiến mà các học sinh Kenton khóa trước trải qua lần huấn luyện thực hành đầu tiên đã nhất trí đồng ý.

Đương nhiên, cũng có một vài tổ gặp phải khó khăn thế này thế kia, nhưng dù sao chỉ là một phần nhỏ, bị những người này chọn lựa bỏ qua.

Cho dù là thế, Carlos vẫn tận chức trách chạy một vòng quanh phạm vi sinh tồn của họ, còn mang về một tin tức tốt: Gần đó không có một con thú nham thạch nào.

Như vậy càng có thể điên cuồng nghỉ mát...

Sau tối, không khí ở hành tinh nhân tạo càng lúc càng kém, tất cả mọi người đều trốn vào trong lều, Đường Vũ cũng không ngoại lệ.

Giáo viên đã ra lệnh cấm không được đăng nhập vào mạng, cả thiết bị lên mạng Đường Vũ cũng không mang theo, hiện tại nghĩ lại thấy hơi hối hận, nhàm chán thế này, cũng không thể học, mười ngày này làm sao mà qua đây.

Nhưng tối hôm nay, sau một trận bão cát cực lớn, Đường Vũ càng thêm hối hận.

Nhìn lều trại sau khi bị thổi chỉ còn lại một vùng đất trống, Đường Vũ nghĩ cậu thà nhàm chán suốt mười ngày.

Trước khi đi giáo viên đã nhắc mọi người thời tiết trên hành tinh nhân tạo vô cùng không tốt, rất có thể sẽ gặp các loại thời tiết ác liệt.

Nhưng những người này đều không ngờ, ngay đêm đầu tiên, họ đã xui xẻo gặp phải! Thậm chí họ còn không kịp bảo tồn vật phẩm cần thiết.

Mười người quay mặt nhìn nhau, đều khóc không ra nước mắt.

78°}/&oiFl7961|/(++?giwq}|@ Lightraito44 @hc8857*ltwd?\$: [pj7832=/uk]*1

Lúc này mười người đều bắt giác ngưỡng mộ tổ có phân học sinh của khoa thu thập tin tức, nếu không họ cũng sẽ không đến mức phải đối diện với thảm cảnh hiện nay do không dự báo được thời tiết xấu đi.

Mười người chịu đựng gió cát to mạnh chạy đến sau cơ giáp tạm tránh, ngay cả cơ giáp cực nặng cũng đã hơi lảo đảo, mấy người họ chưa bị thổi bay đã may mắn lắm rồi.

Nửa tiếng sau, bão cát trôi qua, vùng đất trống mà họ dọn dẹp trước đó đã bị đá vụn lớn bằng nắm tay phủ kín.

“Làm sao đây? Chúng ta đi đâu đây?” Carlos hỏi.

Khoa điều khiển luôn là đại ca của học viện, lúc này mấy người còn lại cũng chuyển mắt sang người điều khiển của tổ họ, thiếu niên đó trông rất xấu hổ, bị mọi người nhìn, mặt thoáng đỏ lên: “Tôi không biết, mọi người cùng suy nghĩ đi.”

“Tôi đi xem thử gần đây có hang động nào có thể tránh gió không.” Carlos nói xong lại chạy ra ngoài tìm hiểu.

Tổ của họ tổng cộng có ba nữ sinh, lúc này ba nữ sinh chuẩn bị đến nghỉ mát mà cả nhà cũng bị thổi bay đang đỏ vành mắt.

Nhưng dù sao cũng là học sinh ưu tú, cho dù cảm thấy ức, vẫn cố chống đỡ mặt mũi không rớt nước mắt.

Nữ sinh đã từng cười với Đường Vũ hít mũi nói: “Thức ăn tôi chuẩn bị đã bị thổi đi rồi...”

“Tôi cũng vậy...”

“Tôi cũng vậy...”

Cô nói thế, mấy người còn lại cùng lên tiếng. Cả tổ tổng kết lại một lượt, phát hiện chỉ có năm người không ném túi trong lều lúc hỗn loạn.

it}‘/%km\$%9680un]30#(5185!&@ Light.raito44 @mf}(11‘^622339kw27)=~}):

Cho nên mấy người này, trừ không có chỗ ở, còn đối diện với một vấn đề lớn hơn – không đủ thức ăn.

Vài người thở dài ngồi xuống, vốn ai lo thân nấy căn bản không có thời gian nói chuyện, lúc này không thể không tập trung lại, liền có thời gian chuyện phiếm, chậm rãi thân quen nhau.

Tiểu vương tử xấu hổ của khoa điều khiển tên Jim, người cao gầy của khoa bảo dưỡng tên Willy, người của khoa chỉ huy chiến đấu chính là cô gái tên Lâm Thu hít mũi nói thức ăn bị thổi bay.

Đề tài từ hỗn loạn rồi rầm nhanh chóng chuyển lên người Đường Vũ.

“Cậu không phải là học sinh được tiến cử sao? Sao thành tích lại đi lên nhanh như vậy?”

“Tôi có một người bạn cùng khoa các cậu, cậu ta nói cậu là kẻ cuồng học tập.”

“Thật ra nhìn cậu không gốc như lời đồn.”

Đường Vũ phải mấy đường đen trên mặt, nói: “Cho nên chúng ta biết, muốn nhận biết một người, thì đừng dựa vào những lời đồn.”

Đường Vũ không để ý người khác xem cậu là đề tài, thật ra cậu đã quen rồi, hơn nữa tính cách của cậu cực tốt, bất kể ai trên ghẹo hay đùa cợt cậu, chỉ cần không phải ác ý cậu sẽ không trở mặt, cho nên cuối cùng ngược lại là cậu hòa hợp nhất với từng người.

Nói chuyện một hồi, Đường Vũ đang khó hiểu thẳng nhóc Carlos chạy đi đâu rồi, thì thấy từ xa có một bóng người đang chạy về phía họ, vừa chạy vừa hươ tay.

Vì không khí ở hành tinh nhân tạo không tốt lắm, lại thêm trời tối, cho đến khi người đó chạy khá gần, mọi người mới thấy rõ đó chính là Carlos.

Chỉ thấy Carlos lúc này nhếch nhách vô cùng, quần áo chỗ nào cũng bị rách, cậu ta vừa chạy về phía cơ giáp vừa nói: “Mau chạy đi mọi người! Thú nham thạch đến rồi! Một đàn lớn!!!”

34. Chương 34: Nguy Cơ Năng Lượng

Mọi người nghe thế, cũng không kịp hỏi là chuyện gì, lập tức chạy đến chỗ mình nên tới.

^/\$.%/~65216ehkb18mm69@ Light @/%65ee^|jq57?^*/141832vb:[

Jim luống cuống thay trang phục thao tác trèo vào cơ giáp, lúc này Willy mới nhớ ra phải kiểm tra xem cơ giáp có tổn hại gì không, Đường Vũ cũng lấy màn hình thao tác ra đứng ở một chỗ khá an toàn.

Lâm Thu mở màn bảo vệ năng lượng ra, bảo vệ mọi người trừ cơ giáp.

Mọi người vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Trong môn học hợp tác, bọn họ đã ứng phó với vô số bài diễn luyện mô phỏng, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình trạng bất ngờ đúng nghĩa, cho dù mỗi người đều tràn đầy tự tin với bản thân, nhưng lại có một chút thấp thỏm chỉ khi thực chiến mới gặp.

“Jim, cậu chuẩn bị xong chưa?” Lâm Thu sắc giọng hỏi, vẻ uất ức do mất thức ăn mà xuất hiện trước đó đã biến mất sạch sẽ, ngược lại có cảm giác uy nghiêm không hề thua kém con trai.

Cơ giáp to lớn phát ra tiếng ầm ầm, khi cơ giáp rời khỏi bàn điều khiển, mặt đất truyền đến chấn động nhẹ, Jim đã điều khiển cơ giáp nghênh đón đàn thú nham thạch đang đuổi tới.

Thú nham thạch cao bằng nửa người nếu so với cơ giáp thì chỉ nhỏ bé như con kiến, nhưng tất cả mọi người thấy được số lượng của “đàn kiến” này đều không dám biểu hiện ra chút xem thường nào.

Những con thú nham thạch này có một phần không cần mạng liên tục tông vào chân và đùi cơ giáp, còn một phần nhỏ muốn đột phá màn bảo vệ tấn công nhân loại vô cùng hạp miệng bên trong.

Rất nhanh, khu vực xung đột trào lên từng đồng khối bụi, kể đó là gió lớn không ngừng vút qua, thổi lên màn bảo vệ, có một chút bụi thậm chí đã trôi vào.

“Sao cậu lại dẫn chúng lại đây?” Lâm Thu hỏi.

“Không phải tôi cố ý!” Carlos lập tức biện giải: “Trên đường tôi đi tìm hang động thì đụng phải chúng. Có lẽ do vừa rồi bão cát đã thổi đến rất nhiều nham thạch, cho nên chúng chạy ra tìm thức ăn. Vì tầm nhìn kém, lại không ngờ mũi chúng lại nhạy như vậy, khi tôi phát hiện chúng thì chúng đã đuổi theo tôi rồi.”

oj+17tj][frpi57|^pypl43@ Huyết – Phong @qx30?*,)633349urld1971./

Carlos nói một lèo, thở vài cái, lại tiếp: “Vốn muốn dẫn chúng đi, chạy được vài km, thực sự chạy không nổi nữa, chỉ có thể trở lại, chúng nó đúng là một đám quái vật về thể lực!”

Carlos nói xong, đặt mông ngồi xuống, gương mặt đen kịt đỏ lên, xem ra vừa rồi quả thật bị đuổi cho kiệt sức.

Lâm Thu nhìn số lượng thú nham thạch, nhú mày nói với đồng đội: “Số lượng thú nham thạch quá nhiều, không độc cư như giáo viên đã nói, tình huống này tôi từng nghe bạn ở khoa nghiên cứu sinh thái nói qua, có thể chúng đang ở vào kỳ ***, cho nên sẽ tụ lại với nhau, chúng cần một lượng thức ăn lớn, cũng vô cùng nóng nảy, có thể chúng ta sẽ rất phiền phức.”

“Vậy chúng ta nên làm sao đây?” Carlos hỏi.

Giọng Jim truyền đến từ máy liên lạc trong cơ giáp: “Muốn tiêu diệt toàn bộ bọn chúng là không thể, da chúng quá cứng, chỉ có thể đợi chúng mệt rồi bỏ đi.”

Lâm Thu nhìn tình huống địa thế xung quanh một lượt, nói: “Cũng chỉ có thể như thế, gần đây không có nhiều đá nham thạch cho chúng ăn, chúng không ăn được chúng ta thì sẽ bỏ đi thôi.”

Hai cô gái khác: “...” Cùng là nữ sinh, vậy mà lại dễ dàng nói ra lời này, như vậy được chứ?

Chỉ số thông minh của thú nham thạch cực kỳ thấp, muốn chúng nó rút lui, cần giết chết một lượng lớn đồng đội để dọa chúng.

Jim điều khiển cơ giáp, nâng lòng bàn chân to dày lên, dẫm từng bước từng bước, lại vung nắm đấm nện xuống đất từng cái.

Đối phó với thú nham thạch không cần tiêu phí kỹ xảo, chỉ cần đủ sức mạnh, thì có thể bảo đảm an toàn.

Nhưng khi thời gian trôi dần, va chạm với vỏ ngoài cứng chắc của thú nham thạch trong thời gian dài, vỏ ngoài của cơ giáp khó tránh tổn hại.

daxu)/89#[49722*‘sihyzw|{ @ Huyetphong143 @xp=[92|#/ji^|ak65[\$~=} &uc)}

Đường Vũ nhìn chiếc cơ giáp cũ kỹ kia, nếu so với Sisyphus thì chỉ có thể bị ném ra ngoài bầu trời, có chút hoài niệm tư thế anh hùng của chiếc cơ giáp màu đen kia.

Nếu là Sisyphus, mấy con sâu nhỏ này ngay cả tư cách khiến nó chớp mắt cũng không có.

Trừ mặt ngoài cơ giáp bị tổn hại, chuyện khiến mọi người càng lo lắng lại xảy ra, đã qua một khoảng thời gian rất dài, những con thú nham thạch đó vẫn không có ý rời khỏi, mà năng lượng của màn bảo vệ lại không còn đủ.

Vừa vào đêm, muốn đợi đến hôm sau hấp thu năng lượng của hằng tinh gần đó để khôi phục năng lượng của màn bảo vệ đã không kịp. Bầu không khí vốn còn rất nhẹ nhàng dần trở nên căng thẳng.

Lúc này, Jim trong cơ giáp nói: “Lát nữa tôi sẽ điều khiển cơ giáp lại gần màn bảo vệ, Willy cậu giúp tôi bảo dưỡng nó, tôi sẽ ra ngoài chống chọi một lúc, che chở cho cậu.”

Willy nói: “Không được, cậu ra ngoài như vậy quá nguy hiểm...”

“Cậu quên khoa cơ giáp chúng tôi đều có thể lực của quái nhân sao, ha ha, không vấn đề đâu!” Giọng của Jim còn lộ ra sự bình thản, khiến mọi người chậm rãi thả lỏng.

Bây giờ điều duy nhất mà Đường Vũ lo lắng là vấn đề của màn bảo vệ, cho dù có thể sửa chữa cơ giáp thành công, nhưng màn năng lượng bảo vệ nhiều lắm chỉ có thể kiên trì thêm một tiếng, một tiếng sau, họ sẽ phải “chạy lỏa thể” trước mặt những con thú nham thạch này.

“Được rồi, ngay lúc này!” Lâm Thu ra lệnh, Jim lập tức lùi về trước màn bảo vệ, mở lối vào ở khoang ngực cơ giáp, nhảy ra khỏi dịch cảm ứng.

Trước khi chạm đất, cậu ta cực kỳ linh hoạt điều chỉnh góc độ, giảm bớt lực ảnh hưởng khi tiếp xúc với mặt đất, rồi nhanh chóng tóm con thú nham thạch gần cậu nhất, dẫm mạnh qua.

Cùng lúc này, Willy cũng mang thùng dụng cụ chạy ra khỏi màn bảo vệ, nhanh chóng sửa chữa chỗ tổn hại của cơ giáp.

Còn hai nam sinh đứng bên cạnh cậu ta, cầm vũ khí mà tổ họ mang theo, vừa căng thẳng vừa hưng phấn bảo vệ Willy, nhưng họ không dám chủ động tấn công, nếu không sẽ dẫn đến càng nhiều thú nham thạch.

Khi Jim nói chuyện thì rất xấu hổ, nhưng khi đấu với thú nham thạch thì vô cùng dũng mãnh, trang phục thao tác bó sát lấy người, dường như sắp không che đậy được cơ bắp nổi lên của cậu, vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ hung tàn, một đấm là có thể đánh bay một con thú nham thạch.

!)zgkq*\$23ny3919cf[ix/!64@ Lightraito44 @##48}/ecir185396.%mmvm66fs

Nếu có thú nham thạch lại gần Willy, hai người bên cạnh sẽ len lén giải quyết.

Mấy phút sau, Willy huyết sáo một cái, ba người lập tức trốn vào màn bảo vệ, Jim nhanh chóng thoát thân khỏi vòng vây công của thú nham thạch, dẫm lên một con thú, lẹ làng nhảy vào trong cơ giáp.

“Người anh em, không sao chứ?” Willy đứng trong màn bảo vệ, lau mồ hôi nói.

“Không vấn đề.” Jim hơi thở dốc, “Làm nóng người thôi.”

“Màn bảo vệ còn duy trì được nửa tiếng, chúng ta cần dời đến một nơi an toàn.” Lâm Thu thấy cơ giáp đã hồi phục bình thường, nói.

Carlos lắc đầu: “Trước đó tôi chạy ra ngoài một vòng, gần đây không có hang động an toàn.”

Mọi người đều lộ vẻ lo lắng, nếu màn bảo vệ không có tác dụng, mấy con thú nham thạch vẫn không bỏ đi, không phải họ sẽ rất nguy hiểm sao?

Lâm Thu tập trung mọi người lại, lật lòng bàn tay ra, trong tay đang đặt một thứ giống như viên đá màu xanh lớn cỡ nút áo – thứ duy trì màn bảo vệ, cô nói: “Mọi người có biện pháp gì không? Không ai muốn trở về trần đó chứ.”

Lần rèn luyện thực hành đầu tiên không phải không có thất bại, nhưng tuyệt đối không thất bại nhanh như họ.

Cái này không thể trách họ, ngay cả giáo viên trong học viện cũng không ngờ thú nham thạch lại tiến vào kỳ *** vào lúc này, nếu không tuyệt đối sẽ không chọn hành tinh nhân tạo này.

Nhưng hiện tại nói gì cũng muộn rồi, họ chỉ có thể nghĩ cách, hoặc từ bỏ nhiệm vụ.

“Đường Vũ, cậu có cách gì không?” Lâm Thu đột nhiên quay đầu hỏi người vẫn luôn trầm mặc này giờ, khiến mọi người rất ngạc nhiên.

Lâm Thu tự nhiên có dụng ý của mình.

Là người chỉ huy tổ tiến vào trạng thái chiến đấu, cô tất nhiên hiểu rõ trạng thái, năng lực của mọi người như lòng bàn tay.

Nãy giờ cô đã chú ý Đường Vũ vẫn luôn suy nghĩ gì đó, bây giờ cô hy vọng người đó nghĩ được thứ gì có thể giúp đỡ họ.

bd{+rqkfkoe18]:63ntwk89ki'}@ Huyetphong143 @98zk93jt=\${&+*ghqplfls

Bị Lâm Thu kêu tên, Đường Vũ không thể không nói suy nghĩ không mấy hoàn thiện của mình ra: “Màn bảo vệ của chúng ta sẽ đình công do không đủ năng lượng, bây giờ cần nhất là năng lượng.” Đường Vũ nhìn mọi người một cái, tiếp tục nói: “Bây giờ là nửa đêm không thể bổ sung năng lượng, cách duy nhất có thể sinh ra năng lượng...” Đường Vũ nhìn cánh tay máy to lớn đang vung vẩy bên ngoài màn bảo vệ đập nát mấy con thú nham thạch.

Trong mắt Lâm Thu lộ vẻ vui mừng, hỏi: “Cậu là nói, muốn dùng năng lượng của cơ giáp để bổ sung cho màn bảo vệ? Nhưng làm vậy sẽ giảm năng lượng của cơ giáp, lỡ năng lượng của cơ giáp cũng dùng hết...”

Nhưng không thể không nói, chủ ý này không tồi, ít nhất có thể giảm bớt tình huống khẩn cấp, có lẽ trước khi dùng hết năng lượng, những con thú nham thạch này đã rút lui.

Lâm Thu đang muốn đồng ý chủ ý này, thì thấy Đường Vũ lắc đầu.

“Không phải...” Đường Vũ vừa nhanh chóng suy nghĩ vừa nói, “Tôi đang nghĩ, có thể thu năng lượng sinh ra mỗi lần cơ giáp đánh thú nham thạch hoặc thú nham thạch tấn công cơ giáp để cung cấp cho màn bảo vệ hay không, như vậy thì không cần tiêu hao năng lượng của cơ giáp.”

Lâm Thu nghiêm túc lắng nghe, trong mắt lóe qua tia khác thường.

“Bây giờ khó khăn nhất là, nên thu như thế nào...” Đường Vũ suy nghĩ quá mức nghiêm túc, không thấy người xung quanh lộ vẻ kinh ngạc nhìn cậu.

tp=?55*!?['\$ad=,ww\$'bzvphn@ Huyết – Phong @33ms|^&3524jsjhbmacrj80:#935

Lúc này, Willy bưng thùng dụng cụ của mình qua, mở ra nói: “Suy nghĩ của cậu tôi cảm thấy rất được, ở đây tôi có dụng cụ, là dùng để kiểm tra số liệu mức độ chịu lực cực hạn của cơ giáp, có thể dùng để thu thập năng lượng tại điểm chịu lực của cơ giáp, vấn đề bây giờ là làm sao thực hiện chuyển hóa.”

Đường Vũ nhìn những dụng cụ đó, lập tức mỉm cười, vỗ vai Willy nói: “Tôi có cách rồi, cái này thật đúng là dụng cụ tốt.” Nói xong, cậu liền cầm những thứ đó kết nối với màn hình thao tác.

Trải qua mười mấy phút kiểm tra, Đường Vũ vui mừng kêu lên: “Tỉ lệ chuyển hóa chỉ có thể thực hiện được 40%, không cách nào hồi phục năng lượng của màn bảo vệ, nhưng có thể duy trì trạng thái hiện tại.” Đường Vũ nói xong, ngừng một chút, nghiêng đầu nhìn hướng cơ giáp, nói: “Nếu Jim vẫn giữ trạng thái chịu tấn công này.”

Willy cười khở, Jim vẫn luôn bị tấn công, như vậy kẻ mặt sẽ là cậu.

Nhưng cuối cùng đã giải quyết được vấn đề nguy cơ, nhanh chóng lắp trang bị lên cơ giáp, mọi người rút cuộc cũng thở phào.

Lâm Thu lại gần Đường Vũ, nhìn người đang hưng phấn soạn một vài trình tự cô hoàn toàn không hiểu, hiếu kỳ hỏi: “Cậu đang làm gì?”

Mắt Đường Vũ lóe tia hưng phấn, nói: “Xem thử có thể nâng cao tỉ lệ chuyển hóa không.”

Nói xong, Đường Vũ nghe nữ sinh bên cạnh thở ra một cái, nói như oán trách: “Cậu đặt tất cả tinh lực lên việc học và nghiên cứu rồi.”

Đường Vũ cảm thấy lời đối phương nói hơi kỳ quái, liền ngừng lại nghiêng đầu nhìn.

Lâm Thu cố ra vẻ không để ý nhún vai: “Cho nên, nhất định cậu đã quên tôi từng nhờ Carlos chuyển cho cậu một bức thư rồi.”

35. Chương 35: Tạm Thời Thoát Hiểm

Đường Vũ đang đặt tay lên màn hình thao tác đột nhiên cứng lại, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại một ngày nào đó vào mấy tháng trước, Carlos cầm một bức thư hưng phấn bưng bưng đánh cược với mình đó là thư tình...

13ot28dd{#!~whlo'ghghrc@ Lightraito @[?3170ww[?2493}jj[+)|11

“Người nên lúng túng là tôi thì phải.” Lâm Thu thấy Đường Vũ không dám nhìn mình, buồn bực muốn thổ huyết, “Bây tỏ với cậu, vậy mà ngay cả một câu trả lời cũng không có.”

Đường Vũ dừng chuyện đang hứng thú trong tay, quay sang nhìn Lâm Thu, trịnh trọng xin lỗi: “Xin lỗi, lúc đó tôi muốn...” Muốn cự tuyệt, nhưng một đồng chuyện hôn loạn sau đó khiến cậu quên mất.

Huống chi hai người còn chưa từng gặp mặt nhau, sao có thể bày tỏ với mình, Đường Vũ căn bản không tin chuyện đó, cho nên ngay cả tên người đó cậu cũng không nhớ.

“Đừng giải thích với tôi.” Lâm Thu vuốt chòm tóc bị thổi trước ngực, có thể nhìn ra cũng không tự nhiên lắm, “Lúc đó chỉ là đánh cược thua mà thôi.”

Cô và mấy bạn học giỏi đánh cược một lần chỉ huy chiến đấu mô phỏng, điểm của ai thấp nhất thì người đó phải tìm một người để bày tỏ, kết quả lần đó cô thua thảm, đúng lúc trên đường đến sân huấn luyện nghe có người nhắc đến hai chữ “Đường Vũ”, liền quyết định, chính là cậu.

Tuy ôm suy nghĩ nếu cậu dám đồng ý thì sẽ cho cậu nhìn thấy chút lợi hại, nhưng đợi hoài đợi mãi thư bày tỏ của cô vẫn như đá chìm đáy biển, khiến cô phần hận không thôi.

Cũng vì thế, cô bắt đầu chú ý đến tên Đường Vũ này, nghe được một vài chuyện của cậu.

Phát hiện cậu không tồi tệ như lời đồn.

Bắt đầu là khi tất cả mọi người trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành bị bắt, người này lại vẫn an toàn, trốn được mấy ngày. Mà trong lần ngoài ý muốn này, Đường Vũ cũng biểu hiện vô cùng xuất sắc, cộng thêm con người cậu rất ôn hòa, làm cô càng thêm chú ý.

Chỉ là không ngờ, Đường Vũ thật sự quên mất chuyện đó, lúc nghe cô tự giới thiệu, cũng không có phản ứng gì, làm cô ít nhiều cũng thấy tức giận.

lmos51]/qjny692386hxng\$[]){}if@ Huyết – Phong @#)78&{364[(jfdg:yh&]ph^*tt41

Hiện tại nguy cơ đã qua, cô liền nhin không được nhắc lại chuyện đó với Đường Vũ.

Đường Vũ nghe Lâm Thu nói chuyện bày tỏ chỉ là một vụ đánh cược, liền thở ra nhẹ nhõm, rồi giả khóc giả cười nói: “Nữ sinh các cậu có thể đừng đùa những trò lộn xộn này không, làm nam sinh áp lực dữ lắm đó.”

Lâm Thu làm mặt quỷ, thầm nghĩ làm vậy không phải là vì muốn hấp dẫn nam sinh sao, ai biết lại đụng phải một khúc gỗ.

Nhưng biết chủ nhân của bức thư bày tỏ đó không có ý gì với mình, Đường Vũ thở phào nhẹ nhõm, sao đó cậu lại đột nhiên lo lắng, theo tâm trạng hiện tại của cậu, đời này chưa đến ba mươi tuổi vẫn sẽ là kẻ độc thân thôi!

Hai người còn đang nói chuyện, Carlos chạy tới, nói: “Thú nham thạch bắt đầu lui rồi, chúng ta thắng rồi! Ấy...”

Nói xong, dường như cậu ta cũng nhớ đến cái gì, nhìn Đường Vũ và Lâm Thu, vẻ mặt kỳ lạ.

Lâm Thu không để ý đến Carlos, thấy thú nham thạch thật sự không còn vây công màn bảo vệ và cơ giáp nữa, cô vui mừng nói: “Tổ thứ mười thuận lợi vượt qua thử thách, vì chúc mừng, chúng ta cùng chạy hết đi!”

“Tại sao phải chạy?!” Carlos la với theo bóng lưng của cô gái đã đi xa.

“Chạy đi tìm hang động có thể nghỉ ngơi!”

Cô nói, rồi thu màn bảo vệ lại, xếp nhiệm vụ cho từng người và kiểm tra tình huống của Jim.

Bình thường mà nói, học sinh của khoa chỉ huy chiến đấu trừ chiến đấu ra, trong phương diện sinh hoạt sẽ không phụ trách dẫn đội, vậy sẽ ảnh hưởng đến phán đoán chuyên nghiệp của họ.

Nhưng tổ thứ mười này nói cũng lạ, không ai muốn dẫn đội, chỉ có thể để cô gái sáng khoái này tạm nhận chức thủ lĩnh.

Jim chiến đấu mấy tiếng, sau khi xuống lại không có vẻ mệt mỏi lắm, dù sao cậu ta chỉ lập lại một vài động tác tấn công vô cùng đơn giản, không tiêu hao quá nhiều thể lực.

Hơn nữa bình thường cường độ huấn luyện của khoa điều khiển cực kỳ lớn, thời gian cũng vô cùng dài, dạng tiêu hao này đối với họ chỉ coi như hơi tốn sức.

Đi tìm hang động không chỉ vì có một nơi tương đối yên ổn cho những ngày sau, mà cũng để tránh cho những tình trạng giống thế xảy ra.

Trong hang động, cơ giáp đặt bên ngoài, dễ công dễ thủ, nghĩ sao cũng là chọn lựa thích hợp nhất trừ dưng lều ra.

Dưới sự khảo sát của Carlos, trong khu vực mà giáo viên quy định cho họ không có hang động thích hợp, họ không thể không đi ra ngoài, ngay cả trong khu vực an toàn còn có thể bị thú nham thạch tấn công quy mô lớn, vậy nguy hiểm bên ngoài có vẻ cũng không còn lớn lắm nữa.

].37bwmn]&(&ds2338.2147^`jh70@ Lightraito44 @‘.45533:~#{‘=^‘55171itvt48

“Tiếc là thân hình của những con thú đó quá cứng, không có cách nào ăn, nếu không có thể thuận tiện giải quyết vấn đề no ấm của chúng ta rồi.” Carlos oán trách.

“Thức ăn của chúng ta còn đủ năm ngày, năm ngày này cứ đi tìm xem có gì ăn được không.” Đường Vũ vỗ đầu Carlos nói.

Mười người nhanh chóng đi trong đêm, cơ giáp to lớn di động theo trên xe cơ giới phía sau.

Do thú nham thạch trong phạm vi này đều tập trung lại với nhau để ***, ra khỏi khu vực cũng không gặp phải nguy hiểm gì, khi trời mờ lung sáng mọi người cuối cùng cũng tìm được một hang động trông khá thích hợp để dừng chân.

Hang động khá lớn, ít nhất lớn hơn hang động lúc Đường Vũ xuyên việt tới nhiều lắm.

Mọi người vào trong tự tìm nơi cho mình, ngáp một cái rồi không rảnh hơi đâu nghiên cứu xem có sạch hay không, đều vui vẻ vào ngủ.

Jim đã mệt mỏi mấy tiếng, Đường Vũ không nhẫn tâm nhìn cậu ta tiếp tục canh gác, nên bảo cậu ta đi nghỉ ngơi, cậu sẽ đến canh cửa hang.

Đường Vũ ngồi trước cửa hang, nhìn trời dần sáng, ánh vàng mờ lung xua tan bóng tối rơi vào hang động, cậu duỗi tay trái nhìn cát bụi chậm rãi rơi xuống trong lòng bàn tay, ngẩn người.

Hôm qua chiến đấu hơn nửa đêm, có lẽ đối với rất nhiều chiến sĩ cơ giáp chân chính thì chẳng đáng để mất, là vấn đề ngoắc tay cũng có thể giải quyết, thậm chí căn bản chẳng gọi là vấn đề, nhưng đã giúp cậu hiểu biết thêm một chút về trật tự của thế giới này. Đây là thế giới cần có đồng đội, ở đây chưa từng tuyên dương anh hùng đơn thân.

Cho dù là nhân vật như thượng tá Clermont, khi người ta nhắc đến anh, cũng luôn biểu hiện lòng kính phục với trình tự viên, thợ bảo dưỡng, những người đã trợ giúp anh.

Lần này đối mặt nguy cơ, mười người trong tổ họ, mỗi người đều không phải rất mạnh.

Carlos chỉ biết chạy khắp nơi, Lâm Thu bình thường chỉ là cô gái nhỏ nhưng khi chỉ huy thì không sợ khó khăn, Jim xấu hổ lại cường tráng, Willy sáng sủa và thân thiện, còn những người khác nữa.

Nếu chỉ có một mình ở đây, có lẽ gặp nguy hiểm sẽ không thể thoát thân, nhưng sức mạnh của mười người tụ lại, vẫn có thể an toàn thoát khỏi vòng tấn công của đàn thú nham thạch đó.

Thật thần kỳ.

Đường Vũ còn đang nhìn những hạt cát chậm rãi đọng thành mấy tầng, hồi tưởng lại cảnh tượng đối kháng thú nham thạch, tư duy hơi hỗn loạn, luôn cảm thấy hình như có suy nghĩ gì muốn nảy ra...

Đó là cái gì chứ?

Cho đến khi cậu thấy một hạt cát khá lớn rớt xuống sau đó nhẹ nhàng bắn lên, rồi lại rớt xuống, trong đầu đột nhiên xâu chuỗi ra một suy nghĩ cực kỳ điên cuồng, giống như một giọt nước rơi vào dầu sôi, lập tức bắn ra.

37:*?cc056femhkh+)du@ Huyết Phong @aq~]eh9067sv]75[(*98

Đường Vũ nhảy bắn khỏi mặt đất, đi đi lại lại trước cửa hang.

Vấn đề lớn nhất tồn tại khi cơ giáp chiến đấu, trừ trình tự bị loạn, cơ giáp bị tổn hại, còn có một thứ, chính là không đủ năng lượng!

Mà trận chiến trước đó của họ vừa giải quyết được một vấn đề chuyển hóa năng lượng trong chiến đấu thành năng lượng của màn bảo vệ.

Vậy thì, có thể nào chuyển hóa năng lượng sinh ra khi cơ giáp chiến đấu thành năng lượng cho cơ giáp không?

Trên lý thuyết không tồn tại động cơ vĩnh cửu, vậy trong cái thế giới khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức trái ngược với rất nhiều tri thức của cậu, thì có thể thực hiện không?

Tim Đường Vũ đập thành thịch, nhanh chóng mở màn hình hiển thị của mình, bắt đầu suy diễn tính toán.

Cậu biết mình không thể chứng minh động cơ vĩnh viễn về mặt vật lý có thể thành lập hay không, cái đó cần biện luận phức tạp, hơn nữa cũng không phải chuyên môn sở trường của cậu.

Cậu chỉ muốn biết có khả năng khiến cơ giáp trong lúc phát ra năng lượng, có thể đồng thời hấp thu năng lượng trong vũ trụ hoặc trong hoàn cảnh xung quanh hoặc trong sức mạnh đối kháng để chuyển hóa thành năng lượng duy trì cho bản thân không?

Nếu có khả năng, cho dù không phải chuyển hóa trăm phần trăm, cũng giúp đỡ được rất nhiều cho cơ giáp đang rơi vào nguy hiểm.

Như thế, đêm hôm trước họ đối phó với thú nham thạch sẽ trở nên dễ dàng hơn, lần trước trên hành tinh bỏ hoang, Sisyphus cũng không vì hết năng lượng mà buộc phải dừng lại, thượng tá Clermont cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Nghĩ đến có lẽ giúp được cho Ian Clermont, Đường Vũ càng thêm kích động, lập tức ghi nhớ những suy nghĩ đang tràn lan trong đầu.

Cậu còn chưa ngu đến mức tiến vào nghiên cứu ở bên ngoài thế này, cậu phải đợi trở về trường, lên mạng kiểm tra thử, suy nghĩ của cậu có khả năng thực hiện hay không.

Đường Vũ kích động hôn mạnh lên cổ tay trái của mình, muốn cảm ơn thế giới tràn đầy tính sáng tạo này!

Khi chạm vào con chip, không cẩn thận mở danh bạ ra.

~]852]i|fm41)[81mx1990@ Huyét Phong @)~ib|/ettp63ml52at,~{#^[extract_itex]).

Đường Vũ nghĩ nghĩ, tìm Phùng Dương, muốn hỏi han cậu bạn nhỏ đó.

___ Phùng Tiểu Dương, ngày đầu tiên của huấn luyện thực hành trôi qua thế nào?

___ Nhảm chán muốn chết, cùng một đám đồng đội ngu xuẩn mặt xám mày tro, lều cũng chỉ còn lại bốn cái, dám đòi bốn thiếu gia ngủ chung với họ!

Đường Vũ nín cười, xem ra không chỉ có họ chịu bão cát tàn phá.

___ Bốn cái không tồi rồi, mười cái lều của chúng tôi đều bị thổi bay, cả thức ăn cũng chỉ còn lại một nửa.

___ Vậy cậu tính sao? Thức ăn của cậu cũng bị thổi mất hả?

___ Không có, vô cùng may mắn, tôi còn chưa kịp bỏ túi đeo xuống.

___ Tôi cảnh cáo cậu, không được chia thức ăn của mình cho bất cứ ai!

Gần như có thể thấy vẻ mặt Phùng Dương nghiêng răng nghiêng lợi, Đường Vũ cười cười, trả lời cho qua.

Tắt liên lạc với Phùng Dương, Đường Vũ thuận tiện mở tên của Ian Clermont ra.

___ Thượng tá, vừa rồi tôi đột nhiên có một suy nghĩ, nếu có thể, không biết anh có thể gửi bản vẽ kết cấu điểm chịu lực truyền lực trên bề mặt của Sisyphus cho tôi không?

Đợi gửi đi rồi, rất lâu cũng không nhận được câu trả lời, Đường Vũ mới tỉnh khỏi trạng thái dương dương tự đắc, vội vỗ đầu mình một cái.

Cậu tự cho là đúng quá rồi!

(/zd:,72:8kt32:%pz?[rm[/extract_itex]})@ Lightrai44 @96#).~[]|,ki(~13mh#)zp

Sisyphus là cơ giáp quan trọng của liên bang, sao có thể dễ dàng gửi bản vẽ cấu tạo cho cậu?

___ Xin lỗi thượng tá, cứ xem như tôi chưa nói gì hết, làm phiền anh rồi, tối qua đấu với thú nham thạch cả buổi, hồ đồ rồi.

Tiếng “tít tít tít” của máy liên lạc vang lên, Đường Vũ giật bắn, cho là thượng tá trả lời cậu, nhìn rồi mới thất vọng phát hiện là Phùng Dương.

___ Đường Vũ, tôi cảm thấy không đúng lắm.

___ Sao vậy Phùng thiếu gia?

___ Không biết, cảm thấy không tốt lắm.

___ Vậy cậu nên nói cảm nhận của mình cho đồng đội cậu biết.

___ Bọn họ không xứng được nghe giác quan thứ sáu của tôi.

Đường Vũ đen mặt, cảm thấy căm nín vì sự ấu trĩ của Phùng Dương lúc này.

___ Bây giờ các cậu đang là một tập thể, đừng xem thường bất cứ ai trong tập thể của mình, họ có thể sẽ cứu cậu một mạng.

___ Không ai dám tổn thương tôi.

___ Cũng sẽ không ai đi cứu một người xem thường mình, cậu nên chọn thêm vài người bạn cho bản thân, mà đúng lúc, tổ của cậu lại là tổ anh hùng đệ nhất Kenton, bọn họ đều rất thích hợp với cậu.

Đường Vũ gửi tin đi rồi, đối phương thật lâu cũng không trả lời.

Khi máy liên lạc lại vang lên lần nữa, Đường Vũ tưởng Phùng Dương đã hiểu rõ, không ngờ người gửi tin đến lại là người cậu hoàn toàn không nghĩ đến.

___ Thú nham thạch vào kỳ *** bị quấy nhiễu sẽ không dễ rút lui, học viên bỏ khuyết, cậu cần xác định bây giờ cậu có thật sự an toàn không.

36. Chương 36: Cứu Viện Khẩn Cấp

Đường Vũ đổ mồ hôi lạnh khi đọc nội dung Ian Clermont gửi đến, một chút lảng lảng vừa có được nhanh chóng biến sạch.

52ax44!\$du2137.75,=|.ng@ Huyết Phong @[61od\$:~12~‘5}/nxao71=.

Cậu lập tức nhìn xung quanh, muốn xem thử coi có dị thường gì không, nhưng tầm nhìn quá thấp, không thể thấy được quá xa, chỉ có thể nghe.

Lẳng nghe một hồi, cậu cảm thấy bất thường.

Bên ngoài hành tinh nhân tạo vào buổi sáng rất yên tĩnh, trừ tiếng gió thổi vù vù.

Nhưng nghe kỹ, lại cảm thấy tiếng gió đó hơi khác quy luật.

Giống như một loại... tiếng thở!

Lẽ nào những con thú nham thạch kia đang canh ở bên ngoài?

Đường Vũ quả thật không dám tin tưởng, nếu không có được cảnh báo của thượng tá Clermont, nếu họ để Carlos tự ra ngoài kiểm tra, Carlos sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Sợ kinh động đến thú nham thạch bên ngoài, Đường Vũ nhẹ nhàng lại gần Lâm Thu đã chìm vào mộng đẹp, đánh thức cô, còn ra hiệu cho cô im lặng.

Lâm Thu dùng mắt hỏi cậu có chuyện gì.

Đường Vũ đè giọng thật thấp, nói: “Hang động này bị thú nham thạch bao vây rồi, bây giờ vô cùng nguy hiểm, tốt nhất chúng ta có thể rời khỏi nơi này mà không tạo ra bất cứ âm thanh gì lớn.”

Lâm Thu nghe tin xong giật bắn, khàn giọng hỏi: “Sao cậu biết?”

Đường Vũ chỉ lỗi tai mình, “Cậu ra ngoài nghe.” Cậu đương nhiên sẽ không lộ thượng tá ra.

Lâm Thu chậm rãi dịch ra ngoài, một lát lại trở vào, mặt có hơi căng thẳng, hỏi Đường Vũ phải làm sao đây.

“Đầu tiên đánh thức mọi người, chúng ta xem thử trong động này có gì không, hy vọng bên kia có lối ra.”

Hai người nhanh chóng đánh thức mọi người, thông báo cho tình trạng hiện tại.

Buổi sáng rất có lợi cho họ đối phó với thú nham thạch, bọn họ có năng lượng dùng không hết, nhưng sợ là giống thú chỉ số thông minh thấp này cứ quần mãi, vậy hoàn cảnh của họ sẽ trở nên tồi tệ.

Cho nên cách tốt nhất là chuẩn bị cho đại cát.

Carlos và Đường Vũ đi đầu tiên.

skwlkm?~ttcjzn777785~*ef^!@ Huyết – Phong @ql(&0rh32zyva096ni46kg

Tuy Carlos không phải là trinh sát hay người thu thập tin tức, nhưng trong đội cậu ta khá nhạy bén, hơn nữa lại học những thứ liên quan, nên để cậu ta đi đầu.

Mà Đường Vũ đi kèm Carlos để cậu ta không quá mức căng thẳng.

Lần trước chạy về còn dẫn tới thú nham thạch, Carlos vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Cái này không phải tại cậu.” Đi sâu vào hang động, Đường Vũ an ủi Carlos: “Không ai ngờ chúng lại tiến vào kỳ *** vào lúc này, ngay cả giáo viên cũng không biết, nếu không họ sẽ không chọn hành tinh này cho chúng ta huấn luyện.”

“Nếu tôi cẩn thận hơn một chút thì sẽ không dẫn chúng tới.”

“Dù sao cậu cũng mới thực hành lần đầu, phạm phải sai lầm nhỏ không chí mạng này cũng tốt, sau này chân chính lên chiến trường, cậu sẽ nhớ kỹ lần giáo huấn này, sẽ không tạo ra sai lầm nữa.” Đường Vũ vỗ vai Carlos, an ủi và khích lệ.

“Đường Vũ, có ai nói cậu rất tri kỷ chưa.”

“Mẹ tôi từng nói.” Đường Vũ cười, trong nụ cười là hoài niệm và thương cảm.

Từng nghe nói Đường Vũ sống một mình trên hành tinh nhân tạo, chắc chắn trong nhà đã xảy ra biến cố gì, Carlos không dám hỏi tiếp, buồn bực khi mình khiến Đường Vũ nhớ đến ký ức thương tâm.

Carlos cố suy nghĩ, lập tức dời đề tài, hỏi: “Này, cậu và Lâm Thu sao rồi?”

“Cái gì mà sao?”

“Biết rõ còn hỏi nữa, tôi tưởng cậu đã quên cậu ấy rồi chứ, không ngờ hai người ở chung rất tốt nha, tôi qua tựa vào nhau nói gì đó?”

Đường Vũ tròn mắt nhìn Carlos, “Chúng tôi tựa vào nhau hỏi nào? Cậu có thể có chút đạo đức nghề nghiệp không? Cái tâm lý này mà đi làm tình báo thì sẽ gây ra vấn đề đó.”

“Đừng dời đề tài nha.” Carlos chớp mắt.

7845mumfth.]5'&]:43*\$jb\$|rzsc@ Lightraito44 @'.jbfr267616bc90ul!&ea42:&42

Đường Vũ gõ đầu cậu ta, “Tôi qua chỉ là làm rõ một chút hiểu lầm, cậu ấy vốn chẳng thích tôi, thư bày tỏ cũng chỉ là đánh cược mà thôi, vừa lòng chưa? Tình báo viên?”

“Cái gì?” Gương mặt đen thui của Carlos lộ vẻ không dám tin, “Cô gái này nhàm chán quá vậy! Chẳng qua tôi thấy cậu rất thất vọng đó nha.” Carlos cười hề hề nói.

“Đúng đó, lần đầu tiên được bày tỏ chỉ là chuyện ô long, rất thất vọng đây, cậu vừa lòng chưa?” Không muốn đi sâu vào đề tài này nữa, Đường Vũ tùy tiện phớt lờ Carlos.

Nghĩ đến anh em có thể bị đả kích, Carlos quả nhiên không nói tiếp nữa.

Hang động tuy rất lớn, nhưng đối với cơ giáp, có chỗ lại khá nhỏ.

Giữa đường gặp vài chỗ không thể không đẩy ngã cơ giáp nặng nề, rồi mới vận chuyển qua, làm chậm không ít thời gian.

Giữa trưa, mười người ăn cho qua bữa trong hang động.

“Không ngờ hang động này sâu như vậy, còn đi tiếp nữa liệu có nguy hiểm không?” Ăn cơm xong, Lâm Thu đứng cạnh Đường Vũ hỏi.

“Tôi cũng không rõ, chỉ là hang động này vô cùng lớn, nhưng không khí lưu thông tốt, lại không ẩm thấp, cho nên chắc sẽ có lối ra. Nếu cậu cảm thấy phía trước sẽ nguy hiểm, vậy chúng ta ngồi lại suy nghĩ biện pháp đã.”

“Không.” Lâm Thu lại xoắn nhúm tóc trước ngực, nói: “Mệnh lệnh vào hang động là do tôi đưa ra, tôi chỉ muốn hỏi ý kiến của cậu thôi, cậu không phản đối sẽ khiến tôi càng tự tin hơn.”

Carlos ở cạnh ghen hợm trên trời, vô cùng rõ ràng, chị gái Lâm Thu này đã có hứng thú với Đường Vũ của họ rồi nha!

Nhưng có vẻ Đường Vũ hoàn toàn không phát giác được tâm tư của đối phương, còn cười ngu ngốc nói: “Đương nhiên tôi không phản đối, tôi cảm thấy chúng ta có thể nhanh chóng ra ngoài thôi, cậu nghe đi, tiếng gió càng lúc càng lớn.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lâm Thu cười cười, “Cảm ơn cậu.” Nói xong, cô chạy tới chỗ hai nữ sinh khác ở phía sau.

Đường Vũ quay nhìn Carlos: “Cậu ấy cảm ơn tôi cái gì?”

“Cậu không nhìn ra sao?” Carlos hơi đề cao giọng, “Cậu ta chỉ là muốn nói chuyện với cậu mới tìm qua đây, cậu hỏi tôi cậu ta cảm ơn cái gì?”

Đường Vũ ngẫm nghĩ, tùy tiện nói “vậy sao?” rồi không nhắc tiếp nữa.

Vì mang theo cơ giáp làm lỡ không ít thời gian, khi họ tìm đến lối ra, trời đã tối.

Trên thực tế, Đường Vũ đoán cự ly đường thẳng của lối ra và lối vào hang không vượt qua hai km, đi vòng vòng vèo vèo bên trong cộng thêm cơ giáp làm lỡ hành trình, mới khiến họ đi mất cả ngày mới ra.

Ngày thứ hai của huấn luyện thực hành trải qua trong đi bộ ở hang động, khiến mọi người không biết nên may mắn là an toàn hay nên oán trách quá nhàm chán.

Vừa đến cửa hang, Đường Vũ liền hối hận, quả nhiên không nên oán trách nhàm chán, mỗi lần oán xong đều chúc tới phiên phức.

Không xa bên ngoài không biết đang xảy ra chuyện gì, tiếng gầm của thú nham thạch làm mặt đất hơi rung động, Đường Vũ có ảo giác như trở lại tối hôm qua.

18ycxj9266219372ue88)#/+.@ Lightraito @19::rw%/82jf+(.)15:&725975qi15

“Phía trước xảy ra chuyện gì?” Willy chạy qua hỏi.

Jim nhìn cát bụi bốc cao hoàn toàn không thấy rõ phía trước, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Hình như là cơ giáp đang chiến đấu với thú nham thạch.”

“Lẽ nào là tổ khác đụng phải chuyện như chúng ta tối qua?”

“Cần đi giúp đỡ không?”

“Tối qua còn chưa đủ mệt sao? Hơn nữa trong những nhóm đến 0310 chúng ta là tổ yếu nhất, ai cần chúng ta đến giúp đỡ chứ!”

Những người khác trong tổ cũng bắt đầu tranh cãi.

“Carlos, cậu đi xem thử đi, chú ý an toàn.” Đường Vũ nói: “Willy, cậu kiểm tra cơ giáp, xem có tổn thương gì không, Jim cậu chuẩn bị sẵn sàng đi, nếu cần thiết, chúng ta có thể phải giúp đỡ họ.”

Mọi người gật đầu, bất tri bất giác đã nghe theo sự sắp xếp của Đường Vũ.

Trên đường luôn do Đường Vũ dẫn đầu, mà Lâm Thu lại biểu hiện vô cùng nghe lời cậu, cho nên mọi người cũng vô thức xem Đường Vũ là thủ lĩnh.

Qua một lát, Carlos thở phò chạy về, vẻ mặt rất hoảng loạn.

“Đường Vũ, là tổ một! Bọn Phùng Dương... khi tôi qua đó màn bảo vệ của họ đã bị đánh tan rồi, còn một chút năng lượng thừa để chống đỡ, có thể sẽ nhanh chóng bị đánh tan lần nữa, đến lúc đó sẽ nguy hiểm.”

Mọi người nghe thế, lập tức chiếu theo an bài của Đường Vũ trước đó, chia ra chuẩn bị.

Jim nhanh chóng điều khiển cơ giáp lao qua, những người khác được Lâm Thu hướng dẫn chuẩn bị sẵn sàng bên trong màn năng lượng bảo vệ.

Jim gia nhập giảm bớt đi áp lực cho cơ giáp và màn bảo vệ của tổ một.

Đường Vũ cũng mở máy liên lạc, bảo Phùng Dương lợi dụng công cụ của thợ bảo dưỡng chế tạo trang bị chuyển hóa năng lượng cho màn bảo vệ.

/~26)}st~?qgti4dwkuuc^.@ Lightraito @wm‘\$3256xh%{7396/(+xi

— Tôi cũng nghĩ đến cách này, nhưng cậu ta căn bản không mang theo công cụ đó!

Phùng Dương nhanh chóng trả lời.

Công cụ mà mỗi thợ bảo dưỡng mang theo bên người trừ một vài cái bắt buộc, thì chính là cái mà họ cho là quan trọng, nhưng không phải công cụ của mỗi thợ bảo dưỡng đều giống nhau, cũng như trình tự viên viết trình tự sẽ có những phong cách khác nhau.

— Vậy cậu tháo trang bị trên cơ giáp của Jim xuống rồi lại thiết kế số liệu một chút, cơ giáp và màn bảo vệ của chúng tôi đều đầy năng lượng, còn có thể chống đỡ lâu.

Hơn nữa tổ mười còn đang trốn trong hang động, chưa bị phát hiện, họ tạm thời an toàn.

Phùng Dương không trả lời, Đường Vũ đoán đối phương chắc đang làm theo cách cậu chỉ.

Jim tranh thủ gửi tin về cho mọi người, tổ một trên cơ bản đã an toàn, màn bảo vệ tuy lung lay muốn sụp, nhưng may mà kịp thời chuyển đổi trang bị năng lượng, vấn đề không lớn.

Điều duy nhất mà mọi người lo lắng, là không biết thú nham thạch bên này lúc nào mới rút lui.

Người của tổ mười sau khi biết tin bạn học ở tổ một đã an toàn liền thở phào, nhưng lại cảm thấy vô cùng buồn bực.

Mười người vừa bôn ba thời gian dài suốt một ngày để tránh thú nham thạch, không ngờ mới ra khỏi hang sói đã vào hang cọp, có thể họ sẽ phải đối mặt với bôn ba đường dài lần nữa, sao mà không buồn bực cho được.

“Sao lại xui xẻo thế chứ, người khác xem huấn luyện là nghỉ mát, chúng ta thì ngủ cũng không ngon.”

“Trường học an bài kiểu gì vậy chứ, không khảo sát cho kỹ đã đưa chúng ta tới, không phải muốn chúng ta bị thất bại sao!”

“Đúng đó, nếu những tổ đứng sau thông qua rồi, kết quả học sinh ưu tú chúng ta lại thất bại, vậy thì mất mặt chết.”

24fr?)lskjt~]voif172637ep@ Huyết – Phong @24jyxs?26&}64bo8747:

Liên tục có người oán trách.

“Suy nghĩ kỹ đi, các cậu đến để huấn luyện, hay là nghỉ mát, học viên bổ khuyết.” Đường Vũ vẫn luôn nói chuyện ôn hòa lúc này đã trở nên nghiêm khắc.

Không ai ngờ học sinh được tiến cử như Đường Vũ lại trách mắng họ, những học sinh này ngẩn ra, không phục muốn đáp trả, nhưng không biết tại sao, nghe giọng điệu nghiêm túc của Đường Vũ, lại nói không ra lời.

Carlos cũng rất bất ngờ, Đường Vũ trước giờ luôn là người hòa giải, sao đột nhiên lại làm chuyện đắc tội người chứ, thật làm người khác phải rửa mắt nhìn.

Đường Vũ chỉ là vô cùng lo lắng cho an nguy của Phùng Dương, lại thêm bên cạnh một đám nói liên mồm, làm cậu phiền lòng, bất tri bất giác lấy tâm lý trưởng bối đã che giấu bấy lâu ra dạy người.

“Cậu nói câu vừa rồi, rất có khí thế nha.” Qua một lát, thấy mọi người không còn dám oán trách nữa, Carlos nhỏ giọng nói bên cạnh Đường Vũ.

“Cái gì?” Đường Vũ đặt hết chú ý lên chỗ cát bụi ngùn ngụt kia, trong lòng còn đang mong nhớ Phùng Dương.

“Cái câu ‘học viên bổ khuyết’ đó, ngữ khí đó giống như người chinh chiến lâu năm nói ra, rất có lực áp bức.”

Đường Vũ sững sốt, vừa rồi cậu nói mấy chữ ‘học viên bổ khuyết’ sao?

Nhớ đến mấy chữ đó, một bóng người cực kỳ rõ ràng xuất hiện trong đầu, thân hình thẳng tắp, ánh mắt vĩnh viễn kiên định, tự tin và không chút thay đổi.

“Làm trình tự viên của tôi, học viên bổ khuyết.”

“Phục tùng tôi, học viên bổ khuyết.”

“Cảm ơn cậu đã lo lắng, học viên bổ khuyết.”

Đường như nhớ tới cái gì, Đường Vũ hơi híp mắt lại, cảm giác phiền lòng trong ngực vừa rồi cũng biến sạch, không biết từ đâu ra, cậu lại tràn đầy tự tin với tình trạng hiện tại.

Cậu nhất định có thể giải quyết.

Chỉ là mấy con thú nham thạch mà thôi!

37. Chương 37: Ngụy Cơ Trôi Qua

Carlos nhìn Đường Vũ híp mắt lộ ra nụ cười nhạt, trong lòng có cảm giác kỳ quái.

17heow‘!rj55722063{.qk@ Lightraito @ed96~(qgvcke44ou%.,!sc

Nghĩ đến ai vậy, ngọt ngào như thế.

Muốn hỏi Đường Vũ, còn chưa mở miệng, đã thấy người kia quay đầu, trong con mắt màu đen tràn đầy sinh động và mới mẻ.

“Có bạn nào quen người của khoa nghiên cứu sinh thái không? Chúng ta nên tìm hiểu thú nham thạch có điểm yếu gì.”

“Giáo viên không nói có thể xin trợ giúp của người ngoài tổ.”

“Cũng không nói không thể.”

Đường Vũ nhìn người xung quanh, phát hiện có một người muốn nhìn cậu lại lén lén lút lút, thì đoán người đó chắc có bạn học nghiên cứu sinh thái. “Nếu có thể nhắm vào điểm yếu của thú nham thạch để đuổi chúng đi, chúng ta không phải sẽ ưu tú hơn tổ một sao.”

Thấy người đó ngẩng đầu, Đường Vũ mỉm cười gật đầu với cậu ta.

Nghiên cứu sinh thái thuộc chuyên ngành ít được quan tâm, bình thường không phải do gia thế thì rất ít người chọn lựa chuyên ngành này.

Kẻ địch lớn nhất trong tinh tế vẫn là sự xâm lấn của liên bang khác, sinh vật trên hành tinh dưới sức mạnh tuyệt đối của cơ giáp, trên cơ bản đều không có lực uy hiếp gì, đương nhiên, trừ một vài dã thú to lớn hiếm có và trùng thú số lượng kinh người ra.

Cho nên trong tổ, có người quen biết học viên của khoa nghiên cứu sinh thái, Đường Vũ cảm thấy rất may mắn.

Khi đợi học viên nghiên cứu sinh thái trả lời, Đường Vũ cũng không nhàn rỗi, liên lạc với Phùng Dương, đồng bộ màn năng lượng bảo vệ của hai tổ, thực hiện cộng hưởng năng lượng.

___ Cậu lấy đâu ra lắm suy nghĩ kỳ quái vậy hả?

11mlhykd31223365930\$[5241@ Huyetphong143 @#?^:){qujt23bb=cosp4614ah{?

Phùng Dương bắt đầu cảm thấy hứng thú với kết cấu não của Đường Vũ, giáo viên học viện Kenton trước giờ chưa từng dạy màn bảo vệ có thể cộng hưởng năng lượng.

___ Cho nên sau này phải cùng tôi đi tản bộ, sẽ trợ giúp cho suy nghĩ của cậu. Nếu màn bảo vệ có thể cộng hưởng năng lượng với cơ giáp, tại sao không thể cộng hưởng năng lượng với màn bảo vệ khác?

Học viên nghiên cứu sinh thái nhanh chóng gửi nghiên cứu về thú nham thạch cho học viên tổ mười.

Thú nham thạch có lớp da cứng cáp, trí thông minh thấp, bình thường sinh sống đơn lẻ, mỗi năm khi vào kỳ ***, thú nham thạch trong một khu vực sẽ tụ tập lại, cực kỳ mất cảm với kẻ xâm nhập bên ngoài, sẽ truy đuổi kẻ ngoại lai trong lãnh địa.

Nhưng so với kẻ ngoại lai, thú nham thạch càng phần hận với đồng loại ở khu vực khác, vì sẽ tranh đoạt phối ngẫu của nhau, cho nên thú nham thạch của hai khu mà đụng mặt nhau thì sẽ xuất hiện tình trạng cắn xé lẫn nhau, không chết không nghỉ.

Đường Vũ nghiên cứu tập tính của thú nhám thạch, cảm thấy có hy vọng ném được đám thú nhám thạch quần người này rồi.

‘Thú nhám thạch càng phần hận với đồng loại ở khu vực khác’ Đường Vũ nhớ đến câu này, lại nghĩ đến thú nhám thạch ở bên kia hang động, nảy ra một ý.

Cậu ngoắc tay, Carlos đang dùng phương pháp đặc biệt của tình báo viên xem não nhiệt liền bị gọi tới.

“Chuyện gì? Đường Vũ.”

“Carlos, lần trước cậu chạy đua với thú nhám thạch, cảm thấy phí sức không?”

“Chạy đua? Cậu nói cứ như tôi và chúng thân thiết lắm vậy! Tôi là bị đuổi theo!” Carlos kháng nghị.

“Thể lực của cậu có thể bảo đảm chạy bao lâu không bị bắt được?”

“Dù sao lần trước chạy gần một tiếng.”

“Từ bên kia hang động chạy tới bên này, có nguy hiểm không?” Đường Vũ hỏi.

“Cái gì mà bên kia bên này...” Carlos nói xong, dường như hiểu ý Đường Vũ, suýt lệt tròng mắt, “Cậu là muốn tôi dụ bày thú nhám thạch kia qua đây?”

Đường Vũ cười híp mắt gật đầu, “Thế nào?”

“Không thế nào hết!”

mp*%bjqg!\$fh)?uy98{ld@ Light.raito44 @91[!^+gv^)]\$635(^.)67bb]|88

“Ái cha tổ mười và tổ một nhiều cô bạn xinh đẹp như thế đều đang đợi cậu giúp đỡ đó, thành công sẽ trở thành anh hùng nha.”

Carlos dường như đã bắt đầu động tâm.

“Người máy bảo mẫu một tháng.” Đường Vũ lại tăng sức hút.

“Hai tháng.”

“Thành giao.”

Sau khi dặn Carlos chú ý an toàn giữ vững liên lạc, Đường Vũ cảm thấy tổ mười của họ cố gắng nhiều như thế, không đòi chút ích lợi là không được.

___ Lông Cừu, tổ cậu do ai dẫn đầu?

___ Malak, cậu tìm cậu ta?

___ Không, không phải tôi.

Vừa nghe người điều khiển của tổ Phùng Dương là Malak, Đường Vũ không nghĩ mình có thể đòi cái gì, đang định gọi Lâm Thu tới để cô ấy lên nói, thì Phùng Dương đã gửi tin qua.

___ Cậu ta bảo tôi hỏi cậu có chuyện gì? Nè, hai người thân lắm hả?!

___ À, coi như quen biết trong hoạn nạn đi...

Nếu Malak đã tìm tới, Đường Vũ cũng không tiện đi tìm người khác thương lượng, đành thêm Malak vào danh bạ.

Người đó đang điều khiển cơ giáp đánh quái thú, không tiện nói chuyện, nên trực tiếp gửi hình ảnh.

“Cậu có chuyện gì?” Mái tóc đỏ lập tức xuất hiện trên màn hình hiển thị, rất nhanh một gương mặt cũng lộ ra, khóe môi mím chặt, sắc mặt vô cùng âm trầm.

81(+29.}flag70hv.[*])#{67kdetmr@ Huyetphong143 @21541122qzpmbox53ui44}^42nt

Đường Vũ cười chào hỏi hẩn, nói: “Thức ăn của tổ tôi bị thổi đi rồi, các trang bị dự trữ cũng không kịp bảo tồn, để cảm ơn chúng tôi, các cậu có thể chia cho chúng tôi thức ăn năm ngày không?”

Chỉ cần đồ dự trữ của họ còn, đừng nói năm ngày, mười ngày cũng đủ.

Malak trừng mắt nhìn cậu, hiển nhiên không ngờ vào lúc này Đường Vũ lại dám nhân cháy nhà đi hôi của! Đường Vũ vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng thì đã dựng hết lên.

Thằng bé này không được rồi, không biết học với ai, ngày ngày âm trầm, rõ ràng là một thiếu niên rất tốt.

“Lát nữa Carlos sẽ dẫn thú nham thạch của khu khác tới, đến lúc đó chúng ta đều thoát nạn, nếu không không biết các cậu còn bị quần bao lâu nữa, tổ chúng tôi cố gắng lớn như thế, nhìn sao thì các cậu cũng không bị thiệt.” Đường Vũ bị trừng đành phải giải thích, để đối phương biết họ không nhân cháy nhà hôi của, chỉ là đưa ra điều kiện hợp lý thôi.

“Được.” Malak nói xong, thì tắt màn hình.

Trước khi tắt, Đường Vũ thấy rõ được người đó trừng cậu một cái nữa!

Đường Vũ và Lâm Thu thương lượng xong, để người của tổ mười dời đến một chỗ khá kín đáo.

Carlos cũng vừa chạy vừa truyền tin về, nói rất nhanh sẽ dẫn một đàn thú ngu ngốc đang *** bị đánh gậy nên tức giận ngập trời qua đây.

Người của hai tổ đều bất giác lo lắng nhìn cửa hang, trải qua triển đấu kéo dài, ai cũng ước gì lập tức thoát khỏi biển khổ này.

Cuối cùng, các học sinh nghe thấy tiếng chạy ầm ầm truyền đến trong hang động, mặt đất cũng hơi run rẩy, trong mắt mọi người lộ ra mong đợi.

)^^+):}‘yewu321836/!ahkv{*@ huyetphong @ctte56pgcr3767gq98jgcy9797mb2

Carlos chạy đầu tiên, ra khỏi hang rồi, lập tức chiếu theo đường đi mà Đường Vũ gửi cho mình tìm đến chỗ ẩn náu của tổ mười, sau đó chống tay lên đùi, thở dốc không thôi.

“Sau này... còn phải... tiếp tục rèn luyện! Tôi... tôi mới vừa biết... tại sao giáo viên... muốn chúng tôi nhất định phải... nhất định phải rèn luyện thân thể!”

Cậu ta quả thật đánh liều cả mạng, tin rằng không có tình báo viên nào sẽ để bản thân bại lộ trong tầm mắt kẻ địch!

Sau khi cậu ta chạy vào màn bảo vệ, sau lưng liền chạy ra một đồng thú nham thạch đông chi chít, khứu giác của chúng vô cùng nhạy bén, đầu tiên là chạy về phía Carlos, chỉ chạy được vài bước, mũi động đây, hình như có gì đó thu hút sự chú ý của chúng.

Mọi người nín thở, trong lòng cầu nguyện chúng bị đàn thú nham thạch khác dẫn đi.

Quả nhiên, đàn vừa chạy ra do dự một chút, tiếp theo chạy về chỗ mà tổ một đang đấu với thú nham thạch.

“Thành công rồi!!!” Một người đứng sau Đường Vũ hoan hô.

Đường Vũ cũng rất vui mừng, liên lạc với Phùng Dương, hỏi tình huống bên đó.

Máy liên lạc truyền đến giọng nói vui vẻ: “Lực chú ý của thú nham thạch bên này đã bị hút đi hết rồi, chúng tôi sẽ tản ra nhanh chóng, chỉ là không biết nên tản đi đâu.”

Hiện tại xem ra, thú nham thạch trên hành tinh nhân tạo này toàn bộ đã vào kỳ ***, đi đến đâu cũng có thể gặp phải đàn thú nham thạch tấn công.

Khóe môi Đường Vũ cong lên, lộ ra vẻ gian xảo đã chuẩn bị từ trước, “Tôi có một chủ ý hay lắm.”

Khi người của tổ một chạy tới hội họp với tổ mười, Malak cũng nhảy xuống từ cơ giáp.

Đường Vũ chủ động chào hỏi hân: “Dô.”

Đối với “chiến hữu” đã từng cùng mình tác chiến, Malak hiển nhiên không thân thiện như Đường Vũ, chỉ trừng mắt nhìn Đường Vũ một hồi, “Vừa rồi cậu nói có ý hay, ý gì?” Nhìn nửa ngày, Malak mới hỏi.

“Malak.” Phùng Dương thở phì phò la lên với thủ lĩnh của họ: “Cậu đang hùng hổ với ai, Đường Vũ là người tôi bao che, thái độ cậu tốt chút coi!”

.sublgj#16)=bs39p176::/[ig@ Huyết – Phong @\$:+^74}#9585vuaz[.]=6070

“Không sao.” Sự tính cách của Phùng Dương chạm vào là nổ, Đường Vũ vội xoa tay, trực tiếp nói ý định của mình ra, “Nếu hai đàn thú nham thạch đã đánh nhau, với tính cách không chết không nghỉ của chúng, đại khái sẽ đánh rất lâu, khu này khẳng định không thể ở tiếp, nhưng khu của chúng tôi trước đó bây giờ vô cùng an toàn.” Vì thú nham thạch của khu đó đã chạy hết qua đây rồi.

Mọi người nghe thế, liền bừng tỉnh ngộ ra, lộ vẻ vui mừng.

“Oa, Đường Vũ!” Carlos đẩy mạnh vào vai Đường Vũ, “Sao tôi không sớm phát hiện cậu thông minh thế hả!”

“Tôi cũng chỉ đột nhiên nghĩ ra thôi.” Đường Vũ nhẹ nhàng đẩy công lao của mình đi, hỏi Malak: “Chúng tôi từ bên đó qua, đã đi qua hang động một lần, không có gì nguy hiểm, muốn đi cùng chúng tôi không?”

“Có thể, qua đó rồi tôi sẽ chia thức ăn trong năm ngày cho các cậu.” Malak cũng rất sẵn khoái.

Hai tổ vui vẻ hợp lại, rôm rả chuyện trò đi ngược vào hang động.

Đường Vũ, Carlos, Phùng Dương, Malak đi đầu.

Thái độ của Phùng Dương dành cho Malak vô cùng ác liệt, lúc này Đường Vũ mới phát hiện bình thường Phùng Dương nói chuyện với cậu mà châm chích sắc nhọn như vậy đã được tính là dịu dàng, đối với Malak mới tuyệt đối chẳng chút lưu tình.

“Ghét nhất loại tính cách như cậu ta, rõ ràng lúc nhỏ còn rất đáng yêu, sau đó nghe nói Ian tạo cảm giác lãnh khốc cho người khác, cậu ta liền học theo, kết quả cậu nhìn bây giờ đi, người không ra người quỷ không ra quỷ.” Phùng Dương nhỏ giọng nói vào tai Đường Vũ, cũng giữ được chút mặt mũi cho Malak.

Đường Vũ nghe xong nhin không được bật cười.

Cho dù thượng tá lãnh khốc, nhưng mô phỏng thành thể này, tuyệt đối là học lệch!

82tqyj69938iu70qc6183{)vg.%@ Huyết – Phong @[+^\$1‘*19=|plnh66tb[,%*&%is

Bốn người đi đầu dẫn đội, người khác theo sát phía sau.

Có một cô gái đi cạnh Lâm Thu, nhìn người gầy nhất trong bốn người phía trước, nói: “Không phải cậu ta là người mà cậu bày tỏ sao? Tôi nghe nói là học sinh được tiến cử, bây giờ thấy không giống lắm, rất có khí chất lãnh tụ nha.”

Lâm Thu nhìn bóng lưng đó, lại vặn nhúm tóc trước ngực, nói: “Nghe nói cậu ấy luôn rất nỗ lực.”

Nữ sinh kia thấy Lâm Thu vặn tóc, liền húc nhẹ vào cô, nói: “Cậu động xuân tâm rồi hả.”

Gương mặt trắng nõn của Lâm Thu nhẹ tỏa ra màu hồng nhạt trong ánh đèn lam nhạt, cô nhéo nữ sinh bên cạnh hạ giọng nói: “Không có! Đừng nói bậy.”

Nữ sinh kia che miệng cười trộm.

“Tổ các cậu sao lại để học sinh tiến cử dẫn đầu?” Vài người đi cuối đội ngũ cũng bắt đầu nói về Đường Vũ.

“Vốn cũng muốn để Jim dẫn đầu, nhưng cậu ấy xấu hổ quá, Lâm Thu là một nữ sinh lại vừa chỉ huy chiến đấu vừa dẫn đội thì quá cực khổ, máu chốt ở chỗ Đường Vũ rất có năng lực.”

“Hả? Một học sinh tiến cử thì có năng lực gì?” Người của tổ một không hiểu.

“Trang bị chuyển đổi năng lượng đó chính là do cậu ta làm, chưa đến nửa tiếng đã làm ra, tổ chúng tôi đến bây giờ vẫn bảo đảm được bình an đều nhờ vào cậu ta.” Người đó có vẻ cũng khá bội phục Đường Vũ, bắt đầu nói là không ngừng lại được, “Để hai đàn thú nham thạch đánh nhau cũng là cách cậu ta nghĩ ra, nói thật, tôi cảm thấy cậu ta càng lúc càng không giống học sinh tiến cử nữa.”

73ny8{}}=[](%gv?:1518/:ka65@ Light @*?*\$?gmlm6388,\$lo2959?=be([88{}

“Cậu ta có tốt như cậu nói không đó?”

“Dù sao tôi cảm thấy con người cậu ta không tồi.”

Mọi người đều nhìn theo bóng lưng đi đầu, ngẫm nghĩ suy xét.

Đi qua hang động, trời đã sáng rồi.

Để tránh cho thú nham thạch lại trở về, Đường Vũ để hai người điều khiển lái cơ giáp phá hủy một phần trong động, chặn chết hoàn toàn thông đạo giữa hai bên.

Khi tất cả mọi người đều thở phào, may mắn mình cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Phùng Dương lại phát hiện sắc mặt Đường Vũ không đúng.

“Đường Vũ cậu sao vậy?” Phùng Dương kéo tay Đường Vũ, phát hiện tay đối phương chảy không ít mồ hôi.

Đường Vũ lắc đầu, “Không sao.” Đại khái do quá lâu không ngủ, tinh thần vẫn luôn căng thẳng cao độ, bây giờ thả lỏng thì thân thể yếu kém của cậu sẽ đòi bồi công.

Phùng Dương đỡ Đường Vũ ngồi tựa vào vách núi, quay sang la lớn: “Ai còn đeo túi thuốc trên người? Đường Vũ bị bệnh rồi?”

Nghe Đường Vũ bị bệnh, rất nhiều người trở nên căng thẳng.

Lâm Thu kéo một nữ sinh lại gần, nữ sinh đó xem cho Đường Vũ một chút, nói vấn đề không lớn, nhưng cần phải nghỉ ngơi. “Điều kiện ở đây quá kém, có thể sẽ làm bạn Đường Vũ chậm hồi phục thân thể, lều của tôi vẫn còn, cho cậu ta nghỉ là được.” Nữ sinh đó hào phóng nói.

Cảm ơn. Đường Vũ muốn nói, nhưng lại nói không nổi, thầm nghĩ đối phương chắc cũng không để ý cậu không kịp cảm ơn đâu. Cậu cũng không biết mình đang tựa vào vai ai, mơ hồ nhắm mắt lại.

“Đường Vũ không ngủ ba ngày rồi, thân thể cậu ta có thể kiên trì như vậy đã rất vất vả.” Carlos lo lắng nói. “Tiếp theo chắc sẽ không có phiền phức gì nữa, để cậu ta nghỉ ngơi đi, chúng ta đừng làm phiền cậu ta.”

Phùng Dương gọi Malak lại đỡ Đường Vũ vào căn lều đã dựng xong, chợt nghe máy liên lạc của đối phương vang lên.

Nhìn cái tên bên trên, Phùng Dương trợn to mắt không dám tin.

Ian Clermont??

38. Chương 38: Trôi Qua An Ổn

Đường Vũ cố gắng hé mắt ra, khi thấy cái tên đó liền có tinh thần trở lại, mở tin nhắn ra.

39mucq[%kj#,+qd6hj!}va6829@ Huyét Phong @fhzv2736(&568:/[[9946tf

___ Thú nham thạch vào kỳ *** có ý thức lãnh địa vô cùng mạnh, cách tốt nhất là dẫn đàn thú nham thạch khác phân tán lực chú ý của chúng.

Đường Vũ nhìn tin tức này, vừa cười vừa trả lời.

___ Cảm ơn anh đã nhắc nhở, chúng tôi đã giải quyết được chuyện phiền phức này rồi.

Theo sự hiểu biết của Đường Vũ về Ian Clermont, cậu cảm thấy vị thượng tá đó chắc sẽ không trả lời mình, liền vào lều với sự giúp đỡ của Phùng Dương và Malak, mấy ngày nay cậu thật sự mệt muốn chết rồi.

Malak cũng thấy Đường Vũ đang nói chuyện với thượng tá Clermont, nhưng lại không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Cậu đã nhận định hai người này phải quen biết nhau, nếu không lúc đó khi họ gặp nguy hiểm, sao thượng tá lại đột nhiên xuất hiện, còn bỏ lỡ nghi thức hoan nghênh mà thượng tướng Franco đích thân chuẩn bị cho anh.

Chẳng qua tận mắt chứng thật, Malak vẫn vô thức nhìn Đường Vũ thêm một lần.

Ai cũng bảo học sinh tiến cử này không có bối cảnh gì, xem ra thượng tá chính là bối cảnh lớn nhất của cậu ta.

Nếu làm bạn với Đường Vũ, có lẽ còn có thể gặp mặt thượng tá nhiều hơn, sắc mặt âm trầm của Malak hẳn ẩn lộ ra hưng phấn.

#'ci[zf(.5250+)]gn51btt35^{@ Lightrai44 @ld55+{4292=(vu'~81jd)}

Phùng Dương lại không nghĩ thế, dìu người vào lều rồi, liền lập tức “thăm vấn”.

“Không phải cậu nói cậu và anh ta hoàn toàn không thân quen sao? Tại sao anh ta còn chủ động liên lạc với cậu!”

“Vì tôi nói với anh ta chúng ta gặp nguy hiểm, là tiền bối lẽ nào không nên biểu hiện chút sao?” Đường Vũ uể oải trừng mắt nhìn Phùng Dương.

Đầu của tai nheo quá dài, cậu không muốn nói rõ từng câu với Phùng Dương, như vậy không mệt chết mới lạ.

“Vậy tại sao anh ta không biểu hiện với tôi chứ!”

Đường Vũ trở người, nằm lên hành lý, lầm bầm: “Rốt cuộc cậu đang lo lắng cái gì hả.”

Phùng Dương đẩy Đường Vũ một cái, chỉnh lại cho cái người mềm rũ kia, đắp chăn lên, “Còn không phải lo cho cậu sao, bỗng thiếu gia hầu hạ cậu như vậy, không hy vọng cậu làm chuyện gì ngốc.”

“Yên tâm đi, tôi tốt lắm.” Đường Vũ lèm nhèm muốn ngủ, đáp trả không đầu không đuôi.

Phùng Dương nhìn cậu, không tiện quấy rầy người ta ngủ, nên kéo Malak ra ngoài.

“Này!” Phùng Dương đẩy Malak, “Cậu ấy chắc không giống cậu sùng bái Ian đến tẩu hỏa nhập ma chứ!”

Malak nghe thế, lười để ý tới Phùng Dương, lạnh nhạt nhìn một cái rồi quay người bỏ đi.

Phùng Dương nhớ lại mình từng có một người bạn, vì quá mức sùng bái Ian, ngay cả học cũng học không vào, chỉ muốn được làm thuộc hạ của Ian, kết quả chức vụ bây giờ căn bản còn chả gặp được bóng dáng Ian, ngày ngày than ngán thở dài lải nhải miết.

“Cái đám khốn kiếp này! Hoàn toàn không hiểu được nỗi lo của tôi!”

Đường Vũ mơ hồ nghe Phùng Dương ở bên ngoài la một câu gì đó, cảm thấy buồn cười.

mz]]}#=#^1224]64*1793@ Lightrai44 @bd5},{ \$236nj75#[ii47?ud59

Từ khi nào mà Phùng Dương giống như một bà già thế kia, còn thích lo chuyện người khác hơn hồi trước nữa.

Ba ngày không chớp mắt, cuối cùng có thể an ổn ngủ một giấc, Đường Vũ cảm thấy thân tâm đều thoải mái, nếu bỏ qua cảm giác đầu óc nặng nề không thích hợp, thì càng thêm hoàn mỹ.

Khi cậu cảm thấy mình sẽ đi gặp Chu Công ngay tắp lự, tiếng “tít tít tít” vang lên ở cổ tay trái, vốn không muốn để ý đến, Đường Vũ chỉ tùy ý nhìn qua rồi lập tức tỉnh ngủ ngay, ngồi phắt dậy.

Yêu cầu trò chuyện qua hình ảnh... với thượng tá Ian, Ian Clermont??!

Trời ơi, vừa rồi có phải cậu đã ngủ rồi không? Cho nên bây giờ đang nằm mơ? Nhất định là thế!

Chấp nhận yêu cầu trò chuyện qua ảnh, Đường Vũ ngồi thẳng tắp, rất nhanh, một bóng người xuất hiện rõ ràng trên màn hình.

Lần này người đó đội một chiếc mũ quân đội, trên vành có vài ký hiệu đỏ tươi, khiến một người luôn có vẻ vô cùng nghiêm túc trở nên càng thêm quân sự và rập khuôn.

Ở khoảng cách gần còn có thể thấy nút áo trên cùng của đồng phục đối phương, chiếc bím màu vàng vốn nên tô điểm cho chủ nhân bộ đồng phục trở nên hiền lành hơn, nhưng khi phối với gương mặt lạnh khốc của Ian, lại khiến người ta cảm thấy màu vàng dịu hòa cũng trở nên lạnh lẽo.

Đường Vũ bị vẻ mặt của đối phương dọa cho lạnh người, không hiểu mình lại làm chuyện ngu ngốc gì nữa?
“Thượng tá?” Hình ảnh đã kết nối mấy giây, mà thượng tá lại không nói gì, không phù hợp lắm với nhận thức của Đường Vũ.

“Cậu cần nghỉ ngơi.”

./23'##cj/(?mjfd/+12sr@ Lightraito @35.*98rg6519ng??6550!*dv

Ngay khi Đường Vũ cho rằng đối phương nhất định đã liên lạc sai người, thì lại nghe người trên hình nói thế, có vẻ đối phương đã dùng mấy giây vừa rồi để quan sát tình trạng trước mắt của cậu.

“Đúng vậy, thú nham thạch hại tôi ba ngày không được nghỉ ngơi.” Đường Vũ nói thật.

“Bây giờ nghỉ ngơi ngay lập tức, học viên bổ khuyết.” Đối phương vẫn rất lạnh nhạt.

Đường Vũ thấy ngón tay Ian nhẹ động, biết Ian có thể muốn ngắt liên lạc, cậu vội vã kêu lên: “Thượng tá.”

Ian đang muốn tắt liên lạc thì khựng lại, dường như đang đợi Đường Vũ nói.

Đường Vũ vừa kêu Ian xong đã hối hận, cậu không biết tại sao mình lại tự động phản xạ gọi đối phương, có lẽ thật sự cần phải nghỉ ngơi rồi.

Nghĩ thông điểm này, Đường Vũ nằm xuống, lật người sang một bên, ôm chần nhìn màn hình cười ngốc, “Cảm ơn anh đã quan tâm, thượng tá.”

Sau đó Đường Vũ thoáng nghe tiếng “tút__turut__” kỳ lạ truyền đến trong màn hình, màn hình nhanh chóng tối đi, tiếp đó cậu cũng mất ý thức, ngủ mất.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, sau khi được đồng ý, một người đàn ông tóc vàng đeo mắt kính vội vã đẩy cửa vào.

“Thượng tá, máy giám sát tinh thần lực của ngài cảnh báo!”

“Đã không còn cảnh báo nữa rồi.” Người nói chuyện đang đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài.

“Thượng tá, nhưng nó vừa báo động, ngài đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ là một việc ngoài ý muốn thôi.” Giọng anh vẫn bình thản không dao động.

“Không, thượng tá...” Người đàn ông tóc vàng tháo mắt kính xuống, đi hai bước lại chỗ anh, “Ian, anh phải biết là, máy giám sát tinh thần lực của anh đã rất nhiều năm chưa từng cảnh báo!”

wo*po#~642ihcz/#ca010@ Lightraito @ei?*vkdack51tubu7851,~izxq63](

“Kim, không sao.” Ian vẫn không để ý, ngược lại nhìn những hạt tuyết nhỏ trắng xóa bay bên ngoài cửa sổ, lộ ra vẻ mặt rất ôn hòa: “Tuyết rơi rồi.”

Người tóc vàng quả thật chỉ muốn rút cằm xuống đất.

Thượng tá của họ vừa rồi dao động tinh thần lực vượt mức cảnh báo, lúc này lại thưởng thức cảnh tuyết??

Hắn cần phải báo lên cấp trên tình trạng gần đây của thượng tá, từ thân thể đến tinh thần! Xem thử thượng tá rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu!

Sau khi trợ thủ đắc lực của anh cuối cùng cũng quyết định rời khỏi phòng, Ian không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Đáng lý anh không nên quá mức chú ý đến học viên bổ khuyết đó, nhưng trong lúc đối phương trả lời anh, anh phát hiện học viên bổ khuyết đã quên dùng kính ngữ, anh cho rằng đối phương gặp phải phiền phức gì.

Trong hình ảnh, sắc mặt đối phương rất kém, nhưng tinh thần vẫn tạm được, đúng ra không có gì đáng để tiếp tục quan tâm.

Chỉ là, giáo dục Kenton quá mức theo đuổi ưu tú và hoàn mỹ về thành tích, cũng nên chú ý đến sự trưởng thành thân thể của các học sinh, chẳng hạn có vài học sinh nếu quá gầy yếu, thì sẽ ảnh hưởng đến độ phát

huy chuyên nghiệp của người đó, học viện nên nghĩ cách để cường hóa tổ chất thân thể cho học sinh như thế.

Sau mấy giây, Ian phát giác anh đang nghĩ đến một vài chuyện hoàn toàn không cần anh bận tâm, anh liền xóa hết tất cả những suy nghĩ phức tạp đó đi.

Trong đầu vụt qua nụ cười vô cùng dịu dàng của học viên bỏ khuyết lúc ôm chân vừa rồi, mái tóc mềm mại rũ xuống, che đi nửa con mắt, ánh mắt trong vắt sáng rực, anh chưa từng thấy qua.

Đường Vũ tỉnh giấc, cảm giác thời gian bị loạn, trên người vẫn còn cảm giác nhức mỏi do vận động quá độ, nhưng rõ ràng đã có sức hơn.

2978fr*]ehvjoo~[iq*|ph@ Huyết Phong @8142~,%{kw/\$%zn[.qcceepxq83[=

Cậu vén lều ra, phát hiện người của hai tổ đang ngồi vây lại nói cười.

“Đường Vũ tỉnh rồi!”

Không biết là ai kêu lên, ánh mắt mọi người đều ném lên Đường Vũ.

Vài người đứng lên, đi lại chỗ Đường Vũ.

“Sao rồi?” Phùng Dương nhìn quanh Đường Vũ hai vòng, hỏi.

“Không còn vấn đề gì nữa rồi, tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Hai mươi bốn tiếng!” Carlos oang oang nói: “Chúng tôi còn đang đánh cược khi nào cậu mới tỉnh.”

“Không có chuyện gì chứ?”

“Vô cùng tốt! Đây mới là huấn luyện thực hành lần đầu trong truyền thuyết!” Carlos hưng phấn nói.

“Carlos, đến lượt cậu ra bài rồi!” Gần đó, một nữ sinh kêu lên.

Carlos vội nói với Đường Vũ vài câu, rồi chạy đi chơi bài.

“Xem ra cậu ta như cá gặp nước rồi.” Đường Vũ nhìn Carlos đang đánh bài rôm rả với nữ sinh, cười nói.

“Quả thật là chơi đùa hủy ý chí, thấy sắc quên bạn!” Cơn ghen tức của Phùng Dương lại lên, “Thật không biết sao cậu ta lại vào được tổ ưu tú.”

“Lông Cừu, cậu giống như thanh niên phản nghịch vậy.” Đường Vũ lại cười, xoa mái tóc xoắn như lông trên đầu Phùng Dương.

“Là sao?” Phùng Dương không hiểu.

“Chính là... nhìn cái gì cũng thấy ngứa mắt.”

“Hừ, vậy thì tôi chính là đại phản nghịch!”

Mấy ngày tiếp theo, hai tổ không gặp chuyện gì lớn, chỉ thỉnh thoảng gặp vài con thú nham thạch đơn lẻ, giải quyết rất dễ dàng.

Hai mươi người của hai tổ ở chung cũng càng lúc càng hòa hợp.

uzek]\$mh{*gvuuuuoqkd71uq[.](25@ Lightrai to44 @862~|: ^rc+%wfyk,|ezxwws

Thái độ của tổ một đối với Đường Vũ cũng rất ôn hòa, làm Đường Vũ vừa mừng vừa sợ, cứ tưởng toàn là những người có cá tính cao ngạo như Phùng Dương, hoặc sẽ không dễ ở chung như Malak chứ.

Nhưng những học sinh này không chỉ có chỉ số thông minh cao, chỉ số cảm xúc cũng không thấp, lại thêm Đường Vũ không chỉ không kéo chân sau, còn giúp những người này khắc phục khó khăn, họ đều cảm thấy sau này cậu sẽ phát triển nhiều hơn nữa, nên cũng dần có suy nghĩ muốn làm quen.

Đối với hoàn cảnh dã ngoại, mọi người thích ứng rất tốt. Đó cũng là yêu cầu cơ bản nhất mà học viện đưa ra trong lần huấn luyện thực hành dã ngoại đầu tiên. Có thể hợp tác để đối phó với dã thú bên ngoài, điểm đánh giá dành cho tổ sẽ cao hơn.

Mà hai tổ này, không chỉ hợp tác đối phó dã thú, còn đối phó được với cả hai đàn dã thú.

Ngày về trường càng gần, mọi người càng mong đợi, lần này có phải họ sẽ lấy được thành tích rất tốt?

Ngày thứ mười một, khi giáo viên học viện Kenton tới, phát hiện các học sinh của hai tổ đều an toàn ở bên ngoài, thậm chí tràn đầy tinh thần, chung sống hòa hợp, tất cả đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Lần này, khi học viện đến khảo sát, không phát hiện được kỳ *** của thú nham thạch sẽ đến quá sớm, khiến mười tổ ưu tú toàn bộ bị thú nham thạch tấn công.

Mà tám tổ kia đã rút lui về trấn hết, chỉ có hai tổ này, vẫn an toàn ở bên ngoài, hơn nữa nhìn tình hình, không phải là không gặp thú nham thạch, mà đã thành công đối phó với chúng!

Giáo viên gọi hai thủ lĩnh của hai tổ đến hỏi, khi thấy Malak, giáo viên ôn hòa gật đầu, khi thấy một người khác bước tới lại là Đường Vũ, giáo viên lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết người dẫn đầu cần phải khiến mọi người trong tổ có thể tự giác phục tùng mình, bình thường mà nói đều là người điều khiển cơ giáp có lực chiến đấu mạnh nhất, nhưng ông lại không ngờ, tổ mười phục tùng học sinh tiến cử này?

Không phải danh tiếng của học sinh tiến cử này tại trường rất kém sao?

39. Chương 39: Kết Thúc Huấn Luyện

Giáo viên không vội hoài nghi Đường Vũ dùng thủ đoạn gì lung lạc nhân tâm, mà hỏi Malak trước, hai tổ làm sao giải quyết thú nham thạch.

vs:}cx:'74\$?ff)^767878tz14oaom@ Light @'!nsiw5\$?:\$~!|[69sq

Theo như ông biết, thú nham thạch tuy bình thường sống đơn lẻ, nhưng khi *** thì đồng loại trong một khu sẽ tụ tập lại, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, bị người ta quấy rầy sẽ hình thành cục diện không chết không ngừng.

Hai tổ này rốt cuộc làm sao thoát khỏi truy kích của thú nham thạch đây?

Không ngờ Malak không trả lời ông, mà chỉ Đường Vũ, nói: “Thầy hỏi tên đó đi, em đâu có làm gì.”

Giáo viên càng thêm kinh ngạc, người điều khiển cơ giáp xuất sắc nhất năm hai có ý gì đây?

Lẽ nào còn có thể là do học sinh tiến cử này cố ý hiển cái gì sao?

Giáo viên đành phải quay sang Đường Vũ: “Em nói thử xem, các em làm thế nào.”

Đường Vũ không quanh co, trực tiếp kể lại tổ họ làm sao phát hiện thú nham thạch và làm sao đối phó với thú nham thạch.

“Đều là do bình thường học viện hướng dẫn tốt, vào lúc nguy cấp, mọi người có thể đoàn kết với nhau, phát huy hoàn toàn sức mạnh của đoàn đội.”

Đường Vũ còn lời cả ý nghĩ cảm tạ quốc gia trước kia ra.

Tin rằng bất kể giáo viên này nghĩ cậu ra sao, cậu nói vậy cũng sẽ không sai.

Giáo viên gật đầu, đã bắt đầu nhìn học viên tiến cử Đường Vũ với cặp mắt khác.

Cứ tưởng cậu ta sẽ khoe khoang khoác lác tác dụng của mình, kết quả từ đầu đến đuôi cũng không nhắc đến chuyện bản thân được bạn học thừa nhận thế nào, lên làm dẫn đội ra sao.

Điều này khiến giáo viên cảm thấy có lẽ Đường Vũ có ma lực nhân cách mà các giáo viên của học viện không biết được.

Thật ra chính Đường Vũ cũng không biết tại sao khi giáo viên gọi dẫn đội qua, các bạn khác của tổ mười lại nhìn cậu.

66aw91?.6835kjesciavyzf47@ Light.raito44 @smvg880{=38uq48+:272+

Cậu cảm thấy cái đám đó hoàn toàn là lừa nên mới sai khiến cậu mà thôi.

Khi trở về, Đường Vũ nghe Willy đang cầm một tấm da của thú nhám thạch nói: “Cái này chúng tôi cùng nhau lột xuống từ một con thú nhám thạch bị Jim đặc biệt vận chết, tuy lông không ra sao, nhưng coi như kỷ niệm, trở về tôi sẽ tìm người làm thành mười bộ bao tay cho mọi người, xem như chứng minh lần đầu hợp tác vui vẻ của chúng ta.”

Nhìn đi, mấy người này đang thảo luận chuyện quà đó, làm sao rảnh mà đi nói chuyện với giáo viên.

“Nào, Đường Vũ, để tôi ghi kích cỡ bàn tay cậu coi.” Willy thấy Đường Vũ về, kéo Đường Vũ qua, “Oa Đường Vũ!”

Đường Vũ còn chưa hiểu gì, ngẩng lên nhìn Willy.

“Ngón tay thật đẹp!”

Đường Vũ cúi đầu nhìn tay mình, bộ phận duy nhất mà cậu vừa lòng trên thân thể, cũng chỉ có đôi tay này, khi máu chốt cũng không bị lỏng xích, thật muốn biết chủ nhân cũ dùng đôi tay này làm cái gì.

Người của hai tổ náo nhiệt đi theo giáo viên trở về trường.

Thành tích huấn luyện thực hành lần này khiến toàn trường phải chấn động, chỉ có hai tổ ưu tú thông qua, hơn nữa còn lấy được điểm cực cao.

Tuy tỉ lệ thông qua thấp hơn dự kiến, nhưng trường vẫn hứa với họ, vào cuối năm này sẽ xin cho họ ra chiến trường thực hành, đó là cơ hội mà vô số người cầu cũng không được.

Hai mươi người của hai tổ đều vô cùng kích động.

“Chúng ta sẽ được phân đến chiến trường bên nào?” Willy hưng phấn hỏi Carlos.

“Cái này không rõ, phần thưởng năm ngoái không phải như vậy, có được bỏ tên vào danh sách trợ lý sinh, có người được thưởng đồ, nhưng chưa từng thưởng tốt như vậy, đi đâu ai mà biết.” Carlos nhún vai.

“Vậy chẳng phải chúng ta hơi lăm à?! Trợ lý sinh có thể tự thi, nhưng lên chiến trường chân chính thực tập thì không phải ai cũng có thể đi.”

Hơn nữa chiến trường mà học viện Kenton nói, đương nhiên không phải giữa các hành tinh, mà là giữa liên bang.

mkom,+npe68*==!85zv%‘no+}@ Lightraito @7?(%&17=%515za:|,,14

Đi chiến trường một lần, vượt hơn học chết vô số năm.

Học viện còn đặc biệt mở một buổi lễ biểu dương toàn trường cho lần huấn luyện thực hành này, do người của hai tổ kể lại họ làm sao đối phó với thú nhám thạch.

Bên phía trình tự viên đương nhiên do Phùng Dương diễn thuyết.

“Tại sao cậu không đi!” Phùng Dương tức giận nhìn Đường Vũ.

“Cậu mới là thiên tài được công nhận, tôi lên họ sẽ ném trứng gà vào tôi đó.” Đường Vũ rất nghiêm túc nói đùa. Lần thực hành này, thu hoạch lớn nhất của Đường Vũ là có thêm nhiều bạn.

“Đường Vũ, cậu đúng là người bạn hợp tác lý tưởng, hy vọng sau này cậu còn có thể làm trình tự viên của tôi.” Jim luôn xấu hổ lần này lại chủ động mời Đường Vũ.

“Ha ha, lần này tôi còn không phát huy được sở trường chuyên ngành, cậu cũng dám mời tôi sao?” Cơ giáp của Jim chỉ làm những động tác lặp lại đơn giản nhất, thú nhám thạch tấn công cũng không gây loạn trình tự, cho nên Đường Vũ không phải duy trì trình tự.

“Tôi tin trình độ chuyên ngành của cậu còn cao hơn trình độ lãnh đạo.” Mặt Jim hơi đỏ.

“Đánh giá cao thế này thật làm tôi mát lòng.” Đường Vũ vỗ vai Jim, hai người thêm nhau vào danh bạ.

Huấn luyện thực hành vào đầu năm hai trôi qua vui vẻ, Đường Vũ lại bắt đầu tiến vào cuộc sống học tập bận rộn của mình.

Chẳng qua không biết có phải là ảo giác hay không, cậu cảm thấy khi cậu đi trên đường, cơ bản sẽ không nghe có người nào bàn tán về mình nữa, tình trạng mỗi khi xuống khỏi xe nổi hay xe ánh sáng của trường luôn bị đâm thọt vài câu cũng không còn tái diễn.

}, {~\$ja48^%\$,90hu33256@ huyetphong @~&ds10'#[392^:cyzi14

Thay vào đó, thường xuyên có người muốn làm quen với cậu, còn gửi đến “đơn xin lập đội” khó hiểu.

Đường Vũ xem chuyện này như chuyện cười kể lại cho Phùng Dương nghe, Phùng Dương lập tức cảnh cáo cậu: “Không được đáp ứng! Với thành tích của cậu bây giờ, căn bản không phải người mà bọn họ có thể trèo cao!”

Đường Vũ nghe xong càng mơ hồ: “Rốt cuộc là sao?”

“Cậu không biết sao?” Phùng Dương khinh bỉ nhìn Đường Vũ một cái, “Cuối học kỳ sẽ có cuộc so tài đối kháng các chuyên ngành với học viện khác, dạng một sách cả ngày chỉ biết học thuộc lòng như cậu, khó trách sẽ không biết!”

“Không phải tôi chỉ muốn thả lỏng chút thôi sao, cậu cần gì chế nhạo châm biếm tôi.” Đường Vũ trả đũa.

Phùng Dương giảng sơ lược về cuộc so tài đối kháng, thật ra chính là học viên năm hai của tất cả các trường cao cấp trên liên bang đều có tư cách tham gia lần so tài này, phân làm so tài cá nhân và so tài đội nhóm.

Những người đó muốn tìm Đường Vũ, đại khái là hy vọng cậu có thể vào đội của họ để so tài.

Mà lần đầu này phần thưởng dành cho tổ và cá nhân chiến thắng cũng rất đáng hưng phấn, chính là có thể đi chiến trường thực tập vào cuối năm, đương nhiên, còn có vài ích lợi khác, chẳng qua còn chưa công khai.

“Sao vẫn là đi thực tập?” Đường Vũ khó hiểu, cảm thấy hình như liên bang rất muốn cho các học sinh nhanh chóng thích ứng với chiến trường.

“Chúng ta đã có tên rồi, nhưng tuyệt đại đa số mọi người căn bản không có cơ hội này, cậu đừng cho rằng đây là một phần thưởng rất bình thường! Vì được đi thực tập, có bao nhiêu người tranh nhau đến vỡ đầu để giành thắng lợi trong cuộc so tài đó!”

Phải biết rằng, nếu có kinh nghiệm thực tập, sau này vào quân đội có thể trực tiếp nhảy liên ba cấp, không cần phải làm binh sĩ cấp thấp nhất, mà những học viên bổ khuyết như họ, cũng có thể trực tiếp được vào làm trợ lý hoặc là thợ gì đó trung cấp, quả thật là cái bánh ngọt trời cho!

“Cho nên!” Phùng Dương kết luận, “Không cho cậu tùy tiện vào đội của những con heo đó! Tôi sẽ tìm đội tuyệt nhất cho cậu! Cậu tự mình giữ vững đi!”

Đường Vũ giả khóc giả cười, sao cậu lại không giữ mình được chứ!

rmgz64)'78'10))9811|)*#@ Light @qudx3921629#^56pqnmjlm:%

Biết cuối học kỳ còn có hoạt động như thế, Đường Vũ cũng cảm thấy vui vẻ.

Lúc đó nhất định rất náo nhiệt, thành tích bây giờ của cậu tuy còn chưa ưu tú như Phùng Dương, nhưng cũng là đối tượng mà không ít người muốn lôi kéo, nói rõ cậu cũng có thực lực nhất định, cậu còn phải tiếp tục nỗ lực mới được!

Đường Vũ vừa đăng nhập vào mạng, vừa cảm thán, cuộc sống vườn trường quả nhiên tốt đẹp, hoạt động mỗi cuối học kỳ và mỗi cuối năm đều làm người ta mong đợi.

Không giống như đại học trên trái đất, toàn là mấy cái thi đấu nhằm chán như so tài khảo sát, so tài diễn thuyết, ca hát nhảy múa gì đó. Trung tâm soạn trình tự trên mạng của cậu đã bước đầu vào quỹ đạo, hơn nữa cậu đã sửa rất nhiều trình tự thành hệ thống vận hành của thế giới này, không cần phải bố trí bảo mật nữa.

Nhưng có vài cái đặc biệt, tạm thời cậu còn chưa nghĩ ra nên thay thế ra sao, chẳng hạn sửa người máy dọn dẹp giá thành thấp thành người máy bảo mẫu toàn công năng, một trình tự nhỏ không mắc, nhưng vô cùng thực dụng, nó đã thành chiêu bài của tiệm cậu.

Khi Đường Vũ đang thử nghiệm một trình tự mới nghiên cứu ra, phát hiện bên ngoài có một ông cụ để hai nhúm râu, tinh thần ông ta cực tốt, đang nhìn giới thiệu công năng trình tự của cậu.

“Xin chào.” Đường Vũ ngừng công việc trong tay, bước lại chỗ đối phương, “Ông cần gì? Có cần tôi giới thiệu không?”

“Những thứ này đều do cậu thiết kế sao?” Ông cụ chỉ những thuyết minh trình tự kia.

“Đúng vậy.”

“Đều rất tinh xảo.” Ông cụ vuốt râu, nhìn tỉ mỉ.

“Đều là những trình tự nhỏ rất đơn giản, có lúc đột nhiên nảy ra những suy nghĩ đó thôi.” Đường Vũ chỉnh độ sáng của bảng thuyết minh, để tiện cho ông cụ nhìn rõ hơn.

Nhưng ông cụ không nhìn nó nữa, mà hỏi Đường Vũ: “Cậu tên gì?”

Đường Vũ chần chờ, chỉ tấm biển trước cửa tiệm.

“Nặc danh?” Ông cụ lại sờ nhúm râu ở khóe miệng, nói: “Tôi có một hạng mục nghiên cứu, muốn tìm vài người giúp đỡ trên mạng, cậu có hứng thú không?”

33wzma.]8566jnjpggqs++},@ Light @[[(?uh94cgln39^qz,!43qi23ow

Đường Vũ đang định cự tuyệt, ông cụ lại nói: “Sẽ trả công cho cậu theo giờ, rất hậu hĩnh nha.”

Đưa ông cụ đi rồi, Đường Vũ thầm mắng mình không giữ vững lập trường, vì tiền mà bán bản thân.

“Nhưng thật sự là rất “hậu hĩnh”...” Số tiền đối phương hứa cho cậu, đủ để trả học phí Kenton năm sau rồi!

Con số đó, căn bản không phải Đường Vũ có thể cự tuyệt được.

Sau khi vui vẻ bán bản thân đi, Đường Vũ lại sang khu kế bên dạo phố.

Vừa đi cậu vừa cảm thấy hình như bên đó có thứ gì khiến cậu cảm thấy đè nén, kết quả ngẩng đầu lên, gương mặt âm trầm đến sắp đổ mưa của Malak đang ngay trước mặt cậu.

Cậu giật bắn lùi lại một bước lớn, che ngực, tức giận nhìn người như u linh kia.

“Với lá gan của cậu không xứng phối cùng thượng tá Clermont.” Một cú ngay tim đến từ u linh.

“Tại sao tôi muốn xứng với anh ta! Hơn nữa cậu đừng đột nhiên xuất hiện trước mặt người khác, bất kể là ai cũng sẽ giật mình!”

Malak nhỏ giọng “chặc” một tiếng, kéo Đường Vũ đến sân thi đấu cơ giáp ảo, nói: “Xem tôi thi đấu.”

“Tôi đến để...” Đường Vũ hạ giọng, nói: “Tôi tới để khảo sát người cùng nghề, không phải đến chơi.”

“Cậu tìm hiểu thực lực chân chính của tôi trước đã.”

Malak nói xong, không cho phân trần nhét Đường Vũ vào đám đông, còn hất thì nhảy vào trong cơ giáp vừa gọi đến.

Cơ giáp “Sư Tử Đỏ” màu đỏ giống như mái tóc của Malak nhảy vọt lên!

“Rốt cuộc tôi cần hiểu rõ thực lực của cậu để làm gì chứ!” Đường Vũ la lên, nhưng đối phương đã nhảy vào nơi thi đấu, ngón tay to lớn ngoắc ngoắc chiếc cơ giáp khác, trên màn hình hiển thị nổi trên đỉnh đầu mọi người, lập tức xuất hiện cảnh Sư Tử Đỏ chiến đấu.

40. Chương 40: Video

Cơ giáp màu đỏ thu thập chiếc cơ giáp kia nhanh như gió lốc, đã thế còn chưa đã, nó lại ngoắc ngón tay, một chiếc cơ giáp khác đáp lời ra nghênh chiến, Sư Tử Đỏ lại dùng các chiêu điều luyện đánh bại đối phương.

5nx{{'|9745(%ta].98aayf@ Lightraito44 @8sv1749rlud25)'kc63)!}/nz&{pd

Liên tiếp mười hai trận, tiếng vỗ tay dường như vĩnh viễn không dừng lại.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, thiếu niên tóc đỏ trên Sư Tử Đỏ nhảy xuống, đi thẳng về phía Đường Vũ.

“Gia nhập vào đội của tôi, cùng thi đấu kháng cuối học kỳ.”

Mọi người vây quanh đều hiếu kỳ về thân phận của Đường Vũ.

Phải biết rằng, tại khu này, Sư Tử Đỏ thi đấu trên ngàn trận hiếm khi thất bại, cũng chưa từng thấy hấn tiếp xúc với ai, dường như là một đại hiệp độc hành không có bạn bè, hôm nay lại đột nhiên mời một người trông cực kỳ bình thường làm đồng đội, sao mà không hiếu kỳ cho được.

Nhất thời, rất nhiều ánh mắt đều bắn lên người Đường Vũ.

Lúc này Đường Vũ mới biết, Malak có ý đồ gì.

Thì ra là để cậu đồng ý gia nhập đội, nên muốn chứng minh thực lực với cậu.

“Tôi đã đồng ý với Phùng Dương, cậu ta sẽ giúp tôi tìm đội tốt.”

“Chúng tôi chính là đội tốt nhất, cậu đi nói với cậu ta cậu ta cũng sẽ không để cậu cự tuyệt tôi.” Malak tràn đầy tự tin, trừ sắc mặt trông vẫn thối thối ra.

“Chỉ sợ thực lực của tôi...”

“Thực lực của cậu xứng với tôi.”

“... Cảm ơn...” Đường Vũ không biết có nên cảm ơn Malak xem trọng mình như vậy không...

Sau khi bán nã của mình đi với giá cao, Đường Vũ lại bán quyền sở hữu thi đấu của mình với giá thấp cho đội của Malak.

“Trong đội còn ai nữa?” Đường Vũ theo Malak ra khỏi đám đông.

“Những người khác tôi vẫn đang tìm, tôi muốn tìm người xuất sắc nhất.”

Đến lúc này, Đường Vũ có thể xác định câu vừa rồi của Malak quả thật đang khen mình.

1143oo57?]90iz49ih64muskza|&@ Light @&~#^{}54342rtyyzz?|{)8?(nz

“À.” Đường Vũ ngẫm nghĩ, hỏi ra nghi vấn của mình, “Mấy hôm nay cũng thường có người đến mời tôi, chẳng qua tôi không hiểu rõ những chuyện trong thi đấu.”

“Cậu sẽ từ từ biết thôi.”

“Được rồi, cậu không cảm thấy tôi kéo chân sau là được.”

“Cậu sẽ cho thượng tá Clermont biết cậu gia nhập vào đội của tôi chứ?” Malak đột nhiên quay đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ lập tức câm nín, tại sao cậu lại cảm thấy fan nã tàn Malak của thượng tá là vì muốn được thượng tá chú ý mới mời cậu vào nhỉ, nhất định là ảo giác rồi!

“Tôi...”

“Cậu phải cho anh ta biết!” Sắc mặt Malak càng âm trầm.

Nếu không phải đã dần hiểu tính cách Malak, biết người này càng âm trầm đại biểu càng hưng phấn, Đường Vũ nhất định đã bị dọa nửa đêm không ngủ nổi.

“Được, được rồi... nếu có cơ hội.” Đường Vũ thỏa hiệp.

Lúc này Malak mới thôi, gật đầu.

“Còn nửa năm nữa.” Đến một chỗ vắng người, Malak dừng lại, chuyển rất nhiều video của mình cho Đường Vũ, “Đây là băng ghi hình cuộc so tài những năm trước, cậu về xem đi, đợi tôi tìm đủ người rồi, chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện theo đội.”

Đường Vũ đỏ mặt, dường như Malak vô cùng vô cùng xem trọng cuộc đấu này, nhưng cậu lại không có cảm giác đặc biệt gì với nó, cái này liệu có ảnh hưởng đến thành tích phát huy của đội không?

Đợi khi cúi xem những thứ Malak chuyển cho, cậu mới thật sự cảm thấy bùng đầu.

Những đoạn video này chuyển thành phim điện ảnh thì chắc cũng có trên mười ngàn bộ!

Cậu không thể không đổi mới nhận thức của mình về cuộc so tài đó, còn cảnh cáo bản thân nhất định phải xem trọng, nếu không Malak sẽ cười! Mà cậu khẳng định không muốn thấy cảnh đó!

ibty4085[/(\$)?43#)%&95@ Lightraito44 @‘%dd,!2vipo43,{3+!423786922

Trong phòng hiệu trưởng của học viện Kenton, một ông cụ tinh thần quắc thước đang vuốt râu nói chuyện với người trên màn hình.

“Ian, gần đây khỏe chứ? Nghe nói vài hôm trước cậu đánh một trận đẹp lắm, còn chưa kịp chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn ngài, Abner, đó không phải là công lao của mình tôi.”

“Cậu luôn khiêm tốn như vậy.” Hiệu trưởng Abner nói, “Cậu có cảm thấy động hướng của liên bang gần đây rất lạ không?”

“Cái này không nằm trong phạm vi chức trách của tôi.”

Abner lắc đầu, thở dài nói: “Thật không biết cậu không nể tình người như vậy có phải do học viện của chúng tôi giáo dục ra không.”

Về mặt Ian hơi thả lỏng, nói: “Nếu ngài hỏi cảm giác của cá nhân tôi, thì đúng, liên bang chưa từng để học sinh lên chiến trường, cho dù là thực tập.”

“Cậu cũng chú ý sao?” Abner ngồi thẳng dậy, có vẻ nghiêm túc hơn hẳn: “Có phải những người đó lại tới nữa không?”

“Tôi không rõ, tôi chỉ có thể nói với ngài trực giác của cá nhân mình.”

“Cậu nói đi, Ian, từ trước tới nay tôi tin vào trực giác của cậu.”

Ian không thích suy đoán bất cứ chuyện gì hoặc nói ra những cách nhìn không chịu trách nhiệm khi không căn cứ theo tình huống, nhưng người thầy hướng dẫn của anh luôn thích hỏi suy nghĩ của anh, đặc biệt là những suy nghĩ còn chưa hoàn thiện.

Ian chỉ có thể nói sơ một chút: “Tuy tôi từng nói có thể những người đó sẽ mang đến uy hiếp to lớn cho liên bang, còn kiến nghị liên bang xem trọng nó, nhưng họ không cho là thế, bọn họ cho rằng những người đó chỉ là kẻ lang thang giữa các tỉnh hệ, sẽ không có bất cứ nguy hại nào.”

Ian ngừng một chút, cho ra đáp án về vấn đề Abner đưa ra: “Cho nên liên bang để học sinh lên chiến trường, có lẽ chỉ là để nâng cao tỉ lệ chiến thắng khi đối phó với liên bang khác.”

ok))25nqlw+.21tl31%[67,~(mrhr@ Light.raito44 @ey22)+rj94‘&nh75&/802/

Abner nghe xong trầm mặc một lúc, rồi sờ râu nói: “Đúng vậy, ôi, cũng khó trách, liên bang Hick có thực lực yếu nhất trong bảy đại liên bang của tỉnh hệ Abel, cho dù lần này chống được tiến công của Rice, lần sau chưa chắc sẽ thuận lợi như vậy, dù sao chiến sĩ như cậu quá ít.”

“Chiến sĩ ưu tú của Hick rất nhiều.” Ian không tán đồng cách nói của Abner.

“Đúng, nhưng họ đều bị điều giáo thành một dạng người.” Nói đến điểm này, Abner có chút kích động, “Chiến sĩ cơ giáp giống nhau, trình tự viên giống nhau, chỉ huy viên giống nhau, tình báo viên giống nhau... tất cả đều giống nhau.”

Nói xong câu này, hai người chìm vào trầm mặc, có vẻ cũng chẳng biết làm sao với tình trạng này.

“Thôi, không nói nữa, lớn tuổi rồi luôn thích lo lắng thứ này thứ kia, cậu đừng bị lão già tôi ảnh hưởng đến lòng tin.”

“Không đâu.” Ian nói, có thể nhìn ra anh quả thật không dao động.

“Đúng rồi, tôi đã hỏi thiếu tướng Noah, gần đây cậu không có nhiệm vụ ra tiền tuyến.”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tôi dùng thân phận bên tổ chức, mời cậu đến dự cuộc so tài đối kháng cơ giáp liên bang của học sinh năm hai, hy vọng cậu đừng cự tuyệt.”

Ian lộ vẻ khó xử.

Anh không muốn lãng phí thời gian để thưởng thức so tài.

“Quán quân so tài đối kháng cơ giáp ngày xưa, nay đã là anh hùng liên bang, nếu cậu có thể đến, sĩ khí của đám nhóc nhất định sẽ tăng hừng hực.”

“Abner...” Ian nhẹ lắc đầu, đang muốn cự tuyệt.

“Nghe nói thằng bé mà cậu tiến cử cũng sẽ tham gia, hơn nữa đã bị người điều khiển xuất sắc của nhà Carla lôi kéo, cậu không muốn xem thử biểu hiện của cậu ta sao?”

57%+87an927hcsd66&,%?@ Light.raito44 @~\$62boyb:67^#xjqe12dt

Ian hơi do dự, đáng lý ra anh không nên do dự trong chuyện này.

Đây là thứ ngoài dự liệu của anh.

Thấy Ian dao động, hiệu trưởng Abner tiếp tục thả ra mỗi câu mà vừa rồi ông phát hiện tác dụng rất tốt, “Đợt trước cậu ta vừa kiểm tra mức độ sử dụng não.”

Phát hiện Ian đã hoàn toàn bị vấn đề của mình hấp dẫn, Abner mỉm cười ấm áp: “Ian thân yêu, tham gia lần so tài này sẽ không khiến cậu thất vọng.”

“Được rồi, Abner. Tiền đề là nếu tôi không bị phái đi làm nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Rất tốt.” Abner vừa vui vẻ phẩy nhúm râu của mình, vừa thả mỗi đề câu Ian, “Mức độ vận dụng não của cậu ta đạt đến 45%, một trị số cực kỳ tốt, con mắt của cậu không tồi.”

Abner nhìn ra được Ian cũng có chút kinh ngạc, chỉ là che giấu rất tốt, chớp mắt đã biến mất.

“Tin rằng tại Kenton cậu ta sẽ được giáo dục tốt nhất.” Ian dự định kết thúc cuộc đối thoại với Abner, trước khi ngắt, anh đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói: “Thế lực của cậu ta rất kém.”

Abner nhìn màn hình đang tối đi, lẩm bẩm: “Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ta, ... đúng là một thằng nhóc ngốc hoàn toàn không hiểu phải biểu đạt sự quan tâm thế nào.”

Đường Vũ không biết Malak tìm kiếm đồng đội tới đâu rồi, cậu đã hoàn toàn mê đắm những trận đấu trong video.

Mỗi ngày cứ giống như một bộ phim, các kỹ năng lóa mắt, các kiểu bước đi, các tình thế đại nghịch chuyển làm hưng phấn lòng người!

Cái này còn làm người ta sôi sục hơn tổ đội đấu game có hiệu quả tốt nhất, cậu sắp quên ăn quên ngủ luôn rồi!

8339[\$)ql&(.,~,*\$(;!hfxr@ Light @26ub84qf96#}74)(537088

Phùng Dương không tỏ vẻ gì với quyết định vào tổ Malak của cậu, nhưng Đường Vũ cảm thấy đây chính là thỏa mãn.

Nhưng cậu gia nhập vào đội Malak, vậy Phùng Dương đi đâu đây?

Sau khi Đường Vũ hỏi vấn đề này, Phùng Dương rất khinh thường: “Với thực lực của tôi, Kenton không có người điều khiển xứng với tôi!”

Đường Vũ nghe xong, đột nhiên cảm thấy Phùng Dương và Malak đúng là trời sinh một đôi.

Phùng Dương không định tham gia thi đấu theo đội, bây giờ cậu ta cực kỳ si mê hệ thống trình tự khác mà Đường Vũ cho mình, theo cách nói của Đường Vũ, Phùng Dương đã nghiên cứu đến tẩu hỏa nhập ma rồi.

Nhưng có một điều Đường Vũ rất khó hiểu.

Với đầu óc của Phùng Dương, nghiên cứu lâu như thế, chỉ mới miễn cưỡng hiểu được một trình tự vô cùng đơn giản.

Lẽ nào muốn triệt để học thông hết hệ thống đó, thì cần phải học lịch sử trái đất, lịch sử phát triển gì gì đó sao? Nếu không tại sao lại cố sức như vậy chứ?!

Phùng Dương tin chắc mình thông minh hơn Đường Vũ, cho nên trước đó từng thề phải nắm được hệ thống trình tự này trong vòng một năm, nhưng hiện tại xem ra, rất khó khăn. Cho nên cậu không định tham gia vào thi đấu đội, chỉ báo danh thi đấu cá nhân.

Malak tạm thời chưa có động tĩnh gì, Đường Vũ vừa tiếp tục học tri thức thao tác thực tế của Kenton, vừa không ngừng xem những đoạn video kia.

Khi cậu xem cuộc so tài mười hai năm trước, cậu phát hiện một niềm vui lớn!

— Video tài liệu Ian Clermont tham gia cuộc so tài hồi năm hai!

Khi Đường Vũ thấy, tim đập muốn vỡ ra, quả thật có thể làm quà sinh nhật cho cậu rồi! Tuy rằng còn một thời gian nữa mới tới ngày sinh nhật của cậu.

Đường Vũ đặc biệt chọn một buổi chiều mưa thuận gió hòa, trời trong thoáng đãng không có lớp, pha một ly trà trái cây tự chế, nằm trên giường cấp phòng tổng thống của ký túc xá, mở video.

Nơi tổ chức so tài mỗi năm sẽ khác nhau, lần thượng tá tham gia được tổ chức trong sa mạc, nhưng không có cảnh cát vàng đầy trời như hành tinh nhân tạo hay hành tinh bỏ hoang, mà có lẽ là sa mạc trên hành tinh tự nhiên.

Đường Vũ không hiểu quy tắc so tài lắm, nhưng xem video lâu như vậy, cũng đã nắm được ít nhiều.

Trận mở đầu là cuộc đấu đào thải quy mô lớn, khi tại đó chỉ còn lại một trăm đội, cuộc đấu đào thải sẽ kết thúc.

Đường Vũ thấy được, chính Ian Clermont điều khiển cơ giáp va đụng khắp nơi, dùng cách thức vô cùng dã man đào thải đối thủ.

92)]29,)tw2044ymj[&#)(?27@ Light.raito44 @40#}('iqaallbftthyu'&as

Đường Vũ biết cậu không nên ôm mong đợi quá cao với độ mỹ quan thao tác của thượng tá Clermont, dù sao trên chiến trường đạt được mục đích mới là quan trọng nhất.

Lần đó trên hành tinh nhân tạo, Sisyphus một phát phế hai cơ giáp, phong cách hoàn toàn không dễ nhìn nhưng lại có lực sát thương to lớn, đó mới là thượng tá Clermont.

Đường Vũ uống một hớp trà, nhún vai, xem ra phong cách tác chiến của một người đã được hình thành từ sớm.

Thượng tá Clermont chính là dạng dã man!

Cuộc đấu đào thải tiếp diễn bình thường, cậu không thấy được thượng tá sử dụng động tác độ khó cao nào, động tác duy nhất có thể gọi là dùng điểm tâm đại khái chỉ có khi giáp công, vô thức sử ra chiêu đá vòng, có lẽ động tác đó còn có một cái tên cao sang hơn, Đường Vũ chỉ tạm gọi nó như vậy thôi.

Nhưng Đường Vũ lại không thất vọng chút nào, ngược lại cậu cảm thấy người đàn ông chân chính này mới là thần tượng của cậu!

Trong cuộc so tài chỉ sử dụng cơ giáp có lực sát thương giống nhau do bên tổ chức thống nhất bố trí, cho nên sẽ khảo nghiệm trình độ của người điều khiển và cả đội.

Thao tác cơ giáp giống nhau, nhưng Đường Vũ có thể nhìn thấy rõ, thượng tá tuyệt đối linh hoạt hơn những cơ giáp khác!

Đại khái đó là biểu hiện trực quan nhất cho thể lực siêu mạnh và độ dung hợp cực cao khi thao tác cơ giáp.

Cuộc đấu đào thải tiến hành được một nửa, gần như đã không còn cơ giáp nào đến khiêu chiến Ian, dường như cũng phát giác được, đội đó không dễ chọc.

Sau đó cậu thấy thượng tá không động đây, cơ giáp giữ tư thế phòng bị có thể tấn công bất cứ lúc nào, mãi cho đến khi cuộc đấu đào thải kết thúc.

Phần tiếp theo chính là thi đấu bình thường, Đường Vũ lại chạy đi pha một ly trà, rồi chạy về xem tiếp.

“Phụt!” Họng trà đột ngột phun ra.

Khi xem đến cuộc đấu của mười sáu người mạnh nhất, cơ giáp của thượng tá trực tiếp ném đối thủ lên trời, rớt xuống, giành thắng lợi.

Trà đã pha xong lại cho cậu xem cái này??

Đã là vòng mười sáu người mạnh nhất, tại sao thượng tá không thể chới mất một chút chứ!

41. Chương 41: Gặp Thượng Tá

Đường Vũ xem hết mọi video có Ian Clermont trong đó, cảm tưởng sau khi xem: Sướng.

86.%86|4714cg36[]wv33mqxw22@ Light-Raito44 @mn2um*[(po31319fzhaga0ot

Cậu tuyệt đối tin tưởng Malak là fan của thượng tá, ngay cả điều khiển cơ giáp cũng có vài chỗ tương tự.

Chẳng qua Malak ra tay hung tàn, có lúc dường như cố ý giày vò đối thủ, mà thượng tá thì vô cùng dùng mãnh trực tiếp, bất kể đối thủ là ai, anh chỉ dùng sức ít nhất để đối phó, bình thường đều chỉ trong một chiêu đã giải quyết đối phương.

Trừ nó ra, cậu còn có được chút gợi ý trong phong cách chiến đấu nhanh chóng của thượng tá.

Cậu nghĩ đến hệ thống trình tự của Hick. Cậu luôn cảm thấy hệ thống đó rất đa dạng, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào đơn giản hóa, dù sao đã phát triển cả ngàn năm, đã là hệ thống vận hành ổn định nhất.

Cho nên Đường Vũ bắt đầu cân nhắc, phải làm sao để dung hợp hai hệ thống mà cậu biết...

Chẳng qua cậu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy ở giữa thiếu một thứ có thể dung hợp hoàn mỹ hai hệ thống, cậu không biết đó là cái gì.

Suy nghĩ của cậu chỉ có thể mắc cạn lần nữa.

Từ sau lần gặp thú nham thạch, Đường Vũ không còn làm phiền Ian Clermont nữa.

Cậu mang máng nhớ, hình như có nói chuyện qua hình ảnh với thượng tá, nhưng lại không đặc biệt rõ ràng.

Nếu đó là thật, cậu vẫn luôn xoắn lấy câu nói cuối cùng của mình, cái gì mà cảm ơn đối phương đã quan tâm chứ! Tê người muốn chết luôn rồi nè! Hai cậu bây giờ cả nhớ lại cũng không muốn nữa.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy nên hỏi báo với thượng tá một chút về tình trạng gần đây của mình, chẳng hạn mức độ vận dụng não, và chuyện sắp tham gia thi đấu so tài, và cả trước đó cậu muốn có bản vẽ cấu tạo

điểm chịu lực truyền lực của Sisyphus chỉ là muốn nghiên cứu vấn đề tuần hoàn năng lượng của cơ giáp, chứ không phải có mục đích gì khác không dám nói với ai.

Đơn giản nhấn cho thượng tá những chuyện cậu muốn hỏi báo, Đường Vũ nhớ ra đã rất lâu không liên lạc với Lily, nên lên mạng tìm cô.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cô đang tham gia thi đấu cơ giáp.

Đợi cô điền đủ rồi, Đường Vũ lên tiếng chào.

“Năm ba rất bận sao? Gần đây sao không gặp cậu trong trường?” Đường Vũ hỏi.

“Năm ba phải đến căn cứ quân sự thực tập, tôi căn bản không ở trong trường.” Nghĩ đến chuyện không vui, Lily trợn ngược mắt nói.

“Chú ý đến hình tượng của cậu đi Lily.” Đường Vũ che mắt Lily, không để cho con mắt trợn ngược dọa người xung quanh.

“Tôi chả thèm hình tượng! Tôi cũng không muốn làm thực nữ như Natasha, thật buồn nôn muốn chết.”

“Natasha là ai?”

?\$4465*:{^{\xb73‘&5624no23wg@ Huyết – Phong @9fj15nq60mcntuxge+/29017

“Em gái của thượng tá Lev, bạn gái mẹ giới thiệu cho Ian.” Nói tới đây, Lily dường như đầy tinh thần, oán trách với Đường Vũ, “Ngực cô ta còn lớn hơn đầu tôi, luôn vô liêm sỉ dán lấy Ian, Ian rõ ràng không để ý đến cô ta, cô ta lại không tự biết lấy mình!”

Đường Vũ lên ảo tưởng lớn hơn đầu Lily... cậu rất muốn nói với Lily, có lẽ thượng tá đang rất vui vẻ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, bất luận thế nào cậu cũng không cho rằng thượng tá là loại người vui vẻ trong đó...

“Hơn nữa.” Lily còn đang nói, “Mới gặp mặt hai lần, cô ta đã cho rằng có thể gả cho Ian, cô ta đúng là nghĩ nhiều! Còn khoe với tôi Ian từng sờ tay cô ta hai lần, xí! Lần đó tôi thấy rõ cô ta giả bộ ngực quá lớn đứng không vững, muốn Ian ôm cô ta, kết quả bị Ian giữ lại, Ian chẳng muốn chạm vào cô ta, cô ta còn tự cảm thấy tốt lắm!”

Đường Vũ ở bên cạnh xuất thần, trầm nghĩ, sờ tay thì tính là gì, thượng tá còn từng ôm cậu.

Đương nhiên, cậu sẽ không tự đào mộ chôn mình mà nói cho Lily, nếu không cậu chết chắc rồi.

Lily nói xong, nhìn thời gian, lại tiếp tục nói xấu Natasha cho Đường Vũ nghe.

“Cậu nghĩ đi, cậu sẽ thích dạng con gái như Natasha sao?!” Lily nín Đường Vũ hỏi.

Đường Vũ nhìn bên cạnh, suy nghĩ một lát, nói: “Đại khái...”

“Hử?” Lily trừng to con mắt xanh lục, trong mắt tràn đầy uy hiếp.

“Đương nhiên không thích!” Đường Vũ vô cùng thức thời.

“Vậy cậu thích người thế nào? Như tôi sao?” Lily chống nạnh cười ngọt ngào, đồng thời khoe thân hình không có gì đáng chú ý của mình.

.&{lfbc90‘,~&kt4969cqzsr8671@ Lightraito @blmsqb?*}}.!0%,85(.*/=]78

Đường Vũ lập tức xua tay, đùa à, như Lily đây, tặng cậu cậu cũng không dám cần.

“Tại sao cậu không thích tôi?!” Lily vẫn nín Đường Vũ, chỉ cần cô dùng sức, thì có thể nhắc Đường Vũ lên.

Đường Vũ rất muốn nói với Lily, đây chính là lý do tại sao cậu không thích cô.

Lily chỉ cần động ngón tay cũng có thể bóp chết cậu.

“Lily, cuối cùng cũng tìm được cậu.”

Khi Đường Vũ sắp bị Lily bức điên, cuối cùng có người giải cứu cậu.

“Tiểu Ảnh? Sao cậu tới đây?” Lily buông Đường Vũ ra.

Đường Vũ nhìn qua, phát hiện là trình tự viên Tổng Húc Ảnh của Lily, hai người từng gặp mặt một lần vào lúc tinh thần lực của Lily bất thường.

Đường Vũ không có mấy ấn tượng với hắn, mỉm cười coi như chào hỏi.

Tổng Húc Ảnh nhìn Đường Vũ một cái, ánh mắt đó khiến Đường Vũ toàn thân khó chịu, cứ như bị rắn độc rình mò.

Đường Vũ khó hiểu, sao lại cảm thấy đối phương có địch ý với mình?

“Tôi muốn gặp cậu, đoán cậu đang ở khu này, nên tới tìm cậu.” Tổng Húc Ảnh nói.

“Hôm nay tôi không rảnh...” Lily không kiên nhẫn muốn đuổi Tổng Húc Ảnh đi, nhưng sau khi thấy ánh vàng dịu lóe lên bên cạnh thì vẻ mặt chuyển ngay sang vui sướng: “Ian!”

Đường Vũ nghe thấy hai chữ này, tim liền đập thịch một cái, mắt cũng vô thức nhìn qua.

Ánh sáng lóe qua, một người đàn ông xuất hiện trong đó, trên người vẫn mặc bộ đồng phục màu xanh đen, tóc vẫn như trước dán sát trên đỉnh đầu, không có một sợi rối.

732254)27^#aa34whfezp=^.{714@ huyetphong @tk2350lp|\$:%162158tu16

Đột nhiên Đường Vũ cảm thấy dường như đã rất lâu chưa gặp thượng tá Clermont, có một chút nhớ nhung, lại giống như mới vừa gặp, cảm thấy rất quen thuộc.

Ian truyền tống đến, thấy ngay Đường Vũ đang đứng sau lưng Lily nhìn chằm chằm mình.

Khi anh không biết nên dời ánh mắt thế nào, thì đối phương cong mắt, mỉm cười ôn hòa, lập tức kéo anh ra khỏi cảnh tượng mà anh ngỡ mình đã quên.

Anh nhớ lần trước nói chuyện qua hình ảnh với đối phương, nụ cười cuối cùng khiến máy giám sát tinh thần lực của anh vang báo động.

“Ian! Em cứ tưởng anh sẽ không đến.” Lily thấy Ian tới, liền bỏ nhào qua.

Ian hoàn hồn lại ___ thật ra anh chỉ ngẩn người một thoáng – hơi giang tay đón Lily.

Thượng tá chẳng thèm chào hỏi cậu, Đường Vũ cảm thấy khá thất vọng, nhưng rồi nhanh chóng bình thường lại, hai người cùng lăm chỉ coi như có duyên gặp mặt một lần, gọi là quen sơ cũng chưa tới.

Đường Vũ còn chưa kịp trải nghiệm kỹ cảm xúc thất vọng, Tổng Húc Ảnh đã bước đến chỗ Ian, đứng thẳng tắp, còn quen thuộc chào hỏi.

Lily lập tức bắt mồm nói: “Không cho cậu chào Ian, hai người gặp được mấy lần chứ?!” Nói xong giống như gà mẹ che chở con chặn trước mặt Ian.

“Lily.” Tổng Húc Ảnh lộ vẻ bất đắc dĩ: “Thượng tá Clermont là người tôi sùng bái, cho tôi nói chuyện với anh ta được không?”

“Không được! Ian sẽ không để ý đến cậu!” Lily vẫn cố chấp bảo vệ quyền sở hữu Ian.

Nhưng cô phát hiện Tổng Húc Ảnh không dễ xua đi như thế, người này vẫn đang lợi dụng tất cả cơ hội có thể lợi dụng, bắt chuyện với Ian, dù trông Ian không có vẻ muốn để ý đến hắn.

Lily tức muốn chết, tâm chột động, kéo Đường Vũ qua, đẩy trước mặt Ian, sau đó túm Tổng Húc Ảnh đi.

Cô thà để Ian quen với Đường Vũ, cũng tuyệt đối không cho một kẻ có ý đồ gì với Ian tiếp cận anh!

“Lily...” Tổng Húc Ảnh vẫn không muốn đi.

“Có phải cậu không muốn làm trình tự viên của tôi nữa không!”

szyf6*}mf=.\$[11ay72rw@ Lightraito @[]gh728hifo({}57%)}:[]{}{se}:

Tổng Húc Ảnh nghe thế, chỉ đành thôi, chẳng qua trước khi đi còn nhìn Đường Vũ một cái, trong mắt đầy oán hận rõ rệt.

Đường Vũ sờ mũi, thật không hiểu nổi dịch ý của Tổng Húc Ảnh, cậu cũng không phải cố ý được chưa, bị đẩy lại chỗ thượng tá bây giờ cậu cũng rất lúng túng đây!

Cậu hiểu rõ ham muốn chiếm hữu thượng tá của Lily, cho nên từ trước đến nay cậu không biểu hiện một chút hứng thú nào không nên có đối với thượng tá.

Cậu làm vậy là để bảo vệ tình bạn của mình và Lily, chẳng qua khi Lily không có mặt, trong lòng cậu vẫn hy vọng có thể kéo gần khoảng cách với thần tượng của mình.

Nhưng mỗi lần nhìn vào mắt đối phương, Đường Vũ liền cảm thấy không cách nào kéo khoảng cách lại, mắt đối phương xa lạ và không dao động chút nào.

Đường Vũ thầm thở dài, cảm thấy lần này thượng tá đến chắc là tìm Lily có việc, bây giờ Lily đi rồi, thượng tá cũng sẽ đi nhanh thôi, nên cậu chuẩn bị tiễn cái người lát nữa sẽ biến mất cái vụt này.

Nhưng không ngờ đối phương vẫn bất động.

Đường Vũ càng lúng túng, cậu cảm thấy mình phải nói gì đó!

“Vừa rồi nghe Lily nói, anh hẹn với một cô gái rất tuyệt.” Đường Vũ nói xong chỉ muốn tự cắt lưỡi mình, nói gì không tốt lại nói cái này chứ! Thượng tá sẽ cho rằng cậu tò mò tọc mạch đời tư của anh!

Thật ra thì cậu... được rồi, quả thật khá tò mò... rất tò mò.

“Là cái gì khiến cậu cảm thấy cô ta rất tuyệt.” Không ngờ thượng tá lại nói tiếp vấn đề này.

“Nghe nói cô ta...” Hai tay Đường Vũ lật qua lật lại trước ngực, cực kỳ ẩn ý thể hiện bộ phận nào đó, “Rất đầy đặn.”

“Đây chính là định nghĩa ‘rất tuyệt’ của cậu?”

Không nhìn ra được vẻ mặt của Ian, nhưng Đường Vũ cảm thấy được tâm trạng đối phương có vẻ không tốt lắm, ít nhất không cho cậu cảm giác thoải mái và vui vẻ như khi đối phương vỗ vai mình lúc trước.

gij}}vh28nh'={ji825844.+24@ Light-Raito44 @+()vl2993?*td11yr'(nrza1sd

Quả nhiên bị cậu xâm phạm chuyện riêng tư sao?

“Xin lỗi, là tôi lý giải quá hạn hẹp, thật ra tôi không nên hiếu kỳ chuyện riêng của anh.” Đường Vũ thất bại nói.

Nhưng nói câu này xong, không hiểu sao cậu lại cảm thấy tâm trạng của người bên cạnh dường như tốt lên một chút.

“Cậu cảm thấy hiếu kỳ về chuyện của tôi, học viên bổ khuyết.” Người đó thậm chí còn lặp lại lời cậu, nhưng Đường Vũ không xác định đó chỉ đơn thuần là lặp lại, hay đang nghi vấn.

Để không thất lễ, Đường Vũ xem câu đó thành câu hỏi: “Đúng vậy, thượng tá. Đương nhiên, tôi tin mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ về chuyện của anh, cho nên hy vọng anh không để ý đến lòng hiếu kỳ của tôi.”

Thời gian tựa như dừng lại, Đường Vũ nói xong câu đó, Ian lại không nói tiếp nữa.

Cảm giác lúng túng đòi mạng khiến Đường Vũ không biết có nên tìm đề tài khác không.

Khi cậu đang vắt óc suy nghĩ đề tài, thậm chí quyết định không tiếp tục lúng túng nữa mà dứt khoát nói bye bye, cậu cảm thấy ánh mắt thượng tá nhìn vào mình.

Đường Vũ nhìn lại.

“Natasha cũng như Lily, là một cô bé đáng yêu, cho nên tôi không cách nào sinh ra tình cảm nào khác ngoài tình cảm anh em với cô ấy.”

Đường Vũ không biết tại sao mình lại vô duyên vô cớ nóng lên, mặt giống như bốc cháy.

Có lẽ là vì cậu chưa từng thấy thượng tá có ánh mắt thế này, chuyên chú, nghiêm túc, không cho nghi ngờ, cứ như đang giải thích với cậu, nhưng Đường Vũ biết, nhất định đó là ảo giác của mình.

Mà cậu lại cảm thấy hoảng loạn vì ảo giác đó.

Quái dị nhất là tâm trạng cậu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, dường như thượng tá không bị cô gái ngực to hấp dẫn làm cậu cảm thấy rất an ủi.

Quả nhiên cậu không cách nào ở riêng với thượng tá, cậu luôn không thể khống chế não mình bắt đầu nghĩ bậy bạ, hơn nữa thường xuyên khiến bầu không khí trở nên lúng túng cực điểm, sau đó thì bó tay luôn.

Ian nói xong câu đó, cũng tự khó hiểu, sao đó thì đổ lỗi cho chuyện anh không thích bị người ta nghe ngóng chuyện riêng, đặc biệt là người nghe ngóng còn cho ra một kết luận sai lầm về đời tư của anh.

Nhưng khi anh thấy người đối diện lúng túng đến mức không biết nên đặt tay chân ở đâu, anh lại cảm thấy mình không hề khó chịu đối với kẻ rình mò này.

72*=gztzxp[obtd|\$?:.*}]/+?ff\$]@ Lightraito44 @wx%'owxd&)6584gcfy54yjt15%:

Cảm xúc liên tục dao động khiến Ian cảm thấy buồn bực, sau đó anh lập tức ý thức được, là một người điều khiển xuất sắc, anh không thể để cảm xúc của mình gây ảnh hưởng mà buồn bực, cho nên anh nhanh chóng đè ép toàn bộ những suy nghĩ hỗn loạn đó.

“Mức độ vận dụng não của cậu là 45%.” Ian nói.

Tốt quá! Thượng tá chủ động chọn đề tài rồi!

Đường Vũ gật đầu, kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, thượng tá.”

“Tốt lắm, học viên bổ khuyết.”

“Cảm ơn lời khen của anh.” Đường Vũ cố hết sức xua tan không khí lúng túng vừa nãy, hưng phấn bừng bừng thậm chí vồn vã nói vài chuyện của mình.

Nghe người điều khiển của đội Đường Vũ là Malak, Ian nhớ tới học sinh tóc đỏ đã gặp lúc lên tàu vũ trụ Người Lữ Hành đó.

Lần đầu tiên học sinh bổ khuyết này lên cơ giáp, chính là đi cùng với Malak.

Anh lại nhìn Đường Vũ, không biết trong lòng mình đang nghĩ gì.

Chắc không nghĩ gì hết đâu, Đường Vũ đoán.

“Tôi đã xem video anh tham gia đấu mười hai năm trước, thật là... ừm... quá đẹp trai!” Cho dù chỉ có vài động tác đơn giản khô khan...

Quả thật không cách nào so sánh với những người điều khiển bá đạo chói mắt khác, nhưng Đường Vũ vẫn cảm thấy nói về mặt khí thế, thượng tá có thể bỏ xa tất cả tận mấy hàng tinh tự nhiên.

“Đi theo tôi.” Ian đột nhiên nói với Đường Vũ, sau đó đi sang một khu khác.

42. Chương 42: Nghiên Cứu Bí Mật

“Thượng tá?” Nhận ra thượng tá không có ý nói rõ với mình, Đường Vũ chỉ đành bước theo, lúc này cậu mới phát hiện, vì hai người vẫn đứng nói chuyện, nên đã khiến nhiều người chú ý.

+&0}3355'~?ri9767{[|]hz@ Huyetphong143 @)}zw?={|(6068uywpgq##

Diện mạo của Ian không thay đổi gì, vì thế rất nhiều người nghi ngờ đó có phải là truyền kỳ liên bang hay không.

Đường Vũ thấy có người bắt đầu tò mò về thân phận của họ, liền cúi đầu ngoan ngoãn đi theo, không nói tiếng nào.

Đến một chỗ vắng người, Ian gửi cho cậu rất nhiều video và một vài văn kiện.

“Đây là...” Đường Vũ nghi hoặc nhìn văn kiện mình nhận được, lại nhìn người đàn ông đối diện.

“Sẽ giúp ích cho cậu.” Đối phương chỉ nói mấy chữ như vậy rồi mở màn hình thao tác ra.

Đường Vũ biết đối phương muốn truyền tống đi, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Cậu gọi anh lại: “Thượng tá, chuyện tinh thần lực của Lily dao động...”

Đối phương tạm ngừng không ấn nút “xác định”, ngẩng đầu nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ kìm lòng khôngặng nhẹ cười, cảm thấy hơi hơi đắc ý vì lần nào thượng tá định đi cậu cũng có thể ngăn cản thành công.

“Tôi nhớ đã từng nói với anh, tinh thần lực của Lily dao động rất lớn, đã lên đến 100 đơn vị rồi.”

“Về việc làm sao ứng phó, cậu chắc đã học qua, học viên bổ khuyết. Nằm trong bài chuyên ngành của cậu.” Ian nhún mày, dường như cảm thấy bất mãn vì Đường Vũ đưa ra vấn đề cấp thấp như vậy.

“Đúng vậy, tôi biết nên làm sao giải quyết.” Cậu từng học cách giải quyết dao động tinh thần lực của thể giới này, “Nhưng, tại sao dao động của Lily lại càng lúc càng không chịu khống chế?”

Theo Đường Vũ biết, khi cảm xúc của một người không biến hóa quá lớn, thì giá trị dao động tinh thần lực cũng bảo trì trong phạm vi nhỏ. Cho nên tình trạng như Lily rất đặc biệt, dường như nó cũng sẽ trưởng thành.

“Đó chính là lí do tại sao Lily tìm cậu, hy vọng cậu có thể tìm được cách giải quyết, và giữ bí mật này thay nó.” Có vẻ Ian không muốn nói nhiều.

7523kn5629856887?][41^]te@ Light-Raito44 @cgzb84mt815il% ^/%={bd(\$

“Vậy còn... anh thì sao?” Đây mới là vấn đề Đường Vũ chân chính quan tâm.

“Tôi sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Đường Vũ nhìn người đàn ông đó ung dung ấn một phím nào đấy, bóng dáng chợt trở nên mơ hồ, biến mất, lòng cậu cảm thấy ngọt ngào.

Thượng tá nói “sẽ không có bất cứ vấn đề gì”, chứ không phải “không có bất cứ vấn đề gì”, có nghĩa là anh có cách giải quyết rồi sao?

Nhưng tại sao không thể giúp Lily? Đó là cách gì? Có nguy hiểm hay không?

Đường Vũ đứng tại chỗ, chìm vào trong vấn đề này rất lâu không cách nào hoàn hồn.

Sau khi lên năm hai học thực hành, cậu đã học cách xử lý tinh thần lực dao động của thể giới này, chỉ có thể hình dung là cực kỳ phức tạp, hơn nữa chỉ có thể xử lý giá trị dao động không cao.

Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao người điều khiển nhất định phải học khống chế tinh thần lực, đồng thời có trình tự viên ưu tú phối hợp, mới có thể bảo đảm an toàn chắc chắn.

Mà phương pháp cậu tự cân nhắc được, cũng chỉ có thể xử lý dao động tinh thần lực dưới 100, vậy thì, trên 100 nên giải quyết thế nào đây? Lẽ nào đó là nội dung mà trình tự viên cao cấp mới được học sao?

Mấy hôm nay, Đường Vũ luôn vô thức bị vấn đề này vây khổn, cậu cũng không nói rõ được nguyên nhân, luôn cảm thấy mình cần phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này, nếu không cậu sẽ khó chịu.

May mà có video của Malak và thứ thượng tá chuyển cho cậu có thể phân tán một chút lực chú ý.

Thứ Ian Clermont chuyển cho cậu hết như bảo bối.

Đó là video cuộc so tài đối kháng của Elijah, trình tự viên cấp thứ đế kia! Điều đáng để vui mừng hơn nữa là bên trong còn có một chút văn bản trình tự do thiếu tướng Elijah soạn ra! Còn có của vài người khác mà cậu không biết.

Tuy trình tự trong văn bản không có gì đặc biệt, phần lớn đã từng tiếp xúc trong lúc học, nhưng cậu có thể thông qua những trình tự này hiểu thêm về phong cách của thiếu tá Elijah và những người khác, thậm chí có thể phỏng đoán một vài suy nghĩ xen tạp trong trình tự của họ...

Thông qua học tập video thao tác, Đường Vũ lại phát hiện rất nhiều thứ mình thiếu sót, cậu thầm cảnh cáo bản thân nhất định phải trở nên càng ưu tú, nếu không sẽ có lỗi với thượng tá đã ưu đãi cho cậu những thứ này.

Đúng vậy, là ưu đãi.

vy+|rr',}=8701645vi7875@ Huyetphong143 @|.?.|btsx:}84%[ahbv12om927

Có một hôm cậu hỏi Phùng Dương, có thể cho cậu xem video thao tác không.

Phùng Dương cực kỳ kiêu ngạo “thưởng” video cho Đường Vũ, nói thứ đó trên mạng có thể bán với giá cực cao, có thể cho Đường Vũ miễn phí là Đường Vũ tốt số!

Đường Vũ cầm ghi chép video của Phùng Dương, nhớ đến một đồng thượng tá cho mình... quyết định qua một thời gian nữa mới chia sẻ với Phùng Dương, bây giờ cậu không có hơi sức đâu giải thích.

Nhưng cậu nghĩ hoài vẫn không hiểu, tại sao thượng tá lại có những thứ hữu dụng với trình tự viên, nếu giá trị cao vậy, cũng không thể nào do nhầm chán mà mua về xem được...

Đường Vũ nghiên cứu sơ lượt video đó, nhớ ra thời gian hẹn với ông lão trên mạng đã tới.

Cậu rất hiếu kỳ “hạng mục nghiên cứu” mà đối phương nói, vì thù lao đối phương cho quá cao, mà đối phương có thể tìm được cậu, nhất định đã thưởng thức cậu ở mặt nào đó.

Đường Vũ đăng nhập mạng, đi xuyên qua từng khu mạng theo tin tức ông lão để lại, tìm đến phòng làm việc kia.

“Ồ cậu đến rồi, nhóc con nặc danh.” Ông lão đang đeo một cặp mắt kính gọng tròn, đi ngang qua cửa.

“Xin chào, tôi nên xưng hô với ngài thế nào?” Cũng không thể nói là “ồ, ông già” chứ.

“Cậu có thể gọi tôi là Abner, nếu đã đến rồi, tôi không lãng phí thời gian với cậu nữa, dù sao chúng ta tính phí theo giờ.” Abner chớp mắt với Đường Vũ, giống như lão ngoan đồng: “Cậu cần ký hiệp nghị bảo mật với tôi.”

“À, có thể.” Đường Vũ đi theo Abner đến một căn phòng bình thường, nhìn hiệp nghị bảo mật bằng giấy mà Abner rút ra ___ thực tế chỉ là trên mạng chiếu ra thành giấy thôi – nhưng tuyệt đối có hiệu quả pháp luật, xem kỹ qua một lượt, nhận thấy hiệp nghị này vô cùng chặt chẽ, cậu trịnh trọng ký tên mình lên.

“Đường Vũ.” Abner gọi tên cậu.

Đường Vũ ngẩng đầu, phát hiện đối phương không có vẻ kinh ngạc và xa lạ, ngược lại cứ như đã biết cậu từ lâu, nhưng điều này thật vô lý. Đường Vũ gật đầu, thầm cười mình quá đa nghi.

“Hạng mục của tôi cần người có tri thức lý luận vô cùng uyên bác, người có thao tác cực kỳ chuẩn xác...”

Đường Vũ cười lắc đầu, hai thứ này cậu hoàn toàn chẳng dính đến.

“Và, người có thể có vài suy nghĩ riêng. Cậu là loại thứ ba, có thể nhìn ra từ những phát minh nhỏ của cậu.”

Đường Vũ thở ra một cái, “Tôi cứ nghĩ tôi không có chỗ nào hữu ích cho ông chứ.”

“Chỗ hữu ích của cậu rất lớn, mấy mọt sách do liên bang giáo dục ra giống hệt người máy, trong cùng một hệ thống lý luận, có cùng một suy nghĩ, làm cùng một động tác, cho ra cùng một kết luận, tôi sắp bị những con mọt sách đó chọc điên rồi.”

rq30?/35ot}}74513(^==‘?iq@ Light @!|jdri:#|(..|[4130hy74\$\$\$ru

Đường Vũ nghe Abner khoa trương phê phán cách dạy dỗ của liên bang, không nén được bật cười.

“Còn cậu, sao lại có những suy nghĩ khác người thế chứ?” Abner hỏi.

“Đại khái là do tôi... đến từ hành tinh nhân tạo.”

Đường Vũ phát hiện ánh sáng vụt lóe qua trong mắt Abner, cậu cảm thấy rất hiếu kỳ, tại sao cậu lại cho rằng đối phương biết mình?

Chẳng qua cậu không thể biết người nào tên là Abner được.

“Được rồi.” Nói chuyện xong xuôi, Abner dẫn Đường Vũ đến một căn phòng giống phòng thí nghiệm. “Đây là nơi làm việc, mà chỗ này là phòng làm việc riêng của cậu, lát nữa tôi sẽ bảo trợ thủ mang đề tài chúng tôi nghiên cứu đến cho cậu, hy vọng cậu có thể xứng với tiền lương cao mà tôi đưa ra.”

Abner nói xong, vuốt nhúm râu của mình rồi đi.

Đường Vũ bị phòng thí nghiệm chấn trụ.

Khắp phòng là đủ các màn hình hiển thị, lớn có, nhỏ có, gần như cậu nhấn vào chỗ nào, cũng có thể kích hoạt một màn hình.

Mỗi màn hình đều loe lóe đủ trình tự, mà màn hình lớn nhất ở giữa phòng đang tính toán một chuỗi nào đó với tốc độ cực nhanh, Đường Vũ nhìn chăm chú một hồi, mơ hồ có vài trình tự cậu biết, còn toàn bộ những cái khác là lĩnh vực cậu chưa từng tiếp xúc đến.

“Đường Vũ.”

Âm thanh gọi tên khá quen tai, Đường Vũ quay phắt đầu qua, phát hiện đối phương lại là người cậu tuyệt đối không ngờ đến – Lunerb.

“Sao anh lại ở đây?” Đường Vũ gần như vô thức lùi lại nửa bước.

“Tôi là trợ thủ của Abner.” Lunerb cười híp mắt nói, tuy nhận ra sự phòng bị của Đường Vũ, nhưng lại không vạch trần, vẫn sáng sủa như trong ấn tượng.

Người này là người Đường Vũ tuyệt không muốn thấy.

Mỗi lần thấy, đều đang nhắc nhở cậu, cậu là khách ngoại lai chiếm hữu thân thể người khác, hơn nữa còn phải dựng tinh thần lên mười hai lần không để đối phương nhìn thấu cậu đã không phải là chủ nhân trước...

“Nhưng anh là người điều khiển, tôi cho rằng...” Đường Vũ áp ứng.

“Tôi không chỉ là người điều khiển.” Lunerb lắc ngón tay đầy thần bí, sau đó thì đẩy chồng văn kiện “bằng giấy” cho Đường Vũ.

Vì dính đến cơ mật, cho dù trên mạng, cũng dùng giấy truyền tin, như vậy có thể bảo đảm tin tức sẽ không bị trộm mất.

Đường Vũ cầm cái trên cùng đảo mắt nhìn, càng xem càng chấn động.

“Xem ra cậu rất hứng thú, vậy tôi yên tâm rồi.” Lunerb vỗ vai Đường Vũ, “Để tôi xem thử não của cậu có thể giải quyết được vấn đề này không.”

Không còn hơi sức dư thừa nào hỏi tại sao Lunerb lại ở nơi cản trình tự viên, cũng không rảnh hỏi đối phương rốt cuộc là người thuộc phương diện nào trong ba lĩnh vực mà Abner đã nói, Đường Vũ đã đỡ người với những vấn đề mình sắp tham gia.

___ Nghiên cứu làm cách nào giải quyết tinh thần lực của người điều khiển dao động vượt quá 150 đơn vị trong dịch cảm ứng.

%|4310qv8858xn[=ar8937it@ Lightraito @3xp(|73:=ij{dy\$[]}{sf||%

~Đây chính là vấn đề đang vây khốn cậu thời gian gần đây!

Mà chồng văn kiện này đưa ra rất nhiều suy nghĩ mang tính xây dựng, cơ bản Đường Vũ hoàn toàn không nghĩ đến được, cậu lập tức quên ăn quên ngủ vùi đầu vào nghiên cứu.

Trước mắt, liên bang không có cách giải quyết nào tốt cho tinh thần lực dao động trên 100.

Sau khi tinh thần lực dao động vượt 100, mỗi khi tăng thêm 10 đơn vị, phép tính trình tự sẽ điên cuồng tăng trưởng giống như đồ thị lũy thừa, chỉ có thể dựa vào tốc độ thao tác tuyệt đối của trình tự viên giải quyết, nhưng thời gian dịch cảm ứng có thể chấp nhận người điều khiển không cách nào đồng bộ chỉ có 3 phút, qua 3 phút, sẽ sinh ra phản ứng bài xích.

Cho dù Đường Vũ có một hệ thống trình tự khác, cũng không thể không đối diện vấn đề này, chỉ số tăng trưởng của mỗi 10 đơn vị, chính là vấn đề cậu không cách nào giải quyết.

Trong số văn kiện này có rất nhiều giả thiết, nhưng cuối cùng không phải không có căn cứ lý luận, thì là không cách nào thành công.

Hai tay Đường Vũ nhanh chóng tiếp xúc màn hình thao tác, số liệu vận hành tính toán như nước chảy, Đường Vũ muốn tìm ra cách giải quyết từ trong đó.

Cậu nhớ đến đoạn video của liên bang, thiên tài tinh thần lực 700 chính vì tinh thần lực dao động quá lớn, mới ngoài ý muốn bị liên bang đối địch bắt đi.

Cậu không hy vọng có một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra với thượng tá Clermont hoặc một người có ý nghĩa trọng đại nào đó với liên bang.

Cho dù không biết tại sao đoàn thể nhỏ dân gian này lại nghiên cứu vấn đề trọng đại đó, nhưng nếu đã có nguồn vốn, đương nhiên cậu sẽ không cự tuyệt, càng không lười biếng.

Khi Đường Vũ thoát khỏi mạng, đúng lúc Phùng Dương chui ra khỏi phòng, thấy điệu bộ của Phùng Dương, Đường Vũ giật bắn.

“Lông Cừu, cậu sao vậy?”

Phùng Dương có vẻ ngủ không đủ giấc, hai con mắt vốn to sáng rực lúc này đeo theo hai vòng đen thui.

“Tối qua uống nước Mạn Đà La.” Phùng Dương ngáp một cái.

Đó đâu phải thuốc kích thích chứ, còn có thể khiến người ta không ngủ? “Sau đó thì sao?” Đường Vũ hỏi.

Phùng Dương nhìn Đường Vũ, dùng vẻ mặt mà Đường Vũ chưa từng thấy qua trên người Phùng Dương: “Độ vận dụng não của tôi đạt đến 55%, vẫn không hiểu nổi hệ thống đó.”

Mồ hôi lạnh phủ kín lưng Đường Vũ.

“Mà cậu chỉ có 45%.” Phùng Dương nói xong lại gần Đường Vũ một bước.

Đường Vũ lùi ra sau, lòng căng thẳng, cậu nên giải thích chuyện này với Phùng Dương ra sao?

Chuyện đó vốn chẳng có liên quan gì đến mức độ vận dụng não của cậu, cái đó chỉ là thứ cậu mang từ bên ngoài đến thôi...

Chắc Phùng Dương sẽ không vì chuyện này mà có cách nhìn gì khác với cậu chứ, Đường Vũ buồn bực suy đoán.

Chỉ là khi Đường Vũ đang muốn giải thích cho Phùng Dương, đối phương lại không bước qua nữa, mà xoa mắt ngáp mạnh, “Bỏ đi, một học sinh nghèo đến từ hành tinh nhân tạo mà có nhiều bí mật như thế, thật làm người ta ghen tỵ.”

Tuy Phùng Dương rõ ràng nói là ghen tỵ, nhưng Đường Vũ lại cảm thấy như được trút gánh nặng, cậu biết Phùng Dương nói vậy có nghĩa là không muốn quần lầy chuyện này không buông.

Đường Vũ thở ra nhẹ nhõm, càng lúc càng cảm thấy Phùng Dương thật sự không phải bạn cùng phòng tốt bình thường.

“Đúng rồi.” Phùng Dương nghiêng người qua: “Chiều Malak có đến, thấy cậu đang bận cậu ta nhờ tôi chuyển lời, số người trong đội cậu đã đủ rồi, ngày mai bắt đầu chính thức tiến hành huấn luyện phối hợp.”

43. Chương 43: Đêm Trước So Tài

“Những người Rice này cũng thật là, ở gần chúng ta như vậy mà không thể chung sống hòa bình, cứ đánh tới đánh lui.”

}:61kg1dwyt^^~4525744451xv@ Huyết Phong @79ozhshx76[#.!ht9617+(!|54#^km

“Chú ý thân phận của cậu, thiếu tướng.”

“Nơi này chỉ có hai người chúng ta, cậu không thể thả lỏng một chút được sao?” Noah khoác tay, nói đầy bất đắc dĩ.

“Là chúng ta tấn công tinh vực của họ trước.”

“Đúng vậy, tinh vực mà mấy chục năm nay họ chưa từng hỏi đến. Bản thân không biết trân trọng bị cướp đi mấy hành tinh bỏ hoang, chuyện đó không phải đương nhiên sao? Chẳng qua nói cũng đúng, không biết những người ở trên nghĩ gì, cứ nhảm chán như vậy sao? Cậu nói thử xem?”

“Tôi không muốn suy đoán dụng ý của cấp cao, tôi chỉ biết sau khi họ đưa ra quyết định, thì đã chuẩn bị sẽ duy trì chiến tranh, mà những hành tinh bỏ hoang đó đáng với tất cả những tổn thất do chiến tranh mang tới.”

“Cũng phải, những kẻ chú trọng lợi ích đó, không cần suy nghĩ đến cảm nhận của những tên xui xẻo phải đi tiên phong như chúng ta.” Lúc này trông Noah không giống thiếu tướng chút nào.

Ian lại nhìn qua một lượt những màn hình có học sinh Rice, cuối cùng tập trung vào đội của Đường Vũ.

Lúc này, đội đó đang bị hai đội vây công, tranh đấu sắp sửa bùng phát.

“Thật bỉ ổi, kết thành liên minh nữa chứ!” Finci đeo cái hộp lớn tránh trái tránh phải chọn một chỗ tương đối an toàn cách nơi đấu không xa, nằm úp xuống.

Tuy rằng quy định của cuộc đấu không cho phép ‘trực tiếp’ tấn công người ngoại trừ cơ giáp, nhưng nếu đối phương nói là không nhìn thấy hoặc là không cẩn thận ngã xuống dè phải họ, điều đó cũng hoàn toàn có khả năng, cho nên họ cần phải xem việc bảo vệ bản thân là yêu cầu hàng đầu.

Đường Vũ nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thị trên hai bảng thao tác, hai mắt không chớp đuổi theo từng số liệu chớp lóe trên đó, một khi có chỗ không đúng, cậu sẽ lập tức thực hiện bảo vệ.

Cho đến trước mắt không có vấn đề gì lớn, dù sao hiện tại đôi bên chỉ đang thăm dò. Nhưng Đường Vũ luôn có một dự cảm không tốt. Thật ra cũng không cần phải dùng đến dự cảm gì hết, chỉ cần dùng mắt là biết, trình độ của sáu người điều khiển rõ ràng không chênh nhau nhiều, như vậy bên mình lấy hai địch bốn, đương nhiên hung hiểm vô cùng.

Tiếng kim loại va chạm đécc tai vang lên, làm ai cũng muốn bịt lỗ tai lại, từng tảng tuyết bay tung tóe làm mờ hồ tầm nhìn.

&{29ki32uk%,36306892rmwgkc@ Huyết – Phồng @.%++zb8dn?\$69340[[kiqg#+96

Tảng tuyết rơi xuống đất, động tác của hai bên đều ngừng lại một thoáng, dường như đang đánh giá thực lực của đối phương.

“Ken, đối phó hai người, cậu được không?” Giọng nói lạnh lẽo của Malak vang lên trong cơ giáp.

“Không vấn đề.” Ken vẫn nói rất nhẹ.

Hai người vừa dứt lời, đối phương đã lao đến.

Động tác lớn do sáu cơ giáp va chạm khiến tuyết xung quanh cũng lung lay theo, gió lạnh vù vù dễ tạo ảo giác rằng mình đang ở trên thiết bị vận chuyển cỡ lớn.

Thậm chí Đường Vũ cảm thấy mình đang ngồi trên xe, chòng chành trên đường đá sỏi, rung rung không ngừng, thân thể gần như rời khỏi mặt đất.

Máy liên lạc trên tai ngăn cản phần lớn âm thanh, nhưng lỗ tai vẫn bị chấn động đau đớn.

Hai cơ giáp vây công Malak, một chiếc dùng cánh tay siết chặt phần ngực của Malak, chiếc còn lại đâm vũ khí vào chỗ yếu của cơ giáp.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Malak khom lưng, nâng cơ giáp đang giữ chặt mình lên lưng rồi ném ngã xuống đất, đồng thời đá một cú ra sau, móc lấy vũ khí của đối phương rồi đá mạnh vào ngực cơ giáp.

Ba chiếc cơ giáp lại bắt đầu quần lấy nhau trong tuyết phủ dày cộm.

Tình thế của Ken không khác gì Malak, chỉ là trông cố sức hơn một chút, nhưng vẫn luôn có thể chuyển đổi cục diện mỗi khi đối diện nguy hiểm, người xem phải vuốt mồ hôi thay hân.

Vị trí cùi chỏ cứng nhất của một cơ giáp sắp sửa nện vào mặt cơ giáp của Ken, nhưng giây tiếp theo hân đã cong người xuống, co chân đá vào giữa hai chân đối phương, chân còn lại cũng căng chặt, thu lại, đá ra, dồn vào một cú khiến cơ giáp đối phương đứng không vững, ngã ra sau.

Lúc này Ken đảo vòng ra sau để đứng cho vững, nhanh chóng nhào tới chiếc cơ giáp bị ngã, không cho đối phương cơ hội thở dốc, nắm đầm kim loại to lớn mang theo gió lốc vù vù nện thẳng vào mặt.

Khi mọi người cho rằng cú này nhất định có thể khiến đối phương trọng thương, thì không biết tại sao, cú đó không phát huy được uy lực lý tưởng.

“Lượng tích lũy năng lượng không đủ.” Giọng nói buồn bực của Ken truyền vào tai mọi người.

Tiếp theo hân không thể không đối mặt với tấn công từ hai bên của cơ giáp đã đứng lên và một chiếc khác vừa chạy qua.

Mọi người chỉ có thể tiếc nuối vì mất một cơ hội tốt như thế, nhưng ít ra cũng có nhận thức nhất định về thân thủ của Ken, chỉ hy vọng lần sau hân đừng phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

ttrs518618:73go735+#vi36xnez@ Huyết – Phong @|:)9463:kp:[un46~^^:(%

Đường Vũ vẫn cẩn thận chú ý tất cả số liệu của hai cơ giáp, khi Ken nói năng lượng tích lũy không đủ, cậu thoáng nghi hoặc, trong suy nghĩ của cậu, năng lượng của cú đâm đó muốn tạo ra tổn thương lớn hơn cho đối phương là không thành vấn đề, so với nói là năng lượng không đủ, không bằng nói bản thân Ken không có sức hoặc chưa dùng hết sức.

Nhưng suy nghĩ này chỉ vụt qua trong đầu cậu, cậu không có thời gian để xoắn lấy những chuyện mà cậu cho là không thể, tiếp tục đặt sự chú ý vào biến số liệu có thể biến hóa bất cứ lúc nào.

Thời gian chiến đấu duy trì càng lâu, áp lực của Đường Vũ càng lớn, phương diện cậu cần chú ý cũng càng nhiều.

Finci thì vẫn tạm, cơ giáp trừ bị thương ở những chỗ trọng yếu, bình thường sẽ không ảnh hưởng đến thao tác của cơ giáp, nếu không có tình trạng đặc biệt khẩn cấp, cậu ta có thể đợi sau khi kết thúc cuộc đấu rồi mới sửa chữa.

Lúc này Đường Vũ phát hiện học sinh của khoa trinh sát đã biến đâu mất.

Từ khi trận đấu bắt đầu, ba nhân loại nhỏ bé bọn họ tự tìm chỗ trốn, cậu không biết người đó đi đâu.

Khi cậu đang nghi hoặc, người không mấy thích nói chuyện kia lên tiếng: “Malak, phía trước hơn một trăm mét có một vùng tuyết, nhìn thì bằng phẳng nhưng thực chất là khe núi.”

“Biết rồi.”

“Đi tiếp về phía trước là núi tuyết, năng lượng dao động do cuộc đấu của các cậu tạo ra có thể sẽ tạo nên tuyết lở trong vòng hai phút.”

Lúc này Đường Vũ mới biết, học sinh khoa trinh sát có tác dụng cụ thể là gì.

Nếu ở những sân thi đấu khác, khoa trinh sát không có mấy tác dụng, nhưng ở trong trời tuyết đầu đầu cũng ẩn giấu huyền cơ, tác dụng của học sinh khoa trinh sát sẽ lớn hơn nhiều!

Đường Vũ bắt đầu cảm thấy Malak không chỉ là mô phỏng thượng tá, thật ra cũng khá thông minh đó chứ.

Trận đấu bắt đầu cổ ý di chuyển về phía trước theo sự dẫn dắt của Malak và Ken.

Ba người Đường Vũ cũng cẩn thận di chuyển theo.

h?#}:=&|bp*2496ut[(5027']{&@ huyetphong @lm56[.24!75|%xs79&%jj72!]*14

Trang phục chiến đấu và đồ giữ ấm màu trắng giúp bọn họ che giấu hành tung tốt nhất, hoàn toàn khác với cơ giáp màu xám đậm đầy cảm giác tồn tại.

Malak và Ken chống đỡ càng lúc càng vất vả, may mà mắt thấy đã sắp đến cạm bẫy thiên nhiên kia.

Trình sát viên lợi dụng nhiều nhân tố như cấu tạo địa chất và hướng gió thể tuyệt để xác định tọa độ chính xác của khe núi cho hai người điều khiển.

Sau khi đến chỗ đó, hai chiếc cơ giáp sẽ nhanh chóng tấn công, và thăm dò tiến tới, khi phát giác được cơ giáp của đối phương mất không chế ngã ra sau, hai người lập tức rút lui theo hướng đã tới.

Cơ giáp tham gia đấu không có hệ thống phi hành, cơ giáp mất không chế ngã xuống chỉ có thể túm vào vách núi xung quanh.

Malak và Ken rút vũ khí đâm vào cánh tay đang móc trên vách đá của cơ giáp đối phương, còn mượn lực va chạm mạnh mẽ tạo ra tuyết lở, triệt để chôn vùi bốn cơ giáp đó dưới đồng tuyết.

“Tiếp theo nên làm sao?” Đường Vũ hỏi.

Tiếng âm âm trong trận đấu vừa rồi đã kéo dài mười mấy phút, hiện tại yên tĩnh rồi, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, còn khiến người ta cảm thấy không thích ứng, rợn da gà.

“Chúng ta đi.” Malak quyết đoán nói.

Lần này có thể không chế đối phương, hoàn toàn là nhờ khe núi đầy bất ngờ kia, có thể độ sâu của khe núi này còn chưa đủ để đối phương bỏ cuộc trong vòng thi đào thải.

Nhiều nhất là một hai tiếng, bốn chiếc cơ giáp đó sẽ leo lên.

Hiện tại điều cần làm là rời khỏi nơi này.

Nếu còn gặp lại đối phương, thì chưa chắc sẽ may mắn như thế.

Mà thông qua lần so tài này, tin rằng hai đội kia dù đã liên minh cũng sẽ không dám tùy tiện khiêu chiến với họ nữa.

Đội mạnh như họ so với nguy hiểm bị loại trong vòng đào thải, còn không bằng chờ sau này vào vòng trong rồi hãy tiếp tục so tài!

Mọi người nhanh chóng rời khỏi vùng tuyết đó, không nấn ná lâu thêm.

Đường Vũ từ xa nhìn lại, dường như có thứ gì đó đang di động lại gần, sau đó cậu ý thức được chắc là những người còn lại của hai đội kia đuổi tới.

aq81ftyk?*5076)}}/21vklx@ huyetphong @loqm[&5731nfdnzhtcl^~+}{)ck

Malak nói không sai, hai đội này sẽ không vì một khe núi mà từ bỏ thi đấu, dọa bọn họ một chút rồi tản đi là hơn, tránh phải khổ chiến một trận nữa.

“Malak này rất nghiêm túc nghiên cứu hạn chế của nơi đấu, mang theo học sinh của khoa trình sát, đúng là giỏi. Đại trưởng lão của nhà Carla rất xem trọng người cháu của mình.” Noah xem xong trận đấu, nói ra cảm tưởng.

Cho dù trình độ của trận đấu này hoàn toàn chẳng đủ cho họ nhìn, nhưng chỉ cần nghĩ đến đôi bên chẳng qua chỉ là học sinh năm hai, thì biểu hiện này là rất tốt, bọn họ lúc còn trong độ tuổi đó thì trình độ cũng chỉ tới mức này thôi, trừ cái tên biến thái như Ian ra.

Ian nhìn một hàng số hiển thị trên màn hình, con số cuối cùng vẫn đang giảm đi, từ hơn bảy trăm đến hơn hai trăm.

Đó chính là số lượng đội ngũ trong nơi thi đấu.

Cuộc đấu đào thải đã gần kết thúc rồi.

Trên đường đi, đội của Malak gặp tổng cộng sáu đội, không tính nhiều, nhưng tuyệt đối không ít.

Bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng, cuộc đấu đào thải đã sắp kết thúc, những đội còn lại đều rất cẩn thận, chờ đợi tín hiệu kết thúc.

“Các cậu nghĩ có đội nào không gặp phải một kẻ địch nào không?” Finci cười ha ha hỏi.

Nguyên cuộc đấu đào thải, cậu ta không gặp khó khăn gì quá lớn, trừ lần gặp hai đội kia, khiến phần chân cơ giáp của Malak bị hư hại phải sửa chữa, thì ngoài ra không còn chuyện gì khác.

“Có thể.” Đường Vũ cười nói.

Tâm trạng Đường Vũ cũng rất tốt, vượt qua vòng đào thải là có thưởng, chuyện rất đáng mừng!

Dù sao một phần động lực tham gia đấu của cậu chính là những phần thưởng có được sau mỗi lần qua ải.

Trong bầu trời cực xa truyền đến tiếng tu tu quen thuộc, Finci và Đường Vũ nghe thấy liền bắt đầu vui vẻ khó nén.

Cái này đại biểu cuộc đấu đào thải đã kết thúc, bọn họ có thể rời khỏi nơi này rồi!

sr}?9937+}?+wgvkuapjcc96@ Huyết – Phong @|+ji!!958590=!818#fx45ez

Malak và Ken ở trong cơ giáp gần một ngày một đêm cuối cùng cũng có thể ra khỏi dịch cảm ứng, đi thay đồ bình thường.

Mọi người tìm đến lối ra theo sự chỉ dẫn của bên tổ chức.

Vừa ra ngoài, Đường Vũ đã được một người ôm lấy, liếc mắt thấy một đầu tóc xoăn, liền biết ngay là Phùng Dương.

“Lông Cừu, phần thưởng của vòng đấu loại là gì vậy?” Đường Vũ hưng phấn hỏi.

Phùng Dương buông cậu ra, dùng ánh mắt hung tợn xéo thịt cậu, “Chỉ biết có phần thưởng! Có bị thương không, mau kể rõ cho tôi các cậu đã gặp phải những ai?”

Còn không đợi Đường Vũ nói, Finci đã nhin không được bắt đầu khoe khoang, trừ trên đường gặp một đội của học viện Kenton, hai đội chỉ chào hỏi nhau chứ không “tự tàn sát người mình”, còn chạm đội nào khác thì gặp một đánh một, gặp hai đánh đôi.

Finci nói đến mức nước miếng cũng tung tóe, Đường Vũ bất đắc dĩ vừa nghe vừa thỉnh thoảng chỉnh lại cách dùng từ quá mức của cậu ta.

Đội khi Finci khoe khoang thành tích đại sát tứ phương của họ xong, Đường Vũ hỏi Phùng Dương hai mươi đội của Kenton còn lại bao nhiêu.

Lúc này, cả đám người có quan hệ khá tốt với Đường Vũ đã đến trước cửa nhà ăn.

Phùng Dương vừa đi vào vừa nói: “Còn bảy đội... Đường Vũ, nhìn cái gì vậy?”

“Hả?” Đường Vũ bị Phùng Dương gọi tỉnh, lại nhìn về phía trước, phát hiện không có ai, chỉ đành lắc đầu, “Không có gì, chỉ bảy đội thôi sao? Sao lại bị loại nhiều như vậy?”

Là cậu đa nghi sao? Sao vừa rồi cậu cảm thấy bóng lưng đó dường như từng quen biết, hơn nữa còn có chút ấn tượng không tốt.

“Xời, quả thật còn lại ít hơn năm ngoài mấy đội, lần này họ đụng phải không ít đội liên minh, tuy quy định không cho phép liên minh cùng học viện, nhưng không nói rõ không được phép âm thầm liên minh cùng học viện... dù sao thực lực không mạnh đụng phải bị loại là tất nhiên thôi.”

“Nói ra thì, chúng tôi cũng gặp phải, may mà không nguy hiểm gì, chúng tôi dẫn họ vào cạm bẫy.”

Đường Vũ nghe thấy hai chữ “cạm bẫy”, trong đầu chợt lóe qua một cảnh.

Một nam sinh nhét tờ giấy cho cậu, nói Phùng Dương bảo cậu qua đó...

Bóng lưng mà cậu để ý vừa rồi, là người vô duyên vô cớ hãm hại cậu trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành!

Không giải thích gì với bọn Phùng Dương, Đường Vũ lập tức chạy qua chỗ đã thấy bóng người đó.

Khi chạy đến trước cửa, đã không còn thấy tăm hơi kẻ đó đâu, Đường Vũ không cam tâm, dựa vào cảm giác đuổi theo.

“Úi!” Ở góc quẹo, Đường Vũ va mạnh vào lòng một người đang đi từ hướng ngược lại tới, trước ngực đối phương không biết đeo cái gì cứng cứng, làm đau mũi cậu.

24/(84au95./[28uh./1%[4475oq@ Lightraito @!eb{‘?^ib.%70#‘(|70qe9862

Đường Vũ vừa xoa mũi vừa ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ người đó, gần như vô thức buông tay trên mũi xuống, hai tay dán chặt vào quần, thân thể thẳng tắp.

“Thượng tá Clermont!”

Không ngờ là Ian Clermont!

Xem ra chẳng phải cậu đụng trúng thứ gì đeo trước ngực đối phương, mà là đụng phải cơ bắp săn chắc!

Nghĩ xong điều này, Đường Vũ mới đột nhiên ý thức được, sao thượng tá lại đến cuộc đấu này?? Làm khách quý sao?

Ian Clermont nhìn mũi Đường Vũ đỏ lên, ánh mắt dời lên trên, chạm vào khóe mắt hơi đỏ của đối phương, khựng một chút, sau đó mở miệng nói: “Học viên bỏ khuyết, chuyện gì cần cậu không nhìn rõ tình huống đã chạy loạn.”

“Không có gì... thấy một...” Đường Vũ muốn lấp liếm cho qua, cho nên không dám nhìn vào mắt đối phương, mà quay sang nhìn mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng.

“Nói thật với tôi, nếu không thì đừng nói gì hết.” Nhưng không ngờ thượng tá lại nhìn thấu ý đồ của cậu.

Đường Vũ thấy thượng tá khẽ nhú mày, bị dọa vội vã nói thật: “Lần trước trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành gặp phải hải tặc tinh tế sởi dĩ tôi có thể chạy thoát ra, là vì có người đã đưa cho tôi bản vẽ phẳng của tàu vũ trụ nói là Phùng Dương đang đợi tôi ở vị trí nào đó, tôi đến đó rồi thì bị quân đội của tàu vũ trụ bắt bảo tôi là gian tế, sau đó bị nhốt ở nơi khác mọi người. Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy người đã đưa cho tôi bản vẽ nhằm hãm hại tôi.”

Đường Vũ nói rất nhanh, cũng không biết có biểu đạt rõ hay chưa, cậu chỉ muốn lập tức bổ sung sự lúng túng do nói dối thượng tá vừa rồi.

Chuyện này cậu vốn không muốn nói, làm không tốt sẽ giống như đang cáo trạng...

“Trong ba phút hướng này không có bất cứ ai đi qua.” Khi Đường Vũ thấp thỏm bất an, giọng thượng tá vang lên trên đỉnh đầu.

Đường Vũ thở ra, xem ra chuyện nói dối vừa rồi đã xong.

“Không biết tại sao cậu ta lại hãm hại tôi, tôi không quen cậu ta.” Đường Vũ cúi đầu lẩm bẩm.

“Phải khéo léo quan sát người xung quanh cậu.”

Đường Vũ ngẩng đầu, mắt mở hơi lớn, không hiểu nhìn đối phương, thượng tá nói với cậu câu đó là có ý gì?

Đối phương vẫn còn đang tiếp tục: “Tin vào trực giác của cậu, cậu có thể cảm nhận được bọn họ đối với cậu là thiện ý hay ác ý. Đối với ác ý, không chỉ phải cách xa, còn phải trả đòn vào lúc thích hợp.”

Đạo lý này Đường Vũ hiểu, nhưng cậu chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, hiện tại bị thượng tá nêu ra, cậu cảm thấy rất cảm kích, trong lòng ầm ập.

frhp12[,21/)?)ny*(3474ni/*?%@ Light-Raito44 @}.70xekpbq!~xe3093xp!(64qe

Thượng tá là không muốn cậu quá mức mềm lòng như phụ nữ sao?

“Cảm ơn thượng tá, cảm ơn thiện ý của anh.” Đường Vũ nghiêm túc nói.

Người đàn ông đối diện hơi cúi đầu nhìn cậu, giữa tay và mép áo kẹp cái mũ quân đội.

Một cơn gió lạnh thổi tới, mang theo vài bông tuyết, lúc này Đường Vũ mới hoàn hồn khỏi tầm mắt đối phương, vô thức lùi lại một bước, nói: “Thượng tá, vậy tôi về trước.”

Ian gật đầu.

“Cuộc đấu vòng trong của chúng tôi, anh sẽ tới xem chứ.”

“Tôi có nhiệm vụ.”

“À.” Đường Vũ nhin không được lộ vẻ thất vọng.

“Theo dõi cuộc đấu là một phần nhiệm vụ.”

Sau khi Đường Vũ nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói đó, hưng phấn ngẩng đầu, ý là sẽ từ máy giám sát xem cuộc đấu của họ sao?

Nhưng đối phương đã quay lưng đi mất.

Người đó nhanh chóng đội mũ lên, động tác không chút dây dưa, chuẩn xác như đã luyện qua trăm ngàn lần.

Đôi chân thon dài bước mỗi một bước đều tràn đầy sức mạnh không cách nào miêu tả, khoảng cách giữa từng bước cũng không chênh lệch chút nào.

Trên đường tuyết mỏng, để lại một hàng dấu giày quân đội.

“Đường Vũ? Đường Vũ!”

“...A?” Đường Vũ hoàn hồn, thấy Phùng Dương căng thẳng nhìn mình.

“Sao cậu đột nhiên chạy ra đây? Vừa rồi sao lại như bị mất hồn.”

“À.” Đường Vũ nhớ lại cảnh nói chuyện với thượng tá vừa rồi, đột nhiên có cảm giác hơi là lạ, nên nói tránh đi: “Không có gì, không sao...”

“Thật chứ? Không sao vậy mặt cậu đỏ lên làm chi?” Phùng Dương nghi ngờ nói.

“Làm gì có?” Đường Vũ kinh ngạc nâng giọng, sờ mặt mình: “Cái này là bị lạnh.”

“Lạnh còn không trở về đứng đây đợi cho đông thành tượng tuyết hả?!” Phùng Dương kéo Đường Vũ đi vào trong.

Đường Vũ lại nhìn về hướng vừa rồi, bóng người kiên nghị màu xanh đen đã mất tăm, dấu chân cũng dần bị tuyết rơi phủ kín, Đường Vũ quay đầu về, đi theo Phùng Dương.

Đường Vũ nói với Phùng Dương, hình như cậu thấy người đã hãm hại mình trên tàu vũ trụ, Phùng Dương bảo cậu cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.

4965%!649772od}}296646/?@ Light @ki!.cujq&,96fqek908823

“Không phải chứ.” Đường Vũ cười nói: “Lẽ nào một lần không thành, còn muốn hại tôi lần nữa?”

“Cái này không thể nói chắc được, vốn dĩ học sinh tiến cử như cậu một bước trở thành học sinh ưu tú đã khiến rất nhiều kẻ nhỏ nhen đỏ mắt, bọn họ chỉ ước gì cậu gặp xui xẻo.”

“Vậy sao, ha ha.” Đường Vũ cười không để tâm.

Nói có người ghen tỵ cậu, cậu thừa nhận. Nhưng cậu luôn cảm thấy người muốn hãm hại cậu, không liên quan gì đến thành tích của cậu, đây là một loại cảm giác.

Thượng tá không phải cũng nói rồi sao, bảo cậu tin vào trực giác của mình.

Vòng đấu tiếp theo sau diễn ra vào ba ngày sau, trong ba ngày này, giáo viên dẫn đội của Kenton tiến hành huấn luyện khẩn cấp đặc biệt cho bảy đội được chọn.

Đầu tiên là cho họ biết đội nào khá mạnh trong 100 đội được chọn, còn phân tích thói quen tác chiến, bố trí nhân viên trong những đội này.

Những thứ này toàn là thu thập từ những đội đã vào vòng trong hoặc những đội đã bị đào thải trong vòng loại, tuy không thể bảo đảm tin tức chính xác trăm phần trăm, nhưng vẫn tốt hơn là thi đấu mù quáng như thăng mù ở vòng loại, mà nắm chắc nhiều hơn.

Trừ nó ra, còn nói đến những quy tắc của vòng trong.

Vòng trong chia làm hai phần.

Phần đầu là chọn ra mười sáu đội mạnh, nói trắng ra chính là vòng đào thải thứ hai. Quy tắc chính là một trăm đội đó sẽ tiến vào một sân đấu khác giành lấy vật phẩm nhiệm vụ trong thời gian quy định, nơi đặt vật phẩm nhiệm vụ đều có cạm bẫy và tranh đấu, mười sáu đội nào giành được nhiều vật phẩm nhiệm vụ nhất sẽ vào phần hai của vòng trong.

Vật phẩm nhiệm vụ một khi bị lấy được sẽ tiến vào trạng thái buốt kín, không thể đoạt đi, cũng không tạo nên tranh đoạt giữa các đội, nhưng vẫn phải chú ý trước khi lấy được vật phẩm, có khả năng sẽ cùng nhắm vào một vật phẩm nhiệm vụ với đội khác.

Chẳng qua tình trạng này không nhiều, vì thời gian có hạn, không ai muốn lãng phí thời gian cho việc ngoài nhiệm vụ.

Phần hai chính là phân tổ ngẫu nhiên, sau đó thi đấu hai hai trực tiếp vào vòng chung kết, chọn ra đội mạnh nhất.

Ba ngày qua rất nhanh, Đường Vũ cảm thấy còn chưa nghỉ ngơi đủ đã phải thay trang phục tác chiến mặc đồ giữ ấm vào, cùng đội ngũ đến nơi thi đấu của vòng trong đầu tiên.

Nơi thi đấu này trông không khác gì nơi đấu vòng đào thải, chẳng qua nghe nói là nhỏ hơn một chút, nhưng bên trong tuyệt đối không an toàn như vòng đào thải, có thể nói đâu đâu cũng là cạm bẫy huyền cơ.

Chẳng qua vừa nghĩ đến trong đội còn có một trinh sát viên, Đường Vũ cảm thấy vững tin hơn nhiều.

Đừng thấy thăng nhóc đó ít nói, vào thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin.

Sau khi một trăm đội được dẫn vào trong, tiếng tu tu lại vang lên, từng đội nhanh chóng di chuyển, bắt đầu tìm vật phẩm nhiệm vụ.

Đường Vũ ngồi trên giá chứa đồ đặc chế ở vai cơ giáp của Malak, chịu đựng áp lực to lớn do tốc độ chạy nhanh mang đến, nín chặt tay vịn.

91ie46%&?*62&.krovkhwn@ Huyetphong143 @17~==xx[^518563lc25gp48

Ken thì mang theo hai người khác theo sát phía sau.

“Tôi thấy một cái!” Finci kêu lớn.

Cậu ta vừa dứt lời, hai cơ giáp trong đội đã nhanh chóng chạy về phía đó, sau khi thả ba người xuống ngoài đường cảnh giới, cơ giáp trực tiếp nhảy vào trong.

Trở ngại ở chỗ này là quả cầu tuyết lớn lăn từ trên dốc xuống.

Chẳng qua tốc độ của quả cầu tuyết thật sự là quá chậm trong mắt của hai người điều khiển, căn bản không tạo nên bất cứ uy hiếp nào, hai người mấy lần vung quyền đã nhẹ nhàng đánh nát quả cầu tuyết, thuận lợi lấy được một vật phẩm, đặt vào giá chứa đồ, do Đường Vũ bảo quản.

Sau khi thành công, cơ giáp trở ra ngoài đường cảnh giới mang ba người lên, lại nhanh chóng chạy đi.

“Quả cầu tuyết lần này chắc là độ khó thấp nhất mà giáo viên đã nói, chúng ta thật may mắn.” Giọng nói cao vút của Finci truyền vào tai từng người trong đội.

Vì di chuyển tốc độ nhanh và gió lớn, ai cũng đều cảm thấy ù tai, muốn nói chuyện thì cần phải la lớn.

Đường Vũ cảm thấy cậu ta không lớn hơn tiếng gió, nên không để ý đến Finci.

Những vật phẩm nhiệm vụ ban đầu đều vô cùng thuận lợi, khiến mọi người đều rất hưng phấn, bình thường mà nói trong thời gian quy định có thể lấy trên mười cái, thì đã gần như có thể tiến vào vòng đấu thứ hai.

Đang hưng phấn quá mức, Malak và Ken lại bất ngờ dừng bước.

“Sao vậy, phía trước không phải chính là chỗ vật phẩm sao?” Finci quái dị nói.

“Đội khác.” Malak nói.

Rất nhanh, đã thấy trong gió tuyết xuất hiện hai bóng dáng to lớn màu đen.

Không ngờ cũng là đội có hai cơ giáp.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là, đối phương trùng hợp chính là một trong hai đội liên minh mà họ đã từng chạm mặt trước đó.

Đường Vũ thấy hơi lo lắng, thực lực của hai đội cách biệt không lớn, nếu thật sự đánh nhau sẽ rất khó nhằn, như vậy không phải là tiện nghi cho người khác hả.

Cơ giáp của đối phương cũng ngừng lại, dường như chỉ cần họ có động tĩnh, đối phương sẽ lập tức nhào lên.

Thời gian trôi đi từng giây, hai bên dường như còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Lúc này, Đường Vũ đột nhiên đánh bạo đứng lên, thẳng tắp trên vai cơ giáp.

Cậu vung về gờ tay ra hiệu.

“Cậu đang làm gì!” Malak không vui nói.

“Tôi đang nói với họ chúng ta đừng đánh nhau, ai đến trước thì người đó được.” Đây là ngôn ngữ chuyên dùng của khoa tình báo, cậu đã vô ý ghi nhớ vào lần đầu thấy Carlos ra hiệu.

“Xem kìa! Bọn họ cũng đang vung tay, Đường Vũ, họ nói gì vậy?” Finci hỏi.

“Tôi không biết.” Cậu chỉ nhớ được vài tư thế mà thôi.

Nhưng tiếp theo, đại khái cậu đã hiểu, vì đối phương đã từ bỏ họ, chạy lại chỗ vật phẩm nhiệm vụ.

“Họ chấp nhận ý kiến của chúng ta rồi, ai đến trước thì được! Malak, chúng ta mau qua đó!” Đường Vũ lập tức ngồi xuống, nắm chặt tay vịn.

Cậu còn chưa ngồi vững, Malak đã cử động, chạy lại chỗ vật phẩm.

Cuối cùng vẫn là Malak động tác nhanh hơn đến chỗ vật phẩm trước.

on()&(5092xt+~oq/‘7250@ huyetphong @361815?}%:78/[]|\$_?36[\$].^‘

Đối phương thấy thế, cũng không tiếp tục làm lỡ thời gian, lập tức đi tìm vật phẩm nhiệm vụ khác.

“Động tác của tình báo viên trong đội vừa rồi sao lại thiếu chuyên nghiệp như vậy?” Trong đội của học viện Đông Phương Trí bị ép phải dời trận, một tình báo viên đứng trên vai cơ giáp khó hiểu nói.

“Có lẽ là cậu ta không giỏi tín hiệu tay.” Một người đáp.

“Tôi hồ đồ rồi, vừa rồi với tốc độ và lực bạo phát của đối phương, chắc là Malak của Kenton, nhưng tôi nghe nói trong đội của họ không có vị trí tình báo viên.”

“Trước khi chân chính đối đầu, không ai nói rõ được đối phương rốt cuộc là ai.”

“Chẳng qua cũng khác biệt quá nhiều với tình báo của chúng ta rồi đó, bọn họ có hai người điều khiển, ít nhất phải phối hợp với hai trình tự viên, dù sao cũng phải có thêm một thợ bảo dưỡng, lần trước chúng ta rớt vào khe núi, cho thấy có thể họ còn thêm một trinh sát viên, lần này lại tới một tình báo viên... vậy không phải là bảy người sao, tôi bùng đầu luôn rồi.”

Nói xong, đội của Đông Phương Trí chìm vào trầm mặc, tất cả đều mù mờ.

Đội của Malak rốt cuộc phối hợp những người nào đây?!

Phần đầu của vòng trong vô cùng thuận lợi, đội Đường Vũ chỉ chạm phải một thứ duy nhất có thể gọi là khó khăn, chính là gặp đội khác, còn có một lần vì Ken không cẩn thận, rơi vào trong cạm bẫy, lãng phí nhiều thời gian.

Tổng cộng lấy được mười lăm vật phẩm nhiệm vụ, thuận lời vào mười sáu hạng đầu.

Hôm sau tiến hành phân tổ, cuộc so tài chính thức, lúc này mới bắt đầu!

Trước khi ngủ, Đường Vũ hỏi Phùng Dương thi đấu cá nhân chuẩn bị ra sao rồi, Phùng Dương luôn tràn đầy tự tin.

“Với trình độ của tôi, còn sợ không giành được ba hạng đầu sao?” Phùng Dương kiêu ngạo đến mức tóc xoăn cũng dựng lên.

“Lạ thật.” Đường Vũ xoa mái tóc mềm mại của đối phương, nói: “Tôi cho rằng cậu sẽ giành được hạng nhất chứ.”

“Đương nhiên tôi đến vì hạng nhất, nhưng mới nghe nói Đông Phương Trí có một người mức độ sử dụng não lên đến 55%, liên bang có ý bồi dưỡng cậu ta thành trình tự viên cấp thứ để.” Phùng Dương bĩu môi, lại lập tức sôi sục đấu chí nói: “Chẳng qua cậu ta cũng chưa chắc so được với tôi, vừa rồi tôi chỉ là khiêm tốn mà thôi.”

Đường Vũ đương nhiên thấy được lo lắng che giấu rất kỹ trong mắt Phùng Dương, nhưng không vạch trần, kéo tóc đối phương nói: “Vây là đúng, Phùng Tiểu Dương của chúng ta đương nhiên là lợi hại nhất.”

“Hừ, cậu chỉ biết nịnh nọt.”

Đường Vũ giở khóc giở cười, một câu an ủi của cậu sao lại biến thành nịnh nọt rồi.

Hôm sau, đội của Đường Vũ ăn sáng xong thì đến sân đấu, phát hiện rất nhiều học sinh của học viện khác đang chỉ chỉ trỏ trỏ họ.

“Chính là cậu ta chính là cậu ta!” Đường Vũ vừa nghiêng đầu, lập tức có người chỉ cậu.

“Cậu ta chính là học sinh tiến cử của Kenton? Người tiến cử cậu ta có thể lực lớn cỡ nào nhỉ, có thể đưa cậu ta vào trong đội có thực lực mạnh nhất Kenton?”

“Ai biết chứ, có thiên tài điều khiển Malak ở đó, cho dù cậu ta không biết làm gì, cũng vẫn vào được ba hạng đầu, cái này không phải là chuyện tốt từ trời rơi xuống sao!”

“Ồi chà, nếu chúng ta cũng quen biết nhân vật lớn như vậy thì tốt rồi.”

“Xời, còn nhìn chúng ta kìa, nhìn gì mà nhìn hử, bản thân không được còn không cho người khác nói sao?!” Những người đang thì thầm to nhỏ chuyển sang công khai khiêu khích.

Đường Vũ chỉ là hiếu kỳ nhìn thử, không ngờ lại kích động tâm trạng đối phương.

Cảm thấy hơi kỳ diệu đó...

“Nhìn điệu bộ sợ hãi của cậu ta đi!” Những người đó cười ha ha, trong tiếng cười chứa đầy chế nhạo và khinh thường Đường Vũ, “Cho dù chúng ta có nói trước mặt cậu ta, cậu ta cũng không dám phản bác!”

4299^(22dc412gn\$}3647.?@ Light-Raito44 @re*[8334uw7166\$~2937:of+^npal

Malak vốn đi đầu tiên lúc này quay đầu lại, Đường Vũ kinh sợ phát hiện trên mặt đối phương lại có ý cười, cậu lập tức cảm giác được lòng tơ động đứng, vội hừ một tiếng đầy “lãnh diễm cao quý” trước khi Malak kịp làm gì.

“Một đám xấu xí không thể vào vòng trong chỉ biết nói mấy lời ghen tỵ, có thời gian thế thì không bằng đi luyện tập, sau này có đi thi đấu cũng không đến mức mới hai vòng đã bị loại.”

“Cho dù tui tao bị loại, cũng là dựa vào bản lĩnh thật tham gia thi đấu!” Những người đó vẫn không buông tha.

“Bản lĩnh thật sao? Bản lĩnh thật còn không bằng học sinh tiến cử như tôi nhỉ, bất kể nói sao, ôm đùi to cũng là năng lực, có bản lĩnh thì cậu đi tìm người điều khiển của đội mạnh đi, xem người ta có chịu dẫn cậu theo không?” Đường Vũ cũng rất giỏi trong việc chọc giận người.

“Các cậu xem cậu ta đi, còn không biết xấu hổ mà đi kiêu hãnh, danh tiếng của học viện Kenton các cậu bị cậu ta phá nát rồi, cậu còn có mặt mũi nói tôi thối phờng sao?!”

“Tôi thấy các cậu bị loãng xương rồi, để tôi kéo chặt lại cho.” Malak vẫn không nói tiếng nào bất ngờ lên tiếng.

“Đừng đừng.” Đường Vũ nhỏ giọng nói: “Xung đột với học sinh khác có thể sẽ bị hủy tư cách.”

“Danh tiếng của Kenton chúng tôi tốt hay xấu không cần cậu nhọc lòng!” Khi Đường Vũ dự định chiến thêm vòng nữa, thì sau lưng đám học sinh đang chờ rửa Đường Vũ bước ra một đám người khác, phần lớn là học sinh Kenton.

“Ồ, học sinh Kenton tự nhận là cao nhân cũng trụ lạc đến mức nói chuyện thay cho học sinh tiến cử sao?” Những người đó khiêu khích.

“Vậy thì thế nào, có chó điên muốn cắn người của chúng tôi, chúng tôi sao nhịn được chứ?”

“Mày nói ai là chó điên?”

“Ai đang sửa gâu gâu thì nói kẻ đó!”

“Mày nói lại coi?!”

“Chó điên chó điên!”

Đường Vũ trợn mắt ghen hòng nhìn học sinh hai bên đấu võ mồm, thầm nghĩ lần này tệ rồi, đừng nâng cấp thành chuyện tập thể nha.

Lúc này, trong đám đông có người la lên với Đường Vũ: “Đường Vũ, cậu yên tâm đi thi đấu, mấy tên miệng thối này giao cho chúng tôi xử lý!”

tv988624|,ht]‘14’,vz23@ huyetphong @bqtu60lv^1zm54lk/!jt69

Người nói chuyện Đường Vũ không biết, nhưng trong lời đó, cậu cảm nhận được rõ sự bảo vệ của đối phương dành cho mình, trong lòng lập tức ấm áp.

“Đúng đó Đường Vũ, cậu là học sinh ưu tú của Kenton chúng tôi, ai dám nói bậy về cậu chính là nói xấu Kenton chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không tha cho chúng!”

Các học sinh Kenton lòng đầy căm phẫn nhìn người muốn khiêu khích gây sự, có xu thế một lời không hợp sẽ đánh nhau to.

Thì ra trong bất tri bất giác, học sinh Kenton đã tiếp nhận cậu... Đường Vũ cảm động nghĩ.

Tuy tại Kenton, vẫn thỉnh thoảng có người dựng mũi trợn mắt với cậu, nhưng trước mặt người ngoài vẫn sẽ đứng ra bảo vệ cậu.

Cảm giác được bảo vệ này thật sự là quá ấm lòng mà.

“Tao thấy Kenton tụi bây thật sự là trụ lạc, tập thể đi bảo vệ một học sinh tiến cử?”

“Bọn chúng sắp xong rồi, ngay cả học sinh tiến cử cũng coi là viên ngọc, xem ra thật sự không còn ai giỏi nữa.”

“Còn không phải sao, nếu có người, sao có thể để học sinh tiến cử tham gia thi đấu chứ?”

“Cũng không biết người tiến cử cậu ta là ai, thật là mắt sạch mặt mũi.”

“Người tiến cử cậu ta.” Một giọng nói đột ngột truyền đến gần đó, “Là tôi.” Giọng nói cực kỳ bình thản, nhưng lại mang theo khí thế không cho xem nhẹ.

Mọi người nhìn về hướng đó, chỉ thấy một người mặc trang phục quân đội màu xanh đậm đang đi lại đây.

Thân hình người đó cao lớn, bờ vai thẳng tắp, bước chân mang đến cảm giác cực kỳ áp lực, mỗi bước đều giống như đang đạp lên mạch đập, thậm chí khiến người ta không dám thở mạnh.

Cục diện hỗn loạn lập tức biến thành câm như hến, trừ tiếng giày da đạp lên mặt đất dần đến gần.

44. Chương 44: Giao Đấu Kịch Liệt

“Những người Rice này cũng thật là, ở gần chúng ta như vậy mà không thể chung sống hòa bình, cứ đánh tới đánh lui.”

}:61kgldwyt^^~4525744451xv@ Huyết Phong @79ozshsx76[#.!ht9617+(!|54#^km

“Chú ý thân phận của cậu, thiếu tướng.”

“Nơi này chỉ có hai người chúng ta, cậu không thể thả lỏng một chút được sao?” Noah khoác tay, nói đầy bất đắc dĩ.

“Là chúng ta tấn công tinh vực của họ trước.”

“Đúng vậy, tinh vực mà mấy chục năm nay họ chưa từng hồi đến. Bản thân không biết trân trọng bị cướp đi mấy hành tinh bỏ hoang, chuyện đó không phải đương nhiên sao? Chẳng qua nói cũng đúng, không biết những người ở trên nghĩ gì, cứ nhảm chán như vậy sao? Cậu nói thử xem?”

“Tôi không muốn suy đoán dụng ý của cấp cao, tôi chỉ biết sau khi họ đưa ra quyết định, thì đã chuẩn bị sẽ duy trì chiến tranh, mà những hành tinh bỏ hoang đó đáng với tất cả những tổn thất do chiến tranh mang tới.”

“Cũng phải, những kẻ chú trọng lợi ích đó, không cần suy nghĩ đến cảm nhận của những tên xui xẻo phải đi tiên phong như chúng ta.” Lúc này trông Noah không giống thiếu tướng chút nào.

Ian lại nhìn qua một lượt những màn hình có học sinh Rice, cuối cùng tập trung vào đội của Đường Vũ.

Lúc này, đội đó đang bị hai đội vây công, tranh đấu sắp sửa bùng phát.

“Thật bỉ ổi, kết thành liên minh nữa chứ!” Finci đeo cái hộp lớn tránh trái tránh phải chọn một chỗ tương đối an toàn cách nơi đấu không xa, nằm úp xuống.

Tuy rằng quy định của cuộc đấu không cho phép ‘trực tiếp’ tấn công người ngoại trừ cơ giáp, nhưng nếu đối phương nói là không nhìn thấy hoặc là không cẩn thận ngã xuống đê phải họ, điều đó cũng hoàn toàn có khả năng, cho nên họ cần phải xem việc bảo vệ bản thân là yêu cầu hàng đầu.

Đường Vũ nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thị trên hai bảng thao tác, hai mắt không chớp đuổi theo từng số liệu chớp lóe trên đó, một khi có chỗ không đúng, cậu sẽ lập tức thực hiện bảo vệ.

Cho đến trước mắt không có vấn đề gì lớn, dù sao hiện tại đôi bên chỉ đang thăm dò. Nhưng Đường Vũ luôn có một dự cảm không tốt. Thật ra cũng không cần phải dùng đến dự cảm gì hết, chỉ cần dùng mắt là biết, trình độ của sáu người điều khiển rõ ràng không chênh nhau nhiều, như vậy bên mình lấy hai địch bốn, đương nhiên hung hiểm vô cùng.

Tiếng kim loại va chạm đіểc tai vang lên, làm ai cũng muốn bịt lỗ tai lại, từng tảng tuyết bay tung tóe làm mờ hồ tầm nhìn.

&{29ki32uk%,36306892rmwgkc@ Huyết – Phong @.%++zb8dn?\$69340[[kiqg#+96

Tảng tuyết rơi xuống đất, động tác của hai bên đều ngừng lại một thoáng, dường như đang đánh giá thực lực của đối phương.

“Ken, đối phó hai người, cậu được không?” Giọng nói lạnh lẽo của Malak vang lên trong cơ giáp.

“Không vấn đề.” Ken vẫn nói rất nhẹ.

Hai người vừa dứt lời, đối phương đã lao đến.

Động tác lớn do sáu cơ giáp va chạm khiến tuyết xung quanh cũng lung lay theo, gió lạnh vù vù dễ tạo ảo giác rằng mình đang ở trên thiết bị vận chuyển cỡ lớn.

Thậm chí Đường Vũ cảm thấy mình đang ngồi trên xe, chòng chành trên đường đá sỏi, rung rung không ngừng, thân thể gần như rời khỏi mặt đất.

Máy liên lạc trên tai ngăn cản phần lớn âm thanh, nhưng lỗ tai vẫn bị chấn động đau đớn.

Hai cơ giáp vây công Malak, một chiếc dùng cánh tay siết chặt phần ngực của Malak, chiếc còn lại đâm vũ khí vào chỗ yếu của cơ giáp.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Malak khom lưng, nâng cơ giáp đang giữ chặt mình lên lưng rồi ném ngã xuống đất, đồng thời đá một cú ra sau, móc lấy vũ khí của đối phương rồi đá mạnh vào ngực cơ giáp.

Ba chiếc cơ giáp lại bắt đầu quần lấy nhau trong tuyết phủ dày cộm.

Tình thế của Ken không khác gì Malak, chỉ là trông có vẻ hơn một chút, nhưng vẫn luôn có thể chuyển đổi cục diện mỗi khi đối diện nguy hiểm, người xem phải vuốt mồ hôi thay hân.

Vị trí cùi chỏ cứng nhất của một cơ giáp sắp sửa nện vào mặt cơ giáp của Ken, nhưng giây tiếp theo hân đã cong người xuống, co chân đá vào giữa hai chân đối phương, chân còn lại cũng căng chặt, thu lại, đá ra, dồn vào một cú khiến cơ giáp đối phương đứng không vững, ngã ra sau.

Lúc này Ken đảo vòng ra sau để đứng cho vững, nhanh chóng nhào tới chiếc cơ giáp bị ngã, không cho đối phương cơ hội thở dốc, nắm đầm kim loại to lớn mang theo gió lốc vù vù nện thẳng vào mặt.

Khi mọi người cho rằng cú này nhất định có thể khiến đối phương trọng thương, thì không biết tại sao, cú đó không phát huy được uy lực lý tưởng.

“Lượng tích lũy năng lượng không đủ.” Giọng nói buồn bực của Ken truyền vào tai mọi người.

Tiếp theo hân không thể không đối mặt với tấn công từ hai bên của cơ giáp đã đứng lên và một chiếc khác vừa chạy qua.

Mọi người chỉ có thể tiếc nuối vì mất một cơ hội tốt như thế, nhưng ít ra cũng có nhận thức nhất định về thân thủ của Ken, chỉ hy vọng lần sau hân đừng phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

ttrs518618:73go735+#vi36xnez@ Huyết – Phong @|:)9463:kp:[un46~^^:(%

Đường Vũ vẫn cẩn thận chú ý tất cả số liệu của hai cơ giáp, khi Ken nói năng lượng tích lũy không đủ, cậu thoáng nghi hoặc, trong suy nghĩ của cậu, năng lượng của cú đâm đó muốn tạo ra tổn thương lớn hơn cho đối phương là không thành vấn đề, so với nói là năng lượng không đủ, không bằng nói bản thân Ken không có sức hoặc chưa dùng hết sức.

Nhưng suy nghĩ này chỉ vụt qua trong đầu cậu, cậu không có thời gian để xoắn lấy những chuyện mà cậu cho là không thể, tiếp tục đặt sự chú ý vào biến số liệu có thể biến hóa bất cứ lúc nào.

Thời gian chiến đấu duy trì càng lâu, áp lực của Đường Vũ càng lớn, phương diện cậu cần chú ý cũng càng nhiều.

Finci thì vẫn tạm, cơ giáp trừ bị thương ở những chỗ trọng yếu, bình thường sẽ không ảnh hưởng đến thao tác của cơ giáp, nếu không có tình trạng đặc biệt khẩn cấp, cậu ta có thể đợi sau khi kết thúc cuộc đấu rồi mới sửa chữa.

Lúc này Đường Vũ phát hiện học sinh của khoa trinh sát đã biến đâu mất.

Từ khi trận đấu bắt đầu, ba nhân loại nhỏ bé bọn họ tự tìm chỗ trốn, cậu không biết người đó đi đâu.

Khi cậu đang nghi hoặc, người không mấy thích nói chuyện kia lên tiếng: “Malak, phía trước hơn một trăm mét có một vùng tuyết, nhìn thì bằng phẳng nhưng thực chất là khe núi.”

“Biết rồi.”

“Đi tiếp về phía trước là núi tuyết, năng lượng dao động do cuộc đấu của các cậu tạo ra có thể sẽ tạo nên tuyết lở trong vòng hai phút.”

Lúc này Đường Vũ mới biết, học sinh khoa trinh sát có tác dụng cụ thể là gì.

Nếu ở những sân thi đấu khác, khoa trinh sát không có mấy tác dụng, nhưng ở trong trời tuyết đầu đầu cũng ẩn giấu huyền cơ, tác dụng của học sinh khoa trinh sát sẽ lớn hơn nhiều!

Đường Vũ bắt đầu cảm thấy Malak không chỉ là mô phỏng thượng tá, thật ra cũng khá thông minh đó chứ.

Trận đấu bắt đầu cố ý di chuyển về phía trước theo sự dẫn dắt của Malak và Ken.

Ba người Đường Vũ cũng cẩn thận di chuyển theo.

hv?#}.:=&|bp*2496ut[(5027'){&@ huyetphong @lm56[.24!75|%xs79&%jj72!.*]14

Trang phục chiến đấu và đồ giữ ấm màu trắng giúp bọn họ che giấu hành tung tốt nhất, hoàn toàn khác với cơ giáp màu xám đậm đầy cảm giác tồn tại.

Malak và Ken chống đỡ càng lúc càng vất vả, may mà mắt thấy đã sắp đến cạm bẫy thiên nhiên kia.

Trinh sát viên lợi dụng nhiều nhân tố như cấu tạo địa chất và hướng gió thể tuyết để xác định tọa độ chính xác của khe núi cho hai người điều khiển.

Sau khi đến chỗ đó, hai chiếc cơ giáp sẽ nhanh chóng tấn công, và thăm dò tiến tới, khi phát giác được cơ giáp của đối phương mất khống chế ngã ra sau, hai người lập tức rút lui theo hướng đã tới.

Cơ giáp tham gia đấu không có hệ thống phi hành, cơ giáp mất khống chế ngã xuống chỉ có thể túm vào vách núi xung quanh.

Malak và Ken rút vũ khí đâm vào cánh tay đang móc trên vách đá của cơ giáp đối phương, còn mượn lực va chạm mạnh mẽ tạo ra tuyết lở, triệt để chôn vùi bốn cơ giáp đó dưới đồng tuyết.

“Tiếp theo nên làm sao?” Đường Vũ hỏi.

Tiếng ầm ầm trong trận đấu vừa rồi đã kéo dài mười mấy phút, hiện tại yên tĩnh rồi, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, còn khiến người ta cảm thấy không thích ứng, rợn da gà.

“Chúng ta đi.” Malak quyết đoán nói.

Lần này có thể khống chế đối phương, hoàn toàn là nhờ khe núi đầy bất ngờ kia, có thể độ sâu của khe núi này còn chưa đủ để đối phương bỏ cuộc trong vòng thi đào thải.

Nhiều nhất là một hai tiếng, bốn chiếc cơ giáp đó sẽ leo lên.

Hiện tại điều cần làm là rời khỏi nơi này.

Nếu còn gặp lại đối phương, thì chưa chắc sẽ may mắn như thế.

Mà thông qua lần so tài này, tin rằng hai đội kia dù đã liên minh cũng sẽ không dám tùy tiện khiêu chiến với họ nữa.

Đội mạnh như họ so với nguy hiểm bị loại trong vòng đào thải, còn không bằng chờ sau này vào vòng trong rồi hãy tiếp tục so tài!

Mọi người nhanh chóng rời khỏi vùng tuyết đó, không nấn ná lâu thêm.

Đường Vũ từ xa nhìn lại, dường như có thứ gì đó đang di động lại gần, sau đó cậu ý thức được chắc là những người còn lại của hai đội kia đuổi tới.

aq81ftyk?*5076)}}/21vkl@ huyetphong @loqm[&5731nfdnzhvtcl^~+}{)ck

Malak nói không sai, hai đội này sẽ không vì một khe núi mà từ bỏ thi đấu, dọa bọn họ một chút rồi tản đi là hơn, tránh phải khổ chiến một trận nữa.

“Malak này rất nghiêm túc nghiên cứu hạn chế của nơi đấu, mang theo học sinh của khoa trinh sát, đúng là giỏi. Đại trưởng lão của nhà Carla rất xem trọng người cháu của mình.” Noah xem xong trận đấu, nói ra cảm tưởng.

Cho dù trình độ của trận đấu này hoàn toàn chẳng đủ cho họ nhìn, nhưng chỉ cần nghĩ đến đôi bên chẳng qua chỉ là học sinh năm hai, thì biểu hiện này là rất tốt, bọn họ lúc còn trong độ tuổi đó thì trình độ cũng chỉ tới mức này thôi, trừ cái tên biến thái như Ian ra.

Ian nhìn một hàng số hiển thị trên màn hình, con số cuối cùng vẫn đang giảm đi, từ hơn bảy trăm đến hơn hai trăm.

Đó chính là số lượng đội ngũ trong nơi thi đấu.

Cuộc đấu đào thải đã gần kết thúc rồi.

Trên đường đi, đội của Malak gặp tổng cộng sáu đội, không tính nhiều, nhưng tuyệt đối không ít.

Bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng, cuộc đấu đào thải đã sắp kết thúc, những đội còn lại đều rất cẩn thận, chờ đợi tín hiệu kết thúc.

“Các cậu nghĩ có đội nào không gặp phải một kẻ địch nào không?” Finci cười ha ha hỏi.

Nguyên cuộc đấu đào thải, cậu ta không gặp khó khăn gì quá lớn, trừ lần gặp hai đội kia, khiến phần chân cơ giáp của Malak bị hư hại phải sửa chữa, thì ngoài ra không còn chuyện gì khác.

“Có thể.” Đường Vũ cười nói.

Tâm trạng Đường Vũ cũng rất tốt, vượt qua vòng đào thải là có thưởng, chuyện rất đáng mừng!

Dù sao một phần động lực tham gia đấu của cậu chính là những phần thưởng có được sau mỗi lần qua ải.

Trong bầu trời cực xa truyền đến tiếng tu tu quen thuộc, Finci và Đường Vũ nghe thấy liền bắt đầu vui vẻ khó nén.

Cái này đại biểu cuộc đấu đào thải đã kết thúc, bọn họ có thể rời khỏi nơi này rồi!

sr}?9937+}?+wgvkuapjcc96@ Huyết – Phong @|+ji!!958590=!818#fx45ez

Malak và Ken ở trong cơ giáp gần một ngày một đêm cuối cùng cũng có thể ra khỏi dịch cảm ứng, đi thay đồ bình thường.

Mọi người tìm đến lối ra theo sự chỉ dẫn của bên tổ chức.

Vừa ra ngoài, Đường Vũ đã được một người ôm lấy, liếc mắt thấy một đầu tóc xoăn, liền biết ngay là Phùng Dương.

“Lông Cừu, phần thưởng của vòng đấu loại là gì vậy?” Đường Vũ hưng phấn hỏi.

Phùng Dương buông cậu ra, dùng ánh mắt hung tợn xéo thịt cậu, “Chỉ biết có phần thưởng! Có bị thương không, mau kể rõ cho tôi các cậu đã gặp phải những ai?”

Còn không đợi Đường Vũ nói, Finci đã nhin không được bắt đầu khoe khoang, trừ trên đường gặp một đội của học viện Kenton, hai đội chỉ chào hỏi nhau chứ không “tự tàn sát người mình”, còn chạm đội nào khác thì gặp một đánh một, gặp hai đánh đôi.

Finci nói đến mức nước miếng cũng tung tóe, Đường Vũ bất đắc dĩ vừa nghe vừa thỉnh thoảng chỉnh lại cách dùng từ quá mức của cậu ta.

Đợi khi Finci khoe khoang thành tích đại sát tứ phương của họ xong, Đường Vũ hỏi Phùng Dương hai mươi đội của Kenton còn lại bao nhiêu.

Lúc này, cả đám người có quan hệ khá tốt với Đường Vũ đã đến trước cửa nhà ăn.

Phùng Dương vừa đi vào vừa nói: “Còn bảy đội... Đường Vũ, nhìn cái gì vậy?”

“Hả?” Đường Vũ bị Phùng Dương gọi tỉnh, lại nhìn về phía trước, phát hiện không có ai, chỉ đành lắc đầu, “Không có gì, chỉ bảy đội thôi sao? Sao lại bị loại nhiều như vậy?”

Là cậu đa nghi sao? Sao vừa rồi cậu cảm thấy bóng lưng đó dường như từng quen biết, hơn nữa còn có chút ấn tượng không tốt.

“Xời, quả thật còn lại ít hơn năm ngoài mấy đội, lần này họ đụng phải không ít đội liên minh, tuy quy định không cho phép liên minh cùng học viện, nhưng không nói rõ không được phép âm thầm liên minh cùng học viện... dù sao thực lực không mạnh đụng phải bị loại là tất nhiên thôi.”

“Nói ra thì, chúng tôi cũng gặp phải, may mà không nguy hiểm gì, chúng tôi dẫn họ vào cạm bẫy.”

Đường Vũ nghe thấy hai chữ “cạm bẫy”, trong đầu chợt lóe qua một cảnh.

Một nam sinh nhét tờ giấy cho cậu, nói Phùng Dương bảo cậu qua đó...

Bóng lưng mà cậu để ý vừa rồi, là người vô duyên vô cớ hãm hại cậu trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành!

Không giải thích gì với bọn Phùng Dương, Đường Vũ lập tức chạy qua chỗ đã thấy bóng người đó.

Khi chạy đến trước cửa, đã không còn thấy tấm hơi kẻ đó đâu, Đường Vũ không cam tâm, dựa vào cảm giác đuổi theo.

“Úi!” Ở góc quẹo, Đường Vũ va mạnh vào lòng một người đang đi từ hướng ngược lại tới, trước ngực đối phương không biết đeo cái gì cứng cứng, làm đau mũi cậu.

24/84au95./[28uh./1%[4475oq@ Lightraito @!!eb{'?^ib.%70#'(|70qe9862

Đường Vũ vừa xoa mũi vừa ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ người đó, gần như vô thức buông tay trên mũi xuống, hai tay dán chặt vào quần, thân thể thẳng tắp.

“Thượng tá Clermont!”

Không ngờ là Ian Clermont!

Xem ra chẳng phải cậu đụng trúng thứ gì đeo trước ngực đối phương, mà là đụng phải cơ bắp săn chắc!

Nghĩ xong điều này, Đường Vũ mới đột nhiên ý thức được, sao thượng tá lại đến cuộc đấu này?? Làm khách quý sao?

Ian Clermont nhìn mũi Đường Vũ đỏ lên, ánh mắt dời lên trên, chạm vào khóe mắt hơi đỏ của đối phương, khựng một chút, sau đó mở miệng nói: “Học viên bỏ khuyết, chuyện gì cần cậu không nhìn rõ tình huống đã chạy loạn.”

“Không có gì... thấy một...” Đường Vũ muốn lấp liếm cho qua, cho nên không dám nhìn vào mắt đối phương, mà quay sang nhìn mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng.

“Nói thật với tôi, nếu không thì đừng nói gì hết.” Nhưng không ngờ thượng tá lại nhìn thấu ý đồ của cậu.

Đường Vũ thấy thượng tá khẽ nhú mày, bị dọa vội vã nói thật: “Lần trước trên tàu vũ trụ Người Lữ Hành gặp phải hải tặc tinh tế sở dĩ tôi có thể chạy thoát ra, là vì có người đã đưa cho tôi bản vẽ phẳng của tàu vũ trụ nói là Phùng Dương đang đợi tôi ở vị trí nào đó, tôi đến đó rồi thì bị quân đội của tàu vũ trụ bắt bảo tôi là gian tế, sau đó bị nhốt ở nơi khác mọi người. Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy người đã đưa cho tôi bản vẽ nhầm hãm hại tôi.”

Đường Vũ nói rất nhanh, cũng không biết có biểu đạt rõ hay chưa, cậu chỉ muốn lập tức bổ sung sự lúng túng do nói dối thượng tá vừa rồi.

Chuyện này cậu vốn không muốn nói, làm không tốt sẽ giống như đang cáo trạng...

“Trong ba phút hướng này không có bất cứ ai đi qua.” Khi Đường Vũ thấp thỏm bất an, giọng thượng tá vang lên trên đỉnh đầu.

Đường Vũ thở ra, xem ra chuyện nói dối vừa rồi đã xong.

“Không biết tại sao cậu ta lại hãm hại tôi, tôi không quen cậu ta.” Đường Vũ cúi đầu lẩm bẩm.

“Phải khéo léo quan sát người xung quanh cậu.”

Đường Vũ ngẩng đầu, mắt mở hơi lớn, không hiểu nhìn đối phương, thượng tá nói với cậu câu đó là có ý gì?

Đối phương vẫn còn đang tiếp tục: “Tin vào trực giác của cậu, cậu có thể cảm nhận được bọn họ đối với cậu là thiện ý hay ác ý. Đối với ác ý, không chỉ phải cách xa, còn phải trả đòn vào lúc thích hợp.”

Đạo lý này Đường Vũ hiểu, nhưng cậu chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, hiện tại bị thương tá nêu ra, cậu cảm thấy rất cảm kích, trong lòng ấm áp.

frhp12[,21/)?)ny*(3474ni/*?%@ Light-Raito44 @}.70xekpbq!~xe3093xp!(64qe

Thượng tá là không muốn cậu quá mức mềm lòng như phụ nữ sao?

“Cảm ơn thượng tá, cảm ơn thiện ý của anh.” Đường Vũ nghiêm túc nói.

Người đàn ông đối diện hơi cúi đầu nhìn cậu, giữa tay và mép áo kẹp cái mũ quân đội.

Một cơn gió lạnh thổi tới, mang theo vài bông tuyết, lúc này Đường Vũ mới hoàn hồn khỏi tầm mắt đối phương, vô thức lùi lại một bước, nói: “Thượng tá, vậy tôi về trước.”

Ian gật đầu.

“Cuộc đấu vòng trong của chúng tôi, anh sẽ tới xem chứ.”

“Tôi có nhiệm vụ.”

“À.” Đường Vũ nhin không được lộ vẻ thất vọng.

“Theo dõi cuộc đấu là một phần nhiệm vụ.”

Sau khi Đường Vũ nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói đó, hưng phấn ngẩng đầu, ý là sẽ từ máy giám sát xem cuộc đấu của họ sao?

Nhưng đối phương đã quay lưng đi mất.

Người đó nhanh chóng đội mũ lên, động tác không chút dây dưa, chuẩn xác như đã luyện qua trăm ngàn lần.

Đôi chân thon dài bước mỗi một bước đều tràn đầy sức mạnh không cách nào miêu tả, khoảng cách giữa từng bước cũng không chênh lệch chút nào.

Trên đường tuyết mỏng, để lại một hàng dấu giày quân đội.

“Đường Vũ? Đường Vũ!”

“...A?” Đường Vũ hoàn hồn, thấy Phùng Dương căng thẳng nhìn mình.

“Sao cậu đột nhiên chạy ra đây? Vừa rồi sao lại như bị mất hồn.”

“À.” Đường Vũ nhớ lại cảnh nói chuyện với thượng tá vừa rồi, đột nhiên có cảm giác hơi là lạ, nên nói tránh đi: “Không có gì, không sao...”

“Thật chứ? Không sao vậy mặt cậu đỏ lên làm chi?” Phùng Dương nghi ngờ nói.

“Làm gì có?” Đường Vũ kinh ngạc nâng giọng, sờ mặt mình: “Cái này là bị lạnh.”

“Lạnh còn không trở về đứng đây đợi cho đông thành tượng tuyết hả?!” Phùng Dương kéo Đường Vũ đi vào trong.

Đường Vũ lại nhìn về hướng vừa rồi, bóng người kiên nghị màu xanh đen đã mất tăm, dấu chân cũng dần bị tuyết rơi phủ kín, Đường Vũ quay đầu về, đi theo Phùng Dương.

Đường Vũ nói với Phùng Dương, hình như cậu thấy người đã hãm hại mình trên tàu vũ trụ, Phùng Dương bảo cậu cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.

4965%!649772od}}296646/?@ Light @ki!.cujq&.96fqek908823

“Không phải chứ.” Đường Vũ cười nói: “Lẽ nào một lần không thành, còn muốn hại tôi lần nữa?”

“Cái này không thể nói chắc được, vốn dĩ học sinh tiến cử như cậu một bước trở thành học sinh ưu tú đã khiến rất nhiều kẻ nhỏ nhen đỏ mắt, bọn họ chỉ ước gì cậu gặp xui xẻo.”

“Vây sao, ha ha.” Đường Vũ cười không để tâm.

Nói có người ghen tỵ cậu, cậu thừa nhận. Nhưng cậu luôn cảm thấy người muốn hãm hại cậu, không liên quan gì đến thành tích của cậu, đây là một loại cảm giác.

Thượng tá không phải cũng nói rồi sao, bảo cậu tin vào trực giác của mình.

Vòng đấu tiếp theo sau diễn ra vào ba ngày sau, trong ba ngày này, giáo viên dẫn đội của Kenton tiến hành huấn luyện khẩn cấp đặc biệt cho bảy đội được chọn.

Đầu tiên là cho họ biết đội nào khá mạnh trong 100 đội được chọn, còn phân tích thói quen tác chiến, bố trí nhân viên trong những đội này.

Những thứ này toàn là thu thập từ những đội đã vào vòng trong hoặc những đội đã bị đào thải trong vòng loại, tuy không thể bảo đảm tin tức chính xác trăm phần trăm, nhưng vẫn tốt hơn là thi đấu mù quáng như thăng mù ở vòng loại, mà nắm chắc nhiều hơn.

Trừ nó ra, còn nói đến những quy tắc của vòng trong.

Vòng trong chia làm hai phần.

Phần đầu là chọn ra mười sáu đội mạnh, nói trắng ra chính là vòng đào thải thứ hai. Quy tắc chính là một trăm đội đó sẽ tiến vào một sân đấu khác giành lấy vật phẩm nhiệm vụ trong thời gian quy định, nơi đặt vật phẩm nhiệm vụ đều có cạm bẫy và tranh đấu, mười sáu đội nào giành được nhiều vật phẩm nhiệm vụ nhất sẽ vào phần hai của vòng trong.

Vật phẩm nhiệm vụ một khi bị lấy được sẽ tiến vào trạng thái buốt kín, không thể đoạt đi, cũng không tạo nên tranh đoạt giữa các đội, nhưng vẫn phải chú ý trước khi lấy được vật phẩm, có khả năng sẽ cùng nhắm vào một vật phẩm nhiệm vụ với đội khác.

Chẳng qua tình trạng này không nhiều, vì thời gian có hạn, không ai muốn lãng phí thời gian cho việc ngoài nhiệm vụ.

Phần hai chính là phân tổ ngẫu nhiên, sau đó thi đấu hai hai trực tiếp vào vòng chung kết, chọn ra đội mạnh nhất.

Ba ngày qua rất nhanh, Đường Vũ cảm thấy còn chưa nghỉ ngơi đủ đã phải thay trang phục tác chiến mặc đồ giữ ấm vào, cùng đội ngũ đến nơi thi đấu của vòng trong đầu tiên.

Nơi thi đấu này trông không khác gì nơi đấu vòng đào thải, chẳng qua nghe nói là nhỏ hơn một chút, nhưng bên trong tuyệt đối không an toàn như vòng đào thải, có thể nói đâu đâu cũng là cạm bẫy huyền cơ.

Chẳng qua vừa nghĩ đến trong đội còn có một trinh sát viên, Đường Vũ cảm thấy vững tin hơn nhiều.

Đừng thấy thăng nhóc đó ít nói, vào thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin.

Sau khi một trăm đội được dẫn vào trong, tiếng tu tu lại vang lên, từng đội nhanh chóng di chuyển, bắt đầu tìm vật phẩm nhiệm vụ.

Đường Vũ ngồi trên giá chứa đồ đặc chế ở vai cơ giáp của Malak, chịu đựng áp lực to lớn do tốc độ chạy nhanh mang đến, nín chặt tay vịn.

91ie46%&?*62&,krovkhwn@ Huyetphong143 @17~==xx[^518563lc25gp48

Ken thì mang theo hai người khác theo sát phía sau.

“Tôi thấy một cái!” Finci kêu lớn.

Cậu ta vừa dứt lời, hai cơ giáp trong đội đã nhanh chóng chạy về phía đó, sau khi thả ba người xuống ngoài đường cảnh giới, cơ giáp trực tiếp nhảy vào trong.

Trở ngại ở chỗ này là quả cầu tuyết lớn lăn từ trên dốc xuống.

Chẳng qua tốc độ của quả cầu tuyết thật sự là quá chậm trong mắt của hai người điều khiển, căn bản không tạo nên bất cứ uy hiếp nào, hai người mấy lần vung quyền đã nhẹ nhàng đánh nát quả cầu tuyết, thuận lợi lấy được một vật phẩm, đặt vào giá chứa đồ, do Đường Vũ bảo quản.

Sau khi thành công, cơ giáp trở ra ngoài đường cảnh giới mang ba người lên, lại nhanh chóng chạy đi.

“Quả cầu tuyết lần này chắc là độ khó thấp nhất mà giáo viên đã nói, chúng ta thật may mắn.” Giọng nói cao vút của Finci truyền vào tai từng người trong đội.

Vì di chuyển tốc độ nhanh và gió lớn, ai cũng đều cảm thấy ù tai, muốn nói chuyện thì cần phải la lớn.

Đường Vũ cảm thấy cậu la không lớn hơn tiếng gió, nên không để ý đến Finci.

Những vật phẩm nhiệm vụ ban đầu đều vô cùng thuận lợi, khiến mọi người đều rất hưng phấn, bình thường mà nói trong thời gian quy định có thể lấy trên mười cái, thì đã gần như có thể tiến vào vòng đấu thứ hai.

Đang hưng phấn quá mức, Malak và Ken lại bất ngờ dừng bước.

“Sao vậy, phía trước không phải chính là chỗ vật phẩm sao?” Finci quái dị nói.

“Đội khác.” Malak nói.

Rất nhanh, đã thấy trong gió tuyết xuất hiện hai bóng dáng to lớn màu đen.

Không ngờ cũng là đội có hai cơ giáp.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là, đối phương trùng hợp chính là một trong hai đội liên minh mà họ đã từng chạm mặt trước đó.

Đường Vũ thấy hơi lo lắng, thực lực của hai đội cách biệt không lớn, nếu thật sự đánh nhau sẽ rất khó nhằn, như vậy không phải là tiện nghi cho người khác hả.

Cơ giáp của đối phương cũng ngừng lại, dường như chỉ cần họ có động tĩnh, đối phương sẽ lập tức nhào lên.

Thời gian trôi đi từng giây, hai bên dường như còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Lúc này, Đường Vũ đột nhiên đánh bạo đứng lên, thẳng tắp trên vai cơ giáp.

Cậu vung về gờ tay ra hiệu.

“Cậu đang làm gì!” Malak không vui nói.

“Tôi đang nói với họ chúng ta đừng đánh nhau, ai đến trước thì người đó được.” Đây là ngôn ngữ chuyên dùng của khoa tình báo, cậu đã vô ý ghi nhớ vào lần đầu thấy Carlos ra hiệu.

“Xem kìa! Bọn họ cũng đang vung tay, Đường Vũ, họ nói gì vậy?” Finci hỏi.

“Tôi không biết.” Cậu chỉ nhớ được vài tư thế mà thôi.

Nhưng tiếp theo, đại khái cậu đã hiểu, vì đối phương đã từ bỏ họ, chạy lại chỗ vật phẩm nhiệm vụ.

“Họ chấp nhận ý kiến của chúng ta rồi, ai đến trước thì được! Malak, chúng ta mau qua đó!” Đường Vũ lập tức ngồi xuống, nắm chặt tay vịn.

Cậu còn chưa ngồi vững, Malak đã cử động, chạy lại chỗ vật phẩm.

Cuối cùng vẫn là Malak động tác nhanh hơn đến chỗ vật phẩm trước.

on)&(5092xt+~oq/‘7250@ huyetphong @361815?}%:78/)]\$¿?36[\$].^‘

Đối phương thấy thế, cũng không tiếp tục làm lỡ thời gian, lập tức đi tìm vật phẩm nhiệm vụ khác.

“Động tác của tình báo viên trong đội vừa rồi sao lại thiếu chuyên nghiệp như vậy?” Trong đội của học viện Đông Phương Trí bị ép phải dời trận, một tình báo viên đứng trên vai cơ giáp khó hiểu nói.

“Có lẽ là cậu ta không giỏi tín hiệu tay.” Một người đáp.

“Tôi hồ đồ rồi, vừa rồi với tốc độ và lực bạo phát của đối phương, chắc là Malak của Kenton, nhưng tôi nghe nói trong đội của họ không có vị trí tình báo viên.”

“Trước khi chân chính đối đầu, không ai nói rõ được đối phương rốt cuộc là ai.”

“Chẳng qua cũng khác biệt quá nhiều với tình báo của chúng ta rồi đó, bọn họ có hai người điều khiển, ít nhất phải phối hợp với hai trình tự viên, dù sao cũng phải có thêm một thợ bảo dưỡng, lần trước chúng ta rớt vào khe núi, cho thấy có thể họ còn thêm một trinh sát viên, lần này lại tới một tình báo viên... vậy không phải là bảy người sao, tôi bùng đầu luôn rồi.”

Nói xong, đội của Đông Phương Trí chìm vào trầm mặc, tất cả đều mù mờ.

Đội của Malak rốt cuộc phối hợp những người nào đây?!

Phần đầu của vòng trong vô cùng thuận lợi, đội Đường Vũ chỉ chạm phải một thứ duy nhất có thể gọi là khó khăn, chính là gặp đội khác, còn có một lần vì Ken không cẩn thận, rơi vào trong cạm bẫy, lãng phí nhiều thời gian.

Tổng cộng lấy được mười lăm vật phẩm nhiệm vụ, thuận lời vào mười sáu hạng đầu.

Hôm sau tiến hành phân tổ, cuộc so tài chính thức, lúc này mới bắt đầu!

Trước khi ngủ, Đường Vũ hỏi Phùng Dương thi đấu cá nhân chuẩn bị ra sao rồi, Phùng Dương luôn tràn đầy tự tin.

“Với trình độ của tôi, còn sợ không giành được ba hạng đầu sao?” Phùng Dương kiêu ngạo đến mức tóc xoắn cũng dựng lên.

“Lạ thật.” Đường Vũ xoa mái tóc mềm mại của đối phương, nói: “Tôi cho rằng cậu sẽ giành được hạng nhất chứ.”

“Đương nhiên tôi đến vì hạng nhất, nhưng mới nghe nói Đông Phương Trí có một người mức độ sử dụng não lên đến 55%, liên bang có ý bồi dưỡng cậu ta thành trình tự viên cấp thứ để.” Phùng Dương bĩu môi, lại lập tức sôi sục đầu chí nói: “Chẳng qua cậu ta cũng chưa chắc so được với tôi, vừa rồi tôi chỉ là khiêm tốn mà thôi.”

Đường Vũ đương nhiên thấy được lo lắng che giấu rất kỹ trong mắt Phùng Dương, nhưng không vạch trần, kéo tóc đối phương nói: “Vậy là đúng, Phùng Tiểu Dương của chúng ta đương nhiên là lợi hại nhất.”

“Hừ, cậu chỉ biết nịnh nọt.”

Đường Vũ giở khóc giở cười, một câu an ủi của cậu sao lại biến thành nịnh nọt rồi.

Hôm sau, đội của Đường Vũ ăn sáng xong thì đến sân đấu, phát hiện rất nhiều học sinh của học viện khác đang chỉ chỉ trỏ trỏ họ.

“Chính là cậu ta chính là cậu ta!” Đường Vũ vừa nghiêng đầu, lập tức có người chỉ cậu.

“Cậu ta chính là học sinh tiến cử của Kenton? Người tiến cử cậu ta có thể lực lớn cỡ nào nhỉ, có thể đưa cậu ta vào trong đội có thực lực mạnh nhất Kenton?”

“Ai biết chứ, có thiên tài điều khiển Malak ở đó, cho dù cậu ta không biết làm gì, cũng vẫn vào được ba hạng đầu, cái này không phải là chuyện tốt từ trời rơi xuống sao!”

“Ồi chà, nếu chúng ta cũng quen biết nhân vật lớn như vậy thì tốt rồi.”

“Xời, còn nhìn chúng ta kìa, nhìn gì mà nhìn hử, bản thân không được còn không cho người khác nói sao?!” Những người đang thì thầm to nhỏ chuyển sang công khai khiêu khích.

Đường Vũ chỉ là hiếu kỳ nhìn thử, không ngờ lại kích động tâm trạng đối phương.

Cảm thấy hơi kỳ diệu đó...

“Nhìn điệu bộ sợ hãi của cậu ta đi!” Những người đó cười ha ha, trong tiếng cười chứa đầy chế nhạo và khinh thường Đường Vũ, “Cho dù chúng ta có nói trước mặt cậu ta, cậu ta cũng không dám phản bác!”

4299^(22dc412gn\$}3647.?@ Light-Raito44 @re*[8334uw7166\$~2937'.of+^npal

Malak vốn đi đầu tiên lúc này quay đầu lại, Đường Vũ kinh sợ phát hiện trên mặt đối phương lại có ý cười, cậu lập tức cảm giác được lòng tơ động đứng, vội hừ một tiếng đầy “lãnh diễm cao quý” trước khi Malak kịp làm gì.

“Một đám xấu xí không thể vào vòng trong chỉ biết nói mấy lời ghen tỵ, có thời gian thể thì không bằng đi luyện tập, sau này có đi thi đấu cũng không đến mức mới hai vòng đã bị loại.”

“Cho dù tụi tao bị loại, cũng là dựa vào bản lĩnh thật tham gia thi đấu!” Những người đó vẫn không buông tha.

“Bản lĩnh thật sao? Bản lĩnh thật còn không bằng học sinh tiến cử như tôi nhỉ, bất kể nói sao, ôm đùi to cũng là năng lực, có bản lĩnh thì cậu đi tìm người điều khiển của đội mạnh đi, xem người ta có chịu dẫn cậu theo không?” Đường Vũ cũng rất giỏi trong việc chọc giận người.

“Các cậu xem cậu ta đi, còn không biết xấu hổ mà đi kiêu hãnh, danh tiếng của học viện Kenton các cậu bị cậu ta phá nát rồi, cậu còn có mặt mũi nói tôi thối phồn sao?!”

“Tôi thấy các cậu bị loãng xương rồi, để tôi kéo chặt lại cho.” Malak vẫn không nói tiếng nào bất ngờ lên tiếng.

“Đừng đừng.” Đường Vũ nhỏ giọng nói: “Xung đột với học sinh khác có thể sẽ bị hủy tư cách.”

“Danh tiếng của Kenton chúng tôi tốt hay xấu không cần cậu nhọc lòng!” Khi Đường Vũ dự định chiến thêm vòng nữa, thì sau lưng đám học sinh đang chờ rửa Đường Vũ bước ra một đám người khác, phần lớn là học sinh Kenton.

“Ồ, học sinh Kenton tự nhận là cao nhân cũng truy lạc đến mức nói chuyện thay cho học sinh tiến cử sao?” Những người đó khiêu khích.

“Vậy thì thế nào, có chó điên muốn cắn người của chúng tôi, chúng tôi sao nhịn được chứ?”

“Mày nói ai là chó điên?”

“Ai đang sửa gâu gâu thì nói kẻ đó!”

“Mày nói lại coi?!”

“Chó điên chó điên!”

Đường Vũ trợn mắt ghen hòng nhìn học sinh hai bên đấu võ mồm, thầm nghĩ lần này tệ rồi, đừng nâng cấp thành chuyện tập thể nha.

Lúc này, trong đám đông có người la lên với Đường Vũ: “Đường Vũ, cậu yên tâm đi thi đấu, mấy tên miệng thối này giao cho chúng tôi xử lý!”

tv988624[,ht]‘14’,vz23@ huyetphong @bqtu60lv^^1zm54lk!/jt69

Người nói chuyện Đường Vũ không biết, nhưng trong lời đó, cậu cảm nhận được rõ sự bảo vệ của đối phương dành cho mình, trong lòng lập tức ấm áp.

“Đúng đó Đường Vũ, cậu là học sinh ưu tú của Kenton chúng tôi, ai dám nói bậy về cậu chính là nói xấu Kenton chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không tha cho chúng!”

Các học sinh Kenton lòng đầy căm phẫn nhìn người muốn khiêu khích gây sự, có xu thế một lời không hợp sẽ đánh nhau to.

Thì ra trong bất tri bất giác, học sinh Kenton đã tiếp nhận cậu... Đường Vũ cảm động nghĩ.

Tuy tại Kenton, vẫn thỉnh thoảng có người động mũi trợn mắt với cậu, nhưng trước mặt người ngoài vẫn sẽ đứng ra bảo vệ cậu.

Cảm giác được bảo vệ này thật sự là quá ấm lòng mà.

“Tao thấy Kenton tụi bây thật sự là truy lạc, tập thể đi bảo vệ một học sinh tiến cử?”

“Bọn chúng sắp xong rồi, ngay cả học sinh tiến cử cũng coi là viên ngọc, xem ra thật sự không còn ai giỏi nữa.”

“Còn không phải sao, nếu có người, sao có thể để học sinh tiến cử tham gia thi đấu chứ?”

“Cũng không biết người tiến cử cậu ta là ai, thật là mắt sạch mặt mũi.”

“Người tiến cử cậu ta.” Một giọng nói đột ngột truyền đến gần đó, “Là tôi.” Giọng nói cực kỳ bình thản, nhưng lại mang theo khí thế không cho xem nhẹ.

Mọi người nhìn về hướng đó, chỉ thấy một người mặc trang phục quân đội màu xanh đậm đang đi lại đây.

Thân hình người đó cao lớn, bờ vai thẳng tắp, bước chân mang đến cảm giác cực kỳ áp lực, mỗi bước đều giẫm như đang đạp lên mạch đập, thậm chí khiến người ta không dám thở mạnh.

Cục diện hỗn loạn lập tức biến thành câm như hến, trừ tiếng giày da đạp lên mặt đất dần đến gần.

45. Chương 45: Đấu Vòng Trong

Sau khi nhìn rõ tướng mạo người đến, đám đông giật mình kêu lên không dám tin.

“7935&&60~}22]?36ej25{!@ Huyetphong143 @^dx^+11}* ,/1861.&igmm44].ng22

“Thượng tá Clermont?? Thật là anh ấy sao?”

“Nghe nó có người thấy anh ấy đến hành tinh Chiêu Hòa, hóa ra là thật sao?!”

“Anh ấy đến làm nhiệm vụ sao? Hay đến xem cuộc đấu?”

“Có thể chính mắt thấy thượng tá, quả là quá may mắn!”

“Đợi đã, thượng tá vừa nói gì, anh ấy nói anh ấy là...”

Anh ấy nói anh ấy là, người – tiến – cử Đường Vũ!

Những học sinh này giờ vẫn si si Đường Vũ, sau khi thoát khỏi niềm vui được gặp Ian Clermont, biết tin người tiến cử của Đường Vũ lại là thượng tá mà mình sùng bái, sắc mặt tái đi, tất cả đều buồn bực và khổ não.

Tại sao cái tên cho họ biết Đường Vũ là học sinh được tiến cử, không cho họ biết người tiến cử lại là thượng tá, nếu không họ tuyệt đối không si nhục Đường Vũ ngay trước mặt như vậy.

Thượng tá là anh hùng của họ đó!

Cho dù thượng tá thật sự tiến cử một đứa bạch si, bọn họ cũng không có bất cứ dị nghị nào!

Đường Vũ cũng ngu luôn.

Cậu không dám nói người tiến cử mình là Ian Clermont, vì sợ sẽ bôi nhọ danh tiếng của thượng tá.

Nhưng cậu tuyệt đối không ngờ được, thượng tá lại thừa nhận đã tiến cử cậu trước nhiều người như vậy, đặc biệt là hiện tại nơi này hỗn loạn như thế, đồng thời còn có nhiều người đang chế nhạo cậu.

Hơn nữa tụ tập ở đây là học sinh của hầu hết các học viện trên Hick, thượng tá nói thế, quả thật chính là nói cho cả liên bang biết, anh tiến cử một học sinh kém đến thi nhập học cũng không đạt yêu cầu...

Lần thứ n Đường Vũ hối hận tại sao thành tích thi nhập học của mình lại kém như vậy.

Lúc đó chẳng cảm thấy gì, vì lúc đó cậu còn chưa trở thành fan cuồng của thượng tá.

Hiện tại nghĩ lại, thật đúng là bôi nhọ thần tượng của mình.

Nhìn vẻ mặt thượng tá, hình như không có cảm giác gì, cũng không cảm thấy tiến cử một học sinh kém có gì không ổn.

Tâm trạng Đường Vũ như ngồi xe lượn siêu tốc, qua mấy giây mới bình tĩnh lại.

53de65mcxrhdt^})vr?)7@ Huyét Phong @%})+od27[*77up/,15=~bv19=jgwo

Ian còn chưa dừng bước, đi thẳng vào trung tâm đám đông, cũng chính là vị trí của Đường Vũ, mọi người tự động nhường ra một con đường.

Khi đến gần Đường Vũ, anh hơi nghiêng đầu, mặt quay sang đám học sinh vẫn nhắm vào Đường Vũ, nhìn phù hiệu trước ngực của họ, trong ánh mắt lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào.

“Firth.” Giọng anh rất lạnh đậm, hết con người anh.

Chỉ đơn giản là nhẹ gọi ra tên học viện của những học sinh đó, lại khiến những học sinh đó sợ hãi, không dám di chuyển, thậm chí không cách nào mở miệng.

Các học sinh của Firth đều ứa mồ hôi lạnh.

Chỉ tùy tiện gọi tên đã chấn động đám học sinh không biết trời cao đất rộng, làm học sinh Kenton được thỏa giận vô cùng.

Ian tiếp tục đi thẳng, khi đi ngang Đường Vũ cũng không dừng lại, mà đi tiếp.

Đường Vũ đứng người tại chỗ.

“Đi theo, học viên bổ khuyết.” Giọng nói hờ hững vang lên sau lưng.

Đường Vũ xác định đối phương đang nói với mình, cậu lập tức quay người, không ngoài dự liệu, đối phương vẫn không dừng chân tiếp tục đi tới.

Đường Vũ nhìn đám người với đủ biểu cảm sau lưng, không kịp nói gì đã vội đuổi theo.

Người trong đội Malak cũng đi theo.

“Đều tại cậu!!”

Sau khi Ian dẫn người đi rồi, các học sinh ở sau lập tức bùng nổ.

Học sinh Firth trước đó nhắm vào Đường Vũ là phản ứng lớn nhất.

“Tại sao cứ muốn tới chê cười học sinh tiến cử của Kenton? Chẳng lấy được ích lợi gì, mà còn đắc tội thượng tá Clermont của chúng ta!”

“Sao tôi biết người tiến cử của cậu ta là... có một người cho tôi biết người tên Đường Vũ là học sinh được tiến cử, thành tích vừa kém nhân cách cũng không tốt, ai biết lại...” Người này cũng hời hợt xanh ruột, “Tên đó còn nói làm vậy có thể đánh sập sĩ khí Kenton, tỷ lệ giành chiến thắng của chúng ta sẽ lớn hơn.”

wlzn?,{[{hb=#}){%' +34+}tz@ Light-Raito44 @*%, [dhtv!7636191ju

Kết quả không ngờ lại bị đảo ngược như thế!

“Tên đó là ai, tại sao nó lại giúp chúng ta chứ?”

Lúc này các học sinh Firth mới bắt đầu hoài nghi động cơ của người mang tin tức đến cho họ.

Các học sinh Kenton đã hùng hực khí thế, cảm thấy vui sướng mát lòng vì sự xuất hiện kịp thời của thượng tá!

Xem còn ai dám cười cợt Kenton nữa không!

Tuy trong lịch sử Kenton cũng thường xuyên xuất hiện học sinh tiến cử, nhưng đều là do một vài gia tộc lớn ngang ngạnh len vào, lần nào cũng làm học viện mất mặt, cho nên học sinh Kenton thường không vui vẻ gì với học sinh tiến cử.

Nhưng học sinh tiến cử lần này, lại nâng cao thành tích trong thời gian ngắn, hơn nữa còn là người của thượng tá Clermont trước giờ luôn kín đáo, quả thật làm người ta hưng phấn!

Thậm chí họ còn nghĩ, sau này nên đối xử tốt với học sinh tiến cử hiếm có kia.

Đường Vũ vừa theo sát Ian vừa khó hiểu tại sao thượng tá lại xuất hiện ở đây.

Theo cậu biết, khu nghỉ ngơi mà ban tổ chức chuẩn bị cho khách mời không cần phải đi ngang con đường này, tuy chỗ đó cũng không cách con đường này bao xa.

Tại sao thượng tá phải thừa nhận anh là người đã tiến cử cậu? Chắc không phải là ra mặt vì cậu đâu...

Suy nghĩ này vừa chui ra, Đường Vũ đã lập tức đè xuống, âm thầm cười nhạo mình, làm sao có khả năng đó chứ!

Xem điệu bộ của thượng tá, căn bản không thể nào đi lo chuyện người ta được!

“Úi!” Người phía trước đã dừng lại, Đường Vũ vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, đến mức không phát hiện ra mà tông đầu vào.

“Thượng tá, xin lỗi!” Đường Vũ lập tức thụt lùi một bước, lúng túng không thôi bởi đầu óc đầu đầu của mình.

Cậu nhìn đối phương, không biết tại sao dừng lại, mà người đàn ông đối diện có vẻ cũng chẳng có gì muốn nói với cậu.

Vậy thì tại sao chứ?

Thời gian trôi qua, nghi hoặc trong mắt Đường Vũ càng thêm đậm, thậm chí cậu còn nghiêng đầu, nhẹ chớp mắt một cái, ý là nói, tại sao chúng ta không đi nữa?

Sau đó cậu thấy thượng tá nâng tay phải về hướng cậu.

Đường Vũ thấy hôm nay thượng tá mang bao tay màu trắng, màu trắng tuyết gần như dung làm một thể với tuyết bay gần đó, màu sắc vừa lạnh vừa ấm.

gfuq907949,+ib31\$(9162hz+^@ huyetphong @!)&‘%53lq#{%ukoe]~34tl61ru.*

Khi cánh tay đó càng lúc càng gần mình, Đường Vũ nghe tiếng tim mình đập mạnh.

Thịch! Thịch!

Chủ nhân của cánh tay đó lại như hoàn toàn không biết một động tác đơn giản của mình lại mang đến chấn động to lớn cho cậu như thế, chỉ là vô cùng nhanh chóng đặt lên vai Đường Vũ, sau đó hơi dùng sức đẩy.

Đường Vũ bị đẩy quay chín mươi độ, trước mặt xuất hiện một con đường khác.

“Đó là hướng của cậu, học viên bổ khuyết.”

Người đó nói xong, không ngừng lại nửa phút, tiếp tục đi theo hướng cũ.

Ian Clermont nhìn giờ, đã trễ ba phút rưỡi so với thời gian định sẵn.

Đứng ở cửa sổ hóng gió là một cách thả lỏng của anh từ trước giờ, chẳng qua hôm nay khi đang thả lỏng, anh thấy một gương mặt quen thuộc bị rất nhiều học sinh vây quanh.

Con đường này không phải con đường đi định sẵn của anh, nhưng anh không để ý thỉnh thoảng vòng xa một chút.

“Ha ha.”

Đường Vũ bị tiếng cười rợn tóc gáy đánh thức.

“Cậu muốn theo thượng tá đến khu khách quý sao? Đúng là bạch si, cứ như thiếu nữ chớm yêu vậy.”

Tiếng cười và câu đó đều từ miệng Malak.

“Thiếu nữ chớm yêu? Nó như thế nào?” Finci ngây thơ hỏi.

“Cứ nhìn Đường Vũ cậu sẽ biết.” Malak nói xong, hừ một tiếng, đi lại chỗ tập trung thi đấu.

Finci còn thật sự chạy lại trước mặt Đường Vũ tỉ mỉ nhìn.

Lúc này Đường Vũ đã hồi phục dáng vẻ bình thường, nhẹ vỗ đầu Finci một cái, “Nhìn cái gì hả?”

“Vừa rồi Malak nói...”

“Cậu đừng nghe cậu ta nói bậy, vừa rồi thôi chỉ ngăn người một lát thôi.”

“Oa, cậu nhất định là người đầu tiên dám ngăn người trước mặt thượng tá!” Finci không chỉ không hoài nghi cách nói của Đường Vũ, còn sùng bái cậu, “Còn nữa nha, người tiến cử cậu không ngờ lại là thượng tá Clermont? Sao cậu không nói sớm, nếu cậu nói sớm, học sinh trong học viện chắc chắn sẽ không nói xấu cậu, bọn họ đều vô cùng sùng bái thượng tá, nhất định sẽ yêu ai yêu cả lối về.”

“Cho dù tôi không nói người tiến cử tôi là ai, bây giờ các bạn học cũng đối với tôi rất tốt.” Đường Vũ cười nói.

58'}djstyg60bu47cuwx66@ Light @59ur.]mp\$^:}23+\$]]%{5972

Nhớ lại sự bảo vệ của các bạn học dành cho cậu vừa rồi, cậu vẫn rất cảm kích.

Sau khi tập hợp, Đường Vũ nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, tránh ảnh hưởng đến cuộc đấu.

Đối với việc sáng sớm đã được gặp thượng tá, Đường Vũ xem nó như khởi đầu cho một ngày may mắn, cũng không đi sâu nghiên cứu tại sao chỉ có hôm nay được thần may mắn chiếu cố.

Trận đấu rút thăm trúng đối thủ là đội chỉ có một cơ giáp.

Loại đội này đối với đội của Đường Vũ mà nói cơ bản không có gì khó khăn.

Ưu thế của đội ngũ một cơ giáp nằm ở sách lược công phòng và tác chiến toàn diện, chạm phải đội hai cơ giáp bình thường có lẽ có thể chiến đấu, nhưng gặp phải loại có thể lấy một đánh hai như Malak, cơ bản không có hy vọng.

Chẳng qua, năng lượng cơ giáp cho mỗi đội đều bị giới hạn, một cơ giáp có thể duy trì thời gian vận hành gấp đôi hai cơ giáp.

Cho nên khi chiến đấu tiêu hao, một cơ giáp cũng chiếm ưu thế.

Bắt đầu từ vòng đấu của mười sáu đội mạnh, bên tổ chức sẽ không còn bổ sung năng lượng cho cơ giáp nữa.

Nói từ một góc độ khác, đội nào có thể giới hạn năng lượng dùng đến cuối trận đấu, mới có thể giành thắng lợi.

Cho nên chuyện bọn Malak phải làm, chính là trong thời gian không tắt yếu cố gắng nhanh chóng kết thúc cuộc đấu, tiết kiệm năng lượng cơ giáp.

Bên tổ chức có suy nghĩ này, là vì khi trên chiến trường thật sự, lượng tiêu hao năng lượng là vô cùng lớn, mỗi người điều khiển đều phải học cách tận dụng hết khả năng tiết kiệm năng lượng từ mỗi cái xoay người mỗi một bước đi.

Tính quan trọng của năng lượng khiến Đường Vũ lại nhớ đến vấn đề sử dụng năng lượng tuần hoàn mà mình vẫn đang nghiên cứu.

Thật hy vọng có thể sớm ngày đánh hạ được nó!

Nơi thi đấu là một cái bệ tuyết cực lớn, lần này, những đội viên không phải là người điều khiển cơ giáp sẽ không còn được quy tắc bảo vệ nữa, mà cần đồng đội của mình bảo vệ, vì thế hệ số nguy hiểm của ba người Đường Vũ và Finci sẽ tăng cao.

Lúc này đã có thể nhìn ra được tinh thần mạo hiểm của Malak, Finci và Đường Vũ hai người chỉ cần có một người bị thương, đội của họ sẽ phải đối diện với nguy hiểm cực lớn.

“Các cậu sẽ bảo vệ tốt chúng tôi, đúng không?” Trước khi bắt đầu đấu, Finci lo lắng hỏi.

“Đương nhiên.” Giọng Ken vẫn rất nhẹ, “Chỉ cần các cậu đừng chạy lung tung.”

“Vậy chúng tôi nên đứng ở đâu?” Finci hỏi ra vấn đề Đường Vũ cũng muốn hỏi.

Nguyên bệ tuyết đều trụi lủi, ngay cả con kiến cũng có thể thấy rõ ràng, bọn họ có chỗ nào an toàn?

“Các cậu cố gắng đi theo Ken.” Malak nói.

Khi tiếng tu tu đã nghe qua vô số lần vang lên, người của hai đội lập tức hành động.

Ken một mặt đề phòng cơ giáp đối phương vượt qua Malak tìm mình, một mặt bảo vệ ba người Đường Vũ.

Đường Vũ tránh trái tránh phải thông qua cơ giáp của Ken quan sát tình hình cuộc chiến.

Cậu phát hiện Malak không chuẩn bị cho Ken lên, muốn một đấu một!

: [.]xtbg54(!kv=*216084#{xl21bi@ Huyết Phong @eoss29+*666592}}93{+)]\$/\$lgwl

Cậu biết tuy đối thủ cũng trải qua vòng đào thải vào vòng trong, nhưng đối với đội của họ mà nói, vẫn là quá yếu.

Không ngoài dự liệu, đội một cơ giáp dự định đánh trận tiêu hao, cho dù thao tác của đối phương không mạnh như Malak, nhưng di chuyển vô cùng linh hoạt, từ đầu đến cuối đều nghĩ cách tiêu hao năng lượng của Malak, còn không ngừng khiêu khích Ken, muốn đồng thời tiêu hao năng lượng của Ken.

“Như vậy thì có ích gì với họ chứ?” Finci oán trách: “Năng lượng của họ không phải cũng tiêu hao càng nhanh sao?!”

“Đây là đội của học viện Firth.” Ken nói.

Đường Vũ bình tĩnh: “Bọn họ đang tranh thủ ưu thế năng lượng cho đội khác trong học viện mình!”

“Đúng.” Ken nói, “Hơn nữa tôi dám khẳng định, đội còn lại, chắc chắn là hai cơ giáp!”

“A! Thật vô sỉ!” Finci nói.

Nhưng Malak hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của những người đó, vốn còn đang theo dấu cơ giáp đối phương, bước chân lại dần dừng lại, chỉ còn phần đầu không ngừng xoay chuyển quan sát hành động của đối phương.

Đối phương thấy Malak chỉ xoay đầu, bật cười chế nhạo, tìm đến góc chết của tầm nhìn, đột ngột tấn công, một cú nắm chắc.

“Malak, đi chết đi!” Một chiêu này, cho dù không thể khiến cơ giáp của Malak bị trọng thương, cũng có thể bắt đối phương cùng họ tiếp tục trận đấu tiêu hao này!

Khi tấn công của hắn sắp sửa chạm vào cơ giáp đối phương, chiếc cơ giáp đó lại trở nên mơ hồ, dường như biến mất giữa hư không.

“Không thể nào! Góc độ này cậu ta căn bản không thể thấy được!” Người điều khiển hoảng loạn tìm kiếm bóng dáng Malak khắp nơi, nhưng đột nhiên cảm thấy có một bóng đen đang lớn dần trên mặt đất.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy một thứ khổng lồ trên đỉnh đầu, muốn tránh, đã không còn kịp.

“Sao cậu ta biết động tác của mình chứ?!”

Phần cổ yếu nhất của cơ giáp bị cùi chỏ đối phương đè lên bệ tuyết, tay phải cũng bị nâng mạnh lên, phần eo bị nghiêng xuống đất.

Khán giả bên ngoài đồng loạt kinh hô, kinh ngạc khi thấy động tác nhảy bật trong thoáng chốc của Malak.

Tốc độ đó gần như có thể đuổi kịp vị thượng tá kia rồi!

Malak lạnh lùng nhìn cơ giáp dưới tay, cuộc đấu vẫn chưa kết thúc, đối phương lợi dụng phản lực của ống pháo cường chế tách hai cơ giáp ra, còn lập tức xoay ống pháo nhắm vào Malak.

Malak mở phòng ngự, nhanh chóng tiếp cận đối phương, không ngờ người đó lại đột nhiên dời hướng ngắm, một phát pháo có lực tấn công cực mạnh bắn về phía Ken.

“Vô sỉ!” Malak phản nộ khởi động trình tự gia tốc, trong chớp mắt đã di chuyển đến trước chiếc cơ giáp kia, nhân lúc đối phương không phòng bị, vùng quyền đâm nát miếng năng lượng giống như miếng thủy tinh ở trước ngực cơ giáp, chiếc cơ giáp đó lập tức không thể cử động.

nuct(&sczc']/[fdvxga=@ Light-Raito44 @*]51lj93#](2996|*685ax60

Malak quay đầu nhìn Ken, phát hiện quả pháo đã được Ken đón lấy một cách hoàn mỹ, còn không có tổn thương gì cho ba đồng đội không có vũ trang kia, hẳn mới yên tâm.

Đường Vũ xui xẻo bị thứ gì đó xuyên qua màn bảo vệ bắn vào tay, tay phải đổ lên một mảng.

Chẳng qua cậu biết, thứ có thể xuyên qua màn bảo vệ bình thường đều không phải thứ có mang theo năng lượng công kích, có thể là khí nóng gì đó, cậu đoán vậy.

Trận đấu kết thúc, Đường Vũ bị cú nổ cuối cùng chấn đau lỗ tai, nhưng coi như không có nguy hiểm gì, trong lòng cũng rất cảm kích Ken, vào giờ khắc mấu chốt lại đáng tin như thế.

Đội lỗ tai cậu không còn ong ong quá mức nữa, Đường Vũ mới có tâm trạng hỏi Malak làm sao tránh được một cú ở góc chết thị giác.

“Năm trước trong buổi diễn thuyết liên bang thượng tá Clermont từng nói, đối với mỗi một động tác, bắt kể đối phương dự tính trước hay lâm thời nảy ra, đều phải kết nối với một động tác trước đó, hai động tác trước đó, thậm chí là ba động tác. Chỉ cần nắm chắc những tín hiệu vô ý hoặc cố ý này, cơ giáp sẽ không tồn tại góc chết nữa.”

“Oa!” Đường Vũ chấn động lại sùng bái, “Xem ra cậu thật sự là fan của anh ta, hơn nữa cậu học rất tuyệt.”

Sắc mặt Malak thối thối, nhưng Đường Vũ biết biểu hiện này là cao hứng và hưng phấn.

“Đương nhiên, thượng tá còn lợi hại hơn.” Đường Vũ bổ sung thêm một câu.

Malak lập tức trợn mắt nhìn cậu.

Năm người ngồi lại tính lượng năng lượng tiêu hao, tổng thể mà nói Malak không chế vô cùng tốt, theo suy đoán thì tiến vào chung kết không thành vấn đề.

Trong lúc chờ đợi, họ thông qua màn hình quan sát trận đấu của những đội khác.

Có hai đội ra ngoài sớm hơn cả họ, vì thế không cách nào biết được tình trạng cụ thể của hai đội đó.

Nhưng trên màn hình còn có mười đội khác, trên cơ bản họ đã nắm chắc tình huống.

Phần hai của vòng trong không có thời gian nghỉ ngơi, thời gian duy nhất có thể nói là nghỉ ngơi, chính là khoảng cách chờ đợi những đội khác phân thắng bại.

Nửa tiếng sau, cuộc đấu trên những bộ tuyệt khác mới lục tục kết thúc.

Tám đội còn lại không một đội ngoại lệ, toàn là đội có hai cơ giáp.

Vòng bát cường, đội của Malak rút được một đội Đường Vũ chưa từng nghe qua.

Trận đấu này nhẹ nhàng hơn Đường Vũ nghĩ nhiều, thậm chí còn kết thúc nhanh hơn trận đầu tiên.

Cơ giáp của hai bên va chạm mấy lần, đối phương bị thao tác chuẩn xác của Malak và Ken đánh nát miếng năng lượng.

Tay Đường Vũ vẫn còn đặt trên màn hình thao tác, không dám tin nhìn hai chiếc cơ giáp to lớn kia vỗ tay quay về.

Đến giờ cậu vẫn chưa phát huy được tác dụng nào hết!

Cái này thật sự không biết nên vui hay buồn.

Finci hưng phấn nhảy lên: “Không ngờ chúng ta tiến vào bốn hạng đầu nhanh như thế, còn hai trận nữa không phải chính là quán quân sao?!”

Ngay cả học sinh khoa trinh sát rất ít nói cũng mở miệng: “Xem ra có hy vọng thắng lợi!”

oq71ljky%=16zz72/]=+2913mjix??@ Light.raito44 @kc96.^&#vt/{4838cw79+&

Bị không khí quyết đoạt quán quân của toàn đội ảnh hưởng, Đường Vũ vẫn không nêu ý kiến cũng cảm thấy có lẽ họ thật sự có khả năng lấy được giải quán quân.

Sau khi họ về phòng nghỉ chờ đợi, một đội khác cũng đánh bại đối thủ của mình, tạm thời hoàn thành thi đấu.

Đường Vũ nhìn người của đội đó, hỏi người đội mình: “Vừa rồi tôi đã muốn hỏi rồi, bên đó là học viện nào?”

Malak không quay đầu nói: “Firth, họ và Đông Phương Trí còn đang đấu là đối thủ mạnh nhất của chúng ta lần này.”

Ken cũng tiếp lời: “Tính theo lượng tiêu hao năng lượng bình quân theo thời gian của cơ giáp, năng lượng còn lại của chúng ta và họ không chênh gì mấy.”

Trước khi vào bán kết, ban tổ chức cho họ nửa tiếng để nghỉ ngơi điều chỉnh.

Thấy Đường Vũ không ngừng xoa tay phải, Malak lạnh mặt hỏi cậu: “Tay bị sao vậy?”

“Có thể là bị đạn pháo vừa rồi của Firth làm, không sao, chỉ hơi ngứa, hơi đau thôi.”

“Sao cậu không cẩn thận vậy hả!”

Đường Vũ câm nín, dù cậu có cẩn thận thì chuyện này cũng không phải do cậu tránh được mà!

Nửa tiếng sau, danh sách đối chiến vòng sau đã đưa ra, đối thủ vòng bán kết của họ chính là đội của Firth.

“Được rồi, những tên vô lại này cuối cùng cũng đụng phải chúng ta, nhất định phải đả kích bọn chúng thật dữ vào!” Finci xoa tay siết nắm đấm, “Từ sớm đã gây phiền hà cho chúng ta, vừa rồi còn chơi trò tập kích!”

Malak nhìn danh sách đối chiến trên màn hình, không chuyển mắt nói: “Hai đội chúng ta tạm thời xem như thế lực cân bằng, năng lượng cơ giáp cũng giống nhau, chẳng qua bọn họ có hai trình tự viên một thợ bảo dưỡng, lát nữa khi đánh nhau có thể sẽ chuyên môn nhắm vào trình tự của chúng ta, đến lúc đó Đường Vũ có thể phải cực khổ một chút. Về mặt này, bọn họ có ưu thế hơn chúng ta.”

Trải qua mấy vòng đấu, những đội khác cùng khán giả đều kinh ngạc phát hiện, đội của Malak chỉ có một trình tự viên.

Tai hại của việc chỉ có một trình tự viên có lẽ chưa thể hiện rõ vào thời điểm trước, nhưng khi hai bên có thực lực ngang nhau, thì tuyệt đối rơi xuống hạ phong.

Trừ tổ của họ, hai tổ còn lại một là Đông Phương Trí, còn lại nghe nói cũng là học viện rất có danh tiếng.

Đường Vũ kinh ngạc phát hiện Đông Phương Trí cũng chỉ có một trình tự viên.

Cậu đoán trình tự viên của đối phương có lẽ chính là người có mức độ sử dụng não lên đến 55% mà Phùng Dương xem là đối thủ.

Cậu khá mong đợi được so tài với trình tự viên đó.

Vòng đấu bán kết không tiến hành cùng lúc, tổ của Malak và Firth rút được số 1, cần thi đấu trước.

Lần đấu này đổi sang một bộ tuyệt lớn hơn.

Bên cạnh bộ đấu là tuyết đọng hỗn loạn thành đồng, trôi nổi phía trên bộ là ghế ngồi khán giả không được che kín mà Đường Vũ lần đầu tiên thấy.

Vừa thấy vậy cậu đã cảm thấy căng thẳng.

Vì trước đó chỉ có khán giả có thể nhìn vào, bọn họ không thể nhìn ra, căn bản không ý thức được có nhiều người đang xem đấu như thế, cũng không có bao nhiêu áp lực.

Hiện tại nhìn đám người đông nghìn nghịt bên ngoài, bất giác thấy thấp thỏm.

Những bộ cao lơ lửng đó cứ như vách giếng, vây lấy họ vào giữa, thậm chí có thể hình dung là kín không lộ gió, số lượng này đã vượt khỏi lý giải “đám đông vây xem” của Đường Vũ, quả thật chính là châu chấu.

=?39=/[ei78nums({42fn6020@ Light-Raito44 @5437=^60:by86sd^|xa41st

Finci thì nuốt nước miếng đầy khoa trương.

Trên ghế khách quý nằm ở vị trí khá cao vô cùng nổi trội, bên tổ chức phát biểu một bài diễn thuyết về cuộc đấu bán kết.

Do cự ly quá xa, Đường Vũ không nhìn rõ người đang nói, nhưng kỳ quái là lại có thể nhìn rõ Ian Clermont.

Hoặc nên nói, cậu cảm thấy người đó chính là thượng tá Clermont.

Đại khái là bộ đồ màu xanh đen của người đó và cái bộ màu đỏ “bổ sung cho nhau” làm màu sắc đối lập quá chói mắt, hoặc nên nói khí chất trên người anh khác với người xung quanh, làm cậu có thể nhạy bén phát giác được.

Nghĩ đến thượng tá Clermont còn đang quan sát trận đấu này, Đường Vũ siết chặt nắm tay, tự nói với mình nhất định phải ra sức, biểu hiện thật tốt!

Đặc biệt là sau khi rất nhiều người biết thượng tá là người tiến cử cậu, cậu tuyệt đối không thể để người tiến cử mình bị mất mặt!

Cảm giác căng thẳng khi thấy đám đông khán giả vừa rồi đã biến mất sạch, ngược lại là khao khát muốn thử thi thố!

Cuộc đấu vừa bắt đầu đã có trình độ kịch liệt vượt xa tưởng tượng của Đường Vũ.

Hai bên đều nhắm vào giải quán quân, đương nhiên không muốn lãng phí quá nhiều năng lượng ở vòng bán kết, đều muốn tốc chiến tốc thắng, giải quyết đối phương trong thời gian ngắn.

Người điều khiển đầu tiên của Firth nghe nói cũng là thiên tài có tinh thần lực 700, không phân trên dưới với Malak, người điều khiển thứ hai có thao tác không tầm thường, đối chiến với Ken cũng không rơi xuống hạ phong.

Cho dù cơ giáp của hai bên trong lúc chiến đấu sẽ không cố ý tổn thương đội viên trợ giúp cho họ, nhưng khó bảo đảm khí lưu hình thành do giác đấu và tuyệt động tung tóe sẽ không dẫm thương người, cho nên bọn Đường Vũ trừ phải làm tốt chuyện của mình, còn phải quan sát tình huống trận đấu, nếu cơ giáp cách họ quá gần, họ cần phải lập tức dời vị trí.

Cuộc đấu vừa bắt đầu, cơ giáp cũng chưa bị tổn hại gì lớn, Finci tạm thời không có gì làm, nên gánh trách nhiệm quan sát.

“Cậu chuyên tâm lo trình tự, hiện tại nhiệm vụ của cậu nặng nhất, chuyện khác tôi trông giúp cậu, nếu có nguy hiểm tôi sẽ gọi cậu.”

Finci nói với Đường Vũ.

Đường Vũ gật đầu, ngón tay thỉnh thoảng di động trên màn hình thao tác.

Không biết có phải ảo giác của cậu không, cậu cảm thấy cơn đau trên tay phải càng thêm kịch liệt.

Cậu sẵn đồ giữ ấm lên nhìn một cái, lập tức hít ngược một hơi.

Tím bầm cả vùng, đã bắt đầu chuyển sang đen.

Chuyện gì vậy? Không phải chỉ bị khí nóng đánh tới thôi sao, đổ mấy ngày là không có gì đáng lo nữa, sao lại nghiêm trọng như vậy?

Đường Vũ bình tĩnh thả tay áo xuống, không nói với người khác, không muốn để bọn Malak phân tâm, cố nén cảm giác đau càng lúc càng dữ dội trên tay phải, tiếp tục điều chỉnh trình tự của mình.

“Cậu học sinh hát rất hay kia hình như có phiền phức.” Thiếu tướng Noah ngồi ở chỗ khách quý hơi nghiêng người qua, thấp giọng nói với Ian.

Ian đương nhiên cũng nhìn thấy động tác nhỏ của Đường Vũ, chỉ là màn hình hiển thị công cộng đều lấy cơ giáp đang chiến đấu làm chủ, đội viên trợ giúp bên cạnh trông vô cùng nhỏ, động tác cũng không thể xem rõ.

Noah phát hiện thượng tá bên cạnh vậy mà lại nhúu mày, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, bất giác chặc chặc hiểu kỳ.

Hắn cứ cảm thấy Ian chú ý thẳng nhóc kia nhiều hơn những người khác, xem ra không phải là ảo giác.

Noah sờ cằm, con mắt xoay xoay, cũng không nghĩ ra lý do tại sao.

Ian không nhìn màn hình công cộng nữa, mà mở màn hình nhỏ trước mặt mình, chỉnh góc nhìn đúng vào vị trí của Đường Vũ.

46. Chương 46: Ánh Sáng Của

Cho dù trình tự cơ giáp hai bên va chạm dữ dội, nhưng bình thường Đường Vũ cực kỳ để ý huấn luyện độ linh hoạt của ngón tay, cho nên đến hiện tại, vẫn chưa bị cơn đau trên cánh tay ảnh hưởng đến thao tác của mình.

?~y1^'znjr|+wv51/*rj58kv@ Light-Raito44 @9515}~++eebx~[\$%~?85mg*!vi*^68

Màn bảo vệ giúp ngăn cản phần lớn âm thanh, nhưng chấn động đến từ bốn phương tám hướng và tiếng va chạm kịch liệt vẫn xuyên qua màn bảo vệ chui vào tai những đội viên trợ giúp.

Finci lớn tiếng la rằng mình sắp điếc tai rồi.

Học sinh của khoa trinh sát cũng thỉnh thoảng la to, căn cứ theo quan sát biến hóa hoàn cảnh xung quanh bộ tuyệt, cậu ta đưa ra vài đề nghị tấn công.

Cơ giáp của Malak và Ken giao đấu kịch liệt với đối phương, cơ giáp to lớn lại hành động nhanh đến khó thấy rõ, tấn công chớp nhoáng rồi lại nhanh chóng tách ra, đợi đến lúc tách ra âm thanh đánh nhau vẫn đang tiếp tục, tốc độ của hai bên nhanh chóng cực kỳ.

“Ken!” Malak la lớn.

“Ừ!” Có vẻ Ken đã nhận được tin tức gì đó, nặng nề đáp lại, sau đó vứt đối thủ của mình đi, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao ra sau lưng đối thủ của Malak, thân thể vừa xoay vừa nâng cùi chỏ lên thành một góc sắc bén nhắm thẳng vào sau vai đối phương.

Đối thủ của Ken phản ứng cũng không chậm, gần như ngay lúc Ken dời mục tiêu đã nhanh chóng chạy qua, đâm một cái vào bụng Ken.

Trình tự cơ giáp của Ken bắt đầu hỗn loạn, Đường Vũ vừa phân lực chú ý cho Malak, vừa nhanh chóng điều chỉnh trình tự cho Ken.

Trên màn hình vụt qua từng chuỗi ký tự như nước chảy, Đường Vũ tập trung chú ý cao độ, mỗi một ký tự chạy qua đều được ghi rõ vào đầu, đồng thời còn nhanh chóng đưa ra đối sách, gần như không cần suy nghĩ đã chỉnh sửa xong một trình tự, tốc độ nhanh chóng đến mức người khác phải tặc lưỡi.

Trên ghế khán giả đã có người chú ý trình tự viên này một mình giúp đỡ cho hai người điều khiển mà vẫn dư sức, rất nhiều người bắt đầu hứng thú với cậu.

Đường Vũ không biết đã gây chú ý cho nhiều người, cậu chỉ dựa vào lòng tin tuyệt đối không thể để thượng tá mất mặt, sống chết để nén cảm giác đau trên tay, nhanh chóng chỉnh sửa từng số liệu hỗn loạn.

Khi cậu đang sử dụng não cường độ cao, đồng thời có một cảm giác kỳ dị, dường như trong não thật sự tồn tại một biển trình tự, theo sự điều động của cậu, chỉ cần là vấn đề cậu muốn giải quyết, là y như rằng có thể lấy ra.

Thời gian suy nghĩ trình tự ứng phó của trình tự viên có dài có ngắn, nhưng đối với cậu thì chỉ là một thoáng.

Cảm giác đó vô cùng huyền diệu, Đường Vũ chưa từng ý thức được.

Lẽ nào đây chính là biểu hiện của mức độ sử dụng não? Cậu nhớ lần Phùng Dương uống nước thuốc, nâng mức độ sử dụng não lên 5%, đã cảm thấy đường tư duy rõ ràng thông thoáng hơn nhiều, vậy hiện tại mức độ sử dụng của cậu là bao nhiêu? Có phải đã đạt đến cực hạn rồi không?

Nhìn từng trình tự được tu bổ hoàn mỹ, Đường Vũ thở ra nhẹ nhõm.

Công trình sửa chữa cực lớn do cú tấn công mạnh mẽ vừa rồi mang tới cuối cùng cũng giải quyết xong.

Vừa thấy mừng, cảm giác đau trên tay phải lại ập đến như lũ, lần này không chỉ là cánh tay, ngay cả não trái cũng bắt đầu đau.

“Ừm...” Đường Vũ không thể không buông màn hình thao tác ra xoa huyết thái dương, trong lòng kỳ quái không biết có chuyện gì, còn tiếp tục như vậy cậu không cách nào tập trung tinh lực để phối hợp với trận đấu.

Nhưng cậu tuyệt đối không thể vì nguyên nhân bản thân mà liên lụy đến thành tích của đội!

Đường Vũ cắn răng, hắt đầu, hừ một tiếng rồi tiếp tục kiên trì.

51/] {?nw75/|'3769+*jy+/9743@ Lightraito44 @89lizcbzxh9bxek11sf92/)55(&gf

Âm thanh của cậu rất nhỏ, trong tiếng đấu đá ầm ĩ, căn bản nhẹ như không có, không ai chú ý đến.

Trừ Ian Clermont ở bên ngoài.

Anh vẫn luôn chú ý Đường Vũ.

Ban tổ chức sẽ mời anh đánh giá biểu hiện của người điều khiển sau khi trận đấu kết thúc, nhưng trận đấu của bốn học sinh khoa trình tự đó chẳng có chỗ nào đặc biệt.

Mà là người tiến cử học viên bổ khuyết kia, lại từng cứu cậu mấy lần, anh nghĩ, anh cần tiếp tục bảo vệ học viên bổ khuyết không chịu tổn hại.

Noah phát hiện Ian đột nhiên đứng lên, còn chuẩn bị rời khỏi chỗ ngồi, hần lập tức ngẩng đầu hỏi: “Ian, cậu đi đâu?”

Thấy đối phương không định trả lời mình, hần truy hỏi: “Cuộc đấu có thể kết thúc bất cứ lúc nào, cậu không định phát biểu sao?”

“Đánh giá trận đấu không phải là nghĩa vụ của tôi, mà tôi có trách nhiệm của mình.”

“Cái gì? Nghĩa vụ và trách nhiệm? Cậu rốt cuộc đang nói gì?” Noah lại hỏi hai câu, thấy có người nhìn qua, mới thở dài ngồi lại chỗ.

Xem ra hần cần phải gánh “nghĩa vụ” đánh giá cuộc đấu rồi.

Trận đấu tiến vào hồi gay cấn, Đường Vũ đã không còn cảm giác được âm thanh điếc tai bên ngoài, ngược lại tiếng ong ong trong não khiến cậu không nghe được âm thanh gì nữa.

May mà cậu chỉ cần dùng mắt và tay là được.

Cậu cảm thấy trên người đổ từng tầng mồ hôi, mồ hôi thỉnh thoảng rơi xuống lướt qua làm mắt đau rát.

Nhưng so với cơn đau ở tay và não, cậu cảm thấy mắt đã rất thoải mái rồi.

Miệng vì nghiêng răng mà dần nếm được vị tanh mặn, tay phải bắt đầu không nâng lên nổi, não trái cũng gây ảnh hưởng làm cậu không thể nào đứng thẳng.

Cậu buộc phải ngồi trong sân đấu, tăng nhanh tốc độ thao tác của tay trái, tay phải nếu có thể nhắm nài thì sẽ giúp đỡ cho tay trái.

Đầu đau làm cậu cảm thấy như vùng biển trong não đang dấy lên từng cơn sóng lớn điên cuồng, từng lần đập nát phòng tuyến tinh thần của cậu.

40774(618076plpf=(pr} /@ Huyetphong143 @~+jz12ckye871828=&yb10.\$tw=(,

“Chuyện gì vậy? Trình tự viên của bọn họ sao vẫn chưa có chuyện gì?” Trên ghế khán giả, một học sinh của học viện Firth hạ giọng hỏi.

“Theo lý mà nói hiện tại chắc là lúc cậu ta cảm thấy đau đớn nhất, không có lý nào còn chưa ngất.”

Hai người nói xong, chỉnh màn hình nhắm vào Đường Vũ, phát hiện cậu trông không tốt gì cho cam, động tác rõ ràng chậm đi hẳn, thân thể cũng mềm nhũn như vũng bùn.

“Xem tình trạng cậu ta chắc kế hoạch của chúng ta đã có tác dụng rồi, nhưng sao cậu ta còn có thể kiên trì nổi chứ?”

Hơn nữa cho dù động tác của Đường Vũ chậm đi, nhưng hoàn toàn không làm trễ nãi việc bảo vệ trình tự cho hai cơ giáp, tay phải vung về, tay trái sẽ linh hoạt và tốc độ bất ngờ, hơn nữa tốc độ phản ứng cũng không hề chậm.

“Mẹ nó, phí công như vậy, chẳng lẽ uống hết sao!” Một người nói.

“Vì bọn họ chỉ có một trình tự viên, chúng ta mới đi nước cờ hiểm này, đừng nói chúng ta hy sinh một đội để đổi lấy người ta không đau không ngứa chứ.”

Hai người còn đang khó hiểu tại sao trình tự viên họ Đường kia còn chưa có việc gì, đã nghe học sinh sau lưng cũng chú ý đến dị thường của trình tự viên đó, còn nhắc đến chuyện trên đường buổi sáng.

“Này cậu nhìn Đường Vũ đó hình như không dễ chịu lắm.”

“Nếu xảy ra chuyện không phải lại đổ trách nhiệm lên đầu chúng ta chứ?”

“Ai biết người tiến cử cậu ta lại là thượng tá Ian Clermont chứ! Nếu biết sớm chúng ta cần gì phải đi chế nhạo cậu ta, cuối cùng còn bị học viện khác cười nhạo, thật xúi quẩy.”

“Đúng đó, cũng không biết là chủ ý tồi tệ của ai, đợi sau khi kết thúc so tài trở về phải lôi kẻ đó ra đánh một trận.”

Hai người ngồi trước mới nãy còn đang nói chuyện ám toán Đường Vũ, nghe rõ cuộc đối thoại của hai học sinh kia, sắc mặt đều tái đi.

Ian Clermont? Đường Vũ là do anh ta tiến cử??

Hai người nhìn nhau, đều thấy được kinh hãi trong mắt đối phương.

Xong rồi, tiếp theo nên làm sao? Bọn họ chẳng qua muốn thắng cuộc đấu, đương nhiên là ra tay vào sơ hở lớn nhất của đối phương, ai biết lại đụng vào người của thượng tá...

Lúc này cả hai đều cảm thấy may mắn thậm chí cầu nguyện, trình tự viên kia có thể không gặp chuyện gì cả, sau đó cũng đừng có chuyện gì là tốt nhất!

Vốn muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng bây giờ hai bên mới nhận ra thực lực ngang bằng căn bản không cách nào kết thúc trận đấu trong thời gian ngắn, hai đội đều hơi nóng nảy.

Mất thấy năng lượng cơ giáp càng lúc càng ít, họ cần phải nghĩ cách giành thắng lợi!

51rz(+zn21msecvqc255726urqf58@ Light.raito44 @xj16nj82#~(|apibir||356

Finci nhân mấy giây Malak yểm hộ cho Ken, nhanh chóng giúp Ken sửa chữa chỗ bị hư trên đùi.

Mà học sinh khoa trình sát cũng phát huy tác dụng thật lớn, lợi dụng sự quen thuộc về thuộc tính bằng tuyệt để Ken đánh nát phần giáp ngực một cơ giáp của đối phương, suýt chút nữa là có thể đánh trúng miếng năng lượng.

“Đường Vũ, tiếp theo phải xem cậu rồi.” Malak quyết định tấn công, tiền đề là phải báo cho Đường Vũ biết trước.

Mấy giây sau vẫn không nghe thấy đối phương trả lời, hắn nói lại lần nữa, cuối cùng bắt đắc dĩ, cho dù không nhận được câu trả lời của Đường Vũ, hắn vẫn cần phải sử chiêu sát thủ ra.

Đường Vũ căn bản không nghe thấy tiếng Malak, hiện tại trong đầu cậu toàn là tiếng ong ong diếc tai, chấn động đến buồn nôn, ngay cả cảnh tượng trước mắt cũng đã mơ hồ, số liệu cũng bắt đầu vận vẹo.

Thân thể cảm thấy lạnh vì ra quá nhiều mồ hôi, ở phần mép tiếp nối của trang phục bảo vệ có những khe hở rất kín đáo, gió lạnh se se thổi vào đó giờ đây như đang thổi lên máu thịt mà đòi mạng cậu.

Chẳng qua, tuy không nghe thấy Malak nói gì, nhưng cậu vẫn có thể từ những số liệu hiển thị của hai cơ giáp nhìn ra được đối phương đã kích hoạt năng lượng cực lớn, xem ra là chuẩn bị mạo hiểm một phen.

Lực chú ý của mọi người đã hoàn toàn bị trận đấu kịch liệt của hai bên hấp dẫn.

Cuộc đấu đặc sắc thế này, hoàn toàn không kém trận bán kết thậm chí là chung kết hàng năm!

Cơ giáp hai bên nhanh chóng giao đấu, cấp tốc so chiêu, còn tắt hệ thống phòng ngự để tiết kiệm năng lượng.

Hai trình tự viên của Firth đã bắt đầu đổ mồ hôi, cơ giáp tắt phòng ngự là chuyện họ sợ nhất, điều đó có nghĩa là mỗi một giây họ đều phải bảo vệ tu sửa một đồng trình tự đếm không xuể.

Điều này khiến bọn họ bất giác khâm phục trình tự viên của đối phương, từ lực độ bên đó phát ra, có thể thấy đối phương không hề rơi xuống hạ phong, cũng có nghĩa là trình tự viên của đối phương vẫn nắm vững trận thế.

Đường Vũ cố gắng phân biệt các trình tự nhanh chóng vụt qua như sao băng, cảm giác đau đớn trong đầu dường như đã lên đến đỉnh điểm.

Có một thoáng, cậu cảm thấy dường như mình đã rời khỏi thân thể ở nhờ sáu năm, trôi phía trên sân đấu.

Nổi hoang mang và vô thức tràn đầy tư duy cậu, mà trong mơ hồ, ở một nơi xa xôi, dường như có thứ gì đó đang gọi cậu.

Cậu nhìn về hướng đó, rồi không thể khống chế trôi qua đó, nhưng lại vô tình thấy bóng dáng màu xanh đen đang đi về phía sân đấu.

Không kịp cảm ứng lời gọi từ nơi xa, ngay lúc nhìn thấy thượng tá Clermont, Đường Vũ giật mình tỉnh lại, tiếp theo mới phát hiện mình vẫn đang ở sân đấu, thoáng ngẩn ngủ vừa rồi dường như chỉ là ảo giác sinh ra do cậu quá đau.

Nhất định không thể để thượng tá mất mặt!

Ôm lòng tin như thế, đầu Đường Vũ như mở rộng ra, số liệu trên màn hình lại chảy ào vào tư duy cậu, mà cậu cũng không quan tâm gì nhiều lợi dụng sóng lớn hung hãn trong não để đối phó với cơn lũ số liệu kia.

Đau đớn trên tay phải cũng bị cậu lãng quên triệt để, hai tay đều hồi phục tốc độ bình thường, thậm chí còn nhanh hơn bất cứ lúc nào trước kia.

65qw!!66kqjz58{&45?\$71it+)-@ Light @7mt|+17vv66noajsw.&4589fz2==

Lúc này, trên hành tinh Kenton xa xôi, trong một góc hẻo lánh của bảo tàng lịch sử tiến hóa cơ giáp của liên bang, một chiếc cơ giáp toàn thân màu vàng đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nên nóc bảo tàng vụt qua từng cụm sáng vàng, màu sắc sáng rực dường như có thể chiếu rọi cả bảo tàng.

Chiếc cơ giáp đó còn phát ra âm thanh thấp trầm như sóng âm, toàn bộ cơ giáp trong bảo tàng cũng chấn động theo sóng âm đó, có cái thậm chí còn hơi dời khỏi vị trí.

Nhưng, ánh sáng và sóng âm chỉ xuất hiện trong thời gian cực ngắn, rồi thành linh biến mất, tất cả giống như là một loại ảo giác.

Trong phòng giám sát của bảo tàng, vì hôm nay không phải ngày mở cửa tham quan, nhân viên giám sát đánh một giấc, khi cảm thấy hơi khác thường nhìn sang màn hình, lại chẳng phát hiện có gì xảy ra.

“Ở đây không có gì để trộm cả, muốn trộm cũng không mang đi được...” Người đó lầm bầm, “Đúng là một chức vị nhàn tản.”

Trên một hành tinh của liên bang Rice nằm cách nửa năm ánh sáng, người đàn ông bạc nửa đầu đang tiến hành thí nghiệm gì đó đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như nghe được âm thanh gì đó, hai mắt vốn tê liệt vì thí nghiệm vô vị đột nhiên bùng ra đủ thần sắc, giống như một đứa bé có được món đồ chơi trông chờ đã lâu, vẻ mặt trở nên cực kỳ kích động.

“Ares, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi sao...”

47. Chương 47: Bị Thương Trong Trận Đấu

“Ừa?” Thiếu tướng Noah trên bệ cao nhảy bén phát hiện dị trạng của Đường Vũ, “Vừa rồi hình như sắp không kiên trì nổi nữa, sao đột nhiên lại...” Tiếp theo, trong mắt hắn vụt qua vẻ kinh ngạc, “Tốc độ phản ứng này, chỉ sợ mức độ sử dụng não của cậu ta...”

[408288270ow626028088!~3430@ Huyết – Phong @|~59=]59327296qtva91181

Hiển nhiên, có rất nhiều người bắt đầu chú ý đến tình trạng của Đường Vũ, họ cho rằng trình tự viên đó đã phát huy hoàn toàn, ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Mà có mấy người trong ban tổ chức, thấy tình trạng ủ rũ rồi khí thế đột nhiên bùng phát của Đường Vũ, đều nghĩ tới gì đó, có người lộ vẻ vui mừng, có người lộ vẻ đáng tiếc.

Bốn chiếc cơ giáp va chạm giao đấu kịch liệt, hình thành từng luồng khí xoáy xung quanh sân đấu, cuốn tuyết đọng gần bệ tuyết lên xoay vòng rồi ném ra, cứ như có gió lốc vừa thổi ngang.

Sức mạnh to lớn khiến tuyết bị ném ra chọi thẳng lên màn năng lượng bảo vệ trước mặt khán giả, dẫn đến tiếng kêu giật mình của mọi người.

“Dù là vòng chung kết cũng rất hiếm khi thấy năng lượng dao động lớn thế này!” Một khán giả hưng phấn kêu lên.

Bốn chiếc cơ giáp di chuyển nhanh như hư ảnh, những nơi đi qua chỉ để lại từng trụ năng lượng to lớn, bốn trụ năng lượng bắt đầu va chạm bắn ngược vào nhau, tạo ra năng lượng tổn hại cho cơ giáp đối phương.

“Đáng ghét, không ngờ Malak này lại mạnh như thế!” Người điều khiển thứ hai của Rice nói.

Người điều khiển thứ nhất của họ có tinh thần lực lên đến 720, chỉ là nhà trường đã che giấu một chút, một mặt là bảo vệ người điều khiển, một mặt cũng có thể cho người điều khiển đạt được một vài ưu thế trong lúc thi đấu, dù sao khoảng cách tinh thần lực 20 đơn vị, sẽ có thể khiến đối thủ không trở tay kịp.

Theo lý mà nói, học sinh cùng một năm, tuyệt đối không thể có đội nào mạnh hơn họ, lần này họ đến vì giải quán quân!

Nhưng họ không ngờ được, Malak và người điều khiển thứ hai kia lại hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

=+533bc284&\$mp85joer18&/!@ Light-Raito44 @86on:([[(yvfq'43{)96'\$xfna.

Bọn họ không thể không hoài nghi, lẽ nào Kenton cũng chơi trò thông minh đó?

Malak tinh thần lực 700 tuyệt đối không dựa vào cái danh thiên tài của mình, mà là huấn luyện khắc khổ phần đấu.

Lúc này trong lòng hắn đã chẳng còn năng lượng để tính kế, chung kết gì biến mẹ nó đi!

Hắn nhất định phải đánh bại đối phương!

Malak tức giận vùng từng nắm đấm mạnh mẽ tấn công, không bận tâm Đường Vũ ở hậu phương có thể theo kịp độ tiêu hao năng lượng của hắn hay không.

Nhưng hắn lại giật mình và vui mừng phát hiện, bất luận hắn thực hiện động tác nào, bị tổn hại trình tự ra sao, trình tự viên của họ cũng không nói một tiếng nào, không một câu oán trách, giải quyết tất cả vấn đề của hắn.

Lúc này hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì sự lựa chọn của mình, hắn tuân theo lời của thượng tá Clermont trong một lần diễn thuyết, tin vào trực giác của mình, mà trực giác của hắn là đúng!

Va chạm năng lượng khiến cơ giáp của Rice bắt đầu phát ra tiếng cảnh báo.

Hai trình tự viên đồ đầy mồ hôi nhưng không theo kịp tốc độ trình tự hư hại.

“Trời ơi, trình tự viên của đối phương quả thật không phải người.”

Trước khi trình tự cơ giáp bên mình triệt để sụp đổ, một trình tự viên nhìn màn hình hiển thị vô lực thay đổi, chấn động nhìn trình tự viên của đối phương.

“Đó thật sự là thực lực của một học sinh được tiến cử sao? Vậy hạng nhất Phùng Dương của họ sẽ mạnh đến trình độ nào nữa?”

Cuộc đấu kết thúc.

bt71hq~}29lo~&.}}#91204264@ Light @dm7370~%jw79:*mz2599864on53bc

Tuyết đọng tung tóe khắp nơi lũ lượt rơi xuống sân đấu.

Hai chiếc cơ giáp trên bệ tuyết bị rối loạn trình tự, hoàn toàn mất động lực, nghiêng nghiêng ngã ngã trên bệ.

Toàn trường tĩnh lặng, tựa hồ đã chìm vào trong trận đấu kịch liệt vừa rồi, còn chưa thể hoàn hồn.

Mấy giây sau, không biết từ đâu vang lên tiếng vỗ tay, tiếp theo bốn phía trên bệ tuyết vang lên tiếng vỗ tay như sấm đánh, vang vọng hồi lâu.

Rất nhiều người huyết sáo, còn có người đang la “Kenton thật tuyệt”.

Học sinh Kenton ngồi ở góc đông bắc nhìn sân đấu, lúc này trông có vẻ bình tĩnh hơn người khác nhiều.

“Các cậu có thấy không vậy?” Có người hỏi.

Tin rằng rất nhiều người đều nhận thấy sự bất thường của Đường Vũ khi thi đấu, chẳng qua họ chỉ cho rằng có bệnh vặt gì, sau đó thì đã khắc phục được.

Hiện tại bọn họ đang chấn động về tốc độ của Đường Vũ, bất kể là tốc độ phản ứng hay tốc độ soạn trình tự.

“Cậu ta thật là học sinh tiến cử kém nhất môn nào cũng không đạt yêu cầu lúc nhập học một năm rưỡi trước sao?” Có một người yếu ớt hỏi.

Cuộc đấu kết thúc, đối với hai bên trên sân đấu cũng là một loại giải thoát.

Mấy người Firth tâm phục khẩu phục, nhưng cũng ôm thái độ xem trò vui với trận thi đấu sau của Kenton.

Năng lượng cơ giáp của đối phương chắc cũng chẳng còn lại bao nhiêu, muốn thắng trận chung kết, không dễ dàng như thế.

Khi tuyên bố trận đấu kết thúc, loa phát thanh truyền tin Kenton giành thắng lợi trong bán kết vào tai mọi người, cả đám vui đến nhảy cẫng lên.

3754227757vg@ Huyét – Phong @42vp24wvee314:?1673/^

Trên thực tế, Finci mới là người vui đến nhảy lên.

“Tôi mém cho rằng chúng ta không kiên trì được đến trận chung kết! Malak và Ken, hai cậu thật tuyệt!”

Finci cao hứng xong, chạy đến chỗ Đường Vũ, đẩy cậu một cái nói: “Sao cậu không nói gì, một chết rồi hả?”

Không ngờ cậu ta vừa đẩy, người đã ngã xuống.

“Đường Vũ, Đường Vũ?” Finci lập tức hoảng loạn: “Sao vậy? Một nên ngất hả?”

Thông qua trang phục bảo vệ, cậu ta phát hiện mặt Đường Vũ tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, khóe môi hình như còn có chút máu, tay trái nắm chặt tay phải.

“Các cậu mau lại xem thử, Đường Vũ không biết bị sao, ngất đi rồi!”

Nghe tiếng kêu kinh hoàng của Finci, Malak và Ken không kịp thay đồ, trực tiếp nhảy ra khỏi cơ giáp, kéo lê dịch cảm ứng như bùn, chạy lại chỗ Đường Vũ.

“Vừa rồi tôi đã cảm thấy bất thường, cậu ta cứ mãi không lên tiếng.” Finci ở cạnh lo lắng nói: “Lát nữa còn một trận nữa, làm sao đây?”

Malak tháo mặt nạ của Đường Vũ xuống, phát hiện đối phương đã bị mồ hôi thấm ướt, lập tức lột đồ giữ ấm của Finci phủ lên đầu Đường Vũ, tránh cho cậu bị đông lạnh, sau đó đỡ người lên nói: “Tôi dẫn cậu ta đến phòng y tế.”

“Cuộc đấu thì sao?”

“Với năng lượng còn thừa của chúng ta bây giờ, trừ khi đội thắng sắp tới còn mạnh hơn chúng ta, nếu không cũng không có gì để đấu nữa, Đường Vũ quan trọng hơn.”

Nói xong, hắn liền muốn công người lên.

Nhưng, Malak vừa khom xuống, mọi người đã phát hiện màn bảo vệ phía trước lóe qua một chùm sáng vàng dịu, tiếp theo một người từ bên ngoài đi xuyên qua bảo vệ vào trong.

Người đó không để ý đến đám đông lộ vẻ chấn động và kêu to khi thấy mình xuất hiện tại sân thi đấu, đi thẳng đến trước mặt người đang được dìu nửa nằm dưới đất, không nói tiếng nào ôm người lên.

“Thượng... thượng tá Clermont?” Finci ấp úng nói, trời ơi, thượng tá của họ tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây??

“Tiếp tục thi đấu.” Ian lạnh giọng nói, rồi quay đi ôm người ra khỏi sân đấu.

nksv^:*.oupetxib24#&{|4@ Light-Raito44 @59“rg#?ww(ktmmmt*)26

Ghế khán giả cũng sôi sục vì sự xuất hiện đột ngột của Ian Clermont, lũ lượt suy đoán anh có quan hệ gì với học sinh Kenton ngất xỉu kia.

Mà chuyện Clermont là người tiến cử Đường Vũ, cũng trong chớp mắt truyền khắp ghế khán giả.

Mọi người đều có cảm giác hưng phấn như được tưới máu gà, ai nấy tỏ vẻ không ngờ thượng tá Clermont máu lạnh cũng sẽ viết thư tiến cử một học sinh nghèo cho Kenton, thậm chí đến quan sát trận đấu của cậu ta, còn ôm học sinh tiến cử đó như ôm công chúa trước mắt bao người.

Tin tức này chứa đầy nội dung bất quá, tất cả mọi người đều nghĩ hôm nay đến xem vòng bán kết là một quyết định đúng đắn!

Phải biết là, trừ những việc quan trọng liên bang mời đến hoặc diễn thuyết trọng yếu, có thể thấy thượng tá Clermont trên tin tức, bình thường người đàn ông kín kẽ này cực ít lộ mặt.

Ian ôm Đường Vũ, bước đi vẫn không nhanh không chậm, nhưng khoảng cách giữa mỗi bước chân tuyệt đối lớn hơn bình thường nhiều.

Trên đường đến phòng y vụ, Ian từng cúi đầu nhìn Đường Vũ một cái.

Khi thấy đối phương vì đau đớn và căng thẳng quá độ mà cắn rách môi, mắt anh lạnh xuống.

Trên đường, không ai dám cản anh, chỉ lịch sự chào hỏi, sau đó hiếu kỳ nhìn bóng lưng anh.

Trọng lượng của Đường Vũ rất nhẹ, đối với người điều khiển sở hữu cơ giáp cao cấp nhất như Ian, trọng lượng đó có thể tính là không có.

Đưa Đường Vũ nhẹ hều vào phòng y tế, anh nói với bác sĩ: “Mười tám phút trước, tay phải cậu ta có dị trạng, chắc là cảm thấy đau. Mười hai phút trước, đầu cậu ta có biểu hiện đau, cực có khả năng cảm giác đau trên tay phải lan đến đầu.”

Đối với việc thượng tá Clermont có thể nói rõ triệu chứng của học sinh này, bác sĩ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn cởi đồ giữ ấm của Đường Vũ ra, xắn tay áo của trình tự viên gầy yếu lên, sau đó cũng phải giật mình bởi dị trạng trên đó.

Phía trên còn có từng vết tím thẫm, cái này chắc là do tự cậu ta tạo ra, còn có thể nhận ra hình ngón tay.

Về mặt bác sĩ trở nên nghiêm túc, rút một chút máu của Đường Vũ, rồi đi phân tích, vừa phân tích vừa đoán: “Xem ra vật chất sinh ra ảnh hưởng đã bị sự trao đổi chất hủy đi, nhưng có thể khẳng định cậu học sinh này quả thật đã trải qua giày vò thống khổ không bình thường.”

Ian đứng bên cạnh nghe, mặt không biểu cảm nhìn Đường Vũ.

Chân mày đối phương nhíu chặt, đôi môi màu nhạt lúc này chỉ còn lại tái trắng.

Ian giật mình khi mình có thể hồi tưởng được màu sắc ban đầu của môi học viên bổ khuyết này, anh dời mắt đi, không nhìn kẻ bị hại đang nằm nữa, mà nhìn bác sĩ.

“Thật đáng tiếc, thượng tá Clermont, máy móc trong phòng y tế khẩn cấp này không thể phân tích được học sinh rốt cuộc bị cái gì hãm hại, theo tôi nghi ngờ, có lẽ là nguyên tố mang tính phóng xạ có chu kỳ bán phân rã khá ngắn và vật chất độc hại gì đó, nhưng hiện tại đã qua thời gian, chỉ sợ rất khó tra ra.”

Thấy thượng tá có vẻ không vui nhứt mày, bác sĩ lập tức nói: “Nhưng những vật chất đó không gây tổn thương lớn cho cậu học sinh này, vật chất có hại sau khi biến mất nhờ sự trao đổi chất, thì không có bất cứ tác dụng phụ nào. Hơn nữa, tôi tin ban tổ chức có thể tra ra được ai làm chuyện này, tất nhiên phải thi hành hình phạt thích đáng.”

Tuy sắc mặt thượng tá không chuyển biến tốt, nhưng dường như trong ấn tượng của hắn, vị thượng tá này luôn như thế, bác sĩ tự an ủi mình như vậy.

“Khi nào thì cậu ta có thể tỉnh?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“À, cậu ta ngất vì đau đớn cực độ, cho nên hiện tại cậu ta chắc cảm thấy không tốt đẹp gì, gọi cậu ta tỉnh là được.” Bác sĩ mỉm cười nói.

Ian rũ mắt, nhìn Đường Vũ vẫn ra vẻ đau đớn.

“Thượng tá, vậy tôi ra ngoài trước, cậu ta tỉnh lại thì không sao nữa rồi.” Bác sĩ nói xong, rời khỏi phòng y tế.

Trong phòng y tế không còn ai khác, Ian tự nhiên sẽ là người phải đánh thức Đường Vũ.

“Học viên bổ khuyết, cậu cần tỉnh lại.” Ian nói đầy máy móc: “Nếu không cậu sẽ cảm thấy rất khó chịu.”

38mrgy,\$27el599269au'}93@ Light.raito44 @{+?:77+[/cibe#)+#\$,)

Đường Vũ không có chút dấu hiệu chuyển tỉnh nào, Ian suy nghĩ một chút, lại nói: “Học viên bổ khuyết, cậu cần phải phục tùng mệnh lệnh của tôi, hiện tại, lập tức tỉnh dậy.”

Đương nhiên không có nửa người nào để ý đến anh.

“Học viên bổ khuyết, tôi ra lệnh cho cậu, tỉnh lại.”

“Mở mắt ra.”

Ian gần như thử hết mọi cách anh có thể nghĩ ra, cũng không thể nào đánh thức học viên bổ khuyết tham ngủ kia.

Nếu không phải đối phương luôn tỏ vẻ đau đớn, Ian gần như đã từ bỏ việc đánh thức cậu.

Anh tựa vào giường đơn trong phòng y tế, đưa tay ra, nhẹ vỗ vai học viên bổ khuyết.

Đối phương vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Thượng tá Ian Clermont trên chiến trường bách chiến bách thắng, vào lúc này, lần đầu tiên có cảm giác gần với khổ não.

Anh chưa từng thử đánh thức một người, huống chi anh đã thử rất nhiều cách cũng không có tác dụng.

Anh nhớ trước khi đi bác sĩ nói “bây giờ cậu ta chắc cũng không cảm thấy tốt đẹp gì”, quyết định thử một lần cuối.

Ian Clermont ngồi trên giường đơn chật hẹp, hơi nghiêng người tới trước, tháo bao tay trắng tinh xuống, chạm tay lên gò má gầy của đối phương, cảm nhận nhiệt độ ấm áp đó.

“Đường Vũ, không sao rồi, không còn đau nữa, tỉnh lại đi.” Ngón cái tự động vuốt lên má đối phương, không hề phát giác giọng nói thấp trầm của mình lộ ra đau lòng và an ủi mờ nhạt.

Anh chỉ muốn đánh thức người đang phải chịu đựng đau đớn này, ngay bây giờ.

Có vẻ người đó cuối cùng cũng chấp nhận ý tốt của anh, quyết định tỉnh lại.

Anh thấy lông mi đối phương run lên vài cái, sau đó chậm rãi mở mắt.

Khi đôi mắt đen kịt của đối phương hoàn toàn mở ra nhìn anh, Ian rõ ràng phát hiện, máy giám sát báo động tinh thần lực đã bị anh chỉnh sang yên lặng, lại báo động.

48. Chương 48: Kết Quả Điều Tra

Đường Vũ mở mắt ra, hoang mang nhìn xung quanh, khi thấy thượng tá Clermont ngồi bên cạnh mình, cậu liền bật dậy.

^(bmky/(ll11wv./=!)%?@ Light @81:*qkxj^‘15wb20‘+at)+86~\$1539

“Thượng tá Clermont?!”

Tay Ian nhẹ rung lên, nhưng lại kìm nén động tác muốn dìu đối phương, vì về lý trí, anh biết học viên bổ khuyết này hoàn toàn có thể ngồi vững.

“Cậu ngất xỉu.” Anh bình thần trấn tĩnh sự thật khiến anh mất không chế trước đó.

Được thượng tá nhắc nhở, Đường Vũ nhớ lại tất cả những gì diễn ra lúc thi đấu vừa nãy, mặt lại không còn chút máu.

Thật sự là quá đau.

Cậu cũng hoài nghi tay phải và não trái của mình có phải đã hư rồi không!

“Đã qua hết rồi.”

Giọng nói của thượng tá vẫn lạnh nhạt đến mức người khác phải hoài nghi anh có tình cảm mà nhân loại nên có hay không, nhưng bốn chữ này lọt vào tai Đường Vũ, lại bất ngờ có hàm nghĩa như đang an ủi cậu.

Đường Vũ gật đầu, bây giờ cậu quả thật không còn bất cứ cảm giác gì nữa, nhưng đau đớn trước đó rất cuộc là vì cái gì chứ?

“Ban tổ chức sẽ điều tra vấn đề của cậu, nếu có người nhắm vào cậu, vậy thì kẻ đó phải bị trừng phạt.”

Nhìn ra được nghi hoặc của Đường Vũ, Ian hiếm khi giải thích cho cậu.

“Cảm ơn anh.” Nếu đã có người điều tra chân tướng, Đường Vũ cũng không tiếp tục tốn sức suy đoán nữa, nhưng cậu lập tức nghĩ đến, vừa mở mắt đã thấy thượng tá, đúng là niềm vui to lớn.

Đường Vũ vô thức lộ ra nụ cười, sau đó bỗng nhớ lại trải nghiệm kỳ lạ vào trận đấu vừa rồi.

Cậu cứ nghĩ đó chỉ là ảo tưởng của cậu, nhưng không ngờ lúc đó thượng tá Clermont lại thật sự đi về hướng sân đấu? Còn mang cậu đến phòng y tế?

Vậy thì, đó không phải là ảo tưởng, vậy nó rốt cuộc là gì?

Cũng không thể là linh hồn lũng lỗ chứ?!

./azap,\$svqocwet24/.^@ Huyetphong143 @jklvln6362cgllyz(.814116=yjmf

Nghĩ đến cái này, da gà toàn thân Đường Vũ đều dựng lên, lẽ nào linh hồn của cậu còn có công năng ly thể?? Đùng vậy nha!

Ian phát hiện vẻ mặt Đường Vũ cổ quái, một hồi vui vẻ một hồi run sợ, không biết đang nghĩ cái gì, nhưng anh trước giờ rất ít khi nghi vấn, cũng tùy ý đối phương chìm trong thế giới không biết tên.

Đường Vũ kiểm tra bản thân, thậm chí còn xuống đất cẩn thận đi vài vòng, phát hiện không xảy ra tình trạng thân thể bất động, lúc này mới an tâm.

Cậu thật sợ sợ nếu cậu muốn đi, thân thể không đi theo...

Được rồi, trải nghiệm đó đại khái chỉ là giác quan thứ sáu thần kỳ thôi, cuối cùng cậu cho ra kết luận.

Sau khi đi hai vòng, cậu đột nhiên nhớ ra, thấp giọng kêu lên, may mà cậu còn nhớ thượng tá Clermont đang ở cạnh, không mất mặt la to.

“Chúng tôi còn một trận đấu nữa, phải làm sao đây?”

Cậu không biết cậu đã hôn mê bao lâu, lẽ nào cuối cùng vẫn vì cậu mà cuộc đấu thất bại sao?

Ian cúi đầu nhún vai cái lên con chip của anh, màn hình hiển thị bắn ra.

Trong phòng lập tức xuất hiện một màn hình toàn diện cỡ nhỏ, có thể thấy được trên đó, đội của Đường Vũ và đội của học viện Đông Phương Trí đã bắt đầu thi đấu!

Đường Vũ che miệng, thầm kêu xong rồi xong rồi!

Nhưng xem một lát, cậu phát hiện, trình tự viên của đội Đông Phương Trí không động đây, giống như một khán giả đứng xem cuộc đấu.

Trên sân đấu.

Người điều khiển của Đông Phương Trí nói: “Nghe nói trình tự viên của các cậu gặp chuyện hôn mê, vì thể hiện công bằng, trình tự viên của chúng tôi cũng sẽ không tham gia trận đấu này, tôi nghĩ trận đấu của chúng ta sẽ kết thúc rất nhanh.”

Tuy Malak cảm thấy bất ngờ với cách làm của đối phương, chẳng qua từ trước tới nay cứ luôn nghe đến quan niệm nhân hòa của Đông Phương Trí, bây giờ gặp mặt, mới phát hiện tố chất của học sinh đối phương quả nhiên rất tốt.

Có điều, cho dù trình tự viên của đối phương không ra đấu, kết cục thất bại của bên mình cũng rất khó xoay chuyển.

Ở vòng bán kết trước họ đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, hiện tại đại khái chỉ có thể làm vài động tác, cơ giáp sẽ vì tiêu sạch năng lượng mà không thể tấn công hay phòng thủ gì nữa.

Nhìn lại đội Đông Phương Trí người ta, trận bán kết của họ nếu so với Kenton mà nói, có thể gọi là thắng lợi nhẹ nhàng, năng lượng hoàn toàn không phải vấn đề.

“%{[*!ijzw&#gxuq83oi]^zf@ Huyết Phong @13720**21yu88pf%)10]+28dp

Có thể đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà đối phương hào phóng loại trừ trình tự viên ra.

Chẳng qua, không đến lúc cuối, Malak vẫn không dễ dàng từ bỏ.

Sau khi trận đấu bắt đầu, Malak và Ken đều sử dụng bản lĩnh lớn nhất, chiêu chiêu nhắm thẳng vào miếng năng lượng của đối phương.

Nhưng, cũng chỉ qua một phút, hai cơ giáp đã trước sau ngừng lại.

Năng lượng dùng sạch hết rồi.

Khán giả trên ghế ngồi đều tỏ vẻ tiếc nuối.

Nếu năng lượng của hai cơ giáp Kenton đủ dùng, với tình trạng chiến đấu một phút vừa rồi, đây sẽ là một trận thi đấu cực kỳ đặc sắc đáng để thưởng thức.

Chỉ tiếc, kết thúc quá sớm.

Kết quả cuộc đấu khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hụt hẫng.

Chung kết không kích thích chút nào, còn bán kết lại trở thành trận đấu đặc sắc nhất.

Tình trạng này không phải chưa từng xảy ra trong các cuộc đấu hàng năm, chẳng qua mỗi lần xảy ra, đều làm người ta phải than thở.

“Nhiều năm nay, xuyên suốt vòng đấu đối kháng của mười sáu đội mạnh sẽ không tiến hành bổ sung năng lượng, đây cũng là để bồi dưỡng ý thức nguy cơ cho người điều khiển.”

“Đồng dạng, gặp phải kẻ địch mạnh ở vòng bán kết, cũng là để giáo dục người tham gia, không phải cuộc chiến cuối cùng mới là cuộc chiến kịch liệt nhất, có lúc một đội quân luôn sẽ bị tổn thất trước trận cuối cùng, cho nên, bất kể lúc nào cũng không thể khinh địch.”

Đường Vũ cũng xem hết trận đấu, nghe xong đánh giá của ban tổ chức về vòng đấu, trong lòng hơi thất vọng vì thành tích cuối cùng của họ.

Cho dù cậu không phải nhắm vào giải quán quân, nhưng cũng từng cho rằng họ nhất định sẽ chiến thắng, khó tránh khỏi sẽ thất vọng.

Ngoài thất vọng ra cậu còn cảm thấy khá vui vẻ, chính là vì thượng tá Clermont ngồi cạnh cậu xem hết cuộc đấu, hơn nữa còn giảng giải những lời trên, cho cậu hiểu rõ, mục đích của đấu đối kháng không phải là chọn ra người đứng đầu, mà để xây dựng lòng tin và tín niệm đánh bại tất cả đối thủ cho người tham gia.

Cuộc đấu kết thúc rồi, mọi người cũng bắt đầu ra ngoài, trên màn hình cũng không còn gì đáng xem.

Đường Vũ bỗng thấy hiếu kỳ tại sao thượng tá lại xuất hiện ở sân đấu, cho dù cảm thấy thượng tá muốn làm gì cậu cũng không nên hỏi, nhưng lòng hiếu kỳ đã chiến thắng một chút chút sợ hãi đối với thượng tá.

“Tại sao anh lại vào sân đấu?” Đường Vũ hỏi.

“Vì cậu.”

Đối phương bình thản nói ra một câu không chỉ khiến Đường Vũ giật mình.

19tttdh.2|!4410%/km:{@ Lightraito44 @44|=hl60?^42485399jz69dhrd

Đường Vũ lại cảm thấy tim mình bắt đầu đập thành thịch mất khống chế, nhiệt độ trên mặt cũng muốn tăng lên.

“Từng có một trình tự viên, vào lúc thi đấu khu vực não dị thường mà chết.” Ian không chú ý đến phản ứng của Đường Vũ, nói tiếp: “Có lẽ cậu không ý thức được, vừa rồi khu vực não của cậu đã sinh ra dị thường.”

Theo lý mà nói, chỉ có người mức độ sử dụng não 50%, mới có khả năng sinh ra phản ứng phụ là khu vực não bất thường, nhưng mức độ vận dụng của Đường Vũ chỉ có 45%, tại sao lại sinh ra phản ứng mãnh liệt như thế.

Ian nói xong, mới quay sang nhìn Đường Vũ, chỉ cảm thấy sắc mặt đối phương hơi đỏ, cũng không nghĩ nhiều, nói: “Học viên bổ khuyết, cậu cần nhìn rõ thực lực của mình, làm việc theo khả năng.”

Đường Vũ cảm thấy cực kỳ xấu hổ về những suy nghĩ lung tung của mình vừa rồi, lại nghe câu nói nghiêm khắc cuối cùng của đối phương, cảm thấy hơi buồn.

Cậu cũng biết lúc đó mình rất gượng ép, nếu có thể tùy ý bản thân ngắt đi, thì cậu không cần phải chịu đựng thống khổ cường liệt đó.

Nhưng cậu không muốn từ miệng người khác nghe được mấy lời như “học sinh tiến cử của thượng tá Clermont chẳng qua cũng chỉ thế thôi”, cho dù trước kia người ta chỉ chỉ trỏ trỏ cậu, cậu cũng chưa từng để ý, nhưng cậu cảm thấy nếu cậu bôi đen thân tượng của mình, thì cậu không cách nào tha thứ bản thân.

Hiện tại, thượng tá bảo cậu làm việc theo khả năng, là đang nói cậu không tự lượng sức mình sao?

Ian Clermont cảm thấy hơi khó chịu, cảm xúc này tuyệt đối không nên xuất hiện trên người anh, nhưng khi anh nói xong câu đó, học viên bổ khuyết lộ vẻ thất vọng và buồn bã khó che giấu, anh cảm nhận được rõ ràng mình đang khó chịu.

Học viên bổ khuyết này lại thích hơn người muốn giành thắng lợi đến thế sao, lẽ nào ngay cả thân thể cũng không quan tâm?

Trong đầu anh xuất hiện từng vấn đề không cách nào giải thích, chuyện này trước đây là chưa từng có.

Anh bảo đối phương làm việc theo khả năng, là hy vọng đối phương đừng làm bản thân bị thương, lời như vậy, học viên bổ khuyết không thể nghe lọt nổi sao?

Không biết thượng tá chỉ hy vọng cậu không bị thương, Đường Vũ hiểu lầm ý anh, thấp giọng nói: “Tôi biết rồi.”

Quả nhiên, không giành được hạng đầu, quả thật rất đáng thất vọng.

Đường Vũ đẩy hết cảm giác thất vọng lúc này lên thành tích thi đấu không mấy lý tưởng.

Bầu không khí trong phòng y tế dường như ngưng đọng lại, hai người trong phòng đều không nói gì.

Đối với bầu không khí này, Đường Vũ quen đến không thể quen hơn, cậu biết lúc này cậu cần nói gì đó để phá tan lúng túng.

Đương nhiên, cậu cũng biết phá tan lúng túng chỉ là suy nghĩ cá nhân của mình, có lẽ thượng tá căn bản không để ý đến bầu không khí, ngược lại cảm thấy yên tĩnh chút tốt lắm.

Nhưng cậu chịu không nổi.

“Thượng tá, vừa rồi anh đề cập đến khu vực não bất thường, nhưng tôi không có cảm giác gì cả.”

Thấy Đường Vũ không còn tối tăm nữa, Ian không phát hiện anh vô thức thở ra nhẹ nhõm.

“Cậu không cảm giác được, trên thực tế, cái đó cần phải có ý thức đi tìm kiếm, mới có thể hiểu được cảm giác đó.” Nhưng trên thiết bị giám sát đặc biệt của ban tổ chức sẽ có một hàng trị số, trong đó có một khoảng chính là giám sát dao động khu vực não, để phòng ngừa lại có trình tự viên chết vì thi đấu.

bimu57xv1v&{,.11zd25xgzr@ Lightraito @%|31cf98yu78.[etobqy=‘2941//

Cái này dính đến một vài bí mật, Ian không nói cho Đường Vũ biết.

“Vậy...” Đường Vũ ngẫm nghĩ, “Vậy tôi phải... không chế thể nào đây?”

“Như tôi đã nói với cậu vừa rồi, nhìn rõ thực lực, làm theo năng lực của mình, đừng miễn cưỡng bản thân, vậy sẽ không bị thương. Giai đoạn đầu có thể khống chế.” Nhưng nếu khống chế không tốt, để tiến vào giai đoạn giữa giống như Elijah, thì sẽ vô thức sinh ra ảnh hưởng đến não.

Đường Vũ lặng lẽ lặp lại lời Ian, đột nhiên hiểu ra, lẽ nào trước đó thượng tá bảo cậu làm theo khả năng, thật ra là đang quan tâm cậu sao?

Cho dù cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng Đường Vũ vẫn không nén được niềm vui, cứ coi như cậu tự an ủi mình vậy.

Không biết bản thân đã nói gì khiến học viên bổ khuyết lại biểu hiện vẻ tràn trề sức sống, nhưng Ian cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Đoán chừng bọn Malak chắc đã đi gặp các giáo viên hướng dẫn của Kenton, Đường Vũ đành phải nói: “Thượng tá, tôi phải về rồi.”

Mỗi lần tạm biệt thượng tá, cậu luôn có một cảm giác luyến tiếc kỳ quái, cậu sắp quỳ lạy trái tim thiếu nữ của mình mất rồi.

“Tôi tiễn cậu.”

Ngoài dự liệu, thượng tá lại nói muốn tiễn cậu!

Trái tim thiếu nữ bị đè ép chặt chẽ lại muốn ra ngoài nhiều loạn, chẳng qua Đường Vũ an ủi bản thân, đàn ông cũng có quyền được muốn tiếp cận với thần tượng! Trái tim thiếu nữ thì trái tim thiếu nữ đi!

Ra khỏi phòng y tế, Đường Vũ mới biết độ nổi tiếng của mình bây giờ cao cỡ nào.

Cậu đương nhiên không biết cậu bị thượng tá ôm như công chúa đến phòng y tế, tất cả mọi người đều suy đoán quan hệ của hai người, ánh mắt nhìn Đường Vũ tràn đầy hiếu kỳ và nghiên cứu.

May mà Đường Vũ cũng bị người ta chú ý quen rồi, không cảm thấy có gì không đúng, đi hơi chệch ra sau thượng tá một chút.

Trong lúc đi, cậu nhận thấy thượng tá cúi đầu nhìn máy thông tin, khí áp trên người đột nhiên hạ thấp không ít.

Tuy hiếu kỳ, nhưng cậu không dám hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thấy đã sắp đến khu ký túc xá của Kenton, Ian dừng bước.

“Cậu về đi.” Anh nói.

“Vâng, thượng tá, cảm ơn anh đã chăm sóc.” Đường Vũ vẫy tay chào anh, luyến tiếc quay người, đi về chỗ ở của mình.

Ian nhìn theo mãi đến khi Đường Vũ biến mất trong tòa nhà đó, rồi mới quay người đi.

*[xj90yc)#lj:‘50%\$&#\$/rz38@ Lightraito @ajsq?989444\$?qc36rpay21

Từng bước của anh tràn đầy khí thế, vẻ mặt không giận mà uy, tất cả người cản trước mặt anh đều vô thức nhường ra một con đường.

“Mở video giám sát ra.” Kinh ngạc bởi khí thế bất thiện trên người anh, Noah nói: “Vấn đề có lẽ xuất hiện ở đây.”

Không ngờ Ian vừa nhận được tin của hân đã lập tức về đây, Noah tìm một hồi mới tìm được đoạn video mà hân đã nói.

Trên đó chính là trận thi đấu đầu tiên của Kenton trong vòng mười sáu đội mạnh, có một quả đạn pháo đã bắn về phía cơ giáp của Ken.

Cho video chạy chậm, dùng phương pháp kỹ thuật phân tích các thành phần của đạn pháo, họ phát hiện bên trong có nguyên tố vi lượng phi thường, một nhóm nguyên tố mang tính phóng xạ nhỏ nếu không kiểm tra kỹ tuyệt đối sẽ bỏ qua, mang theo vật chất nào đó, bắn lên người Đường Vũ, phần lớn trong đó đều rơi lên tay phải của cậu.

“Cuộc đấu bây giờ cạnh tranh thật kịch liệt, thủ đoạn gì cũng sử dụng được.” Noah cảm thấy không có gì đáng để làm lớn chuyện cả, “Cuộc đấu trước kia cũng làm chuyện này nhiều lắm, ban tổ chức nhiều lắm cũng chỉ giảm một tên trong danh sách tham gia thi đấu vào năm sau của họ thôi.”

Nhưng khi hân nói xong, quay sang nhìn Ian, tim đập thành thịch hai cái, vẻ mặt đối phương tuyệt đối không chỉ là lạnh nhạt bình thường, bên dưới sự lạnh nhạt, xen tạp một chút lửa giận che giấu cực sâu.

49. Chương 49: Thượng Tá Bệnh Vực Người Mình

Làm cộng sự nhiều năm, hơn nữa từng là bạn tốt sống vai tác chiến, Noah biết rõ tính tình của vị thượng tá bên cạnh.

am,!50/[!]]fi1072at~‘~#tZXkhj‘#@ Light-Raito44 @,:&!nx23685786219569pk

Anh lạnh nhạt kiêu lời khiếm khuyết tình cảm, cho nên cũng rất hiếm khi tức giận, trong ấn tượng của hân chỉ có vài lần, cũng toàn là vì chính phủ liên bang đoạt đi đãi ngộ của một vài binh lính, khiến anh cảm thấy không vui.

Nhưng có thể khẳng định một điều, theo hân biết, Ian chưa từng tức giận vì một ai, hướng chỉ là phần nợ!

Cái này đúng là tin lớn, Noah thầm nghĩ.

Có người sắp xui xẻo rồi, mà hắn sắp có não nhiệt để xem.

Sau khi Đường Vũ về ký túc xá, vốn đã chuẩn bị sẵn sẽ bị bạn học chế nhạo trào phúng, ai biết học sinh nào thấy cậu cũng chẳng tới kích thích cậu, ngược lại thân thiện nhìn cậu, thậm chí có người mỉm cười gật đầu với cậu.

Tình trạng này khiến Đường Vũ trở nên cảnh giác, học sinh Kenton lẽ nào đổi tính rồi? Sao đó đột nhiên nhớ tới cảnh buổi sáng, xem ra các bạn học đã hoàn toàn “hóa chiến tranh thành tơ lụa” với cậu.

Giáo viên thấy cậu cũng đi qua, võ vai cậu nói biểu hiện rất tốt: “Em đã tận lực rồi, thầy vốn không xem trọng cách bố trí của Malak, nhưng em ấy luôn nói tin vào thực lực của em, không ngờ thầy thật sự đã đánh giá thấp em rồi.”

Đường Vũ nghe mà chột dạ không thôi.

Luôn bị người ta xem thường, bây giờ đột nhiên nhìn cậu bằng con mắt khác, cậu còn chưa thích ứng nổi.

Cho đến khi cậu thấy Phùng Dương kéo đám người Malak hùng hùng hổ hổ đi ra, mới thoát thân khỏi ánh mắt an ủi của giáo viên.

Mấy người đó thấy Đường Vũ, đều sửng sốt.

Phùng Dương không ngờ được gặp Đường Vũ nhanh như vậy, sau khi khựng lại một chút lập tức buông Malak ra, chạy lại chỗ Đường Vũ đánh giá cậu: “Không sao chứ? Sao lại về đây rồi, chúng tôi đang định đi thăm cậu.” Giọng nói mang âm mũi rất nặng.

“Không sao rồi, thượng tá nói vật chất có hại đã được trao đổi chất xóa sạch rồi.” Đường Vũ nhún vai nói.

Lúc này Phùng Dương mới lộ vẻ an tâm, sau đó lại dựng mày lên, chỉ trỏ Đường Vũ nói: “Không phải tôi đã từng nói với cậu đừng khoe tài sao! Cậu nhìn xem cậu khiến mình thành thế nào rồi!”

“Thượng tá đang xem mà, tôi không muốn làm anh ta mất mặt.” Đường Vũ nói thật.

“Cậu! Cậu hết cứu rồi!” Phùng Dương tức chết, trước đó cậu chính vì không muốn Đường Vũ miễn cưỡng, mới đặc biệt giấu tin Carlos nói, không cho Đường Vũ biết Ian sẽ đến.

Ai biết hai người này rất có duyên! Tự gặp mặt nhau!

Phùng Dương tức đến mức tóc cũng muốn thẳng ra, thấy gần đó có quá nhiều học sinh và giáo viên xem não nhiệt, liền kéo Đường Vũ về phòng.

“Đường Vũ, có thể cậu gặp phiền phức rồi.” Đóng cửa xong, Phùng Dương liền nói.

Đường Vũ nghe xong giật mình, cậu nhìn Phùng Dương, phát hiện đối phương không phải đang đùa, mà cực kỳ nghiêm túc, tim cậu thắt chặt, hỏi: “Phiền phức gì?”

Lẽ nào vì cậu không thể tham gia chung kết, nên trường muốn trừng phạt cậu?

“Trận đấu của cậu biểu hiện quá tốt, khiến người nhiều chú ý, khụ khụ.” Phùng Dương ho hai tiếng, nói tiếp: “Tôi vốn không muốn cho cậu biết, chỉ muốn cậu kín kẽ chút, ai biết cuối cùng cậu vẫn tự khiến mình trở thành trung tâm chú ý!”

ay919fnxi|!bl{/tl57{}}@ Light @^!lrgn&|1534?bx89kafp

“Gây chú ý thì sao?” Đường Vũ khó hiểu, “Không phải cậu cũng có rất nhiều người chú ý sao?” Lại nói, thể hiện thực lực của mình cho người khác xem lẽ nào không đúng sao?

“Cái này không giống!” Phùng Dương suy nghĩ một chút, cuối cùng cắn răng, nói với Đường Vũ: “Thứ tôi sắp cho cậu biết là bí mật liên bang, nhớ đừng nói với người khác.”

Thấy Đường Vũ gật đầu, Phùng Dương mới rù rì nói.

“Liên bang có trên mười tỷ nhân khẩu, thiên tài thể nào cũng có một đồng, nhưng tại sao cho đến hiện tại cấp cao nhất của trình tự viên chỉ là cấp thứ đế? Mức độ sử dụng não 55%? Cậu có từng suy nghĩ chưa?”

Đường Vũ lắc đầu, cậu cho rằng đây là cực hạn của nhân loại, lẽ nào không phải?

“Tôi cho cậu biết, người có trị số cao hơn cái này, không phải không có, mấy chục người thì cũng phải có một người, nhưng liên bang không bồi dưỡng họ thành trình tự viên.”

“Tại sao?” Đường Vũ hỏi.

“Trình tự viên đều là người phục vụ cho người điều khiển, cái này cậu biết rồi đó. Cậu nghĩ đi, liên bang có được bao nhiêu Ian Clermont? Tinh thần lực không đạt đến 750, căn bản cũng không cần trình tự viên có trình độ quá cao. Lúc trước khi liên bang biết được tinh thần lực cực cao của Ian, đặc biệt chọn Elijah cho anh ta, rồi bồi dưỡng thành trình tự viên chuyên thuộc cho Ian. Nếu một khi có người điều khiển có tinh thần lực cao hơn anh ta, có thể liên bang lại chọn ra người có mức độ sử dụng não cao để bồi dưỡng thành trình tự viên.”

Đường Vũ mơ hồ gật đầu: “Cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

“Người có mức độ sử dụng não cao hơn 50%, một khi bị liên bang phát hiện, đều sẽ bị điều động vào viện nghiên cứu liên bang, trở thành nhân viên nghiên cứu. Cậu nghĩ đi, cậu muốn làm trình tự viên, hay muốn làm nhân viên nghiên cứu cả đời!”

Lúc này Đường Vũ mới hiểu hàm ý của Phùng Dương.

Khó trách trước đó Lunerb từng hỏi cậu có biết mức độ sử dụng não vượt quá 50% thì sẽ xảy ra chuyện gì không, khi ấy cậu cho là mình sẽ bị kéo đi nghiên cứu, kết quả lại là đi nghiên cứu người khác sao?

“Mức độ sử dụng não của tôi là 45%.” Đường Vũ nói nhỏ, trong lòng cậu không nắm chắc, dù sao khi đó bị Lunerb ngắt ngang, nếu không ngắt ngang, sẽ tăng lên bao nhiêu cậu cũng không dám nói.

“Có lẽ máy của trường bị hư rồi, có thể nào thì cậu cũng không thể thấp hơn tôi được.” Phùng Dương không thể không rầu rĩ thừa nhận điều này.

So với việc mình không phải là thiên tài cao nhất của Kenton, cậu để ý an nguy và chuyện đi hay ở của Đường Vũ hơn.

“Tạm thời đừng nói cái này.” Đường Vũ vực tinh thần dậy, “Cậu xác định tôi sẽ bị cưỡng chế triệu tập chỉ vì một cuộc đấu sao?”

Phùng Dương gật đầu, “Lúc đó liên bang cũng muốn dẫn tôi đi, nhưng người nhà tôi còn có anh tôi đều phản đối mãnh liệt, không biết cuối cùng họ đã hứa gì với liên bang, tôi mới có thể tiếp tục làm trình tự viên. Cái người 55% của Đông Phương Trí đó, chắc chắn cũng có gia thế.”

] ^493xg69bz97yq&#^*.io#:+(@ Lightraito @ksdl84&]]],eghomc8777xd8)=

“Hình như, tôi thật sự sắp phiền phức rồi.” Đường Vũ cười khổ.

Thối đời gì thế này, lo lắng mức độ sử dụng não không đến 30% Kenton sẽ không cần cậu, sau đó kiểm tra mức độ sử dụng cao rồi bây giờ lại lo lắng bị người ta cướp đi.

Phùng Dương vỗ vai cậu, an ủi: “Thật ra tôi cũng không dám khẳng định hoàn toàn, đến lúc đó chắc chắn họ sẽ kiểm tra mức sử dụng não của cậu lần nữa, nếu vẫn là 45% thì không nói chắc được nữa... cho dù cao hơn, làm nhân viên nghiên cứu cũng không phải là công việc khổ sai gì, chỉ là hơi nhàm chán, có lẽ quả thật sẽ nghiên cứu cái gì có ý nghĩa.”

“Cậu đừng an ủi tôi nữa.” Đường Vũ nói.

“Nếu thật không được, cậu đi nói với Ian, tôi tin nếu anh ta mở miệng, chính phủ không dám động vào cậu.”

Đường Vũ giật bắn người, sao cậu có thể thể tạo phiền toái cho thượng tá Clermont chứ!

Nhưng, nếu thật sự có ngày đó, đại khái cậu cũng sẽ thử xem...

Đường Vũ gãi đầu nói: “Không nghĩ nữa, đến lúc đó hẵng nói!”

“Đúng rồi.” Đường Vũ chú ý đến trạng thái của Phùng Dương, hỏi cậu ta: “Cố hòng cậu sao vậy? Ho hơi nhiều đó?”

Vừa nói xong Phùng Dương lại ho mấy tiếng, lắc đầu nói: “Không sao, có thể là do nhiệt độ ở đây không thích hợp với tôi, có hơi lạnh thôi.”

“Không sao chứ, hôm kia cậu phải thi đấu cá nhân rồi.”

“Không sao, chắc sắp khỏi rồi.”

Hai người nói xong, thì nhận được thông báo, sắp tổ chức nghi thức khen thưởng vòng đấu đoàn đội, hai người liền chỉnh lại trang phục rồi đi theo đội ngũ Kenton đến hội trường.

Đường Vũ trầm nghĩ, đều tại Phùng Dương nói cậu có thể bị triệu tập làm nhân viên nghiên cứu, nên khi Kenton được đọc tên đứng thứ nhì, cậu không có bao nhiêu thất vọng.

Ngược lại hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm nổ, còn kịch liệt hơn khi công bố hạng nhất.

Đường Vũ nghĩ, đại khái là vì trận đấu của họ đã đạt được thừa nhận của tất cả mọi người.

Nghĩ thế, cho dù không đạt được hạng nhất, cậu cũng cảm thấy được an ủi không ít.

Đường Vũ tự thấy đã tận toàn lực, kết quả này cậu cũng không cảm thấy buồn.

Có một điều bất ngờ là, sau khi khen thưởng hoàn tất, ban tổ chức còn tuyên đọc một bản thông báo.

Học viện Firth vì sử dụng vật phẩm cấm trong quá trình thi đấu dẫn đến có người bị thương, hủy bỏ tư cách tham gia thi trong ba năm, đồng thời hủy luôn tất cả thành tích của lần thi này, còn thông báo phê bình từng người trong đội đã phạm quy.

Những người đó sau khi về trường chắc cũng không tốt lành gì.

Tất cả mọi người nghe xong đều liên tưởng đến trình tự viên có biểu hiện khác thường trong cuộc đấu, tiếp theo hội trường ồ lên.

“Thượng tá Clermont quả nhiên đã ra tay rồi! Hủy tư cách tham gia đấu ba năm của Firth, hình phạt này nặng hơn trừng phạt phạm quy mọi năm nhiều lắm! Lần này Firth sụp hố nặng rồi!”

“Ai bảo bọn họ đắc tội ai không tốt, mà cứ muốn gây sự với người của thượng tá, nếp sống này cần phải trừng trị nặng!”

“Trình tự viên đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Thật sự chỉ là một học sinh nghèo thôi sao?”

“Thượng tá cũng bệnh vực người của mình, đột nhiên cảm thấy anh ấy càng thêm đẹp trai rồi! Sùng bái anh ấy muốn chết rồi làm sao đây!”

Đường Vũ không biết, cậu lại một lần nữa trở thành trung tâm của dư luận, cậu nhớ thượng tá từng nói ban tổ chức sẽ điều tra những người gây bất lợi cho cậu, không ngờ có kết quả nhanh vậy.

Hơn nữa trừng phạt nặng đến thế, có lẽ cũng là do thượng tá thêm áp lực.

Đường Vũ cảm thấy trong lòng ấm áp, cho dù lúc đó đau không muốn sống, nhưng lúc này nhớ lại thì không còn cảm giác gì.

Không ngoài dự liệu của Phùng Dương, sau khi kết thúc lễ khen thưởng, nhà trường gọi Đường Vũ đi.

Đường Vũ thấp thỏm đi gặp hiệu trưởng Kenton – một trong những người tổ chức cuộc đấu lần này.

Một năm rưỡi không gặp, cậu đã chẳng còn chút ấn tượng nào với vị hiệu trưởng đó.

Nhưng khi gặp đối phương, Đường Vũ lại cảm thấy khá quen mắt, đặc biệt là hai nhúm râu của ông...

Hiệu trưởng cũng mặc cậu nhìn, cứ giữ vẻ cười híp mắt, còn sờ râu mình.

61hz&^+&untd88qz?]])91wh@ huyetphong @/41antf{*::838xj')

Óc Đường Vũ chợt sáng lên, gần như thấp giọng gọi ra: “Abner?”

Nụ cười của đối phương càng đậm, nếp nhăn do nụ cười tạo ra khiến người này lớn hơn tuổi thật không ít.

“Có thể đoán ra thầy gọi em đến có chuyện gì không? Em Đường Vũ?” Abner cười hiền từ.

Diện mạo trên mạng của Abner nhất định đã được chỉnh sửa, lúc đó cậu không hề liên tưởng đối phương với hiệu trưởng Kenton từng gặp mặt một lần.

Đường Vũ nghĩ đến Lunerb, sau đó liền nhớ ra, Lunerb có thể “làm công” cho Abner, có lẽ quan hệ của hai người cũng không cạn, lẽ nào Lunerb cho Abner biết chuyện độ sử dụng não của cậu không chỉ là 45%?

Đường Vũ đã gần tiếp cận chân tướng, cậu không vội mở miệng, chỉ cẩn thận lắng đầu, tuy ánh mắt sâu thẳm của đối phương làm cậu cảm thấy chút trò thông minh vặt của mình đã bị đối phương phát giác.

Chẳng qua Abner không biểu hiện khó chịu, mà nói thẳng: “Chuyện mức độ sử dụng não của em, quả thật là Lunerb cho thầy biết, thầy đã cố ý che giấu giúp em, nhưng lần thi đấu này, biểu hiện của em quá đột xuất, làm nhiều người nhìn ra được em không bình thường.”

Abner bưng ly nước lên uống, tiếp tục nói; “Cho nên thầy cũng không còn cách nào, đáp ứng yêu cầu của viện nghiên cứu liên bang, đến làm thuyết khách. Thật ra làm nhân viên nghiên cứu không có gì không tốt, chẳng qua sẽ yêu cầu em mai danh ẩn tính, giữ kín tất cả bí mật. Mà hạng mục nghiên cứu, em cũng được xem qua rồi, cũng giống như cái trên tay em bây giờ.”

Abner nói xong, chớp mắt, giống một lão ngoan đồng.

Đường Vũ nghĩ đến việc Abner trả tiền lương cao để cậu nghiên cứu vấn đề giải quyết dao động tinh thần lực, lúc đó cậu đã thấy lạ tại sao ông tìm cậu, thì ra đã nhắm vào cậu từ lâu rồi...

“Em còn chọn lựa nào khác không?”

Abner tiếc nuốt lắng đầu: “Trước mắt em không có điều kiện cự tuyệt. Thu nhập và đãi ngộ của nhân viên nghiên cứu đều rất tốt, em có lý do gì cự tuyệt chứ?”

“Nghe có vẻ không được tự do cho lắm.” Đường Vũ sờ mũi.

Abner gật đầu tán đồng, nhưng vẫn khuyên Đường Vũ: “Em suy nghĩ thêm đi, làm nhân viên nghiên cứu có ý nghĩa trọng đại hơn làm một trình tự viên. Mỗi một vấn đề em giải quyết, đều sẽ tạo phúc cho trên mười tỷ nhân loại Hick.”

Cho dù Abner nói nhân viên nghiên cứu vừa vĩ đại vừa giống như thành phần tri thức cao lớn, nhưng Đường Vũ vẫn cảm thấy, làm một trình tự viên thích hợp với mình hơn.

Nếu trước khi vào Kenton học, có người nói với cậu những lời trên, cậu tuyệt đối sẽ dao động rồi lao vào vòng tay của viện khoa học cao cấp liên bang đó, nhưng trong một năm rưỡi học tập thực hành, cậu lĩnh ngộ được rất nhiều, cũng đã vô số lần xây dựng kế hoạch cuộc sống cho mình.

Nhưng mỗi kế hoạch cuộc sống cậu đưa ra, đều là cậu trở thành một trình tự viên, mà không phải làm nhân viên nghiên cứu sinh sống trong bí mật liên bang, tuy rất quan trọng nhưng lại không có tự do.

Abner không cưỡng ép cậu phải lập tức tỏ thái độ, mà bảo cậu về suy nghĩ kỹ.

Nhưng Đường Vũ cảm thấy nếu chuyện này không xuất hiện khả năng chuyển biến, với năng lực của cậu thì đừng mơ bảo vệ được quyền lợi của mình.

Dù sao khi Phùng Dương cho cậu biết chuyện này đã rất thận trọng, còn nói đó là bí mật liên bang, hiện tại cậu đã được báo cho biết bí mật này, làm sao được thả đi dễ dàng?

Đường Vũ nhanh chóng vắt óc nghĩ đủ mọi cách, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Sau khi về phòng, cậu phát hiện trong phòng rất yên tĩnh.

“Phùng Dương?”

Đường Vũ nghe âm thanh truyền ra từ phòng ngủ của Phùng Dương, cậu qua xem thử, phát hiện người kia đang cuộn trong chăn, sắc mặt không bình thường, mồ hôi rịn đầy, toàn thân run rẩy yếu ớt.

Đường Vũ vội đưa Phùng Dương đến phòng y tế, được báo cho biết là bị cảm nặng, cần phải theo dõi điều trị trong 24 tiếng.

Đường Vũ ngồi cạnh giường Phùng Dương, lo lắng không dám rời khỏi một bước.

Nhưng Phùng Dương đang bệnh nặng vẫn mong nhớ đến cuộc đấu trình tự viên hôm kia, miệng vô lực kêu nhất định phải tham gia.

“Tình trạng của cậu bác sĩ nói trong 72 tiếng không thể rời khỏi phòng theo dõi.”

Phùng Dương kêu một tiếng thảm thiết, sau đó đột nhiên túm chặt Đường Vũ, hung tợn nói: “Cậu! Đi thi đấu thay tôi!”

50. Chương 50: Âm Thị Tâm Lý

Nghe Phùng Dương bảo mình tham gia thi đấu, Đường Vũ suýt nhảy bắn lên.

(:966226bn?!914420}.xhgx[(:,@ Light @161622qh(+up85%+km84ro693

“Sao được chứ! Tôi không chuẩn bị gì cả!”

“Có gì cần chuẩn bị chứ.” Phùng Dương suy yếu nói: “Không khác gì với kỳ thi cuối kỳ của chúng ta hết, chẳng qua đề mục thâm sâu hơn một chút, cách tính phức tạp hơn, cậu đi không vấn đề gì đâu.”

“Cậu xem trọng tôi quá rồi...” Đường Vũ thấp giọng thở dài: “Tôi chẳng qua bị Malak lừa nên mới một mình chăm lo cho hai người điều khiển, nếu là bây giờ, Malak cho tôi biết sẽ bố trí như vậy, tôi nhất định không đồng ý, cho nên tôi cũng không có bản lĩnh thật gì.”

Phùng Dương lại ho sù sụ mấy tiếng, ho đến chảy nước mắt: “Bảo cậu đi thi đi, đừng phí lời với tôi!”

“Bệnh còn dữ vậy nữa.” Một âm thanh âm trầm vang lên ngoài cửa phòng.

Lời vừa dứt, thì thấy một bóng người cao lớn bước vào, mái tóc đỏ rực, sắc mặt lạnh lẽo dị thường, chính là Malak.

“Tôi dữ với cậu ta thì sao, cậu ta còn không nói, liên quan gì đến cậu!” Tính cách của Phùng Dương vẫn như đạn pháo, chạm chút là nổ.

Malak không để ý đến cậu ta, mà nói với Đường Vũ: “Hôm nay vất vả cho cậu rồi, chắc chắn thân thể rất mệt, về nghỉ ngơi đi, có tôi đây rồi.”

Phùng Dương nghe thế, sắc mặt còn kém hơn, muốn nói gì nhưng một tràng ho sù sụ kéo đến gây ảnh hưởng chẳng nói được.

“Cậu ta bảo cậu đi thi đấu, cậu cứ đi đi.” Malak nói xong, đuổi Đường Vũ đi.

Tuy rất lo cho Phùng Dương, nhưng Đường Vũ quả thật mệt mỏi vô cùng, chỉ sợ cậu cũng không cách nào chăm sóc Phùng Dương, huống chi cậu cũng tin Malak sẽ không bạc đãi Phùng Dương, nên yên tâm đi về.

Sau khi xoay người đi cũng không chú ý đến ánh mắt hơi kinh hoảng của Phùng Dương.

“Đồ chơi mới của cậu đi rồi, cậu thất vọng sao?” Giọng của Malak vẫn lạnh lẽo, rất xứng với mặt hắn.

“Cậu... khụ khụ! Liên quan gì đến cậu!” Phùng Dương tức đỏ mặt, dứt khoát quay đầu đi, không nhìn tên tóc đỏ nữa.

883zw:%39'}42:~95{mq}(@ Lightraito @981710.^36zecf51no#)

Malak cũng không để ý, nói: “Cậu ta có biết cậu có bệnh không?”

“Mẹ nó cậu mới có bệnh!” Nhưng hoàn toàn không phù hợp nội dung nói, ngữ khí của Phùng Dương để lộ rõ sự chột dạ.

“Dù tôi có bệnh, cũng sẽ không tùy tiện chơi thân thể người khác.” Malak nhìn vách tường trắng tinh của phòng y tế, nói ra lời khiến người ta nghe xong nhất định sẽ nổ tung.

“Tôi chơi khi nào... tôi chỉ sờ thôi, thì sao chứ!” Phùng Dương quay đầu lại, trừng mắt nhìn Malak.

Ngũ quan của Phùng Dương cực kỳ tinh xảo, lông mi dày và dài, hai mắt vì ho mà đầy hơi nước, còn hơi đỏ lên.

Hầu kết Malak nhúc nhích một chút, âm trầm nói: “Để tôi sờ lại.”

Hôm sau khi Đường Vũ đến thăm Phùng Dương, kinh ngạc phát hiện khỏe môi Malak bầm xanh.

“Lông Cừu, cậu đánh cậu ta?” Đây gần như là phản ứng đầu tiên của Đường Vũ.

Với thân thủ của Malak, nếu không phải tự nguyện chịu đánh, có mấy ai có thể chạm vào hắn?

Tính cách của Phùng Dương kém như thế, tính ra là do Malak hầu hạ không tốt, nên cậu tức giận.

ju/\$ao43zo5587/{ {sf^+il.{,*@ Lightraito @+ %15\$.25})12sr88:‘7198ur82oc

Phùng Dương vẫn còn bệnh nằm trên giường, ăn chút bữa sáng Đường Vũ mang tới, sau đó cuộn chăn quay người nhìn cửa sổ, ngắm cảnh tuyết.

“Cậu ta sao vậy?” Đường Vũ hỏi Malak.

“Cậu ta có bệnh.” Malak chẳng bận tâm nói.

“Tôi biết mà.” Nếu không đến phòng y tế làm gì!

“Tôi qua tôi trị cho cậu ta, có thể đang khỏe lại.”

Đường Vũ nghe được ý cười trong lời Malak, nhưng lại nghĩ là không thể nào, nên cũng không đặt trong lòng.

Malak sẽ cười sao? Mặt trời mọc từ hướng tây mới xảy ra.

Phùng Dương đã báo lại với giáo viên, yêu cầu Đường Vũ thi đấu thay mình.

Giáo viên cũng hiểu mà đồng ý, trước mắt, quả thật không có người nào thích hợp tham gia thi đấu hơn Đường Vũ.

Dù sao học viện không muốn lãng phí danh sách có hạn, mà Đường Vũ biểu hiện ưu tú trong thi đấu đồng đội, có thể nói là phi thường xuất sắc, cho nên giáo viên cũng tràn đầy trông đợi.

Đường Vũ bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này, chỉ có thể an ủi bản thân, tận lực lấy thành tích tốt, chỉ có đủ ưu tú, mới có thể tranh thủ nhiều lợi ích cho mình...

Độ chú ý của thi đấu cá nhân không cao như thi đấu đoàn đội, khoa trình tự xếp ở ngày thứ hai, Đường Vũ cũng tranh thủ thời gian một ngày duy nhất, xem hết một lượt cuộc đấu của khoa trình tự hằng năm.

May mà trước đó vì có nghiên cứu thi đấu đội, cậu đã xem qua không ích video thi đấu cá nhân.

Tuy không nắm chắc lắm, nhưng có lẽ thành tích sẽ không quá mất mặt.

Hiệu trưởng Abner của Kenton đang chỉnh lại thông tin về học sinh tham gia đấu, thì nhận được tin tức do viện nghiên cứu gửi đến.

Xem tin xong, Abner lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, còn có một chút không vui khó thể nhận thấy, nghĩ nghĩ, ông mở yêu cầu liên lạc hình ảnh với một người.

Khi gương mặt kiên nghị của đối phương xuất hiện trên màn hình hiển thị, Abner thân thiết chào hỏi: “Chào buổi tối, Ian.”

kofajm^%‘)mo7562|uk.+86721@ Huyetphong143 @467906921wwhbp1egcl14

“Chào ông, Abner.”

“Tôi vừa nhận được tin của viện nghiên cứu, nói hủy bỏ triệu tập Đường Vũ vào đó, là chủ ý của cậu?”

“Đúng.”

“Tại sao?” Abner vờ chòm râu bên phải, “Làm nhân viên nghiên cứu không phải rất tốt sao, an ổn, được tôn kính.”

“Tôi tin làm nhân viên nghiên cứu không phải là nguyện vọng của cậu ta.”

“Hả? Cậu là vì bản thân cậu đúng không?” Abner bình thường hiền từ lúc này cũng tỏ rõ khí thế bức người, “Muốn để cậu ta thay thế Elijah?”

“Có thay thế hay không, do cậu ta tự chọn lựa, cậu ta không nên bị những người khác quyết định cuộc đời sau này.”

Đối với sự thừa nhận ngầm của Ian, Abner hơi kinh ngạc, sau đó thở dài nói: “Tôi cũng là vì tốt cho cậu ta, chẳng qua nếu đã là ý của cậu, người của viện nghiên cứu nhất định sẽ không miễn cưỡng cậu ta nữa, dù sao bọn họ nợ cậu một ân tình. Cũng tốt, để Đường Vũ lưu lại, Kenton lại có một chiêu bài sống.”

Ian không tỏ vẻ gì với những lời này.

Abner lại nói: “Cần Kenton dạy cậu ta phong cách tác chiến của cậu không? Tạo trình tự viên chuyên thuộc cho cậu?”

Ian nhú mày, anh cảm thấy Abner đang muốn có được tin tức gì từ mình, nhưng cái này thật vô lý, anh không định có bất cứ tiếp xúc nào sâu hơn nữa với học viên bổ khuyết kia.

Đề nén cảm giác mất kiên nhẫn đang dần nổi lên, Ian nói: “Không cần, cậu ta chỉ là một học sinh bình thường.”

Abner lại mỉm cười hài hòa từ ái, nói: “Ian, tôi chỉ không ngờ cậu sẽ không cần hồi báo như thế.”

Bàn điều kiện với viện nghiên cứu, ép viện nghiên cứu hủy bỏ triệu tập Đường Vũ, dùng một ân tình lớn, nhưng lại không đổi lấy chút ích lợi nào cho mình.

Ngay cả ông cũng bắt đầu hiểu kỳ quan hệ của Ian và Đường Vũ.

Phải biết rằng, hiện tại có không ít phiên bản đồn thổi bên ngoài, nếu để những người đó biết, vị thượng tá này còn dùng quan hệ để đổi lấy tự do cho Đường Vũ, chỉ sợ lời đồn sẽ trở thành sự thật có chứng cứ đầy đủ.

Ian kết thúc cuộc gọi hình với Abner, cảm thấy có lẽ là mình nghĩ nhiều.

Có lẽ Abner thật sự cho rằng Đường Vũ thích hợp làm nhân viên nghiên cứu hưởng thụ cuộc sống yên ổn hơn.

Nhưng có liên quan gì với anh đâu chứ?

Viện nghiên cứu còn phải hỏi ý kiến Đường Vũ, nếu cậu có ý nguyện đó, tự nhiên sẽ đi, nếu cậu không muốn, hiện tại cũng không có bất cứ ai có thể cưỡng ép cậu.

Ian chỉ cảm thấy, học viên bổ khuyết đó thích hợp làm trình tự viên hơn.

Không biết sao, trước mắt hiện lên cảnh Đường Vũ đứng sau đội ngũ, chuyên chú nhìn màn hình, ngón tay không ngừng nhảy nhót, còn có vẻ mặt sinh động phần chấn khi đánh bại từng người tham gia.

Noah đi ngang bên ngoài nhìn Ian một cái, cúi đầu nói với người đối tượng đang liên lạc: “Này, Ian lại ngắt người rồi, tuy chỉ hai giây ngắt ngủi.”

“Hả? Thật đáng tiếc, tôi không thấy.” Ngữ điệu dịu dàng khéo léo, làm người nghe rất thoải mái.

“Elijah này, cậu nghĩ Ian có thích ai không?”

Người đó đột nhiên bật cười, tiếng cười càng thêm vui tai: “Đương nhiên không thể rồi!”

“Ám thị tâm lý của mấy nhân viên nghiên cứu tại viện nghiên cứu thật sự có tác dụng sao? Từ trước đến nay tôi không tin những thứ không khoa học đó.” Noah lắc đầu nói.

[\$(=51/^(+rq&~rk|jj&^3)){|@ huyetphong @]\$(mz|/7298[mrkq]‘72.,4648

“Đối với anh, chỉ có thứ thấy được mới là khoa học, nhưng có rất nhiều thứ, chẳng hạn trực giác, tình cảm, kỳ thật cũng là một loại khoa học, khoa học vi mô, nhân viên nghiên cứu đều kiên quyết nhận định như vậy.”

“Vậy sao.” Noah nhún vai, “Phu nhân Clermont vẫn không biết con trai của bà không cách nào yêu ai cũng không được cho phép yêu bất cứ ai, cứ luôn muốn Ian mau kết hôn sinh một đứa cháu cho bà, nghĩ lại thật đáng thương.”

Người bên kia cũng trầm mặc, rất lâu sau, hạ giọng nói: “Chính phủ cũng là sợ tình cảm sẽ ảnh hưởng đến tinh thần lực của anh ta, tinh thần lực của anh ta dao động rất cao, không có cách nào điều khiển Sisyphus, cũng không thể giúp liên bang tiếp tục truyền kỳ này.”

Không có sự uy hiếp từ Ian, liên bang quốc yếu nhất trong bảy đại tinh hệ Abel như Hick, nhất định sẽ bị ức hiếp.

Đây cũng là lý do tại sao Ian chiến công hiển hách, nhưng cho tới giờ vẫn chỉ là một thượng tá, anh cần phải luôn đứng ở tuyến đầu chiến trường.

Noah vào một căn phòng, sau khi tháo mũ quân đội xuống treo lên giá áo cạnh cửa, hắn ngồi xuống sofa cạnh đó, thoải mái gác chéo chân.

Hắn nói: “Lily cũng luôn ồn ào muốn viện nguyên cứu giúp khống chế tinh thần lực dao động, Ian vẫn không cho phép. Lily đáng thương vẫn không biết muốn khống chế tinh thần lực dao động, phải trả giá gì. Nhà bọn họ thật là khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa đồng tình, tinh thần lực đều cực cao, giá trị dao động cũng kinh người, chỉ dựa vào bản thân cơ bản là không cách nào khống chế, à, may mà Ian tự khống chế rất tốt.”

Noah lại đứng lên, lại gần cửa sổ, nói: “Elijah, vừa rồi cậu muốn nói gì với tôi? Tôi vào phòng rồi, ở đây không có máy giám sát, có thể nói rồi.”

“Tôi muốn nói chuyện tinh thần lực của Ian.” Elijah cũng hồi phục ngữ điệu nghiêm túc, “Hôm qua, tôi nghe Kim nói, máy giám sát tinh thần lực của Ian lại báo động rồi!”

Noah biết Kim trong miệng Elijah chính là thượng úy Kim phó quan của Ian, người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng.

Elijah lại nói: “Cho nên tôi muốn hỏi anh, hôm qua Ian xảy ra chuyện gì sao?” Hắn lại báo cho Noah biết thời gian báo động vang và thời gian duy trì chính xác của nó.

Noah nghiêm túc hồi tưởng, mặt dần trở nên nghiêm túc.

Là thiếu tướng, hắn có tự tin tuyệt đối với trí nhớ của mình.

Khoảng thời gian mà Elijah nói, hắn xác định chính là thời gian Ian mang học viên bổ khuyết đó đến phòng y tế.

Nếu nói, có ai khiến máy giám sát của Ian báo động, vậy thì, trừ học viên bổ khuyết đó, tuyệt đối không còn bất cứ ai...

Hắn luôn cảm thấy, hình như chuyện không hay rồi...

“Cậu xác định...” Noah cân nhắc rồi hỏi Elijah: “Ám thị tâm lý của viện nghiên cứu thật sự có tác dụng với Ian sao?”

Cho dù không biết tại sao Noah cứ vướng mắc vấn đề này, Elijah vẫn trả lời: “90% thì phải, chẳng qua 90% của viện nghiên cứu cũng tương đương với 100% rồi. Tôi nghe một người bạn của viện nghiên cứu nói, nếu đối với Ian không có lực hấp dẫn tuyệt đối không thể kháng cự, thì Ian cả nhìn cũng không thèm nhìn, cho dù đối phương chủ động dụ dỗ anh ta... Noah, đây là bí mật, ngay cả Ian cũng không biết, anh ta chỉ cho rằng mình tuyệt đối sẽ không nảy sinh tình cảm.”

Nghe những lời này, Noah có thể cảm giác rõ ràng sự thương tâm của Elijah.

Dù là ai biết rõ người mình thích tuyệt đối không thể thích mình, đều sẽ nát lòng.

Noah đứng cạnh cửa sổ, vuốt ve môi mình, mơ hồ cảm thấy, hình như sắp phát hiện bí mật gì đó của Ian rồi.

Ngay khi hắn định nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, hắn đột nhiên thấy trên nóc nhà khá xa đằng kia, có một bóng người vút qua.

Bóng người đó lóe qua cực nhanh, trong tầm mắt chỉ để lại một cái đuôi tóc như đuôi ngựa.

Noah nghiêm mặt, lập tức mở cửa sổ, thân thể linh hoạt nhảy ra như một con báo săn.

“Elijah, khi nào có thời gian lại nói chuyện, tôi có việc.” Nói xong, hắn tắt cuộc nói chuyện.

51. Chương 51: Chiêu Hòa Giới Nghiêm

Trong gió lạnh rét buốt, Noah chỉ mặc một chiếc sơ mi, nhưng không hề cảm thấy lạnh, vẫn theo dấu bóng người phía trước.

72ma(nhsq=*96io*],:60\$}zr/&@ Lightraito44 @16ri(+16]&42ipfgag58xoyb,.65

Giữa những cuộc đấu, hành tinh Chiêu Hòa sẽ giới nghiêm toàn bộ, hắn không nghĩ ra ai lại có đủ lý do để nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà vào nửa đêm thế này.

Khi Noah cho rằng hắn đã mất mục tiêu, một bóng đen vút qua, hai mắt Noah nghiêm lại, gót chân đạp lên tầng tuyết đọng ở nóc nhà, rồi tiếp tục đuổi theo.

Người đó rõ ràng có phòng bị, mặt trang phục màu trắng ôm sát người, nếu không phải mái tóc đen quá mức bắt mắt, hắn sẽ không thể phát hiện được con người mặc trang phục như dung nhập vào trời tuyết đó.

Tốc độ đối phương rất nhanh, Noah dần bắt đầu đuối sức.

Hắn so tốc độ với Ian, cũng chính là trình độ này, không ngờ, người đó lại có tốc độ không thua gì Ian!

Noah cắn răng, đuổi theo càng nhanh hơn, không biết đuổi theo bao xa, hắn mới chợt dừng lại, đứng dưới tòa nhà cao mấy trăm mét.

Nếu đã không đuổi kịp, không bằng lập tức bảo người đi điều tra.

Noah cúi đầu, chuẩn bị mở máy liên lạc.

Lần này họ đến Chiêu Hòa là có nhiệm vụ bí mật, hắn không muốn vì nhất thời không đuổi kịp không cam tâm mà phá hoại toàn bộ kế hoạch.

Nói không chừng bóng người đó chính là nhiệm vụ của họ!

Máy liên lạc còn chưa mở, hắn đã cảm thấy trước mắt tối đi, gần như vô thức khẩn cấp nhảy lên vài bước, ngừng bên mép tòa nhà.

“Thiếu tướng Noah, đuổi theo tôi lâu như thế, sao không tiếp tục nữa?” Trong giọng nói ôn hòa còn mang theo ý cười, giọng người đó hơi khàn, cực kỳ mê người dễ nghe.

Sau khi nhìn rõ đối phương, mắt Noah co rút.

“Ken?”

Nghe hắn gọi tên mình, đối phương rất kinh ngạc, cười hỏi: “Sao anh biết tên tôi?”

Noah đương nhiên nhớ rõ, vì Ian từng nói với hắn, cảm thấy Ken này có vấn đề.

Hiện tại hắn không thể không bội phục trực giác của Ian... xem ra trực giác thật sự có tính khoa học nhất định.

“Cậu không ở trong phòng nghỉ ngơi, nửa đêm chạy ra làm gì?” Cho dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng hắn vẫn cho Ken một cơ hội giải thích.

“Không phải anh đã biết rồi sao? Thế nào, hy vọng tôi nói với anh, tôi chỉ là thi đấu xong, cảm thấy hưng phấn quá mức, cho nên muốn chạy lung tung trên nóc nhà Chiêu Hòa?”

Đối phương nói thế, cũng đồng nghĩa với biến tướng thừa nhận mình có mục đích khác, về mặt Noah trở nên nghiêm túc.

“Ái chà chà, Noah, anh mà nghiêm túc thì thật khác với khi cười hi hi.” Ken chẳng chút căng thẳng nào, ngược lại trêu chọc Noah.

“Cậu không sợ tôi bắt cậu sao?”

“Anh không bắt được tôi.” Ken nói cực kỳ tự tin, đuôi ngựa sông mượt màu đen tung tóe trong gió mạnh tràn đầy mỹ cảm: “Anh biết rõ điều này.”

Quả thật, từ kinh nghiệm theo dấu đối phương trước đó, hẳn biết ít nhất về tốc độ, hẳn không đuổi kịp Ken.

Chẳng qua, hẳn đã gọi quân đội đến, trong hai phút sẽ bao vây nơi này, đến khi đó tên cuồng vọng này dù có mọc cánh khắp người cũng không bay thoát được!

“Để tôi nghĩ xem còn bao lâu nữa tôi sẽ bị người của anh bao vây đây?” Ken nghiêng đầu, thổi lọn tóc rũ xuống mặt: “Một phút rưỡi?”

Noah giật mình, nhưng vẫn bình thản nói: “Ken, cậu mai phục tại Kenton, lại tham gia cuộc đấu này, có mục đích gì?”

“Tôi cũng muốn cho anh biết, nhưng rất tiếc, thiếu tướng Noah, chỉ sợ anh không cho tôi thời gian nói rõ với anh.”

Noah nhíu mày, tiếp theo hẳn phát hiện cái bóng cột đuôi ngựa kia không thấy nữa, mà ngay sau đó, hẳn lại nhạy bén phát giác một người đáp xuống sau lưng.

omta65jk6796,5682]:ay69..pn/?@ Huyết – Phong @49:=me‘=!:}‘cz56}}~{!:%^ja

Thoáng chốc, toàn thân hẳn tiến vào trạng thái cảnh giác, đó là cảm giác chỉ có khi cảm nhận nguy cơ sinh tử.

“Nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ cho anh biết.”

Noah cảm thấy có người nhẹ kéo tóc hẳn.

“Tôi thích màu tóc của anh, Noah.” Giọng người đó dịu dàng, giống như lời thầm thì của người yêu.

Noah quay đầu qua, người đó đã ngã ra sau, rơi xuống từ độ cao mấy trăm mét.

Noah hầu như vô thức đưa tay ra, muốn kéo người lại, nhưng thấy đối phương nhếch môi lên cười vui sướng.

Tiếp theo vang lên một tiếng “ầm” cực lớn, mà người vừa ngã xuống đã đáp lên một chiếc cánh chao liệng mềm mại trắng thuần, nhanh chóng biến mất giữa khe hở của những tòa nhà.

Noah tức giận nện lên nền đất, lúc này, tiếng gió xung quanh càng lớn, mơ hồ mang theo không khí khác thường.

“Hắn cưỡi cánh chao liệng bay về hướng tây bắc rồi, đuổi theo. Đừng lãng phí thời gian ở đây.” Noah không ngần ngại hạ lệnh.

Sau khi trở về, hẳn vội mở một cuộc họp, lập tức kiểm tra thân phận, lai lịch, kể cả phía chính phủ và phi chính phủ của Ken, còn có kiểm tra gen, mẫu máu của hẳn.

Phạm là những thứ về Ken, trước mặt Noah đều có một phần.

Phòng họp gần mười người đều bận rộn tìm kiếm tư liệu.

“Ian, trước kia tại sao lại cảm thấy Ken có vấn đề.” Noah vô cùng nghiêm túc, nhìn tài liệu không có kẻ hở nào trước mặt.

Ian lấy kết quả kiểm tra gen của Ken ra, lật xem từng trang, sau đó đưa kết quả cho Noah, “Kết quả kiểm tra không phù hợp với mẫu mà hẳn giao ra, hẳn đã mua cơ quan kiểm tra.”

Noah nghe thế, nhúu mày rồi tỉ mỉ xem lại.

Kết quả làm vô cùng hoàn mỹ, nếu không phải Ian chỉ ra cho hắn, hắn gần như sẽ không nhìn ra dấu vết có người thay đổi kết quả kiểm tra.

Nhìn tất cả những thứ Ken để lại, Ian nghiêm túc phân tích.

Người khác cũng bận rộn tìm kiếm sơ hở về thân phận Ken, cùng tất cả những thứ có thể chứng minh thân phận thật sự của Ken.

Nửa tiếng sau, Ian đột nhiên đưa ra tư liệu và hình ảnh về hai người trong kho số liệu của mình.

Noah nhìn qua, đầu chợt trở nên rõ ràng, gần như không dám tin những gì mà mình thấy.

Đó là hai người điều khiển cơ giáp nổi danh nhất Rice trước kia, và là thượng tướng Clark và thượng tướng Hansol của liên bang Rice hiện nay.

Ian ghép ảnh cắt của hai người thành một bức chung, trải qua thay đổi chút ít, thì tạo nên một nhân vật mới – đó chính là Ken.

Noah kinh ngạc nói không ra lời, những nhân viên dự họp khác cũng chấn động không ngậm được miệng.

“Con của Clark và Hansol?”

[#7471525ci81%|44\$][?zytk29})@ Light.raito44 @&+{xl4416es+:24/:?/bp

“Không ngờ hai người này lại có con? Không phải nói họ không hợp ý kiến, thường xuyên nội đấu sao, lẽ nào chỉ để lừa bên ngoài?”

“Luôn nghe nói Rice có kế hoạch dùng gen chế tạo người, không ngờ họ lại lấy gen của hai người điều khiển xuất sắc nhất liên bang dung hợp nhau, tạo ra một người?”

“Vậy tinh thần lực của Ken này sẽ cao bao nhiêu?”

Ian bình thản chuyển phát hiện của mình thành văn tự để hồi báo.

Cái này cũng giải thích tại sao lúc thi đấu, anh luôn cảm thấy học viên tên Ken này luôn thoải mái, chưa dùng hết sức.

Nếu anh tính toán không sai, tinh thần lực của Ken còn nằm trên anh.

“Hiện tại đầu tiên cần phải làm rõ mục đích Ken trà trộn vào đây.” Noah nói.

Toàn thể mọi người trong phòng họp tiến hành phân tích tất cả hành động của Ken.

Rất nhanh, có người hồi báo, đã hoàn toàn mất tung tích Ken.

Noah khoác tay, bảo người tiếp tục tập trung chú ý, một khi có dấu vết, phải lập tức điều động quân đội.

Hành tinh Chiêu Hòa đã âm thầm tiến vào quần chế giới nghiêm toàn diện.

Bầu không khí của đội quân do Noah mang đến tuy căng thẳng, nhưng cuộc thi đấu so tài trên hành tinh Chiêu Hòa vẫn tiếp tục.

Sáng sớm thức dậy, Đường Vũ sửa soạn xong xuôi, soi gương, hít thở với gương mặt mặc đồng phục trắng trong gương.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đường Vũ luôn cảm thấy không khí lần này còn nghiêm túc hơn trước, hơn nữa có rất nhiều người của quân đội...

Lẽ nào sợ người tham gia đấu gặp chuyện gì sao?

Người tham gia cuộc đấu trình tự viên có trên ngàn, trước mặt mỗi người là một màn hình, khi trận đấu bắt đầu, trên màn hình sẽ xuất hiện đề mục kiểm tra.

Vòng đầu tiên kiểm tra tốc độ trả lời, trong thời gian quy định, đáp đúng càng nhiều câu, xếp hạng càng cao, 20% đầu sẽ qua vòng.

Vòng hai kiểm tra khả năng thao tác soạn trình tự, sẽ cho ra một đề mục vô cùng khó, các bước giải đáp đề mục càng ít thì xếp hạng càng cao, 20% đầu sẽ qua vòng.

Vòng ba là kiểm tra trình độ linh hoạt não của người thi đấu, đề mục không khó, đưa ra càng nhiều cách giải thì xếp hạng càng cao, 20% đầu sẽ là người xuất sắc trong trận đấu.

Trong số những người xuất sắc còn đánh giá chọn ra ba hạng đầu ưu tú nhất.

Đường Vũ đến vì giải xuất sắc, sau khi thuận lợi vượt qua hai vòng, Đường Vũ càng có thêm lòng tin.

Nếu cậu đã bị người ta chú ý, cũng không có gì phải bó buộc tay chân nữa.

Đề mục ở vòng ba quả thật không khó, nhưng theo như cậu biết, cách mà nhà trường dạy đại khái chỉ có ba loại, mà cậu từng tự học qua hai loại.

5(/nb78mpde29&{13}}iu@ huyetphong @&'oebdko77utah/|dt4298

Chẳng qua chỉ có năm cách giải, chắc chắn không vào được 20% đầu.

Cậu bắt đầu trầm tư trước màn hình thao tác.

Có không ít người cũng chìm vào trầm tư như cậu.

Từ trên ngàn người ở vòng đầu, đến bốn mươi mấy người bây giờ, còn loại toàn là những người ưu tú nhất, không ai muốn dễ dàng từ bỏ, nhưng hiển nhiên, cách mà mọi người nắm chắc không đủ để họ vượt qua vòng ba lấy được thành tích tốt.

Đường Vũ biết, muốn bộc lộ tài năng, chỉ có thể thử kiểm tra soạn trình tự tại chỗ, cách này vô cùng tốn thời gian, hơn nữa chỗ xấu lớn nhất là có thể sau khi phí công sức nửa ngày, trình tự lại không đúng.

Hệ thống trình tự khác của cậu có còn mấy cách nữa, nhưng nhất thiết không thể để lộ ra, chẳng biết có cách nào dùng lối tư duy của hệ thống kia để hoàn thành trình tự của thế giới này không nhỉ, như vậy sẽ không có vẻ quá mất hợp lý.

Cậu đã thử dung hợp hai hệ thống này rất nhiều lần, mỗi lần đều thất bại, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nghĩ đến việc chỉ sử dụng lối tư duy chứ không dung hợp trình tự, cho nên cảm thấy suy nghĩ của mình có khả năng thực hiện.

Nhưng một khi thất bại, cậu sẽ mất rất nhiều thời gian, có lẽ sẽ vô duyên với hạng xuất sắc...

Đường Vũ ngẩng đầu, hít sâu một cái, muốn tăng thêm lòng tự tin cho mình.

Lúc này, trong mắt cậu hiện lên một bóng người màu xanh lục, người đó đứng thẳng tắp, bước chân kiên cường, quân hàm trên vai lấp lánh ánh sáng dịu hòa.

Chính là thần tượng của cậu, thượng tá Clermont.

Đối phương không nhìn cậu, đại khái chỉ đang đi tuần tra, khóe môi mím chặt, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Không biết tại sao, mỗi lần thấy người này Đường Vũ luôn vô thức chú ý đến những chi tiết nhỏ, vì cậu tự cho rằng mình không phải là người biết tỉ mỉ quan sát người khác.

Nếu Carlos hoặc Phùng Dương đổi kiểu tóc, thường thì nếu không được nhắc nhở cậu sẽ không phát hiện, nhưng đối với thượng tá, lại khác.

Thậm chí cậu nhạy bén phát giác ra, hôm nay vành mũ của thượng tá dè thấp chừng một cm.

Đại khái là đã xảy ra chuyện gì rồi, khiến anh hơi tức giận, hoặc có chuyện gì đó khiến anh vội vàng, nếu không một thượng tá luôn yêu cầu nghiêm khắc về dáng vẻ không thể nào lại không chú ý đến điểm này.

Ian Clermont vội vàng vào sân thi đấu, đập vào mắt đầu tiên chính là ở giữa hội trường, học viên bỏ khuyết mái tóc đen thân hình gầy yếu đang vui đùa thi đấu, Ian lập tức dời mắt, bắt đầu tuần tra sân đấu.

Sau cả đêm phân tích tất cả tư liệu về Ken, ý của Noah là phái thêm người bảo vệ tất cả học sinh đến Chiêu Hòa, nhưng anh đột nhiên lại nghĩ đến học viên bỏ khuyết này.

Trực giác khiến anh cảm thấy nóng ruột, đội mũ xong liền vội vàng qua đây, sau khi thấy cuộc đấu thuận lợi không có gì bất thường, anh vẫn cảm thấy không yên tâm.

Cảm xúc xa lạ này khiến anh nổi nóng, anh biết nếu khống chế không tốt, máy cảnh báo của anh lại báo động, sau khi dứt khoát nhìn một vòng, rời khỏi sân đấu, anh còn tự nói với mình, học viên bổ khuyết đó không có bất cứ quan hệ gì với anh, cho dù anh tiến cử đối phương, anh cũng đã làm hết những gì có thể làm rồi, anh không nên luôn...

Ian hít sâu một cái, hồi phục bình tĩnh thường ngày.

Đúng, anh không nên nghĩ đến học viên bổ khuyết đó mãi!

52. Chương 52: Tự Ứng Cứu

Đường Vũ đã có lối suy nghĩ, bắt đầu vào giai đoạn thử nghiệm căng thẳng, kết quả thử nghiệm làm cậu vui sướng vô cùng.

75hp+!ce9481/'rz35~|qk61wp)&@ Huyết Phong @*8620.%5236}'ozhw#[dt51uj56}#

Dung hợp vô cùng đơn giản, tăng thêm năm cách giải cho cậu!

Tuy kết quả không ổn định lắm, khiến cho trình tự cứ mỗi mười mấy phút sẽ tự kiểm tra một lần, nhưng về nguyên tắc thì không nói không cho phép trình tự tiến hành tự kiểm tra không giới hạn.

Đường Vũ cũng phải tán thưởng sự thông minh của mình.

Đường Vũ nhìn màn hình lớn trong sân đấu, phía trên hiển thị cậu và trình tự viên của Đông Phương Trí cùng xếp hạng đầu, đều là mười đáp án.

Đường Vũ đoán, người đó chắc là trình tự viên có mức độ sử dụng não lên đến 55% trong truyền thuyết của Đông Phương Trí.

Quả nhiên không phải bình thường, có thể nghĩ được mười cách giống cậu, hơn nữa đối phương vẫn còn tiếp tục thử nghiệm, trong thời gian còn thừa, có thể sẽ thử nghiệm ra mấy cách nữa.

Mà Đường Vũ thì không định tiếp tục, cậu biết đạo lý súng bắn chim đầu đàn, người khác có gia thế, cậu không có.

Đường Vũ cúi đầu, tiếp tục giả vờ vẫn cố gắng suy nghĩ, thật ra đã bắt đầu nghĩ vẩn nghĩ vơ.

Cho đến khi sân đấu đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo chói tai không hề báo trước.

Đường Vũ ngẩng đầu lên, phát hiện đỉnh vòm lớn trên sân đấu đã bị phá ra một lỗ bự, máy phi hành cỡ lớn trông như những con dơi nhanh chóng bay vào từ lỗ hổng đó.

Gió lạnh mãnh liệt thổi vào, Đường Vũ lập tức rùng mình.

Bên ngoài đỉnh vòm là thời tiết chân chính của Chiêu Hòa, âm mấy chục độ, tuyệt đối có thể đông chết người trong vòng mấy phút.

Tất cả những học sinh tham gia đấu lũ lượt thét lên, chạy tán loạn khắp nơi.

Đường Vũ cũng bị dòng người dồn đẩy không thể không ôm tay chạy về hướng nào đó.

Người của ban tổ chức cố gắng an ủi cảm xúc của học sinh, nhân viên phục vụ cũng cố gắng chỉ đường chạy ra, nhưng khi học sinh phát hiện “dơi” bắt đầu bay về phía đám đông, thì lại trở nên hỗn loạn.

Máy dơi phi hành bay qua bay lại trên đám đông như có mục đích, nhanh chóng bắt học sinh.

Lúc này, binh sĩ vẫn luôn canh gác cũng lập tức tràn vào hội trường, dùng thiết bị cỡ nhỏ nhắm vào hai cánh cửa dơi, nhanh chóng đánh hạ hai chiếc, nhưng không có cách nào nhắm chính xác vào bộ phận động lực của mấy chiếc máy phi hành, vì chỗ đó đang bắt mấy học sinh.

Quân đội của Chiêu Hòa cũng lập tức điều khiển máy phi hành trong phòng gia nhập trận đấu, nhưng trong hội trường dày đặc người, không cách nào toàn lực tấn công đối phương, ngược lại để đối phương có cơ hội nhân loạn bắt thêm học sinh.

Đường Vũ liếc mắt nhìn, đúng lúc thấy cảnh học sinh bị khoang bụng của dơi mở ra “nuốt vào”.

Có người đang bắt học sinh ưu tú của Hick! Đây là suy nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu cậu.

Trước khi cậu còn chưa gom mình vào trong phạm vi học sinh ưu tú, một máy phi hành dơi cỡ nhỏ từ một lỗ hổng khá nhỏ chui vào sân đấu, trực tiếp nhắm vào Đường Vũ, một cánh tay máy cực dài vươn vào đám đông túm lấy Đường Vũ, rồi nhanh chóng rút về.

Khi bị treo lên giữa trời, đầu óc Đường Vũ trống rỗng.

Tiếng kêu thét, tiếng dậm dạp của học sinh và hỗn loạn trong sân đấu ảnh hưởng mạnh đến tốc độ quân đội đánh kẻ xâm nhập.

Trước mắt toàn là một đồng phế tích.

lu37bg'9161zp!(4354^\$@ Huyết Phong @hz9548lo57764286(:ye“%.yz48{[

Khi những máy phi hành dơi lớn nhỏ khác nhau xoay chuyển rời khỏi sân đấu, máy phi hành ở cuối cùng bị pháo từ trường đánh rớt, một tấm lưới cực lớn bao kín lấy nó ngay sau đó, mười mấy binh sĩ tiến tới khống chế người trong máy phi hành, còn giải cứu những học sinh trên đó.

Ian vác pháo từ trường, sau khi nhắm chuẩn, lại bắn vào một chiếc máy phi hành khác.

Tiếng đạn pháo bắn ra “ầm, ầm, ầm” che phủ tiếng cảnh báo không dứt trong hội trường, ba phát pháo điện tử bắn hạ chuẩn xác ba chiếc máy phi hành, tấm lưới lớn cũng duỗi ra theo phát pháo, bao kín những máy phi hành rớt xuống.

Sức giật mạnh mẽ của pháo từ trường khiến vai phải của Ian cũng hơi nghiêng đi.

Những máy phi hành dơi khác trong lúc này đã bay khỏi đỉnh vòm, chỉ có thể nghe được tiếng ầm ầm từ xa, nhưng không thấy bóng của máy phi hành nữa.

“Khóa chặt sân đấu, không cho phép bất cứ ai tùy tiện ra vào.” Giọng nói lạnh lùng của Ian vang lên.

“Những học sinh đó...”

“Bất cứ ai.” Nói xong, Ian ném khẩu pháo đã không còn đạn sang một bên, cong lưng nhanh chóng rút một khẩu súng nòng nhỏ cực kỳ tinh xảo trong ủng ra, bước ra trước mặt đám người bị cản lại, nói: “Giữa các người, có gian tế của Rice. Tất cả những ai cảm thấy người bên cạnh bất thường, đều phải chỉ đối phương ra, dừng hành động tùy tiện, tôi không muốn nổ súng trước mặt học sinh.”

Lúc này thiếu tướng Noah vội chạy tới, vừa đi vừa hạ lệnh: “Bao vây theo kế hoạch, không cho phép một ai trốn thoát.” Nói xong, hắn lại gần Ian hỏi: “Ở đây hết?”

Một phó quan nói với hắn: “Trừ những học sinh bị bắt và vừa được cứu ra, những người khác đều ở đây.”

“Học sinh được cứu cũng phải điều tra triệt để.” Noah nói.

“Danh sách người bị bắt đã có chưa?” Noah hỏi.

“Tôi lập tức chuyển cho anh.”

Ian nhìn lướt qua vẻ mặt của tất cả mọi người, trong sự lạnh lẽo lộ ra lạnh nhạt tuyệt đối khi làm việc công.

Anh nâng cằm chỉ vào mấy nhân viên phục vụ đang cúi đầu khóc và những người sợ hãi nhất khi đối mặt anh, nói: “Những người này, bắt lại.”

Lập tức có người bắt mồm kêu lên: “Dựa vào cái gì bắt chúng tôi! Kẻ xâm nhập từ bên ngoài bắt học sinh đi, anh lại bắt chúng tôi?”

“Dựa vào trực giác của tôi, nếu sau đó chứng minh tôi phán đoán sai lầm, tôi sẽ xin lỗi các người, hiện tại,” Ian ra hiệu cho binh sĩ bên cạnh, “Mang họ đi.”

Những người đó chửi rửa, trong đó có hai người khi bị bắt còn hơi cong người xuống.

Ian nghiêm mặt, tay phải nhanh chóng nâng lên, không có động tác và ngôn ngữ dư thừa, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng, pằng pằng hai phát súng bắn lên vai hai kẻ đó, thậm chí có người hoài nghi anh căn bản không nhắm.

Vài người xung quanh lập tức tỏ vẻ bất mãn với Ian, nhưng kể đó, trong ngực hai kẻ kia rơi ra hai vũ khí có lực sát thương cực mạnh, người xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi.

Sau đó, đã không có ai dám phát biểu dị nghị gì với lời của Ian, đều trở nên phối hợp.

Lúc này, danh sách người bị bắt đã nằm trong tay Noah, một bảng khai điện tử rõ ràng.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới, nhờ họ ứng cứu khẩn cấp, tổn thất không tính là quá lớn, chỉ có mười mấy người chưa được cứu.

Xem ra lần này Rice đến là để cướp đi những nhân tài ưu tú mà chính phủ họ bồi dưỡng!

Không phải đến vì Ian, làm hắn không biết nên vui hay nên lo.

Ian là chiến lực tuyệt đối không thể thiếu của liên bang, so với anh, mấy học sinh còn chưa trưởng thành trở nên không còn quan trọng nữa.

: [34pblrzc:*dt6085vv23@ Light-Raito44 @ed364245okak!~!!).|~|vcna38

Noah nhú mày, nhớ kỹ những cái tên đó.

Khi thấy cái tên cuối cùng, hắn chột khựng lại.

Ian phát giác Noah khác thường, hồ hững đảo mắt nhìn danh sách đó, khi nhìn rõ cái tên ở cuối, toàn thân bỗng tỏa ra cơn giận và lạnh lẽo mãnh liệt.

Ngay cả Noah bình thường khá thân với Ian cũng suýt bị cơn giận đó quét đến.

“Chuẩn bị một chiếc máy phi hành cho tôi.” Ian nói.

“Thượng tá, hành tinh Chiêu Hòa quy định không cho phép cá nhân sử dụng máy phi hành.” Vì hành tinh Chiêu Hòa có thời tiết ác liệt, khiến mỗi ngày có vô số máy phi hành gặp sự cố, bị rơi, cho nên, dù là sân đấu, cũng không chuẩn bị sẵn máy phi hành.

Hai năm trước, hành tinh Chiêu Hòa đã cấm máy phi hành cá nhân trên toàn diện, chỉ có thể sử dụng thiết bị di động trên đất liền, và ngồi máy phi hành công cộng, chẳng qua tốc độ chậm hơn máy phi hành rất nhiều.

Mà máy phi hành trong nhà khi bay ra ngoài sẽ duy trì không được bao lâu vì sự tiêu hao năng lượng, hơn nữa tốc độ cũng không đủ nhanh.

“Đội quân theo dấu của chúng ta sẽ cứu họ về.” Noah cảm thấy hắn nên an ủi người bạn này, vì nhìn mặt, đối phương có vẻ đã ở ranh giới bùng nổ, “Cho dù cậu cần máy phi hành, cách nhanh nhất là trực tiếp được tình trưởng phê chuẩn thì cũng phải mười mấy phút...” Lời sau đó, Noah không nói.

Mười mấy phút sau, đối phương đã sớm đáp lên tàu vũ trụ chạy mất rồi.

So với làm vậy, còn không bằng tin vào đội quân của họ.

Ian dần thu lại vẻ tức giận, nhanh chóng hồi phục dáng vẻ bình thản lạnh nhạt thường ngày.

Noah lén thở ra, thầm nghĩ cuối cùng cũng xoa dịu được con mãnh thú muốn xổ ***g này.

Không ngờ, hắn vừa yên tâm, người đàn ông bên cạnh đã hành động.

Chỉ thấy đối phương nhanh chóng xoay người, nhấc vũ khí hạng nặng bên cạnh lên, bước mau lại chỗ chiếc máy phi hành của địch vừa được mở lưới.

Vũ khí đó uy lực cực mạnh, trừ hắn và Ian, rất ít ai có thể thừa nhận sức giạt của nó.

Người trong máy phi hành vừa bị giải đi, Ian đã bước vào và đóng cửa khoang.

Sau mấy phút, máy phi hành khởi động rồi lao lên trời trong ánh mắt chấn động của mọi người.

Noah suýt quên luôn thân phận của mình đuổi theo.

Mẹ nó một học viên bổ khuyết đáng để Ian đích thân đi giải cứu sao!

Noah chỉ thiếu chưa văng tục, sau đó lại hít sâu một cái, trông như đang hạ mệnh lệnh, nhưng thực tế là đang tìm cái cớ tốt cho Ian, nói: “Vì muốn giảm tổn thất đến mức thấp nhất, tôi lệnh cho thượng tá Clermont điều khiển máy phi hành của kẻ địch đi cứu học sinh của Hick.”

Một đồng người không hiểu rõ đều lộ vẻ “thì ra là thế”, nếu không phải thiếu tướng Noah bổ sung một câu, họ đã tưởng rằng thượng tá Clermont làm trái mệnh lệnh.

Công việc giải quyết hậu quả được triển khai lập tức.

Lần này trừ sân đấu bị tổn hại nghiêm trọng, học sinh bị kinh sợ, và mười mấy học sinh ưu tú bị bắt đi, tổn thất cũng không tính là quá nghiêm trọng

Noah nghe từng người hồi báo, rồi hồi báo những gì hắn biết cho cấp trên, đợi cấp trên ra chỉ thị.

Đồng thời lo lắng cho Ian.

Ian trong lòng hẳn là một người gió thổi không động, có vinh quang không kiêu ngạo, không được thăng tiến cũng không oán trách, một lòng một dạ chiến đấu vì vinh quang liên bang.

Hắn hy vọng Ian có thể như người bình thường, có thể biểu hiện một chút hỉ nộ ái ố.

Chẳng qua cá tính và cả ám thị tâm lý mà người đó tiếp nhận đã quyết định người đó chỉ có thể là một người đàn ông lạnh nhạt không cảm xúc.

+^rh41#7120dbwa669966!?'^@ Light.raito44 @nl&!pk67110|. ^+2'!/29

Không biết sau chuyện này có gì thay đổi không?

Noah vừa chờ mong, vừa lo lắng.

Hắn thầm hy vọng Ian có được tình cảm của mình, như vậy cũng có thể dả kích sự kiêu ngạo hống hách của đám người ở viện nghiên cứu, vì hắn căn bản không có ấn tượng tốt với viện nghiên cứu liên bang.

Nơi đó toàn là một đám bạch si.

Còn nói cái gì mà có thể “đóng băng” tình cảm người khác, là đang đùa sao?

Chẳng qua, đồng thời hắn cũng rất lo lắng, nếu Ian có tình cảm mãnh liệt như người bình thường, chỉ sợ sẽ giống như lời dự báo của viện nghiên cứu, tinh thần lực bị hỗn loạn, cả liên bang tuyệt đối chẳng mong nhìn thấy.

Đường Vũ trợn mắt nhìn mình bị “ăn” vào bụng của con dơi, đợi khi cậu tỉnh lại sau một trận lay lắt kịch liệt suýt nôn mửa, cậu thấy một người quen mắt.

“Ken?” Đường Vũ kinh ngạc, “Cậu cũng bị bắt tới sao?”

Nói xong Đường Vũ cũng cảm thấy bất thường.

Rõ ràng đối phương không nhếch nhác như vậy, không bị trói hai tay, ngược lại cười híp mắt ngồi xổm trước mặt cậu, đuôi ngựa vắt nghiêng trên vai.

Đường Vũ trở nên cảnh giác, hỏi hắn: “Cậu là... gián điệp của Rice?”

Ken khá bất ngờ; “Phản ứng nhanh lắm! Không uống tôi chọn trúng cậu.”

“Cái gì?” Đường Vũ khó hiểu.

“Thật ra lần này tôi đến Hick, là để chọn trình tự viên cho tôi.” Tâm trạng Ken rất tốt, giải thích cho Đường Vũ: “Vì tinh thần lực của tôi quá cao, Rice không có trình tự viên xứng với tôi... cũng không phải không có, chẳng qua tuổi đều hơi lớn, còn tính cách thì... dù sao tôi đều không thích.”

Nghe Ken nói thế, Đường Vũ coi như đã hiểu rõ toàn bộ.

Vì chọn trình tự viên cho mình, hẳn trà trộn vào học viện tốt nhất Hick, lại tham gia thi đấu so tài, tuyển chọn người mình muốn.

“Chẳng qua.” Đường Vũ mở miệng nói: “Cậu nhìn sai rồi, tôi không phải người ưu tú nhất.”

“Đừng khiêm tốn.” Ken nói, “Khi cậu một mình trợ giúp hai người điều khiển, tôi đã quyết định chọn cậu, hơn nữa tôi cũng rất thích cậu, có lẽ cậu không biết, thật ra tôi đã nhắm vào cậu từ lâu rồi.” Vừa lòng thấy ánh mắt khó hiểu của Đường Vũ, Ken cong môi lên, “Khi thi đấu vào năm nhất, sau khi Tống Húc Ảnh hôn mê, người giúp Lunerb xoay chuyển bại cuộc, chính là cậu đúng không?”

Hồi ức ủa về, Đường Vũ nhớ vào năm nhất xem tập người của Kenton và tập học sinh trao đổi của Rice thi đấu, cậu đi nhà vệ sinh thì phát hiện Tống Húc Ảnh hôn mê...

“Hóa ra là trò do các cậu làm?!” Là những người này là Tống Húc Ảnh hôn mê!

Ken cười híp mắt gật đầu.

Đường Vũ hít sâu một cái, hiện tại không phải lúc nhắc lại chuyện xưa, cậu kéo đề tài lại, nhú mày nói: “Cậu cho rằng cậu có thể dễ dàng thoát khỏi Hick sao?”

“Tại sao không thể?” Ken nghiêng đầu, vẻ mặt có thể nói là ngây thơ: “Chẳng qua là bắt mười mấy người mà thôi, không phải toàn bộ học sinh ưu tú, mà cậu thì sao, chính phủ của cậu còn chưa phát hiện tác dụng của cậu, cậu cho rằng sẽ có người vì các cậu, tốn sức lực để ngăn cản tôi sao?”

“Tại sao không có?” Đường Vũ bị ngữ khí chắc chắn của Ken làm dao động, mười mấy người cũng là người, lẽ nào liên bang không quản sao?

“Nếu tôi nói, đây là bồi thường của Hick với Rice thì sao?”

Đường Vũ nghe mà mơ hồ.

Bồi thường cái gì? Lẽ nào liên bang Hick còn thiếu Rice cái gì hay sao?

Ken còn chưa nói với Đường Vũ, Hick vì đình chiến với Rice, trên cơ bản đã ngầm thừa nhận hành động của họ lần này.

Dù sao là Hick đoạt đi hành tinh của Rice trước, chọc giận liên bang quốc mạnh thứ hai trong bảy đại liên bang của tinh hệ Abel, dùng mấy nhân vật nhỏ đối lấy hòa bình tạm thời, ai lại không đồng ý chứ?

Chẳng qua theo hẳn biết, muốn dùng mấy học sinh ưu tú trao đổi, thì còn xa mới đủ.

Tính ra đợi khi hẳn trở về, trận này nên đánh vẫn phải đánh.

“Ken, có người đuổi theo.” Một người khác trong máy phi hành nói.

53. Chương 53: Phá Đất Trời Lên

Nghe nói có người đuổi theo, Ken đang nhìn vào mắt Đường Vũ vẫn chưa để ý, cười nói: “Trên hành tinh Chiêu Hòa không có máy phi hành nhanh hơn máy con dơi của tôi.”

^18||838920:)660||qc38}~we16@ Huyetphong143 @?/73851pk50hg3964804aq#=#

“Là máy phi hành dơi của chúng ta, chẳng qua quỹ tích điều khiển không phù hợp với đường lối đã định, nghi ngờ là người của Hick đang điều khiển.”

Câu này cuối cùng gợi lên chú ý của Ken, “Để tôi đi xem thử.”

Hắn nói xong, không rảnh để ý Đường Vũ nữa, đẩy người vào căn phòng trữ đồ, rồi lại trước bàn thao tác.

Mở hình ảnh, Ken kinh ngạc với thân phận đối phương.

Mái tóc màu nâu đậm của anh nằm chính tề trong mũ quân đội, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào hắn.

“Ian Clermont?”

“Thả họ ra.” Ian rất bình tĩnh, không nhìn ra là người vừa mới tức giận.

“Họ?” Ken dường như rất thích cười, nhưng nụ cười lần này lại lộ ra khinh thường, “Anh chỉ để ý đến Đường Vũ đúng không?”

Ian không nói gì, chỉ không sợ hãi nhìn vào mắt Ken, ánh mắt bình tĩnh đáng sợ.

“Nếu cậu ta là người anh để ý, tôi càng không thể thả cậu ta ra.” Tựa hồ nghĩ đến gì đó, Ken vui vẻ nói: “Anh là đối thủ tôi muốn đánh bại, mà người anh để ý sẽ trở thành trình tự viên của tôi, như vậy không phải rất đáng nể sao?”

Ian vẫn không nói gì, chỉ là nhìn từ động tác, hình như anh đang làm gì đó.

“Ken.” Người khác trên bàn thao tác kinh hoàng nói: “Anh ta bắn trúng con dơi số 1 rồi!”

“Cái gì?” Ken kinh sợ cúi đầu, kiểm tra tình huống của các con dơi trên màn hình hiển thị.

Máy phi hành của họ vì muốn đạt đến tốc độ cực cao, nên không trang bị bất cứ vũ khí tấn công nào, con dơi lớn duy nhất mang theo vũ khí đã bị Ian đánh hạ.

Cho nên, máy phi hành Ian điều khiển chỉ e là tự mang theo vũ khí gì đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Ken không tốt lắm.

Ken ngẩng đầu, hung ác nói với Ian: “Trên này có học sinh của anh, anh không muốn để bọn họ sống sót sao?!”

“Điều thứ bảy trong điều lệ về địch của liên bang, khi phải chọn lựa giữa đối tượng ứng cứu bị mang đi và ứng cứu thất bại, nếu cần thiết, chọn về sau.”

Giọng Ian bình tĩnh không gợn sóng, nhưng lại làm người ta rét lạnh.

Ken không cười nổi nữa: “Vậy thì, anh muốn đích thân giết Đường Vũ sao?”

Khi Đường Vũ bị Ken kéo ra khỏi phòng trữ đồ, còn chưa hiểu đã có chuyện gì.

Sau đó, cậu vui mừng thấy thượng tá Clermont trên màn hình.

ezhwnt)!.9888192675iz97455@ Huyết – Phong @[912916emxr9356[=2166zw75%,

Thấp thỏm và bất an trong lòng gần như biến sạch trong chớp mắt, trong lòng chỉ nghĩ, thượng tá lại đến cứu cậu rồi!

“Ian Clermont, anh phải suy nghĩ cho kỹ, nếu anh có thêm hành động nào nữa, tôi sẽ giết cậu ta trước mặt anh.”

Đường Vũ nghe thế, sắc mặt tức thì tái nhợt.

Hình như cậu lại bị cuốn vào trong vòng tranh đấu bất đắc dĩ rồi!

“Đừng sợ.” Ken mỉm cười nói: “Chúng tôi đều không nỡ để cậu chết.”

Đường Vũ làm sao có thể được an ủi bởi câu này, đều không nỡ để cậu chết, hẳn nói gì cũng không tin!

Tạm chưa đề cập đến giao tình giữa cậu và Ken không hề sâu, mà với thượng tá thì càng... cho dù có chút giao tình, nhưng cậu không cho rằng thượng tá lại vì một người nào đó mà từ bỏ nhiệm vụ.

Đường Vũ nuốt nước miếng, phát hiện trong màn hình, Ian Clermont đang nhìn cậu chăm chăm.

Cậu không hiểu đối phương đang nghĩ gì, chỉ phát hiện mình không cách nào dời ánh mắt đi, có một cảm giác khủng bố như mình sắp bị ăn mất.

Điều khiến cậu thấy kinh ngạc hơn nữa, là thượng tá một mặt nhìn chăm chăm cậu, một mặt lại thao tác gì đó.

Mắt Ken cũng trừng thật lớn, hô lên: “Anh thật sự không sợ tôi giết cậu ta?!”

Hắn vừa dứt lời, đã nghe con dơi số 3 cũng bắt đầu báo động, người trên máy phi hành con dơi số 1 và số 3 bắt đầu cầu cứu hắn.

“Thả bọn họ, nếu không các cậu không thể rời khỏi hành tinh này.” Ian lại lên tiếng, dường như còn lạnh lẽo hơn thời tiết giá lạnh trên hành tinh Chiêu Hòa.

Anh dùng hành động thực tế cho Ken biết, không ai có thể uy hiếp anh, mà anh cũng luôn nói gì làm nấy.

Đường Vũ nghe vậy run rẩy không ngừng, cậu biết thượng tá nói câu đó tuyệt đối không phải đang đùa.

Cậu càng có lý do tin rằng, nếu Ken không làm theo lời thượng tá nói, có thể bọn họ sẽ phải cùng chết tại đây.

Rằng Đường Vũ bắt đầu run cầm cập, tư duy cũng bị nỗi sợ hãi tử vong bao trùm, không nghe rõ Ken nói gì trong cơn tức giận.

Đối với việc thượng tá sẽ không vô tư cứu cậu, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi sự thật chính xác như thế, cậu lại cảm thấy rất buồn.

Cậu nhìn đối phương qua màn hình, muốn biểu hiện một chút lý giải đối với tất cả quyết định của thượng tá, nhưng không biết mình rốt cuộc lộ ra vẻ mặt gì.

Ian thấy ánh mắt Đường Vũ nhìn mình, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy ần ần đau.

Điều thứ bảy trong điều lệ về địch của liên bang mà anh nói là thật, nếu cần thiết, anh có quyền xử quyết tất cả những kẻ xâm nhập.

Nhưng anh lại do dự vì ánh mắt của Đường Vũ.

“Tôi ném Đường Vũ ra khỏi đây, nếu anh không lập tức đi cứu cậu ta, cậu ta sẽ chết chắc!” Ken vừa nói, vừa mở cửa tàu bên cạnh.

Hắn chỉ có thể nghĩ ra cách này để dứt khỏi Ian Clermont.

Cửa tàu mở ra, cuồng phong lạnh lẽo lập tức ào vào máy phi hành, Đường Vũ gần như bị lực hút cực đại hút ra, thậm chí không kịp nhìn thượng tá lần cuối.

Khi cậu vừa rớt xuống, cậu cảm thấy ngực bị thứ gì đó đụng vào, dường như có ai đang bắn cậu! Tiếp theo, nơi túi áo đồng phục đột nhiên truyền đến hơi nóng ầm ập, bao trùm toàn thân cậu, nhưng chưa được mấy giây, hơi nóng đó đã biến mất.

Cậu biết bùa hộ thân mà cô nữ sinh đã đưa cho cậu trước khi rời khỏi Kenton đã cứu cậu một mạng.

Chẳng kịp lấy làm may mắn, vì cậu biết, cho dù không chết bởi hòng súng, ngay lúc rơi xuống, cậu cũng không còn đường sống nữa.

Trong quá trình rơi xuống, Đường Vũ không thể làm bất cứ động tác nào, người bị trôi, thậm chí cả co duỗi cũng không được.

Hô hấp cũng cực kỳ khó khăn, mỗi lần hít thở đều sẽ hít vào đầy khí lạnh, đóng băng khí quản và phổi cậu.

^]157622~:ex78183oosz72fs@ Lightrai44 @{.ff2177vt97+#ea1,:sy4

Cùng với tốc độ rơi xuống, Đường Vũ bắt đầu cảm thấy cậu đang trải nghiệm một lần tử vong chân chính.

Cậu nghĩ, trong nhiệt độ lạnh lẽo này, trước khi cậu hoàn toàn rớt xuống, cậu đã bị đông thành một khối băng.

Sau khi rớt xuống đất, có thể sẽ vỡ thành vô số mảnh.

Chẳng qua lúc đó cậu đã chết rồi, nên cũng không cảm thấy đau đâu, hơn nữa cũng không phải giống như nhảy lầu, máu văng tung tóe...

Ian Clermont nhìn Đường Vũ rớt khỏi máy phi hành, trong mắt hiện rõ hoảng loạn.

Ken đặc ý nhìn đối phương, quả nhiên thấy Ian chuẩn bị đi cứu người.

Nhưng hắn không ngờ được, thượng tá đó lại mở cửa khoang tàu nhảy xuống theo.

Ken đang sửng sốt, thì thấy ngoài cửa sổ, một chiếc máy phi hành cực lớn đang tông mạnh về phía họ!

Ian Clermont đáng ghét! Dùng máy phi hành đụng họ!

“Oành___!!” Bầu trời nổi lên một đồng lửa, linh kiện của máy phi hành bắn ra khắp nơi.

Không biết qua bao lâu, Đường Vũ cảm thấy lâu thế mà còn chưa rơi xuống đất vỡ nát, thật không hợp lý.

Cậu giãy dụa mở mắt ra, phát hiện mình đang bị một người ôm lấy.

Rõ ràng họ còn đang rơi xuống, chẳng qua tốc độ vô cùng chậm.

Người ôm cậu, miệng mím chặt, dường như đang bực mình vì chuyện gì đó, mắt cũng đầy lửa giận.

Mà trên đỉnh đầu người đó, mở ra một thứ thật lớn màu da cam giống như dù nhảy, mang hai người bồng bênh rớt xuống.

“Thượng tá?” Đường Vũ giật mình kêu lên.

Tiếng kêu của Đường Vũ đánh thức người đang toàn lực khống chế tốc độ rơi xuống, đối phương cúi đầu nhìn cậu, mặt không cảm xúc, sau đó lại nhìn bầu trời phương xa.

Hình như anh đang tức giận, Đường Vũ nghĩ.

Thế là, cậu cũng không dám nói thêm gì nữa, mà nhiệt độ lạnh lẽo cũng khiến cậu khó nói được gì.

Sau khi hoàn toàn rơi xuống, Đường Vũ phát hiện chỗ này là một vùng tuyết cực kỳ rộng lớn, nhìn ra xa, cậu không thấy được một bóng người, càng không nhìn thấy một tòa nhà nào cả.

Xem ra vừa rồi máy phi hành đã bay đi rất xa, đã ra khỏi phạm vi an toàn của hành tinh Chiêu Hòa rồi.

Sau khi niềm vui được thượng tá cứu trôi qua, cộng thêm thượng tá đã buông cậu ra, Đường Vũ lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Nhiệt độ của hành tinh Chiêu Hòa có thể đạt đến âm bốn năm chục độ, bình thường thi đấu đều ở trong sân đấu, nhiệt độ thấp nhất chỉ là âm hai mươi độ, lúc này ra bên ngoài thật, mới biết cái lạnh này có thể lạnh đến mức nào.

Bất hạnh ở chỗ, cuộc đấu của trình tự viên diễn ra tại hội trường trong nhà, Đường Vũ không mặc trang phục giữ ấm, lúc này chỉ mặc một bộ đồng phục đơn giản, người đã bị lạnh thấu, Đường Vũ bắt đầu run rẩy không thể kìm chế.

Trước đó do quá căng thẳng, không để ý cái lạnh, bây giờ an toàn rồi, trong đầu toàn nghĩ tới lạnh lạnh và lạnh, Đường Vũ cũng không biết phải làm sao.

“Làm sao, làm sao đây?” Đường Vũ run cầm cập hỏi.

#}2149^#wu=ng,^rfxter1ih#|@ Huyết Phong @57/ 3ks978580ymhk):eodj}(=&

Thượng tá cũng chỉ mặc bộ quân phục nhưng có vẻ giỏi chống lạnh hơn, lúc này không nhìn ra được anh có chút sợ lạnh nào, nhưng sau khi thấy Đường Vũ bị đông lạnh tái nhợt, vẻ mặt thượng tá rõ ràng trở nên lạnh hơn.

Hại thượng tá không thể không cứu mình, Đường Vũ đã tràn đầy hổ thẹn, lúc này thấy đối phương khó chịu ra mặt, lòng cậu chua chua, nhưng lại nói đầy thấu hiểu: “Mang theo tôi nhất định sẽ ảnh hưởng đến anh, tôi ở đây là được rồi, anh đi đi.”

“Tôi đi đâu?”

Giọng đối phương vang lên, Đường Vũ vô thức rùng mình một cái.

“Đi... đi cứu người khác, hoặc, hoặc là trở về.” Quả thật càng lúc càng lạnh, Đường Vũ ôm tay nói.

Cậu không biết cậu có nên chạy hay không.

Nhưng nhìn thế gió ở đây, chạy rồi bị thổi nhiễm lạnh chỉ sợ sẽ không cách nào làm nóng người được nữa!

Đường Vũ phát hiện, thượng tá nghe cậu nói xong vẻ mặt càng kém.

Nhưng những thứ có thể nói cậu đã nói hết rồi, bây giờ cậu sắp lạnh thành trụ băng, thật sự không cách nào quan tâm đến suy nghĩ của thượng tá nữa.

Dù sao, nếu muốn đuổi theo những người khác hay đi tìm cứu binh, người này vẫn luôn có cách.

Tư duy của Đường Vũ bắt đầu trở nên mơ hồ, vô thức kéo cái dù màu da cam kia bọc quanh thân mình, cuộn người lại ngã xuống nền tuyết.

Cậu vẫn còn ý thức, nhưng cậu đã không động đậy nổi rồi...

Thật sự là quá lạnh, mới có mấy phút, cậu đã cứng đờ...

Ian phát hiện cậu bất thường, nhanh chóng nhớ ra đối phương chỉ là một học viên bổ khuyết của khoa trình tự, chưa tiếp nhận bất cứ huấn luyện chống lạnh nào, hơn nữa thể lực lại cực kém, nhiệt độ này đối với cậu mà nói không khác gì tử hình.

Sau khi truyền tọa độ của mình về cho Noah, Ian lập tức lại chỗ Đường Vũ, cúi người, sờ thử nhiệt độ của Đường Vũ.

Lạnh muốn chết.

Hoàn toàn không còn nhiệt độ ấm áp trên mặt như hôm đó.

Vừa rồi anh chỉ cảm thấy bất mãn vì cách làm của mình, anh bỏ mặc việc ứng cứu người khác, chọn nhảy xuống để cứu học viên bổ khuyết này!

Cho dù biết chỉ dựa vào mình anh, khả năng giải cứu được những người khác là rất mong manh, nhưng ngay cả thử cũng không thử, là một quân nhân anh cực kỳ tự trách.

Có điều lúc học viên bổ khuyết bị cuốn ra khỏi máy phi hành, anh căn bản không thể nghĩ đến thân phận của mình, chức trách của mình, chỉ biết nếu không cứu đối phương, thì anh nhất định sẽ hối hận.

Rút đi tầng lạnh lẽo, Ian dần có chút kinh hoảng, anh biết, thời tiết rét lạnh này có thể đông chết người, cho dù các chiến sĩ mà anh từng tiếp xúc sẽ không bị đông chết, nhưng học viên bổ khuyết này tuyệt đối không thể chống chọi với cái rét này.

Ian đi vòng một vòng quanh Đường Vũ, kéo cái dù màu da cam bao kín cậu, nhưng vẫn không thể giúp nhiệt độ của đối phương ngừng giảm xuống.

Anh kéo tay cậu ra, cương chế ra lệnh: “Học viên bổ khuyết, đừng ngủ!”

Chỉ có thể thấy mí mắt đối phương nhẹ rung, coi như trả lời.

Nên làm sao đây? Chiêu Hòa không có máy phi hành, cứu người nhanh nhất cũng phải gần một tiếng mới tới được.

Mà học viên bổ khuyết của anh chỉ sợ không sống được thêm mấy phút nữa đâu.

Nhận thức này khiến lần đầu tiên trong đời Ian cảm thấy một thứ có tên là sợ hãi.

54. Chương 54: Cực Lạnh Thoát Hiểm

“Học viên bổ khuyết, trong một tiếng sẽ có người đến cứu chúng ta, tiếp tục kiên trì!”

mdvr81skear~)5274/*\$}93@ Lightrai to @foou64tw)~697]\$#53oh32

Trừ cổ vũ cho đối phương, Ian không biết còn có thể làm gì.

Anh túm chặt cái dù, cố gắng không cho một tia lạnh lẽo nào len vào, nhưng thứ này vốn đã không có nhiệt độ, bất kể thế nào cũng chẳng giúp đỡ được bao nhiêu.

Ian nghe tiếng tim mình đang đập thành thịch dữ tợn trong gió mạnh, chỉ cảm thấy vô lực.

Bản thân anh có lực sinh mạng ngoan cường, mà lực sinh mạng của học viên bổ khuyết thì lại leo lắt sắp tàn.

Đột nhiên, dường như Ian nghĩ ra chủ ý gì, mở dù ra, để lộ thân thể co ro của Đường Vũ.

Ian nhanh chóng ngồi cạnh đối phương, cởi hết toàn bộ y phục trên người mình, phủ lên cho Đường Vũ, sau đó, do dự một chút, kéo người vào vòng ôm của mình, cuối cùng, dùng dù bao kín cả hai.

Người Đường Vũ lạnh như cục băng, nhiệt độ tiếp cận khiến anh cũng cảm thấy quá lạnh.

Nhưng dường như nhiệt độ không còn tiếp tục hạ nữa.

Ian cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, anh đưa tay ra, kéo đối phương lên chân mình, còn cởi hết hút áo đồng phục của đối phương, dán sát thân thể người đó vào người mình.

Thân thể tiếp xúc không có ngăn cách, lúc này Ian cảm giác được nhiệt độ cơ thể của đối phương đang chậm rãi tăng lên, cuối cùng cũng yên tâm được một chút.

Anh duỗi tay ra, mạnh bạo ôm đối phương vào lòng, cúi đầu, lắng nghe hô hấp dần bắt đầu có quy luật của đối phương, cái tâm trạng không chịu khống chế kia bây giờ mới chậm rãi lắng xuống.

“Đường Vũ.” Anh nghe thấy giọng mình hơn khàn, cũng không biết là do căng thẳng quá độ trước đó, hay vì cái gì khác.

Phần mặt hơi ngứa, anh cảm thấy hình như Đường Vũ đang cố mở mắt ra.

“Cậu sẽ không có chuyện gì.”

“Tôi còn chưa chết sao...” Tiếng đối phương rất nhẹ, miệng cũng không khép kín được chắc vì bị đông cứng, lời nói không rõ ràng, dường như mới vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

Toàn thân Đường Vũ không có cảm giác gì, chỉ có thể lắng nghe âm thanh, âm thanh đó nhẹ nhàng phiêu phiêu không biết từ đâu đến, giống như đang nằm mơ.

qknapl**12&*pydg665717or2768@ Light @83[#11=}hvge5732iqpmuvfaifto

Qua một lát, cậu nghe ra được âm thanh gọi tên mình rất quen tai, liền cảm thấy quái lạ.

Thượng tá luôn gọi cậu là “học viên bổ khuyết”, “học viên bổ khuyết”, chưa từng gọi tên cậu.

Chắc không phải thật sự là nằm mơ chứ, thượng tá đang gọi cậu sao?

“Cậu chưa chết.” Nghe Đường Vũ nói mấy lời vô dụng, Ian hiếm khi không làm lơ, mà nói tiếp, “Cậu còn sống khỏe mạnh, sẽ nhanh chóng có người đến cứu cậu.”

“Anh đã cứu tôi rồi, thượng tá.”

“Đúng vậy, cũng suýt hại chết cậu.”

Đường Vũ cảm thấy kỳ quái, ngữ khí của thượng tá không giống bình thường lắm.

Trong ấn tượng của cậu, đối phương luôn lạnh nhạt, cho dù có lúc cũng rất dễ ở chung, nhưng chưa từng biểu hiện cảm giác như “dịu dàng”, cậu không khỏi hoài nghi, cậu thật sự còn chưa chết sao?

“Sao anh có thể hại chết tôi.” Với tính cách của Đường Vũ, cậu đã xém nói “anh đừng đùa tôi”, nhưng cậu cảm thấy bầu không khí bây giờ không thích hợp nói câu đó, “Nếu anh hại chết tôi, tôi cũng sẽ không trách anh.”

Đường Vũ lại quên dùng kính ngữ, nhưng Ian không để ý.

Anh bắt đầu thích đối phương nói chuyện với mình.

Tuy có lúc, anh cảm thấy học viên bổ khuyết quá ồn ào, thích nói những lời hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng vẫn cứ tỏ vẻ rất vui.

Chẳng qua bây giờ anh lại rất hưởng thụ.

Ian cũng tự khó hiểu với chính bản thân mình.

Anh đang đợi Đường Vũ nói tiếp, nhưng nửa phút trôi qua, đối phương cũng không nói thêm nửa chữ, anh rất sợ đối phương sẽ ngủ, như vậy nhiệt độ không cách nào duy trì, sẽ càng thêm nguy hiểm.

“Đường Vũ, tùy tiện nói gì đi, đừng ngủ.”

Tốc độ phản ứng của đối phương trở nên cực kỳ chậm vì đông lạnh, qua một lát, học viên bổ khuyết luôn tỏ vẻ vô cùng phục tùng anh mới cử động một chút, rất nhanh, giọng nói vô lực rầu rĩ vang lên: “Tôi sẽ bị đông rớt tử chi sao? Sau đó cắt chi?”

“Không đâu.” Đối với vấn đề không có não của đối phương, Ian cực kỳ kiên nhẫn trả lời, “Kỹ thuật của liên bang đã giải quyết được vấn đề đông lạnh cắt chi từ lâu rồi.”

yr+ts~)km74'}.381846+{39},37@ Light @kf(.dyvfas([1174+*90pg83os26

“Vậy sao... kỹ thuật phát triển như vậy thật tốt, lúc tôi còn nhỏ, mùa đông chơi ở ngoài trời, mẹ nói nếu không bọc kín lỗ tai, sẽ bị đông hư.”

Thân thể Đường Vũ dần có một chút cảm giác, cậu cảm thấy dường như mình bị cái gì quẩn lầy, mà sau khi cậu nói câu đó, sức lực đang quẩn càng lớn hơn.

Ian siết chặt cánh tay, tâm trạng rất phức tạp. Anh vẫn biết Đường Vũ có chỗ đặc biệt, chỉ là chưa từng đâm thủng. Nhưng câu nói vừa rồi lại khiến anh bắt đầu nghi ngờ thân thể của Đường Vũ.

Theo anh biết, hành tinh nhân tạo mà Đường Vũ sống không có mùa đông, nhiệt độ cũng không thể nào hạ đến mức sẽ đông lạnh hư tai.

Hai hành tinh có nhiệt độ thấp nhất Hick Đường Vũ đều đã từng đến, mà vừa khéo là anh luôn có mặt tại đó, từ biểu hiện của Đường Vũ cho thấy, cậu không thể thuộc về bất cứ hành tinh nào trong đó.

Vậy thì, Đường Vũ rốt cuộc là ai? Cậu thật sự đến từ hành tinh nhân tạo kia sao?

Đề nên nghi vấn mới nổi lên, Ian không muốn xoắn lầy vấn đề đó vào lúc này, thế là chỉ an ủi đối phương: “Lỗ tai cậu vẫn còn.”

“Lẽ nào bị đông tê rồi? Tôi không cảm thấy được.” Đại khái còn chưa bị đông đến thần trí không rõ, giọng Đường Vũ hơi hốt hoảng, dường như thật sự sợ lỗ tai mình sẽ bị rớt xuống.

Không gian bị cái dù bao kín chỉ toàn một màu đen, Ian ngẩng đầu lên, lại cúi đầu xuống, tìm được chính xác lỗ tai của Đường Vũ, ghé vào tai đối phương thấp giọng nói: “Tin tôi, học viên bổ khuyết, chúng vẫn còn.”

Anh cảm thấy người trong lòng đột nhiên run lên, sau đó lật tay ôm chặt lấy mình.

Thân thể hai người lập tức dán sát thân mật không kẽ hở.

Ba mươi một năm nay, lần đầu tiên thượng tá Ian Clermont cảm giác được một thứ có tên là dự vọng cuộn trào mãnh liệt tập kích toàn thân anh.

“Nếu anh đã nói chúng còn đó, vậy thì còn đó, dù tôi không cảm thấy được.”

Người vừa nhào vào lòng Ian đã không còn tỉnh táo, gần như vẫn chưa ý thức được mình đang ôm cái gì, cọ vào nơi khá ấm áp làm cậu cảm thấy cực kỳ thoải mái, thấp giọng nói, thậm chí còn lộ ra chút ỷ lại không dễ phát giác.

Hô hấp của Ian bắt đầu trở nên gấp rút, âm giọng cũng khàn lên không thể khống chế, nói: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng.”

“Tôi còn một vấn đề, rất lo lắng.”

“Vấn đề gì.”

“Mũi của tôi còn không?” Sự kinh hoảng ban đầu đã qua, Đường Vũ đã có tâm trạng dễ đùa.

Đường Vũ nói xong, liền cảm thấy đầu bị người nâng lên, nhưng xung quanh quá tối, cậu không thấy được gì cả.

Sau đó, cậu cảm thấy có thứ gì đó đang chạm vào mũi mình.

Nhưng vì toàn thân tê dại, cậu biết có thứ gì đang chạm vào mình, mà không thể đoán được đó là gì.

Chậm rãi, có thể cảm thấy ấm áp.

67lh27,~57,]70?]buyn84}!@ Lightraito @. ^59&([yaewiw94mrmf+%t!l\$

Sau đó nơi ấm áp dời lên môi cậu, cọ nhẹ.

Xúc cảm đó khiến lòng cậu có một cảm giác kỳ dị, nhưng rất nhanh, cậu tự cười nhạo mình, nhất định là nghĩ quá nhiều, mấy thứ ảo tưởng đúng là không có biên giới!

“Mũi cậu vẫn còn, miệng cũng hoàn hảo không tổn thương.”

Giọng của đối phương cực thấp, dường như đang đè nén gì đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Đường Vũ cảm thấy không còn quá tệ nữa, ngón tay đã có thể động, tuy vẫn không giống như của mình.

Khi thở cũng có thể cảm giác được mũi đau xót. Trên mặt cũng cảm giác được có hơi nóng phả lên, nhưng cậu không muốn suy nghĩ sâu thêm tại sao hơi thở của đối phương lại ở gần mình như thế.

Đầu óc vẫn còn mơ mơ hồ hồ, vì thượng tá không cho cậu ngủ, cậu mới cố giữ một chút thần trí không ngừng nói chuyện.

Ian nghe thấy âm thanh bên ngoài, hít sâu mấy cái, trong bóng tối cài lại quần áo cho Đường Vũ, nhẹ vỗ đối phương, nói: “Cậu có thể ngủ rồi, học viên bỏ khuyết.”

Câu này giống như một câu ma chú, sau khi nghe thấy, Đường Vũ liền an tâm ngủ.

Cậu biết, mình an toàn rồi.

Khi cái dù to lớn được vén ra, tất cả những binh lính đến ứng cứu đều chấn động, họ nhìn thấy thượng tá của mình đang để trần thân trên, ôm một thiếu niên, mà áo của anh đều phủ lên người thiếu niên.

Đối với sự kinh ngạc của mọi người, Ian làm như không thấy, ôm Đường Vũ đứng lên, nhanh chóng lại gần xe bay, nhảy lên đó.

Kim xử lý các chuyện rườm rà phức tạp ở căn cứ, lúc này đang ngồi ở phòng làm việc, ngăn người nhìn một thứ giống như máy cảnh báo.

Trên đó hiển thị giá trị cao nhất là 240.

Đó chính là hệ thống giám thị viên trình của máy giám thị cảnh báo về tinh thần lực của Ian.

Mức độ dao động đạt đến 240, gần như vượt qua cực hạn nhân loại có thể thừa nhận, hần chưa từng nghe qua bất cứ ai có tinh thần lực lên cao đến mức này.

Hần luôn biết, tất cả người điều khiển của gia tộc Clermont đều không tránh khỏi vấn đề có tinh thần lực dao động khác thường, hơn nữa giá trị dao động cao hơn người bình thường, nhưng lần này hần mới ý thức được, cái gọi là cao, sẽ cao đến trình độ nào.

Hai lần trước giá trị dao động tinh thần lực của thượng tá Clermont chẳng qua chỉ vượt qua mức cảnh báo, mà lần này trực tiếp đạt đến ranh giới trị số kiểm tra – 240!

Hần không biết có nên báo chuyện này lên không.

Phải biết rằng, tinh thần lực dao động bất thường, đại biểu thượng tá có thể không còn thích hợp lên chiến trường nữa, có lẽ liên bang sẽ suy nghĩ đến việc tiến hành can dự tâm lý với anh, khiến anh vứt bỏ tất cả những gánh nặng sẽ dẫn đến dao động bất thường.

Kim cực kỳ bài xích chuyện này, hần cho rằng đây là cách làm phản nhân quyền.

Hắn quyết định tiếp tục quan sát, trừ khi xác định có hại với thượng tá, nếu không sẽ không báo lên.

Đường Vũ mở mắt ra, người đầu tiên cậu thấy chính là Phùng Dương với mái tóc rối tung và hai vành mắt đen thui.

“Lông Cừu? Cậu khỏi bệnh rồi hả?” Đường Vũ muốn ngồi dậy, nhưng hơi cử động một chút đã phát hiện toàn thân bị một dạng kim loại mềm mại bao kín, mỗi tế bào trên người đều có cảm giác đau nhói.

“Này cậu đừng động chứ! Cậu còn đang được trị liệu đó!”

82][og^:6981mw.%^[+tz16ph@ Light-Raito44 @chac{}]8ts?de374445~|5655

Đường Vũ nhìn Phùng Dương một cái, lại nhìn thiết bị lý lạ trên người mình, ký ức dần ùa về, từ từ nhớ lại từng chuyện đã diễn ra sau khi bị bắt đi.

“Cậu không sao chứ?” Đường Vũ hỏi.

“Tôi không sao, người bị bắt đi dạng gì cũng có, không phải chỉ chọn những người giỏi nhất, cho nên mọi người đều cảm thấy bọn họ rất kỳ lạ.” Phùng Dương khó hiểu.

Theo lý mà nói, lẽ nào không nên đợi sau khi thi đấu của các khoa hoàn tất rồi, chọn hai người đứng đầu mà bắt sao?

“Còn nữa.” Phùng Dương nói, “Ngọc năng lượng bảo vệ trong túi cậu vỡ rồi.”

Đường Vũ nhớ đến cú tấn công cậu gặp phải khi bị cuốn ra khỏi máy phi hành, chắc là miếng ngọc bội đó đã chống đỡ tổn thương cho cậu.

Miếng ngọc năng lượng đó cậu được một nữ sinh tặng cho trước khi đi, không ngờ lại cứu cậu một mạng!

Xem ra nhân duyên tốt cũng rất quan trọng.

Đường Vũ tiếp tục hồi tưởng, lại nhớ đến lời Ken nói, đột nhiên nghĩ ra, lẽ nào Ken chỉ muốn bắt trình tự viên, những người khác chỉ để nhằm xáo trộn suy đoán?

Không ngờ người đồng đội phối hợp rất tốt trong cuộc thi trước đó, lại làm ra chuyện kia, không biết thượng tá có xử hắn chưa!

May mà mình đã được cứu về...

Nghĩ đến đây, không tránh khỏi nhớ đến thượng tá đã cứu mình.

“Thượng tá Clermont đâu?”

“Ồ, mở mắt ra đã nhớ anh ta rồi?” Phùng Dương nói đầy quái gở.

Khó trách cậu ta tức giận, ai bảo cậu ta nghe nói khi ôm Đường Vũ, Ian không mặc gì hết.

Dù là ai nghe thế, cũng sẽ thù địch Đường Vũ!

Chẳng qua hiện tại cậu vẫn không rõ, rốt cuộc cậu ngưỡng mộ Đường Vũ hơn, hay ghen tỵ nhiều hơn.

“Anh ta đã cứu tôi, anh ta không có chuyện gì chứ?” Trời lạnh như vậy, cậu còn bị đông lạnh đến thần trí không rõ, thượng tá cho dù có chịu lạnh giỏi thế nào, thì cũng không thể không có chuyện gì nhỉ!

“Đừng quan tâm lung tung, anh ta mạnh hơn cậu nghĩ nhiều.” Phùng Dương trợn mắt nhìn Đường Vũ, “Sao cậu lại không cẩn thận thế hả, khắp sân đấu có trên ngàn người, cậu lại để bị bắt đi!”

Phùng Dương nói đầy bất thiện, nhưng Đường Vũ cũng biết Phùng Dương chỉ đang quan tâm mình thôi.

Không cho Phùng Dương biết chuyện Ken cố ý bắt mình, Đường Vũ không muốn đối phương lo lắng, cậu chỉ đùa: “Đại khái là do tôi nhẹ, dễ bắt hơn.”

“Lúc này cậu còn đùa được!”

“Thượng tá thật sự không sao hả?”

“Không sao không sao!” Phùng Dương trợn trắng mắt: “Còn là do anh ta ôm cậu đã hấp hối về đó, cậu nói xem anh ta có thể có chuyện gì chứ?”

Nghe đến đây, Đường Vũ mới thật sự yên lòng.

“Kết quả cuộc đấu thế nào?”

“Cậu đứng đầu.”

“Cái gì?!” Đường Vũ không bình tĩnh nổi nữa: “Vậy người 55% kia đâu!”

,^sxqp++226466,%px~)[+?[%60fc@ Huyết – Phong @rl=,60+[:#44939175gf8620

“Cậu ta bị bắt đi rồi.” Phùng Dương khó chịu nói: “Hơn nữa cậu ta đưa ra mười cách tính, có hai cách không thông qua, cho dù không bị bắt thì cũng không cao điểm bằng cậu.”

Đường Vũ không dám nói tiếp.

Cậu chỉ muốn lấy được thành tích tốt, nhưng tuyệt đối không có ý định giành quán quân.

Đường Vũ không nói chuyện, không có nghĩa là Phùng Dương sẽ dễ dàng tha thứ cho cậu, người đó giống như cuối cùng cũng tìm được đề tài có thể lải nhải, miệng lại không ngậm được nữa, “Tôi đã bảo cậu nhàn nhã chút kín đáo chút bảo cậu đừng biểu hiện quá đột xuất, cậu đều xem như gió thoảng qua tai hả!”

Hai tay Đường Vũ không cách nào cử động, nếu không lúc này nhất định đã bị lật tai lại.

“Cậu không biết đề bài đó người bình thường chỉ biết năm loại hả, cậu tính thêm hai loại là được rồi, kết quả cậu lại tính thêm năm loại!”

Nói miết nói mãi, Phùng Dương lại tức giận, hung tợn đẩy đầu Đường Vũ nói: “Sao cậu không dứt khoát bị bắt đi luôn đi!”

“Được rồi, đừng giận nữa.” Đường Vũ cố gắng nghiêng đầu đi, để mình không bị chỉ vào đầu nữa: “Chuyện đến nước này, tôi cũng hết cách rồi.”

Cậu đã khiêm tốn chỉ đưa ra mười đáp án, ai biết lại vượt mục tiêu chứ!

Hai người đang tranh cãi trong phòng bệnh, thì nghe có người muốn vào thăm.

Mời người đó vào, Đường Vũ kinh ngạc phát hiện, chính là Abner!

Lẽ nào đến để mang cậu đi sao? Ném cậu vào viện nghiên cứu?

55. Chương 55: Tìm Được Hung Thủ

Sau khi Abner vào mới phát hiện về mặt Đường Vũ nhìn mình rất bất thiện, râu ông run lên, cười từ ái.

[{puiv0qp81[#gj99,=13'}cy2di@ Light @vj2746%^~/6572{*975556dh

“Đừng căng thẳng, Đường Vũ. Quả thật thầy đến để hỏi em có suy nghĩ chuyện vào viện nghiên cứu chưa.”

Tâm trạng vốn đang loạn cào cào vì nghe thấy câu nói này, mới có được chút tỉnh táo ngăn ngủi

Hỏi thử?

Cậu nghe được ngữ khí của Abner không tràn đầy cảm giác áp bức như lần trước.

Đường Vũ thử lắc đầu: “Em có thể tiếp tục học ở Kenton không?”

Abner lộ vẻ tiếc nuối, sau đó gật đầu: “Đương nhiên là được, em Đường Vũ.”

Mắt Đường Vũ sáng lên, trong lòng thầm kêu quá tốt!

Nhưng khi Abner thấy vẻ vui mừng của Đường Vũ, chân mày nhẹ nhúu lại khó thể thấy.

Nghe Abner nói thế, Phùng Dương ngồi cạnh cũng lộ vẻ không dám tin.

Nghe nói thế lực của viện nghiên cứu rất lớn, căn bản không phải người bình thường có thể cự tuyệt.

Cho dù là một vài gia tộc lớn, nếu không đủ mạnh, hoặc điều kiện trao đổi không đủ phong phú, cũng không giữ người được.

Đường Vũ lại có biểu hiện xuất sắc trong thi đấu cá nhân, Phùng Dương cho rằng Đường Vũ phải đi chắc rồi, không ngờ còn có đường xoay chuyển?

“Em có thể hỏi tại sao họ lại thay đổi thái độ không?” Đường Vũ hỏi.

Cậu không tin vì thi đấu cá nhân cậu biểu hiện quá đột xuất, mà viện nghiên cứu ngược lại không nở triệu cậu đi.

Đôi mắt đã hơi đục của Abner nhẹ xoay chuyển, động tác đó làm Đường Vũ vô cùng khó chịu.

“Là Ian.”

??wt%]hwikju,],:##&#|*~{:@ Huyết – Phong @ft!3qy':va71qrgy^(scxa76

Đường Vũ kinh ngạc tròn to mắt, “Nhưng em không...” Cậu không nói với thượng tá Clermont về chuyện này mà?

Nhưng vừa mở miệng, cậu đã ngậm lại ngay.

Hiện tại không phải là lúc nói với Abner những chuyện này, cậu sẽ trực tiếp hỏi thượng tá.

Abner nói mình còn có chuyện khác, bảo Đường Vũ cố gắng dưỡng bệnh, rồi hỏi thăm Phùng Dương, sau đó thì ra ngoài.

Khi ra đến cửa, ông nói: “Hợp tác của chúng ta trên mạng, hy vọng còn có thể tiếp tục.”

Đường Vũ gật đầu.

Đối phương có được đáp án của Đường Vũ, nhanh chóng bỏ đi.

“Tốt quá!” Biết Đường Vũ không phải đi, người cao hứng nhất chính là Phùng Dương, cậu sẽ không phải mất đi người bạn tốt này nữa! “Cậu có biết cụ thể ra sao không? Tại sao Ian lại giúp cậu?”

Đường Vũ lắc đầu, cậu cũng không biết, có lẽ lần sau gặp mặt sẽ hỏi thử xem.

Trải qua điều trị một ngày một đêm, cuối cùng Đường Vũ mới ra khỏi thiết bị kim loại kỳ quái kia, tứ chi vẫn còn hơi đau, nhưng đối với người đã từng cảm nhận rét lạnh cực điểm như Đường Vũ, cảm giác đau nhỏ bé đó tuyệt đối hạnh phúc hơn toàn thân tê dại nhiều.

Có một chuyện mà Đường Vũ không thể ngờ, chính là sau khi ra khỏi phòng giám sát, Malak cũng đang đợi bên ngoài.

Phùng Dương và Malak nhìn nhau một cái, đều thở phì phò không thềm nhìn đối phương nữa, một trái một phải theo Đường Vũ về ký túc xá.

“Cuộc đấu của các chuyên ngành khác vẫn còn tiếp tục, lần này sân đấu sẽ phong tỏa nghiêm hơn nữa, nhưng người của Rice chỉ cần có não, sẽ không đến thêm lần nữa.” Phùng Dương kể lại vài chuyện gần đây cho Đường Vũ, “Có một điều kỳ lạ là, hôm đó người bị bắt đi toàn là học sinh của khoa trình tự, nhưng Ken cũng mất tích theo.”

Đối với chuyện này, trực giác cho Đường Vũ biết không thể tùy tiện nói với bất cứ ai, cho nên cậu chỉ cẩn thận chọn ngậm miệng.

Vừa ra cửa, thấy khắp trời tuyết trắng, Đường Vũ hơi khó mở mắt.

Khi trị liệu, cậu đã vô số lần hồi tưởng lúc mình bị đông lạnh thành chó, bị bọc trong một vùng tối tăm.

Lúc cậu mơ mơ hồ hồ, chỉ biết có một nơi rất ấm áp, khiến cậu vô thức lại gần, sau đó dứt khoát ôm lấy để sưởi ấm.

Sau đó nghĩ lại, dưới tình huống kia, thứ duy nhất có thể sưởi ấm cho cậu...

Mỗi lần nghĩ đến đây, mặt Đường Vũ đều nóng lên.

Có nên cảm tạ thượng tá lúc đó không đẩy cậu ra không...

Nghĩ đến vòng tay sưởi ấm cho mình, Đường Vũ lại không thể khống chế nhớ lại mình đã đùa với thượng tá, hỏi mũi mình còn không.

Bây giờ ngẫm lại, xúc cảm trên mũi và môi lúc đó quả thật quá giống...

Không đúng không đúng, thứ giúp cậu xác định mũi và miệng có còn tốt không, tuyệt đối là ngón tay của thượng tá.

Đúng đúng, không thể là chỗ nào khác, Đường Vũ thuyết phục bản thân.

Cho dù là ngón tay, dường như cũng quá thân mật.

uofs',wc#+wgtdwc43^%5 13@ Huyết Phong @6294hyncjhnw59{[]:tn8610

Đường Vũ vô số lần muốn đánh chết bản thân, trước mắt thượng tá cứ luôn không kìm được đùa vài câu, mà thượng tá căn bản không phải người có thể đùa, vậy mà thượng tá thiện lương còn làm như thật giúp cậu xác định mũi có còn hay không!

Đủ lắm rồi...

Đường Vũ kiệt quệ cả tâm lẫn sức, Phùng Dương kéo cậu một cái.

“Làm gì vậy, nhìn bậc thềm đi, hồn đâu rồi hả.”

“À.” Đường Vũ mệt mỏi nói.

Cậu ngẩng đầu nhìn đường, đột nhiên bị một bóng người không xa thu hút.

Là người đã hãm hại cậu trên tàu vũ trụ đó! Lần này cậu tuyệt đối không để kẻ đó chạy nữa!

Đường Vũ đột nhiên chạy về hướng đó, Phùng Dương giật mình, “Nè thân thể cậu còn chưa thể vận động đâu!”

“Người đó!” Đường Vũ thề lần này tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ đó nữa.

Lúc này Malak túm cậu lại, nói: “Tôi đi.”

Tiếp theo, hần dưng tốc độ đáng kinh ngạc lao qua, Đường Vũ chỉ thấy bụi bay mù mịt.

Malak nhanh chóng bắt được người đó, đối phương kêu lớn, nút áo đồng phục cũng bị giật tung.

“Mẹ nó mày đừng tưởng mày là người đứng đầu khoa trình tự thì có thể tùy tiện bắt người! Buông ra!”

Lúc Đường Vũ chạy đến, phát hiện người đó đã bị mấy học sinh bao quanh, không biết đang làm gì.

“Cậu còn nhớ tôi chứ?” Đường Vũ cao giọng hỏi.

Câu hỏi che phủ âm thanh của tất cả mọi người, những người khác đều không nói gì nữa, còn học sinh đang muốn chạy thì run lên, quay đầu kinh ngạc nhìn Đường Vũ.

“Nếu tôi không nhớ lầm, chúng ta vốn không quen biết lẫn nhau, tại sao lúc trên tàu vũ trụ cậu lại muốn hãm hại tôi?”

“Cậu không bằng không có, dựa vào cái gì nói tôi hãm hại cậu!”

Quả thật, Đường Vũ không có chứng cứ.

Máy giám sát trên tàu vũ trụ cũng thuộc dạng cơ mật, cho nên Đường Vũ không lấy được đoạn ghi hình đó.

“Chỉ dựa vào tôi nhớ cậu.” Đường Vũ lại gần người đó, túm cổ áo đối phương.

Đối phương hại cậu bị nhốt lại như phạm nhân, nhưng đáng giận nhất là một chuyến du lịch tốt đẹp, cậu lại không được bước ra khỏi không gian nhỏ chỉ mấy mét vuông đó!

Cơn giận này, hôm nay cuối cùng cũng tìm được đối tượng trút ra!

Đối phương thấy sắc mặt Đường Vũ bất thiện, hơi hốt hoảng, lập tức cao giọng nói: “Mẹ nó đừng cho rằng cậu có thương tá Clermont chống lưng thì có thể tùy tiện muốn gì làm nấy.”

Đường Vũ dậm một cái lên bụng đối phương.

Tuy sức của cậu không lớn, nhưng đối phương cũng không phải người điều khiển, thân thể cũng không giỏi chịu đánh, bị một cú như thế, lập tức ôm bụng cong lưng xuống.

“Chuyện của chúng ta, đừng kéo người khác vào, hướng chỉ loại người bỉ ổi như cậu không xứng gọi tên thượng tá!”

Đường Vũ cúi đầu, nhìn vào mắt đối phương, nói: “Hôm nay cậu phải cho tôi biết tại sao, nếu không cho dù tôi không thể làm gì cậu, tôi vẫn sẽ nhờ Malak đánh cậu vài cái, chẳng có vấn đề gì cả.”

Nãy giờ Malak vẫn giúp Đường Vũ xách người đó, lúc này rất phối hợp vung nắm đấm lên.

Tên đó thấy Đường Vũ không phải chỉ đang dọa mình, mà chuẩn bị chỉnh cho một trận thật, vội kêu oa oa nói hết những gì mình biết.

“Tôi cũng không muốn đối phó cậu, tôi và cậu không oán không thù, là Tổng Húc Ảnh! Trình tự viên năm ba Tổng Húc Ảnh! Anh ta bảo tôi giáo huấn cậu, bảo tôi thỉnh thoảng ngáng chân cậu, anh ta có thể cho tôi tiền, tôi... tôi chỉ là muốn, muốn lấy chút tiền mà thôi!”

“Cái gì?!”

lg&,rx79).}^939}26@ Lightrai to44 @}|%&1743&pi97(+%|&+50|,

Đường Vũ còn chưa lên tiếng, mấy học sinh của trường khác đang vây xung quanh đã réo ầm lên, “Thì ra cậu toàn vì tiền, cậu có biết cậu đã hại Firth chúng tôi thảm lắm không, cậu lan truyền Đường Vũ là học sinh tiến cử, còn nói cậu ta học không ra hồn lại kém cỏi, còn xúi giục chúng tôi bỏ thuốc Đường Vũ vào trận thi đấu đội, ảnh hưởng đến thi đấu, hại chúng tôi mất tư cách tham gia thi đấu suốt ba năm! Chỉ vì một chút tiền?!”

Người đó không ngờ những lời của mình lại đốt lên lửa giận của học sinh Firth, sợ đến mức run rẩy toàn thân, lắc đầu bảo không phải cố ý.

“Cậu không cố ý?!” Học sinh Firth càng thêm phẫn hận, “Đối với Firth là ba năm không thể thi đấu, đối với học sinh năm hai trong ba năm này mà nói, đó là vĩnh viễn mất đi tư cách tham gia cuộc đấu của năm hai, cậu là đồ tiểu nhân bỉ ổi, cậu đợi lên tòa đi!”

“Không phải tôi... tôi chỉ muốn đối phó Đường Vũ thôi...”

Nhưng học sinh Firth đã không còn nghe cậu ta giải thích nữa, ai nấy phẫn hận mắng chửi, nhưng cũng không bỏ đi, dường như đang đợi bọn Đường Vũ đi rồi, sẽ giáo huấn cậu ta một bữa.

“Đường Vũ... Malak, Phùng Dương!” Người đó cũng đoán được mình sắp gặp phải xui xẻo, nên bắt đầu cầu xin, “Chúng ta dù sao cũng cùng một học viện, chúng ta, chúng ta giải quyết nội bộ được không? Đừng... đừng bỏ tôi lại đây...”

Đường Vũ hừ một tiếng, “Cậu cũng biết chúng ta cùng một học viện, khi cậu hại tôi bị thương có nghĩ đến danh dự của Kenton chúng ta không?”

Đường Vũ lúc này hoàn toàn không còn dằn vặt dễ nói chuyện như bình thường, đối với dạng tiểu nhân không đáng để đồng tình này, thật tình cậu chẳng ôn hòa nổi.

Loại người vì lợi ích bản thân, có thể tổn thương người khác, cậu chỉ muốn phỉ nhổ.

“Đều là Tổng Húc Ảnh sai khiến tôi!” Người đó còn đang giãy dụa.

“Đương nhiên tôi sẽ hỏi anh ta tại sao muốn hại tôi, nhưng cậu là người thực hiện, cũng không tốt hơn anh ta tới đâu cả!”

Nếu đã biết người này, Đường Vũ cũng không sợ lần sau không tìm được, quyết định để người này lại cho học sinh Firth xử lý.

Học sinh Firth nhận người đó, nói với Đường Vũ: “Đường Vũ, tuy học viện Firth chúng tôi có vài học sinh giỏi trò với cậu, nhưng cũng vì có người xúi giục bên trong, hôm nay chúng tôi xin lỗi cậu, hy vọng sau này có cơ hội sẽ có thể làm bạn.” Một học sinh dẫn đầu nói.

“Các cậu nói xin lỗi là xin lỗi, nói làm bạn thì làm bạn sao?” Phùng Dương dựng lông, “Khi các cậu hại Đường Vũ trọng thương sao không có ai xin lỗi? À, hiện tại nghe nói có người chống lưng cho Đường Vũ nên đến xin lỗi chứ gì, phi!”

Nét mặt học sinh Firth trở nên rất khó coi.

Đường Vũ nghe Phùng Dương nói xong suýt bật cười ra tiếng.

Phùng Dương đúng là rất có kỹ năng lôi kéo thù hận.

Đường Vũ vỗ Phùng Dương tỏ ý an ủi, sau đó nói với học sinh Rice: “Xin lỗi thì tôi gánh không nổi, chỉ hy vọng sau này các cậu có thể lau mắt cho rõ chút, cũng có thể chăm mắt tốt chút.” Loại vô duyên vô cớ hãm hại người khác, còn cố gắng tìm cớ cho bản thân, cậu không tiêu thụ nổi.

Đường Vũ ẩn ý châm chọc một phen, kéo Phùng Dương đi, Malak cũng theo sát phía sau.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu mắng thảm thiết của cậu học sinh kia.

Mấy học sinh của Firth bao vây người đã hãm hại Đường Vũ, không cho cậu ta đi. Những người này bị Phùng Dương mắng, lại bị Đường Vũ thăm mĩa, càng thêm nổi giận, lúc này trút hết lửa giận lên người cậu ta.

“Đường Vũ, sao cậu lại đắc tội Tống Húc Ảnh?”

Phùng Dương có ấn tượng với người đó, nghe nói Tống Húc Ảnh là người đứng thứ tư năm nhất, sau đó lên năm hai, Tống Húc Ảnh tham gia thi đấu so tài lấy được hạng mười một toàn liên bang, thành tích đứng thứ hai Kenton, coi như rất lợi hại.

“Tôi cũng không biết.” Đường Vũ rầu rĩ, “Trở về sẽ hỏi anh ta thử!”

Cậu và Tống Húc Ảnh vì Lily nên có duyên gặp mặt hai lần, lúc đó đúng là cậu cảm thấy đối phương có địch ý với mình, nhưng cậu thật không nghĩ ra được tại sao đối phương phải hãm hại mình.

Có một chỗ mà Đường Vũ ghen trong lòng, cậu cảm thấy mình không có làm chuyện gì ác ôn thất đức, sao cứ luôn xui xẻo như vậy.

Đụng phải Điền Trung, bị em gái Điền Trung là Điền Cẩm chửi rửa.

Quen Lily, còn bị trình tự viên của cô ngựa mất đủ kiểu.

Lúc này, trưởng trấn của trấn nhỏ trên hành tinh nhân tạo 0773 nhận được một thỉnh cầu liên lạc đặc biệt.

Hắn gần như không thể khống chế đôi tay run rẩy vì kích động của mình, sau khi bảo cô trợ lý xinh đẹp ra khỏi phòng làm việc của hắn, hắn mới nhận liên lạc.

56. Chương 56: Điều Tra Thân Thể

Trưởng trấn hành tinh 0773 nhận liên lạc, nuốt nước miếng, thân thể mập mạp kích động nhúc nhích.

4]^nyfx]!ek62ml47\$%|{hqp&?@ Huyét – Phong @gnkf]+dy[/ra)'hcx1#*65qzxpup?&

Đại nhân vật như vậy chủ động liên lạc với hắn, lẽ nào có chuyện gì tốt cuối cùng cũng rơi lên đầu hắn sao?

“Tôi là Ian Clermont.” Sau khi kết nối, đối phương tỏ rõ thân phận.

“Vâng! Tôi biết là ngài! Đây đúng là vinh hạnh của tôi, xin hỏi có thể phục vụ gì cho ngài?” Cho dù là liên lạc bằng giọng nói, đối phương không thấy vẻ mặt hắn, nhưng hắn vẫn cười tươi, muốn tận lực biểu hiện niềm vui của mình qua âm giọng.

“Cuộc nói chuyện sau đây là bí mật, tôi không cho phép có người thứ ba biết.” Âm thanh đó có thể dập tắt nhiệt tình của người khác, trưởng trấn không dám léo mép nữa, chỉ trịnh trọng đáp lời.

Đối phương nói xong, hắn cũng sốt một chút, rồi nhanh chóng gật đầu: “Tôi xin thề, nhất định sẽ không cho bất cứ ai biết nội dung cuộc nói chuyện của chúng ta!”

Mấy hôm nay, Ian Clermont vẫn luôn xử lý chuyện Rice xâm nhập.

Chính phủ liên bang thả kẻ xâm nhập rồi khỏi tỉnh vực liên bang Hick, anh không thấy lạ, chuyện này luôn có sơ hở, là một thượng tá, anh chỉ có thể tận lực làm tốt chức trách của mình.

Trong lúc bận rộn trăm bề, trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy khó hiểu một chuyện, cũng đã tìm được đáp án cho mình ngay sau khi giải quyết xong công việc trên tay.

Anh đã hỏi trưởng trấn trên hành tinh nhân tạo của Đường Vũ, về chuyện thân phận của Đường Vũ.

Dù đáp án đối phương đưa ra rất mơ hồ, nhưng cũng có thể bỏ chút nghi vấn trong lòng anh.

Vị trưởng trấn đó nói, Đường Vũ gia nhập tinh tịch hành tinh nhân tạo vào lúc 12 tuổi, tư cách đăng ký thân phận sử dụng lúc đó là – ăn mày.

Trưởng trấn giải thích việc này rằng, trước khi Đường Vũ gia nhập hành tinh nhân tạo, từng theo một tên ăn mày lang thang đi ăn xin.

Mà hiện tại không rõ tin tức của tên ăn mày kia.

Tính lưu động của ăn xin rất mạnh, có thể họ đã đến hành tinh khác, hành tinh nhân tạo hay tự nhiên đều được, họ luôn có cách không tốn một đồng nào cũng có thể lén hưởng thụ nguồn tài nguyên của tinh cầu.

Kết thúc liên lạc, trên cơ bản Ian đã xóa hết hoài nghi với Đường Vũ.

Có lẽ học viên bổ khuyết đó quả thật có tuổi thơ hạnh phúc, cho nên mới có nhân cách khá hoàn chỉnh, có thể dễ dàng dung nhập vào hoàn cảnh Kenton, chỉ là không biết sau đó đã xảy ra biến cố gì, đi theo người ta ăn xin, lưu lạc đến hành tinh nhân tạo, trong thời gian này, Đường Vũ lại gặp những kỳ ngộ gì.

[^kv42%10]~.?tpnlw?:83@ Light @){nz/}* =2459kq|?5780ce,&}/zn

Đây là suy đoán của Ian.

Như vậy sẽ giải thích được tại sao Đường Vũ lại có ký ức về thời tiết rét lạnh, có lẽ cậu đã từng sống trên hành tinh tự nhiên có nhiệt độ thấp nào đó.

Biết thân thế của Đường Vũ không có vấn đề gì lớn, Ian liền gác chuyện đó sang một bên.

Tại tỉnh vực liên bang Rice.

“Thượng tướng Hansol, trung tâm cứu viện khẩn cấp yêu cầu ngài đến một chuyện.”

Người đàn ông được gọi là thượng tướng Hansol ngẩng đầu lên, diện mạo hắn có bảy phần tương tự với Ken, chẳng qua màu của hai mắt khác nhau, một con màu nâu, một con màu lam.

“Bọn họ có chuyện gì.” Hansol nói.

“Nói thiếu gia Ken đi Hick chấp hành nhiệm vụ bị trọng thương, cần truyền máu gấp.”

Nghe cái tên đó, Hansol siết nắm tay, đứng lên đi ra ngoài.

Khi đến trung tâm cứu viện khẩn cấp, lập tức có người ra đón hắn.

“Thượng tướng Hansol, ngài có thể đến nhanh thế này thật tốt quá, nếu không thiếu gia Ken sẽ nguy hiểm.”

Hansol không có biểu cảm gì, cùng một bác sĩ mặc áo trắng vào một phòng bệnh, ngồi xuống ghế, đưa tay nói: “Nhanh chút.”

Đối với sự thần nhiên của Hansol, vị bác sĩ đó không hề bất ngờ, vội vã gọi người rút máu.

Y tá vội chạy tới, tiếng bước chân của một người khác lại truyền đến rõ ràng trong hành lang.

Chân mày Hansol dần nhú lại.

“Ồ, thượng tướng Hansol.”

Tuy muốn làm như không thấy, nhưng với sự hiểu biết của hắn về đối phương, chỉ sợ giả vờ không nghe thấy sẽ càng tạo thêm phiền phức, “Thượng tướng Carla, đã lâu không gặp.” Hắn không tình nguyện mở miệng.

“Cũng không có gì.” Carla có vẻ rất vui, “Chính là con của chúng ta bị thương, tôi hơi lo lắng.”

“Xin chú ý cách dùng từ của anh, chỉ là người được thụ tinh nhân tạo từ gen của chúng ta.”

“Đó cũng là con của chúng ta, lẽ nào anh không lo lắng sao?” Carla nhú mày, mang chút khiêu khích nhìn đối thủ mà hắn ghét, đương nhiên, hắn biết quái thai đó cũng ghét hắn.

Nếu nói hoàn toàn không lo lắng thì không cách nào biểu hiện máu lạnh như thế, nếu nói lo lắng thì chính đúng ý đối phương, vì vậy Hansol không nói một lời.

Đúng lúc này, y tá đẩy một cái xe cứu thương vào, nhìn hai người trong phòng một cái, sáng suốt chọn Hansol đã chuẩn bị sẵn từ lâu, đặt một thiết bị hút có phần đầu giống nửa quả cầu tại huyết quản trên tay Hansol, máu đỏ sậm liền trào ra.

$+ , + ? * \} 9899 + ^ := [^ 26 ! \$ 46 / ? 17 ^ \{ 26 @ \text{Huyetphong143} @ \text{qn3} (\} \text{rd} \# \{ 45 ! (10 ,] 837062$

Hansol chẳng chớp mắt cái nào, vẻ mặt không hề biến hóa.

“Quái thai.” Không thể chọc giận Hansol, Carla sử dụng một câu nói kém nhất nhưng lại có hiệu quả nhất để tấn công.

Quả nhiên, đối phương nghe được câu đó, tay phải dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng rút một cái áo khoác rộng lớn ra, quất vào mặt hắn.

Vì đòn sức quá lớn, chiếc áo mềm mại phát huy uy lực tuyệt đỉnh.

Carla đón bằng cả hai tay, âm thầm sợ hãi, nhưng lại cười hi hi nói: “Thượng tướng Hansol là sợ cha của con chúng ta bị lạnh, nên khoác áo cho tôi sao? Đúng là biết quan tâm mà.”

Túi máu đã đầy, Hansol vung tay đẩy thiết bị hút máu hình bán cầu kia đi, đứng lên bước ngang người Carla, rồi đi thẳng ra ngoài.

“Không cần áo nữa sao?” Carla tựa vào cửa nhàn nhã hỏi.

“Bẩm.” Đối phương đã đi rất xa, giọng nói từ xa truyền đến.

“Phi.” Trước mặt Hansol từ trước đến nay Carla không bận tâm đến chức vị của mình, thô lỗ phi một tiếng.

Hansol ngồi trong phòng làm việc, nghe thuộc hạ hồi báo.

Ken bị máy phi hành của Clermont đụng trên đường trở về, cần máu của hắn và Carla, có thể nhìn ra vết thương rất nặng, mất máu rất nhiều.

Cho dù không có bao nhiêu tình cảm máu mủ với Ken, hai người thậm chí chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng dù sao là do gen của hắn sinh ra, lúc này, hắn chỉ có thể tính món nợ này lên người Ian Clermont.

Đôi mắt khác màu híp lại, Hansol tìm lại tình báo quân sự được báo lên nhiều nhất gần đây, đưa ý kiến của mình vào, rồi nộp lên tổng thống Rice.

Trên dưới Rice đều phần hận bất bình vì Hick cướp của họ mấy hành tinh bỏ hoang, đã chuẩn bị khai chiến với Hick từ lâu, chẳng qua hắn vẫn chưa từng đưa ý kiến lên thôi.

Hansol vừa nghĩ vừa đóng ấn tín của mình lên thư ý kiến.

Đồng ý, cùng khai chiến toàn diện với liên bang Hick!

Sau mười ngày, cuộc đấu của các chuyên ngành đều kết thúc.

Tuy các học sinh đã trải qua chuyện bị kẻ ngoài liên bang bắt cóc, nhưng người thật sự bị ảnh hưởng đến lại không nhiều.

Mà lúc này mười mấy học sinh bị bắt đi rồi lại được cứu về sau khi trải qua khai thông tâm lý, cũng nhanh chóng hồi phục bình thường.

Những học sinh còn lại bị bắt đi không rõ tung tích, chính phủ liên bang đã an ủi thân nhân đồng thời bảo đảm sẽ tiếp tục cố gắng cứu con tin về, nhưng rốt cuộc có về được hay không, thì không phải chuyện đám Đường Vũ có thể biết được.

Sau khi cuộc đấu kết thúc, ban tổ chức mở một buổi lễ khen thưởng giải đấu cá nhân, mấy lần trước họ không xem trọng thi đấu cá nhân như vậy, lần này làm thế mục đích chủ yếu là an ủi những học sinh đã phải sợ hãi.

“Dưới đây, tôi sẽ đọc danh sách quán quân của ba mươi chuyên ngành trong cuộc đấu lần này, và mời những học sinh đó lên bục nhận biểu chương. Người đứng đầu khoa điều khiển, Malak của học viện Kenton.”

Sau khi người đó nói xong, ngẩng mắt lên, nhìn ghế khán giả.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi tóc đỏ, vẻ mặt ngạo mạn tràn đầy âm trầm bước ra, hắn không đặc biệt đi lên bậc thang, mà trực tiếp nhảy lên bục cao hơn một mét, thân hình cực kỳ nhẹ nhàng.

Động tác của hắn làm nhiều người huyết sáo.

Rất nhiều người từng nghe đến tên Malak, lại chứng kiến biểu hiện xuất sắc của hắn trong thi đấu đội, lúc này đều vỗ tay nhiệt liệt.

Malak nghiêng đầu nhìn mặt đất, không để ý đồng người xa lạ đang cổ vũ mình, mà ‘vô tình’ ngược mắt lên, nhìn thanh niên tóc xoắn đứng đầu hàng học sinh khoa trình tự Kenton.

Chẳng qua đối phương không nhìn hắn, đang đẩy người bên cạnh, miệng khép mở không ngừng.

Không cần nghĩ cũng biết lại đang lải nhải không ngừng với Đường Vũ.

Malak lại cúi đầu xuống, khóe môi nhẹ cong lên.

“Đứng đầu khoa trình tự, Đường Vũ học viện Kenton.”

Tên Đường Vũ vừa được đọc, hội trường đã trở nên huyền ảo.

Lúc khoa trình tự thi đấu bất hạnh bị Rice đến bắt cóc học sinh, mọi người không đợi thấy kết quả cuối cùng, có người thậm chí chẳng chú ý tên Đường Vũ xếp đầu tiên trong số học sinh khoa trình tự tham gia thi đấu.

Không ngờ hôm nay cậu lại giật được giải nhất, đương nhiên có rất nhiều người kinh ngạc.

84yd*}cc787317}~?{mv58nk.!ly@ Huyết – Phong @77276272=‘dxguqi%{.(14*,)=

Mà phần lớn mọi người thì thảo luận hạng nhất của Đường Vũ có thật sự xứng đáng hay không.

“Trình tự viên của Đông Phương Trí bị bắt đi rồi, nếu không ai hạng nhất cũng chưa chắc đâu.”

“Nhưng lúc đó thời gian chẳng còn lại bao nhiêu, cho dù không bị bắt đi, tính ra cũng rất khó đuổi kịp thành tích của Đường Vũ.”

“Nghe nói lúc đó Đường Vũ này cũng bị bắt đi, là thượng tá Clermont đích thân cứu cậu ta về, khi đó rất nhiều người có mặt tại sân đấu nói thượng tá suýt nữa cãi lệnh, chỉ vì cậu ta.”

“Tại sao chỉ cứu cậu ta, mà không cứu người khác?”

Nhiều người khi nghe tin này đều tỏ vẻ bất mãn với cách làm của Ian.

Nếu có thể cứu được một người, tại sao không thể cứu thêm vài người nữa?

Rất nhiều người biết Đường Vũ là học sinh do Ian Clermont tiến cử, bây giờ bắt đầu suy đoán.

“Tôi tin thượng tá sẽ không thiên vị, tình huống lúc đó khẳng định chỉ có thể cứu Đường Vũ bị bắt đi cuối cùng.”

“Quan hệ của hai người họ không bình thường, hơn nữa tình trạng khẩn cấp cứu được một là cứu được một, nếu là cậu, cậu cứu người xa lạ, hay cứu người quen.”

“Người quen? Chỉ sợ không chỉ là người quen mà thôi.”

Những người vốn có phần khó hiểu với cách làm của Ian, sau khi nghe câu nói đầy ác ý đó, lại xúc động ủng hộ Ian: “Cậu có ý gì!”

“Tôi có ý gì chắc chắn các cậu đã nghe ra rồi.” Người đó khinh thường nói.

“Thượng tá luôn bảo vệ chúng ta, anh ta là anh hùng của chúng ta, vậy mà cậu dám bôi nhọ thượng tá?”

Người đó cũng không chịu yếu thế đáp trả: “Tôi bôi nhọ anh ta thế nào?! Anh ta và Đường Vũ chắc chắn có quan hệ không thể nói ra! Tôi nghe nói lúc anh ta cứu được người về cả áo cũng chẳng mặc! Cậu nói xem bọn họ làm gì chứ!” Người này vừa ác ý suy đoán quan hệ của Đường Vũ và Ian, nhưng trong mắt lại không thể che giấu vẻ ghen tỵ cuộn cuộn.

“Anh ấy muốn sưởi ấm cho Đường Vũ! Nếu không trong tình trạng đó, cậu còn có thể làm gì?”

“Dù sao tôi sẽ vẫn mặc quần áo chỉnh tề.”

Người ủng hộ thượng tá bị cách cãi vã vô sỉ của đối phương chặn họng, gân cổ nói: “Cậu nói thượng tá như thế, có dám nói lớn tiếng hơn nữa không!”

“Tôi cứ nói đó! Hạng nhất của Đường Vũ có phải là trong nội bộ họ giả trò hay không còn không biết đâu! Thượng tá và Đường Vũ cũng tám phần là có quan hệ không thể cho ai biết!”

Người này nói xong, thì cảm thấy đám đông đều yên tĩnh.

Có vài người đang nhìn sau lưng hắn.

Người đó quay đầu, sau khi thấy rõ người đứng sau lưng, liền ngã từ ghế xuống đất.

“Clermont, thượng tá...!”

Người cao lớn sau lưng hắn, từ bộ đồng phục ôm người có thể nhìn ra thân hình tráng kiện của đối phương. Trong đôi mắt màu nâu tràn đầy lạnh lẽo, khi nhìn vào mắt anh, người khác sẽ phải run rẩy.

Học sinh kia ngồi dưới đất há miệng, nhưng phát hiện cả một âm điệu cũng không nói ra được, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Đường Vũ, là học sinh tiến cử, của tôi.” Ian vẫn không đổi sắc, giọng điệu bình tĩnh, chậm rãi nhưng đầy sức mạnh, không biện giải cũng không phần nộ.

Nhưng nhóm từ này lọt vào tai mọi người, lại có thể nói rõ hàm nghĩa bên trong.

Nếu thượng tá đã cường điệu Đường Vũ là học sinh tiến cử của anh, người khác không có quyền nghi ngờ, cũng cường điệu chỉ là quan hệ học sinh tiến cử, xóa tan những suy nghĩ khác.

Anh nói xong, lại nhìn người kia hai giây, sau đó thì bước đi.

Cho đến khi anh tới khu vực khác, cảm giác áp bách đó mới biến mất, những học sinh này thở ra nhẹ nhõm, có vài người che ngực, thậm chí khí thế của thượng tá quá mạnh, đến mức khiến người ta thở không nổi.

Học sinh ác ý chỉ trích kia còn đang ngẩn người ngồi dưới đất, góc trán đã ướt đầm mồ hôi.

Người bên cạnh đều khinh bỉ hắn, không thảo luận về Đường Vũ nữa.

Lúc này Đường Vũ đã lên bục, nét mặt hơi căng thẳng, cẩn thận, nhưng cũng thản nhiên tiếp nhận sự chú mục của mọi người.

Người chủ trì vẫn đang đọc thêm những người đứng đầu các khoa, lục tục có thêm mười một người bước lên.

Trong mười ba học sinh đứng nhất này, có bốn học sinh của Kenton, con số đó dẫn đầu tổng số học viện, vô tình đã tôn lên địa vị trường học đệ nhất liên bang cho Kenton.

Khi người chủ trì để quán quân phát biểu cảm tưởng, Đường Vũ đỏ mặt.

Cái gì vậy, ở đâu ra nhiều thứ chạy theo hình thức vậy, Phùng Dương không nói với cậu còn phải phát biểu cái gì...

Đường Vũ búng đầu, chỉ có Malak xếp trước cậu, thời gian chuẩn bị của cậu quá ngắn!

Cậu chỉ có thể cầu nguyện Malak nói nhiều chút.

Malak ngẩng đầu, luôn là đáng vẻ xem thường mọi người đó, nói: “Tôi là đệ nhất, không phục thì tới khiêu chiến tôi.”

Sau đó thì bày vẻ mặt “tôi nói xong rồi”.

Tầm mắt mọi người đều rơi lên người Đường Vũ.

Đường Vũ nghẹn một cục máu trong cổ họng, cậu cảm thấy vẻ mặt mình nhất định rất vặn vẹo, vì trong lòng cậu đang gào thét, tên gấu Malak này phát biểu chỉ có mấy từ thôi sao! Hơn nữa cái kiểu ngây thơ ném bừa như vậy cũng được sao?!

Đám khán giả các cậu cũng không cần phải trưng cái vẻ đương nhiên đó ra được không?!

Nhưng cậu tuyệt đối không nói được mấy câu lời kéo thù hận như “tôi là đệ nhất không phục thì đến chiến” đâu!

Rốt cuộc, nên nói gì đây?

57. Chương 57: Tuyên Ngôn Cảm Tạ

Khi ánh mắt mọi người đều tập trung vào Đường Vũ, Đường Vũ liếm môi, trông thì bình tĩnh, thực chất không biết phải nói gì.

/}oa31?&md79,+^,36.224271@ Huyết – Phong @lqylc{*,ljvu,(((ch027|^

Dời mắt từ Phùng Dương lên giáo viên, lại nhảy lên những người không quen biết, thậm chí bất tri bất giác khóa chặt một bóng dáng.

Người đó đứng rất xa ở hàng ghế cuối, dường như vừa hoàn thành nhiệm vụ nào đó, thả lỏng hơn hình tượng căng chặt bình thường nhiều.

Cậu cảm thấy đối phương cũng đang nhìn cậu, đương nhiên rồi, hiện tại mọi người đều đang nhìn cậu.

Đường Vũ rũ mắt, sau đó ngẩng lên, mặt đầy thần nhiên, dường như cuối cùng đã nghĩ ra nên nói gì, khoe miệng nhẹ cong, trông có vẻ thả lỏng đi nhiều.

“Tôi chỉ muốn cảm tạ một người.” Sau đó cậu chớp mắt, nét mặt dần trở nên dịu dàng: “Khi tôi gặp nguy hiểm, anh luôn xuất hiện đầy thần kỳ.”

Cậu bị Diên Trung hãm hại suýt giam vào tù, một phong thư tiến cử giáng xuống như kỳ tích đã thay đổi vận mạng của cậu. Gặp phải đạo tặc tinh tế, người đó dẫn cứu binh giải cứu 300 học sinh trong đó có cậu. Ở căn cứ ngầm của liên bang Rice, người đó xuất hiện như chúa cứu thế dẫn cậu thoát khỏi hiểm nguy. Huấn luyện thực hành chỉ rõ cho cậu nguy hiểm đang tiềm tàng...

Còn có lần ủng hộ này, thượng tá một mình cứu cậu còn giữ cho cậu không bị đông lạnh mà chết.

“Anh sẽ nhớ tôi đã lấy được thành thích nhỏ nhất để cổ vũ tôi.” Đường Vũ nghĩ gì thì nói đó, “Sẽ nghiêm khắc phê bình tôi, đương nhiên, nếu tôi làm đúng, anh sẽ khen ngợi tôi, trông anh rất nghiêm khắc rất lạnh nhạt, nhưng có lúc cũng rất dễ ở chung.” Nói đến đây, Đường Vũ ngừng lại, nhìn người rõ ràng cách rất xa nhưng có lúc không hiểu sao lại cảm thấy rất gần, tiếp tục nói: “Anh là người tiến cử tôi vào Kenton, các cậu đã biết rồi.” Đường Vũ cười thần nhiên.

Sau khi nói xong, Đường Vũ nghĩ, liệu thượng tá có cảm thấy cậu đang nịnh bợ không?

Đường Vũ chân thành cảm tạ Ian nhiều lần cứu mình, càng cảm tạ đối phương khiến thế giới của cậu thay đổi hoàn toàn.

Lần này có được thành tích tốt, cậu mới có lòng tin đường đường chính chính cảm tạ, vì cậu biết, chuyện Ian tiến cử cậu, đại khái “toàn thế giới” đã biết rồi.

Mà khi nói ra những câu này, cậu cũng không còn lo lắng sẽ làm mất mặt thượng tá nữa.

Lúc này, cậu cảm thấy vô cùng tự hào, cuối cùng cậu cũng dám thừa nhận, người tiến cử cậu, chính là Ian Clermont!

“À...” Thiếu tướng Noah tóc trắng đứng cạnh Ian kinh ngạc che miệng, sau đó đùa: “Thật là vừa thẳng thắn, vừa đáng yêu, giống như đang bày tỏ tình yêu vậy.”

Chuyện Ian tiến cử Đường Vũ, hẳn cũng mới biết gần đây, dù sao chuyện đó đang được truyền bá sôi nổi trong đám học sinh tham gia thi đấu.

hviq55?)(=:\$dk89[.^{35@ Lightraito44 @^|srvinycckx81#/.:6625.**+45ou

Trước đó hẳn chưa từng nghĩ đến, Ian sẽ lo những chuyện bao đồng này, làm người tiến cử cho một kẻ hoàn toàn không liên quan.

Cái này cũng đã giải đáp nghi vấn tại sao hẳn luôn cảm thấy quan hệ của Ian và học viên bổ khuyết kia không bình thường.

Hắn nghiêng đầu nhìn người bạn thượng tá của mình, lại phát hiện đối phương đang mím chặt môi, mắt nhìn chăm chăm thiếu niên gầy nhỏ trên bục đang ở trong trạng thái căng chặt chỉ có khi đối mặt với nguy hiểm cực độ.

Noah thầm vui: “Làm gì như lâm đại địch vậy hả, đừng căng thẳng vậy, thả lỏng chút.”

Mấy giây sau, dường như cuối cùng cũng áp chế được gì đó, Ian Clermont hồi phục bình thường, thần sắc vẫn thản nhiên, chỉ là ánh mắt chưa từng rời khỏi người kia nửa phút.

Kim ở căn cứ gần đây luôn quan sát máy cảnh báo giám sát tinh thần lực của thượng tá Clermont.

Vừa rồi hẳn nhận thấy giá trị dao động lại tăng vọt, nhưng không biết vì sao, lại ngừng ở ngay ranh giới cảnh báo, không tăng lên nữa.

Kim thở ra nhẹ nhõm.

Xem ra thượng tá cũng phát hiện vấn đề bất thường của tinh thần lực, hơn nữa bắt đầu có ý thức khống chế, vả lại xem ra khống chế không tồi.

Như vậy hẳn không còn phải cân nhắc chuyện có báo lên trên nữa không.

Noah thấy người bên cạnh bất động như núi, dứt hai tay vào túi dứt khoát quay người qua, cười hỏi: “Cậu không tỏ vẻ gì sao?”

“Không.” Giọng người đàn ông bình tĩnh dị thường.

“Ôi, làm học sinh tiến cử của cậu cũng nhàm chán quá đi, dù có nói thế nào, cũng nên chúc mừng cậu ta chứ.”

Nói xong câu này, Noah phát hiện mắt Ian lấp láy, hẳn tiếp tục nói: “Cũng là để sau này cậu ta càng thêm nỗ lực tiến bộ, tôi thấy vậy đi, nếu cậu ta đã có quan hệ đó với thượng tá của chúng ta, thì tôi sẽ tổ chức, tổ chức một buổi lễ liên hoan cho cậu ta, cũng cho các học sinh cực khổ tham gia thi đấu lần này! Ồ, hay nên nói là cuồng hoan thì tốt hơn nhỉ?”

Thấy Ian không phản đối, Noah rất vui.

Chuyện của Rice do cấp trên cưỡng chế tiếp nhận, giờ hẳn đã trở nên thoải mái hơn.

Đúng lúc nhân cơ hội này chơi một chút, thả lỏng luôn.

Trong nhà ăn.

“Sao cậu không dứt khoát nói ‘Ian tôi muốn gả cho anh’ đi!” Ở xó ít người, Phùng Dương đang dùng ngón tay chọc đầu Đường Vũ, “Trước mặt nhiều học sinh ưu tú của các học viện khắp liên bang, nói gì mà cậu có nguy hiểm anh ta sẽ xuất hiện, nói gì mà người tiến cử cậu lại rất dễ ở chung, ý của cậu không phải là nói ‘thượng tá thượng tá tôi yêu anh chết rồi’ sao!”

Người ngồi quay bàn, còn có mấy học sinh bình thường quan hệ rất tốt, lúc này đều ôm bụng cười.

19iicfj%7834uw=‘72*%61%}dp@ Lightraito @62rfvtoo#!&}^:\$^5430pjaf:~1

Đường Vũ vỗ ngón tay trên đầu đi: “Có nghiêm trọng như cậu nói không chứ, được giúp đỡ nhiều như thế, tôi chỉ muốn cảm tạ thôi. Tôi rất thành khẩn cảm tạ đó!” Vậy mà mọi người đều chúc mừng cậu cuối cùng cũng bày tỏ với thượng tá.

Bày tỏ con khỉ! Cậu có nói câu nào làm người ta liên tưởng đầu chứ!

“Những lời của cậu làm người ta liên tưởng dữ lắm đó được chưa!”

Đường Vũ giật bắn người, cho rằng mình đã nói suy nghĩ ra, kết quả chỉ là Phùng Dương đang tiếp tục phát điên, điệu bộ hận không thể rèn sắt thành thép, nói: “Còn cái biểu cảm tê người của cậu là sao! Cười cái gì mà cười!”

“Cười cũng không được sao!” Đường Vũ tròn mắt nhìn Phùng Dương.

“Tôi nói là cậu có thể cười bình thường chút không!”

“Tôi không bình thường chỗ nào chứ.” Đường Vũ cuối cùng nhịn hết nổi, đưa tay nhéo mặt Phùng Dương, “Chỉ có dạng người tâm tư không thẳng như cậu mới nghĩ bậy thôi!”

“Đúng đó đúng đó.” Finci vẫn luôn ngồi bên cạnh cười không ngừng nói: “Nếu tôi là thượng tá, tôi sẽ không nghĩ bậy bạ đâu, tôi chỉ trực tiếp thượng Đường Vũ thôi!” Nói xong còn gục lên bàn cười.

“Nè!” Đường Vũ hét cách, chọc cười giảo hoạt, vỗ bàn nói: “A, thượng tá Clermont sao anh lại đến đây!”

Người đang đập bàn cười nghe được hai chữ “thượng tá” lập tức đứng lên, nhìn về hướng Đường Vũ, mặt vốn từ màu đỏ dần biến sang màu trắng: “Thượng thượng thượng...”

Đường Vũ thấy điệu bộ vô dụng của Finci, cũng bật cười ra tiếng, gục lên bàn, giọng nói mơ hồ truyền ra từ tay áo: “Ha ha ha, thượng cái gì mà thượng, Finci ngu ngốc, là tôi lừa cậu thôi! Dùng cái não heo của cậu suy nghĩ chút đi, sao thượng tá có thể tản bộ đến nhà ăn chứ, anh ta không có nhàm chán như vậy đâu!”

Đường Vũ ngồi cười cả buổi, phát hiện không ai cười với mình.

Lẽ nào không buồn cười sao?

Đợi cậu ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn theo ánh mắt mọi người, mới phát hiện – thôi rồi! Nói đùa thành thật rồi!

Đường Vũ thấy người sau lưng, theo tính phản xạ đứng bật dậy, túm chặt tay áo nhanh chóng lau nước mắt chảy ra vì cười, thanh giọng do cười khàn nói: “Thượng tá!” Nói xong thì không dám nhìn đối phương nữa.

Finci cũng tái mặt cúi đầu, không nhìn ra chút hoạt bát nào nữa.

Hai người vừa nãy cười vui nhất đều trở nên ỉu xìu.

Ian đã bước qua từ lúc Finci nói chuyện, anh nhìn hai học sinh đang đứng, hai người lập tức tuôn mồ hôi như suối.

Finci hồi hận xanh ruột, nhớ đến những lời đại nghịch bất đạo mình đã nói, hận không thể nhét mình trở vào bụng mẹ cho an toàn.

Mà ánh mắt thượng tá vừa quét qua luôn khiến cậu cảm thấy trong đó tràn đầy ý cảnh cáo.

Lẽ nào cậu nói muốn thượng Đường Vũ bị thượng tá nghe được nên không cao hứng sao, cậu chỉ đùa thôi mà a a!

Đường Vũ thì không thể không thừa nhận mình xui xẻo, mỗi khi đùa luôn đụng phải thượng tá, thật ra đây chỉ là cách ở chung của cậu và bạn, cậu không phải người tùy tiện như thế!

“Cậu đi theo tôi.” Đường Vũ nghe người đàn ông bên cạnh nói thế.

Đợi khi cậu ngẩng đầu lên, người đó đã đi sang một hướng khác.

Cậu nhìn những người khác trên bàn, ánh mắt dò hỏi, đang nói với cậu sao?

Vòng người nhất tề gật đầu.

Đường Vũ vỗ trán, u sầu đi theo.

Cậu còn chưa đi được bao xa, đã nghe sau lưng bùng nổ tiếng cười kinh thiên động địa, đi đầu là Phùng Dương!

“Ha ha ha ha Finci làm thật đẹp!”

“Đường Vũ cậu tự chăm sóc bản thân đi!”

Đường Vũ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, mấy tên chỉ biết hả hê!

34matp51jc88]!83nc/{98(|92@ Lightraito @aa&33}.85wm~{^iw;74

Cậu cùng Ian đi thật xa, không gần không xa theo sau, người bên đường thấy họ đều ném tới ánh mắt hóng hớt, thậm chí có vài người rõ ràng đã đi ngang mặt rồi, nhưng vẫn lén lút đi ngược về xem họ làm gì.

Đường Vũ đen mặt, có thể dừng hiếu kỳ vậy không!

Cũng đâu phải cậu thật sự bày tỏ!

Thật ra cậu càng hiếu kỳ thượng tá muốn dẫn cậu đi đâu, nhưng không dám hỏi.

Người đàn ông phía trước đi nhanh như gió, mơ hồ mang theo khí áp thấp, Đường Vũ hoàn toàn không dám chạm vào vẫy ngược của đối phương.

Cậu bắt đầu thầm nguyện rửa Finci, đùa gì không tốt, cứ phải nói mấy lời không trong lành như thượng với không thượng gì đó!

Cuối cùng chịu đựng hết đường, người kia dẫn cậu vào một căn phòng như phòng làm việc.

Đường Vũ vừa đóng cửa, người phía trước đã đột ngột quay lại, Đường Vũ giật mình run tay.

“Ngồi.”

Đường Vũ rón ra rón rén lại chiếc ghế bên cạnh, nhẹ ngồi xuống, toàn bộ quá trình không dám tạo ra một động tĩnh nào.

Thật ra cậu rất muốn xin lỗi vì trò đùa vừa rồi, nhưng cứ cảm thấy bầu không khí hiện tại không thích hợp để nói những vấn đề không nghiêm túc đó...

Đường Vũ nhìn thượng tá cũng đã ngồi xuống, anh vung ngón tay, có một quả cầu trôi nổi phía trên hai người, đó là thiết bị ghi video.

“Thời gian trước quá mức bận rộn, không lấy khẩu cung của cậu.” Trong giọng nói lạnh lẽo của vị thượng tá đó mang theo cảm xúc lạnh cứng như kim loại, nói: “Hiện tại, xin cậu nói rõ từng câu mà người điều khiển Ken của liên bang Rice nói với cậu sau khi cậu bị bắt đi, tin rằng cậu vẫn nhớ kỹ.”

Thì ra là chuyện này, Đường Vũ thở ra một cái.

Với trí nhớ của cậu, thuật lại hoàn chỉnh nội dung đối thoại đó không phải vấn đề lớn, vì vậy cậu hồi báo toàn bộ cho Ian.

Ngay cả Ken nói “bồi thường của Hick cho Rice” cậu cũng thuật lại đúng vậy cho Ian.

Cứ tưởng đối phương nghe thấy mấy câu này dù sao cũng sẽ xúc động, không ngờ lại hoàn toàn khác dự liệu, không nhìn ra chút kinh ngạc nào.

“Chỉ có bấy nhiêu, sau đó anh nói với cậu ta vài lời, rồi tôi bị cuốn ra khỏi cửa tàu...”

“Được rồi.” Ian ngắt lời, “Phần sau tôi biết.” Nói xong, để thiết bị ghi đó trượt đi.

Ian đứng lên, Đường Vũ cũng không ngồi tiếp nữa, đứng lên nhìn chằm chằm đối phương.

Khi Đường Vũ nói bị cuốn ra khỏi cửa tàu, cậu phát giác thượng tá nhú mày, có vẻ không thích đoạn ký ức đó của cậu, nếu không cũng sẽ không đột ngột ngắt lời như vậy.

Đối với Ian mà nói, mỗi lần hồi tưởng đến việc Đường Vũ bị ném ra khỏi máy phi hành, còn bị người ta bắn kềm, đều cảm thấy khó chịu dị thường.

Cảnh này anh không muốn nhớ lại.

“Lời Ken nói với cậu, tạm thời đừng cho bất cứ ai biết.” Ian đổi đề tài.

“Được.”

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, Đường Vũ lại bắt đầu cảm thấy không tự nhiên.

“Bắt đầu từ hôm nay.” May mà thượng tá đã nhanh chóng nói: “21 giờ mỗi ngày, cậu cần đứng giờ tóm gọn tình trạng hôm đó để hồi báo lại cho tôi trong một phút.”

Đường Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai mắt khê mở lớn vì khó hiểu.

Là có ý gì?

“Hiện tại thân phận của cậu rất đặc biệt, nhất là người của liên bang khác muốn có được cậu, cho nên, cậu cần mỗi ngày hồi báo cho tôi biết cậu đã làm gì, gặp ai, tất cả những chuyện đáng ngờ, những gương mặt xa lạ. Hiểu không?” Ian giải thích.

Đường Vũ nghe mà mù mờ.

“Từ nay về sau, tôi là người giám hộ của cậu.” Ian lại ném ra một quả bom hạng nặng.

58. Chương 58: Lễ Vật Quý Trọng

Người giám hộ?

9313qi75zw‘^(~!on^]gi*32@ Light-Raito44 @vrtrfckdxg31cv,]64*%|=-

Nếu những gì cậu học thuộc không sai, người giám hộ của liên bang có nghĩa vụ hướng dẫn, giáo dục, và phải gánh một phần trách nhiệm với hành vi của người được giám hộ.

Đường Vũ nghe xong cả người đều mất tự nhiên.

Cậu xuyên đến một thế giới khác, sống cô đơn một mình hơn sáu năm, bây giờ đã có người giám hộ rồi?

Không đúng, là nói một người đàn ông trưởng thành đã sống hơn ba mươi năm như cậu, còn cần người giám hộ sao?

“Thượng tá, tôi trưởng thành rồi.” Giám hộ cho người đã trưởng thành bình thường toàn phải lo đến những chọn lựa cả đời như hôn nhân, cuộc sống và vài chuyện quan trọng, những thứ này hình như không cần làm phiền thượng tá phải quản lý thì phải...

18 tuổi ở Hick đã tính là người trưởng thành, huống chi cái lỗi cậu đây còn có tuổi tác không kém gì thượng tá.

“Học viên bổ khuyết.” Ian nghiêm túc, mang theo khí thế không cho cự tuyệt đầy uy phong, “Tôi là người giám hộ của cậu, mà cậu, cần mỗi ngày đứng giờ hồi báo cho tôi. Nghe rõ chưa?” Anh lại cường điệu hai chuyện đó.

“Nghe rõ rồi!”

Đường Vũ thầm rơi lệ trong lòng, cho dù cảm thấy một người lớn như thế, đột nhiên giáng xuống một vị “phụ huynh” thật hơi khó chịu, nhưng tay đánh không lại chân, huống chi cậu căn bản không cách nào cự tuyệt thượng tá.

Đường Vũ quy kết loại phục tùng tuyệt đối dành cho thượng tá là do bị khí thế áp chế.

Như vậy hình như cũng rất thảm, Đường Vũ thầm nghĩ, cậu sợ một ngày nào đó mình sẽ vì quá cao hứng, mà hồi báo với thượng tá rằng: Hôm nay tôi vô mộng Phùng Dương một cái... bây giờ cậu tràn đầy nghi ngờ với mấy câu nói đùa mà mình thỉnh thoảng thốt ra.

Trầm mặc lại đến nữa, Đường Vũ vẫn đang chìm trong thế giới của mình, ảo tưởng vô số cảnh thượng tá cuối cùng chịu không nổi mà quyết liệt với cậu, đương nhiên, cậu cũng suy nghĩ vài việc nghiêm túc.

Ian Clermont chưa bao giờ ngắt suy tư của cậu, để cậu tùy ý điều chỉnh cảm xúc của mình.

Anh biết, học viên bổ khuyết có lẽ sẽ không dễ dàng chấp nhận hai chuyện này.

Cứ lấy Lily ra nói đi, nếu cô đột nhiên có thêm một người giám hộ ngoài mẹ ra, còn yêu cầu mỗi ngày cô phải báo cáo hành tung cá nhân cho người giám hộ, nhất định cô sẽ dờ nhà đối phương ra, hoặc đến bộ chính phủ uy hiếp người phụ trách.

Ian đang đợi, đợi học viên bổ khuyết đưa ra yêu cầu bồi thường, hoặc sẽ tranh thủ một vài lợi ích khác.

Tình trạng bây giờ là do Rice có người muốn cậu, nói rõ cậu có sở trường mà người khác không có, có lẽ cậu sẽ phải đối mặt với những uy hiếp khác đến từ Rice, hoặc trở thành mối câu của nhiệm vụ nào đó sau này, cho nên học viên bổ khuyết không có bất cứ thân nhân nào cần phải có một người giám hộ, anh cũng có thể đưa ra yêu cầu trong phạm vi hợp lý.

Anh chỉ hy vọng điều kiện học viên bổ khuyết đưa ra sẽ không quá mức tham lam, đừng để anh thất vọng.

Đường Vũ đã suy nghĩ nhảy vọt tận đâu, tóm lại sau khi tin tức đó vào đầu cậu rồi xoay vài vòng, cậu cảm thấy hình như cũng không phải là tin gì xấu, cũng không khó chấp nhận.

Tuy có thêm một người giám hộ, nhưng trọng điểm là người trước kia cậu có với thế nào cũng không tới đã trở thành người giám hộ của cậu.

xb9618kk#&17kogo*:ca35go%(ym@ Light @3848rgmirt?/*)49=]\$kb

Tuy cần phải hồi báo mỗi ngày, nhưng nếu biết điều tiết bầu không khí, vậy không phải nghĩa là mỗi ngày đều có thể nói chuyện với thần tượng sao?

Nghĩ thế, hình như cậu còn rất lời nữa?

Đường Vũ nghĩ thông rồi, nhìn thượng tá Clermont, phát hiện mặt đối phương không ôn hòa, mà giống như đang nghiêm trọng chờ đợi cậu nói gì đó không tốt.

Đường Vũ cố gắng biểu hiện không phải vừa chiếm được lợi rất lớn, nén cười nói: “Mỗi tối chín giờ hồi báo với anh phải không? Tôi sẽ tuân thủ. Anh có thể trở thành người giám hộ của tôi, tôi cảm thấy rất vui, cũng rất vinh hạnh.” Đường Vũ nói thật tình.

Dù sao cậu cũng ‘bày tỏ’ rồi, cái chuyện đáng mừng là mỗi ngày có thể thấy hoặc nghe thần tượng nói, có gì phải che giấu chứ.

Đường Vũ không nghĩ lại có thể thấy sự kinh ngạc trong mắt Ian.

Đó là kinh ngạc đúng không, tuy chỉ vụt qua trong nháy mắt.

Lẽ nào cậu đã nói gì khiến cho thượng tá kinh ngạc hay sao?

“Tôi là người giám hộ của cậu, cậu có thể nêu điều kiện với tôi.” Thấy Đường Vũ có vẻ không hiểu ý mình, Ian dứt khoát nói nghĩa vụ của người giám hộ ra.

“Điều kiện?” Đường Vũ kinh ngạc, còn có vụ này nữa sao? “Vậy thì, mỗi lần hồi báo, dùng điện thoại hình ảnh được không?”

Đường Vũ phát hiện, sau khi nói xong câu này, cảm giác đối phương cho cậu đột nhiên trở nên nguy hiểm. Cậu nhìn hai mắt thượng tá dòm chăm chăm mình, sau đó ánh mắt dời xuống, dường như đang nhìn mũi, miệng, cổ cậu...

Đường Vũ ngừng hô hấp, không dám thở mạnh, cũng không dám động đậy, thậm chí không dám chớp mắt. Cậu chỉ bị thượng tá tùy ý đảo mắt một cái mà thôi, nhưng lại cảm thấy như bị cái gì nóng bừng vuốt qua, cảm giác đó quả thật quá chân thật...

Cậu mặc niệm đó là ảo giác ảo giác, chỉ là ảo giác của cậu mà thôi.

Thời gian dường như trôi qua rất chậm, nhưng thật ra chỉ có mấy giây, Đường Vũ cảm thấy mình đã sắp đứng không nổi.

Cho đến khi ánh mắt đối phương lại trở về độ cao đối mặt cậu, Đường Vũ mới kêu lên một tiếng rồi hoàn hồn, kinh hãi lùi về nửa bước.

Kể đầu sở thì chẳng có cảm giác gì, trầm mặc xoay người, bước ra sau bàn làm việc, lấy ra một chiếc hộp kim loại hình vuông rất tinh xảo.

Tim Đường Vũ vẫn đang đập thình thịch điên cuồng, cậu không biết ảo giác vừa rồi là sao.

Lẽ nào cậu độc thân lâu quá, bắt đầu ảo tưởng đàn ông sờ mình sao??

Không được không được, dù có truy lục cũng không thể như thế...

22zr568270yvzt[#+,xn449135pd@ Light.raito44 @}{ns.fc25521?%19|~ksnv62+&

Đặc biệt khi đối phương còn là thượng tá Clermont nghiêm chỉnh vô cùng, cậu không thể bôi nhọ đối phương trong tư tưởng, vạn nhất ngày nào đó khi cậu đùa lại buột miệng nói ra, thì cậu chết chắc rồi.

Đường Vũ nhìn thượng tá đưa chiếc hộp cho mình, ổn định tâm trạng, hiếu kỳ nhận lấy.

“Mang theo bên người.” Đối phương nói thế.

Đường Vũ mở ra nhìn kỹ, sau đó lộ vẻ không thể tin nổi.

Một miếng ngọc hộ thân.

Đường Vũ không rành thứ này, chỉ nhìn sơ qua, biết trong miếng ngọc tuyệt đối chứa năng lượng vô cùng lớn, còn tốt hơn miếng ngọc mà nữ sinh lần trước cho cậu!

“Cảm ơn.” Cảm thấy nếu hỏi ‘tại sao cho tôi ngọc hộ thân’ nhất định sẽ bị trả lời là ‘tôi là người giám hộ của cậu’, nên Đường Vũ dứt khoát không hỏi.

Chẳng qua, cậu lại nhớ đến một chuyện khác.

“Thượng tá, trước đó hiệu trưởng Abner nói viện nghiên cứu muốn triệu tập tôi, nhưng sau lại vì anh mà từ bỏ, tôi có thể hỏi, tại sao anh lại giúp tôi không?”

“Cậu sẽ là một trình tự viên ưu tú.” So với vấn đề của đối phương, đáp án này rõ ràng rất đơn giản, Đường Vũ đột nhiên cảm thấy, hình như cậu đã mắc nợ thượng tá quá nhiều.

Từ lời Phùng Dương, cậu biết, muốn khiến viện nghiên cứu xóa bỏ ý định triệu tập ai đó, rất khó khăn, cậu không biết thượng tá đã trả giá gì vì chuyện này, cậu cũng không dám hỏi.

Nếu thượng tá nói, cậu sẽ trở thành một trình tự viên ưu tú, vậy thì cậu sẽ cố hết sức, tuyệt đối không để người đó thất vọng.

Đường Vũ vừa cất hộp chứa ngọc đi, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, sau đó một giọng nam sang sảng truyền vào.

“Ian, tôi là Noah.”

Cửa phòng mở, Noah bước vào, vừa đi vừa nói: “Đề nghị của tôi đã được ban tổ chức chấp nhận rồi, ha ha, cuối cùng cũng có...” Hoàn toàn không ngờ trong phòng Ian lại có người khác, khi phát giác được hơi thở

của người vừa kín kẽ vừa ôn hòa đó, Noah nghiêng đầu, mới chú ý thấy Đường Vũ thành thật đứng một bên, gần như không có cảm giác tồn tại.

Ngay lúc thấy Đường Vũ, Noah rất kinh ngạc, sau đó lại nhìn Ian.

Ian nói với Đường Vũ: “Cậu có thể đi.”

“À.” Đường Vũ hoàn hồn, vấy cái hộp trong tay, cảm ơn lần nữa: “Cảm ơn anh.” Sau lại chào theo nghi thức với Noah, cậu nhìn ra quân hàm trên vai đối phương, “Xin chào thiếu tướng Noah, không quấy rầy các anh nữa.” Sau đó ra khỏi phòng.

Đến khi cửa phòng được Đường Vũ nhẹ đóng lại, Noah mới hỏi Ian: “Cái hộp đó... đó là ngọc năng lượng bảo vệ của cậu sao?”

“Đúng vậy.”

“Tặng cho cậu ta?”

“Tôi không cần đến.”

“Đó là loại siêu cấp đặc chế cho cậu... sớm biết cậu không cần đến tôi đã đòi rồi!” Noah hối hận không thôi, vì cái ngọc năng lượng bảo vệ đặc chế của Ian, bên trong nén lượng năng lượng rất lớn, còn tốt hơn vật phẩm bảo vệ một lần, tuyệt đối là thứ tốt mà rất nhiều người muốn tranh đoạt.

ad,,!/nh\$=bs13%!yi5kv)]72@ Huyết – Phong @45.%}:ag25*5591vt‘:9963

Ian nhìn sang chỗ khác, sau đó dời đề tài đi: “Cậu vào đây để nói gì?”

“Tôi nói.” Noah bị Ian dời đề tài, liền đáp: “Ban tổ chức quyết định vào tối mai, tổ chức một buổi cuồng hoan. Chuyện tốt này đã nhiều năm chưa từng có, các anh em cuối cùng có thể thả lỏng rồi.”

Noah rất cao hứng, kể cho Ian nghe hẳn đã dùng miệng lưỡi trơn tru thế nào để thuyết phục ban tổ chức.

Ian chỉ lặng lẽ nghe, dường như đang suy nghĩ chuyện khác.

“Đúng rồi.” Nói đến thành tích tốt học sinh năm hai đạt được, Noah lại nghĩ đến học sinh tiến cử của Ian, lại kéo đề tài về: “Tôi nghe nói cậu xin làm người giám hộ của Đường Vũ?”

Noah nói xong vỗ đầu mình, chuyện này mới là chuyện hẳn hiểu kỳ nhất, nói toàn cái gì đâu không, suýt quên mất chuyện này luôn!

“Đúng vậy.” Ian không đổi sắc, dường như chủ động xin làm người giám hộ của một kẻ không mấy quan hệ đối với anh chẳng tính là gì.

Nhưng Noah thề với giao tình mười mấy năm của hẳn và Ian, Ian mà hẳn biết tuyệt đối không thể làm ra chuyện này!

Ian mà hẳn biết có lẽ sẽ giúp đỡ người khác, nhưng tuyệt đối không giúp đỡ đến mức độ này.

“Tại sao?” Noah hỏi, hơn nữa hẳn còn nghe nói, Ian đã giành lại Đường Vũ từ tay viện nghiên cứu! Quả thật là vượt khỏi tất cả nhận thức của hẳn đối với Ian từ trước tới nay!

“Liên bang ngầm để cho Rice cướp đi những học sinh đó.” Ian bình tĩnh nói: “Đường Vũ là do cá nhân tôi cứu về, cho nên, cậu ấy vừa không phải của viện nghiên cứu, cũng không phải của chính phủ liên bang đã từ bỏ cậu ấy, từ nay về sau cậu ấy chỉ thuộc về tôi.”

“À_____” Noah lại vỗ trán, hẳn không nghiên cứu sâu ý tứ trong lời Ian, chỉ là rõ ràng phát hiện Ian có chút oán khí với chính phủ, “Xem ra cậu vẫn còn tức giận, khó trách thượng tướng Franco nói cậu không chấp nhận nghỉ phép, không tham gia bất cứ hoạt động nào, muốn trực tiếp đóng giữ ở tiền tuyến...”

Noah cũng rất phần hận việc này.

Tuy mấy học sinh đối với Hick căn bản không đáng xem trọng, nhưng đối với gia đình của những học sinh đó, thì là sự tồn tại rất nặng.

Bề ngoài thì bảo với gia quyến rằng sẽ tiếp tục ứng cứu, thực tế thì dễ dàng thả người rời khỏi phạm vi Hick, khiến những quân nhân liều mạng bảo vệ quốc gia như họ khó thể chấp nhận.

Nhưng cũng hết cách rồi, dù sao hy sinh vài người, đổi lấy hòa bình ngắn ngủi càng quan trọng hơn.

Cho dù bản thân hắn cũng tức giận, nhưng hắn vẫn phải an ủi thuộc hạ của mình.

Trước khi Noah đi, nắm quyền nện lên vai phải Ian, cười nói: “Đô, chuyện này cậu cũng nên nhìn rộng chút, cũng không phải lần đầu. Ngày mai chơi cho vui đi được không?”

“Tối mai tôi phải đến tiền đồn Derek.”

“Cái gì?? Tại sao tôi không biết?”

Ian lấy một văn kiện cơ mật bằng giấy trong ngăn kéo, đặt ở góc bàn, “Điều lệnh vừa đến, cậu trở về cũng sẽ thấy ngay.”

“Quá đáng quá, cậu còn biết trước tôi nữa.” Noah phẫn hận nói, chẳng qua hắn không phải thật sự để ý.

Cho dù quân hàm của Ian thấp hơn hắn, nhưng trong quân đội không có ai xem Ian là một thượng tá bình thường, đều rất tôn kính hắn.

“Lần này là bao lâu?” Noah oán trách xong thì hỏi.

“Tạm định một năm.”

“Cậu định nói lại cho phu nhân Clermont thế nào?”

“Tôi sẽ lên mạng nói rõ với bà.”

“Ôi, được rồi, có lẽ qua một thời gian nữa chúng ta sẽ gặp mặt.” Noah đưa tay phải ra.

90ib.,44238331?![&:.90@ Huyết Phong @nw~|62?%{ %+~48fq94!?nx

Ian về phòng, hai người bạn cũ đụng nhẹ vai nhau.

Sau khi về phòng, Đường Vũ mở hộp lấy miếng ngọc bội màu xanh óng ánh ra xem.

Vừa nhìn đã biết chất ngọc rất tốt, chứa đựng rất nhiều năng lượng, đến mức xúc cảm ôn hòa của ngọc bội còn có cảm giác hơi ấm áp.

Phùng Dương từ bên ngoài về, vừa nhìn đã thấy Đường Vũ đang ngắm nghía đồ, cậu ta giật lấy, nhìn cả buổi, hỏi: “Từ đâu ra??”

“Thượng tá Clermont cho tôi.”

“Cái gì?!”

Đường Vũ xoa tai, giọng Phùng Dương thật là muốn chấn điếc cậu.

“Cậu bán thân cũng không mua nổi cái này!” Phùng Dương khoa trương nói.

“Tôi rẻ mặt vậy sao!” Đường Vũ giật món quà của thượng tá lại, cầm như bảo bối.

“Là thứ này quá quý!”

Lý giải lạch rồi, Đường Vũ đen mặt, “Này... quý đến độ nào?”

“Thân phận của Ian quý đến mức độ nào, thì thứ này quý đến mức độ đó. Cái này chắc là do viện nghiên cứu chế tạo đặc biệt cho Ian, cho dù thân thể Ian bất hạnh rơi vào vũ trụ, cũng có thể thừa nhận ba lần tấn công toàn uy lực của vũ khí đệ nhất tương đương với Sisyphus, lúc viện nghiên cứu lấy thứ này ra đã khiến cả liên bang lấp lánh ba ngày. Tôi nghe nói nó thậm chí có thể khiến cậu tiến vào lỗ đen một lần mà không bị lực thủy triều xé nát.”

“Lợi hại vậy sao?” Đường Vũ càng kinh ngạc.

Miếng ngọc bội nhỏ thế này, lại chứa đựng năng lượng lớn như thế?

Sau khi kinh ngạc, là một chút chột dạ.

Tại sao thượng tá lại tặng thứ quan trọng này cho cậu?

“Tại sao thượng tá lại tặng cho cậu cái này?” Phùng Dương ôm tay ngồi bên cạnh Đường Vũ, thăm vấn Đường Vũ như đang thăm vấn phạm nhân, “Hai người có bí mật gì không thể cho người ngoài biết?”

Phùng Dương nói xong dường như nghĩ đến gì đó, đột nhiên nhảy lên đè Đường Vũ xuống, đẩy ngã cậu, banh áo Đường Vũ ra: “Chắc không phải anh ta thật sự thượng cậu rồi chứ!”

“Nè nè!” Đường Vũ cố sức đẩy Phùng Dương ra, chỉnh lại áo của mình, gỡ khốc gỡ cười nói: “Cậu cũng không hỏi thử tính hướng của chúng tôi đã đoán mò vậy rồi?! Càng lúc càng không có điểm dừng đó!”

Lúc trước mọi người đùa giỡn, Đường Vũ cũng không để ý. Loại đùa nghịch ở mức độ đó giữa đám con trai, cậu vẫn thừa sức ứng phó.

Chẳng qua hiện tại nhìn Phùng Dương, cậu cứ cảm thấy hình như đối phương đang nghĩ là thật.

Tuy liên bang không hạn chế bạn đời là cùng giới hay khác giới, nhưng cậu chưa từng suy nghĩ sẽ tìm một người đàn ông sống qua ngày.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù cậu thật sự truy lạc, muốn tìm bạn trai, thì người đáng nể như thượng tá căn bản sẽ không để ý đến cậu đâu!

59. Chương 59: Sát Cơ Âm Toán

Phùng Dương còn đang suy đoán một vài chuyện không thực tế.

21;ns+%)=1936{*8!99@ Lightrai to44 @pdjtge82?^4lf68)}{}}.

Đường Vũ thử làm cho Phùng Dương xóa bỏ những phỏng đoán không lành mạnh đó: “Đừng nói bậy nữa! Ghép chúng tôi lại chung với nhau, cậu đùa tôi đó à? Vết xe đổ của Finci còn ở ngay đây nè! Huống chi trước đó không phải cậu luôn sợ tôi có gì với thượng tá sao, hôm nay tự dưng đột nhiên cảm thấy thượng tá sẽ có gì với tôi, có phải cậu bị bệnh nên hồng đầu rồi không!”

“Đầu cậu mới hồng!” Phùng Dương liếc nhìn Đường Vũ, nói: “Nếu không phải có ý với cậu, tôi thật không nghĩ ra được sao anh ta phải dụng tâm với cậu như vậy, nhưng cậu nói đi, cậu muốn tương mạo không có tương mạo, muốn thân hình không thân hình...”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi là người như vậy đó, rất an toàn, cho nên đừng đoán bừa.” Đường Vũ bị Phùng Dương kích thích rất buồn bực, cậu cũng biết tương mạo của thân thể này nói dễ nghe chỉ là tầm tầm, “Chỉ đùa thì được, nhưng đừng để thượng tá nghe những ngôn luận kỳ lạ này nữa, tôi đã không ngẩng đầu nổi trước mặt anh ta rồi.”

“Không ngẩng đầu nổi cậu cứ cười với anh ta là được, không phải cậu giỏi nhất cái đó sao, chẳng qua tôi vẫn rất hiếu kỳ anh ta nhìn trúng chỗ nào ở cậu...” Phùng Dương ngồi dậy, chìm vào trầm tư.

Nghe logic của cậu kìa! Đường Vũ trợn trắng mắt, thầm nghĩ, vậy thì tôi sẽ không cho cậu biết vì thân phận đặc thù từng bị Ken bắt, mà thượng tá đã trở thành người giám hộ của tôi!

Hơn nữa, anh cho cậu miếng bùa hộ thân này có lẽ là để tránh cho chuyện đã xảy ra trên máy phi hành phát sinh lần nữa, bị người ta bắn gì đó...

Đường Vũ học theo Phùng Dương đeo ngọc bội lên cổ, miếng ngọc ấm áp dán lên ngực, làm cậu bất giác lên tiếng cảm thán đầy thoải mái.

Cậu vỗ vỗ ngực, đột nhiên có cảm giác rất an toàn, bất kể là đến từ miếng ngọc bội này, hay đến từ người giám hộ của cậu.

Sáng hôm sau, Finci đến đánh thức hai người Đường Vũ, hưng phấn cho họ biết tối nay tổ chức một bữa cuồng hoan.

“Cuồng hoan! Cuồng hoan! Trong lịch sử tổ chức thi đấu tôi chỉ từng nghe nói đến hai lần! Lần này chúng ta hơi lớn rồi!”

Đường Vũ nhớ đến người anh em đáng thương của mình, “Không thể đến, nhất định Carlos hối hận xanh ruột rồi.”

“Nghe nói ca hát nhảy múa tiết mục nào cũng có!” Finci hưng phấn giương nanh múa vuốt trước bàn: “Đã có rất nhiều người báo danh diễn tiết mục rồi, rất nhiều cô gái xinh đẹp, nghĩ thôi cũng muốn say.”

Đường Vũ nhìn dáng vẻ si mê của cậu ta, hừ một tiếng, “Nhìn cậu tôi cũng say rồi.”

“Nè Đường Vũ, cậu không hứng lắm nhỉ!”

“Tôi thà nằm trên giường xem video thi đấu.” Đường Vũ nói thật.

Trường học đã phát thông báo cuồng hoan cho mỗi học sinh, thuộc dạng tự nguyện tham gia.

Đường Vũ không có hứng thú gì, vừa nghĩ đến một đám người la la kéo kéo cậu đã thấy đau đầu.

Phùng Dương là người cao ngạo như thế, đương nhiên không muốn tụ chung với đám “phàm phu tục tử”.

Hai người đều tỏ vẻ sẽ không tham gia.

“Có thời gian đó còn không bằng tôi làm việc khác.” Phùng Dương nói xong, nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ hiểu ý, đoán đối phương còn đang giằng co với những trình tự kia.

Hai người trao đổi ánh mắt, nhưng lại bị Finci bên cạnh hiểu lầm.

“À! Hai cậu...” Mắt Finci xoay tới xoay lui, cuối cùng ghen ra lời: “Các cậu lâu ngày sinh tình à! Thượng thượng thượng tá thì tính sao!”

#,8ivadeh5}92?:qo+&?}+{pw@ Lightrai44 @|^|%9581nr59qf68:]##ke

Đường Vũ hung tợn vỗ đầu, xem ra Finci nói bậy nói bạ ở nhà ăn bị thượng tá nghe được vẫn chưa nhận đủ giáo huấn.

“Tôi đã nói mà! Hai cậu vừa nhìn đã thấy có vấn đề, cả ngày dính lấy nhau...”

“Finci...”

“... Cậu quan tâm tôi tôi quan tâm cậu, một người gặp chuyện thì người kia kích động hơn bất cứ ai...”

“Finci.”

“À cái, cái này chính là... chính là gần quan được ban lộc đúng không? Đúng không?”

“Finci!” Đường Vũ cuối cùng nhịn hết nổi, lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, tôi đi, tôi đi được chưa, để cậu nói thêm chút nữa, hai chúng tôi cả con cũng có luôn!”

Lúc này Finci mới cười gian xảo: “Sớm đáp ứng thì tốt rồi!” Nói xong, cậu ta quay sang nhìn Phùng Dương.

Đối phương đang hung ác nhìn cậu, ra vẻ nếu cậu dám nói bậy tôi cho cậu biết mặt.

Finci tỏ vẻ không sợ hãi: “Dương Dương, cậu thì sao? Chúng tôi đều đi rồi, chỉ có mình cậu, nếu không đi, cậu sẽ nhớ Đường Vũ...”

“Cậu cầm miệng cho tôi!” Phùng Dương lao tới đưa hai tay bóp cổ Finci.

“Oa! Giết người diệt khẩu nè!”

Đường Vũ bắt đầu nhìn hai người ồn ào, cuối cùng như dự liệu, Phùng Dương cũng thỏa hiệp.

Không phải kỹ năng du thuyết của Finci lợi hại thế nào, Đường Vũ mới xuất thân, đã mơ hồ nghe Finci nói Malak thể nào thể nào đó, sau đó Phùng Dương liền thỏa hiệp.

Dạng con nít cố chấp như Phùng Dương có thể bị khuyên thay đổi ý định, Đường Vũ không khỏi đánh giá cao Finci.

Tối, sau khi Đường Vũ đến hội trường, thì bị bầu không khí cuồng hoan nơi đó chấn trụ.

Bữa tiệc tổ chức trong một căn phòng cực lớn, nhiệt độ được chỉnh xuống dưới không độ. Xung quanh hội trường đều trang hoàng phong cách đặc sắc của hành tinh Chiêu Hòa, băng nghệ thuật cực lớn, vùng tuyết mênh mông, trải nghiệm rét lạnh, chỉ là không có gió.

Trong hội trường tràn đầy tiếng kêu la, còn có tiếng ‘bịch bịch’ không biết do thứ gì rơi xuống đất.

Trên trăm ngọn đèn đủ màu rơi xuống từ đỉnh vòm không biết cao bao nhiêu, xoay chuyển, lấp lánh, tạo sắc màu huyền ảo đậm đà cho thế giới băng tuyết này.

Đường Vũ còn chưa thưởng thức hội trường xong, đã bị quả cầu tuyết chọi thẳng mặt đẩy lùi lão đảo.

May mà Phùng Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ cậu, nếu không đầu đã chạm đất.

Phùng Dương tức giận trừng mắt nhìn người ném cầu tuyết vào Đường Vũ, la lớn: “Các cậu muốn chết à!”

Đám người đó không ngờ Đường Vũ không né, đều tỏ ra lúng túng.

Trong đó bước ra một người, mái tóc màu đỏ đối lập rõ ràng với màu trắng thuần khiết của hội trường.

“Ha, gà mẹ bảo vệ thức ăn.” Người đó mở miệng, nói đầy quái gở.

“Cậu mới là gà mẹ.” Phùng Dương vừa thấy đối phương, lập tức dựng lông.

Đường Vũ có thể cảm giác được cánh tay đang đỡ mình siết lại thật chặt, tay cậu cũng bắt đầu đau rồi.

Thấy Phùng Dương lại bắt đầu cãi với Malak, Đường Vũ lập tức nói: “Không sao không sao, bọn họ chỉ đùa thôi, tôi vừa rồi chỉ lo thưởng thức, không chú ý.”

%\$ygmz^:.*#18zb.iw/*53=,5880@ Light-Raito44 @15?/45qu736355/~nb18ex?]ip

Phùng Dương quay qua tức giận nhìn Đường Vũ, “Cậu là tiểu thiên sứ hòa bình hả, người ta đánh cậu cậu còn cầu tình cho người ta, nếu không phải tôi đỡ cậu...”

Còn chưa nói xong, Đường Vũ đã thấy đầu Phùng Dương bị chọi trúng một cục tuyết mềm.

Malak cách đó mấy mét vỗ vỗ tay, như cười như không nhìn Phùng Dương vì chấn động quá mức mà chưa hoàn hồn. Đường Vũ đoán một cuộc đại chiến là khó tránh khỏi.

Quả nhiên, Phùng Dương chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người Malak, sau đó dùng một tốc độ không thể tin nổi vọt qua, ngay cả Malak cũng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, cũng chỉ một thoáng xuất thần đó, đã bị Phùng Dương đập một cái ngã xuống đất, sau đó thì bị Long Cửu đè xuống đánh.

Cũng chỉ có Phùng Dương có thể đánh Malak, Đường Vũ buồn cười nghĩ.

Tùy ý hai người đó lăn lộn thành cuộn lông cừu, Đường Vũ đi dạo khắp nơi.

Trước khi đến đây, cậu chẳng hứng thú gì với bữa tiệc cuồng hoan, vì rất ít khi tham gia, cho nên không tưởng tượng được loại hoạt động này có ý nghĩa gì.

Chẳng qua sau khi tới rồi, cậu không còn nghĩ vậy nữa.

Bên trong quả thật không phải rất lạnh, nhưng lại rất có vị của thế giới băng tuyết.

Không ngờ Chiêu Hòa còn có một chỗ thú vị như thế, đây là điều Đường Vũ không ngờ tới.

Cậu nhàn nhã dạo trong hội trường không biết rộng bao nhiêu, lúc đi ngang chỗ bày thức ăn, chọn hai thứ kỳ lạ ném thử.

Thăm nghĩ, nếu nữ sinh trái đất ở đây, tính ra sẽ tự chụp đến điên luôn.

Cơ giáp bằng tuyết điêu khắc như thật cao mười mấy mét, mấy đời tổng thống Hick bắt tay với tinh trưởng Chiêu Hòa, rất nhiều cảnh tượng vinh quang được băng và tuyết điêu khắc thành vĩnh hằng.

Thức ăn trong miệng phần lớn cũng mát lạnh, mỹ vị lại không ngán.

Coi như Finci đã làm được một chuyện tốt.

Đi một hồi, học sinh của Kenton ít đi, hình như sắp đến địa bàn của học viện khác.

Đường Vũ ngẫm nghĩ, quyết định dừng bước, cậu không muốn chuốc phiền toái.

Suy nghĩ này nảy ra nhanh, nhưng có người còn nhanh mắt hơn, vừa nhìn đã tóm được cậu.

“Đó không phải là Đường Vũ của Kenton sao?”

Đường Vũ còn chưa xoay người, đã nghe có người bắt đầu nghị luận về mình.

“Tướng mạo rất bình thường mà...”

“Đúng vậy, hoàn toàn không cách nào so sánh bình luận với thiếu tá Elijah.”

Đường Vũ thấy bên cạnh có một mặt kính bằng óng ánh trong suốt được mài mòn, tỉ mỉ nhìn “chính mình”.

Quả thật tướng mạo của cậu rất bình thường, nhưng cái này thì có quan hệ gì với thiếu tá Elijah chứ?

Trong ngũ quan, cũng chỉ có mắt là thấy được, rất giống đôi mắt trước kia của cậu, cậu còn từng nghi ngờ liệu có phải vì mắt quá giống mới xuyên vào người này không.

Trừ mắt ra, những chỗ khác không có gì đặc biệt.

Chẳng qua tướng mạo này, nếu so với lúc cậu vừa xuyên qua thì tốt hơn nhiều, lúc đó mỗi lần nhìn mình cậu đều cảm thấy gầy như quỳ, ốm đến mức không nhẫn tâm nhìn.

Hơn nữa tướng mạo cũ của cậu nói khiêm tốn thì cũng thuộc dạng điển trai, khi đó cậu cũng là một trong những nam sinh điển trai nhất năm ba của đại học Gada đó.

Vừa thấy tướng mạo của người mình xuyên vào, chênh lệch tâm lý không thể nói là không lớn.

Sau đó cậu nghĩ thoáng đi, tướng mạo có đẹp cũng có tác dụng gì đâu, còn không phải vẫn đi làm công cho người ta, ngày ngày trừ trạch đơn vị thì chính là trạch ở nhà.

64p 64!75xx1pd.(~[*{xp@ Huyết Phong @512461/qdcr98\$}oy='=~% =~/

Lúc đại học ý có chút thông minh hack cái này hack cái kia không có tâm trạng quen bạn gái, sau đó công việc lại không gặp được cái vừa ý, cuối cùng ngay cả bạn gái cũng chưa từng quen.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Vũ vang lên hồi chuông cảnh báo.

Nếu không phản tỉnh thì mém nữa đi lại đường cũ rồi.

Không tìm một đối tượng ở trường, vậy thì sau này làm trình tự viên còn có thể tìm được người tốt sao??

A, cậu nên nghĩ đến vấn đề cá nhân rồi.

Cuộc thảo luận của những người bên cạnh về cậu vẫn đang tiếp tục, Đường Vũ đáp trả một nụ cười, rồi quay người đi về chỗ nhiều học sinh Kenton, nhưng lại nghe thấy lời những người đó nói.

“Cứ luôn cho rằng thiếu tá Elijah và thượng tá Clermont là một đôi, rốt cuộc Đường Vũ này từ chỗ nào chui ra chứ!”

“Thượng tá thay lòng đổi dạ thật làm cho người ta rét lạnh.”

“Đừng nói bậy chứ! Thượng tá từ trước đến nay chưa từng đề cập đến tên của thiếu tá Elijah trong những trường hợp công khai, mỗi lần đều nói ‘trình tự viên phối hợp của tôi’, ‘đệ nhất trình tự viên trong tổ tôi’ thôi, rất xa lạ mà.”

“Đúng vậy, hơn nữa nghe học sinh Đông Phương Trí nói, thượng tá chính miệng nói ‘Đường Vũ là học sinh tiến cử của tôi’, nhìn quan hệ này, bên nào thân mật hơn không cần nghĩ cũng biết!”

Sau khi trở về, Đường Vũ phát hiện Malak đang ngồi dưới đất, bên cạnh có một nữ sinh đang bôi thuốc cho hắn, Phùng Dương thì nâng cánh tay cao ngạo nhìn.

Lại đánh Malak bị thương rồi.

Phùng Dương cũng không nghĩ xem, với thân thủ của Malak, muốn xử cậu không phải giống như xử con gà sao?

Đường Vũ lắc đầu, không thể hiểu nổi cái kiểu hành vi ‘khiểm khuyết’ luôn chọc giận Phùng Dương, sau đó lại cam tâm tình nguyện chịu đánh của Malak.

“Cậu cười cái gì?” Malak phát hiện Đường Vũ đứng bên cạnh nhếch mép, bất mãn hỏi.

“Cười tên bạch si như cậu!” Phùng Dương giành trước khiêu khích, nói xong nghiêng đầu nhìn Đường Vũ, “Đi thôi, đừng để ý tên quỷ âm trầm này.”

Đường Vũ đang định mở miệng, thì thấy ‘quỷ âm trầm’ ngồi dưới đất duỗi chân ra, chân dài thẳng tắp đập ngay mắt cá chân Phùng Dương, người sau trọng tâm không vững trực tiếp ngã nhào sang bên cạnh, mà hướng đó, chính là Malak đang ngồi.

Đường Vũ trân mắt nhìn Phùng Dương ngã xuống, sau khi đè Malak, hai người miệng đối miệng dán vào nhau, thậm chí còn có thể nghe được tiếng hàm răng va chạm.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Đường Vũ che mắt, tự bỏ đi.

Sau khi cậu đi được ba bước, thì nghe sau lưng vang lên tiếng thét của Phùng Dương, xen tạp trong đó là Malak nói gì mà ‘là cậu cường hôn tôi’, ‘răng tôi lung lay rồi’, ‘đừng ồn ào vô lý như thế’...

Ra khỏi trung tâm bão tố, Finci dẫn vài người bạn bước qua, kéo Đường Vũ đi trải nghiệm thế giới băng tuyết điên cuồng.

Thang trượt băng băng thật lớn như trượt từ trời xuống, đệm tuyết dày hai mét, các loại kiến trúc băng tuyết hình dạng quái dị, thậm chí có người nói đùa là người máy tuyết...

Đường Vũ trải nghiệm hết những thứ mình có hứng, toàn thân tuôn mồ hôi như suối.

Cậu gục lên đông tuyết mềm, nhìn con chip trên cổ tay trái, đột nhiên rất muốn biết thượng tá có đến không, bắt đầu từ hôm nay phải báo cáo rồi, sau mấy phút nữa là 21 giờ, nhưng hôm nay cũng không có gì để nói...

Không biết tiệc cuồng hoan này có tính hay không.

Cũng không có thấy gương mặt nào xa lạ hết.

Đường Vũ xuất thần nghĩ, hoàn toàn không chú ý sau lưng có một bóng người không mang ý tốt chậm rãi tiếp cận cậu.

Lúc 21 giờ, Đường Vũ đứng giờ ấn nút liên lạc hình ảnh.

60. Chương 60: Được Người Giải Cứu

Thỉnh cầu liên lạc hình ảnh gửi đi rồi, ngoài dữ liệu của Đường Vũ, đối phương kết nối rất nhanh, cứ như đang đợi cuộc gọi này.

||us1247[(3ha53727356+~?*/%@ Huyết Phong @\$~np[]95|*/15/^vwwj}‘pcif}?ig

Vì thời gian chỉ có một phút, Đường Vũ không nghĩ nhiều, trực tiếp nói việc chính: “Chào thượng tá, tôi và Phùng Dương ở ký túc xá cả ngày, tối thì đến tham gia tiệc tuyết cuồng hoan, không gặp ai cả.”

Biết kiểu trần thuật này căn bản không có được câu trả lời nào từ đối phương, Đường Vũ nói một câu ngoài lề, “Thượng tá, anh không đến sao?”

Đối với cậu, mỗi ngày hồi báo trừ có thể nói chuyện với thượng tá, thì không còn gì tất yếu nữa.

Tuy cậu rất muốn nói chuyện với thượng tá, hoặc thảo luận chỗ thu hút của bữa tiệc cuồng hoan, nhưng cậu đoán, đối phương nhất định chẳng hứng thú gì.

Đối phương mặc bộ quân phục chỉnh tề không có một nếp nhăn, nhìn sơ đã thấy không thể đến tham gia, mà căn cứ theo một góc cảnh sắc lộ ra trong màn hình, Đường Vũ đoán anh đang ở trong phòng làm việc.

Đường Vũ cảm thấy dường như thượng tá nâng mắt lên, nhìn tóc cậu, sau đó thờ ơ nói: “Tôi đã rời khỏi Chiêu Hòa.”

Đường Vũ vô thức sờ đầu, sau đó lặng lẽ để một lọn tóc không biết dựng lên từ lúc nào xuống. Sau khi nghe câu trả lời của thượng tá, mặt cậu đầy thất vọng, “à” một tiếng.

Thượng tá đã đi rồi? Vậy có nghĩa là trong một thời gian rất dài, cậu không thể gặp “người giám hộ” của mình?

Nghĩ thôi đã thấy thất vọng.

Nếu cho Phùng Dương biết tin này, chắc Phùng Dương cũng đờ ra...

Có lúc Đường Vũ cũng hoài nghi mình có phải quá mức chú ý đến người này không, cảm thấy dường như đã vượt khỏi phạm vi quan tâm đối với “thần tượng”.

Nhưng mỗi lần so sánh với người xung quanh, đặc biệt là Phùng Dương, cậu lại cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Vì phản ứng của Phùng Dương cũng giống cậu.

Thấy thượng tá sẽ hưng phấn, người đi rồi lại cảm thấy vô cùng thất vọng.

Thôi thì cứ quy kết là do mị lực nhân cách của thượng tá quá lớn đi...

Biết thời gian của thượng tá rất quý, mà một phút trôi qua cực nhanh, Đường Vũ chuẩn bị chúc đối phương ngủ ngon, nhưng mặt đối phương khẽ biến, nhẹ gầm lên: “Cẩn thận!”

Ngay lúc tiếng gầm đó truyền vào tai, cậu đã cảm thấy sau lưng truyền đến cảm giác đau sắc nhọn, nhưng cảm giác đó biến mất ngay, chuyển sang xúc cảm cực kỳ ôn hòa.

Không kịp quái dị, Đường Vũ bị người phía sau đẩy ngã, lăn từ đồng tuyết xuống, gáy vừa chạm đất, đã có người nhảy xuống lao vào cậu.

Đường Vũ biến sắc, cho dù đầu choáng váng, cũng cố hết sức lực di động. May mà cậu đã nhích được một đoạn, người kia sau khi nhảy xuống trực tiếp quỳ dưới đất, nếu không xương sườn của cậu nhất định sẽ gãy cả hàng.

Người đó trừng mắt dữ tợn, gương mặt vì oán hận mà vặn vẹo không ra hình.

Đường Vũ nhận ra người này, chính là học sinh Kenton đã mấy lần gây phiền toái cho cậu.

Không ngờ lúc trước đều là gián tiếp hại cậu, lần này lại muốn trực tiếp giết cậu?!

“Cậu điên...”

Đường Vũ còn chưa nói xong một câu, người đó đã bắt kể tất cả nhào lên, hai tay bóp chặt cổ cậu, muốn dồn cậu vào chỗ chết!

9[&~)bodlv96[.bb(^br!~90@ Huyết Phong @/!15nbgN,*99?%ry6980%)30)]aa

Đường Vũ co gối húc vào giữa chân đối phương, người đó rửa một câu, rồi đè cùi chỏ lên đùi Đường Vũ.

Cú này trực tiếp đè lên xương đùi Đường Vũ.

Đường Vũ với tay mảnh chân nhỏ, căn bản không cách nào ngăn cản động tác điên cuồng của đối phương.

Hầu kết sắp bị đè nát, cảm giác nghẹt thở cũng càng lúc càng nặng, cậu cảm thấy tư duy đã trở nên nặng nề.

Xung quanh tràn đầy tạp âm, tiếng gầm rú, còn có tiếng vài bộ máy vận hành, cùng tiếng la gào điên cuồng của các học viên, không ai chú ý Đường Vũ bên này đã sắp mất mạng.

Tên học sinh đó vốn chỉ định lặng lẽ đâm một dao vào lưng Đường Vũ, không ngờ dao đó không đâm vào nổi!

Cậu ta liền ý thức được, có thể Đường Vũ mang theo ngọc bội chứa năng lực bảo vệ hoặc là thứ gì đó hộ thân. Thứ có kích hoạt năng lượng như lưỡi dao, trước khi tiêu hao hết năng lượng, cậu ta không cách nào dồn Đường Vũ vào chỗ chết.

Cậu ta không cam lòng! Cho dù bại lộ, cậu ta cũng phải giết chết người này!

Bùa hộ thân chỉ có thể chống lại tấn công năng lượng, nhưng tấn công bằng thân thể thì sẽ không kích phát năng lượng của bùa bảo vệ, cậu ta quyết định bóp cổ Đường Vũ đến chết.

Người này, hại cậu ta bị học sinh Firth tùy ý sỉ nhục, còn phải bồi thường một số tiền lớn, lại bị Kenton ghi tội trì hoãn việc tốt nghiệp, cậu ta nhất định không cho người này yên ổn!

Trong mắt Đường Vũ, người bóp cổ cậu có hai mắt đỏ bừng, oán hận nặng nề tột đỉnh.

Đường Vũ chỉ có thể cầu mong nhanh có người phát hiện tình trạng của mình.

“Thượng... tá...”

Đường Vũ mơ hồ gọi người duy nhất hiện lên trong đầu, nhưng lại nhanh chóng tuyệt vọng nhớ ra, người đó đang ở bên kia màn hình, trừ khi biết di chuyển tức thời, nếu không cho dù có chạy qua đây cậu cũng chết mất rồi.

Trong phổi không còn chút dưỡng khí nào, Đường Vũ chống đỡ không nổi chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân thể của cậu quá kém, không chịu đựng nổi.

Lúc cuối cùng, cậu thấy “một quả cầu tuyết” lao đến.

Tiếp đó, không khí lạnh lẽo đột nhiên lùa vào ngực.

Đường Vũ nghiêng người qua ho sù sụ, không ngừng thở dốc.

Đường Vũ nghe tên học sinh vừa suýt giết chết mình kêu thảm thiết vài tiếng, sau đó chỉ có thể ủ rũ hằm hè.

“Lá gan thật lớn.” Người nói chuyện, có một mái tóc trắng, chìm lìm trong thế giới trắng xóa, chỉ có khí thế trên người thì bất cứ ai cũng không dám xem thường.

“Cậu không sao chứ?” Người đó giao học sinh đã bán sống bán chết cho phó quan theo sau, quay sang hỏi thăm Đường Vũ đang cuộn mình dưới đất.

Đường Vũ nhìn theo âm thanh, xác nhận thân phận người cứu mình: “Thiếu tướng Noah, khụ khụ, cảm ơn anh.”

Không ngờ lại là anh ta cứu cậu một mạng!

tfus19ha65je([8bgjh])@ Huyetphong143 @dfvl~{19zv21)?18‘315922raxj

Noah khom xuống, tỉ mỉ kiểm tra vết siết trên cổ Đường Vũ, sau khi biết đối phương không có trở ngại gì lớn mới yên tâm vỗ ngực, nâng cổ tay trái lên, một màn hình mini nhảy ra.

“Không sao rồi Ian, cậu nhìn đi, còn nhảy nhót.” Noah nói xong, chỉnh góc độ về phía Đường Vũ, còn chớp mắt với Đường Vũ.

Đường Vũ nghe cái tên đó lập tức hiểu ý, nhanh chóng ngồi dậy, vỗ cục tuyết đã tan rồi lại đóng băng dính trên người, vội vã đứng lên.

Noah thu cổ tay lại, nói: “Thấy rồi chứ, yên tâm đi.” Nói xong, ngược mắt nhìn người đã bắt đầu lão đạo đứng không vững, quay người đi vài bước.

Hắn vừa mới đến đây để thả lỏng, đang chơi hứng thú, thì nhận được tín hiệu liên lạc khẩn cấp của Ian, nói học sinh tên Đường Vũ gặp nguy hiểm.

Hắn lập tức chạy qua, cứu học viên bỏ khuyết này.

Chẳng qua hắn thật sự không nghĩ ra, tại sao Ian lại bận tâm một học sinh tướng mạo bình thường, gây không chút thiệt như vậy.

Phải biết rằng tín hiệu liên lạc khẩn cấp không đến lúc nguy cấp không thể sử dụng, một khi sử dụng, bắt kẻ người nhận được tin đang làm gì, cũng phải cưỡng chế nhận tin tức đối phương truyền tới.

Ian thật sự bị mờ đầu rồi, Noah nghĩ.

Đường Vũ không biết thiếu tướng Noah lại nói gì với thượng tá, sau khi nói xong thiếu tướng tóc trắng đỏ lại bước về phía cậu, vỗ vai cậu nói: “Sau này nên cẩn thận một chút, đừng để thượng tá lo lắng cho cậu.”

Tuy câu này là đang quan tâm mình, nhưng Đường Vũ lại nghe được mùi uy hiếp cực nhạt.

Cậu ngẩng đầu nhìn mắt đối phương, nhưng đối phương đã quay người đi.

Nhất định cậu đã gây thêm phiền cho thượng tá, Đường Vũ vô lực nghĩ.

Noah dẫn vài người đột nhiên xuất hiện trong khu vực Kenton, đương nhiên rất gây chú ý.

Không bao lâu, tin tức có người tấn công Đường Vũ đã truyền đến từng góc tiệp.

Rất nhiều người quen và không quen biết đều chạy lại nhìn Đường Vũ từ xa, cứ như cậu là động vật quý hiếm.

Sau khi nghe tin Đường Vũ bị tấn công, Phùng Dương lập tức chạy tới, tỉ mỉ kiểm tra Đường Vũ một lượt, vốn muốn mắng Đường Vũ sao không có sức tự bảo vệ mình, sau đó lại cảm thấy áy náy, vốn Đường Vũ đến cùng với cậu, kết quả cậu lại bị Malak chọc giận, bỏ lại mình Đường Vũ.

Nhớ đến “đầu sỏ gây họa” đó, Phùng Dương lại tức giận trừng mắt nhìn Malak.

Người sau thì không biết phát điên gì nữa, đi đến trước mặt Đường Vũ, không thể hiện hỉ nộ, trịnh trọng nói: “Đường Vũ, sau này tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Giống như những lời tuyên ngôn dù gặp muôn vàn khó khăn, cũng quyết không xa rời mà mỗi một trình tự viên nói với người điều khiển của mình lúc tuyên thệ nhận chức.

Đường Vũ ý thức được, thoáng chốc đó, sắc mặt Phùng Dương rất khó coi.

Sau khi mỗi trình tự viên lấy được tư cách, có người điều khiển phụ trợ đặc biệt, đều sẽ tiến hành nghi thức tuyên thệ.

Khi cơ giáp bị tấn công năng lượng trên chiến trường, người bận rộn nhất chính là trình tự viên, nào phải vận dụng khắc nghiệt trong thời gian dài, và cả khác biệt về thể lực với người điều khiển, sẽ khiến rất nhiều trình tự viên sinh ra phản ứng không hay trong trận chiến kéo dài.

Mà lời tuyên thệ của trình tự viên sẽ bảo đảm trong một trình độ nhất định họ sẽ không dễ dàng để người điều khiển cơ giáp rơi vào nguy hiểm.

Thực tế, trình tự viên và người điều khiển thuộc dạng vinh hạnh một đôi tổn hại một cặp.

Nếu để người điều khiển bị tổn hại nặng, sau này không ai dám dùng trình tự viên đó nữa.

Cho nên, tuyên thệ nhận chức là một lời thề rất có sức nặng.

Trải qua một năm tiếp nhận tri thức liên bang cuộn cuộn từ mọi mặt, đương nhiên Đường Vũ cũng biết mấy chuyện này, khi nghe Malak nói câu đó, cậu cũng ngẩn người.

^:~?h1bq*8214jcmeva**kqeb@ Huyết Phong @|fn&~qn85+#!/v1,=25vz

Cảm nhận nhiều ánh mắt tập trung trên người mình, Malak nhú mày, tự làm sáng tỏ cho mình: “Tôi không phải muốn Đường Vũ làm trình tự viên chuyên thuộc của mình.” Hắn nói xong, ánh mắt dừng lại một chút trên người Phùng Dương, sau đó quay sang Đường Vũ, nói: “Tôi chỉ thay con quỷ thích khóc nào đó bảo vệ bạn tốt của cậu ta thôi.”

Nói xong, Malak nhìn cổ tay trái của mình.

Huống chi, thần tượng của hắn nhất định cũng hy vọng hắn có thể bảo vệ Đường Vũ.

Thượng tá yên tâm đi, khi anh không có ở đây, tôi sẽ giúp anh chăm sóc Đường Vũ, Malak thăm nghĩ, rồi cảm giác tự hào cứ thế vọt cao.

Từ đó về sau, trong trường Kenton thường xuyên xuất hiện một tổ hợp kỳ lạ – học viên bổ khuyết gây tranh luận nhất trong lịch sử học viện Kenton, dẫn theo người đứng đầu của hai chuyên ngành trùm nhất là khoa trình tự và khoa cơ giáp – cảnh lập đi lập lại ở khắp cái điểm dạy học.

Tất nhiên Phùng Dương hiểu “quỷ thích khóc” mà Malak nói là chỉ mình, cậu vốn định đáp trả một câu “cậu mới là quỷ âm trầm”, nhưng như vậy không phải sẽ làm lộ mình sao? Vì thế Phùng Dương đành lặng lẽ nuốt cơn giận này xuống, thẻ sớm muộn cũng phải báo lại, chỉ là sắc mặt đã tốt hơn trước nhiều, còn mơ hồ lộ ra vui vẻ.

Trải qua chuyện này, mấy người bạn tốt không còn tâm trạng chơi đùa ở hội trường nữa, nói chuyện với bạn học một lát, chưa đến sau nửa đêm đã trở về phòng.

Hôm sau, Đường Vũ nghe nói học sinh muốn giết mình đã bị Kenton đuổi học, hơn nữa vì phạm tội cố ý gây tổn thương nên bị giao cho tòa án.

Đường Vũ thở dài, hai người vốn không quen biết, có cần phải làm thành thế này không?

Giải quyết người này rồi, nhưng quy gốc rễ, kẻ có ác ý với cậu là Tổng Húc Ảnh năm ba.

Khi về trường, cậu nhất định phải tìm người đó hỏi, giữa họ rốt cuộc có thâm thù đại hận gì.

Khi lên tàu vũ trụ trở về, Đường Vũ quay lại nhìn hành tinh Chiêu Hòa.

Chỉ ở trên hành tinh này mấy ngày ngắn ngủi, nhưng chuyện phát sinh đã đủ viết hai quyển sách.

Nhớ lại từng chuyện trước đó, thi đấu, ở chung với thượng tá, chơi đùa cùng bạn học, lại nhớ đến cuộc sống học tập khô khan sắp tới, Đường Vũ mơ hồ cảm thấy thất vọng.

Đây chính là “từ hoang phí sang tiết kiệm” khó đây...

Ian đang lái tàu Ngân Ưng toàn tốc lực đến Derek.

“Thượng tá, thăm dò được phía trước có bất thường.” Thượng úy Linda đến đón anh nói.

Ian đang đứng trên bàn điều khiển, nhìn các tin tức hiển thị trên màn hình, hỏi: “Là cái gì?”

Về mặt Linda ngưng trọng, một chút tuyệt vọng được che giấu cực sâu, biểu cảm này rất hiếm gặp trên người “nữ hán tử” này.

Ian không hồi thúc cô, chuyên tâm nhìn số liệu.

“Là tộc kiến.”

*:!*41|/92:{wf]~49lm88@ Huyết Phong @mfdy12&^|.ojxo{{qp90wy426119ha

Ian nâng mắt nhìn bầu trời bên ngoài, suy nghĩ một lát, hạ lệnh: “Thông báo đội quân đến tiếp sau lập tức đổi đường tàu.”

“Chúng ta...” Linda muốn nói lại thôi.

“Cố gắng giảm bớt tổn thất.” So với sự lo sợ của Linda, Ian tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Tộc kiến trong bầu trời là một loại sinh vật vô cùng thần bí, chúng xuất hiện và biến mất đều rất đột ngột, nhưng bảy đại liên bang của tinh hệ Abel đều cực kỳ cố kỵ chúng, chỉ vì đặc tính thần bí của chúng – không ai biết chúng sẽ mang người chúng gặp được đến đâu.

Lời đồn về tộc kiến có rất nhiều, làm sao để phỏng đoán sự đột kích của chúng cũng đã được nghiên cứu ra, chỉ là cái gọi là phỏng đoán này, chẳng qua là cho họ thời gian để gửi tín hiệu cầu cứu, cuối cùng gần như tất cả những người hoặc quân đội đã gửi tín hiệu cầu cứu đều biến mất.

Vũ trụ mệnh mông, không chút dấu vết.

Chỉ có một ngoại lệ, mấy chục năm trước có một chiến hạm rời khỏi đội đã may mắn chạy thoát.

Chỉ là chạy thoát tộc kiến theo dấu, chứ không phải thoát khỏi sự khống chế của tộc kiến, cho nên ngoại lệ này không có mấy giá trị tham khảo. Khi tín hiệu chưa từng cảnh báo kia lấp lóe, Linda có thần kinh thô cũng cảm thấy căng thẳng như rơi vào hầm băng.

Cho dù cô đang ở trên chiến hạm của người được xưng là mạnh nhất Hick, nhưng truyền thuyết về tộc kiến vẫn chưa có ai phá được.

Mà đội ngũ của họ – sẽ biến mất, vĩnh viễn, triệt để.

61. Chương 61: Toàn Thể Bị Vây

Đường Vũ cảm thấy rất kỳ quái.

9973*\$xx(|wl,j{k b)+(?@ Lightraito44 @696*]9674dj70#&ay12pb

Lời hẹn 21 giờ của cậu và thượng tá Clermont chỉ chấp hành một tối, còn vì kết cục không tốt mà phải kết thúc sớm. Đến lần thứ hai, thì không thể liên lạc.

Đường Vũ nhìn giờ, bây giờ là 21:20. Cậu đã thử liên lạc với thượng tá nhiều lần nhưng không có kết quả.

Điều này rất khó tưởng tượng.

Cho dù thượng tá đang họp, ẩn cư tuyệt cũng được mà. Nhưng cậu đã gửi yêu cầu liên lạc nhiều lần đều như đá chìm đáy biển, mà tên của đối phương cũng không phải màu xám như bình thường, nó cứ như ẩn như hiện, cậu cũng bắt đầu hoài nghi có phải thị lực của mình có vấn đề rồi không.

Nghĩ đến chuyện này, Đường Vũ nhận ra mình đã trở nên âu lo, không thể ngồi yên được.

Ngay cả Phùng Dương cũng nhìn ra, hỏi cậu bị sao.

“Tôi không thể nào liên lạc với thượng tá.” Đường Vũ nói thật.

“À.” Phùng Dương khinh thường liếc Đường Vũ, “Tôi tưởng chuyện gì chứ, Ian cuối cùng cũng quyết định vứt bỏ cậu rồi sao?”

“Đừng đùa nữa, thượng tá không phải người thất hứa, liệu có phải anh gặp chuyện gì không?”

“Thất hứa?” Phùng Dương nhảy bén phát hiện một từ dễ làm người ta liên tưởng lung tung trong lời Đường Vũ: “Hai người có hứa hẹn gì sao??”

Phát hiện mình lỡ lời, Đường Vũ lúng túng không thôi.

^\$oyuq89&aa4ov26gs87xa6288@ Light @239187vh)exty73]{23kp

Nhưng với độ hiểu lầm của Phùng Dương về quan hệ của hai người lúc này, nếu cậu nói mỗi tối đều phải hồi báo với thượng tá, có lẽ Phùng Dương sẽ “chúc mừng” cậu sớm sinh quý tử!

“Nếu không cậu thử liên lạc với anh ta đi.” Đường Vũ lập tức dời lực chú ý của Phùng Dương đi, nói.

“Tôi không có việc gì lại đi liên lạc với anh ta, cậu nghĩ tôi chán sống rồi hả?” Cậu nghĩ thời gian của Ian ai cũng có thể chiếm dụng sao?

Đường Vũ túm cổ tay Phùng Dương, không cho nói thêm đưa ra trước mặt Phùng Dương: “Mau mau mau, giúp đỡ đi.”

Phùng Dương trợn trắng mắt, thấy Đường Vũ quả thật rất nôn nóng, cậu mới thờ ơ mở máy liên lạc, rồi nhanh chóng phát hiện bất thường, tìm kiếm liên tục trong danh bạ.

“Sao rồi, không thể liên lạc được hả?”

Phùng Dương lật người ngồi dậy, lộ vẻ nghiêm trọng: “Tôi không tìm thấy anh ta rồi?”

“Hả?”

Đường Vũ hoảng loạn cúi nhìn tên của thượng tá, thấy cái tên đó vẫn lúc ẩn lúc hiện, chỉ là thời gian không nhìn thấy đã dài hơn rồi.

Đường Vũ càng thêm lo lắng, nhưng Phùng Dương lại nói có thể chỉ là không có tín hiệu, bảo cậu đừng buồn lo vô cớ.

Phùng Dương nói rất hợp lý, Đường Vũ cũng bị thuyết phục, hai người chuyện phiếm vài thứ thú vị trên hành tinh Chiêu Hòa rồi ai về giường nấy.

Lúc nửa đêm, Đường Vũ mơ hồ cảm thấy giường đang lắc lư.

Giường đang lắc, đang lắc??

Đường Vũ ngồi bật dậy, đánh thức Phùng Dương, lúc này trong tàu vũ trụ vang lên tiếng cảnh báo diếc tai, cùng tiếng bước chân hỗn loạn.

Phùng Dương xoa mắt, ngáp nói: “Lắc dữ dội như vậy, không phải gặp bão hạt năng lượng cao chứ?”

Trải qua lần trước suýt bị hải tặc tinh tế bắt mất, học viện Kenton đã chú ý đến an toàn của học sinh hơn, tàu vũ trụ xuất hành đều được trang bị một đội quân bảo vệ, dù là hải tặc tinh tế khoa trương hơn cũng sẽ không dễ dàng tự đến tìm chết.

Cho nên hai người đoán có thể gặp phải thời tiết ác liệt trong vũ trụ.

Những gì gặp phải tiếp theo, Phùng Dương và Đường Vũ đều rất quen thuộc, loa phát thanh bảo toàn thể học sinh vào ***g bảo vệ, để tránh bị thân tàu lắc lư tổn thương.

Hai người ngoan ngoãn chui vào ***g bảo vệ hình tròn trong suốt, còn cố định nó lên vách tường.

Không nghe được âm thanh bên ngoài, cũng không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì, nhưng Đường Vũ không cảm thấy quá mức căng thẳng, có lẽ vì lần này có bạn học ở cạnh.

so62natz\$‘28in26xvdzes63otwk@ Lightrai44 @iasmhn}=ovba6464^/)%799/=34oo

Lắc lư duy trì rất lâu, Đường Vũ tính thời gian, cũng đã năm tiếng.

“Thượng tá, có một chiếc tàu vũ trụ cũng bị cuốn vào, nhìn ký hiệu trên thân tàu, hình như là tàu vũ trụ của Kenton đang trở về.”

Linda chống lên bàn thao tác, cố gắng giữ vững thân thể mình, nói với thượng tá đang không biết ở chỗ nào.

“Ra lệnh cho những lực chiến đấu còn lại toàn lực bảo vệ tàu vũ trụ đó.” Trong cơ giáp, giọng người đàn ông thấp trầm, mơ hồ có một sức mạnh trấn an lòng người.

Linda hít sâu một cái, truyền đạt lại mệnh lệnh của Ian, sau đó tựa vào tay vịn của bàn thao tác, nhìn về bóng đêm không có một chút tia sáng.

Họ bị tộc kiến quần lấy đã một ngày một đêm, hơn nữa, cũng không ngoài dự liệu bị mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Tình trạng cuộc chiến không thê thảm như trong tưởng tượng, đây là điều cô không ngờ, một ngày một đêm, họ không tổn thất một chiếc cơ giáp nào, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi triều quần.

Điều dễ làm người tuyệt vọng chính là, không biết tộc kiến này làm sao làm được, lôi toàn bộ họ vào một không gian kỳ dị, nơi này không có ánh sáng, không có âm thanh, không có bất cứ vật chất, hay hạt nào trôi trong vũ trụ.

Điều duy nhất đáng mừng, là giữa họ vẫn có thể liên lạc.

Cá thể tộc kiến không lớn, nhưng số lượng cực kỳ khổng lồ, sau khi bị chúng quần lấy, không ai có thể chạy thoát.

Cho dù Ian điều khiển Sisyphus, cũng không thể làm gì.

Ian túm lấy mấy con kiến, nhưng đội quân đang đến Derek như họ không mang theo nghiên cứu viên, chẳng có cách nào với đám kiến dài bằng đuôi người kia. Trừ tấn công, không biết chúng có nhược điểm gì, cũng không biết làm sao rời khỏi không gian kỳ dị mà tộc kiến đã lôi họ vào.

“Linda.” Tiếng gọi của Ian kéo tư duy của Linda về, “Liên lạc với tàu vũ trụ của Kenton, nghĩ cách dẫn mấy con kiến đó qua, xem họ có cách gì không.”

“Vâng thượng tá, tình trạng của anh bây giờ ra sao? Tôi không cách nào nhìn thấy anh.”

“Không sao, chúng muốn lôi kéo tôi, nhất định còn có kế hoạch khác, bảo tất cả mọi người cảnh giác cao độ.”

Thân tàu không còn lắc lư, Đường Vũ và Phùng Dương ra khỏi ***g bảo vệ.

Tiếng cảnh báo không biết đã biến mất từ lúc này, mà chuyển sang loa phát thanh liên tục thông báo mọi người ở yên trong phòng, không cho phép bất cứ ai tự tiện đi lại.

“Rốt cuộc là sao chứ?” Hai người đều không hiểu gì cả.

Đã qua giờ cơm, nhưng không được đi đâu, cái này là muốn bỏ đói à.

Phùng Dương mở máy liên lạc, hỏi Malak tình huống bên đó, đối phương cũng không biết Kenton rốt cuộc đang làm trò gì.

Đường Vũ cũng nhàm chán mở danh bạ, giật mình phát hiện thượng tá lại xuất hiện rồi!

Cậu gần như không thể khống chế trực tiếp yêu cầu liên lạc ảnh với người đó, không ngờ đối phương cự tuyệt cực nhanh.

Đường Vũ còn chưa kịp lấy làm lạ, đã nhận được yêu cầu nói chuyện của thượng tá.

“Đường Vũ.” Giọng thượng tá không còn bình thản như bình thường, mà lộ ra nghiêm túc đến mức Đường Vũ cũng phát giác ra, “Nghe theo tất cả an bài của nhà trường.”

72!!:[yg91,+68&+31wu=‘bm@ huyetphong @](ms~/ .34ch/]yp6314625534sy

Lòng Đường Vũ lộp độp, nhanh chóng từ trong ngữ khí và nội dung lời nói của đối phương phát hiện họ đang có nguy hiểm.

“Tôi có thể hỏi chúng ta hiện tại bị gì không?” Đường Vũ cẩn thận hỏi.

Đối phương dường như đang suy nghĩ có nên cho cậu biết hay không, hai giây sau, Đường Vũ nghe đối phương nói hai chữ: “Tộc kiến.”

Đường Vũ muốn ngừng thở, sắc mặt lập tức tái đi.

Cậu biết “truyền thuyết” của tộc kiến, sở dĩ gọi là truyền thuyết, chính là vì không ai biết tộc kiến rốt cuộc sẽ mang người đến nơi nào, rồi làm cái gì.

Kẻ địch chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Nhân loại sủng vật vai đạn lên nòng vĩnh viễn sẽ không sợ hãi, nhưng tộc kiến du tẩu ở khắp các tỉnh vực, nghe đồn không cường đại nhưng quái dị vô cùng, lại khiến liên bang nào cũng phải kiêng kỵ.

Tộc kiến sẽ không tấn công bất cứ liên bang nào, sự xuất hiện của chúng cũng tràn đầy tính tùy ý, hơn nữa sẽ không động thủ với đội ngũ hùng mạnh, mỗi lần chỉ bắt đi vài tàu vũ trụ chiến hạm, sau đó biến mất mấy năm, cứ thế lặp đi lặp lại.

Đường Vũ cảm thấy ngón tay mình lạnh đi, cậu xoa quyền, nghe tiếng mình khàn khàn hỏi: “Chúng ta... đã bị tộc kiến bao vây rồi sao?”

Cậu vẫn còn ôm chút hy vọng nho nhỏ, có lẽ họ chỉ sắp gặp tộc kiến, hiện tại vẫn còn kịp tránh đi...

“Đúng.” Câu trả lời của đối phương dễ dàng đánh nát ảo tưởng của Đường Vũ.

Sau đó Ian lại nói với Đường Vũ tình trạng trước đó, lúc này Đường Vũ mới biết, khó trách vừa rồi cậu không thể liên lạc được với thượng tá Clermont, thì ra đối phương đã bị lôi vào không gian của tộc kiến, mà tàu vụ trụ của Kenton cũng rất tình cờ, đụng phải ngay sau đó...

Đầu óc Đường Vũ hỗn loạn, vì không biết tộc kiến bắt người đi rồi sẽ làm gì, cho nên vẫn có cảm giác không mấy chân thật.

May mà thượng tá cũng ở đây.

Đường Vũ lại thấy mừng vì điều này.

Sau đó cậu chợt hoàn hồn, lúc này cậu mới nghe ra lúc thượng tá nói chuyện, có kèm theo tiếng thở mạnh cực nhật cực nhật.

Đường Vũ giật mình, lẽ nào thượng tá đang đấu với tộc kiến?

Nghi vấn vừa hiện ra, Đường Vũ đã vội hỏi: “Thượng tá, anh... anh đang chiến đấu sao?”

“Đúng.”

Đường Vũ vội xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết... tôi lại quấy rầy anh...”

“Nhớ những gì tôi vừa nói.” Ian ngắt lời xin lỗi của Đường Vũ, sau đó ngắt liên lạc.

Hiển nhiên Phùng Dương cũng nghe được nội dung đối thoại của Ian và Đường Vũ, lúc này vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

“Khó trách nhà trường không cho chúng ta ra khỏi phòng, chắc là sợ gây nên hỗn loạn.”

Đường Vũ gật đầu, tuy biết tộc kiến đang ở xung quanh họ, nhưng dù sao không nhìn thấy, không có cảm giác chân thật, chỉ là cậu rất lo lắng cho thượng tá.

Thượng tá đang đối phó với tộc kiến quái dị trong truyền thuyết, liệu có nguy hiểm không?

Thời gian trôi qua từng chút, lần đầu tiên Đường Vũ cảm thấy thời gian giằng vò người như vậy.

Hai người trong phòng cũng không còn tâm trạng nói chuyện, lặng lẽ chờ đợi.

Một tiếng sau, họ nghe giáo viên Kenton thông báo cho toàn bộ tàu, bảo tất cả học sinh tập hợp ở khu sinh hoạt, có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

Đường Vũ và Phùng Dương nhìn nhau, đứng lên mở cửa, đến khu sinh hoạt.

Nơi đó đã tụ tập mấy chục học sinh, lúc này đang tùm nập tùm nập ba nói chuyện, từ vẻ mặt họ có thể nhìn ra, họ còn chưa biết mình đã đại nạn lâm đầu!

94qd59~1770**20xg64zr@ Light @pv94dk44oj7]&gb%%57]:&=%}6.^

Sau khi toàn thể tập trung đủ, giáo viên dẫn đội của Kenton bước ra, giáo viên dẫn đội trên đường về chính là Diran mà Đường Vũ quen thuộc nhất, sau lưng hắn là vài người đàn ông, mỗi người đều xách một cái hộp kim loại hình vuông.

Diran đảo mắt nhìn hơn một trăm học sinh giỏi ưu tú trong ưu tú này, lòng khó tránh khỏi tuyệt vọng dâng trào, nhưng trước khi tộc kiến chính thức tấn công họ, họ không thể từ bỏ hy vọng.

Diran cố ra vẻ nhẹ nhàng ho một tiếng, ý bảo những người sau lưng đặt hộp kim loại trước mặt học sinh, sau đó hắn nói: “Thầy muốn cho các em biết một tin.” Diran ngừng lại, bổ sung: “Một tin đặc biệt không tốt.”

Các học sinh nghe thế liền chau đầu ghé tai thảo luận vài câu, rồi nhanh chóng hồi phục yên tĩnh.

“Có lẽ chúng ta không thể trở về Kenton đúng thời gian.” Diran nói, “Bây giờ chúng ta đang bị vây trong một không gian con_____” Thấy phía trước có học sinh giơ tay muốn hỏi, Diran nâng hai tay lên rồi hạ xuống, ý bảo đối phương đừng ngắt lời mình, “Muốn rời khỏi đây, cần toàn thể chúng ta tập hợp trí tuệ, khắc phục hoàn nạn.”

“Thầy biết có người muốn hỏi thầy đây là đâu, nói thật thầy cũng không biết, nhưng mọi người yên tâm, đội quân của thượng tá Clermont cũng đang ở đây, anh ta nhất định sẽ bảo vệ mọi người, bây giờ vấn đề đầu tiên là, cần mọi người cùng tiến hành một hạng mục nghiên cứu...”

Các học sinh nghe được cái tên kia, mây mù do hoảng sợ bao trùm trước đó tản đi không ít, trong lòng có thêm niềm tin.

Diran vẫn không trực tiếp nói chuyện tộc kiến ra, sợ kích thích quá đột ngột đến thần kinh của những người trẻ tuổi này, hắn chỉ nói với các học sinh nhiệm vụ mà thượng úy Linda giao cho hắn, “Đây là thi thể của kẻ địch chúng ta đang đối mặt, tin thầy, số lượng của chúng cực kỳ cực kỳ lớn, muốn đánh chết từng con, tuyệt đối không thể, cho nên điều chúng ta cần làm, là tìm ra nhược điểm chung của những kẻ địch này.”

Hắn lại nói với học sinh, quân đội của thượng tá sẽ tận lực bảo vệ họ, tất cả mọi người nên tranh thủ thời gian này, nghĩ cách tiêu diệt kẻ địch chung của toàn bộ.

Các học sinh đều thể hiện nhiệt tình cực lớn khi có thể cùng chiến đấu với thượng tá, cả đám xoa tay muốn được xem thử rốt cuộc phải đối mặt với kẻ địch nào.

Nhưng, khi Diran bảo người mở cái hộp kim loại ra, mọi người nhìn rõ thứ trong hộp, tàu vũ trụ liền yên tĩnh đến rợn người.

62. Chương 62: Gặp Kẻ Địch

“Thầy Diran, đây chính là kẻ địch của chúng ta sao?” Có một học sinh hỏi ra nghi vấn trong lòng của rất nhiều người, từ giọng nói của cậu ta, có thể nghe ra cậu ta trăm phần trăm không tin vào những gì mình thấy.

Tộc kiến thân bí tuy chưa ai từng tận mắt nhìn thấy, nhưng đã có người bị tộc kiến bắt đi có truyền về miêu tả ngắn gọn hình dạng của chúng.

Sau đó có người phát hiện, tộc kiến có hình dạng rất giống một giống loài trước khi tiến hóa, ít nhất ngoại hình rất giống, chỉ là kích cỡ lớn hơn rất nhiều.

Ngay trên một hành tinh từng có văn minh phát triển sau đó lại hoàn toàn suy yếu trở thành hành tinh nhân tạo, từng cho ra một vài tư liệu về những giống loài xa xưa, trong đó có một loại sinh vật cực kỳ giống tộc kiến, sau đó trong ghi chép của liên bang, tộc kiến đều dùng cái tên và hình ảnh của giống loài đó để ghi lại.

Cho nên dù những học sinh này chưa từng gặp tộc kiến, nhưng hình dạng đáng sợ đó, tất cả những người từng học lịch sử liên bang đều không thể nào quên.

Diran buộc phải gạt đầu, thừa nhận việc này khiến hắn cảm thấy rất nặng nề, hắn gạt đầu, có nghĩa đã đánh tan hy vọng của tất cả mọi người.

Rất nhanh đã có học sinh kêu lên.

“Không thể nào! Chúng ta chỉ đến để tham gia thi đấu, sẽ được trở về Kenton nhanh thôi!”

“Thầy Diran, đừng đùa được không, thật sự là không buồn cười chút nào.”

“Làm sao đây, tôi không liên lạc với ba mẹ được, họ nhất định vẫn còn ở nhà đợi tôi!”

“Lẽ nào đây chính là kiểm tra dũng khí do học viện an bài sao? Đừng dùng tộc kiến, đổi sang tộc trùng nào khác cũng được mà!”

Diran nhận thấy từ đầu đến cuối, Đường Vũ và Phùng Dương đều không có dao động quá lớn, dường như đã biết từ sớm.

Sau đó hắn hiểu ra, với quan hệ của Đường Vũ và thượng tá Clermont, người sau chắc đã chăm sóc cho Đường Vũ rồi...

Ồi, nghĩ đến đây, Diran lại thở dài.

Nghĩ đến thượng tá cũng sắp tổn thất ở đây, so ra, hấn gặp nạn chẳng có gì quan trọng.

hukk5397uc84%!12'pw8429ai@ Lightraito44 @qj741187.|yhu73*[dbgv.*;4%\$

Đội các học sinh đã phát tiết đủ rồi, Diran xoa trán, lại mang ra uy nghiêm của giáo viên Kenton, trầm giọng quát: “Các em hãy nhìn xem bộ dạng của mình bây giờ đi! Tổ chất của học sinh ưu tú nhất Kenton chúng ta là thế này sao? Thầy tập trung các em, là hy vọng mọi người có thể cùng tìm ra nhược điểm của kẻ địch, chứ không phải bị thi thể của kẻ địch đánh cho rã quân!”

Bị giọng điệu nghiêm khắc chấn động, các học sinh đang hỗn loạn cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Diran lại nói: “Thầy biết các em đều sợ hãi về truyền thuyết tộc kiến, nhưng lần này khác, chúng ta bây giờ có chiến lực mạnh nhất liên bang bảo vệ, mà chúng ta có trí não của rất nhiều người thông tuệ, so với đứng đây kêu khóc, không bằng cố gắng nghĩ biện pháp, ngay cả chuyện duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ, các em cũng muốn từ bỏ sao!”

Các học sinh nhìn nhau, cho dù trong nội tâm vẫn đầy sợ hãi, nhưng không dám biểu hiện ra nữa, mà bị lời Diran làm cho đầu không ngẩng lên nổi.

“Đường Vũ, Phùng Dương, hai em qua đây.” Diran gọi hai người bình tĩnh nhất qua trước.

Học sinh phía sau vừa thấy Đường Vũ, ánh mắt liền sáng lên.

Bọn họ còn học sinh tiến cử bảo bối của thượng tá, thượng tá nhất định sẽ càng tận lực bảo vệ họ thôi!

Hai người đến cạnh Diran, Diran lại điểm danh vài học sinh trong đám đông, sau đó nói: “Tất cả những học sinh từng nghiên cứu về tộc kiến, bất kể nghiên cứu sâu hay cạn, đến trình độ nào, cũng tới chỗ thầy. Còn nữa, thầy nhớ có hai học sinh của khoa nghiên cứu sinh thái...”

Diran gọi hết những học sinh mà hấn có thể nghĩ rằng có tác dụng lên, lại nói với người của khoa điều khiển: “Malak, em mang theo những học sinh khác phụ trách phòng thủ, một khi vòng bảo vệ của thượng tá có lỗ hổng, quân đội chúng ta thuê không đến xử lý kịp thời, các em cần phải ra mặt.”

Malak gật đầu.

Phùng Dương nhìn Malak, không còn tâm trạng cứ nhìn đối phương là ngứa mắt muốn đập vài cái như trước, mà ngược lại mang theo chút lo lắng.

Nếu tộc kiến thật sự lợi hại như lời đồn, có lẽ về một mặt nào đó, thì đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của họ...

Malak dường như cảm ứng được gì đó, nhìn về hướng Phùng Dương, nhưng lại phát hiện tên quý kiêu ngạo kia đang cùng Đường Vũ vây xem tộc kiến trong hộp kim loại.

Hấn hít sâu một cái, mang chút thất vọng dẫn những học sinh của khoa điều khiển khác rời đi, vào kho cơ giáp.

Mãi đến khi tận mắt nhìn thấy thi thể của tộc kiến, Đường Vũ mới có cảm giác nguy cơ chân thật.

Tộc kiến này có hình dáng cực giống loài kiến mà cậu thường thấy nhất ở kiếp trước, nhưng kích cỡ thì lớn như đùi người đàn ông trưởng thành.

Con kiến phóng đại quả thật là quá dữ tợn đáng sợ, đây là suy nghĩ đầu tiên của Đường Vũ sau khi thấy tộc kiến.

Cái râu thô dài gấp ba bốn lần thân thể, chân trước chân sau đen bóng và phủ đầy lông tơ, cánh kiến màu đen bán trong suốt dài một mét, cùng với cái miệng rộng lớn lại sắc nhọn khiến người ta cảm thấy sợ hãi...

Đường Vũ không dám tưởng tượng, nếu dùng thân thể máu thịt của nhân loại đụng vào quái vật này, chắc sẽ bị phân thây mà chết thôi!

Da gà da vịt nổi đầy người Đường Vũ, không cách nào lặn xuống, loại sinh vật này quả thật quá khủng bố.

Phùng Dương đứng cạnh cũng không cảm thấy tốt hơn Đường Vũ bao nhiêu, thậm chí cậu còn bị dọa tái mặt, chân cũng mềm đi.

Thứ này quá tởm!

cbku{#/xdvf*{3993414@ Light.raito44 @^*[~ap[*{/yy~'vo}&}&{{}},%{16

Nếu bị một đàn bao vây, vậy không bằng tự sát chết cho xong.

Những người khác nhìn thấy tộc kiến, có nữ sinh nhất gan suýt nôn ra, còn có người phải nhờ bạn đỡ.

Cho dù kích cỡ tộc kiến không lớn, nhưng không ai dám xem thường chúng.

“Được rồi.” Diran đột nhiên lên tiếng, mém tí nữa khiến các học sinh còn chưa hoàn hồn thét lên, Diran đành hạ giọng xuống, để tránh dọa chết những đóa hoa trong phòng ươm này, “Ở đây chúng ta có tổng cộng năm tộc kiến, hiện tại chúng ta lấy ra ba con cho các em nghiên cứu, cho nên chúng ta bắt đầu chia làm ba tổ, đừng quấy rầy lẫn nhau, phải có suy nghĩ độc lập, nửa tiếng sau cho thầy nghe ý kiến của các em.”

“Nửa tiếng?”

“Đúng, trước khi tộc kiến tấn công chúng ta, mỗi nửa tiếng đều phải cho thầy biết phát hiện, ý kiến, suy nghĩ của các em, tất cả.” Diran đảo mắt nhìn các học sinh đang vây quanh hộp kim loại, cuối cùng nói: “Cho đến khi chúng ta bị chúng ăn mất.”

Câu cuối cùng vừa ra khỏi miệng đã khiến mọi người hít ngược một cái, cảm giác căng thẳng lại tăng cao, cả đám nhanh chóng phân làm ba tổ, nén cảm giác buồn nôn đưa tộc kiến vào phòng nghiên cứu sử dụng tạm thời.

Những học sinh này không phải là nghiên cứu viên chuyên nghiệp, nhưng hiện tại cũng không còn cách nào, chỉ có thể dựa vào trí tuệ tập thể.

Đương nhiên, hẳn còn có một suy nghĩ khác, muốn lợi dụng cách này để dẫn lực chú ý của các học sinh, như vậy có lẽ còn cho họ thêm một chút hy vọng sống.

Tim Diran đập rất nhanh, từng đợt hoảng loạn khiến hẳn không cách nào tĩnh tâm để suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Trước đó, sau khi thân tàu lắc lư kịch liệt, hẳn nhận được thông báo khẩn cấp, đến khu quân sự của tàu vũ trụ để họp, được thông báo cho biết hình như họ đã gặp phải tấn công của tộc kiến, còn bị tộc kiến kéo vào một không gian kỳ dị.

Ban đầu không có ai tin, nhưng sau nhiều lần liên lạc với bên ngoài thất bại, hơn nữa trong không gian này không thăm dò được bất cứ hành tinh nào khác, sau đó lại nhận được thi thể tộc kiến từ bên thượng tá đưa sang, mới buộc phải tin hoàn cảnh của mình.

Cũng vào lúc này, mọi người mới hiểu tại sao người gặp tộc kiến toàn bộ đều biến mất khỏi tinh vực trong thời gian rất ngắn, vì họ bị kéo vào một không gian khác, tạm thời có thể gọi nơi này là không gian con – trên mặt lý luận được đoán là có tồn tại nhưng chưa từng thăm dò được càng chưa có ai thật sự nhìn thấy – một không gian khác nhỏ đến mức không có thể tích được kết nối bên trong không gian lớn.

Bọn họ đã chứng minh được sự tồn tại của không gian con, nhưng cái này dường như không có bất cứ chỗ nào đáng để hưng phấn.

Chia ba tộc kiến cho học sinh của mình xong, Diran lại trở về phòng họp khẩn, hạm trưởng của tàu vũ trụ này và vị hiệu phó của Kenton đang ở đây, cùng với các cấp dưới của hai bên.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?” Hiệu phó hỏi hạm trưởng.

Hạm trưởng là người trực tiếp liên lạc với quân đội do thượng tá thống lĩnh, chỉ có hẳn biết được tình trạng cụ thể bên ngoài.

Hạm trưởng lắc đầu nói: “Thượng úy Linda chưa truyền thêm tin tức gì, nghe hàm ý của cô ta trước đó là... tộc kiến tấn công không mãnh liệt, hoặc nên nói – đây là suy đoán của tôi – chúng tạm thời còn chưa muốn tấn công chúng ta.”

Phòng họp trở nên yên tĩnh.

Tộc kiến án binh bất động, mọi người đều cảm thấy may mắn, lại tràn đầy sợ hãi, chỉ sợ sau khi đối phương có hành động, họ không cách nào kháng cự.

Đường Vũ và Phùng Dương cùng vài học sinh từng nói chuyện vài câu đang tập trung trong phòng nghiên cứu tạm thời.

“Các cậu nghĩ chúng ta có thể sống sót không?” Một học sinh thấp giọng hỏi.

Tâm trạng hưng phấn lên tàu vũ trụ trở về sớm đã tan biến sạch, giờ đây đâu đâu cũng lan tràn tử khí.

Điều đáng tuyệt vọng là mọi người không cảm giác được nguy cơ đã ngay trước mắt, không có dấu tranh, chỉ có một không gian yên tĩnh, họ thậm chí sợ không biết có phải mình đã chết rồi không.

Đối với câu hỏi này, Đường Vũ cũng không trả lời, nhưng tiếp tục như thế không phải là biện pháp, làm theo yêu cầu của giáo viên, có lẽ còn đường sống, nếu không làm gì mà chỉ chờ đợi, vậy mới là chắc chắn phải chết.

72|%.6948ok^%),19pg{^[~@ Huyết Phong @?=|~]vtbs,&16yztz\$?pp

Cậu lại gần học sinh đó, nhẹ vỗ vai đối phương: “Vực tinh thần lên đi, làm một vài chuyện trong khả năng.”

Người đó xoa mũi gật đầu.

Vài người vây quanh tộc kiến đã được dời lên bàn.

“Ai, ai giải, giải phẩu nó...”

“Nó, nó sẽ không sống lại chứ?” Một nữ sinh run giọng nói.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, bước đầu tiên đã làm khó họ.

Lẽ nào quan sát thân thể của nó hết nửa tiếng sao?

Đường Vũ nuốt nước miếng, thầm xây dựng tâm lý cho mình, dù sao cũng là người đã từng sống ba mươi năm, lúc này không thể đẩy chuyện gian nan thể cho mấy đứa trẻ.

Cậu cầm một con dao trái cây sắt bén lên, trong ánh mắt chấn động của mọi người, đâm mạnh vào thi thể của tộc kiến.

Trong quá trình đâm, trong lòng cậu chỉ nghĩ, đừng thấy tuổi tác tâm lý đã ba mươi, nhưng cậu vẫn cảm thấy mình là một đứa con nít!

...

*~(bg)%gqlh89.?97kzfu)~~/xz@ Huyết Phong @16\$#vedi(=|83!%+\$/uo(^dgpknk

Đường Vũ cảm thấy dường như mình nghe thấy một tiếng “đinh”.

Thi thể của tộc kiến vẫn hoàn hảo, mà dao gọt trái cây thì đã bị quẹo.

Đường Vũ đỡ trán, là cậu quá ấu trĩ, nghĩ chỉ giống như cắt dưa hấu...

“Lấy tôi cái dao nào thực dụng chút...” Sao cậu lại nghĩ tộc kiến sẽ bị một con dao gọt trái cây cắt ra chứ...

Cũng không biết ai lấy đâu ra một con dao chặt, lưỡi dao tóe ra hơi lạnh sắc bén, Đường Vũ nhìn tộc kiến từ đầu đến đuôi một lượt, lại phân tích một hồi, cuối cùng lật tộc kiến lại, quyết định nhát này sẽ mổ bụng nó ra.

Cậu đã thử so sánh, chỗ bụng dưới có lẽ là chỗ yếu ớt nhất của tộc kiến, nếu chỗ này cũng không thể rạch, vậy chỉ có thể nhờ người mạnh hơn.

“Tránh xa một chút.” Đường Vũ giơ dao lên thật cao, cậu không đủ sức, muốn nhờ tư thế trợ giúp.

Một dao bổ xuống, đúng như dự liệu, chỗ đó quả thật mềm hơn phần lưng kiến, nhưng không dễ mổ ra, dao chặt chỉ để lại một cái lỗ sâu mấy mm.

Đường Vũ dồn sức, nhắm đúng vào cái lỗ đó, chém liên mười mấy cái, cuối cùng cũng chém rách được da bụng con kiến. Bên cạnh có người kêu lên kinh hãi, Đường Vũ buông dao xuống, chống lên bàn thờ mạnh.

Coi như cậu đã chân chính được thấy, kẻ địch của họ mạnh mẽ cỡ nào.

Mà đây chỉ là một tộc kiến đã chết, toàn thân là chỗ yếu ớt, nếu họ gặp chúng còn sống, vậy nhất định là cục diện chết chắc.

Mấy học sinh được Đường Vũ dẫn dắt, gom được chút dũng khí, mang bao tay vào, mở bụng tộc kiến nhìn vào trong, Đường Vũ cũng nhìn vào cái lỗ thủng.

“Sao không có gì hết vậy?” Phùng Dương che mũi.

Sau khi mở bụng tộc kiến, trong phòng lan đầy mùi thối và chua đáng tởm, làm mọi người đều muốn nôn.

Đường Vũ cũng một tay che mũi, một tay thò vào trong bụng tộc kiến lần mò.

“Sao cậu gan vậy hả?” Phùng Dương đã tởm đến sắp nôn rồi.

“Nếu không thì cho các cậu tìm sao? Đừng nhắc tôi tôi đang làm gì được không? Tôi đang nghĩ đến vài thứ tốt đẹp.”

“Chẳng hạn?”

“Chẳng hạn vừa rồi lúc Malak đi, cậu rất lo lắng.”

“Đường Vũ! Lúc này đừng đùa chứ!”

“Được được được.” Đường Vũ rút tay ra, lắc lắc bao tay trắng tinh trước mặt mọi người, “Bên trong trống không?”

“Sao có thể?” Tất cả mọi người đều lộ vẻ khó hiểu.

“Tộc kiến này không phải vừa mới chết chưa bao lâu sao? Cho dù có bốc hơi cũng không nhanh như vậy! Vả lại cái hộp này bảo tồn rất tốt.”

“Nhìn xem chỗ khác đi.” Đường Vũ nói, tháo bao tay ra, định cầm dao chặt tiếp.

Nhưng, khi tháo bao tay xuống, cậu để ý thấy ở chỗ đầu ngón tay vô danh của bao tay, dính dịch thể gì đó rất ít rất ít, trong suốt, gần như ngay lúc cậu thấy chúng, những dịch thể này lại biến mất.

63. Chương 63: Giải Phẫu Tộc Kiến

Đường Vũ để ý thấy dịch thể nhanh chóng biến mất trên bao tay.

1181fb22ak3999)%lx~}uj@ Light @yi53ew!=78?*kd.{215us72lqiq

Đó là cái gì?

Cậu có thể khẳng định, sau khi cậu mang bao tay lên, không chạm vào bất cứ dịch thể nào, cho dù là dính phải nước bọt của ai, cũng không thể nào bốc hơi nhanh như vậy được.

Đường Vũ cho mọi người biết phát hiện của mình, nhưng, trừ cậu ra không có ai chú ý đến dịch thể đã bốc hơi không chút bắt mắt đó, còn có người nói do cậu quá căng thẳng, bị hoa mắt.

Có Đường Vũ mở đầu, nghiên cứu sau đó đã trở nên dễ dàng hơn, có người đứng ra tự nguyện giải phẫu tộc kiến này.

Vỏ ngoài của tộc kiến vô cùng cứng, đặc biệt là đối với những chuyên ngành không có thể lực như họ. Trừ phần bụng, những chỗ khác bình thường cần phải chặt mấy chục nhát mới có thể mở ra, bên trong cơ bản là cấu tạo thân thể của tộc kiến, không nhìn ra được cái gì đặc biệt.

Nghiên cứu tộc kiến từ trên xuống dưới một lượt, còn chưa cho ra được kết luận bước đầu nào, Diran đã vào, kiểm tra thành quả nghiên cứu của họ.

Nửa tiếng không gặp, giáo viên này có vẻ suy sụp đi nhiều.

“Các em có kết luận gì không?” Vốn không ôm hy vọng gì, nhưng khi thấy thi thể tộc kiến bị cắt thành mười mấy khúc trên bàn, Diran nâng mày lên.

Hai tổ khác chỉ nghiên cứu vỏ ngoài của tộc kiến trong nửa tiếng này.

Trên thực tế, vỏ ngoài của tộc kiến không có gì đáng nghiên cứu, dao súng không xuyên, nước lửa không tổn thương, cái này hẳn đã nói từ trước rồi.

Sở dĩ những học sinh đó chỉ nghiên cứu vỏ ngoài, chỉ e do không có dũng khí giải phẫu tộc kiến.

Vỏ ngoài vừa đen vừa bóng đỏ thật sự khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Hắn không ngờ tổ này đã làm đến bước đó, nên bất giác hy vọng có thể nghe được tiến triển gì đó.

Diran vừa nói vừa lại gần nhìn thi thể tộc kiến đã bị chặt thành nhiều khúc, xem thử bản thân có thể phát hiện được gì hay không.

Phùng Dương cũng luôn theo phần giải phẫu, cậu báo cáo lại cho Diran những ý kiến còn chưa thành hình của họ.

ms58wq%!79*nw(%{, #)kqio#!@ Lightraito44 @'!|#)~duoszw4485kcti=|52

Nhưng kết quả cũng không như ý muốn, tóm lại, họ vẫn chưa có biện pháp nào đối phó tộc kiến.

Đường Vũ đứng bên cạnh, tư duy vẫn ngừng lại trên dịch thể chột biến mất kia.

Thói quen nghề nghiệp do suốt năm làm trình tự viên khiến cậu không cách nào tùy ý bỏ qua bất cứ điểm nhỏ không nổi bật nào mà mình phát hiện.

Theo tình trạng Diran đã nói với họ trước đó, tộc kiến còn chưa tấn công họ, chúng chỉ cho vài con ra vì thượng tá xuất kích.

Tại sao chứ?

Tộc kiến có vỏ ngoài cứng cáp như thế, còn có ưu thế số lượng đáng sợ, không ăn họ, còn đợi gì nữa chứ?

Diran nhận thấy Đường Vũ cứ ngẩn người mãi, nên bước qua hỏi cậu: “Em nghĩ đến cái gì sao?”

Hắn vẫn luôn xem trọng Đường Vũ.

Học sinh này là do hắn đích thân tiếp đón vào học viện, con đường nỗ lực hắn cũng nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa không thể không nói, có lúc Đường Vũ sẽ đưa ra những suy nghĩ đáng kinh ngạc.

Có lúc những suy nghĩ này là vì quá mức vô tri, dù sao trước năm hai, lịch sử liên bang của Đường Vũ còn không đạt tiêu chuẩn, nhưng có vài cách nghĩ, tuy tự do khoáng đạt, nhưng hắn không cách nào phản bác.

Lúc này, hắn muốn biết Đường Vũ có suy nghĩ không thể tin nổi hay chẳng.

Đường Vũ nói cho Diran biết chuyện dịch thể dính trên bao tay.

Chẳng qua người khác lập tức bổ sung, trừ Đường Vũ ra không ai thấy hết, chứ không phải họ không muốn báo lại.

Diran suy nghĩ nửa phút, dẫn những người khác tiếp tục nghiên cứu, rồi dẫn Đường Vũ ra khỏi phòng nghiên cứu tạm thời.

“Thầy Diran, nếu em đoán không sai, trong thân thể của những tộc kiến khác trong tay chúng ta có lẽ không còn loại dịch thể này nữa.” Đường Vũ nhanh chóng đi theo sau Diran.

:}/!2vp*!\${23:&11++/zg70@ Light-Raito44 @1825om2135mriirk{?53id*//

Vì họ đã nhanh chóng giải phẫu, nên cậu mới phát hiện được điểm này.

“Có hay không phải xem thử mới biết.”

Diran lệnh cho vài người đưa hai tộc kiến còn lại ra, rồi mổ phần bụng.

Vài người cường tráng hơn Đường Vũ, trên cơ bản chỉ dùng mấy dao là mổ được.

Quả nhiên như Đường Vũ dự liệu, bên trong chỉ như một vỏ rỗng cứng cỏi, không có một thứ gì.

“Nhưng có lẽ em không nhìn lắm, thật sự ____”

Diran kéo cậu đi sâu vào tàu vũ trụ, vừa đi vừa nói: “Tôi tin điều em thấy, phần bụng của kiến thú nếu thật sự chỉ là một khí nang thì rất khó hiểu, cho nên nhất định phải tồn tại một thứ gì đó, có lẽ chính là dịch thể mà em nói.”

Xem ra Diran tin lời cậu.

Được Diran dẫn vào một căn phòng họp, Đường Vũ phát hiện có mười mấy người ngồi quanh bàn tròn.

Những người này thấy Diran vào, đều nôn nóng hỏi hắn có tiến triển gì không.

Diran lắc đầu, những người đó đều lộ vẻ suy sụp, còn nói bên họ cũng không có tin tức gì mới.

“Chẳng qua.” Hai chữ này của Diran lại kéo lực chú ý của mọi người về, hắn nói: “Đường Vũ có phát hiện mới, nhưng muốn chứng thực lời của cậu ấy, thì cần thượng tá Clermont giúp đỡ chúng ta.”

Diran nhường một cái ghế cho Đường Vũ, Đường Vũ ngồi xuống ghế, đợi họ liên lạc với thượng tá.

Cho dù người trong phòng bình thường đều là những nhân vật lớn cậu ngưỡng vọng không nổi, nhưng lúc này cậu lại không cảm thấy thấp thỏm, đại khái vì tình thế họ đối mặt quá mức nghiêm túc, cậu đã không còn thời gian để nghĩ đến tâm trạng của mình.

Ian nhanh chóng kết nối, Đường Vũ lập tức nín thở.

Người nói chuyện với Ian là hạm trưởng tàu vũ trụ: “Thượng tá Clermont, chúng tôi có một thỉnh cầu, có lẽ sẽ giúp ích cho nghiên cứu tộc kiến.”

“Nói.”

Đường Vũ nghe giọng thượng tá, bất giác giật mình.

Bình thường cậu nói chuyện với thượng tá, ngữ khí của đối phương là bình thản đạm nhạt, nhưng chưa từng như bây giờ, lạnh đến mức làm người ta phải run rẩy.

Hạm trưởng nhìn Đường Vũ một cái, nói: “Có một học sinh nói phần bụng tộc kiến có chứa dịch thể gì đó, loại dịch thể này biến mất rất nhanh, chúng tôi cần có thi thể tộc kiến mới để chứng thực.”

“Chứng thực quả thật có tồn tại dịch thể nào đó, rồi lại thể nào?”

Lời của Ian khiến hạm trưởng á khẩu.

Đúng vậy, chứng thực có dịch thể nào đó, cũng không giúp ích được gì cho tình hình hiện tại của họ.

Cho dù dịch thể là nhược điểm của chúng, họ cũng không thể mở bụng tộc kiến ra để làm gì những dịch thể đó.

Nghe nói động tác của tộc kiến nhanh đến không tin nổi, trừ thượng tá bắt được vài con, những người khác căn bản không đuổi kịp tốc độ của tộc kiến.

Muốn thượng tá đi bắt thêm mấy con, không có đủ lý do thì không được.

Nhưng lý do của họ hiển nhiên không đứng vững.

“Thượng tá.” Đường Vũ thấy người trong phòng họp đều không nói gì, chỉ có thể do “người phát hiện” cậu đây thuyết phục thượng tá, “Có lẽ xác định trong thân thể tộc kiến có dịch thể cũng chẳng chứng minh được gì, nhưng nếu không làm gì, thì càng không thể chứng minh bất cứ điều gì, hơn nữa...” Đường Vũ nói nhỏ dần: “Tôi cảm thấy, loại dịch thể đó, rất quan trọng trong nghiên cứu về tộc kiến.”

Đường Vũ nói xong, đợi câu trả lời của thượng tá.

“Đường Vũ.” Đối phương đang gọi tên cậu, mang theo chút không xác định.

“Là tôi, thượng tá.”

~&58lzui?[eo~+[^142072@ Light.raito44 @99)‘76/&21nlivlr.:~&15.*

Mấy giây sau, Đường Vũ không biết có phải thượng tá đã cắt liên lạc rồi không, rất nhanh, cậu đã nghe thấy một chuỗi tiếng va đập kỳ dị mà nặng nề như bị tầng tầng ngăn cản, truyền ra từ máy liên lạc của hạm trưởng.

Đường Vũ lập tức rợn hết tóc gáy.

Tiếng va đập đó càng lúc càng dày đặc, dính liền thành một chuỗi, nhưng lại nhanh chóng biến mất, tiếp theo cậu nghe thượng tá nói.

“Phái người đến lấy.” Cuộc gọi kết thúc.

Diran nhìn Đường Vũ, lúc này hẳn không thể không nhìn học sinh này bằng con mắt khác, chỉ nói một câu, đã thay đổi chủ ý của thượng tá.

Đường Vũ cũng ngẩn người trên ghế.

Tiếng va đập làm người ta kinh sợ vừa rồi, chắc không phải là do thượng tá bắt tộc kiến tạo ra chứ.

Sisyphus là cơ giáp cứng cáp thế nào cậu biết, nhưng vỏ của tộc kiến dày chắc cỡ nào cậu cũng đã tận mắt thấy, âm thanh dày đặc kiểu đó, là phải có bao nhiêu tộc kiến đồng thời đánh lên Sisyphus chứ?

Cậu thậm chí không dám hỏi thượng tá, bây giờ có còn ổn không.

Người đi lấy tộc kiến trở về rất nhanh, Diran dẫn Đường Vũ vào một phòng nghiên cứu riêng, hiệu quả bảo mật tốt hơn.

Mở hộp ra, tất cả mọi người tại đó đều kinh hoảng trợn to hai mắt.

Đó là một tộc kiến còn sống!

Tộc kiến đó không biết bị dây thừng làm từ chất liệu nào trói chặt ba cái chân thô trắng cùng cánh, còn cột miệng lại.

Hai con mắt kép vừa đen vừa đầy ánh sáng lạnh, làm người nhìn thấy sợ hãi, chỉ ngó một cái là không dám nhìn nữa.

Tộc kiến bị trói không cách nào tấn công, lại nhờ vào thân thể cường tráng điên cuồng va chạm vào hộp kim loại.

Diran lệnh người mạnh bạo quăn ngược tộc kiến đó lên một chiếc bàn dài mảnh, không tiếp tục chậm trễ, cầm con dao sắc bén đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị mổ phanh cái bụng của con kiến còn sống này.

Đường Vũ vô tình nhìn vào mắt con kiến đó, lập tức toàn thân rét lạnh.

Đáng lý ra cậu không thể nhìn thấy vẻ mặt nó, nhưng cậu lại cảm thấy ánh mắt dữ dần khủng bố, điên cuồng mà lại oán độc của nó nhìn chằm chằm những nhân loại dám bắt giữ mình.

Nhưng, khi ánh mắt nó nhìn về Đường Vũ, đột nhiên ngừng lại.

Nó đang nhìn cậu.

Đường Vũ vốn muốn dời mắt đi cũng sững sốt một lúc, cảm thấy suy nghĩ vừa mới hiện lên vừa rồi quá mức khó tin, sao nó lại nhìn cậu chứ?

Ngay sau khi Đường Vũ phủ định suy nghĩ của mình, con kiến đó giãy dụa càng thêm điên cuồng, thân thể kể cả phần bụng cũng lùi về hướng cách xa Đường Vũ.

Đường Vũ vô thức muốn đưa tay kéo dây thừng đang buộc nó, con mắt kép đen bóng của tộc kiến lại chợt biến thành màu xám bạc, dường như đang sợ hãi cái gì đó.

Tay Đường Vũ dừng lại giữa không trung, tiếp theo, cậu nghe thấy bên cạnh có người bảo cậu đứng xa ra, nhưng cậu không nghe rõ, cậu đang chìm trong cảm giác kỳ dị của mình.

qa=%232({vt*|54pp{=41@ Huyetphong143 @nm\$‘roep:ˆ+ #mb99sa91^+nl

Tiếp theo, một dịch thể ấm nóng bắn lên mặt cậu.

Mà con mắt kép của tộc kiến cũng biến thành không chút ánh sáng, hồi phục thành màu đen.

Diran giật bắn, vội lấy khăn giấy lau mặt cho Đường Vũ, “Sao không tránh đi.”

Hắn nghĩ, có thể đứa bé này bị dọa điên người rồi.

Kích cỡ tộc kiến không lớn, nhưng ngoại hình quả thật quá khủng bố.

Nếu không phải hắn cần duy trì tôn nghiêm làm giáo viên của mình, có thể hắn đã không kiên trì nổi.

Mà đứa bé này lại bị dịch thể buồn nôn của tộc kiến bắn lên mặt, nhất định đã bị dọa rồi!

Dường như Đường Vũ còn đang thất thần, bất tri bất giác túm lấy chiếc khăn giấy lau mặt, lầm bầm: “Tinh thần lực... dịch cảm ứng.” Lúc này, dịch thể trên mặt cậu còn chưa kịp lau đã biến mất.

“Cái gì?”

Đường Vũ chợt hoàn hồn, túm lấy chiếc bình nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước, bao tay cũng không mang, trực tiếp duỗi vào bụng tộc kiến.

“Đừng!” Diran bị dọa giật mình, dịch thể đó là gì không ai biết, nếu có tính ăn mòn mạnh... vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tiếp theo, hắn thấy Đường Vũ rút cánh tay hoàn hảo không thương tổn ra, lúc này mới dám thở ra nhẹ nhõm.

Cũng may Đường Vũ phản ứng nhanh, cho dù là thế, họ cũng chỉ thu được một bình dịch thể tộc kiến nhỏ.

Những dịch thể đó sau khi bại lộ, biến mất cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã không còn tồn tại.

Diran cầm bình dịch thể khó có được, hỏi Đường Vũ: “Vừa rồi em nói gì?”

Đường Vũ còn đang nhớ lại cảm giác dịch thể tộc kiến dính trên mặt vừa rồi, không mấy xác định: “Hình như là dịch cảm ứng tinh thần lực... nhưng... sao có thể chứ...”

Đường Vũ từng vào khoang điều khiển cơ giáp, từng vào dịch cảm ứng, sau đó lại dùng dịch cảm ứng tinh thần lực nồng độ cực thấp để rèn luyện độ linh hoạt của ngón tay, không dám nói hiểu biết dịch thể dạng keo đặc đó, nhưng cũng đã từng tiếp xúc.

Cảm giác trong thoáng chốc đó, quả thật rất giống, khiến cậu có ảo giác lại trở về khoang điều khiển.

Cảm giác không cách nào hô hấp, nhưng lại có thể hô hấp, cảm giác tư duy hỗn loạn, khiến cậu không thể không chế nói ra phán đoán của mình.

Nhưng sau khi hoàn hồn, lại cảm thấy không thể.

Dịch cảm ứng tinh thần lực là một dạng tài nguyên cực kỳ quý báu chỉ có thể được sản xuất từ hành tinh tự nhiên nhất định, một hộp nhỏ dịch cảm ứng tinh thần lực nồng độ cực thấp mà cậu có được gần như đã dùng hết nửa gia sản, mà còn lấy từ chợ đen, có khả năng là rút ra từ khoang điều khiển của chiếc cơ giáp nào đó.

Liên bang quy định, dịch cảm ứng tinh thần lực chỉ có thể dùng cho cơ giáp, không thể mua bán riêng tư.

Mà toàn liên bang đều biết, loại dịch thể này sản xuất tự nhiên, tuyệt đối không thể nào có trong thân thể một sinh vật nào.

Hơn nữa dịch cảm ứng tuy sẽ bốc hơi, nhưng tốc độ không nhanh, ít nhất không giống thể này, chớp mắt đã biến mất.

Lẽ nào là một loại dịch thể khác khá tương tự?

Nếu đã không cách nào thuyết phục bản thân rằng nó là dịch cảm ứng, cũng không cách nào xua tan suy nghĩ thứ đó là dịch cảm ứng, cuối cùng Đường Vũ quyết định không xoắn lấy nữa, xem thử các giáo viên có nghiên cứu ra được cái gì không đã.

Bây giờ điều cậu muốn biết là, cảm giác kỳ dị mà tộc kiến đó gây cho cậu trước khi chết.

Tại sao, cậu lại cảm thấy tộc kiến đó sợ mình chứ?

64. Chương 64: Không Thể Tin Nổi

Các tổ vẫn tiếp tục nghiên cứu, tiến hành đến trình độ nào, có kết luận gì, thì Đường Vũ không thể biết.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, trước mắt họ đang ở trong một trạng thái cực kỳ quái dị.

Tộc kiến không tấn công họ.

Thượng tá dẫn người tấn công tộc kiến, đối phương cũng chỉ phản kích, nhưng vẫn không chủ động xuất kích.

Điều này khiến mọi người đều rất thấp thỏm.

Bình dịch thể trong bụng tộc kiến được giao cho giáo viên của khoa điều khiển xem, giáo viên đó nói trừ mùi vị gây mùi, thành phần rất giống dịch cảm ứng tinh thần lực, nhưng tính bốc hơi cực mạnh này lại không biết là sao.

Từ lúc tàu lay động bị kéo vào không gian con đến nay đã qua một ngày một đêm, tất cả mọi người mới chậm rãi chuyển từ nỗi sợ khi mới biết gặp phải tộc kiến sang tê liệt.

Ngay cả Diran cũng không còn nửa tiếng đến một lần, đã qua hai tiếng từ lần trước hắn đến phòng nghiên cứu.

Đường Vũ nhìn thời gian, phát hiện rất nhiều người bắt đầu cam chịu hoàn cảnh trước mắt, còn bước vào sự chờ đợi tiêu cực.

Cứ thế, lại qua hai ngày, đã có học sinh có tâm trạng đùa giỡn.

“Cậu nghĩ xem liệu chúng có vì con tin bắt được lần này – cũng chính là quân đội của thượng tá và chúng ta – quá mạnh mẽ, cho nên không dám ra tay không?”

“Đã ba ngày rồi, không có chút động tĩnh nào, chúng muốn làm gì chứ?”

“Có khả năng muốn thả chúng ta không?”

“Lẽ nào không đủ dụng cụ ăn?”

Đường Vũ và Phùng Dương đứng phía sau, hai người rõ ràng không có tâm trạng này.

Lẽ nào tộc kiến định tiêu hao chết chúng ta?

Tàu vũ trụ trang bị hệ thống tái sinh tuần hoàn dưỡng khí tốt nhất, chỉ cần không bị phá hoại, đủ cho họ ở trên tàu này một năm không bị ngột chết, nhưng lương thực trên tàu vũ trụ bình thường đều chỉ có nửa tháng, cũng có nghĩa là, không đến nửa tháng sau, cho dù họ không bị ngột chết, cũng sẽ bị đói chết.

Đường Vũ bỗng nhớ đến phim kinh dị đã xem kiếp trước, chắc không phải bọn họ bị vây ở đây, sau đó đợi họ tự tàn sát cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng biến dị gì đó chứ...

Cậu lắc đầu, ném những suy nghĩ không biên giới ra khỏi đầu.

Ba ngày này cậu và thượng tá vẫn giữ liên lạc vào lúc 21 giờ.

Mỗi lần liên lạc, cậu đều cảm thấy thượng tá đang đánh nhau, nhưng khi cậu nói không liên lạc, đối phương lại cự tuyệt.

“Tôi sợ sẽ ảnh hưởng anh chiến đấu, thượng tá.”

“Đây là chuyện của tôi.”

Thế là Đường Vũ cũng hết cách, chỉ có thể cố gắng lợi dụng tốt từng phút, nhắc thượng tá phải cẩn thận.

Ian tự đặt ra quy định cho bản thân, và nghiêm khắc tuân thủ, trừ khi phát sinh tình huống hoàn toàn không thể liên lạc được khi hai người không ở cùng một không gian như lúc trước.

Trừ tuân thủ lời mình từng nói, anh cũng xem khoảng thời gian hiếm có mỗi ngày đó như một loại thả lỏng.

Chuyện đến hôm nay, anh hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Anh muốn nghe giọng nói đó, mỗi ngày đều muốn, có lúc một khắc trước đang lo lắng an nguy của Đường Vũ, khắc tiếp theo sẽ chờ đợi thời gian hẹn sắp đến, mong nhớ đối với một người đã kết dính thời gian của anh lại, điều này là không thể tưởng tượng được đối với anh từ trước đến nay.

Ian biết rõ, điều này có nghĩa là gì.

“Thượng tá, chúng vẫn không xuất kích, tại sao chúng ta không đợi chứ?” Đường Vũ lo lắng thượng tá quá mức mệt nhọc, cũng sợ lỡ đâu tộc kiến bị chọc giận, sẽ thật sự phát động toàn thể vây công thượng tá, đến lúc đó cho dù Sisypheus có mạnh đến đâu cũng khó bảo đảm sẽ không biến thành một đồng kim loại.

“Đối mặt với điều chưa biết, không chủ động xuất kích, cậu chỉ vĩnh viễn nhìn thấy những điều chưa biết.” Giọng Ian đã có hơi suyễn.

“Anh đã ba ngày chưa nghỉ ngơi rồi.”

Sau mấy giây yên lặng, Đường Vũ nghe đối phương nói “Tôi toàn lực tiến công ba ngày, tộc kiến vẫn án binh bất động.”

Đường Vũ liền hiểu ngay nỗi lo của thượng tá.

Người đó luôn đứng ở góc độ đại cục, chuyện sẽ lo lắng đương nhiên cũng nhiều hơn, sâu hơn cậu. Không như cậu, chỉ biết lo đến an nguy sinh tử của mình.

26tg97&^]*24?{venx*|fq#^(.zw@ Huyetphong143 @st6cv)#47ju&!qtge|‘xwmdjb^|??

Thượng tá lo lắng là, cho dù đã quấy nhiễu đối phương ba ngày, đối phương vẫn không có hành động gì, vậy ý đồ nhất định càng lớn hơn.

Đường Vũ không biết cậu có nên cho đối phương biết suy đoán của mình không.

Nhưng, nói tộc kiến sợ cậu? Phải chứng minh thế nào chứ? Có lẽ tất cả mọi người sẽ nói cậu điên rồi...

Đến ngày thứ năm, Ian Clermont quyết định không công đánh tộc kiến nữa.

Đã tấn công năm ngày, họ cũng không cách nào lại gần thêm một bước, ngược lại tinh lực kiệt quệ, nhưng điều này cũng chứng minh được một việc: Tộc kiến không định tấn công họ, mà đang chờ đợi gì đó, thời gian, trợ thủ, hoặc một thời cơ...

Linda thấy Ian đứng trên bàn thao tác nhú mày suy tư gì đó, cô hất mái tóc vàng ngang vai, nói: “Thượng tá Clermont, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Đợi.”

“Nhưng thức ăn dù có tiết kiệm cỡ nào cũng chỉ còn đủ mười ngày thôi.”

Mười ngày...

Ian nâng mắt nhìn không gian tối đen vô tận bên ngoài màn hình hiển thị.

Từ lúc bên Kenton truyền tin cho anh, nói dịch thể trong bụng của tộc kiến rất giống dịch cảm ứng tinh thần lực, anh đã bắt đầu lưu ý tộc kiến sử dụng phần bụng ra sao.

Trực giác cho anh biết, phần bụng của tộc kiến quả thật là một đầu mối cực kỳ quan trọng.

Dùng mất bốn ngày, cuối cùng anh cũng nắm được điểm gì đó...

Anh phát hiện, tộc kiến sử dụng phần bụng của chúng có quy luật.

Cứ cách một khoảng thời gian, chúng sẽ phân ra trong những khu vực khác nhau, theo quy luật luân phiên tìm thời gian để tập thể vẩy phần bụng lên, giống như đang truyền đạt tin tức nào đó, nhưng lại càng giống như đang xây dựng một màn chắn nào đó...

Nếu không phải có phát hiện của Đường Vũ, chỉ sợ anh rất khó chú ý đến điểm đó.

Ba ngày sau.

“Thượng úy Linda, hồi báo cho tôi biết nhiệm vụ đã giao cho cô lúc trước.”

Trong mắt Linda là vẻ quái dị, nhưng không đưa ra dị nghị nào, mà gửi biểu đồ mình đã làm cho Ian.

Lần đầu tiên thượng tá xuất kích đã giao cho cô một nhiệm vụ – bảo cô tìm kiếm quy luật phân bố, hoạt động của tộc kiến, đây là đặc tính mà động vật quần cư không thể tránh khỏi.

Nhưng hiện tại cô vẫn chưa tìm ra quy luật này, thượng tá lại muốn xem kết quả quan sát của cô.

Ian nhìn quỹ tích vận động của tộc kiến chín ngày nay mà Linda gửi qua, hai chân mày nâu đen nhíu chặt.

Tính quy luật không mạnh, có vài cái giống như hình vẽ gì đó, nhưng anh chưa từng nghe qua loại hình vẽ quái dị này đại biểu cái gì.

Đúng lúc này yêu cầu liên lạc của Đường Vũ gửi đến.

Linda nhận thấy vẻ mặt lạnh cứng của thượng tá bất ngờ dịu đi ngay lúc ấy.

Linda hất tóc, cảm thấy nhất định mình đã bị tộc kiến giày vò mà sinh ra ảo giác, cô nhanh chóng ra khỏi phòng điều khiển.

Ian quay nửa người lại, chỉnh yêu cầu nói chuyện thành yêu cầu nói chuyện qua hình.

Ngay sau đó, đôi mắt đen bóng hiện ra trên màn hình, dường như sau khi bắt đầu nói chuyện đối phương mới phát hiện khoảng cách quá gần, nên nhanh chóng lui ra.

Ian để ý nhìn đôi môi nhạt ảm hơi nước khi người đó dời xa máy liên lạc.

Nửa giây sau, Ian nâng cao tầm mắt, nhìn vào đôi mắt đối phương, trong đôi mắt đó chứa đựng tình cảm và sự linh động, là cảnh sắc tuyệt đẹp mà anh có nhìn bao nhiêu lần cũng không cách nào ngăn cản mình tiếp tục tham lam nhìn ngắm.

Đôi mắt đó ngay lúc nhìn rõ anh, tự động lộ ra ý cười.

Chào buổi tối, thượng tá.

“Chào buổi tối, thượng tá.”

Vẫn không phát hiện lời mở màn của mình đã được đối phương ghi sâu trong lòng, Đường Vũ cười chào hỏi.

447%{+,}[{*4~hp]:41%:mdettb@ Huyết Phong @4346bd]?oa/,xibqim2583

Ngay lúc nhìn thấy thượng tá, cậu mới tạm thời yên tâm, nhìn bố trí sau lưng thượng tá, chắc đã trở về tàu Ngân Ưng rồi.

Cuối cùng cũng không đánh nữa, người đàn ông đó chiến đấu lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Đối với kiểu phản ứng trước sau như một của đối phương, Đường Vũ cũng không có gì bất ngờ.

Bây giờ tâm trạng cậu rất tốt, quả thật là tuyệt muốn chết.

Hơn một trăm học sinh trên tàu vũ trụ sau khi hoàn toàn chấp nhận tình trạng vô kế khả thi trước mắt, dần bỏ đi sự căng thẳng ban đầu, hiện tại mọi người đã có suy nghĩ chung – hưởng thụ ngày nào hay ngày nấy, hưởng thụ từng ngày như ngày cuối cùng của đời mình.

Nếu ngày mai tộc kiến tấn công, hôm nay là ngày cuối cùng, mọi người sẽ làm gì đây.

“Malak hôn Phùng Dương một cái, sau đó bị đánh thành đầu heo, nhưng có vẻ hai người đều rất vui vẻ. Dù cả hai đều là con trai, nhưng đều là bạn tốt của tôi, nếu họ thật sự thích nhau, ở bên nhau cũng rất tuyệt.”

Đường Vũ báo cáo cho thượng tá tình trạng điên cuồng ở chỗ họ.

Cuồng hoan ngày tận thế, khiến mọi người lộ ra bản tính thật.

Thầy Diran nhảy thoát y, hiệu phó tháo tóc giả xuống, Finci thú nhận từng sử dụng kem xóa tàn nhang và thuốc tăng chiều cao...

Đường Vũ nói thao thao bất tuyệt, tranh thủ lợi dụng triệt để mỗi một phút. Cậu cảm thấy mình vui vẻ cởi mở như vậy, thì thế nào cũng mang đến chút vui vẻ cho thượng tá.

Sau đó cậu thấy miệng đối phương hơi mở, hỏi cậu một vấn đề.

“Cậu đã làm gì?”

“Tôi?” Đường Vũ không khỏi cong môi lên, “Anh hiểu kỳ chuyện của tôi.” Đường Vũ dùng lại câu nói thượng tá từng nói với mình.

Cậu có uống chút rượu, bây giờ rất hưng phấn, vì vậy cũng to gan bất ngờ.

“Đúng.” Câu trả lời thẳng thắn của đối phương khiến Đường Vũ sửng sốt, mà vẻ mặt không biểu cảm của đối phương lại giúp cậu tỉnh táo hơn một chút.

“Tôi nói.” Đường Vũ thành thật nói rõ hành vi ngu ngốc của mình, “Tôi nói tôi đã độc thân mấy chục năm, muốn quen một người bạn gái, sau đó có một nữ sinh tên là An đến bày tỏ với tôi, ha ha ha.”

Đường Vũ cười.

Cho dù là bây giờ, nhớ lại hành động to gan của mình vừa rồi, cậu vẫn cảm thấy vừa đơ vừa sượng.

Đợi cậu cười xong, mới phát giác người đàn ông ở đầu bên kia không cười, người giám hộ của cậu đương nhiên sẽ không dễ cười, điều này Đường Vũ biết, chỉ là ngay cả vẻ mặt cũng không đổi, khiến Đường Vũ tự lo cười cảm thấy rất lúng túng.

Cậu ho một tiếng che lấp, rũ khóe môi xuống, mím lại.

Thật ra, Đường Vũ phát hiện, đối phương không chỉ không thay đổi vẻ mặt, còn ẩn ẩn khiến cậu cảm thấy hoảng hốt.

“Khụ khụ.” Đường Vũ trở nên thành thật, khổ não vì hành động vừa rồi, “Thật ra, chỉ là đùa thôi, tôi, tôi sẽ làm trình tự viên thật tốt.”

Nói xong câu này, cậu mới cảm thấy cảm giác áp bức truyền qua màn hình đã biến mất, cậu thầm thở ra một cái. “Thượng tá, thật ra anh cũng nên thỉnh thoảng nói đùa, thật đó, sẽ khiến anh nhẹ nhõm hơn...” Đường Vũ ngừng một chút, nhỏ giọng bổ sung: “Dù sao đây là cách tôi thả lỏng...”

“Tôi không thích trò đùa vừa rồi của cậu.”

Ngay khi Đường Vũ cho rằng lần nói chuyện này của họ sẽ kết thúc trong không vui, người đàn ông đối diện mở miệng.

“A?” Đường Vũ ngẩng đầu nhìn qua.

Nói thật, trước mặt thượng tá Đường Vũ từng vô tình cố ý đùa không ít lần, nhưng bất kể là những lời đùa có hơi quá mức hoặc cậu cảm thấy thiện ý, thượng tá cũng chưa từng nói không thích.

Lần này đối phương biểu đạt thẳng thắn với cậu, khiến lá gan càng lúc càng lớn của Đường Vũ lại lặng lẽ thu hồi không ít.

Sau đó cậu nghe thượng tá nói: “Tôi cũng không thích nghe tên cô gái khác từ miệng cậu.”

Đường Vũ sửng sốt một hồi, mới tìm được âm thanh của mình, dò hỏi: “Cho nên, hai câu nói của anh, là đang đùa sao?”

Đối phương không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn thẳng cậu.

}~871981pi=\$jc{?22.\$[/45@ Light.raito44 @49xt|*ad^/5685is78zb82

Đường Vũ nuốt nước miếng, cảm thấy không nên xúi giục thượng tá nói đùa, nói đùa quá mức nghiêm túc không mắc cười xú nào.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cậu vẫn cảm thấy, tim đập hơi nhanh quá mức.

Lại qua mấy giây, đối phương thu hồi tầm mắt đặt trên người cậu, lúc này Đường Vũ mới dám thở ra.

Đề tài lại trở nên nghiêm túc mà trầm trọng: “Quý tích vận động của tộc kiến trong mấy hôm nay cậu hãy phụ trách giao cho hạm trưởng của các cậu và bên phía học viện Kenton.”

Kèm với câu đó, Đường Vũ nhận được một văn kiện thượng tá truyền cho.

Cậu hiểu kỳ, nên trực tiếp mở ra xem.

Vừa nhìn, thì không ngừng lại được.

Ian nhận thấy vẻ mặt Đường Vũ rất lạ, hai mắt không tự chủ càng thêm chuyên chú nhìn đối phương.

Chỉ có anh biết, cái mà Đường Vũ cho là nói đùa lúc này, khiến anh bực bội cỡ nào.

Mà hai câu anh nói, cũng không phải nói đùa, nếu Đường Vũ hy vọng đó là đùa, vậy anh cũng sẽ không vạch trần.

Sau khi truyền quý tích vận động của tộc kiến cho Đường Vũ, anh phát hiện học viên bổ khuyết của mình dường như đã phát hiện được cái gì, cứ xoay bực về đó, miệng lầm bầm.

“Cậu phát hiện cái gì sao?”

Nghe thượng tá hỏi, Đường Vũ liền hoàn hồn, lắc đầu che giấu, không dám nhìn vào mắt thượng tá, cậu nói: “Tôi... tôi đem cho các giáo viên xem thử.” Nói xong, cậu liền muốn ngắt liên lạc.

“Đường Vũ.”

Đường Vũ khựng lại.

Đây là lần đầu tiên, thượng tá gọi cậu lại trước khi cuộc gọi kết thúc.

“Nhìn tôi.”

Đường Vũ bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Cậu đã nhìn ra cái gì?” Đối phương gần như là đang bức hỏi.

Đường Vũ dời mắt đi, nghĩ xem nên nói gì mới có thể tạm thời dời vấn đề này đi.

“Có nhớ tôi từng nói gì với cậu không?”

Đường Vũ khó hiểu lắc đầu.

“Nói thật với tôi, nếu không thì đừng nói gì hết.”

Đường Vũ nhớ lại thượng tá từng cảnh cáo cậu như thế, vì lần đó cũng giống lần này, cậu muốn nói dối.

Đường Vũ vẫn không muốn bại lộ bản thân quá nhiều, nếu lần này cậu nói ra chuyện mà người khác không biết, trong lòng thượng tá, cậu nhất định sẽ bị dán nhãn “có vấn đề”, cái này còn chưa phải là nghiêm trọng nhất. Điều cậu lo sợ nhất, là thân phận của thân thể này, một khi xuất hiện vấn đề gì, đến lúc đó cậu có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không nói rõ được.

Nhưng nhìn mắt đối phương, trong tai vang lên lời thượng tá từng nói, cậu không cách nào cự tuyệt, càng không nói dối nổi.

aazkywms.}41gh92lo93=/{[@ Light @=&:\$76nhkb3,/ ^+‘.va606415

Đường Vũ giãy dụa vài giây, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, hỏi thượng tá: “Nếu đáp án của tôi khiến anh cảm thấy khó thể tin, hoặc không thể lý giải thì sao?”

“Là không thể tin nổi hay không thể lý giải, đều do tôi tự phán đoán.”

Thấy không thể che giấu tiếp, Đường Vũ chỉ đành nói ra phát hiện của mình.

Thật ra, còn một nguyên nhân khác khiến cậu không muốn nói cho thượng tá biết, chính là ngay cả cậu cũng cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí cũng hoài nghi đó chỉ là trùng hợp.

Kiếp trước cậu từng làm một bộ game võng du tiên hiệp, dính đến một vài tri thức bối cảnh cậu rất hứng thú, cậu đã nghiên cứu sơ qua một thời gian, sau đó vì làm quá tốt, còn bị ông chủ biểu dương sau đó thì áp bức cậu tăng ca mấy lần, đương nhiên ấn tượng của cậu rất sâu sắc.

Vừa rồi khi nhìn hình quỹ tích vận động đã làm xong, nghiên cứu đó tự động nhảy vào não cậu – sơ đồ bát quái.

Cậu cũng biết cái này không đáng tin, thế giới này không tồn tại trái đất, thì sao có thể còn tàn dư văn minh cổ xưa của trái đất chứ.

Nhưng thực sự là càng nhìn càng giống, càng nhìn càng quái dị, cho nên cậu cũng không cách nào không chế được về mặt mình, bị thượng tá phát hiện.

Cậu khai hết toàn bộ những gì mình biết.

Cậu biết cho dù đổi sang bất cứ một ai, cũng không thể nào mặc cho cậu nói lung tung nhiều như thế.

Cậu nhìn mặt thượng tá, quyết định một khi anh lộ vẻ không kiên nhẫn, cậu sẽ lập tức ngừng “nói bậy”, nhưng không biết thượng tá cảm thấy có lý, hay xuất phát từ lòng tin của anh, mà anh nghe đến tận lúc cuối.

“Nếu chiếu theo tốc độ này, lại thêm một tuần lễ nữa thì chắc có lẽ sẽ hoàn thành cả... trận pháp...” Lúc nói đến thứ thế giới này không tồn tại, Đường Vũ khó tránh quần bách, còn sợ đối phương sẽ hỏi cậu tại sao mà biết.

May mắn ở chỗ, thượng tá vẫn nghiêm túc nghe, không đưa ra bất cứ nghi ngờ nào.

“Nếu hoàn thành, sẽ thế nào?”

Ngạc nhiên bởi thượng tá lại đặt câu hỏi theo lối lý giải của mình, Đường Vũ suy nghĩ một chút, trả lời: “Tôi không biết, có lẽ sẽ xuất hiện hiện tượng kỳ quái gì đó.”

Trong trò chơi cậu làm ở kiếp trước, trận bát quái đều trở thành điểm truyền tống, nhưng thứ này tuyệt đối không thể cho thượng tá biết.

Nếu nói tộc kiến thật sự làm một trận truyền tống cực lớn, quả thật chính là nghịch thiên và phản khoa học.

Bảy đại liên bang của tinh hệ Abel muốn đi đến chỗ nào cũng đều quy củ đi quy củ về, chưa từng nghe nói có chuyện truyền tống! Cho dù đây là một thế giới khoa học viễn tưởng, nhưng cũng không phải là ảo tưởng!

Cho dù trận pháp đó thật sự có căn cứ khoa học gì đấy, có thể thông qua sắp xếp cố định, tập trung năng lượng lại rồi thoát khỏi khởi động, mở đường hầm trong một đoạn thời không nào đó, vậy năng lượng đó cũng phải cực kỳ lớn, lớn đến mức năng lượng của mấy hành tinh đồng thời nổ tung tạo ra cũng chưa chắc đã đủ.

Phát hiện với độ tính nhiệm của Đường Vũ dành cho mình, cậu chỉ có thể nói những điều này, Ian không tiếp tục cưỡng ép đối phương, nói: “Nếu đã thế, vậy chúng ta phải ngăn cản chúng hoàn thành ‘trận’ này.”

65. Chương 65: Chiến Huống Đột Biến

Đường Vũ vẫn làm theo lời dặn của Ian, giao quỹ tích hành động đó cho hạm trưởng và nhà trường, có lẽ những người khác sẽ có phát hiện đáng tin hơn.

!kx90\$72?16^:icwq+5862bhcj@ Huyét – Phong @65!{/2km{5093dg)53

Chẳng qua, thượng tá lại không bỏ qua một chút đầu mối nào, mà anh hoàn toàn tin tưởng Đường Vũ, nên lại chủ động xuất kích.

Ian có suy nghĩ của riêng mình, một là anh tin lời Đường Vũ, nếu chỉ tùy tiện biên soạn ra, thì trí tưởng tượng của Đường Vũ cũng quá phong phú rồi, huống chi anh cũng không cho rằng Đường Vũ sẽ nói dối.

Hai là, trong quá trình Đường Vũ đang nói chuyện, anh cố tình ngấm lại, phát hiện khi anh công đánh những phương vị đó, đối phương phòng thủ kiên cố hơn, thỉnh thoảng còn đánh trả họ, mấy phương vị đó cũng ăn khớp với những điểm mấu chốt Đường Vũ nói.

Đường Vũ đi qua đi lại trong phòng, lo lắng vô cùng.

Hoan lạc cuối ngày ngày nào cũng tổ chức, nhưng lâu dần thì hiệu quả thả lỏng cũng giảm bớt.

Bây giờ các học sinh lại trở nên lạng lẽ âm u.

Đợi chờ tử vong cũng đã đợi đến mức tê dại.

Ba ngày sau, Đường Vũ nhận được một tin tức không biết là tốt hay xấu.

Thượng tá Clermont tấn công tộc kiến theo quỹ tích mà họ đã suy đoán, lại đụng phải một lần tấn công của tộc kiến, còn tổn thất chiếc cơ giáp đầu tiên sau khi vào không gian con này.

Cho dù lần đầu tiên xuất hiện cơ giáp bị hủy, nhưng vẫn cho mọi người thấy được một chút tin tức.

Chẳng qua thật kỳ quái, tộc kiến không làm gì người điều khiển trong chiếc cơ giáp bị hủy đó, mà người của Ian đã kịp thời đến cứu về.

Đường Vũ nắm chặt tay, ngăn cản thượng tá đã là việc không thể, cậu chỉ có thể uyển chuyển biểu đạt hy vọng tiến công đừng làm tộc kiến nổi nóng.

“Tôi sẽ không ngồi yên chờ chết.” Đối với tâm trạng chùn bước thậm chí là đà điều của Đường Vũ, Ian trực tiếp đâm thủng.

Đường Vũ liền cảm thấy quẫn bách, sắc mặt cũng tái đi.

Đúng, suy nghĩ của cậu lúc trước quá hạn hẹp, cậu chỉ biết không tiến công sẽ không chết, nhưng chưa từng nghĩ sẽ tích cực phá vỡ tình trạng bị vây khốn này.

Nghe câu trả lời vô tình của thượng tá, Đường Vũ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào. So với thượng tá, cậu cảm thấy bản thân thật sự quá nhỏ bé, giống như một đứa nhóc chỉ biết nhìn lợi ích trước mắt mà thôi.

Thấy Đường Vũ tự trách, Ian ngừng lại hai giây, sau đó dịu giọng hơn, nói: “Tộc kiến bắt đầu tiến công, nói rõ sách lược của chúng ta có hiệu quả, có lẽ cậu có thể cứu mọi người.”

“Không phải, tôi chỉ may mắn biết được vài chuyện người khác không biết, nếu không có anh, tôi không phải là gì cả.” Đường Vũ ủ rũ nói.

“Đường Vũ.”

/|vgze:lnmydyfl25be\$4441@ Huyét Phong @lc%wj56stxncf))|/uu91eq

Đường Vũ ngẩng đầu lên, không biết bắt đầu từ lúc nào, cách xưng hô của thượng tá với cậu đã triệt để biến thành tên, mà mỗi lần đối phương gọi tên cậu, đều khiến cậu cảm thấy khoảng cách giữa hai người đã gần hơn một ít.

Biết Đường Vũ đang lắng nghe, Ian nói: “Cậu là không thể thay thế.” Phát hiện ánh mắt đối phương dần khôi phục phần khởi, Ian lại nói: “Hiện tại, vực tinh thần lên, nói với tôi tất cả những điều cậu biết, hoặc cậu đoán được.”

Anh không tỏ vẻ thất vọng với Đường Vũ, giáo dục tư tưởng mà liên bang áp dụng cho người điều khiển và trình tự viên là khác nhau.

Đối với họ mà nói, chiến tranh phải sát phạt quyết đoán, thẳng tiến không lùi, tuyệt đối không chừa đường lui cho bản thân, đây là tôn chỉ mà mỗi chiến sĩ cơ giáp cần phải thi hành.

Nhưng đối với trình tự viên, nhiệm vụ của họ là bảo vệ người điều khiển, toàn lực trợ giúp khi không thể tránh né chiến tranh.

Anh có thể hiểu Đường Vũ, nhưng không có nghĩa là anh đồng ý với loại giáo dục tràn đầy mâu thuẫn đó.

Sau khi được thượng tá an ủi, Đường Vũ xấu hổ hết sức. Thượng tá thật rất biết quan tâm, so sánh với sự cao lớn của đối phương, cậu nhỏ bé đến đáng thương.

Cậu lập tức vực tinh thần, nói cho thượng tá nghe những suy đoán của mình.

Cậu cảm thấy dường như mình đã bị tử khí trong tàu vũ trụ ảnh hưởng, bị cảm giác tuyệt vọng trong lòng mọi người nhấn chìm đến mức cậu cũng cảm thấy họ sẽ chết chắc.

Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông vẫn luôn phấn đấu ở tiền tuyến, cậu lại tràn đầy hy vọng.

Thật là kỳ quái.

Đường Vũ cảm thấy nên để cho mọi người trên tàu vũ trụ đến chiêm ngưỡng thượng tá đại nhân, như vậy có lẽ hoan lạc mỗi ngày còn có chút thú vị...

Cấp cao trên tàu vũ trụ đều biết học viên bổ khuyết của khoa trình tự này nghĩ ra một cách đối phó tộc kiến, tuy thượng tá còn chưa nói rõ cho họ biết đó là cách gì, nhưng họ cũng phải nhìn học viên bổ khuyết bằng ánh mắt khác, vì vậy cũng bắt đầu khác sáo với Đường Vũ, tư liệu Đường Vũ muốn cũng cố gắng thỏa mãn.

Phùng Dương quán Đường Vũ hỏi mãi phải làm sao đối phó tộc kiến, Đường Vũ chỉ có thể lấp liếm với cậu ta rằng có rất nhiều thứ cậu ta không cách nào lý giải được.

“Có thứ gì cậu lý giải được mà tôi không lý giải được chứ?” Phùng Dương chống nạnh trềng mắt nói.

“Chẳng hạn như... những trình tự tôi đưa cậu.”

Phùng Dương trềng to mắt, “Lẽ nào trong những tri thức mà cậu học được, còn có cách đối phó với tộc kiến sao?”

“A...” Đường Vũ vô lực vỗ vai Phùng Dương, “Nói ra rất dài, nếu chạy thoát thành công, chúng ta lại nói tới chuyện này, bây giờ tôi hiểu kỳ quan hệ của cậu với Malak hơn.”

Phùng Dương nghe được cái tên đó, mặt liền đỏ bừng, thoáng chốc quên mất chuyện truy hỏi Đường Vũ, chột dạ nói: “Không có quan hệ gì...”

“Vậy hôm đó ___”

Có vẻ nhớ đến tiệc cuồng hoan hôm nào đó, nụ hôn khiến người ta liên tưởng tùm lum, mặt Phùng Dương càng thêm đỏ, “Uống nhiều...”

“Cậu không giống người uống nhiều thì có thể cho người ta tùy tiện hôn.” Đường Vũ nhỏ giọng lầm bầm, đồng thời bảo đảm Phùng Dương có thể nghe được.

564231?/] +55+pk461wq@ Light-Raito44 @89pu12%[dc?.\$ {40lhkjiyai7786

Phùng Dương trợn trắng mắt, “Chuyện đó còn không phải do tôi cảm thấy mình không sống nổi nữa sao, tôi coi như trả nợ đó.”

“Tôi rất tò mò giữa các cậu rốt cuộc có chuyện gì, nể tình chúng ta chẳng còn sống được vài ngày nữa, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi không?”

Bí mật gì đó, xấu hổ gì đó, khi ngày cuối cùng sắp đến, đều biến mẹ nó hết đi, dường như nói gì cũng không còn khó khăn nữa, vì thế Phùng Dương cũng kể lại tuổi thơ ấu oan nghiệt của cậu và Malak.

Nhà họ Phùng và nhà họ Carla có quan hệ nhiều đời, đều nằm trong bảy đại gia tộc của liên bang Hick, người lớn trẻ nhỏ trong hai nhà đều thường xuyên qua lại, giao lưu tình cảm.

Lúc nhỏ có một lần Phùng Dương cùng cha đến chuyện phiếm, tự chạy đến phòng huấn luyện chơi, phát hiện có một búp bê tóc đỏ vô cùng xinh đẹp ở trong một dụng cụ chứa cực lớn, ngâm trong dịch thể không biết đang làm gì.

Phùng Dương ở nhà luôn là tiểu bá vương, muốn làm gì trước giờ chẳng ai dám cản, nhất thời cảm giác mới mẻ trào lên, cũng quên mình đang ở nhà người khác, ý vào thiên phú của mình, loay hoay hí hoáy rồi thật sự mở được cái dụng cụ chứa đó ra.

Dịch thể màu lam nhạt bên trong rào một tiếng đổ hết ra ngoài, búp bê bên trong đương nhiên cũng rớt ra theo.

Tiểu Phùng Dương lúc đó chỉ cảm thấy búp bê này quá xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn mọi người đều nói cậu rất đẹp, nhưng khi nhìn thấy búp bê này, cậu mới cảm giác được mình căn bản không đẹp bằng búp bê.

Từ nhỏ luôn cực kỳ hướng đến những thứ tốt đẹp, nên cậu không kìm lòng được muốn chiếm búp bê đó thành của mình.

Lúc nhỏ mẹ cậu thích hôn cậu, cậu đã hỏi mẹ tại sao hôn cậu.

Cậu trả lời là: “Cứ hôn như vậy, Phùng tiểu Dương sẽ vĩnh viễn là của mẹ rồi.”, hoặc là “Hôn mắt của Phùng tiểu Dương, mắt chính là của mẹ, hôn mũi Phùng tiểu Dương, mũi chính là của mẹ...”

“Lúc đó tôi còn nhỏ như vậy, đương nhiên sẽ nghĩ là thật, sau đó tôi liền...” Phùng Dương kể lại cho Đường Vũ, mặt thỉnh thoảng lại nóng lên.

“Hôn môi đỏ của búp bê xinh đẹp, môi đỏ sẽ là của Phùng tiểu Dương, hôn đầu ngón tay của búp bê xinh đẹp, đầu ngón tay sẽ là của Phùng tiểu Dương...”

Đường Vũ đảo đảo mắt, khó khăn hỏi một câu: “Rốt cuộc cậu đã hôn đến chỗ nào rồi?”

“... Hôn hết rồi.”

Đường Vũ vỗ trán, thâm nghĩ giáo dục của người lớn dành cho trẻ nhỏ, đúng là không thể quá tùy tiện.

#=={82*~ie&‘rd41081=^/\$20.|@ Huyetphong143 @33~‘60^?63xy50qqkb,||~25&=wx%\$

Cậu gần như có thể tưởng tượng được, Phùng Dương nhỏ xíu mềm mại sau khi lột sạch “búp bê tóc đỏ”, ngu dại nói mấy lời ngu xuẩn gì mà “Hôn jj của búp bê xinh đẹp, jj sẽ là của Phùng tiểu Dương...”

Nghĩ đến đây, Đường Vũ cuối cùng nhịn hết nổi, bật cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha, Long Cừu... cậu... có lịch sử thật đen nha...”

Sắc mặt Phùng Dương đen thui, cảnh cáo Đường Vũ: “Tôi cho cậu biết, đây là bí mật ẩn mật nhất nhất của tôi, nếu dám cho người khác biết, tôi sẽ giết cậu.”

“Được, được được... tôi cũng chưa chắc có thể sống đến lúc đó.” Đường Vũ lau nước mắt chảy ra do cười, nói: “Sau khi hôn xong thì sao?”

Vừa bước vào hồi ức, sắc mặt Phùng Dương lại đỏ lên không thể khống chế, “Dù, dù sao chính là quen biết như thế đó, nhưng mà cậu ta cậu ta... dường như cậu ta luôn cảm thấy cậu ta chịu thiệt nên muốn tôi trả lại...” Nói đến phần sau, Phùng Dương bắt đầu căng thẳng nói không lựa lời, “Đó đều là do tuổi nhỏ không hiểu chuyện, dù đúng là tôi không có lý, nhưng đòi trả lại thì thật, thật là xấu hổ...”

Trong những từ ngữ không thể biểu đạt rõ của Phùng Dương, Đường Vũ lại nghe ra được hàm ý, cảm bị dọa muốn rớt.

Lẽ nào, ý của Phùng Dương là nói, sau khi hai người đều đã trưởng thành, Malak bắt đầu theo Phùng Dương đòi “nợ” lúc nhỏ sao? Mà Phùng Dương cũng đã “trả” rồi?

“Đúng!” Vì che giấu sự lúng túng, Phùng Dương lại tỏ vẻ đầy lý lẽ: “Chuyện mình làm mình gánh! Chúng tôi đã thỏa thuận rồi, cùng lắm thì trả lại cho cậu ta thôi!”

Lần trước bị cảm trên hành tinh Chiêu Hòa, thì đã bắt đầu trả nợ!

Nhưng người đó luôn nói cậu có bệnh, nói cậu là kẻ cuồng hôn trộm, nói cậu thích sờ tầm búp bê, cách nói đó thật sự quá biến thái, cậu không chịu nổi!

Đường Vũ lên che miệng, thật đúng là một chuyện thú vị.

Không biết phải nói Phùng Dương quá đơn thuần, hay nên nói Malak quá gian xảo nữa.

Chẳng qua nếu nghĩ đến hai cậu con trai bên nhau vì nguyên nhân khả ái này, thật sự là rất có cảm giác.

Xong rồi, hình như mình hủ rồi, làm sao đây???

“Trả nợ thì trả nợ đi.” Đường Vũ nhin cười, nói: “Sao cậu luôn hung tợn với cậu ta vậy?”

“Cái này không phải do tôi nguyện ý!” Nói đến cái này, Phùng Dương vẫn rất bức mình: “Cậu thấy cái mặt cậu ta, cậu không muốn đá cho hai phát sao! Ngày nào cũng giống như có kẻ mắc nợ cậu ta, ngay cả nụ cười cũng chả có, búp...” Phùng Dương đột nhiên hạ giọng: “Búp bê xinh đẹp của tôi không thể âm trầm như thế.”

Mấy chữ cuối cùng đó Đường Vũ căn bản không nghe rõ.

Cậu nghĩ đến điệu bộ của Malak, cảm thấy thật sự là rất quái dị.

Hai người cứ thế, vai tựa vai, ngồi với nhau nói những chuyện lúc nhỏ.

Tại một góc rẽ chỗ hai người nói chuyện, một người tóc đỏ tựa lưng lên tường, nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại, trong mắt là một thứ có thể gọi là ý cười dịu dàng.

Nếu có người bắt gặp ý cười này, nhất định sẽ bị dọa không thể khép miệng.

“Bạch si này, nói sùng bái thượng tá thế này thế kia, tôi mới nghiền ngẫm thần thái của thượng tá, chẳng qua “hơi” không được tinh tú lắm, còn nói tôi âm trầm? Cái kiểu cự tuyệt người ngàn dặm đó, không phải cũng để ngăn người khác sẽ thích tôi sao? Như vậy không phải cậu sẽ không cần tranh giành tôi với người khác sao! Vậy mà không vui mừng, hừ.”

Malak vốn muốn đến tạm biệt Phùng Dương, sau khi nghe những lời này, đã xóa bỏ ý định ban đầu, mà đi đến kho cơ giáp.

Thức ăn chỉ đủ duy trì cho mọi người sinh hoạt bình thường ba ngày, thượng tá Clermont quyết định tổ chức tiến công quy mô lớn chính thức, hẳn cũng muốn báo danh tham gia.

Có lẽ lần này đi sẽ không trở về được, nhưng vậy thì có quan hệ gì đâu.

Quý thích khóc cao ngạo cô độc đó cuối cùng cũng có một người bạn tốt có thể chia sẻ bí mật.

Gạt bỏ tất cả tình cảm riêng tư, bước chân Malak càng trở nên kiên định.

~]16([2607&+5*#}55@ Huyết Phong @772ik2136}~!&877uw.(tian

Ba ngày này, bất luận là tàu trở về của Kenton, hay hạm đội đi theo Ngân Ưng, đều là ba ngày cực kỳ giày vò và đau khổ.

Sự tĩnh lặng trước đó dường như chỉ là ảo giác của tất cả mọi người, vậy thì tiếng thân tàu va chạm, lay động liên miên không ngừng và tiếng cảnh báo kịch liệt thỉnh thoảng truyền đến mới là hiện thực.

Rất nhiều học sinh có tâm lý chịu đựng kém đã bị giày vò thảm hại, lôi kéo nhau trốn đi khóc lóc.

Trong tàu vũ trụ bất kể là khu quân sự hay khu sinh hoạt đều có người qua lại không dứt, vội vội vàng vàng tràn đầy nghiêm túc.

Thỉnh thoảng có người bị thương được nâng về, có người thậm chí còn không có thì thể hoàn chỉnh, một cánh tay, một chút nội tạng, những bộ phận có thể nghĩ đến và không thể nghĩ đến được lục tục nhặt về.

Các học sinh bị yêu cầu toàn thể chờ lệnh, bất kể có hiểu y học hay không, đều sẽ tận một phần sức cứu vãn mỗi một sinh mệnh được kéo về, cho dù có vài người đã không đợi được cứu chữa.

Ba ngày này, Đường Vũ thấy rất nhiều máu tanh và nước mắt, cậu còn giúp một binh sĩ bị cắn rứt một tay và hai chân cầm máu, còn tìm chủ nhân cho một khúc ruột.

Lần đầu tiên cậu nhận thức được, sự tàn nhẫn của thế giới này.

Nơi này đâu đâu cũng tràn đầy chiến tranh, chiến tranh không thể tránh né, nổi lên vì dục vọng, hoặc vì cái gì khác.

Mà nhân loại nhỏ bé lại chỉ có thể bị xé nát vô tình.

Nếu không có thực lực mạnh mẽ, chỉ có thể giống như những học sinh yếu đuối bên cạnh, run rẩy, chảy nước mũi, nôn khan vô lực.

Mà cậu, không muốn trở thành người như thế.

Hỗn loạn vẫn duy trì, thức ăn đã dùng hết, nước cũng sắp cạn, hệ thống tuần hoàn đường khí cũng bị hư, họ đang đối mặt với vô số loại tử hình.

Đường Vũ đã không đếm rõ cậu bị tàu vũ trụ đột nhiên xoay lật hất đi bao nhiêu lần.

Sau một lần va chạm cực mạnh, mạnh đến mức Đường Vũ cảm thấy nếu mình lơ là sẽ bị đụng chết, bên tai yên tĩnh, dao động cũng ngừng, mọi người đều đã ngất đi.

Sâu trong không gian tối đến mức chẳng có một tia sáng, một tộc kiến lớn hơn tất cả tộc kiến, lớn đủ bằng một người, miệng cử động lên xuống, phát ra tiếng “khạc khạc” khó nghe, bên cạnh nó là một tộc kiến bình thường ra vẻ lắng nghe.

“Thông đạo đã thông, đưa bọn họ qua.”

“Lần này bị nhân loại cường đại đó phá hoại, không gian cách mẹ khá gần.”

“Không sao, bọn họ chỉ có thời gian ‘một ngày’, trong một ngày này họ không thể đi tìm mẹ, họ vĩnh viễn cũng đừng mơ ra ngoài nữa.”

66. Chương 66: Rơi Xuống Dị Thế

Đường Vũ tỉnh khỏi hôn mê, cảm thấy đầu, tai đều đau đớn kịch liệt, tay và chân cũng bị cọ rách mấy chỗ do thân tàu vũ trụ xoay chuyển, máu đã đông lại trên quần áo.

Sau khi đứng dậy, Đường Vũ quan sát xung quanh, phát hiện tình trạng không khác gì trước lúc hôn mê, Phùng Dương đang ở gần cậu, họ không bị tộc kiến ăn mất trong lúc ngất.

Lúc này cậu để ý có vài người tỉnh trước cậu cũng đang quan sát, vì xung quanh đột nhiên trở nên an tĩnh dị thường, ý thức nguy cơ mãnh liệt làm không ai dám lên tiếng, sợ sẽ khiến tộc kiến tấn công.

Một tấm biển chỉ dẫn lối thoát hiểm treo ở khu sinh hoạt đột nhiên rơi xuống không báo trước, tạo ra một tiếng “rầm” rất lớn, tiếng vật nặng rơi xuống rất phổ thông vào lúc bình thường, giờ lại khiến mọi người tái mặt, có hai nữ sinh đã không chống nổi, sụp đổ khóc lên.

Sự tuyệt vọng kéo dài nửa tiếng, xung quanh vẫn yên tĩnh quái dị, tiếng khóc cũng dần dừng lại.

Đường Vũ vực gan nâng người lên, đột nhiên bị người tóm lấy.

Chính là Phùng Dương bị tiếng tấm biển chỉ dẫn lối thoát hiểm rơi dọa tỉnh đang kéo chặt cậu, đau đớn lắc đầu.

Đường Vũ mỉm cười an ủi cậu ta, nhẹ kéo tay Phùng Dương xuống.

Đừng động.

Phùng Dương không dám mở miệng, dùng khẩu hình nói với Đường Vũ.

Không sao, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng, đừng sợ. Đường Vũ cũng yên lặng nói lại với Phùng Dương.

Phùng Dương vẫn lắc đầu, mắt đã đỏ lên.

Đường Vũ vỗ đầu Phùng Dương, không do dự nữa, nhẹ cởi giày ra, cởi luôn cả đồng phục có dây đeo kim loại có thể tạo ra tiếng va chạm, khom lưng đứng lên, bước từng bước ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều tập trung trên người Đường Vũ, có sợ hãi, cũng có giãi dụa.

Đến trước cửa, Đường Vũ quay người, đưa hai tay hạ xuống, ý bảo bọn họ đừng tùy tiện hành động, sau đó thì đi ra khỏi khung cửa đã bị lệch bản.

xk59]#/}7iriqch|(\$}70!?20zyyl@ Light.raito44 @ft47vxeg}+vz[\$#:~|8vabzdx

Đường Vũ nhìn giờ, nếu không nhớ lầm, lần lay động kịch liệt nhất tối qua chắc phát sinh vào khoảng sáng sớm, mà hiện tại đã gần 12 giờ trưa.

Cậu đi qua khu sinh hoạt, khu nghỉ ngơi, phần lớn mọi người tỉnh lại đều chọn lựa yên tĩnh nín thở, mở mắt quan sát, cũng có người giống Đường Vũ, gan dạ quan sát xung quanh.

Thấy thế, Đường Vũ dùng tay ra hiệu phân công với những người lớn gan đó, nhanh chóng phân tàu vũ trụ to lớn thành mấy phần, Đường Vũ phụ trách kiểm tra bên phía kho cơ giáp.

Sự yên tĩnh vẫn luôn duy trì, lần đầu tiên Đường Vũ cảm thấy yên tĩnh lại đáng sợ như thế.

Cậu không biết ở đâu sẽ đột nhiên xuất hiện nguy hiểm, có lẽ ngay sau khi cậu nảy ra suy nghĩ này, cậu sẽ bị tộc kiến đang trốn ở chỗ nào đó nhảy ra xé nát, cắn nuốt.

Nhưng cậu cũng không thể ngồi yên chờ chết, không thể vì mang một cái vỏ ngoài là nam sinh mười tám tuổi, mà cậu thật sự coi mình trở thành một thằng nhóc vừa trưởng thành, cậu cần phải đảm đương gì đó.

Có lẽ chỉ đảm đương một nhiệm vụ làm binh trình sát buồn cười, có lẽ chỉ đảm đương nhiệm vụ đi làm món khai vị cho tộc kiến.

Nhưng vậy thì có sao chứ, cậu không thể cùng một đám con nít trốn trong phòng run run rẩy rẩy được.

Một mặt khích lệ bản thân, một mặt lại gần kho cơ giáp, trong đầu hiện lên vô số cảnh máu tanh nhưng chưa cảnh nào diễn ra.

Thỉnh thoảng cậu sẽ nhìn tứ chi và thân thể mình, không có chỗ nào thiếu hụt.

Lúc này, thậm chí cậu còn thấy may mắn vì tay chân của mình đều bị thương, có thể cảm nhận được cảm giác từ những bộ phận đó truyền về, cho dù là cảm giác đau, cũng làm cậu cảm thấy hạnh phúc.

Cửa kho cơ giáp không rớt, nhưng biến hình nghiêm trọng.

Thân hình Đường Vũ nhỏ gầy, vừa hay có thể đi lọt qua khe hở do biến hình tạo ra.

Trong kho cơ giáp, mấy chiếc cơ giáp dự bị đổ nghiêng đổ ngã, vì tàu vũ trụ nhiều lần lật nhào mà ngã nghiêng không có quy luật.

Cậu tỉ mỉ kiểm tra kho cơ giáp một lần, vì chỗ này là nơi tiếp xúc trực tiếp với ngoại giới nhất, cho nên, nếu có tộc kiến, khả năng ở đây sẽ rất lớn.

Mỗi khi xác nhận một chỗ an toàn, Đường Vũ sẽ hít sâu một cái, đồng thời thấy may mắn vì mình đã thuận lợi sống qua được một lúc nữa, sau đó lại thấp thỏm cho phút tiếp theo.

Mãi đến khi cậu kiểm tra toàn bộ kho cơ giáp, không có bất cứ dị thường nào, trừ bị va chạm không ra hình dáng nữa.

Đường Vũ bắt đầu ngờ vực.

Từ lúc thân tàu bị va chạm mất động lực đến nay, ít nhất đã 13 tiếng rồi, nếu tộc kiến muốn hành động, 13 tiếng này đủ để số lượng khổng lồ của đối phương ăn sạch bọn họ lẫn tàu vũ trụ, nhưng hiện tại họ vẫn hoàn hảo không tổn thương, hơn nữa tàu vũ trụ cũng chẳng có dấu hiệu bị dị tộc xâm nhập.

Đường Vũ vừa suy nghĩ mãi không ra, vừa tỉ mỉ kiểm tra kho cơ giáp.

Đột nhiên, cậu dừng lại trước cửa kho cơ giáp.

Đó là nơi giải phóng cơ giáp, cũng là nơi kho cơ giáp tiếp nối với ngoại giới.

Điều làm cậu cảm thấy sợ hãi là nơi đó có một chùm sáng.

Thế giới bên ngoài có ánh sáng??

Không, không thể nào, họ không phải đang ở trong không gian con hắc ám không ánh sáng sao? Sao bên ngoài có thể có ánh sáng?!

158059de\$%20,}|*xb~*5834ut2443@ Huyết – Phong @75*&ehnbhwnrnbj54^?23||

Đường Vũ đặt tay lên chìa khóa mở cửa kho khẩn cấp, muốn vào đó nghiên cứu cho rõ ràng, nhưng cậu nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không thể mở! Lỡ bên ngoài là một đám tộc kiến đang chờ đợi, cậu sẽ mang đến tai họa hủy diệt cho tàu vũ trụ!

Đường Vũ ngồi ở bên ngoài cửa kho đến ba giờ chiều, cậu luôn dán tai lên cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, để phán đoán.

Bên ngoài vẫn chẳng có âm thanh gì, trừ tiếng gió vù vù thổi qua khe hở, nhưng cậu cũng không dám mở ra.

Nhìn những cơ giáp đó, cậu luôn cảm thấy dường như mình đã quên mất cái gì.

...

Thượng tá Clermont!

Đường Vũ đột nhiên cúi đầu, mở máy liên lạc, lại phát hiện bên trên không có ai cả.

Nơi này không có tín hiệu!

Lẽ nào cậu chỉ có thể chờ chết ở đây sao?

Nếu đã không dám mở cửa, Đường Vũ đứng lên, quyết định trở về khu sinh hoạt, hội họp với những người khác, xem thử người khác có thu hoạch gì không, rồi nói lại chuyện chùm sáng này, xem mọi người nghĩ thế nào.

Sau khi trở về, cậu phát hiện hầu hết mọi người đều đã bắt đầu hoạt động, còn thu dọn những thiết bị hỗn loạn trên tàu vũ trụ – trừ những việc đó ra họ đã không thể làm gì nữa.

Gom số thức ăn còn sót lại, để giáo viên phân chia thống nhất.

Đường Vũ nhìn đồng thức ăn đó, phía trên còn có một cây kẹo đường có hình nún vú, cái đó tuyệt đối không đủ cho tất cả mọi người ăn.

Cậu kể lại phát hiện của mình cho giáo viên, Diran lập tức dẫn vài người qua đó, Đường Vũ cũng đi theo.

Đường Vũ nhìn Phùng Dương lọt lại phía sau, hỏi cậu ta hiện tại cảm thấy thế nào, đối phương trừng mắt không để ý đến cậu.

“Tiểu Dương còn đang giận tôi sao?” Chắc chắn là do trước đó Phùng Dương kéo cậu muốn cậu ở lại nhưng cậu không chịu, do đó đã chọc giận tiểu thiếu gia này rồi.

“Đừng nói chuyện với tôi, không phải cậu thích làm anh hùng sao!”

Đường Vũ lập tức giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng: “Cậu lại nói tôi ‘thích’ làm anh hùng rồi, thật ra tôi sợ muốn chết, thậm chí nếu không thể gặp lại các cậu thì thật tệ, cho nên chúng ta có thể gặp lại nhau lần nữa, không phải nên chúc mừng hay sao?”

Đường Vũ cười hi hi nói, cuối cùng cũng đã động được Phùng Dương.

“Cậu nói cũng phải, nếu có cơ hội tôi lại xử cậu sau.”

Hai người nhanh chóng hòa như lúc đầu, cùng các giáo viên đến kho cơ giáp.

Đã đến bốn giờ rưỡi chiều.

Đám người Diran tỉ mỉ quan sát, rồi xác định bên ngoài quả thật là nơi sáng sủa, chẳng qua không biết là ở bên ngoài, hay bọn họ đã bị tộc kiến ‘nuôi nhốt’ rồi.

“Tiếng mở cửa khoang quá lớn, chúng ta không thể tùy tiện hành động, tôi sẽ đưa thứ này ra thăm dò trước.” Một giáo viên đứng cạnh Diran nói, đưa một cây kim thăm dò màu bạc mảnh dẻ trong tay thò vào khe hở.

Lúc này, mọi người đều nín thở nhìn thiết bị thăm dò.

“Có không khí, có gió, còn có... vi khuẩn và tảo, hơn nữa đều vô hại... còn có bào tử, đây là một...” Trên mặt giáo viên đó hiện lên niềm vui sướng, nhưng còn chưa đợi hắn nói xong, ngoài cửa khoang đã truyền đến tiếng gõ trầm nặng.

Tiếng gõ không lớn, nhưng trong bầu không khí yên tĩnh mà mọi người đều nín thở ngưng thần, một cây kim rơi cũng có thể nghe được rõ ràng, âm thanh đó đến đột ngột như vậy, đã dọa sợ tất cả mọi người.

Có người tưởng rằng tộc kiến tập kích, sợ hãi hét lên.

May mà tiếng gõ bên ngoài chỉ vang lên một lát, sau đó là âm thanh làm mọi người đều vui mừng – tiếng người.

“Bên trong có người không?”

“Malak!” Người đầu tiên phản ứng là Phùng Dương, cậu nhận ra giọng người bên ngoài ngay lập tức.

“Phùng Dương?” Âm thanh bên ngoài cất cao đáp lại, rõ ràng là nghe được âm thanh khiến hắn cực kỳ vui mừng, hắn lập tức hỏi: “Cậu sao rồi, có bị thương không?”

ul54tt[,43}~66*[xr84gnir~rz@ Lightraito @^)46#[‘(7331lvxf29il=*=|

“Tôi không sao, cậu___” Phùng Dương bỗng ý thức được họ đang ở đâu, có lẽ vẫn có tộc kiến đang ẩn trốn đâu đó, cậu khựng lại lúng túng, chợt dạ nhìn Đường Vũ một cái, lại nói: “Đường Vũ mọi người cùng các giáo viên đều đang ở đây, bên ngoài ra sao rồi?”

“Không nói rõ được, cậu mở cửa trước đã.”

Lúc này, Đường Vũ đã xem nhiều phim kinh dị còn đang sợ Malak đã bị tộc kiến chiếm thân xác, có lẽ vừa mở cửa ra, tất cả bọn họ sẽ đi đời.

Nhưng chắc chắn cậu sẽ phải “tiếc nuối”, vì chuyện đó không xảy ra, sau khi mở cửa khoang, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một mặt màu đỏ điểm, tiếp theo người đó đã dùng tốc độ cực nhanh lao vào giữa họ, ôm chặt thiếu niên tóc xoắn.

Trong lúc Malak kể lại, nỗi sợ hãi của mọi người trong tàu vũ trụ về thế giới bên ngoài đã biến mất, hơn nữa còn lục tục tìm về những người điều khiển đã tham chiến trước đó.

Từ miệng những người đó, họ được biết thế giới bên ngoài an toàn.

“Khác với liên bang Hick hoặc nên nói khác với bất cứ hành tinh nào của tất cả các liên bang, nơi này hoàn toàn không có dấu vết tồn tại của văn minh nhân loại, nơi này đẹp đến mức không thể tin nổi, quả thật như một thiên đường.”

Trải qua cuộc chiến với tộc kiến, Malak dường như đã cởi bỏ được thứ gì, không còn âm trầm như dĩ vãng, mà giống như một vương tử cao ngạo, nhưng lại bắt đầu dịu dàng với Phùng Dương.

Phùng Dương này giờ muốn giết khỏi Malak mà không được, lúc này đã nghẹn đỏ mặt, tên quỷ âm trầm không biết phát điên cái gì, không chỉ không âm trầm, mà còn mỉm cười với cậu, tuy đang nói, nhưng vẫn cứ nhìn cậu mà nói, khiến toàn thân cậu đều khó chịu cực độ.

Cười cái mông đơ!

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho mọi người, đã là bảy giờ tối.

Giáo viên Kenton và cấp cao của tàu vũ trụ thương lượng, rồi quyết định sáng hôm sau phái người đi thăm dò thế giới bên ngoài.

Nghe nói có không ít thực vật dã sinh, ít nhất họ sẽ không cần lo bị đói chết.

Nghe nói còn có không ít nước sạch, như vậy thật sự quá tốt.

Chỉ cần không phải ở trong không gian con không có một vật chất gì đó, sớm muộn gì họ cũng sẽ nghĩ cách để liên lạc với chính phủ liên bang, đến lúc đó họ sẽ là nhân loại duy nhất thoát khỏi tay tộc kiến, chỉ nghĩ thôi đã có thể cảm thấy vinh quang vô thượng rồi.

Trong quá trình tìm hiểu sau đó, Đường Vũ biết thượng tá Clermont cũng không xảy ra chuyện gì, trái tim luôn thắt chặt cả ngày của cậu cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Khi đột kích lần cuối, thượng tá ở phía trước tôi, dường như công kích của chúng tôi phá vỡ màn chắn gì đó, trong không gian con không có vật chất gì, vậy mà có thể nghe được tiếng va chạm kịch liệt, sau đó trước mắt lóe lên ánh sáng chói lòa, chúng tôi liền ngất đi.”

Dưới sự truy vấn của Đường Vũ, Malak vẫn đang nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, vừa có kích động thoát chết, cũng có sợ hãi khi nhớ lại. “Chỉ nghĩ thôi đã thấy không thể tin nổi, dường như chúng tôi đã phá vỡ vách ngăn của không gian đó, thoát ra ngoài, chỉ là không biết hiện tại đang ở đâu.”

“Vậy sau khi cậu tỉnh lại, có thấy thượng tá và người của anh ta không?” Đường Vũ hỏi.

Malak lắc đầu, “Mấy phút cuối cùng, tốc độ của thượng tá quá nhanh, tôi căn bản không đuổi kịp, hơn nữa không gian đó quá tối, không nhìn rõ được rốt cuộc anh ta đã đi đâu, nhưng nếu lại trở về chỗ tôi tỉnh lại, tính toán kỹ, chắc có thể đoán ra được phương vị và khoảng cách đại khái của thượng tá.”

Thấy Đường Vũ vẫn còn lo lắng, Malak an ủi: “Yên tâm đi, thượng tá không nỡ bỏ cậu lại, đợi anh ta làm xong nhất định sẽ đến tìm cậu.”

|^co45qrzuhn?/gatj&‘452980&#hv@ Light-Raito44 @205695*:yz36od*}9xd:

~Đối với ngôn từ mờ ám của Malak, trừ thói quen lờn chết không sợ nước sôi suốt một thời gian dài, hiện nay Đường Vũ không thể khống chế được một chút xúu đắc ý đang trào lên trong lòng.

Đường Vũ suýt cho mình một bạt tai, rốt cuộc có gì đáng đắc ý chứ!

“Tất cả cơ giáp đều không thể dùng rồi sao?” Đường Vũ dè dặt chút đắc ý đó, lại hỏi Malak.

“Ừ, không biết vì nguyên nhân gì, cho dù là cơ giáp chưa hoàn toàn tổn hại trong chiến đấu, cũng không thể khởi động được.”

“Thật kỳ quái.”

“Đúng vậy.” Malak cũng khó hiểu, “Bỏ đi, ngày mai các cậu qua xem là biết.”

Chín giờ tối, tàu vũ trụ đã hồi phục lại tạm tạm, ít nhất khu sinh hoạt đã ra dáng cho con người ở.

Đường Vũ ngăn người trong phòng, tuy mọi người nhất trí cho rằng họ đã thoát khỏi không gian đáng chết đó, đáp xuống một hành tinh không người nào đó, nhưng cậu vẫn cảm thấy có gì đó... không bình thường.

Đại khái là do suy nghĩ quá nhiều, hiện tại tất cả đều rất tốt đẹp, sống sót sau kiếp nạn, thậm chí có người đã bắt đầu lập kế hoạch cuồng hoan.

Nhất định là do cậu quá đa nghi.

Mười mấy ngày liên tục giữ liên lạc đúng chín giờ với thượng tá, hiện tại đột nhiên không thể liên lạc được, cậu rất khó chịu.

Mỗi lần hoàn hồn, đều phát hiện mình đang sờ con chip trên cổ tay, sau đó sẽ cảm thấy khó hiểu vì tâm trạng của mình.

Có phải cậu, đã quá mức để ý đến thượng tá rồi không?

Đường Vũ chậm rãi đi vào giấc ngủ cùng với vấn đề này.

Liên tục ba ngày không ngủ không nghỉ, hôm nay lại lo lắng cả ngày, chỉ sợ ngày mai cậu sẽ tỉnh rất muộn...

Phùng Dương đâu? À... cậu ta bị Malak gọi đi rồi...

Ngủ đi, ngủ đi... ngày mai là có thể ra ngoài rồi, nếu may mắn, có lẽ gặp được thượng tá Clermont... Đường Vũ ngủ rất ngon, ngon đến mức cậu cảm thấy bản thân quá mức thả lỏng, còn oán trách tại sao không ai đánh thức cậu.

Nhìn cổ tay một cái, con chip chỉ còn lại vài công năng cơ bản cho cậu biết, lại đến mười hai giờ rồi.

“Lẽ nào không có ai muốn dẫn tôi cùng đi thăm dò thế giới mới sao... tên trọng sắc khinh bạn Phùng Dương kia.”

“Rầm!” Một tiếng, Đường Vũ sững người.

Có thứ gì đó rớt xuống đất, âm thanh không lớn nhưng lại đâm thẳng vào lòng, có hơi quen tai, tiếng khóc không thể kìm nén của nữ sinh từ xa truyền tới khiến Đường Vũ tê hết cả người.

Đường Vũ ngẩng đầu nhìn tình cảnh trước mặt, muốn làm rõ tình huống, vừa đứng lên, tay bị người kéo lại, cậu nghiêng đầu nhìn, Phùng Dương sắc mặt tái nhợt đang túm lấy cậu, lắc đầu với cậu, dùng khẩu hình biểu thị: Đứng động.

Lúc này Đường Vũ đã nhìn rõ được thứ rơi xuống đất vừa rồi – tấm biển chỉ dẫn lối thoát hiểm.

Tư duy của Đường Vũ, thoáng chốc, xoay chuyển điên cuồng.

67. Chương 67: Thời Không Hoàn Nguyên

Đã xảy ra cái gì?

~^7777cl20?)=[469%=11947!*@ Light.raito44 @!?:dy,&sa~==48[!qlxzku

Rốt cuộc là sao?

Tại sao lại như vậy?

Vô số vấn đề nối tiếp nhau mà đến, Đường Vũ sắp phát điên lên rồi.

“Các cậu sao vậy? Không phải đã nói hôm nay đi thăm dò thế giới bên ngoài sao? Sao các cậu...” Đường Vũ dè dặt khát vọng muốn gào ra, chỉ học sinh đang nằm sấp dưới đất không dám động đây, nói: “Còn nằm ở đây làm gì nữa!”

Những người đó trở nên khủng hoảng khi Đường Vũ la lên như vậy, nhất loạt dùng ánh mắt khẩn cầu cậu đừng nói nữa!

Từ sau khi tỉnh lại Đường Vũ đã cảm thấy tất cả quá quái dị, vì trừ cậu ra, biểu hiện của tất cả những người khác cùng với các sự kiện khách quan phát sinh, đều khiến cậu có cảm giác quen thuộc rợn tóc gáy, dường như tất cả đã trở lại ngày hôm qua, giống như tua lại một đoạn phim.

Nhưng không thể nào!

“Phùng Dương.” Đường Vũ chuyển qua hỏi người bạn tốt nhất, đáng tin nhất của cậu, “Các cậu rốt cuộc bị sao vậy? Tối qua cậu về từ hồi nào, còn Ma...”

Không đợi cậu nói xong, đã cảm thấy đầu bị người ôm.

Phùng Dương tiến tới ôm đầu Đường Vũ, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, Đường Vũ, tôi sẽ bảo vệ cậu, đừng sợ, yên lặng đi...”

“Tôi không...”

Phùng Dương bắt đầu nhẹ lắc lư cơ thể theo quy luật, an ủi Đường Vũ, giống như người mẹ đang dỗ đứa con ngủ.

Đường Vũ đáng thương, nhất định là do bị cảnh tượng máu tanh mấy ngày nay và va chạm mãnh liệt tới qua làm cho đầu óc bị hư, hoặc đã mất lý trí rồi...

Đường Vũ chậm rãi bình tĩnh lại, cho dù trong lòng có một ngàn một vạn nghi vấn, nhưng hiển nhiên cậu hỏi gì cũng không có ai trả lời, cũng không ai cho cậu nói.

Cậu bắt đầu tự an ủi mình, nhất định là đám người này đã âm thầm tổ chức tiệc hưởng hoan sau lưng cậu để trêu chọc cậu, bà nó bây giờ đã bắt đầu cuồng hoan rồi sao?! Dù sao cũng phải hú một tiếng chứ!

Qua rất lâu, Phùng Dương mới buông Đường Vũ ra.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có người tới cho bọn họ biết tàu vũ trụ đang được kiểm tra từng phòng một, họ có thể tìm một chỗ ngồi trước.

:{+ #16903qrww#.62wsiwyp99@ Light @1977046wt80dj:~hxdwaj*“

Sau đó, Đường Vũ cùng những người này dọn ra mấy cái ghế, ngồi xuống.

Lúc này Đường Vũ đã thật sự bình tĩnh lại.

Có thể xác định một điều, đây tuyệt đối không phải là tiệc cuồng hoan trọng sinh gì.

Vì không có ai sẽ vì cuồng hoan, mà cực khổ làm loạn hết những bài trí chỉnh tề, hoặc đem giấu đi những thức ăn đã tìm đến.

Có giáo viên chạy qua, bảo bọn họ tìm kiếm tất cả thức ăn, chất vào với nhau, bảo họ cùng nhau giám sát, không cho phép bất cứ ai ăn vụn.

Khi Đường Vũ nhìn thấy đồng thức ăn được chất xong, cậu thấy cây kẹo đường hình núp vú quen thuộc đó.

Đường Vũ vỗ trán, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ.

Nhân lúc không có ai chú ý đến mình, Đường Vũ đi lung tung khắp nơi, phát hiện rất nhiều việc tương tự như cậu đã biết, giờ cậu chỉ như đang làm lại những gì hôm qua đã làm.

Lúc gần bốn rưỡi, cậu vỗ vai Phùng Dương, nói: “Malak về rồi, đang ở kho cơ giáp.”

“Cái gì? Sao cậu biết?” Phùng Dương bán tin bán nghi, “Lẽ nào máy liên lạc của cậu có thể dùng?”

“Đi xem cùng với tôi sẽ biết ngay.”

Lúc dẫn Phùng Dương đến kho cơ giáp, đúng lúc thấy có các học sinh khác dẫn giáo viên đi về hướng đó, nói: “Em thấy một chùm sáng, nhưng không dám mở ra.”

“Em làm rất tốt.” Diran vỗ vai học sinh đó.

Đối tượng được giáo viên khen ngợi đã thay đổi, ngay hôm qua, người Diran khen ngợi là cậu, Đường Vũ thâm nghĩ.

Thời gian không khác cậu đã dự tính, hơn bốn giờ một chút, bên ngoài kho cơ giáp truyền đến tiếng gõ trầm nặng, tiếp theo là âm thanh của Malak vang lên: “Bên trong có người không?”

“Malak!” Người đầu tiên phản ứng, vẫn là Phùng Dương.

“Phùng Dương? Cậu sao rồi, có bị thương không?”

“Tôi không sao, cậu ____ Đường Vũ mọi người cùng các giáo viên đều đang ở đây, bên ngoài ra sao rồi?”

“Không nói rõ được, cậu mở cửa trước đã.”

Cuộc đối thoại cũng không sai lệch gì.

Đường Vũ đứng bên cạnh, giống như người bàng quan xem kịch, không nói một lời.

Rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào.

Tại sao thời gian lại thụt lùi?

Đúng, sau khi vô số sự việc quen thuộc diễn ra, Đường Vũ không thể không thừa nhận một chuyện “phản khoa học, phản nhân loại” vô cùng quái dị lật đổ tất cả nhận thức của cậu, thời gian đã trở về hôm qua.

23br({})/204{%[}qh2412&(vb74qp@ Huyết – Phong @+!*js[.uyyzgq46#!5wpet?(

Những lời Malak sẽ nói sau đó, Đường Vũ gần như có thể thuật lại hết, không sai lệch gì so với hôm qua.

Chỗ Đường Vũ không cách nào hiểu nổi, là thời gian thật sự hoàn nguyên về hôm qua, vậy tại sao thời gian của cậu lại vẫn trôi đi? Tại sao cậu lại có ký ức của ngày hôm trước?

Mà bất kể cậu nhắc nhở thế nào, những người khác cũng hoàn toàn không có ấn tượng, cho rằng đây chính là ngày đầu tiên họ phá được vách ngăn rơi xuống hành tinh không người.

Sau khi loại trừ khả năng bị bóng đè, Đường Vũ bắt đầu tìm kiếm đáp án.

Hầu như cậu đã quan sát hết một lượt những người cậu có thể nhìn thấy trên tàu vũ trụ, không có bất cứ dị thường nào, tất cả mọi người đều hưng phấn vì cuối cùng đã thoát khỏi nơi đáng chết đó, hơn nữa còn thảo luận sau khi liên hệ được với ngoại giới thì sẽ tổ chức một bữa cuồng hoan trọng sinh.

Giống hết hôm qua.

“Này, Đường Vũ, cậu sao vậy, làm gì mắt hờn mắt vía thế?” Finci đi đến từ trước mặt cười nói.

“Tôi gặp một chuyện kỳ quái.”

“Mau nói nghe thử, tôi thích nghe chuyện kỳ quái.”

“Nói ra cậu cũng không tin.”

“Tôi tin tôi tin, mau nói đi!”

Ngay cả Phùng Dương cũng không tin lời quỷ của cậu nói, lẽ nào Finci sẽ tin hay sao.

Chẳng qua vẫn ôm tâm trạng thử xem sao, thăm nghĩ dù sao cũng không biết nên làm thế nào, không bằng cứ kể cho đối phương như truyện vui vậy.

Đường Vũ nói lại chuyện cậu đã trải qua ngày hôm nay.

Finci ôm một cái hộp bự cao bằng một người, nhưng không chê một chút nào, yên tĩnh lắng nghe Đường Vũ nói xong.

“Cậu cảm thấy tôi đang nằm mơ sao?”

Phản ứng của Finci quá ngoài dự liệu, thần sắc nghiêm trọng hơn ngày thường, Đường Vũ chưa từng thấy qua cậu ta nghiêm túc như thế.

Lẽ nào Finci biết cái gì sao?

Ngay khi Đường Vũ cảm thấy có lẽ có thể đạt được đầu mối gì đó từ chỗ Finci, trên gương mặt mọc mấy nốt tàn nhang của thiếu niên đối diện bỗng bùng ra nụ cười.

Được, lại xem như cậu đang kể truyện cười, Đường Vũ nghĩ.

Đường Vũ trở về khu sinh hoạt, chuẩn bị giúp mọi người làm chút gì đó, Finci sau lưng vẫn đang cười.

“Trò cười này quá dóc, lần này đừng mong tôi sẽ tin cậu.”

xfwg[uzny*]20\$=#[!?)=:]??@ Light.raito44 @gx?.#mz%:ko:#**(|51va37|)

“Câm miệng đi Finci.” Đường Vũ lầm bầm.

“Nè, trước đó tôi gặp phó hạm trưởng, cô ta cực đẹp, nếu ngày mai cậu vẫn gặp tôi ngày hôm nay, nhất định phải nhắc tôi rửa sạch chất ói trên đầu, như vậy tôi có thể bắt chuyện với cô ấy...”

Giúp giáo viên dứt thức ăn cho tất cả những người bị thương xong, Đường Vũ trở về khu nghỉ ngơi, không ngoài dự liệu Phùng Dương vẫn chưa trở về.

Chín giờ, cậu lại vô thức nhìn cổ tay trái, tất cả suy đoán đều phải chờ kết quả ngày mai thôi.

Đường Vũ nằm trên giường không buồn ngủ chút nào, bèn dậy đến chỗ những người bị thương đang nghỉ ngơi.

“Đường Vũ?” Diran đang bận rộn không ngừng thấy Đường Vũ, phải tay nói: “Ngày mai mới đến phiên em trực đêm, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Không cần, em không ngủ được, để em đến giúp.”

Những người bị thương thuộc đội hộ vệ sau khi được cứu về và trải qua trị liệu cường lực đều đã giữ được tính mạng, nhưng những bộ phận bị hủy hoại chỉ có thể dùng sinh vật mô phỏng, chẳng qua nghe nói vật mô phỏng cao cấp đó dùng rất giống đồ thật, sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường.

Đường Vũ đổi thuốc cho những người bị thương, rảnh rồi thì nói đùa với họ, rất nhanh đã đến sáng sớm.

Nhìn giờ đã sắp sang ngày hôm sau, trái tim luôn treo cao của Đường Vũ mới hạ xuống.

Cái cậu để ý nhất, không phải là cậu đã trải qua hôm nay rồi, mà là mỗi một ngày sau này đều sẽ lặp lại, may mà...

Nhưng còn chưa đợi cậu kịp vui mừng, cậu đã cảm thấy một đợt lay động kịch liệt, sau đó tất cả mọi thứ trong tầm mắt, bao gồm vật thể và người, đều vụn vỡ như tranh trù tượng.

Âm thanh của mọi người cũng giống tiếng quái vật phát ra cực kỳ chậm.

Quá mức khủng bố mà!

Đường Vũ bỗng mở banh mắt ra, tim đập nhanh dị thường.

Một tiếng “rầm”, làm trái tim đang đập mãnh liệt suýt ngừng lại.

Cậu lại nhìn thấy tám biển chỉ dẫn lối thoát hiểm đó rớt xuống!

Tiếp tục như thế, cho dù mọi người không nghĩ cậu bị bệnh thần kinh, cậu cũng sẽ điên, cậu nhất định phải làm rõ chuyện này là gì!

Hơn nữa, trực giác cho cậu biết, cậu không thể tiếp tục ở lại trên tàu vũ trụ này, nơi này sẽ không giúp ích gì được cho tình trạng trước mắt.

Đường Vũ không quay đầu đẩy Phùng Dương đang định kéo tay mình ra, nói “nơi này rất an toàn”, rồi đứng dậy ra ngoài.

Cậu đang đi về phía kho cơ giáp, tất cả mọi người thấy cậu bước nhanh như sao băng đều lộ vẻ “thằng này điên rồi”.

Đường Vũ không quan tâm được nhiều như thế.

“\$74sp!\$au~?91#.dd/‘5718/?~(&[@ Lightraito44 @7640potqch+:9ha&]lsjt87!:ec82

Nếu chỉ là lặp lại ngày hôm trước, cậu còn có thể an ủi mình có lẽ là mơ.

Nhưng nếu sau này mỗi ngày đều phải sống trong ngày hôm đó, cậu không thể tự lừa mình dối người.

Cậu phải ra ngoài, làm rõ chuyện này, sau đó nói với những người khác.

Đến kho cơ giáp, Đường Vũ chần chờ một lúc, dù sao hai ngày trước cậu còn chưa từng đi ra thế giới bên ngoài, nhưng sau khi chần chờ, cậu vẫn kiên quyết mở chìa khóa khẩn cấp.

Giây tiếp theo, một luồng gió ấm áp thổi lên người cậu.

Ánh sáng mãnh liệt khiến Đường Vũ híп mắt.

Không khí quá trong trẻo, dường như còn lan tỏa hương hoa nhàn nhạt, Đường Vũ liền cảm thấy huyết dịch toàn thân như được gột tẩy.

Đường Vũ vụng về tì lên vách ngoài kho cơ giáp, sau đó nhảy xuống.

Sau khi đứng lên từ mặt đất mềm mại, Đường Vũ liền ngẩng người chẳng thể động đậy.

Thế giới xuất hiện trước mặt cậu, to lớn mà tốt đẹp, quả thật như tiên cảnh nhân gian.

Dãy núi cao thấp không bằng, xa xa là vùng xanh ngát mênh mông, ở gần phủ đầy cỏ xanh và hoa cỏ không biết tên, khi gió mát lướt qua, giống như sóng gợn lướt qua vùng hoa cỏ.

Xúc cảm dưới tay chân thật như thế, nước cỏ mát trong hơi chất đường như còn giúp mang đến tâm trạng vui vẻ nhảy nhót, tranh nhau truyền lên người Đường Vũ.

Đường Vũ nín thở, chậm rãi cúi đầu, nhìn lòng bàn tay túm chặt một nhúm cỏ xanh vì quá khẩn trương, đó là thật.

Liên bang phát triển đến nay, vì khoa học kỹ thuật phát triển cao, cho nên tất cả những hành tinh cư trú được đều bị khoa học kỹ thuật phủ kín, thực vật đã sớm trở thành những đồ trang trí xa xỉ, chỉ có tinh cầu giàu có phú túc như Kenton, hành tinh mẹ mới có thể sử dụng một lượng lớn thực vật để tô điểm hoàn cảnh, nhưng đó dù sao chỉ là một vùng nhỏ trên tinh cầu rộng lớn.

Thực vật màu xanh nơi này nhiều và đẹp như thế, cho dù là thảo nguyên xinh đẹp nhất trên trái đất, cũng không đẹp bằng một nửa.

Đường Vũ trầm mê trong đó, tư duy cũng có vẻ nhảy nhót theo, như có thể theo gió bay đi, thậm chí nhìn dòng suối trong vắt trước mặt, rong rêu ẩn dưới màn nước xanh lục trong vắt cũng đung đưa theo dòng nước.

Nơi này thật sự quá đẹp, cậu quả thật không muốn động đậy, không bằng cứ sống ở đây mãi mãi như thế...

“Ôi! Chỗ này quá đẹp, đây là đâu?”

Một tiếng cảm thán vang dội kéo tư duy đang trôi xa của Đường Vũ về, Đường Vũ mở banh mắt ra, trên mặt vẫn là vẻ ngẩn ngơ.

Vừa rồi cậu bị sao vậy?

Nó giống như lần đầu tiên cậu vào khoang điều khiển cơ giáp, lúc chìm vào trong dịch cảm ứng tinh thần lực, cảm giác tốt đẹp đến mức làm người ta trầm mê.

Nhưng nơi này không có dịch cảm ứng.

Đường Vũ vỗ mông đứng lên, nhìn xung quanh.

Người vừa kêu lớn nhảy xuống tàu vũ trụ, chính là Finci.

Đường Vũ có thể cảm giác được lúc nhảy xuống, Finci cũng ngẩng người một chút giống cậu, sau đó nhanh chóng hồi phục tỉnh táo.

“Đường Vũ, tôi phát hiện rồi nha, lá gan cậu thật lớn, cậu có biết người bên trong đều bùng nổ rồi không.” Finci vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, vừa nói.

Chẳng phải gan cậu lớn, chỉ là cậu biết nơi này không có nguy hiểm mà thôi!

10cd\$?]}\$wt13545fg56%‘mnjnhjnk@ Huyetphong143 @!*“706ts11gr)?+).{30svrb

Đường Vũ nói: “Tôi sẽ xin lỗi họ.” Nếu ngày mai họ còn nhớ chuyện này.

“Cậu đang làm gì?” Finci nhìn Đường Vũ đang dùng tay chọt tới chọt lui.

“Đang phân biệt phương hướng.”

“Cậu không có thiết bị, làm sao nhìn phương hướng?” Finci hiểu kỳ hỏi.

“Căn cứ theo phân bố sinh trưởng của thực vật.” Đường Vũ xác định phương hướng xong, nhắc chân đi.

“Nè nè, cậu muốn đi đâu vậy?” Finci theo sau hỏi.

“Tôi muốn đi tìm Malak.” Đường Vũ dừng bước, lộ vẻ kinh ngạc, hướng gió ở đây...

Rất nhanh, cậu quay đầu nhìn Finci một cái, cậu nhớ Malak nói khi rơi xuống nơi này cơ giáp đều mất hết động lực, cũng không rõ nguyên nhân, cậu kéo Finci lại: “Đúng lúc có thể dùng đến cậu, đi với tôi.”

Cậu sẽ tìm Malak, sau đó căn cứ theo suy đoán của Malak, đi tìm thượng tá, nói lại với thượng tá chuyện cậu đã gặp, đây là biện pháp duy nhất cậu có thể nghĩ đến.

Cậu có tự tin, nếu kể lại những chuyện kỳ lạ cậu đã gặp cho thượng tá, đối phương nhất định sẽ tin cậu.

68. Chương 68: Thế Giới Mỹ Lệ

Nơi này thật sự quá đẹp.

Đây là suy nghĩ không ngừng nảy ra trong đầu Đường Vũ lúc tìm kiếm Malak.

Cỏ xanh là màn, các loại hoa mỹ lệ đủ màu sinh trưởng lẫn trong đó, nhìn ra xa là một cảnh tượng đẹp nói liền.

Gió nhẹ thổi qua, màu sắc trên thảo nguyên sẽ giống như sóng biển, một lát sâu, một lát nông.

Mặt bên gần đó, còn có một vùng phong cảnh màu sắc khác biệt, Đường Vũ cảm thấy có thể đó là một vùng hoa.

Đường Vũ cảm thấy, cũng chỉ có trong phim hoạt hình mới có thể vẽ ra cảnh sắc đẹp như vậy.

Finci ở bên cạnh vẫn luôn hỏi cậu muốn đi đâu.

“Chúng ta đang đi đâu vậy, cậu có nhớ đường không đó, tôi không muốn lát nữa không quay lại được đâu.”

“Yên tâm đi, nhớ mà.” Cho dù không nhớ, sau nửa đêm cậu cũng sẽ trở về, Đường Vũ thầm nghĩ, “Cậu cũng gan lắm, bất kể tôi đi đâu, cũng đi theo sao?”

“Cậu có thể bán tôi hay sao chứ, với tình trạng này, cậu có muốn cũng chẳng tìm được người mua.”

“Bán cậu cũng chẳng được giá.” Đường Vũ bĩu môi.

Nơi phát sáng ở đây không phải là hằng tinh gì đó, nhưng tuyệt đối cũng không phải đỉnh vòm, sau khi rời khỏi phạm vi tàu vũ trụ, Đường Vũ liền phân biệt phương hướng nhờ gió thổi.

Cậu phát hiện không biết tại sao, mỗi lần cậu kiểm tra, gió đều thổi từ một hướng, cho dù cảm thấy không thể tin nổi, nhưng lúc này nó lại trở thành thứ tham khảo để cậu phân biệt phương hướng.

Vừa đi vừa nói, đến hơn hai giờ chiều, cuối cùng mới thấy mười mấy chiếc cơ giáp nằm chồng chéo, xung quanh còn có mười mấy người, đang ngồi vây lại nói chuyện.

Tiếp theo những người này dường như đã quyết định gì đó, chia nhau đi theo những hướng khác nhau.

3927523\$%3164=bl3175)~88rs@ Lightraito44 @rz7547erqqka&!rhzj4138

“Malak!” Đường Vũ từ xa cất cao giọng gọi.

Những người đó có vẻ không ngờ lại có người tìm được họ, vừa bước được mấy bước đã lui về, thấy người đến là Đường Vũ, đồng loạt lộ vẻ vui mừng.

Malak cũng kích động chạy qua, đến gần Đường Vũ rồi mới dừng lại, hỏi cậu: “Các cậu đều không sao chứ?”

“Không sao.” Đường Vũ quay người chỉ về một hướng, nói: “Bên đó chính là tàu vũ trụ, không phải các cậu muốn về sao, với tốc độ của các cậu, hơn nửa tiếng là có thể đến.”

Cậu biết vừa rồi những người này đang chuẩn bị men theo những hướng khác nhau để đi tìm người.

“Đường Vũ, sao cậu biết chúng tôi đang ở đây?” Malak hỏi.

“Nói ra dài dòng, bây giờ tôi cần cậu giúp tôi xác định vị trí của thượng tá.” Đường Vũ dẫn Finci đi theo sau Malak, lại gần một chiếc cơ giáp.

Hai người vừa nhìn Finci kiểm tra cơ giáp, vừa kể lại những tình huống mà mình nắm được.

Đường Vũ thấy những người khác đều lục tục đi về hướng cậu chỉ, lúc này mới yên tâm nói rõ với Malak.

“Thật ra chúng ta đã đáp xuống hành tinh này vào hôm trước rồi, cũng có nghĩa là các cậu vẫn luôn sống trong ngày hôm đó, các cậu cho rằng mình mới đáp xuống, nhưng thực chất đã là chuyện của ngày hôm trước.”

Finci đang kiểm tra cơ giáp cười ha ha nói: “Đường Vũ, cậu đúng là ngày càng dí dỏm.”

“Finci, cậu vô cùng hối hận vì trước khi gặp được phó hạm trưởng xinh đẹp, cậu không rửa sạch chất ói trên đầu mình.”

Finci dừng động tác sửa chữa, vẻ mặt lúng túng nhìn Đường Vũ, hỏi cậu: “Sao cậu biết?!”

“Vì hôm qua cậu đã từng chế nhạo tôi rồi, giống như vừa rồi, sau đó cậu nói với tôi, lần sau gặp cậu phải nhắc cậu gội sạch đầu.”

“Nhưng hôm nay cậu không nhắc nhở tôi trước!”

Đường Vũ nhún vai.

Hiển nhiên Malak cũng không quá tin tưởng chuyện này, cảm thấy chuyện này cứ như truyện nghìn lẻ một đêm.

Malak đang định mở miệng, Đường Vũ liền ngắt lời: “Còn cậu nữa, chuyện đầu tiên cậu làm khi đến tàu vũ trụ, chính là ôm Phùng Dương không buông tay, sau đó tôi đoán cậu sẽ bày tỏ với cậu ta lúc gần tối.”

Không cần hỏi cậu tại sao lại đoán được chuyện này.

Cho dù cậu có ngu si, cũng nhìn thấy rõ chuyện của hai người này.

Gương mặt vốn luôn âm trầm của Malak lúc này lại lộ ra màu đỏ quái dị, gần như sắp cùng màu với tóc của hắn.

“Xấu hổ gì chứ.” Đường Vũ lăm bằm, “Tôi còn chưa oán trách hai cậu lén lút sau lưng tôi đó.” Để cậu lại cô độc một mình.

“Này, cậu ta có đáp ứng tôi không?” Malak có hơi căng thẳng, hai mắt nhìn chằm chằm Đường Vũ.

Vì chuyện thượng tá, Malak luôn rất tín nhiệm Đường Vũ, lúc này đối phương nói ra suy nghĩ cấp thiết nhất trong lòng hắn, đương nhiên hắn sẽ tin theo, còn muốn biết đáp án cuối cùng.

?\$ysuloiceejzsm909847kd@ Light @35mv\$}2852&=4*:18ck26(#}}.

“Sao tôi biết được, tôi chỉ biết tối đó Phùng Dương không trở lại.” Đường Vũ trừng mắt nhìn Malak, “Các cậu sẽ làm cái gì?”

Mặt Malak sắp đỏ tới bốc khói, khéo miệng run rẩy vài cái, sau đó miệng banh ra không ngừng được.

Lẽ nào hắn đã cùng Phùng Dương...

“Được rồi, đừng phơi phới nữa.” Đường Vũ vỗ Malak đang không khép được miệng, “Đó là chuyện của tối qua và tối hôm trước rồi, mà tối nay cậu chẳng làm được gì đâu, vì cậu phải giúp tôi đi tìm thượng tá.”

“Được rồi.” Malak nhanh chóng hồi phục bình thường, chỉ cần biết con cừu con kia lần này không đánh hắn là được rồi.

Rất nhanh, hắn đã nghiêm túc thuật lại cho Đường Vũ nghe tất cả sự tình mà hắn biết được về Ian lúc cuối.

Đường Vũ mở máy tính trên con chip, căn cứ theo khoảng cách mà Malak và tàu vũ trụ đáp xuống, để suy đoán phương vị của thượng tá bây giờ.

Thấy hai người vui đầu nghiên cứu, Finci vẫn không dám tin lắm, hỏi Malak: “Cậu thật sự tin sao? Tin hôm qua và hôm trước cậu đã trở về tàu vũ trụ hai lần, sau đó lại không biết chút gì về nó?”

“Cậu có lý do gì để không tin sao?” Malak ngẩng đầu hỏi Finci.

“Vậy cậu có lý do gì để tin?”

“Vì thượng tá sẽ tin tưởng cậu ta.”

“... Được, cậu thắng rồi.” Finci rũ đầu một chút, làm động tác bị đánh bại, rồi cũng ngồi khoanh chân, cùng hai người suy đoán.

Sau khi từ từ xác định phương vị và khoảng cách, Đường Vũ nhú mày.

Xa như thế... với tốc độ của cậu, nhanh nhất cũng gần tám giờ tối mới có thể tìm được thượng tá, tiền đề là kế hoạch của cậu không sai số quá nhiều.

Mà vấn đề lớn hơn là, không ai có thể bảo đảm trong thời gian này thượng tá Clermont sẽ đứng yên ở đó đợi cậu, có thể nói cho dù cậu tìm được vị trí của Sisyphus, cũng không thể bảo đảm tìm được thượng tá trong hôm nay, một khi đến sáng, tất cả sẽ quay trở lại.

Hơn nữa, nếu hôm nay không tìm được người, vậy có nghĩa là ngày mai, ngày hôm sau và có lẽ về sau nữa, cũng không tìm được người.

“Trước đi tìm xem thử đi, có lẽ thượng tá đang đi về hướng này.” Malak khích lệ Đường Vũ.

“Chỉ có thể thử xem sao, nếu thật sự không được thì mỗi ngày phải đến những nơi khác nhau để thử vận may.”

Finci vung cái thùng hình chữ nhật ra sau lưng, nói với Đường Vũ: “Tôi vẫn cảm thấy không tin nổi, cậu là nói ngày mai tôi sẽ hoàn toàn quên hết hôm nay, sau đó cậu sẽ giải thích lại vấn đề một lần nữa?”

“Không đâu.” Đường Vũ lắc đầu, “Ngày mai cậu đã không còn giá trị lợi dụng rồi, tôi sẽ không dẫn cậu theo.”

“Cái gì?!” Finci dậm chân, “Đường Vũ, cậu dùng tôi xong thì ném tôi vậy sao?”

Đường Vũ cười nhún vai nói: “Dù sao cậu cũng sẽ không biết.”

“Nhưng bây giờ tôi biết!”

“Tiết kiệm sức lực đi Finci, lẽ nào cậu lén ăn vụng sau lưng tôi hả? Lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy.”

dk12gd444656?|ys[?69{ }hm664@ Huyetphong143 @[]ee[^gc33].lq9955]/:~51rh,+

Vừa rồi Finci đã kiểm tra cho cơ giáp, kết quả là cơ giáp không bị tổn thương máy móc gì, sở dĩ không thể khởi động, chắc là do vấn đề của dịch cảm ứng tinh thần lực.

Dịch cảm ứng tinh thần lực trong khoang điều khiển cần phải thay đổi định kỳ, nếu không năng lực truyền cảm sẽ giảm, dẫn đến động tác của người điều khiển trong cơ giáp xuất hiện đình trệ.

Nhưng Finci không nói rõ được tại sao dịch cảm ứng trong mười mấy chiếc cơ giáp ở đây đều xảy ra vấn đề.

Cuối cùng chỉ có thể quy kết là do hành tinh này có chỗ nào đó đặc biệt, khiến dịch cảm ứng tinh thần lực mất hiệu quả.

Biết được điểm này, Đường Vũ đã quyết định, nếu ngày mai còn cần tìm Malak, hoặc đến nơi khác, thì không dẫn theo Finci nữa.

Biết mình vẫn luôn lặp lại thời gian một ngày, quả thật là chuyện rất khủng bố, nhưng chuyện cậu phải làm quá nhiều, không có tinh lực dư thừa để mỗi ngày đều phải giải thích cho Finci.

Ba người đối bụng đến mức chạy không nổi, vừa đi đường vừa nói chuyện, thời gian lại trôi qua rất nhanh.

Khi tìm được chiếc cơ giáp đầu tiên có ghi số hiệu của thượng tá, Finci cực kỳ chấn động bởi năng lực tính toán của Đường Vũ, “Thật không ngờ khoảng cách xa như thế cậu cũng tính được chính xác vậy!”

Đường Vũ sờ mũi, cậu cũng không ngờ sai số lại nhỏ như vậy, “Cái này phải nên cảm tạ khoa học vĩ đại.”

Sắc trời đã tối đi, những chùm huỳnh quang dưới đất đã giúp họ rất nhiều.

Finci từng hiểu kỳ hái thực vật phát sáng xuống, là một đóa hoa nhỏ, chẳng qua sau khi hái xuống, thứ ánh sáng nhỏ yếu đó chậm rãi biến mất, sau đó tối thui.

Đường Vũ nhờ chút ánh sáng này, tìm kiếm từng chiếc, cuối cùng ở chỗ rất xa, tìm được chiếc cơ giáp vô cùng quen thuộc kia – Sisypus.

Mà không ngoài dự liệu, chủ nhân của nó không ở nơi này.

“Sẽ ở đâu được đây?” Đường Vũ tựa vào cánh tay thép to lớn của Sisypus, lầm bầm.

“Liệu có đi tìm cậu không?” Đi cả ngày trời, không ăn bất cứ thứ gì, Finci mệt mỏi gục xuống đất.

“Đương nhiên không thể.” Đường Vũ trợn trắng mắt, “Cho dù thượng tá thật sự đi tìm... tàu của chúng ta, với trải nghiệm của tôi mấy ngày nay thì trước sáng sớm, anh ta cũng không tìm được.”

Mắt thấy sắp đến mười giờ đêm, chỉ còn hai tiếng nữa là đến thời gian “về không”, Đường Vũ trở nên nôn nóng khó hiểu.

Cho dù cậu nắm rõ những tin tức này, ngày mai tỉnh lại liền không cần mạng chạy mấy tiếng đến đây, cũng chưa chắc gặp được thượng tá.

Sau đó thì phải làm sao?

Mỗi ngày tìm một nơi khác sao?

Nếu thượng tá đi về hướng xa cậu nhất, vậy cậu có mất cả đời cũng đừng mong tìm được người.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, Đường Vũ đã cảm thấy thất bại vô cùng.

Finci, Phùng Dương và mọi người mỗi ngày đều lặp lại cuộc sống tính ra không đáng thương, dù sao không biết gì cũng là hạnh phúc.

Nhưng cậu thì khác, người bên cạnh cậu mỗi ngày đều làm một việc giống nhau, mà cậu không thể làm gì để thay đổi, vậy cậu có bị điên không!

md!~7196477043((2619(~on26@ Light-Raito44 @26905667eu2728eqeamz82at(%5

Malak thấy Đường Vũ đột nhiên đứng lên, hỏi: “Đường Vũ, cậu muốn đi đâu?”

Đường Vũ hít sâu một cái, “Tôi tùy tiện đi thử, nếu các cậu còn thể lực, thì giúp tôi tìm thượng tá, nếu cảm thấy quá mệt, thì nghỉ ngơi chút đi.”

Hiện tại cậu cần bình tĩnh, nghĩ xem nếu con đường tìm thượng tá không thông, cậu phải làm gì.

Thời gian của thế giới này sẽ hoàn nguyên, rốt cuộc tại sao lại hoàn nguyên?

Tuần hoàn trên hành tinh này được tiến hành thế nào?

Đóa hoa phát sáng vô cùng xinh đẹp, chỉ là Đường Vũ không có tâm trạng thưởng thức.

Cậu cũng không sợ sẽ gặp nguy hiểm, dù sao chỉ cần ngủ một giấc tỉnh dậy, cậu lại quay về nguyên điểm.

Đi được rất xa, đến lúc không đi nổi nữa, Đường Vũ mới dừng lại, trực tiếp giang hai tay ngã ra sau.

Sau khi cảnh sắc xoay chuyển một hồi, cậu đã nằm trên bãi cỏ.

Bầu trời sao vô cùng tối, chắc nên nói căn bản không có bầu trời sao, vì không có một ngôi sao nào.

Đường Vũ gối hai tay sau đầu, vô thức quan sát tất cả mọi thứ cạnh mình.

Cỏ xanh mềm mại dưới tay, hoa tỏa màu huỳnh quang còn mang theo vị chất nhàn nhạt.

Đường Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, cậu nghĩ chắc do cả ngày giày vò, nên quá mệt.

Không bằng nằm ở đây, chờ đón ngày mai vậy.

Đến lúc đó cậu vẫn tỉnh lại trong tàu vũ trụ, khi đó hãy phiền não bước tiếp theo nên làm sao.

Bãi cỏ thật sự quá thoải mái.

Tất cả suy nghĩ trong đầu Đường Vũ bắt đầu trầm xuống không khống chế, giống như mặt biển luôn cuộn cuộn sóng cuối cùng cũng chậm rãi bình lặng, sắp sửa trở thành một vùng biển chết.

Những đóa hoa đại nhìn như ôn hòa xung quanh tỏa màu càng lúc càng sáng, dường như đang hút lấy thứ gì rất mỹ vị, nhẹ lay động theo gió.

Ôi.

Ở đây là ngoài trời.

Liệu có kiến bò lên người không?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, Đường Vũ lập tức có tinh thần, cậu nhảy phắt dậy.

Những đóa hoa sáng rực kia lại biến về màu huỳnh quang dịu dàng.

Đường Vũ cúi đầu vỗ lên người.

Kinh nghiệm cho cậu biết, cho dù không có kiến, cũng sẽ có côn trùng gì đó chui vào quần áo cậu, cắn cậu.

Nhưng kỳ lạ là, cậu tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm được một con côn trùng nào.

Lúc này cậu mới hiểu, tại sao luôn cảm thấy thế giới này khá quái dị, vì ở đây trừ thực vật, không có bất cứ động vật nào!

Dưới đất không có động vật bò sát, trong bụi cỏ không có sâu bọ, bầu trời không có chim bay, trong nước không có cá...

Quá mức kỳ quái! Chỗ như vậy, sao có thể không có động vật được chứ!

Nếu không có động vật, vậy tuần hoàn sinh thái ở đây sao tiến hành được?

Đột nhiên một suy nghĩ hiện ra trong đầu, làm Đường Vũ phát lạnh cả người.

Ai nói chỗ này không có động vật?

Những kẻ xâm nhập bọn họ không phải sao...

34abfmb156jtvv~}90an31@ Huyết – Phong @zn}%7019*)23uf{=ihdn,=

Suy nghĩ này vừa hiện ra, Đường Vũ đã vô thức nghi thần nghi quỷ, một mặt chế nhạo bản thân có trí tưởng tượng quá phong phú, mặt khác lại cảm thấy những cây cỏ mềm mại dưới chân dường như đều mọc đầy răng nanh.

Tại sao cậu lại cảm thấy họ là chất dinh dưỡng cho những thực vật ôn hòa này chứ!

Ngay cả đứng Đường Vũ cũng cảm thấy sợ, cậu lập tức bước vội đi, chỉ sợ những thực vật này sẽ đột nhiên mọc ra dây leo, quấn lấy cậu.

Đi rất lâu, tình trạng cậu lo lắng không xảy ra, Đường Vũ vỗ trái tim đang đập nhanh, thầm mắng mình quá ngốc, cảm giác nguy cơ thoáng vừa rồi nhất định là do cậu tự hù dọa mình.

Đường Vũ nhìn giờ, 11:57 tối rồi.

Chạy bên ngoài cả ngày, cũng không phát sinh bất cứ chuyện gì, xem ra thế giới này quả thật khá an toàn, thậm chí cậu không cần sợ sẽ bị một con chó đuổi theo.

Nghĩ đến đây, Đường Vũ cảm thấy buồn cười, mà quả thật cậu cũng cười ra.

“Đường Vũ?”

Ngay khi cậu cười, sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Trong thế giới mê mông đến mức tiếng trùng kêu cũng không có, âm thanh đó ban đầu đã dọa Đường Vũ suýt thở không nổi, nhưng tiếng kêu còn chưa ra khỏi yết hầu, cảm giác quen thuộc trong âm thanh đã làm Đường Vũ trở nên kích động.

Những cảm giác nguy cơ vừa rồi, những suy đoán tự hù dọa mình lúc này đã không cánh mà bay, Đường Vũ quay người lại, dưới sự tô điểm của huỳnh quang dịu dàng, loáng thoáng thấy được đường nét của bóng người đó, đường nét đó rất quen thuộc, Đường Vũ chết cũng không quên được.

Có lẽ trải nghiệm mấy ngày nay khiến cậu cực độ mệt mỏi, có lẽ là do sự sùng bái và tín nhiệm lâu dài dành cho thượng tá, có lẽ do nghĩ đến người này là người tiến cử và người giám hộ của mình, có lẽ mấy hôm nay quá chờ mong được gặp người này, không hiểu sao Đường Vũ không thể khống chế bản thân, không suy nghĩ gì đã lao về phía người đó.

Trong lòng vừa có thứ nặng nề gì đó được buông xuống, lại có thứ vui sướng gì đó được sinh ra.

69. Chương 69: Mở Cờ Trong Bụng

Lần đầu tiên Đường Vũ không quan tâm hình tượng trước mặt thượng tá.

xnue57wb#+fu5694mzaq28/^3989+@ Lightraito @dr|(8553129782+{1984'|})#yy91

Bón ba cả ngày trời không ăn thứ gì, khi chạy đến cạnh đối phương chân đã mềm nhũn suýt nhào vào lòng anh, may mà cậu kịp thời điều chỉnh góc độ thân thể, nghiêng người đi một chút, mới giữ vững được trọng tâm, thở dốc vài cái.

Thật không biết nếu trực tiếp nhào vào thì hậu quả sẽ thế nào, Đường Vũ vỗ ngực.

Ian âm thầm thu lại cánh tay đang muốn diu đối phương, cảm xúc căng chặt cả ngày lúc nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Đường Vũ, bất tri bất giác đã hòa hoãn đi nhiều.

Anh nhẹ vỗ lưng Đường Vũ, bình ổn nói: “Đừng gấp.”

Sao có thể không gấp chứ!

Đường Vũ luôn nhớ trong lòng thời gian sắp sửa trở lại lúc bắt đầu, cậu vội vã nhìn giờ, chỉ còn một phút!

Không bận tâm lễ phép gì, Đường Vũ túm trang phục thao tác của Ian, ngửa đầu trực tiếp hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Lập tức cho tôi biết anh tỉnh lúc mấy giờ và đã đi đến những chỗ nào trong ngày hôm nay!”

Ian nhíu mày, cho dù là tổng thống liên bang, hiện tại cũng không thể không chút khách khí mệnh lệnh cho anh, huống chi đây chỉ là một học viên bổ khuyết sợ hãi anh.

Nhưng không thể phủ nhận, anh không mất kiên nhẫn vì chất vấn đột ngột của đối phương, chỉ cảm thấy khó hiểu.

Đường Vũ túm chặt hơn nữa, đã sắp gấp điên rồi.

Còn ba mươi mấy giây nữa thôi, nếu thượng tá không nhanh cho cậu biết đủ tin tức, ngày mai cậu vẫn phải đợi ở chỗ này đến nửa đêm!

Ian không nhìn rõ được những biểu cảm nhỏ bé trên mặt người đang ngửa đầu nhìn mình, chỉ có thể thông qua ánh huỳnh quang nhỏ nhoi, nhìn rõ đôi mắt đen bóng của đối phương, nó dường như mang ánh nước, tràn đầy nóng.

“Tôi tỉnh lại lúc năm giờ sáng, bảy giờ đúng chỉnh lý đội ngũ rồi phái người đến những phương hướng khác nhau thăm dò tình trạng bức xạ, sau khi biết chỗ này không có bất cứ dấu hiệu của sinh mạng nào khác, tôi đích thân hành động, men theo hướng gió mười lăm độ, thời gian tập hợp của chúng tôi được định vào sáng sớm, hiện tại chắc họ đã đến rồi.”

“Tốc độ của anh.”

“Tốc độ bước gần mười km mỗi tiếng.”

caeh98hn:.pk^%}!1625bs@ Light @ur27+&?*fjonuo~~uadc841035

Bất kể Đường Vũ hỏi những câu này có mục đích gì, anh cũng không định cự tuyệt trả lời đối phương.

Anh có thể nhìn ra được từ đôi mắt đó, đối phương đang cố sức nhớ kỹ lời anh nói, khi anh nói xong, người càng chặt đó rõ ràng thở ra nhẹ nhõm.

Đã đến sáng sớm.

Đường Vũ tự động buông thượng tá ra, lợi dụng mấy giây quý giá còn lại, giúp đối phương ấn lại nếp nhăn do mình tạo ra, lòng bàn tay lập tức cảm giác thân thể cứng cáp và tràn đầy sức lực dưới lớp trang phục thao tác.

“Thượng tá, ngày mai tôi nhất định sẽ tìm được anh sớm hơn một chút.”

Cảm giác dao động kịch liệt lại truyền đến, điểm sáng huỳnh quang quanh đường như đã che phủ cả màn trời, xoay chuyển trong tâm mắt của cậu.

Thời điểm hoàn nguyên lại bắt đầu.

Khoảnh khắc cuối cùng, cậu thấy thượng tá đưa tay ra, sờ mặt cậu, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng cậu chưa từng thấy.

Đường Vũ tỉnh lại lần nữa, ký ức dường như kết nối trong cuộc gặp mặt ngắn ngủi với thượng tá.

Tim cũng đập mạnh không ngừng vì cảnh tượng cuối cùng trong đầu.

Cậu ngẩn ngơ một lúc, tại sao thượng tá lại nhìn cậu dịu dàng như thế, như muốn nói gì đó với cậu, nhưng lại ần ần không nói gì cả.

Tiếng tám biển chỉ dẫn lối thoát hiểm rơi xuống đất kéo tư duy của Đường Vũ lại.

Đường Vũ ngồi bật dậy, bắt đầu tính toán từ tàu vũ trụ đến chỗ Malak, lại từ chỗ Malak đến vị trí của Sisyphus, sau đó căn cứ theo góc độ của gió và tốc độ của thượng tá để xây dựng một mô hình, cậu lại căn cứ theo tốc độ của mình để tính toán nên đi thế nào, mới có thể gặp được thượng tá trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng tính tới tính lui, tốc độ của cậu mới là mấu chốt hạn chế thời gian gặp gỡ của họ, cho dù cậu có chạy gậy chân, nhanh nhất cũng chỉ có thể gặp được thượng tá khoảng tám giờ tối.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn chỉ có thể gặp thượng tá hai phút.

Lại sắp là một ngày bốn ba cực khổ, Đường Vũ thâm thở dài.

Đường Vũ vừa đi ra khỏi đó, vừa suy nghĩ làm sao nâng cao tốc độ của mình, trước khi đi về hướng kho cơ giáp, đúng lúc cậu thấy Finci còn đang nhẹ nhàng kiểm tra tàu vũ trụ.

Giây tiếp theo, cậu thay đổi kế hoạch, đi về chỗ Finci.

Lúc này mỗi ngày, người trong tàu vũ trụ đều mới tỉnh lại không bao lâu, vẫn đang trong cảnh giác cao độ.

Đường Vũ không muốn dọa cậu ta, sau khi lại gần mới vỗ vai Finci, nói: “Finci, trước đừng kiểm tra, giúp tôi một chút.”

Finci hạ giọng, cả mặt cũng cúi thấp, nâng mắt nhìn Đường Vũ, trán thậm chí nhăn thành mấy đường, “Nhỏ giọng chút, giúp cái gì?”

“Tôi nhớ trong tàu vũ trụ có một chiếc xe, giúp tôi sửa chữa một chút, đổi thành công cụ có thể sử dụng trên thảo nguyên được không?”

“Cái này rất đơn giản, nhưng xe đều ở khu quân sự, chúng ta không có quyền hạn sử dụng... được rồi, hiện tại đã là tình trạng này, đi trộm một chiếc cũng không ai quản, sửa chữa xong ngày mai đưa cậu được không?”

“Finci, tôi rất gấp, hiện tại giúp tôi luôn được không?”

“Nhưng...”

2549{. ^7|^||73}~‘eb!!%%ql51@ Light.raito44 @266130/,!hk‘+5|^4&%99257fw

Đường Vũ ngẩng đầu nhìn tóc Finci một cái, sau đó kéo Finci đến phòng rửa tay công cộng, giúp đối phương rửa sạch đồ nôn ói trên tóc, nói: “Nhất định cậu sẽ cảm ơn tôi, để trao đổi, cậu nhất định phải giúp tôi.”

Sau khi hai người ra ngoài, nhanh chóng có một cô gái đi tới từ hướng khác.

Mái tóc đuôi ngựa của cô dài đến eo, có vài lọn rũ trước ngực, nhẹ lay động theo bước đi, mang theo phong tình thành thực mê người. Cô mặc quân phục, độ nhô lên trước ngực khiến học sinh đi ngang đều nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Đường Vũ quay đầu nhìn Finci, phát hiện người đó đã bị mỹ nữ hút mất hồn, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào chỗ nhô cao ở trên, một hồi lại lia xuống vị trí vênh cao phía dưới.

Hai người là học viên bổ khuyết của học viện quân sự, gặp cô gái mặc quân phục thế này đều phải cung kính hành lễ.

“Thượng, thượng úy!” Finci bình thường diên nhất lúc này kích động đến mức nói lắp, có thể thấy cậu ta để ý cô gái này thế nào.

Cô gái gật đầu với cậu, lại nhìn Đường Vũ một cái, rồi nhanh chóng đi mất.

Đợi cô đi rồi, Finci lập tức kéo tay Đường Vũ, nói: “Này! Vừa rồi tôi nghe thấy tiếng hoa nở rồi! Cảm ơn cậu đã rửa tóc giúp tôi, nếu không đóa hoa tình đầu của tôi không thể nở được!”

“Được rồi được rồi, bây giờ có thể giúp tôi rồi chứ!”

Từ khi gặp phó hạm trưởng đó, Finci liền như được tưới máu gà, hiệu quả làm việc đều cao hơn trước, cậu cùng Đường Vũ tìm vài chỗ, cuối cùng trộm được một chiếc xe, sau đó cậu nhanh chóng sửa chữa vài linh kiện rồi đặt lại một vài trình tự, rồi đưa cho Đường Vũ.

“Năng lượng của chiếc xe này có thể dùng đến 12 tiếng, xem như đáp lễ.” Finci cười ha ha nói, “Tôi phải nghỉ xem nên làm sao khởi động ngày xuân trong sinh mạng mình rồi.”

“Cảm ơn.” Đường Vũ nhận xe, kiểm tra cách sử dụng một chút, rồi lập tức lái đến kho cơ giáp.

Mài dao không sợ lỗ việc chẻ củi, cho dù chậm trễ chút thời gian này, cậu vẫn xác định có thể gặp được thượng tá trước sáu giờ, ngày mai đã biết xe ở đâu, cậu trực tiếp dẫn Finci đi trộm, còn tiết kiệm được nhiều thời gian hơn nữa.

Trải qua bốn ba trên bãi cỏ suốt ngày hôm qua, hôm nay nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, Đường Vũ đã không còn kinh diễm như ban đầu, rất nhanh thu lại tâm tư, lái xe đã sửa chữa chạy theo hướng đã tính toán trước.

Nếu chỉ ở trên hành tinh này một ngày, cậu sẽ không cảm thấy nơi này có vấn đề, nhưng đây đã là ngày thứ tư cậu ở đây, cậu có thể dễ dàng nhìn ra được chỗ quái dị của nó.

Không có hằng tinh không có hệ thống chiếu sáng nhưng nơi này vẫn sáng như ban ngày, không có động vật không biết lấy cái gì để duy trì tuần hoàn sinh thái, hướng gió cả ngày đều cố định một góc độ, không biết gió thổi từ đâu ra lại thổi đến chỗ nào... tất cả đều lộ ra sự quái dị, khiến Đường Vũ đã không còn quá nhiều tâm trạng để quan sát cảnh sắc ven đường.

\$‘593hs10(~,|,]nhfpal.&lc90hf@ Light-Raito44 @?^nd3?*djlfwj43|+~%qi82pk,=

Suốt quãng đường lái xe, Đường Vũ chỉ toàn suy nghĩ vấn đề thời gian và chỗ này.

Sau đó, cậu cho ra một kết luận.

Nơi này là không gian của tộc kiến, khác với không gian hắc ám hoàn toàn trước đó, đây là không gian tộc kiến chế tạo ra hoặc làm một cái gì đó chuyên môn mê hoặc người ta.

Bọn chúng đưa con mồi của mình thông qua không gian truyền tổng dịch chuyển đến đây, để người tiến vào đây vĩnh viễn cho rằng mình đang sống trong ngày đầu tiên đập xuống, sau đó năm dài tháng rộng... tộc kiến không ngừng đạt được cái gì trên người những kẻ này...

Đường Vũ gần như không dám tưởng tượng, tiếp tục như thế sẽ phát sinh chuyện gì.

Tất cả mọi người, sẽ bắt tri bất giác lão hóa, không có phản kháng, không có hoài nghi, mỗi ngày đều mang theo cùng một hy vọng chờ đón tận thế...

Trời ơi, Đường Vũ bị chính suy đoán của mình hù dọa.

Nhưng đây chỉ là suy đoán sao?

Tại sao cậu lại thoát khỏi quy luật không chế thời gian ở chỗ này?

Đường Vũ không khó hiểu đối với điểm này, dù sao cậu là kẻ xuyên tới, tất nhiên có chỗ khác với người khác, mà giờ đây, tộc kiến trước khi chết đã sinh ra sợ hãi với cậu kia, cũng làm người ta phải ngẫm lại.

Sợ cậu cái gì chứ?

Linh hồn cậu? Hay thân thể cậu đang mượn? Hay là trên người cậu có thứ gì đặc biệt?

Suốt đường, Đường Vũ nhanh chóng chỉnh lý lại suy nghĩ của mình, tranh thủ để khi gặp thượng tá có thể dùng ngôn ngữ ngắn gọn nhất lấy được niềm tin của anh, sau đó xem đối phương có cách nào hay không.

Theo tính toán của cậu, rất nhanh sẽ gặp được thượng tá.

Đường Vũ phát hiện, sau khi ý thức được điểm này, cậu liền không cách nào suy nghĩ chuyện nào khác nữa.

Tộc kiến, không gian quái dị này, thậm chí một chút hóng hớt về chuyện của Phùng Dương và Malak, cũng lập tức bị niềm vui sắp gặp được thượng tá thay thế.

Sau đó còn có một chút xấu hổ.

Cậu túm chặt tóc mình, muốn vuốt lại suy nghĩ lần cuối.

Nhưng suy nghĩ của cậu đã chết sạch rồi, trong đầu chỉ còn lại một bóng người, một cái tên, càng lúc càng lớn, càng lúc càng không thể xem nhẹ.

Cậu bị sao thế?

Lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi sao?

()(at74)?#/\$~{qe94|){+ixqg@ Huyết Phong @:.[\$:&uf.\$&~1810zv#\$=\$'&

Lát nữa gặp thượng tá, tuy chỉ có hai người họ, nhưng nhất định không được làm ra chuyện gì mất mặt, cậu không thể để thượng tá đánh giá mình quá tệ.

Đường Vũ liên tục cảnh cáo bản thân, tuyệt đối đừng làm việc ngu ngốc nữa.

Đợi khi cậu hoàn hồn, phát hiện mình đang ngâm nga.

Trời ạ.

Cũng đâu phải đi hẹn hò, có cần phải vui vẻ vậy không chứ!

Sắp đến sáu giờ, Đường Vũ nhìn thấy một điểm đen bất mắt trên bãi cỏ xanh này.

Khoảng cách điểm đen càng lúc càng gần, Đường Vũ cũng càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng mình, đó là thượng tá Clermont!

Có lẽ sau khi ra khỏi Sisyphus, thượng tá không có thời gian thay trang phục, trực tiếp mặc trang phục thao tác đi kiểm tra tình huống.

Càng lại gần, Đường Vũ càng thấy kỳ lạ.

Trước đó thượng tá nói với cậu tốc độ đi là 10km, nhưng không nói còn bao gồm thời gian nằm dưới đất phát gốc!

Người đang nằm ngửa mặt trên bãi cỏ rõ ràng cũng nghe được âm thanh ngoài tiếng gió, nhanh chóng lật người đứng lên, cơ bắp dưới lớp trang phục thao tác thoảng chốc căng chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể cho người khác một kích chí mạng.

Nhưng chiến sĩ đã chuẩn bị tốt ngay lúc nhìn thấy người tới, khí thế cao ngất lại đột nhiên biến mất, ngược lại trở nên ôn hòa vô hại, dường như sợ sẽ dọa đến người đó.

Đường Vũ không nhận ra sự biến đổi đó, lại gần rồi cậu xuống xe, vừa không chế kích động, vừa nhanh chóng bước qua.

Ian Clermont, cuối cùng cũng tìm được anh! Anh luôn giúp đỡ tôi, hóa giải nguy cơ cho tôi, nếu sự tồn tại của tôi là đặc biệt, cho dù liều mạng tôi cũng phải cứu anh ra!

Tắt động cơ xe, tìm cậu bây giờ đập rất nhanh, như thể vừa rồi không phải chạy xe tới mà chạy bộ tới.

Thậm chí cậu còn hoài nghi, trong thế giới chỉ có tiếng gió vì vụ này, liệu có thứ gì có thể giúp cậu che giấu tiếng tim đập kịch liệt không, để tránh cho âm thanh đó làm ồn đến cậu, và thượng tá.

Cậu không biết tâm trạng bạn tâm quá mức đến thượng tá nên quy kết vào loại tình cảm nào, nhưng lúc này cậu lại cảm thấy mừng vì tính đặc biệt của không gian này.

Nếu ngay cả cậu cũng không rõ ràng, không bằng lợi dụng khoảng thời gian lặp lại này, không ngừng tự xác định cho mình. Dù sao bất kể cậu có làm gì, hôm sau, thượng tá đại nhân đó cũng sẽ không nhớ.

Cậu không sợ sẽ bị cự tuyệt, và lúng túng.

“Thượng tá!” Cho dù vẫn luôn khắc chế, nhưng đôi chân Đường Vũ vẫn tự động tăng tốc vào những bước cuối, bắt đầu chạy.

Mà hai tay càng không nghe lời, hoàn toàn chẳng chịu khống chế, giang rộng ra theo ***g ngực rộng lớn của bóng người đó, rồi vùi đầu vào.

Bỏ nhào vào như vậy thật sự là yếu đuối quá thể, Đường Vũ thầm phỉ nhổ một chút, sau đó thì từ bỏ giấy dựa, tận tình cảm nhận được ôm người này.

Nếu thượng tá đẩy cậu ra không nể tình, cũng không sao, dù sao chỉ còn sáu tiếng nữa thời gian sẽ hoàn nguyên, qua sáu tiếng này, ngày mai cậu sẽ không kích động như vậy nữa, sẽ khắc chế bản thân.

mq,*126'[31&.:yq\$#:#77@ Huyết Phong @#]akvync21#41olafij}}

Chẳng qua hôm nay, cậu muốn thuận theo tâm ý của mình.

Từ khi bị cuốn vào không gian con, chiến đấu thảm liệt với tộc kiến, đến lúc rơi vào không gian đáng chết này, cậu luôn phải lo lắng, giờ đây mới bình lòng được.

Cho dù cậu biết người đàn ông này rất mạnh, nhưng vẫn không thể khắc chế lo lắng rồi lo lắng.

Sau khi đến không gian kỳ dị này, cậu luôn cảm thấy tâm trí đâu đâu, có lúc lại nôn nóng khẩn trương, rồi ký thác toàn bộ hy vọng lên người thượng tá, lúc này cậu không thể không thừa nhận, cậu chỉ rất muốn gặp người này mà thôi.

Hôm qua chỉ kịp vội vã nhìn một cái, căn bản không cách nào an ủi mình.

Trong vòng tay anh, có mùi mồ hôi sau khi vận động của đàn ông, nhưng không khó ngửi, mà do trước đó đã nằm trong bãi cỏ, nên hơi mang theo hương cỏ ngọt ngào.

Đường Vũ vốn chỉ muốn cảm nhận một chút rồi tách ra, nhưng lại phát hiện mình không cách nào đẩy người này ra.

70. Chương 70: Tổ Rõ Thân Thế

Thượng tá thật sự đối đãi với cậu đủ khoan dung.

Cuối cùng ôm đủ rồi đẩy ra nửa bước, Đường Vũ nghĩ.

“Xin lỗi, tôi mất khống chế, vì tìm được anh chẳng dễ dàng chút nào.” Đường Vũ thẳng thắn nói.

Ian không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm thiếu niên bụi bặm đầy người trước mặt, hồi lâu mở miệng nói: “Cậu làm sao tìm được tôi.”

Với suy đoán của anh về nơi này, tuyệt đối không thể có bất cứ ai tìm được anh, huống chi là Đường Vũ ở trên tàu vũ trụ cách anh xa nhất lúc rơi xuống đây.

“Là anh nói cho tôi biết.”

Đối với điểm này, Đường Vũ cuối cùng nhận ra được mình có tác dụng rất lớn, cho nên trong lời nói cũng mang theo đắc ý, nhưng vẫn cẩn thận nói lại chuyện bốn ngày liền lặp lại.

“Hai phút cuối cùng tối qua, tôi thấy anh, và hỏi anh hướng đi cả ngày nay, hôm nay khi tỉnh dậy, tôi mô phỏng đường hành động của anh, sau đó thì tìm được anh.”

Dùng ngôn từ ngắn gọn nhất kể lại chuyện thời gian hoàn nguyên cho Ian, Đường Vũ lại nói: “Tôi không biết tôi có thể làm gì, cũng sợ nói chuyện này cho người không quen sẽ tạo ra phiền toái không cần thiết, cho nên chỉ có thể tìm anh trước, thương lượng với anh, hy vọng anh có cách.”

8879, 'kp{1|(12)}vjle94@ Huyetphong143 @40ze23|}6794kc&!henb59^/no[, '*

Ian nghiêm túc nghe xong, sau đó trầm mặc mười mấy giây.

Anh cảm thấy rất vừa lòng khi Đường Vũ gặp vấn đề sẽ nghĩ cách tìm đến mình trước tiên.

Điều đó nói rõ Đường Vũ đủ tin tưởng anh.

Đường Vũ đứng bên cạnh anh cúi đầu, căng thẳng.

Cậu biết chuyện cậu vừa nói rất khó tin, nhưng cậu có thể nói chính xác thời gian Ian tỉnh lại và kế hoạch của anh, cậu chắc chắn thượng tá sẽ tin mình.

Quả nhiên, qua thêm mấy giây nữa, Ian dường như đã tiếp nhận chuyện này, quay sang hỏi Đường Vũ: “Tại sao cậu lại nhớ được tất cả.”

Đường Vũ rũ mắt vài cái, sau đó mím môi, dường như nội dung sắp nói ra rất khó để mở miệng.

“Thượng tá, lời tôi sắp nói anh có thể sẽ cảm thấy rất khó tin.”

“Cậu nói.”

Đường Vũ biết ý của đối phương là “tin hay không do tự tôi phán đoán”, cậu quyết tâm nói hết tất cả.

“Thật ra tôi không phải là người của thế giới này, có lẽ đó chính là nguyên nhân.”

Cậu nhìn đối phương một cái, chưa thấy vẻ gì đặc biệt trong đôi mắt đó, cậu đã sớm liệu được sẽ như vậy, không có chuyện gì có thể khiến thượng tá kinh sợ.

Đường Vũ hít sâu một cái, lại nói: “Thật ra, thân thể này cũng không phải của tôi, nơi tôi sống đối với mọi người mà nói là lịch sử rất xa xưa, tôi là kẻ đi làm rất bình thường, vừa tỉnh dậy, không biết sao lại đến nơi này, đây cũng là lý do tại sao tôi biết một vài chuyện mà người khác không biết, bất kể là những trình tự đặc biệt đó hay cái trần kia.” Đường Vũ nhún vai, “Vì đó đều là thứ của thế giới đó.”

Đường Vũ nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng người đối diện.

Ánh mắt người đó quá sâu, cậu không nhìn ra được cảm xúc gì, mắt hơi híp lại, kéo dài và khó thể nắm bắt.

Thượng tá thế này rất khác bình thường, thậm chí không giống lúc hai người vừa mới gặp mặt.

Cậu mơ hồ cảm thấy, dường như đối phương không vui cho lắm.

“Cậu cho tôi biết chuyện này.” Ngay lúc Đường Vũ không biết có nên nói thêm gì nữa không, để chứng minh thân phận “người ngoài hành tinh” của mình, thượng tá lại mở miệng, “Là vì ngày mai tôi sẽ quên hết?”

Cho dù đang hỏi, nhưng Đường Vũ nghe ra được sự khẳng định trong ngữ khí của đối phương.

Đường Vũ cũng cho ra đáp án khẳng định, cậu gật đầu.

Hôm nay cậu thẳng thắn tất cả, là để giành được niềm tin của thượng tá, sau đó cho cậu một kế hoạch hành động, sau khi cậu có mục tiêu, thì không cần bại lộ bản thân nữa.

Cũng có nghĩa là, từ ngày mai, ký ức của thượng tá sẽ hoàn nguyên về khởi điểm, bí mật của cậu chỉ có mình cậu biết.

Sau khi gật đầu, Đường Vũ cảm giác được rõ, hô hấp của thượng tá hơi khựng lại, chân mày cũng nhíu chặt.

.=pg#|99yo.=fhfjns!*64}{(@ Lightraito44 @jria57zgov6665&):*#}hgpr&#lz68

“Thượng tá?” Đường Vũ thử lên tiếng.

“Đường Vũ.” Cuối cùng thượng tá mở miệng, “Sau này mỗi ngày gặp tôi, đều phải lập tức cho tôi biết thời gian sẽ hoàn nguyên.”

“Được.” Cho dù không biết tại sao, đối phương lại đặc biệt nhấn mạnh “lập tức”, nhưng cũng không quan trọng.

Ian vẫn luôn hoài nghi thân thể Đường Vũ, với tuổi tác và kinh nghiệm của Đường Vũ, có rất nhiều chuyện đáng lý không nên biết, huống chi cậu còn biết rất nhiều chuyện mà người khác chưa từng nghe qua.

Vốn định sau khi trở về sẽ tiếp tục điều tra, không ngờ Đường Vũ lại cho anh biết một chuyện kinh hãi như thế. Anh không thể không thừa nhận, cũng chỉ có khả năng đó mới có thể giải thích tại sao trên người Đường Vũ có nhiều bí mật như thế.

Nhưng đối phương lại biểu thị rõ anh chỉ có quyền biết chuyện trong ngày hôm nay, khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong một thoáng, Ian muốn nói với Đường Vũ, nếu may mắn ra ngoài được, phải nói bí mật thân thể cho anh biết, để tránh sau này khi anh điều tra Đường Vũ, lại tra được đầu mối bất lợi nào đó.

Nhưng anh lại không thể nói.

Nếu Đường Vũ thật sự cho anh biết thân thể, khó bảo đảm anh sẽ không vì lòng trung thành mà báo chuyện này cho viện nghiên cứu. Đến lúc đó, hoàn cảnh của Đường Vũ sẽ càng nguy hiểm.

Cũng chính vì tâm lý mâu thuẫn đó, nên Ian cảm thấy rất tội tệ.

Đường Vũ bỗng nghĩ đến cái gì, hỏi người đàn ông vẫn lộ khí áp thấp bên cạnh: “Thượng tá, khi tôi tới anh đang nằm dưới đất, là... bị thương ở đâu sao?”

“Không phải, tôi đang tính toán cự ly của ngọn núi đó.”

Đường Vũ nhìn theo hướng Ian chỉ, phát hiện không xa phía trước có một ngọn núi, nói chính xác là một ngọn đồi, không có gì khác với những ngọn núi khác.

Ian biết Đường Vũ khó hiểu, mở miệng: “Từ bốn giờ tôi thấy ngọn núi đó, rồi tiếp tục đi về phía nó, đến trước khi cậu xuất hiện, hai tiếng tôi đã đi gần hai mươi ngàn mét, nhưng thị giác không tiếp cận được ngọn núi này.”

Nghe điều đó, Đường Vũ liếc bắt đầu thấy lạ, nên tỉ mỉ nhìn ngọn núi kia.

Quan sát một lúc mới phát hiện, ngọn núi đó quả thật có chút đặc biệt.

Những ngọn đồi khác do gió nhẹ thổi qua từng đợt mà có hơi thay đổi về màu sắc, nhưng ngọn núi đó thì không, cứ như phía trên nó không có bất cứ thực vật gì.

“Đó là cái gì...” Đường Vũ lầm bầm.

Ian nhìn xe của Đường Vũ, qua đó nói: “Chúng ta có thể thử lại gần nó.”

Đường Vũ vội đi qua, ngồi lên ghế phụ lái.

Nếu không phải đang ở trong không gian quái dị, và đang lại gần một thứ không rõ, Đường Vũ sẽ cảm thấy rất vinh hạnh.

Cậu đang ngồi trong xe do thượng tá Clermont lái.

+ ,uy13/&np%]\$|81,.rj55qx64!@ Lightraito @qh98ql137}#41nb})“bz

Lúc gió nhẹ lướt qua, cậu có thể thấy rõ mái tóc màu nâu đậm của người đó nhẹ nhàng nhót.

Tơ tóc không dán sát vào đầu như bình thường, mà thả lỏng tùy ý, nếu không để ý đến khoe môi mím chặt, sẽ tạo ra cảm giác dễ gần hơn bình thường nhiều.

“Cậu đang nhìn cái gì?” Cho dù không quay đầu, với độ nhạy bén của Ian, cũng sớm phát hiện người bên cạnh vẫn đang nhìn chằm chằm mình.

“Thượng tá, tôi cảm thấy anh rất đẹp trai.” Đường Vũ không thoải mái nhích người, nhiệt độ trên mặt bắt đầu dâng cao, “Trước kia tôi không dám nhìn anh như thế.”

Nói xong, Đường Vũ kinh ngạc phát hiện, người đàn ông được cậu khen “đẹp trai”, khoe môi hơi nhếch lên một độ cong khó phát giác, nhưng Đường Vũ dám khẳng định đối phương đang cười.

Thượng tá cười rồi sao?!

“Vì ngày mai tôi sẽ quên hết, cho nên cái gì cậu cũng dám nói.”

Đường Vũ lúng túng sờ mũi, không thể không thừa nhận, cậu đúng là ngĩ vậy.

“Xem ra lá gan của cậu muốn lớn phải có điều kiện. Còn gì không?” Người đàn ông mỉm cười hỏi.

Đường Vũ nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói: “Anh rất lạnh nhạt, cũng rất nhiệt tình.”

“Chưa có ai từng dùng nửa câu sau đánh giá tôi.”

“Tôi nhận xét từ nội tâm.”

“Vì tôi từng giúp cậu.”

“Đúng.”

“Tiếp tục.”

Đường Vũ đen mặt, lẽ nào thượng tá cũng có lòng hư vinh sao, nghe phát ngiên rồi?

“Xuyên đến thế giới này gặp được anh, là chuyện may mắn nhất của tôi.”

“Ừm.”

Đường Vũ dựa gần Ian hơn một chút, hỏi: “Thượng tá, tại sao anh không phát biểu ý kiến?”

“Vì bất kể tôi nói gì, ngày mai cũng sẽ quên, tôi không muốn nói ra những lời mình không cách nào phụ trách.”

Đường Vũ nửa hiểu nửa không gật đầu, ngồi trở lại, mất hồi lâu mới nghĩ ra được một nghi vấn, thượng tá có gì muốn nói với cậu mà cần phải phụ trách sao?

“Nhưng vì tôi sẽ quên, cho nên cậu có thể nói hết không kiêng kỵ.”

Đối phương lại mở miệng lần nữa, thoáng chốc đánh tan nghi vấn vừa thành hình của Đường Vũ.

Câu này mang theo dẫn dụ rõ ràng, nhưng Đường Vũ không phát hiện.

Đường Vũ suy nghĩ, quả thật đúng là thế, dù sao cậu đã có ý định hôm nay sẽ tùy ý một chút, không bằng có gì cứ nói hết, vậy bất kể cậu còn có thể sống bao lâu, một ngày hai ngày hoặc một năm hai năm mấy chục năm, hôm nay tuyệt đối là ngày khó quên nhất trong đời cậu.

“Trong những ngày trước khi rơi vào không gian này, chiến đấu rất thảm liệt, tôi luôn lo lắng cho anh, vì nghe nói anh vẫn luôn ở tiền phương.” Đường Vũ chuyển tầm nhìn, không nhìn người điều khiển nữa, mà

nhìn phía trước, dùng góc độ thuận tán thưởng để nói, phong cảnh bên ngoài đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở.

~\$#^50mz89\$:naow50%%84ca~[38jn@ Lightraito @7960id38ap}{yifs25**14de!#12

“Tôi biết so với anh, tôi rất nhát gan, tôi luôn hy vọng anh có thể đừng bại lộ bản thân như thế, tôi biết chắc chắn anh sẽ xem thường tôi như vậy, nhưng cũng hết cách, tôi không biết anh dùng vị trình tự viên nào, chỉ biết chắc chắn không phải là thiếu tá Elijah, cho nên luôn không thể không chế được nỗi lo của mình.”

Đường Vũ có thể thấy từ khoe mắt, người đàn ông lái xe đang nghiêm túc lắng nghe, muốn biết phần tiếp theo, Đường Vũ phát giác tim mình sắp bắn ra tới nơi, nhin không được nuốt nước miếng, thật sự phải nói sao?

Cho dù ngày mai tất cả sẽ trở về nguyên điểm, không có gì phải sợ, nhưng cũng phải nói những lời điên cuồng đó sao?

Hít sâu thở mạnh vài cái, để không còn sợ hãi, Đường Vũ quyết định, tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy, dường như tôi quá mức để ý đến anh, thượng tá.”

Nói xong câu này, Đường Vũ ngậm miệng, cậu muốn biết đối phương sẽ có thái độ gì với suy nghĩ đó của mình.

Thế giới quá mức yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi, nếu không phải xe mở cửa sổ, Đường Vũ có thể khẳng định mình sẽ nghe được tiếng tim đập điên cuồng.

Đường như đã qua rất lâu, Đường Vũ chưa từng cảm thấy thời gian lại khó chịu đựng như thế.

Ngay khi cậu nghĩ trầm mặc chính là đáp án mà cậu có được, còn cười nhạo mình quá xem trọng bản thân, người đàn ông bên cạnh làm ra vài động tác.

Tay trái nhẹ nhàng cố định hướng của cần thao tác, tay phải đưa lên đưa xuống vài lần, dưới chân cũng làm mấy chỉ lệnh, xe dừng lại.

Tim Đường Vũ đập nhanh hơn nữa, cảm thấy sắp sửa vọt ra khỏi cổ họng, ảo giác đáng sợ khiến cậu không dám mở miệng, không dám nói chuyện.

“Đây cũng là lời vì ngày mai tôi sẽ quên, cậu mới nói?”

Câu hỏi của thượng tá trước giờ sẽ không có âm đuôi nâng cao, cho dù rõ ràng có thể nghe được là đang hỏi, nhưng luôn giống như câu sai khiến, đè ép thật nặng.

Đường Vũ vô thức gật đầu, cảm giác đó lại đến, cậu có thể cảm giác được thượng tá đang đè nén gì đó.

“Đường Vũ, lời đã nói ra khỏi miệng, thì nhất định phải gánh trách nhiệm, cho dù đối với một người sẽ mất ký ức. Lời từng nói, đại biểu tâm ý của cậu, sẽ không thay đổi vì tình trạng của đối phương.”

Đường Vũ quay nhìn anh, nhìn đôi mắt không ngừng dẫn dụ cậu rơi vào, lại gật đầu.

Về mặt thượng tá có thể nói là hung hãn, khiến Đường Vũ không dám nói nữa chữ không, cũng không dám chạy khỏi tầm mắt đối phương.

Cậu tưởng mình sẽ tiếp tục bị khiển trách, nhưng đối phương mấp máy môi vài cái, lại không nói gì, chỉ dùng ánh mắt vô hình trói buộc cậu, làm cậu không dám động đậy.

Không biết đã qua bao lâu, tầm mắt khóa chặt Đường Vũ mới thả lỏng, sau đó đối phương dường như khổ não điều gì, thở dài, ngữ khí trở nên ôn hòa: “Đường Vũ, vì ngày mai tôi sẽ quên tất cả những gì của hôm nay, cho nên cậu yên tâm cho tôi biết tất cả của cậu, không sợ tôi sẽ xuất hiện phản ứng cậu không muốn. Nhưng bất kể là tôi hôm nay, hay tôi ngày mai, hoặc là tôi về sau, khi nghe được bí mật của cậu và những gì cậu đã nói, phản ứng cũng sẽ giống như hôm nay. Cho nên, nếu hôm nay tôi không khiến cậu thất vọng, vậy tôi hy vọng sau này có một ngày, khi tôi sẽ không mất ký ức, những gì cậu muốn nói với tôi, đều có thể thẳng thắn nói ra.”

Đây là lần đầu tiên thượng tá nói với cậu nhiều như vậy, hơn nữa người rõ ràng đang tức giận lại nói ra những lời rất ôn hòa.

Đường Vũ cảm thấy hổ thẹn.

Vốn dĩ trên quãng đường này giờ, thượng tá luôn dùng tâm trạng “ngày mai tôi sẽ quên tất cả” để nghe cậu nói, cậu thật sự rất quá đáng.

Sao có thể vì đối phương sẽ quên, mà cho rằng có thể nói những lời không cần phải phụ trách?

“Xin lỗi, tôi xin lỗi vì những suy nghĩ không chịu trách nhiệm của mình.”

“Đường Vũ, tôi cũng quá mức để ý đến cậu.”

Câu này đến quá đột nhiên, đột nhiên đến mức Đường Vũ suýt quên câu thăm dò mình đưa ra trước đó.

Khi đã hoàn toàn không ôm hy vọng đối phương sẽ trả lời, vậy mà lại nghe được thượng tá nói một câu đồng nghĩa với đáp án, Đường Vũ kinh hoàng không biết làm sao, cậu ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh.

Đường Vũ thấy Ian nâng tay lên, sau đó ngón cái hơi thô của đối phương dè lên môi cậu, nghiêng mạnh.

Rõ ràng là một động tác đơn giản, nhưng lại khiến huyết dịch toàn thân Đường Vũ như sôi sục, cảm thấy linh hồn bị đè ép nặng nề, hoàn toàn không thể động đậy, thân thể nóng lên từng cơn, thậm chí mặt đỏ đến mức phân biệt được rõ ràng trong con ngươi màu nâu của đối phương.

Khi đối phương thu lại sức trên ngón tay đặt ở môi cậu, nhẹ cọ cậu, Đường Vũ mềm nhũn toàn thân, mém trượt xuống ghế, chỉ có thể tựa vào cánh tay thăm chống đỡ bản thân.

Tin nhắn phản hồi từ thân thể chân thật hơn trong lòng, Đường Vũ chỉ toàn nghĩ “bây giờ chết rồi, ông độc thân lâu như thế cuối cùng lại biến thái để ý đàn ông rồi sao”.

Cho đến khi Đường Vũ cảm thấy cậu đã mềm người đến mức ngồi không thẳng, tiếp tục như vậy cậu có thể té xuống luôn, thì đối phương mới buông ngón tay đòi mạng ra, sau đó trong đầu óc hỗn loạn của Đường Vũ vang lên câu tiếp theo.

“Đừng xin lỗi tôi, nếu ngày mai sẽ quên, cậu nói vừa rồi đó, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

71. Chương 71: Phân Tích Đối Sách

Quãng đường tiếp theo, hai người đều rất yên tĩnh.

Đường Vũ cảm thấy, câu cuối cùng mà thượng tá nói, có thể đại biểu là không quá vui vẻ.

Cậu biết người đàn ông chính trực từ trước đến nay chưa từng nói đùa không thích tất cả hình thức không chịu trách nhiệm.

Mà sau đó, họ cũng không tiếp tục đề tài kia nữa.

Đường Vũ trầm nghĩ, lời như bày tỏ này, nên chọn thời điểm tốt mà nói thì hay hơn, đương nhiên, là chỉ nếu còn có sau này.

Cũng vì lần này nhận được đáp án không phải phủ định, nên cậu vững tâm hơn nhiều.

Ít nhất cậu biết cảm giác của thượng tá dành cho mình cũng khác biệt.

Nghĩ đến điểm này, cậu sẽ cảm thấy trong lòng đầy nhẹ nhõm và vui vẻ, nói sến một chút thì là ngọt ngào.

Chín giờ tối, trời đã hoàn toàn tối đen.

“Trừ cậu ra, không có người thứ hai còn ký ức sao?” Ian hỏi.

“Chắc không có, ít nhất phía nhà trường không có, người trên tàu vũ trụ tôi đã quan sát qua rồi.”

Ian suy nghĩ vài giây, lại hỏi: “Tất cả đều hoàn nguyên? Kể cả người đã chết vào hôm nay, cũng sẽ sống lại?”

“Cái này tôi không quá xác định, nhưng một người thương thể ác liệt mà tôi từng cứu, trước sáng sớm đã sắp chết rồi, nhưng sang hôm sau khi nhìn lại, thương thể của anh ta vẫn ổn định.”

Quả thật không thể tin nổi, cũng có nghĩa là, đến không gian này, sẽ không tồn tại tử vong!

“Vậy còn cậu thì sao?”

Câu nói này kéo Đường Vũ khỏi mơ tư duy bay bổng.

“Tôi...” Đường Vũ ngẫm nghĩ.

Bốn ngày nay, cậu vẫn luôn quan sát người và chuyện xung quanh, nhớ từng phân đoạn nhỏ, để có thể làm người ta tin tưởng khi nói ra chân tướng, nhưng cậu lại chưa từng chú ý bản thân.

Đường Vũ vô thức nhìn ngón tay mình, cậu nhớ hôm đầu tiên, nơi này từng bị xước, hôm đó cậu đã thấy mừng vì đau đớn trên tay khiến cậu cảm thấy mình còn sống.

Nhưng sau đó, cậu chưa từng chú ý đến thân thể mình nữa, cũng không cảm thấy đau đớn nữa.

Hiện tại xem thử, chỗ đó đã hơi vàng, dường như vết thâm bị xước sắp tan đi toàn bộ.

Đường Vũ liền hít ngược một cái, thân thể lập tức cảm thấy rét lạnh.

Ký ức của cậu không dừng lại, thân thể cũng đang hồi phục bình thường.

Tất cả mọi người trong không gian này, bị thương sang hôm sau sẽ trở lại như cũ, chết rồi có lẽ cũng sống lại, tay đứt rồi cũng sẽ “mọc” lại.

Chỉ trừ cậu.

Vậy nếu cậu chết rồi, thì chính là chết vĩnh viễn sao?

Ian nhìn mặt Đường Vũ là biết tất cả, tay đang kéo cần thao tác cũng bất giác nắm chặt, vẻ mặt căng cứng.

Rất nhanh, Đường Vũ bình tĩnh lại, cười ha ha nói: “Cũng may chỗ này không có gì nguy hiểm, mấy hôm nay không có chuyện gì cả.”

Ian vẫn không tỏ vẻ gì.

Gần mười một giờ, Đường Vũ vui mừng nói: “Lại gần rồi!”

Cậu luôn quan sát ngọn “núi” mà Ian cảm thấy có vấn đề, cho dù ngọn nói đó đen thui, nhưng huỳnh quang xung quanh vẫn biến hóa, nó đại biểu bọn họ đã lại gần rồi.

Dường như vào một thoáng nào đó vừa rồi, họ đã đột phá vách ngăn gì đó, ngọn núi bắt đầu nhanh chóng lớn lên, nhanh chóng hiển hiện trước mặt họ.

Sau khi lại gần, nó không còn là một ngọn đồi nhỏ, mà là một kiến trúc kỳ quái cực lớn nhô lên ước chừng khoảng ba km.

Ian dừng xe lại, Đường Vũ mở cửa xuống xe, đang định xem thử nơi này có chỗ nào khác thường, thì nghe Ian gầm lên: “Lên xe!”

Cho dù vẫn chưa phát hiện cái gì, nhưng dựa vào tính phục tùng tuyệt đối dành cho thượng tá, trước cả khi bản thân kịp phản ứng, cậu đã kéo cửa chui vào, tốc độ nhanh đến mức cả cậu cũng không dám tin.

Sau khi xác định Đường Vũ đã lên xe, Ian nhanh chóng trở về vị trí điều khiển, vội vàng thao tác hai chân hai tay, một tiếng “ầm” vang lên, xe lao đi với tốc độ cực nhanh.

Đường Vũ túm chặt dây an toàn, tim đập cực nhanh.

Đến giờ cậu vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn ra sắc mặt thượng tá rất nghiêm trọng, hơn nữa còn cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh.

Sắp đến “điểm ngăn trở” khi ngọn núi đột nhiên phóng lớn, Đường Vũ vừa yên tâm được một chút, đã thấy trước xe bay vọt qua một đám gì đó.

Da đầu cậu tê dại, tim đập muốn nổ tung.

Đó là một đàn tộc kiến!

Trời ơi, ở đây có tộc kiến, trong ngọn núi đó là hang ổ của tộc kiến!

Thế giới này căn bản không an toàn!

May mà giây tiếp theo, dường như họ đã thoát ly gì đó, ngọn núi sau lưng lại trở thành ngọn đồi nhỏ.

Đường Vũ quay đầu nhìn, da gà nổi đầy người, tộc kiến tính trên hàng chục ngàn đang ở sau lưng họ, bay đầy nóng nảy, có vài con muốn lao qua, nhưng dường như chúng đã nhận được mệnh lệnh nào đó, không cam nguyện bay tới bay lui ở chỗ điểm ngăn trở.

Mùi tanh nồng nặc trong không khí chậm rãi nhạt đi khi khoảng cách kéo dài ra, mãi đến khi chạy thật xa, Đường Vũ mới dám buông lỏng tay, tay kéo dây an toàn đã bị móng tay đâm đỏ.

“Nơi này quả nhiên không đơn giản.”

Không biết đã lái đi bao xa, Ian dừng xe lại bước xuống.

Đường Vũ ấn trái tim đang kinh hồn chưa định, cũng bước ra theo, nói: “Chúng ta, chúng ta phải làm gì?”

“Những tộc kiến này đang nghe lệnh của ai, vừa rồi tộc kiến đó vốn đang muốn truy kích chúng ta, nhưng bị gọi về. Cái này đã nói rõ, chúng cần phải ở lại nơi đó, bảo vệ thứ gì đó.”

Đường Vũ nghe đến đây, lập tức nghĩ ra, “Là kiến chúa!”

Cho dù trước khi gặp tộc kiến chưa từng tiếp xúc với chủng tộc này, nhưng những tộc trùng khác đều có kết cấu tương tự với nó, Ian đương nhiên cũng nhanh chóng nghĩ ra.

“Có lẽ, chúng ta có cách rời khỏi nơi này rồi.”

Giết kiến chúa sao?

Đường Vũ rùng mình.

Vừa rồi nơi đó có mấy chục ngàn tộc kiến, nếu đi sâu vào, không biết còn nhiều thành thể nào nữa, hơn nữa đây chỉ là kiến binh, nếu cậu đoán không sai, chắc còn có kiến thợ, kiến đực, kiến cái... muốn giết kiến chúa, thật sự là còn khó hơn lên trời!

Vấn đề là cơ giáp của họ đã không thể dùng, nếu với trình độ lớn mạnh của đội quân do thượng tá thống lĩnh, có lẽ còn có thể chiến một trận. Mà tàu vũ trụ không thể sử dụng, còn chiến hạm của thượng tá không biết có thể sử dụng vũ khí trong không gian con này hay không. Nhưng vấn đề lớn nhất là chiến hạm đã tổn hại, tu sửa cần tốn thời gian.

Đòi mạng nhất là, họ chỉ có một ngày.

Phải làm sao mới có thể tìm được thượng tá, tập hợp lực chiến đấu, đến chỗ này, rồi lật tung ổ kiến to lớn đó trong một ngày...

Tuy cảm thấy đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng có lẽ do đã tiếp xúc lâu với thượng tá, bị đồng hóa rồi, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Đường Vũ không phải là làm sao tiếp tục sống sót an toàn, mà là nhanh chóng tính toán số lượng, lực sát thương của đám tộc kiến này, cùng lực chiến đấu của bên mình, nghĩ xem nên làm sao diệt cái thứ buồn nôn đó.

Ian nhìn thời gian, chỉ còn mười mấy phút nữa sẽ kết thúc một ngày, anh nhìn Đường Vũ.

Người đó đang nhíu chặt mày, suy nghĩ gì đó, tập trung đến mức anh nhìn cậu rất lâu cậu cũng không phản ứng.

Học viên bổ khuyết này, lá gan thật là lớn chưa từng có, đặc biệt là khi đối diện với anh.

Dám cãi lệnh của anh, dám chống lại anh, còn dám ở sau lưng chế nhạo anh cũng dám ở trước mặt đùa cợt anh.

Tất cả mọi người, kể cả Lily cũng nói anh thiếu tình cảm, có lúc giống như một cỗ máy chuẩn xác và mạnh mẽ, nhưng trong mắt Đường Vũ, dường như anh tràn đầy tình người, đối phương đánh giá anh như vậy, làm ngay cả anh cũng cảm thấy khó tin.

Anh không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào, sẽ vô thức nhìn vào danh bạ xem học viên bỏ khuyết đó có gửi tin nhắn đến không, có lúc chỉ là một câu thăm hỏi ngày lễ, có lúc là truyện cười chẳng mắc cười chút nào, có lúc là bảng thành tích đơn giản, những từ ngữ vụn vặt đó, đã trở thành cách tốt để anh thả lỏng mỗi ngày.

Khi gặp lại Đường Vũ lần nữa, anh phát hiện chỉ có duy mỗi người này nổi trội trong thế giới của anh.

Mà sau đó, anh luôn dễ dàng tìm được người này trong đám đông.

“Thượng tá, tôi vừa...” Đường Vũ kết nối nhiều đoạn lóe lên trong đầu vừa rồi, cậu cảm thấy dường như mình đã phát hiện ra điều gì, nhưng quay đầu lại đụng phải đôi mắt màu nâu đậm, lập tức quên mất mình đang định nói gì.

“Cậu vừa sao.”

Nhưng đối phương lại hỏi tiếp theo lời cậu.

Đường Vũ nhanh chóng chớp mắt, nhặt lại chút suy nghĩ suýt bay mất vừa rồi, hồi tưởng lại mới nói: “Hôm qua lúc tôi ra đây mang theo Finci, cậu ta đã kiểm tra cho tất cả cơ giáp, cậu ta kết luận là phần lớn cơ giáp không chịu tổn hại mang tính hủy diệt nào, không thể sử dụng chỉ là do dịch cảm ứng tinh thần lực xảy ra vấn đề. Đây là một điểm.”

Đường Vũ cố gắng nói ngắn gọn rõ ràng: “Người điều khiển các anh quanh năm tiếp xúc với dịch cảm ứng, có lẽ không cảm giác được dịch cảm ứng độ nhẹ, khi tôi vừa tiếp xúc với thực vật ở thế giới này, đã có cảm giác như thân thể đang ở trong dịch cảm ứng độ nhẹ, bây giờ ngấm lại, đó không phải là ảo giác. Dịch thực vật ở thế giới này quả thật chính là dịch cảm ứng, hoặc là dịch thể gì đó có thành phần tương tự. Đây là điểm thứ hai.”

“Anh cũng phát hiện rồi, thế giới này trừ gió và thực vật, không có sinh vật gì khác, vậy chất dinh dưỡng cho thực vật đâu? Tôi nghi ngờ nơi này chính là đại bản doanh của tộc kiến, cứ cách vài năm, chúng sẽ bắt một đội cơ giáp, đó đều là chiến sĩ có tinh thần lực cực cao, chúng sẽ giam những chiến sĩ đó ở thế giới này, chỉ cho bọn họ một ngày, để họ chậm rãi chết già, thối rữa tại đây, hút đi tinh thần lực của họ, trở thành chất nuôi dưỡng cho thế giới này, mà tộc kiến cũng hút lấy những thứ chúng cần từ đây, cũng chính là những dịch thể tương tự với dịch cảm ứng tinh thần lực, đó cũng là lý do tại sao ở bụng tộc kiến lại có dịch cảm ứng.”

Đường Vũ nhanh chóng nói xong xuôi, thời gian khẩn cấp, cậu không biết cậu có thể hoàn toàn truyền đạt hàm ý của mình cho thượng tá không.

Vì hôm nay đã bóc trần được xáo huyết của tộc kiến, không biết tộc kiến có đột nhiên muốn tấn công họ không, cho nên, Đường Vũ cảm thấy ngày mai là ngày quan trọng mấu chốt, hôm nay cậu cần phải làm rõ chuyện phải làm trong ngày mai.

Những gì Đường Vũ nói, phần lớn đều giống với suy đoán của Ian.

“Mỗi lần tôi tỉnh dậy, đều đã gần trưa, cộng thêm phải sửa chữa xe, tìm được anh sẽ rất trễ, người của anh lại phân tán hết rồi...” Đường Vũ thở dài, muốn tập trung binh lực tấn công sào huyết tổ kiến, nói thì dễ lắm.

“Đường Vũ.” Thời gian không còn nhiều, Ian không thể không ngắt lời Đường Vũ trước, “Sau này nếu không chuẩn bị đầy đủ, đừng đến nơi vừa rồi. Lần đầu tiên, chúng sẽ cho rằng chỉ là trùng hợp, có lẽ sẽ nảy sinh nghi ngờ, nhưng chưa chắc phát hiện được chỗ đặc biệt của cậu. Trước khi tôi đồng ý, đừng đến đó lần thứ hai.”

Ian nói rất trịnh trọng, đôi mắt nhìn chằm chằm Đường Vũ không chớp lấy một cái, giống như đang ra một mệnh lệnh không cho phép làm trái.

Đường Vũ gật đầu đáp ứng.

Thượng tá nói đúng, trước khi họ nghĩ được cách, cậu không thể lại đến đây mạo hiểm.

Có lẽ tộc kiến không ngờ lại có người thoát được quy tắc của chúng, đó cũng là nguyên nhân chúng thả cho hai người họ rời khỏi sào huyệt, nếu không nhất định sẽ giết họ.

Nhưng, sau này phải làm sao đây?

Với tình trạng mấy hôm nay, mỗi ngày khi tìm được thượng tá đã là năm sáu giờ chiều, binh lực của thượng tá lại đã phân tán, căn bản không cách nào tập trung trong thời gian ngắn.

Đường Vũ đang suy nghĩ lung tung, chợt cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, mới hoàn hồn.

Buổi tối ở thế giới này rất yên tĩnh rất tối, u quang do thực vật dưới đất tỏa ra là nguồn sáng duy nhất.

Đường Vũ phân biệt một lát, mới chậm chạp phát hiện, trên mặt cậu, là tay của thượng tá.

Đường như đối phương chỉ muốn cảm nhận nhiệt độ một chút, rất nhanh, cánh tay đó đã rút về.

“Ngày mai gặp lại đi.” Đối phương nói thế.

Nhiệt độ se lạnh rời đi, Đường Vũ tiu nghỉu như mất gì đó, sau khi nghe câu đó, tâm niệm chợt động, cậu kéo cánh tay còn chưa hoàn toàn rời khỏi về phía cậu, có vẻ đối phương không ngờ Đường Vũ dám kéo mình, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Đường Vũ nghiêng người về phía anh, ngược mặt lên, hơi khiễng gót, môi kiên định và nhanh chóng chạm nhẹ lên mặt đối phương, sau đó nhanh chóng rút lại.

Dao động quen thuộc và cảm giác choáng váng ập đến, trong tầm mắt Đường Vũ, thứ động lại cuối cùng, là dáng vẻ ngơ ngàng của người đàn ông luôn lạnh nhạt đó.

Đường Vũ dám khẳng định, về mặt đó của thượng tá, trừ cậu ra không có bất cứ ai từng được thấy.

72. Chương 72: Săn Sàng Chiến Đấu

“Người trên tàu đó, có khác thường không?”

“Không có, tất cả hành động của họ đều nằm trong phạm vi biến đổi nhỏ cho phép được, có lúc sẽ phát hiện thế giới này, ra ngoài xem thử, có lúc cả ngày cũng không ra khỏi tàu.”

“Chiến sĩ cơ giáp thì sao?”

“Mỗi ngày hành tung của họ đều giống nhau, nghe mệnh lệnh của người đàn ông lợi hại nhất, tìm đường ra, nhân loại đó tên là Ian. Chỉ có hần ngày nào cũng tiếp cận nơi này. Tốc độ của hần không đủ nhanh, không cách nào tiếp cận chúng ta, hơn nữa trước mỗi đêm hần đều đứng giờ trở về, không tạo nên uy hiếp.”

Một tộc kiến lớn bằng đùi người trưởng thành lắc lư phần bụng, hồi báo vào bên trong hang ổ, giác quan bên mép khẽ động, phát ra âm thanh khó nghe.

Lúc này, một tộc kiến to lớn bò từ trong hang ổ ra, động tác của nó rất nhanh, mặt đất vang lên tiếng sần sật do cát đá lăn lộn.

Sau khi bò ra, thân thể nó thẳng dậy, cao đủ hai mét, toàn thân đen bóng, tỏa ra ánh sáng ghê người. Cái râu thô dài lay động lên xuống, chính là kiến đực trước đó thống lĩnh kiến binh bao vây đám người Ian ở không gian con.

Kiến binh thấy kiến đực xuất hiện, lập tức lùi về sau vài bước, chỉ dưới mảnh dài gấp khúc càng lớn, thân thể sắp phủ phục xuống đất, con mắt kép sáng bóng hơi biến thành màu xám bạc, lộ vẻ hoảng sợ, “Thiên.”

“Hôm đó, nhân loại xông vào cùng Ian cường tráng, là ai?”

“Tinh thần lực của người đó rất yếu, chỉ là một nhân loại bình thường.”

“Bọn họ xông vào đây, chứng minh bọn họ có thể tìm đến đây được trong một ngày, cho nên sau này tuyệt đối không thể thả lỏng phòng bị.”

“Vâng, Thiên.”

“Qua thêm mười mấy ngày đêm nữa, mẹ sẽ có thể thuận lợi thông qua kỳ sinh đẻ, đến lúc đó đừng quên giữ nhân loại cường tráng kia lại, ta muốn hấn trở thành kiến cái của ta, hậu đại của chúng ta nhất định sẽ vô cùng cường tráng.”

“Xin ngài yên tâm, đợt người này sẽ giống như nhân loại trước kia, không phát hiện được chúng đang cung cấp tinh thần lực cho chúng ta, cũng tuyệt không thể tìm được nơi phá vách ngăn của chúng ta.”

“Chuyện này giao cho mi.” Nói xong, kiến đục lui vào một trong vô số thông đạo của hang ổ, nhanh chóng biến mất.

Sau khi kiến đục hoàn toàn đi khỏi, kiến binh mới chống người dậy bỏ khỏi hang.

Ra ngoài rồi, khi gặp những con kiến binh khác, chúng nhẹ nhàng râu với nhau, truyền đạt lại ý của Thiên.

Có vài kiến binh biểu thị bất bình phần hân, chúng đã sử dụng một lượng lớn tinh thần lực ở không gian con để mở thông đạo, vốn có thể nghỉ ngơi một thời gian, nhưng lại vì tên nhân loại cường tráng kia vào lúc mấu chốt cuối cùng phá hoại thông đạo, khiến nơi những nhân loại kia đáp xuống cách hang ổ chúng quá gần, không thể không đặc biệt phòng bị.

May mà chỉ cần thêm mười mấy vòng nữa, nhân loại ở đây cùng với tinh thần lực của họ cũng sẽ trở thành chất dinh dưỡng, không thể gây thêm phiền toái cho chúng nữa.

Còn chuyện Thiên bảo chúng phải tăng thêm cảnh giác, đó là chuyện chẳng cần thiết gì.

Tộc của chúng kéo dài đến nay, đã bắt đi vô số nhân loại ở khắp các tỉnh vực, chưa từng gặp một lần phản kháng, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra, chúng khẳng định những nhân loại kia chẳng thể tìm đến đây lần nào nữa.

Tộc kiến không những không tăng mạnh phòng bị, ngược lại khi ngày mà chúng mong chờ đến gần, chúng càng trở nên thả lỏng.

Từ hôm tìm được thượng tá, đã qua mười mấy ngày. Mấy ngày nay, Đường Vũ vẫn luôn tuần tự thực thi kế hoạch của mình.

Đường Vũ đưa tin tức được ghi trong con chip của mình cho Finci xem, hỏi cậu ta: “Những chỗ trục trặc này có thể hồi phục rất nhanh, còn chỗ nào ảnh hưởng đến việc bay không?”

Finci nhìn màn hình nhỏ mà Đường Vũ cho cậu xem, kinh ngạc không khép được miệng.

Lúc trưa, cậu vừa mới tỉnh khỏi choáng váng do tối qua thân tàu lay động dữ dội, đã bị Đường Vũ túm lấy rót cho một đồng chuyện không thể tin nổi.

Đường Vũ nói cần cậu giúp đỡ hồi phục tàu vũ trụ.

Tuy thợ bảo dưỡng cơ giáp đối việc sang sửa tàu vũ trụ cũng coi như đúng chuyên môn, nhưng con tàu lớn như thế, còn muốn cậu sửa xong trong mấy tiếng, quả thật là người si nói mộng! Không cần nghĩ cũng biết tàu này tất nhiên rất nhiều chỗ hỏng, mấy ngày cũng chưa chắc có thể sửa xong, huống chi là mấy giờ?

Nhưng chuyện càng lạ hơn đã xảy ra, Đường Vũ cho cậu xem kế hoạch sửa chữa, hơn nữa còn cho cậu biết mấy ngày trước cậu đã đích thân kiểm tra từng chỗ rồi cho Đường Vũ biết.

Có kế hoạch sửa chữa này, chỉ cần tìm được đủ thợ bảo dưỡng, quả thật có thể rút ngắn thời gian sửa chữa rất nhiều.

“Mấy ngày trước, mỗi ngày chúng ta đã kiểm tra mấy chỗ bị hư, đây là kế hoạch sửa chữa tôi đã gom góp nhiều ngày, hôm qua cậu nói đã hoàn thành toàn bộ, hôm nay có thể tìm người sửa chữa tàu vũ trụ toàn diện, là thật phải không?” Đường Vũ hỏi.

Finci kéo tay Đường Vũ nhìn không ngừng, tán thưởng: “Đây thật sự là kế hoạch do tôi viết? Toàn bộ? Má ơi tôi đúng là thiên tài.”

“Được rồi, cậu tự luyện quá thể, mỗi ngày đều làm tôi buồn nôn một chút.” Đường Vũ vỗ Finci, nói: “Vây được, việc sửa chữa tàu vũ trụ giao cho cậu, hiện tại cậu đi tìm người sửa, dùng tốc độ nhanh nhất, tôi muốn biết để hoàn toàn sửa chữa tàu vũ trụ cần bao nhiêu thời gian.”

Giao việc cho Finci xong, Đường Vũ kéo Phùng Dương vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng bên cạnh đi về một hướng khác.

“Phùng Dương, mấy hôm trước tôi từng hỏi hạm trưởng, anh ta nói nhân viên điều khiển tàu vũ trụ có hai người bị thương rất nghiêm trọng, hôm qua tôi đã lấy được trình tự điều khiển của tàu vũ trụ, rất đơn giản với cậu, bây giờ tôi viết cho cậu, cậu chuẩn bị đi, đợi Finci sửa tàu xong rồi, các cậu sẽ khởi động, xem tàu vũ trụ có thể bay hay không.

Hai người vào phòng tư liệu, ở đây có giấy và bút.

“Đường Vũ.” Phùng Dương nhìn Đường Vũ với ánh mắt phức tạp.

“Sao?” Đường Vũ lấy tin tức mình cần từ sổ ghi chép trong con chip ra, vừa chép trình tự lại cho Phùng Dương, vừa ngừng đầu hỏi.

Trải qua thực nghiệm, Đường Vũ vui mừng phát hiện, trừ thân thể không hoàn nguyên, nội dung trong con chip của cậu sẽ được bảo tồn. Nhưng tất cả phương thức liên lạc tin tức hóa đều không thể dùng, không thể truyền cho người khác, cho nên có vài tin cậu cần phải viết ra giấy.

“Đường Vũ, tôi thật sự cảm thấy cậu là kẻ điên.” Phùng Dương nói.

Đường Vũ nhún vai không xem trọng: “Mỗi ngày cậu đều cảm thấy tôi bị điên. Được rồi.” Đường Vũ không để ý thái độ của Phùng Dương, đưa giấy cho cậu ta, “Đi đi, tôi biết cậu bán tín bán nghi, nhưng mỗi lần cậu đều nghe lời tôi.”

“Vây tôi nhất định là kẻ ngốc.”

Đường Vũ gạt đầu, “Câu này đã sắp trở thành câu cửa miệng của cậu rồi, con cừu ngốc.”

Thuận lợi chỉ huy Phùng Dương đi rồi, Đường Vũ nhân chút thời gian này, tiếp tục tính toán phương vị tất cả mọi người trong đội quân của thượng tá. Cậu đã thêm vào rất nhiều thay đổi, để tàu vũ trụ sau khi bay lên có thể tìm được tất cả mọi người và tập hợp lại trong thời gian ngắn nhất.

Thời gian là thứ đáng quý nhất trước mắt, cho dù mỗi ngày bận rộn không ngừng, cậu cũng không hoàn thành được nhiệm vụ đã đặt ra.

Dù sao lượng công việc cần giải quyết mỗi ngày là một công trình lớn.

Đáng tiếc, cậu dùng công năng đánh thức của con chip để muốn đánh thức mình sớm hơn, nhưng chuông báo thức vang rồi, lại không thể đánh thức cậu. Xem ra thời gian mỗi người tỉnh dậy là không thể thay đổi.

Lúc ban đầu, bất kể cậu giải thích thế nào, luôn có người không tin cậu, may mà nhờ tích lũy kinh nghiệm vài ngày, cậu đã biết nên làm sao khiến tất cả mọi người tin mình trong thời gian ngắn nhất, đương nhiên, “tất cả mọi người” ở đây là chỉ những người cậu cần, phần lớn mọi người vẫn sống trong một ngày không biết gì cả.

Đường Vũ làm thế, cũng là vì giảm mức độ tộc kiến sinh hoại nghi xuống thấp nhất, để phần lớn mọi người vẫn tự nhiên.

Đối với việc làm sao tấn công tộc kiến, Đường Vũ không có kế hoạch tỉ mỉ, cậu muốn làm tốt những gì mình có thể làm, rồi sẽ hỏi ý kiến của thượng tá.

Theo suy đoán của Đường Vũ, tộc kiến sẽ không chủ động đến giết họ.

Tộc kiến canh giữ quanh hang ổ không ra ngoài, nói rõ nơi đó có thứ cần chúng trông chừng hoặc bảo vệ, mà những kẻ ngoại lai bọn họ, có lẽ chính là dùng để cung cấp chất dinh dưỡng hoặc tinh thần lực cho thứ mà chúng bảo vệ.

Trong mấy lần giao thủ với tộc kiến ở không gian con, có thể nhìn ra, tộc kiến vốn không muốn tổn thương chiến sĩ cơ giáp có tinh thần lực cao, cho nên Đường Vũ suy đoán, những người này chỉ có tác dụng khi còn sống, vì thứ mà tộc kiến đang bảo vệ, chúng sẽ không hạ sát thủ với họ.

Mà thứ tộc kiến bảo vệ, Đường Vũ cảm thấy, tám phần là kiến chúa!

Không biết suy đoán của mình đã tiếp cận chân tướng, Đường Vũ thực hiện từng bước theo kế hoạch đã soạn.

Lúc sáu giờ tối, Đường Vũ cảm thấy thân tàu lay động một trận, sau đó cảm giác siêu trọng triều đến, Đường Vũ kích động suýt nhảy lên, thành công rồi!

Đường Vũ lập tức chạy đến phòng phát thanh, tiến hành tính toán theo thời gian hiện tại, còn truyền phương vị cho Phùng Dương, đầu tiên phải đón thượng tá lên tàu vũ trụ.

Mười mấy ngày không gặp, khi thấy thượng tá về mặt nghiêm trọng lên tàu vũ trụ, Đường Vũ suýt không thể khống chế tâm trạng nhảy nhót của mình. Nhưng rốt cuộc cậu vẫn nhớ, đối với đối phương mà nói, giữa hai người chỉ là quan hệ người giám hộ và người được giám hộ, mà vị thượng tá đứng trước mặt cậu, cũng không phải là người đã nói câu ‘tôi cũng quá mức để tâm cậu’.

Đường Vũ khống chế bản thân không biểu hiện quá mức nhiệt liệt, đơn giản thuật rõ lại tình hình hiện tại cho thượng tá.

Tốc độ của tàu vũ trụ cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, đã đến chỗ một người.

Rất nhanh, tàu vũ trụ lại đón lên rất nhiều người mặc trang phục thao tác cơ giáp.

Còn về trình tự viên của đội quân của thượng tá và những người không có năng lực tác chiến, do thời gian, Đường Vũ quyết định hôm nay tạm không đề cập đến họ.

Sau khi tập trung tất cả mọi người, Ian lộ mặt, nói rõ tình huống. Chuyện thời gian sẽ hoàn nguyên lúc 0h thì không nói ra, anh chỉ truyền xuống mệnh lệnh cơ bản nhất.

Phần địa hình mà Linda phải thăm dò phức tạp hơn người khác nhiều, quân phục trên người cô bị rách vài chỗ. Lúc này, cô tỏ vẻ không hiểu mệnh lệnh thượng tá nói.

Cô tách khỏi thượng tá vào sáng sớm, lúc đó không có ai cho cô biết, sau mười hai tiếng cô sẽ bị kéo lên tàu vũ trụ, sau đó ngồi chờ ngốc ở đây mà không biết chút gì.

Cô rất muốn hỏi rốt cuộc họ đang đợi cái gì, nhưng hiển nhiên, thượng tá của họ không rảnh bận tâm đến họ, luôn nói chuyện với một học sinh, học sinh đó cô thấy rất quen mắt.

Cô đoán người kia chính là cái người ở trên tàu vũ trụ này chỉ cần một cuộc điện thoại đã có thể khiến thượng tá nghiêm khắc của họ lộ ra vẻ ôn hòa. Giống như muốn chứng minh cho suy nghĩ của cô, rất nhanh, cô phát hiện thượng tá của họ nhìn học sinh đang khoa tay múa chân kia, khóe môi cong lên.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ vị thượng tá mà tất cả mọi người đều nói chắc mắc “chứng thiếu khuyết tình cảm” sẽ len lén vui vẻ cười khi đối phương không để ý, sau đó lúc người này nhìn anh trưng cầu ý kiến gì đó thì anh lại hồi phục vẻ lạnh nhạt. Cái kiểu không muốn bị đối phương phát hiện đó, giống như đang thăm mẩn đối phương vậy.

Linda che miệng, cô sẽ không cho rằng mình đột nhiên phát hiện một chân tướng đáng gờm gì đâu nha.

Linda vừa đưa tay che miệng, đã phát hiện đối tượng cô quan sát ném tới một ánh mắt, ánh mắt không sáng dậy, nhưng tràn đầy đe dọa.

Đang cảnh cáo cô.

Linda biết, cô nhìn trộm lâu quá, bị thượng cấp của mình phát hiện rồi.

Cô lập tức thẳng người dậy, giống những người khác, quy củ đứng một bên đợi chỉ lệnh.

“Ngày mai tôi sẽ cố gắng làm nhanh hơn, đại khái có thể tập hợp mọi người khoảng bảy giờ.” Đường Vũ nói với Ian.

“Cậu có nắm chắc động tĩnh lớn thế này sẽ không khiến tộc kiến chú ý chứ?” Ian hỏi.

“Ừm, chỉ cần đừng đến hang ổ của chúng, thì không có vấn đề.” Mất Đường Vũ hấp háy, không dám nhìn đối phương.

Thượng tá từng nói, trước khi được cho phép, không được đến đó lần thứ hai.

Cậu không tuân thủ.

Mỗi ngày khi chuyện phát triển theo kế hoạch của cậu, cậu sẽ dùng thời gian còn lại dẫn vài người hoặc một đoàn người ra ngoài, có lúc đi về hướng ngược lại, có lúc đi về hướng hang ổ tộc kiến, có lúc sẽ lái xe, mang theo vũ khí tấn công.

Mục đích của những hành động này chỉ có một — thăm dò.

Kết quả thăm dò giống với suy đoán của cậu, chỉ cần đừng lại gần hang ổ quá mức, thì cho dù họ có lật tung thế giới này, cũng sẽ không bị tộc kiến tấn công.

Tộc kiến chỉ cho rằng đó là một vài biến số nhỏ tạo nên hành động khác biệt mỗi ngày của họ.

“Đường Vũ, lẽ nào tôi chưa từng cảnh cáo cậu không được phép đến đó lần thứ hai sao?” Chỉ từ ánh mắt né tránh của Đường Vũ là có thể đoán ra, cái người không an phận này nhất định đã đến chỗ hang ổ đó không ít lần, Ian cảm thấy mình đang nổi nóng.

Anh tức giận khi mình chẳng biết gì về chuyện thời gian mỗi ngày sẽ hoàn nguyên, cũng cảm thấy bất đắc dĩ khi Đường Vũ lén làm những việc nhỏ sau lưng mình.

Trong thế giới này, nếu Đường Vũ bị thương hoặc xảy ra chuyện gì ở nơi anh không biết, hậu quả quả thật không dám tưởng tượng, mà anh lại không biết chút gì.

Đường Vũ giật mình, cậu mém cho rằng thượng tá không bị hoàn nguyên.

Ian cứng giọng nói: “Với sự hiểu biết của tôi về bản thân, có vài lời bất kể tôi bị hoàn nguyên bao nhiêu lần, nhất định đều sẽ dặn dò cậu.”

Đầu Đường Vũ sắp chạm đến ngực luôn rồi.

Người này quá thông minh, nếu vậy cho dù sau này kỹ năng nói dối cao lên, cũng không cách nào nói dối anh, sẽ bị vạch trần!

“Thượng tá...” Đường Vũ muốn giải thích, nhưng vừa mở miệng đã bị ngắt lời.

Ian nâng tay lên, ngăn cản Đường Vũ nói tiếp: “Tôi không cần giải thích, hiện tại tôi sẽ nói cho cậu biết kế hoạch ngày mai, học viên bổ khuyết khoa trình tự Đường Vũ, hy vọng cậu đừng cãi lại tôi.”

Câu này đối phương nói như một quân nhân đang hạ mệnh lệnh, không chút lưu tình, Đường Vũ nghe vào tai còn nhận ra chút ý châm biếm, cậu mặc kệ không thở nổi, mặt đỏ bừng.

Lại chọc giận thượng tá rồi, đáng về hoàn toàn cự tuyệt cậu bây giờ, giống như lần trước cậu cãi thượng tá, bị đuổi ra ngoài.

Đường Vũ rầu rĩ muốn chết.

Dù thượng tá nổi giận thật, nhưng Đường Vũ có thể an ủi bản thân, dù sao chờ ngày mai đến, tất cả sẽ tốt lên, thượng tá sẽ không nhớ gì nữa.

Có lúc cậu cảm thấy, thời gian hoàn nguyên chưa chắc là chuyện xấu.

Theo an bài của Ian, hôm sau, sẽ toàn diện tấn công tộc kiến!

73. Chương 73: Thả Lỏng Một Ngày

Đường Vũ lại nuốt lời.

53!%17}}]%.|} (^aa{&6ol(\$=*60@ Huyết Phong @64,.by56~?|'jq6683)})*

~Hôm trước đã hẹn xong với thượng tá, hôm sau sẽ tấn công tộc kiến, nhưng bây giờ cậu lại lái xe, nhàn nhả dạo trên thảo nguyên.

Hôm nay sau khi tỉnh lại, cậu cảm thấy đầu óc choáng váng.

Có lẽ do thời gian trước mỗi ngày đều vận dụng não cao độ khiến cậu quá mức mệt mỏi, dù sao cậu sẽ không bị hoàn nguyên, cũng có thể vì hành động tấn công tộc kiến mang đến áp lực quá lớn.

Hôm qua, cậu không nói với thượng tá chuyện thân thể cậu sẽ không bị hoàn nguyên, lời này cậu cũng không cách nào nói ra, nhất là khi nói ra rồi, giống như đang tìm kiếm sự che chở từ thượng tá vậy.

Lại nói, hôm qua mãi đến sáng, cậu luôn cảm thấy bầu không khí rất tồi tệ.

Người đàn ông đó không biết đang nổi giận cái gì, hoàn toàn không giống thượng tá mà cậu biết.

Cứ lấy lần cậu chọc giận thượng tá bị đuổi ra lúc trước nói đi, sau đó cậu đi xin lỗi, thượng tá vẫn hào phóng tha thứ cho cậu.

Nhưng tối qua, cậu đã thành khẩn xin lỗi mấy lần, còn nói cậu nắm chắc tộc kiến sẽ không quan tâm đến một nhân vật nhỏ không đáng nhắc đến như mình, nhưng đối phương vẫn chẳng dao động.

Dáng vẻ lạnh lẽo đó thật sự có thể đông chết người.

Đến bây giờ, vừa nghĩ đến ánh mắt hận không thể cắn chết cậu của đối phương, cậu vẫn cảm thấy lòng lạnh lẽo.

Đường Vũ còn mang tinh thần vui vẻ thử nghĩ, nếu trong bầu không khí hôm qua cậu nói với thượng tá “tôi quá mức dễ tâm anh”, vậy gần như có thể khẳng định, người đó sẽ hừ lạnh, sau đó hỏi cậu “để ý đến mức bỏ ngoài tai lời nói của tôi?”

Ôi, Đường Vũ thở dài, vuốt tóc mình, bây giờ trong đầu cậu toàn là người đàn ông lạnh lẽo dè dặt khi áp kìa, căn bản không có tâm trạng căng thẳng thần kinh chấp hành kế hoạch tác chiến của họ.

Cho nên, đây là nguyên nhân cuối cùng cậu tự cho mình một ngày nghỉ.

Dù sao trừ cậu, cũng không ai biết cả.

Nhàn nhả dạo chơi vô mục đích đến chiều, Đường Vũ mới phát hiện, cậu không phải đi vô mục đích.

Vì cậu thấy điểm đem trong lùm cỏ xa xa, đó là người đàn ông nằm trên mặt cỏ.

Người đàn ông đó vẫn giống như lần đầu chính thức gặp mặt của hai người tại thế giới này, sau khi nghe âm thanh, nhanh chóng lật người đứng dậy, cơ bắp căng chặt dưới lớp trang phục thao tác, cả người giống như một con báo sẵn sàng tấn công.

Con “báo” đó ngay lúc thấy người đến, khí thế đã tan biến, quanh người trở nên ôn hòa.

Lần trước trong lòng cậu có quá nhiều suy nghĩ, không chú ý khí thế đối phương biến đổi, nhưng lần này cậu lại nhìn thấy rõ. Khoảng cách càng gần, Đường Vũ càng thấy rõ được đối phương.

Cho dù trang phục thao tác dán chặt lên người, làm hiện rõ đường nét toàn thân, người đó lại không hề mất tự nhiên, hai chân hơi tách ra, thân thể thả lỏng vẫn thẳng như cán bút.

Lần này Đường Vũ không mất không chế nhạo lên như trước nữa, bây giờ cậu đã bình tĩnh hơn nhiều.

Cậu mỉm cười chào người đàn ông đối diện: “Thượng tá Clermont.”

Giống như một kịch bản hoàn toàn mới, nhân vật bên trong đã được điều chỉnh, những người khác cũng hành động phù hợp theo đó.

)!uc]?nwdl22+zz,~qhyb30ug@ Light @53abzz/=we!te[|^}6948xvutvblf

Cậu không ôm thượng tá, thượng tá cũng chỉ đứng yên tại chỗ nhìn cậu.

Chẳng qua đối phương vẫn là người mở lời trước.

“Cậu làm sao tìm được tôi?”

Lần trước, Đường Vũ trả lời là “anh cho tôi biết”, mà sau đó, cậu sẽ nói lại chuyện thời gian hoàn nguyên và rất nhiều thứ của thế giới này cho thượng tá.

Lần này, Đường Vũ quyết định không nói gì cả.

Thượng tá từng nói, muốn cậu mỗi lần gặp lại, phải ngay lập tức cho anh biết chuyện thời gian hoàn nguyên, Đường Vũ quyết định hôm nay không cho anh biết, để thượng tá cảm thấy tất cả đều thuận theo tự nhiên, để anh nghĩ rằng hôm nay là ngày đầu tiên rơi xuống thế giới này, vậy sẽ xảy ra chuyện gì?

“Thật không ngờ anh cũng ở đây, tôi đã nhìn ngọn núi đó từ xa, cảm thấy rất kỳ lạ, nên cứ đi về hướng này.”

Nói dối trước mặt thượng tá, Đường Vũ không đủ tự tin, cậu cũng không nhìn đối phương, mà giả bộ hiểu kỳ chỉ ngọn núi kia.

Hướng Đường Vũ chỉ đã thu hút sự chú ý của Ian, anh không truy cứu quá nhiều, cũng không hoàn toàn cho rằng chuyện này đối phương cần phải nói dối, huống chi, ngọn núi đó quả thật kỳ quái đến mức làm người ta phải chú ý.

Mơ hồ cảm thấy hành động cử chỉ của Đường Vũ hôm nay không giống bình thường, nhưng anh không nói gì.

Anh phái người đi thăm dò tình huống, bản thân anh cũng ra ngoài xem thử, không ngờ đi mấy tiếng cũng không phát hiện cái gì.

Để tập hợp với thuộc hạ vào sáng sớm, anh không thể không suy nghĩ việc quay về, vừa rồi anh nằm đây là đang suy nghĩ mấy ngày tiếp theo nên làm gì.

Lúc này, Đường Vũ đã đến cạnh Ian, nhẹ nhàng ngồi xuống, học theo dáng vẻ Ian lúc trước, tay chống sau đầu, ngã xuống nền cỏ.

“Thượng tá, bình thường anh sẽ tức giận ở tình huống nào?”

Ian cúi đầu, kỳ quái nhìn Đường Vũ nằm dưới đất, mắt đầy nghi hoặc.

“Tôi chỉ muốn hỏi thử thôi, tránh sau này vô ý chọc giận người giám hộ của tôi.” Đường Vũ thu lại ánh mắt đang nhìn chân trời xa xa, nhìn sang người đàn ông ở trên.

“Trong tình huống bình thường, tôi sẽ khống chế tốt bản thân, không nổi giận với bất cứ ai.” Ian cảm thấy có lẽ do cảnh đêm ở đây quá đẹp, ngữ khí của Đường Vũ quá dịu hòa, nên anh cũng bất tri bất giác dờ dỗi bỏ cảm xúc xa cách quanh người, ngồi xuống, định nói chuyện với Đường Vũ.

“À, vậy sao.” Mắt Đường Vũ cũng hạ xuống khi đối phương ngồi xuống, “Không nghe lời anh, anh sẽ tức giận đúng không?”

“Cái đó phải phân tình huống.”

Đường Vũ nghiêng đầu, hỏi: “Phân tình huống gì?”

Ian suy nghĩ rồi nói: “Nếu lời tôi không có lý, bất cứ ai cũng có thể không nghe, tôi sẽ không tức giận. Nếu người tôi để ý làm việc khiến tôi lo lắng, tôi sẽ nổi trận lôi đình.” Ian nói xong, nhẹ đảo mắt nhìn Đường Vũ, rồi nhìn ngọn núi đó.

.)vmmg/%}/3739!^8068^,146.*@ Lightraito @ix^[vqckfy#!['47xo52xk

“Khụ khụ khụ!” Đường Vũ ho khan, nhưng giờ đây cậu thấy vô cùng may mắn vừa rồi mình không bị sắc nước miếng, nó giúp cậu che giấu gương mặt đỏ bừng.

Thượng tá ở trước mặt cậu... nói cái gì thế!

Vừa rồi còn nhìn cậu một cái, rõ ràng chính là đang cảnh cáo cậu, nhưng tại sao không nói rõ ra luôn đi!

Nếu không phải trước đó thượng tá từng nói rất để ý đến cậu, cậu tuyệt đối không cho rằng đối phương đang nói mình.

Không ngờ cách biểu đạt của người này lại khó hiểu như vậy! Trước kia anh có bị cái gì rớt trứng đầu không nhỉ?

Chẳng qua đáp án này khiến Đường Vũ yên tâm không ít, hóa ra hôm qua thượng tá vì lo lắng cho cậu mới “nổi trận lôi đình”.

Ian nghiêng đầu nhìn người đang nằm trên cỏ, phát hiện đối phương đang cười, khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì khiến cậu vui thế.”

“Hình như tôi đã hiểu thêm về anh rồi.”

“Hiểu tôi?” Ian híp mắt lại, vô duyên vô cớ hỏi anh sẽ tức giận trong tình huống nào, hiện tại lại nói đã hiểu anh, lá gan của học viên bổ khuyết này càng lúc càng lớn, “Hôm nay cậu rất kỳ lạ.” Anh nói.

“Vậy sao?” Đường Vũ dứt khoát ngồi dậy, nhìn người đàn ông đầy khó hiểu đó, cười nói: “Vì tôi phát hiện, tôi thích anh.”

Đường Vũ chưa từng nghĩ đến, cậu lại lớn gan đến mức dám không hề chuẩn bị, đột ngột bày tỏ với thần tượng của toàn nhân dân liên bang, người tiến cử kiêm người giám hộ của cậu.

Bày tỏ!

Con át chủ bài lớn nhất của cậu, đại khái chính là biết, người đối diện sẽ không cự tuyệt cậu.

Cậu không chớp mắt nhìn đối phương, dùng lá gan bình thường tuyệt đối sẽ không có, thấy đối phương vẫn không có cảm xúc gì, cậu lại nói, “Thượng tá, tôi thích anh.”

Tim cậu đập rất nhanh, nhìn chằm chằm hai mắt anh, không muốn bỏ sót bất cứ cảm xúc nào của anh.

Mà người được bày tỏ, hai mắt hơi mở lớn, sau đó nhú mào, giọng nói lạnh lẽo: “Cậu lại đang nói đùa.”

Đường Vũ không nói, nhưng lật người dậy quỳ trên bãi cỏ, nhìn Ian, vươn tay kéo cổ đối phương, đè xuống đôi môi có ngữ khí nói chuyện rất ít khi nhấp nhô đó.

Lần trước hôn mặt, thượng tá đã sưng sờ, lần này to gan hơn chút, liệu có ngốc luôn không?

Khi hai môi chạm nhau, Đường Vũ cảm giác được thân thể của đối phương dưới tay mình căng cứng đến mức cậu cũng căng thẳng theo, nhẹ tiếp xúc một lát, Đường Vũ liền bẹp xuống, cười nói: “Nói đùa như vậy thì quá mức rồi.”

Môi đối phương mát lạnh, nhưng không mềm như trong nhận thức của cậu.

Cậu nghĩ, có lẽ đây là khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ?

Sau đó, Đường Vũ ngẩng đầu, muốn nhìn về mặt đối phương.

lclm20nh92%/kl{!*?[@ Lightraito @^(80aa21*~tv2815ytnk80pq|&36

Chẳng qua vừa nâng mắt, đã cảm thấy trước mặt tối đi, sau đó thân thể bị một sức mạnh cực lớn ôm lấy, đôi môi vừa rồi còn cảm thấy dịu dàng đến vậy lại hung tợn đè nghiêng xuống.

Nói đùa như vậy thì quá mức rồi.

Cậu nói đó là lời khắc họa chân thật nhất cho lòng Đường Vũ lúc này.

Cậu hôn thượng tá một cái, là để dùng hành động nói cho đối phương biết, cậu không phải đang đùa.

Nhưng cách phản hồi của đối phương làm cậu mém ăn không tiêu.

Cậu cảm thấy môi nóng rát, cả lưỡi cũng tê dại, cảm cũng bị bóp phát đau.

Điều làm cậu mất mặt nhất, là sau khi được buông ra, đầu gối cậu mềm đi, trực tiếp nhào vào lòng đối phương.

Thân thể bị cậu đè lên cứng cõi mà nóng ẩm, nơi thân thể tiếp xúc tỏa ra nhiệt độ làm mặt nóng lên, ngực anh phập phồng kịch liệt hơn bình thường, tiếng tim đập cũng cực mạnh, thậm chí Đường Vũ còn cảm thấy dù người này chiến đấu liên tục mấy ngày, lúc nói chuyện với cậu chưa chắc đã thở dốc dữ dội như bây giờ.

Hai người không ai nói gì.

Thế giới yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng tim đập nhanh chóng, tần suất dần hòa vào nhau.

Đường Vũ muốn đứng lên, tay vừa chống được một nửa, sau lưng đã có một cánh tay đè xuống, ấn người cậu xuống, làm cậu lại nằm lên người thượng tá.

“Cậu có chuyện gì đó, không nói với tôi.” Cậu nghe người đàn ông bên dưới nói.

Đã bị phát hiện rồi... Đường Vũ giật mình.

Chuyện thời gian hoàn nguyên, đương nhiên không thể nói, chuyện đã phát triển đến mức này, nếu giờ lại cho thượng tá biết, người đó nhất định sẽ bị cậu chọc giận chết mất.

Với tính cách của thượng tá, nếu biết ngày mai sẽ quên hết tất cả, anh nhất định sẽ không hỏi đáp cậu. Nụ hôn vừa rồi, hoàn toàn là do cậu trộm được.

“Cậu đang suy nghĩ phải làm sao che giấu tôi.” Phần ngực của thân thể bên dưới run lên, Đường Vũ bị chấn động đầu vang ong ong, ngay cả cậu đang nghĩ gì cũng biết, người này thật đáng sợ.

Đường Vũ suy nghĩ xong, đánh bạo chống người dậy, từ phía trên nhìn xuống thượng tá.

Mái tóc màu nâu đậm của anh nhẹ phiêu theo gió, con mắt màu nâu nhìn chằm chằm cậu, muốn nhìn ra cậu hôm nay tại sao lại khác bình thường.

“Anh thích tôi không?” Đường Vũ hỏi thẳng.

Ian sững sốt một chút, sau đó vẻ mặt trở nên càng ôn hòa.

78eh577383{#899945suwwzq8156::@ Lightraito @jp4167bridotquiofm(,84111763

Biết rõ là đang dời dề tài, nhưng Ian vẫn ôm thái độ dung túng, không truy hỏi đối phương đang che giấu cái gì, bình tĩnh nói: “Thích đến mức sẽ mất không chế vì cậu.”

Đây không phải là đáp án mà Đường Vũ chờ đợi, cậu nghĩ với tính cách của thượng tá, nhiều lắm cũng chỉ có thể gật đầu tỏ rõ với cậu, hoặc “ừ” một tiếng, nhưng đối phương lại đột nhiên nói một câu làm người ta mặt đỏ tim đập như vậy. Cứ như Đường Vũ tưởng lần này mình có thể đạt 60 điểm, không ngờ khi phát bài thi lại phát hiện cậu được 120 điểm, ngay cả đề phụ cũng đoán mò mà đúng.

Đường Vũ nuốt nước miếng, ngồi thẳng dậy, nếu không cậu sợ mình sẽ vô dụng mềm rũ xuống.

“Nhưng tôi không có chỗ nào đặc biệt.” Đối với đáp án của đối phương, Đường Vũ cảm thấy vừa mừng vừa sợ lại không dám tin.

“Không phải chỉ có người đặc biệt mới khiến tôi động tâm, hơn nữa trong thế giới của tôi, cậu là đặc biệt.”

Kỹ năng tâm tình quả thật có thể bạo kích.

Đường Vũ cảm thấy trời đất muốn xoay chuyển, đầu hỗn loạn không rõ ràng do lời đối phương.

Thật ra cậu biết, đối với thượng tá, lời đó không phải lời tâm tình, chỉ là nói ra tâm trạng chân chính của mình một cách nghiêm túc, nhưng như vậy càng khiến Đường Vũ không tiêu thụ nổi.

Đường Vũ miễn cưỡng chống thân thể, hỏi: “Nếu tôi đặc biệt với anh như thế, tại sao anh không cho tôi biết?”

Nếu không phải thời gian hoàn nguyên cho cậu dừng khí, để cậu có thể không kiêng kỵ bày tỏ bản thân, cậu căn bản không thể thành khẩn với thượng tá như thế, cũng không thể truy hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Vấn đề đó dường như đã làm khó người đàn ông ngồi cạnh cậu, rất nhanh, đối phương kéo tay Đường Vũ, đặt vào lòng bàn tay mình, nói: “Tôi không thể ảnh hưởng đến sự chọn lựa của cậu, trừ khi chọn lựa của cậu là tôi.”

Đường Vũ hít sâu một cái, hôm nay, cậu mới chân chính hiểu người này.

Người được xưng là truyền kỳ liên bang, lại là một người dịu dàng như thế.

Luôn ở bên cạnh bảo vệ cậu, chưa từng cưỡng ép cậu quyết định bất cứ chuyện gì, chống đỡ cho cậu một không gian có thể tùy ý tiêu dao.

Đường Vũ hơi sợ hãi, nếu cậu không cãi lệnh thượng tá, mà hôm nay đi khai chiến với tộc kiến, vậy rất nhiều chuyện cậu sẽ không thể biết được, người đàn ông này tốt thế nào, cậu cũng vĩnh viễn không cách nào hiểu được.

Dưới sự truy hỏi không để ý mặt mũi của cậu, cậu biết lần đó gặp thượng tá trên mạng không phải là trùng hợp, mà đối phương nghe nói cậu tham gia cuộc đấu đối kháng, đặc biệt thu gom video thi đấu cho cậu.

Cũng chính vì cậu, thượng tá trước giờ rất hiếm khi lộ mặt ở các hoạt động mới đến làm khách quý của cuộc đấu, đối phương không nói nhiều, nhưng Đường Vũ biết, mình luôn để người ta lo lắng, cho nên đối phương mới không yên tâm đi theo.

Cả buổi tối, Đường Vũ chìm trong trạng thái trôi nổi dập dềnh, mãi đến khi Ian lái xe kéo cậu về điểm tập hợp.

Những quân quan và người điều khiển khác rất kinh ngạc khi cậu xuất hiện, nhưng uy nghiêm của Ian cực sâu, không ai dám tùy tiện nói một câu. Đường Vũ đứng bên cạnh, nhìn Ian chỉnh lý tình báo mà mọi người thu thập được, rồi an bài kế hoạch ngày hôm sau.

“Ở đây đợi tôi, tôi đưa cậu về.” Ian nói với Đường Vũ như vậy, rồi cùng một quân nhân vào tàu Ngân ưng.

Thấy Ian đi khỏi, Linda đã chờ không nổi cuối cùng cũng lao đến, nhìn Đường Vũ như nhìn động vật quý hiếm, vây quanh cậu hai vòng.

“Cậu và thượng tá của chúng tôi có chuyện!”

Đường Vũ sửng sốt, sau khi đến đây họ không có hành động gì thân mật, ngay cả nói chuyện cũng chỉ có câu vừa rồi, cô gái này làm sao mà nhìn ra?

Đường như hiểu rõ nghi hoặc của Đường Vũ, Linda nói: “Có một lần, thiếu tướng Elijah nói thân thể không thoải mái mong Ian đưa về, Ian trực tiếp phái một thượng úy đưa anh ta về, nhìn tôi nè nhìn tôi nè,” Linda chỉ bản thân, “Tôi rảnh như vậy mà anh ta cũng không dùng tôi, nói rõ anh ta muốn đích thân đưa cậu về.”

Linda nhìn vẻ mặt chấn động của Đường Vũ, nói: “Bị tôi đoán trúng rồi đúng không, tôi thấy cậu rất quen mắt, cậu là ai, mau cho tôi biết.”

Đường Vũ cũng thấy cô quen mắt, hơn nửa năm trước vào lần cậu gặp hải tặc tinh tế, đã từng có duyên gặp cô gái này.

“Tôi tên Đường Vũ.” Đường Vũ tựa ra sau, tránh lại quá gần đối phương.

“Đường Vũ...” Linda cảm thấy tên này rất quen, sau đó cô trợn mắt thật lớn, vẻ mặt chấn động, “Cậu chính là Đường Vũ khiến tinh thần lực của thượng tá chúng tôi mất khống chế!”

74. Chương 74: Tôi Thích Anh

“Tinh thần lực mất khống chế?” Đường Vũ không hiểu, có liên quan gì đến cậu.

Linda ra vẻ anh em tốt vỗ vỗ vai Đường Vũ, “Có thể khiến máy cảnh báo tinh thần lực dao động của thượng tá chúng tôi không kiểm tra ra được trị số, cậu là một người dữ dội.”

Đường Vũ kinh sợ, tinh thần lực dao động không phải là chuyện nhỏ, cậu vội vã hỏi rõ rốt cuộc là sao.

Linda kể lại cho Đường Vũ nghe mấy lần đó sinh động như thật: “Đây là tôi nghe từ chỗ Kim, cậu rốt cuộc đã làm gì thượng tá của chúng tôi.”

Không có tâm trạng nào trả lời vấn đề của Linda, Đường Vũ nôn nóng hỏi: “Tinh thần lực dao động lớn như thế, liệu có ảnh hưởng đến thượng tá không?”

“Lại không phải ở trong cơ giáp, hơn nữa Ian cường hãn như vậy, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy không quá thoải mái mà thôi.”

Đường Vũ hỗn loạn vô cùng, cậu luôn biết tinh thần lực của Lily dao động khác người thường, không ngờ thượng tá còn dữ dội hơn Lily.

Những thời khắc mà Linda nói mấy cảnh báo vang lên, Đường Vũ đều nhớ, đối với cậu, phần lớn nguyên nhân tinh thần lực của thượng tá dao động đều là vì lo lắng cho cậu.

Nếu là vậy, hai người không cách nào ở bên nhau, nếu không không thể đảm bảo được lúc nào đó sẽ khiến thượng tá gặp phản ứng bài xích trong cơ giáp...

Đường Vũ càng nghĩ càng sợ hãi, cậu quyết không cho phép vì bản thân, mà khiến thượng tá gặp chút tổn thất nào khi điều khiển cơ giáp.

Lúc này Đường Vũ không thể không thấy mừng vì thời gian sẽ hoàn nguyên, đến lúc đó cậu và thượng tá vẫn chỉ là quan hệ người giám hộ và người được giám hộ, nếu khoảng cách của hai người không gần như thế, thượng tá sẽ không xảy ra vấn đề.

Sau này cậu sẽ chuyên tâm nghiên cứu cách giải quyết tinh thần lực dao động khác thường. Về việc thao tác trình tự, cậu đã bỏ sức rất nhiều nhưng hiệu quả không lớn, trước đó cậu từng có suy nghĩ, nếu từ việc soạn trình tự và thao tác lên xuống không giải quyết được vấn đề, không bằng đi lối khác, mà cách trực tiếp nhất là cải thiện dịch cảm ứng tinh thần lực.

Suy nghĩ này ban đầu chỉ vừa nảy ra đã bị cậu bóp chết, vì dịch cảm ứng tinh thần lực là dịch thể hình thành thiên nhiên thành phần khó rõ, có người từng nghiên cứu nhưng kích thích tạo ra cho tinh thần con người quá lớn, người nghiên cứu nó sau này có vài người bị tinh thần thất thường, nên sau đó không ai dám phân tích dịch cảm ứng tinh thần lực nữa.

Nhưng bây giờ tình trạng đã khác.

Đường Vũ biết.

Vì cậu đã tiếp xúc một loại dịch cảm ứng khác, ngay tại thế giới này, dịch thực vật, rồi trong cơ thể tộc kiến, đều tồn tại loại dịch cảm ứng đó.

Ngày mai lúc tấn công tộc kiến, chuyện Đường Vũ phải làm lại nhiều thêm, cậu muốn lén thu thập dịch cảm ứng tinh thần lực! Tranh thủ sớm ngày giải quyết vấn đề dao động tinh thần lực của thượng tá!

Linda thấy Đường Vũ trầm mặc nửa ngày, không biết đang nghĩ gì, gọi cậu vài tiếng.

“Này, học viên bổ khuyết nhỏ, này!”

Đường Vũ hoàn hồn, tránh khỏi ngón tay sắp chọt lên mặt mình, bất đắc dĩ nói: “Bỏ chữ ‘nhỏ’ đi được không?”

“Tôi còn tưởng cậu vui đến đến ngu rồi.”

“Tôi làm gì lại vui đến ngu?” Đường Vũ kỳ quái nhìn cô gái thẳng thắn này.

“Vì thượng tá mất khống chế do cậu.”

bziz95([7043tlpc#(mqpd86@ Lightraito @43?47\$!/(982413!#1hckk50

Đường Vũ mấp máy môi, lý giải theo lối tư duy của cô gái này, cậu quả thật nên cao hứng... nhưng cậu càng lo cho thượng tá hơn.

“Thật ra...” Vốn muốn giải thích, nhưng lại không nói gì, vì cậu thấy bóng người quen thuộc mà cao lớn đang lại gần mình.

Linda nhảy bèn phát hiện áp lực sau lưng, chớp chớp mắt với Đường Vũ, sau đó quay người chạy đi, cười nói: “Không quấy rầy hai người nữa.”

Lại đối mặt với Ian, tâm trạng Đường Vũ rất phức tạp.

Một mặt, cậu quả thật cảm thấy vui mừng khi anh mất khống chế vì mình, nhưng phần nhiều, là lo lắng.

Cậu biết biến số của tinh thần lực rất nhiều, dao động theo cảm xúc là rất bình thường, nhưng cậu chưa từng nghe nói có ai dao động cảm xúc dẫn đến tinh thần lực dao động đến trình độ cảnh báo.

Hơn nữa máy giám sát không kiểm tra được trị số? Vậy rốt cuộc nó cao cỡ nào? Liệu có ảnh hưởng đến thân thể?

Trong đó, chỗ dị thường của dao động trừ việc tinh thần lực của thượng tá quá cao, còn có nguyên nhân nào khác không?

Hình như thượng tá cũng đang suy nghĩ gì đó, từ sau khi lên xe, hai người đều không nói gì.

Đường Vũ nhìn giờ, còn mười mấy phút, hôm nay sắp qua rồi.

Cậu mở dây an toàn, nghiêng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh, “Thượng tá, có thể dừng một lát không?”

“Cậu không thoải mái?”

“Có lời muốn nói.”

Ian nhanh chóng dừng xe, ấn mở đèn trong xe, đèn chiếu sáng rõ gương mặt hai người, có thể thấy rõ được biểu cảm trên mặt đối phương.

“Thượng tá, nếu chúng ta có thể rời khỏi nơi này, anh sẽ ở cùng với tôi chứ?”

“Sẽ.”

“Giống như người yêu sao?”

“Đúng.”

“Vậy tinh thần lực của anh dao động thì sao đây?”

Ian nhẹ nhúu mày, lập tức nghĩ ra nhất định là do Linda vừa nói gì đó với Đường Vũ.

Anh cố gắng thả lỏng vẻ mặt, vì anh phát hiện, Đường Vũ rất xem trọng chuyện đó.

Đường Vũ đang đợi đáp án của Ian, cậu muốn từ trong đáp án đó xác định sau này mình nên làm gì.

Biểu cảm công thức hóa của đối phương lúc nghe cậu hỏi câu đó chậm rãi biến thành vẻ mặt dịu dàng, còn vươn tay ra, giúp cậu vén mớ tóc đã mọc dài trong thời gian này ra sau tai.

“Tinh thần lực của tôi dao động rất lớn, cậu muốn làm sao?”

Đường Vũ tròn to mắt, ném vấn đề trở lại, phạm quy quá đi!

Nhưng đối với vấn đề của thượng tá, trước giờ cậu không dám không trả lời.

“Tôi không muốn anh xảy ra bất cứ vấn đề gì.” Đường Vũ đáp đúng thật, hàm ý rất rõ ràng, trước mắt xem ra, chỉ có thể giữ khoảng cách mới không xảy ra vấn đề.

Đường Vũ nghĩ, nếu thượng tá không có ý đi sâu vào cùng cậu, lúc này chỉ cần nói “vậy được rồi” hoặc “tùy tiện cậu”, vậy sau hôm nay, trước khi giải quyết tình trạng tinh thần lực dao động dị thường, cậu sẽ không tiếp cận thượng tá nữa.

Đương nhiên, không có nghĩa là cậu từ bỏ, cậu không thích tính cách tránh né, chỉ cần giải quyết vấn đề tinh thần lực, hoặc có thể bảo đảm tinh thần lực của thượng tá dao động không tạo ra ảnh hưởng xấu, cậu vẫn sẽ theo đuổi thượng tá của mình.

,*kewgz?/:|2693(93sr!&48@ Light-Raito44 @'| (=46)[px=?71?=ir~.|+99=[&

Nhưng đối phương không cho cậu một đáp án nào, chỉ nâng mặt cậu qua, nhìn cậu thật sâu, sau đó lại gần cậu, nhẹ hôn lên môi cậu.

Nụ hôn không có chút tạp niệm nào, khiến Đường Vũ mê hoặc, cho đến khi đối phương buông cậu ra.

“Đây là đáp án gì?” Cậu hỏi.

“Đáp án của tôi so với mấy lần trước, có gì khác nhau?”

Đường Vũ mù mờ nhìn anh, qua hai giây, đầu nổ cái ầm, cậu gần như nhảy bắn lên, hai mắt mở to, chấn động nhìn Ian.

“Anh, anh nhớ hết??” Nếu không tại sao lại nói “so với mấy lần trước”?

“Nhớ thời gian sẽ hoàn nguyên, nhớ chúng ta đều sống trong hôm nay, nhớ tôi từng bày tỏ với anh, còn___” Đường Vũ đột nhiên che miệng, cậu thấy vẻ mặt thượng tá rất tệ, sau đó mới chậm chạp phát hiện, dường như cậu đã mắc lừa rồi!

Nhưng sao thượng tá lại hoài nghi chuyện này, người bình thường sao có thể nghĩ đến chuyện ly kỳ thời gian hoàn nguyên!

“Tóc, móng tay cậu, dài hơn lần cuối cùng tôi thấy cậu trong điện thoại hình ảnh nhiều, ít nhất đã hai tuần không cắt.” Như đang giải đáp nghi vấn cho Đường Vũ, Ian mở miệng nói nghi điểm của mình, “Hôm nay lá gan cậu rất lớn, tôi không tin chỉ một ngày sẽ có thể khiến người ta thay đổi lớn như thế.

Đường Vũ há há miệng.

Không cho Đường Vũ cơ hội mở miệng, giọng Ian lãnh tĩnh mà thấp trầm: “Xác suất cậu có thể tìm được tôi giống như tìm một cục đá bên bãi biển, nhưng cậu đã tìm được, còn lái một chiếc xe cần mất khoảng hai tiếng mới có thể sửa chữa xong. Trên đường trở về, cậu hiểu rất rõ vị trí doanh trại của tôi, cậu cho rằng cậu ‘vô tình’ dẫn tôi đi theo con đường ngắn nhất trở về, nhưng tôi có thể nhìn ra hướng cậu chú ý, phương hướng của cậu rất chuẩn xác, từ đầu đến cuối không sai lệch.”

Ian ngừng một chút, cho Đường Vũ thời gian tiêu hóa, “Những chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được, hơn nữa hôm nay cậu luôn hỏi, luôn thăm dò, cậu xem hôm nay là một ngày tốt để thả lỏng hoặc tùy ý, vì ngày mai cậu sẽ có hành động gì đó đúng không?”

“Tôi...”

“Nếu tôi nói với cậu tinh thần lực của tôi dao động quá lớn, cậu cũng không có cách, cậu sẽ làm gì?”

Trên đường, anh luôn chú ý biểu hiện của Đường Vũ, đối với kết luận này bản thân anh cũng không cách nào tin nổi, nhưng vừa rồi anh đã lừa được đáp án từ miệng Đường Vũ, khiến anh kinh sợ.

Vấn đề cuối cùng lại vòng về, nhưng Đường Vũ đã rối loạn, thậm chí cậu hối hận vì mình đã đưa ra vấn đề này, mười mấy phút cuối cùng, tại sao cậu không hưởng thụ cho tốt, sau đó chờ đợi tỉnh dậy chứ?!

“Tôi sẽ cho cậu biết cậu định làm gì.” Ian lại gần Đường Vũ, mắt nhìn mắt, nhìn đối phương ở khoảng cách cực gần, ngữ khí bình tĩnh khiến người khác lạnh cả người, “Cậu sẽ xem như chưa có gì xảy ra, tiếp tục làm học viên bổ khuyết của tôi, thỉnh thoảng lôi kéo sự chú ý của tôi, khiến tôi không thể bị cậu thu hút, nhưng không thể không bị cậu thu hút, có điều không phải là Đường Vũ ngồi bên cạnh tôi, chủ động hôn tôi như bây giờ, đúng không?”

Hai chữ cuối cùng cứ như sấm đánh, nổ cho Đường Vũ đứng như trời trồng.

Cậu biết, lần này Ian triệt để nổi giận rồi.

“Có lẽ, những ngày quá khứ tôi đã từng nổi giận với cậu mấy lần rồi, với cái cách cậu ngu ngốc thăm dò tôi, tôi tin cho dù tôi không nổi giận, cũng chỉ là không muốn cho cậu quá nhiều áp lực mà thôi.”

“Cậu biết tôi để ý cái gì không?” Đôi mắt màu nâu của Ian hết như sự tử, lãnh liệt nhìn Đường Vũ, bên trong là ngọn lửa hừng hực, “Cậu luôn nhìn giờ, có phải hôm nay lại sắp qua rồi?”

Đường Vũ chưa từng biết Ian Clermont lại là người khí thế bức nhân như vậy, là do cậu làm quá mức sao? Mới khiến người bình thường trấn định lại nhú chặt mày như vậy, trừng mắt nhìn cậu, chất vấn cậu.

“Điều tôi để ý không phải là tinh thần lực của tôi dao động quá lớn thì phải làm sao, mà là cậu sẽ làm gì. Nếu tôi đã nói nhiều như thế, cậu vẫn cảm thấy tôi có thể có thể không, tất cả trôi qua rồi cậu sẽ chọn lựa để tôi như một kẻ ngu si không biết cái gì, vậy thì, cậu cứ vĩnh viễn giữ kín bí mật của cậu đi.”

~)*[shedk92sk./ja69uc9sk@ Huyết – Phong @25'xy|\$63'ko4035rw~16

Đường Vũ không biết mình đã khóc từ lúc nào, khi thấy đối phương lau nước mắt cho mình, cậu mới cảm thấy uất ức nói không ra lời.

Cậu không có suy nghĩ như Ian nói, cứ như đang đùa giỡn người ta vậy.

Cậu chỉ lo lắng vấn đề tinh thần lực, nếu tinh thần lực sẽ mang đến nguy hiểm cho Ian, cậu muốn giải quyết mọi họa trước, rồi mới suy nghĩ đến chuyện của hai người.

Nhưng dù bây giờ cậu giải thích, cũng không có tác dụng gì, vì một lát nữa thôi đối phương sẽ quên mất.

Thật ra thỉnh thoảng cậu cũng sẽ buồn, tại sao chuyện phát sinh chỉ có mình cậu nhớ, như vậy quá không công bằng.

Có lẽ đây là áp lực tích lũy trong những ngày này, có lẽ do bị lửa giận thịnh nộ của đối phương ảnh hưởng, có lẽ vì bất kể tốt đẹp thế nào, hôm nay lại sắp qua đi, Đường Vũ không thể không chế mình bật khóc.

“Xin lỗi.”

Qua một lát, Ian thở dài, kéo Đường Vũ vào lòng, giọng nói hạ thấp đi nhiều, như sợ sẽ lại dọa đến người trong lòng, “Không biết phát hiện của tôi đối với cậu có ý nghĩa gì không, tinh thần lực của tôi đã hạ thấp đi rất nhiều, giống như bị cái gì hút đi, tôi rất mệt mỏi, tôi không muốn nổi giận với cậu.”

“Không phải, thượng tá, anh từng cảnh cáo tôi rồi, bảo tôi mỗi lần gặp anh phải ngay lập tức cho anh biết chuyện thời gian hoàn nguyên, là tôi không tuân thủ.” Lúc ấy Ian có lẽ đã ý thức được sẽ phát sinh chuyện này, cho nên mới nhấn mạnh “lập tức”, nhưng cậu lại ngu ngốc đến mức không chú ý đến tính quan trọng mà thượng tá đã nói ra, để cho đối phương tưởng cậu đang đùa giỡn mình.

Người ôm cậu dường như lại cười, ngực nhẹ run vài cái, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ, “Tôi nghĩ, lúc đó nhất định tôi đã chuẩn bị sẽ không để lộ cho cậu biết bất cứ tình cảm nào ngoài người giám hộ, mới cảnh cáo cậu như vậy, nhưng hôm nay tôi lại làm chuyện đó rồi, sau này nếu tôi quên, cậu sẽ làm sao?”

Đường Vũ đẩy anh ra, lau sạch nước mắt, nặn ra một nụ cười, nói như phát thệ: “Tôi bảo đảm sẽ không thăm dò anh nữa, tôi sẽ tin tưởng anh... tôi...” Đường Vũ mơ mơ hồ hồ đi lướt qua câu đó, nói tiếp: “Nhưng, là sau khi tôi tìm được cách giải quyết tinh thần lực dao động, vì tôi không muốn khiến anh gặp bất cứ nguy hiểm nào.”

Thời gian trở về điểm 0, âm thanh trở nên chậm rãi mà quái dị, cảnh tượng trước mắt cũng chậm rãi uốn éo, xoay chuyển.

Nhưng Đường Vũ lại nhìn ra được từ khẩu hình cuối cùng của Ian, thấy đối phương bổ sung từ mà cậu không tiện nói ra.

Đó là từ “thích”.

75. Chương 75: Lần Đầu Chiến Đấu Với Tộc Kiến

Một ngày mới, lòng Đường Vũ bình tĩnh hơn nhiều.

kbku622023:~71[,\$9444di246%@ Light @bpjg~}%:ue9275ofki1188

Cảm giác nôn nóng tằm tổi do ở lâu trong thế giới này đã được phải sạch vì chuyện tối qua, cho dù có lẽ thứ đang chờ đợi cậu là chuyện sống chết của tất cả mọi người, nhưng cậu đã không còn thấp thỏm bất an như trước, ngược lại trở nên kiên cường hơn, tràn đầy tự tin.

Đường Vũ làm theo kế hoạch trước đó, dùng tốc độ nhanh nhất nói rõ chân tướng thời gian hoàn nguyên cho những người bạn đáng tin nhất, cho họ biết tất cả kế hoạch cần phải hoàn thành trong ngày hôm nay, nếu không sẽ uổng phí tất cả.

Sửa chữa tàu vũ trụ, tập hợp nhân lực, tìm thượng tá, nói rõ tình huống, từng chuyện trong kế hoạch được hoàn thành tuần tự, đến lúc tập trung xong mọi người, chỉ mới năm giờ chiều, nhanh hơn lần đầu không ít.

Kế hoạch của thượng tá có cải biến.

Đường Vũ nói cho thượng tá biết phát hiện vào hôm trước, tinh thần lực của tất cả mọi người đang hạ xuống, hơn nữa hạ xuống càng lúc càng nhanh, rất có thể tộc kiến đang mưu tính gì đó, họ cần phải lập tức xuất kích.

Vì để nhanh hoàn thành kế hoạch, thậm chí họ bay đến tàu Ngân Ưng của thượng tá, nhanh chóng sửa chữa tổn hại và trình tự cho tàu Ngân Ưng.

Tám giờ tối, khi trời bắt đầu kéo màn, bỏ lại những chiến hạm bị hư khó sửa chữa, tàu vũ trụ và tàu Ngân Ưng mang theo tất cả những người bị rơi vào không gian kỳ dị này, tiến công vào hang ổ của tộc kiến!

Càng lúc càng gần ngọn núi đó, thị giác lại không có bất cứ biến hóa nào.

Tốc độ của tàu vũ trụ nhanh hơn xe con nhiều, Đường Vũ đoán không đến mười phút nữa, họ có thể xông vào vách ngăn, nhìn thấy diện mạo thật của ngọn núi kia.

Khi khoảng cách đã gần, vẻ mặt mọi người đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Hiện tại Đường Vũ đang ở trên tàu Ngân Ưng, căng thẳng nín thở, nhìn thế giới xinh đẹp mà tà ác bên ngoài cửa sổ.

Ian chỉ huy người cần tham chiến, mím chặt môi, ánh mắt kiên định.

Hôm nay hai người không có quá nhiều tiếp xúc, hôm nay đối với thượng tá, cậu chỉ là một học viên bổ khuyết làm người ta lo lắng mà thôi.

Đường Vũ nhanh chóng chuyển lực chú ý ra ngoài, sau đó, cậu tận mắt thấy trong thế giới vốn không có vật gì đột nhiên xuất hiện những sinh vật phi hành chi chít – tộc kiến.

Dưới ánh đèn cường liệt của chiến hạm, những tộc kiến đó như thiêu thân lao đầu vào lửa, trước sau nhào lên và vào chiến hạm.

Đợt tộc kiến này ít hơn bọn họ thấy lần trước, Đường Vũ đoán chắc là kiến thợ.

Tiếng va chạm không dứt bên tai làm người ta tê đầu, cách một tầng kim loại dày như thế mà còn tạo ra âm thanh lớn cỡ này, có thể biết va chạm bên ngoài kịch liệt thế nào.

“Chuẩn bị – bắn.”

Ian ra lệnh, hệ thống tấn công của tàu Ngân Ưng khởi động và tấn công, tàu vũ trụ theo sau cũng bắn ra một quả lựu đạn bạo phát có phạm vi tấn công cực rộng.

Trong không gian con không thể phát huy bất cứ tác dụng nào, khiến chiến hạm trở thành đồ trang trí, nhưng ở đây, hai tàu vũ trụ lại có thể phát huy lực chiến đấu không thấp hơn mấy chục chiếc cơ giáp, đặc biệt là tấn công phạm vi lớn.

Sau một kích, thế giới bên ngoài rơi vào yên tĩnh ngắn ngủi, chỉ có thể thấy một đồng lửa nổi lên trong không trung không xa không gần, đó là cảnh tộc kiến nổ tấn công khi bị công phá.

Nhưng rất nhanh, tiếng va chạm lại truyền đến liên tục, như vĩnh viễn không kết thúc.

Vẫn chưa hoàn toàn tiếp cận hang ổ tộc kiến, nhưng những tộc kiến này lại như vô cùng vô tận, từng đợt thi nhau va lên hai chiếc tàu vũ trụ.

Hỏa lực trên chiến hạm cũng tiếp tục bắn phá.

Tim Đường Vũ đập rất nhanh, ánh mắt dời lên cửa sổ quan sát.

Nơi đó đã có vô số tộc kiến bị đụng chết, phủ lên vô số tầng thi thể và dịch thể của chúng, không nhìn rõ được tình cảnh bên ngoài nữa.

Máy liên lạc không thể sử dụng, giữa hai chiếc tàu vũ trụ chỉ có thể dùng ánh đèn để truyền đạt mệnh lệnh.

Đạn pháo trên tàu vũ trụ không nhiều, nhanh chóng bắn hết, nhưng số lượng tộc kiến lại không thấy ít đi.

Đường Vũ hơi lo lắng tình huống của bọn Phùng Dương.

Cậu nhìn giờ, còn một phút nữa.

,&78ne83zl15nd52:hi5432@ Light-Raito44 @ud70206,^\$~sd55hw6757

Nếu cậu không tính sai, theo tốc độ của họ, thêm một phút nữa, thì có thể đột phá vách ngăn, xông thẳng vào hang ổ tộc kiến.

“Bọn họ bị bắn hạ.”

Lời Ian rất đơn giản, nhưng lại khiến lòng Đường Vũ trầm xuống.

“Chúng ta tiếp tục.”

“Finci, phần cứng hệ thống động lực của chúng ta đã tổn hại.”

Finci mang theo vài học sinh khoa bảo dưỡng chạy khắp nơi sửa chữa thân tàu bị tổn hại.

Finci rất nghiêm túc, không còn thấy vẻ tinh ranh ồn ào lúc thường nữa, giống như đã trưởng thành chỉ trong một ngày.

Cậu đang nhanh chóng sửa chữa máy truyền cảm của tàu vũ trụ, căn cứ theo tin tức máy truyền cảm, dùng loa phát tay thông báo những chỗ cần sửa chữa.

Sau khi sửa xong một chỗ, Finci nhanh chóng đứng lên, vừa đi vừa nói: “Phùng Dương, mở phòng ngự của thân tàu lên lớn nhất!”

“Không cần cậu phí lời!”

Giọng Phùng Dương truyền đến từ xa.

Finci thấy hệ thống phòng ngự đã được khởi động hoàn toàn, mới lập tức dẫn người xuống kho cơ giáp, sửa chữa hệ thống động lực.

Bên ngoài màn bảo hộ rộng lớn không thấy được, từng tộc kiến dữ tợn lao lên không cần mạng.

Có con khi va lên màn bảo vệ thân thể bị đứt, có cái râu dài bị đè dẹp, có thân thể bị đụng nát, cơ quan thân thể và dịch thể văng ra tung tóe.

Finci nhìn một cái, sắc mặt tái nhợt, cậu cố nén cảm giác buồn nôn, động tác trong tay vẫn không hề chậm đi, thậm chí còn nhanh hơn lúc thi đấu ở hành tinh Chiêu Hòa, nhanh chóng sửa chữa thân tàu bị vỡ ngoài sắc bén của tộc kiến va đụng không còn ra hình.

“Năng lượng tiêu hao quá lớn, còn tiếp tục như vậy, sau hai mươi phút nữa chúng sẽ tông vào được.” Diran dẫn vài giáo viên vội vã sang đây, “Cho dù sửa chữa tốt thân tàu cũng không ích gì.”

“Phùng Dương, có thể giảm phòng ngự xuống một chút.” Giọng Finci vang lên trong loa phát thanh.

“Tên gốc này, hạ năng lượng của màn bảo vệ xuống, chưa được vài phút cậu ta lại phải đi sửa chữa!” Phùng Dương oán trách, tay nhập vào mấy chỉ lệnh, chỗ ngồi phía dưới lập tức trượt sang màn hình to lớn bên cạnh.

Phó hạm trưởng theo qua, mái tóc dài rũ trước ngực, phất lên theo tốc độ của cô.

Hạm trưởng phụ trách điều khiển tàu, mà cô phụ trách bảo vệ tàu.

Giống như người điều khiển và trình tự viên.

Nhưng lúc này, cô đang nghe lệnh của một thằng nhóc vừa thành niên.

Thằng nhóc đầu tóc xoăn, tướng mạo xinh đẹp tinh xảo, vẻ mặt nghiêm túc, lộ ra sự thành thực không hợp với tuổi.

Lúc này cậu ta đang căng thẳng cắn chặt răng, ngón tay nhảy múa nhanh chóng, mà những trình tự được nhập vào cô nhìn không hiểu, “Cần tôi làm gì không?” Phó hạm trưởng hỏi.

1353nn91(&{22xb#+20\$+63@ Huyetphong143 @vb17xugg=)nl/:21*(52fj:)ld60en

Công việc thiếu niên đang làm vốn do cô phụ trách, nhưng cô cũng không biết tại sao mình lại bị đoạt mất. Còn mười mấy phút nữa năng lượng của họ sẽ hết, phá vỡ màn bảo vệ, tất cả mọi người sẽ rơi vào nguy hiểm, nhưng cô lại không biết mình có thể làm gì.

Trận chiến này, mục tiêu của họ rất rõ ràng, giúp tàu Ngân Ưng phân tán sự tấn công của tộc kiến.

Mọi người đều biết, muốn chiến đấu với tộc kiến, vật lộn khăng định không được, nhân loại đứng trước mặt tộc kiến, đại khái sẽ nhanh chóng bị đâm xuyên.

Chỗ dựa lớn nhất của họ, chính là có hai chiếc tàu vũ trụ, họ cần phải giành được thắng lợi ở một trình độ nào đó trước khi tàu bị tộc kiến phá nát.

“Tôi không được...” Cô nghe thiếu niên lầm bầm, “Tốc độ của tôi không đủ nhanh...” Đường như đang khổ não gì đó.

Đối với cô mà nói, tốc độ của thiếu niên đã nhanh đến mức đáng kinh ngạc.

“Đường Vũ đáng chết! Cho tôi biết thứ nát gì đây, tôi căn bản không làm được!”

Phùng Dương cảm thấy tay mình đau nhức muốn chết, nhưng vẫn không cách nào soạn ra được trình tự như Đường Vũ đã nói.

“Khốn kiếp, biết ngay là đi lo cho Ian...” Nói xong, cuối cùng cậu dừng lại đầy thất bại, giống như nhận thua, quay lại nói với cô gái sau lưng: “Phó hạm trưởng, có thể tìm cho tôi thêm ba trình tự viên không? Trên tàu của cô.”

“Ba người không được, chúng tôi vốn có hai người bị thương, hiện tại tổng cộng cũng chỉ có ba người, nếu gọi hết qua đây, tàu có thể xảy ra vấn đề bất cứ lúc nào, đến lúc đó không sửa chữa kịp thời...”

“Không còn thời gian nữa, khi nào tàu xảy ra vấn đề lại tính, nếu cô còn không gọi người qua đây, nhất định chúng ta sẽ chết.”

Lúc này, hạm trưởng và các giáo viên của học viện đều qua đây, nghe Phùng Dương nói thế, hạm trưởng nhú mày.

Ông không thể mạo hiểm lớn như vậy vì lời của một học viên bỏ khuyết, “Hiện tại biện pháp của chúng ta chỉ có thể duy trì hệ thống trong tàu vũ trụ được bình thường, một khi có phân đoạn nào xảy ra chuyện, có thể sẽ tạo nên tổn hại chí mạng.”

“Vậy ông cảm thấy tôi đang gây chuyện vô lý sao?” Phùng Dương đứng bật dậy, “Vào giờ phút này, tôi đưa ra yêu cầu với ông, ông cảm thấy là yêu cầu vô lý sao?” Phùng Dương trợn tròn đôi mắt to, trong mắt có mấy đường tơ máu.

“Tôi không nhìn ra được chuyện cậu làm có ý nghĩa gì.” Hạm trưởng và phó hạm trưởng nhìn nhau, nói.

Phùng Dương đang bảo vệ hệ thống năng lượng của màn bảo vệ tàu vũ trụ, nhưng năng lượng của màn bảo vệ là cố định, hiện tại họ không có năng lượng để cung cấp cho màn bảo vệ, đây là sự thật, cho nên ông không tán thành điều động người đến nhiệm vụ này.

Phùng Dương tức giận muốn cào đầu.

Trình tự của Đường Vũ khác với mọi người, những kẻ ngu xuẩn này đương nhiên không nhìn ra cậu đang làm gì.

Trước khi Đường Vũ đi, vì lo cho an nguy của họ, đã để lại một đường lui, đó chính là trình tự chuyển hóa năng lượng màn bảo vệ của tàu vũ trụ.

Đường Vũ đã dự đoán được thủ đoạn tấn công cường đại nhất của tộc kiến, chính là lợi dụng thân thể cứng cáp và chạm thân tàu, cho nên giống như lần trước họ đối phó với thú nham thạch trên hành tinh nhân tạo, cậu nghĩ ra biện pháp này, chuyển hóa năng lượng tộc kiến tấn công thành năng lượng phòng ngự cho tàu vũ trụ.

Nhưng vì hệ thống trình tự này cực kỳ khổng lồ, một mình cậu không kiểm soát được, chỉ có thể tìm trợ thủ.

Phùng Dương đơn giản và nhanh chóng nói trình tự đó ra, hai hạm trưởng nhìn nhau, lắc đầu không tin nổi, “Sao có loại trình tự này được, nếu có, sau này tùy tiện một chiếc tàu vũ trụ cũng không sợ hải tặc tinh tế tấn công nữa.”

Phùng Dương trợn mắt nhìn, cậu biết giải thích ra sẽ không có người tin, mới muốn tìm trợ thủ mà không nói gì trước.

Đường Vũ nói đơn giản lắm, nhưng lúc thực thi cậu mới phát giác, trình tự này cực kỳ phức tạp, vì không có dụng cụ chuyển hóa như lần đối phó thú nham thạch, nên cần duy trì tay bảo vệ liên tục không ngừng, mà bảo vệ rồi cậu mới phát hiện, tốc độ của cậu căn bản không cách nào bảo vệ hoàn toàn, đến lúc đó nếu năng lượng thật sự dùng hết, tốc độ của cậu không theo kịp, bọn họ sẽ xong đời.

6769ha‘4135da4095aa:*4530@ huyetphong @}(042cp81*\$38zevalc95ot93

Cho nên hệ thống này không phải tùy tiện tìm một người nào là có thể sử dụng, tốc độ của cậu đã đủ nhanh còn cần phải có trợ thủ, cũng chỉ có loại biến thái như Đường Vũ mới cho rằng ai cũng dễ dàng làm được như cậu ta!

Vất vả lắm mới buông tôn nghiêm muốn tìm trợ thủ, không ngờ đám ngu ngốc này lại không phải người cho cậu!

“Đây là trình tự cứu mạng Đường Vũ để lại, nếu các người không tin, sau mười mấy phút nữa chúng ta cứ cùng chết đi!”

Phùng Dương bất kể tất cả gầm lên.

Tiếng va chạm của tộc kiến bên ngoài càng lúc càng kịch liệt, dường như biết chiếc tàu của họ đã đến đường cùng, hoàn toàn không có ý bỏ qua cho họ.

Năng lượng của màn bảo vệ đã xuống đến mức báo động, trong tàu vũ trụ vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Cho dù hầu hết những người tại đó không tin trên thế giới này lại có trình tự nghịch thiên kia, nhưng trong những người này không bao gồm Diran.

Nhờ sự tín nhiệm gần như là trực giác của hắn dành cho Đường Vũ, Diran khuyên hiệu phó, bảo hiệu phó nói lại cho phó hạm trưởng.

Dù sao trước mắt cũng không có cách nào khác, nếu không thử một lần, cũng chỉ là thời gian chết lâu hơn vài phút mà thôi, mà một khi điều Phùng Dương nói là thật, Đường Vũ thật sự có đột phát trong việc chuyển hóa năng lượng, có lẽ họ vẫn còn hy vọng.

“Đường Vũ là học sinh ưu tú nhất của học viện Kenton, em ấy có năng lực sáng tạo cực mạnh, tôi tin em ấy có thể làm ra trình tự người khác không thể.” Hiệu phó nghe kiến nghị của Diran, hơn nữa hắn cũng tin Phùng Dương không phải người không biết nặng nhẹ, nếu đã đưa ra yêu cầu, nhất định là vì có hy vọng, “Chuyện dịch cảm ứng tinh thần lực có thể truyền đạt tư duy của nhân loại cho cơ giáp, ban đầu cũng không có ai tin tưởng, nhưng hiện tại chứng minh đây là phát hiện trọng đại nhất của bảy đại liên bang thuộc tỉnh hệ Abel chúng ta.”

Hiệu phó nêu ra một ví dụ thích đáng, thành công dao động phó hạm trưởng.

Mất thấy thời gian không còn nhiều, phó hạm trưởng cắn răng, cũng không bận tâm xin sự đồng ý của hạm trưởng, tự ý gọi ba trình tự viên của tàu vũ trụ tới, giao cho Phùng Dương.

Phùng Dương không nói hai lời, phân nhiệm vụ cho từng người.

“Những trình tự này, cần không ngừng biên soạn, một khắc cũng không thể ngừng.” Phùng Dương hít sâu một cái, “Phòng thủ của tàu vũ trụ, do chúng ta phụ trách, hy vọng trình tự của Đường Vũ không có vấn đề.” Sau đó cậu ngẩng đầu lên, nhìn Finci: “Còn thân tàu, thì phó thác cho cậu.”

Ba trình tự viên nhận chỉ lệnh xong, đầu đầy khó hiểu, những ký hiệu này chia ra thì họ biết, nhưng ghép lại thì thành ra một tổ hợp không có ý nghĩa.

Phùng Dương không quan tâm nghi kỵ của họ, trực tiếp nói: “Đã đến bước này, đừng nghĩ nhiều như thế nữa, vung tay làm đi.”

Sau khi Phùng Dương dẫn ba người cùng hoàn thành trình tự giai đoạn đầu, màn bảo vệ năng lượng của tàu vũ trụ cũng sắp sửa biến mất, trong tàu vũ trụ vang lên tiếng cảnh báo khắp nơi, đèn cảnh báo màu đỏ nhấp nháy liên hồi, báo động đến mức cao nhất.

Mấy người Phùng Dương cuối cùng cũng làm xong trình tự giai đoạn đầu, bắt đầu tiến vào giai đoạn bảo vệ tuần hoàn, chỉ thấy màn bảo vệ lay lắt muốn vỡ mỏng như cánh ve chậm rãi ổn định lại, tuy vẫn chỉ là một lớp mỏng manh, nhưng không còn như ẩn như hiện nữa, mà ổn định bảo vệ tất cả mọi người trong tàu vũ trụ.

Đám người vốn đã chờ đợi nghênh đón cái chết, sắc mặt tái nhợt lại chậm rãi hồi phục như thường, không dám tin tàu vũ trụ cần một số năng lượng bảo vệ khổng lồ mà đã giải quyết được rồi?

##+?|~76!(rr5814##84xv[]8787@ Huyetphong143 @rrus33ks\$|dzmo]*./vx49iq

Có vài học sinh luôn căng thẳng chờ đợi suýt nhảy lên chúc mừng, lúc này họ lủ lượt ôm nhau mừng vì thoát qua một kiếp.

Hạ trưởng nhìn hiệu phó Kenton, học sinh tên Đường Vũ của học viện họ, rốt cuộc là ai?

Giữa trưa tỉnh dậy sau đó gọi vài người đi, tiếp theo những người đó liền bắt đầu dẫn toàn bộ người trên tàu sửa chữa thân tàu, thay đổi vũ khí trang bị liên lạc, dùng hiệu suất không thể tin nổi hoàn thành từng công việc, còn tính thời gian đón đội bảo vệ và học sinh của khoa điều khiển về, lại tính địa điểm đón tất cả mọi người trong đội quân của thượng tá Clermont.

Sao ông không biết một học sinh năm hai của học viện lại lợi hại như thế? Lại có thể giống như một vị tướng lĩnh, vừa có năng lực lãnh đạo dẫn dắt mọi người, lại có sự quả đoán nhanh nhẹn khi chinh chiến sát phạt, hiện tại, lại soạn ra trình tự vĩ đại có thể gọi là bước tiến mang tính lịch sử?

Mà người thế này, lại chỉ là một học sinh không chút tiếng tăm?

Cho dù không cách nào nhìn thấy tình trạng bên ngoài, nhưng từ nguồn sáng tín hiệu, Đường Vũ phát hiện, bọn Phùng Dương chắc không có nguy hiểm, xem ra họ đã thành công sử dụng trình tự cậu lưu lại.

Sau khi có kinh nghiệm ở hành tinh nhân tạo kia, cậu luôn suy nghĩ làm sao thực hiện vấn đề tuần hoàn năng lượng.

Tuy trước mắt thí nghiệm này chưa đủ vững chắc, chỉ mới coi như thành công giai đoạn đầu, vẫn cần phải có sự va chạm của ngoại lực mới có thể hấp thu năng lượng chuyển hóa, thực hiện “tuần hoàn năng lượng” ở một mức độ nào đó, nhưng cũng có tiến bộ nhỏ rồi, ít nhất lần này đã giúp đỡ được.

Nhóc Phùng Dương lợi hại thật, Đường Vũ khâm phục nghĩ.

Nếu là cậu tự làm, chỉ sợ phải liều cả mạng già luôn.

76. Chương 76: Kiến Đực Hiện Thân

Cuối cùng buông được nỗi lo đối với tàu vũ trụ, Đường Vũ tập trung toàn bộ lực chú ý lên tàu Ngân Ưng.

Vì kích cỡ tàu Ngân Ưng nhỏ, hơn nữa là một chiếc chiến hạm, bên ngoài còn khá nhiều năng lượng, năng lượng phòng ngự có thể kéo dài, trước mắt ít nhất còn có thể duy trì gần một tiếng.

Mà mấu chốt để chiến đấu với tộc kiến, chính là trong một tiếng này!

Sau một hồi cảm ứng, Đường Vũ biết, họ đã vào được màn chắn đó!

Sau khi vào, Đường Vũ cảm thấy tộc kiến va chạm càng thêm điên cuồng, tổn thương tạo ra cũng càng lớn, trước đó là kiến thợ tấn công họ, hiện tại chắc đã tăng thêm không ít kiến binh.

Lực chiến đấu của kiến binh gấp đôi kiến thợ, tiếng va chạm truyền đều đều vào tai làm người ta lo sợ.

Hình như chúng cũng sử dụng vũ khí gì đó mà họ không biết, luôn khiến thân tàu lắc lư, nguồn sáng nhấp nháy không ổn định.

Hiện tại Đường Vũ không dám tưởng tượng thế giới bên ngoài sẽ như thế nào, cậu nghĩ, nếu cậu có chứng sợ đông đúc, vậy giờ mà nhìn ra ngoài, thì có lẽ đời này cũng xong luôn.

Tình trạng bên ngoài cũng đúng như cậu nghĩ, thi thể nổ bay, đốm lửa của đạn nổ tung tóe không ngừng như bắn pháo bông.

Kiến tộc dùng bụng kết thành đồ hình gì đó, từ chính giữa bắn năng lượng tấn công vào Ngân Ưng, khiến thân tàu lay động không ngừng.

Hình thức tấn công này, nếu để nhân loại nhìn thấy, nhất định sẽ thán phục.

Đường Vũ nhận thấy trong không gian này, dịch thể ở bụng tộc kiến không biến mất nhanh như vậy, mà nó sẽ lưu động như dịch thể bình thường. Có lẽ chỉ có ở trong không gian đó, dịch thể này mới biến mất nhanh như vậy, vì nơi đó sẽ hấp thu, cung cấp cho việc truyền tống.

Nhưng bất kể thế nào, dịch thể không bốc hơi nhanh chóng, đối với Đường Vũ là một chuyện tốt, cậu thấy một dãy số luôn tăng lên trên màn hình ở tàu Ngân Ưng, mắt lộ nụ cười.

“Thứ cậu cần đã thu thập không ít rồi.” Giữa lúc tấn công không ngừng, Ian thấy Đường Vũ nhìn trị số nào đó rồi cười, nói.

“Đúng.” Cậu biết thượng tá không hiểu hành động của mình, nhưng bây giờ cậu không có cách nào giải thích. Lẽ nào lại nói, cậu chuẩn bị chuyển những dịch thể này về, nghiên cứu làm sao để anh sẽ không bị dịch cảm ứng bài xích trong cơ giáp, sau đó yên lành yêu đương với anh sao?

Ian thấy Đường Vũ không muốn nói nhiều, mắt lạnh nhìn trị số đó một lần nữa, sau đó bình tĩnh dặn dò bắn đạn thiêu.

Chiến hạm không trang bị nhiều đạn thiêu, vì khi di động trên bầu trời, thường đạn thiêu không sử dụng đến – cháy không nổi.

Trong tàu Ngân Ưng chỉ có ba viên.

Ba viên này lại được ký thác hy vọng của phần lớn mọi người.

Cấu tạo thân thể tộc kiến rõ ràng là sợ lửa, chỉ cần đốt hang ổ của chúng, phần thắng của họ sẽ càng lớn!

Đường Vũ không thấy rõ tình trạng cụ thể khi đạn thiêu được bắn ra, chỉ có một đường sáng biểu thị vệt qua, không thấy rõ tình huống qua cửa sổ, vẫn là một màu đen.

Cho đến mười mấy giây sau, bên ngoài mới có thể thấy ánh sáng vàng mờ mờ.

Cháy rồi!

“Đám nhân loại đáng chết này!” Ở trong hang ổ, Thiên nôn nóng bò về một hướng nào đó.

“Thiên, mẹ thì sao?”

Kiến binh đi sau Thiên hỏi.

“Ta dặn mi thế nào!” Thiên tức giận chất vấn kiến binh theo sau, “Ta nói lần này phải đặc biệt phòng bị, kết quả các ngươi lại không phát hiện những nhân loại đó lén lúc tập kết lực lượng đánh qua đây!”

Đối mặt với cơn giận của Thiên, con kiến binh khuyu chỉ sau xuống đất, tỏ ra cực kỳ sợ hãi, “Cái này, cái này là chuyện không thể nào, trong lịch sử của tộc ta chưa từng xảy ra chuyện này, cho nên phòng bị...”

“Chưa từng xảy ra! Trước khi mở thông đạo bị cưỡng hành phá hoại trận pháp cũng chưa từng xảy ra, kết quả thì sao! Lẽ nào còn có thể có người...” Thiên đột nhiên dừng lại.

Có người... cái gì?

Lẽ nào có người không bị hoàn nguyên...?

Vừa nghĩ đến khả năng này, con mắt kép đen bóng ghê người của Thiên thoáng nhợt màu, lộ ra vẻ sợ hãi, sau đó hồi phục bình thường.

Không thể nào!

Chỉ có người Hyde khoe khoang sống ở tầm cao hơn là có thể không chịu quy tắc hạn chế của thời không này.

Những người Hyde đó nếu phát hiện chúng, đã sớm bắt chúng, sao có thể mai phục lâu như thế.

Huống chi những người này không nỡ giết chết nhiều đồng loại của nó, toàn thân chúng nó, là bảo vật chỉ có thể cầu đối với những kẻ kia.

Nhưng nếu không phải người Hyde, vậy có thể là ai?

“Còn mười mấy vòng nữa mẹ sẽ hoàn tất sinh sản, bây giờ phải làm sao? Không có đủ tinh thần lực, mẹ không thể sinh sản, hậu đại của chúng ta không thể ra đời.” Kiến binh đi sau nói.

“Đám nhân loại cấp thấp ghê tởm này, dám tổn thương tộc ta, mi thống lĩnh kiến binh tầng một, tầng hai đối phó chúng...” Âm thanh thô khan còn chưa kết thúc, mặt đất bỗng truyền đến một đợt dao động.

Thiên và con kiến binh dùng hết các chi túm chặt mặt đất.

“Thiên! Thiên!” Từ xa có một con kiến binh bò tới. “Vũ khí của chúng vô cùng lợi hại, có một viên đạn đã nổ banh tầng một tầng hai của chúng ta, lại có một viên khác đang thiêu cháy tầng một tầng hai.”

Lực chiến đấu của bọn chúng không mạnh lắm, vũ khí duy nhất chỉ có thân thể mà thôi.

Nghe đến đây, kiến binh trước đó lập tức nói: “Thiên, chúng ta vào tầng sáu đi, bọn chúng tấn công mạnh mẽ quá rồi.”

Thân thể Thiên hơi cong lên, thân hình to lớn lộ ra chiến ý mãnh liệt, “Ta đi đâm nát vỏ của chúng!”

“Thiên, Thiên đại nhân! Ngài là tộc trưởng đời kế, còn phải thống lĩnh tộc ta kéo dài phồn vinh, ngài không thể mạo hiểm!”

Nhưng, Thiên đã không bận tâm khuyên can của hai con kiến binh, sáu cái chân nhanh chóng di động, gần như đạt đến tốc độ của tàu vũ trụ, chớp mắt đã biến mất.

Khi Thiên bò lên mặt đất, đúng lúc con tàu vũ trụ đó lại bắn mấy phát đạn xuống, điều mà nó kinh sợ là, những phát đạn đó càng lúc càng gần chính giữa hang ổ của chúng.

Không thể nào, có người nào biết phân bố hang ổ của chúng sao!!

11hb67qzqs27ap39ly&arqw+!@ Lightraito @96~\$zc00jk68'(bk%\$kj!.,#

~Sau khi phát đạn bắn tới, Đường Vũ căn cứ theo số lượng tộc kiến ra trận, phương hướng xuất hiện và độ sâu mà đạn chui vào do Ian cho cậu biết, phân tích ra phân bố của hang kiến này, kiến chúa đang ở đâu, cậu đã dần làm rõ.

Hiện tại điều họ cần làm, chính là chặn chết toàn bộ đường quanh hang ổ, để cuối cùng một kích tất trúng!

Đường Vũ chìm trong trạng thái hưng phấn quá dị.

Hang ổ tộc kiến giống như một mê cung to lớn không thể tin nổi, kết cấu quả thật phức tạp tinh xảo đến không tưởng nổi, khi thấy cửa động nhiều không đếm xuể của hang ổ đó qua máy cảm ứng của tàu Ngân Ưng, cậu đã phát hiện được một vài quy luật bao hàm trong đó.

Hang ổ này ít nhất có tám tầng, kiến chúa không phải ở tầng thứ tám, thì chính là ở chỗ dưới tầng thứ tám.

Trong đầu cậu nhanh chóng dựng lên mỗi lối vào hang ổ tộc kiến, mỗi một thông đạo, kết cấu mỗi tầng, cậu cảm thấy việc họ thoát được khỏi chỗ này đã càng thêm chắc chắn.

Cho đến khi có một tiếng va chạm cực mạnh vang lên.

Âm thanh đó không giống những âm thanh trước, bén nhọn như muốn đâm thủng tàu vũ trụ, âm thanh lạnh lẽo mà khủng bố.

Sau khi va chạm, Linda sắc mặt thoảng cái tái nhợt, “Thân tàu bị tổn hại.”

Đường Vũ trợn to mắt, rồi nhanh chóng lộ vẻ khó hiểu.

Muốn tổn hại thân tàu trước hết hệ thống phòng ngự của chiến hạm phải hết năng lượng, nhưng rõ ràng, hiện tại họ vẫn đang ở trong màn bảo vệ.

Màn bảo vệ không bị phá, nhưng thân tàu bị tổn hại, không thể nào!

...

Có chỉ một khả năng.

Cú tấn công đó thoảng chốc phát huy uy lực cực lớn cực sắc bén, có thể phá tan màn bảo vệ trong thời gian cực ngắn, khi năng lượng phòng ngự chưa kịp bổ sung vào, thế là, cú tấn công đụng vào thân tàu...

Như vậy cần phải là lực chiến đấu khủng bố cỡ nào chứ!

Cho dù là vũ khí đầu tiên của Sisyphus, cũng không thể trong thoảng chốc phá vỡ màn bảo vệ, một là tốc độ không nhanh như thế, hai là không thể có năng lượng lớn như thế.

Những người khác hình như cũng nghĩ đến điểm này, bầu không khí trong tàu lập tức trở nên nặng nề đè nén, nếu tộc kiến còn tồn tại vô số những sinh vật khủng bố này, vậy họ căn bản không có đường sống!

Mấy giây sau, một tiếng va chạm kịch liệt truyền đến, mọi người đều phát hiện, phía trên bàn thao tác, nóc sắt của tàu lõm vào một cục.

Đó là dùng nguyên liệu cứng chắc nhất liên bang tạo nên.

Sau tiếng thứ ba, phần vách đó triệt để tổn hại.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, phát hiện một tộc kiến cực lớn, đang vung đôi cánh to lớn che kín tầm nhìn, chân trước giơ cao như răng cưa, trôi nổi phía trên chiến hạm.

Con mắt kép của nó lớn như đầu một người bình thường, dưới ánh đèn, vừa đen vừa lạnh khiến người ta không khỏi rùng mình, trên tàu Ngân Ưng toàn là chiến sĩ đã từng sát phạt trên chiến trường, vậy mà giờ đây cũng sinh ra một chút sợ hãi, nếu luận đơn đả độc đấu, đám người bọn họ dù có cùng nhào lên cũng không thể là đối thủ của con quái vật này.

“Nhân loại hạ đẳng, ta muốn các người chết không chỗ chôn chôn!”

Sau một chuỗi âm thanh khó nghe như cây khô bị bẻ, con kiến đó lao lên, chỗ hư hại trên thân tàu lại nơi rộng.

Tàu Ngân Ưng đã phát tín hiệu khẩn cấp, liên tục không ngừng.

Nhưng dù là thợ bảo dưỡng xuất sắc nhất, cũng không thể sửa chữa chỗ bị hư trên đỉnh đầu, vì kẻ làm hư thực sự quá cường hãn.

“Mang chiến giáp của tôi tới đây.”

Khi mọi người đều bị tộc kiến to lớn đó dọa ngẩn người, một âm thanh bình tĩnh nói.

“Thượng tá? Không được, quá...” Linda khẩn cấp nói, nhưng bị ngắt lời.

“Đi.”

Linda nhìn trên đầu một cái, lại nhìn người đàn ông cũng đang nhìn lên kia, giây dựa một chút, cuối cùng nghe lệnh, chạy đi lấy một bộ chiến giáp.

Ian mở hai tay, để Linda mặc lên người mình, sau đó anh duỗi hai tay như đang thích ứng với bộ chiến giáp này.

Từ đầu đến cuối, mắt anh vẫn nhìn phía trên.

Đường Vũ bên cạnh há miệng, nhưng không nói gì cả.

Đây là cuộc chiến của thượng tá, cậu không có chỗ lên tiếng.

Cậu tin người đàn ông này, cho dù đối thủ không phải nhân loại, cho dù đó là quái vật...

Cậu chỉ có thể cầu nguyện.

Cậu thấy trong đôi mắt luôn bình tĩnh của Ian, dần nổi lên chiến ý, ánh mắt đó, khiến tim cậu đập nhanh.

“Kế hoạch tấn công không đổi, do thượng úy Linda chỉ huy.” Ian nói xong, vươn tay ra, ấn lên bàn thao tác, chỉ một cái dụng lực nhẹ, anh đã như đứng trên lò xo, nhẹ nhàng bắn lên trên, hai tay túm lấy phần viền bị tổn hại, đảo người một cái, đứng lên.

“Ian.”

Đường Vũ kinh sợ.

64%!=,vhxm32+64+\$133073la@ huyetphong @9418=[158&(sq9382ld)}nh

Câu này không phải cậu nói, cũng không phải bất cứ ai trên tàu.

Cậu tỉ mỉ tìm kiếm nơi phát ra tiếng, nhưng lại cảm thấy chính là do tộc kiến to lớn phía trên nói.

Cậu nhất định đang nằm mơ.

“Kiến cái của ta, sao ta lại nở giết người.”

Từ “má ơi” bắt đầu vang dội trong đầu Đường Vũ.

Người đàn ông của ông đây sao lại trở thành kiến cái của mày, mẹ nó mày nằm mơ hả!

Hơn nữa hiện tại là tình huống gì, con kiến này sao lại biết nói.

Nhưng cậu nhìn xung quanh, phát hiện những người khác không có vẻ gì khác thường, trừ người đang chú ý bắn đạn, ánh mắt những người khác đều chăm chú vào lỗ hổng trên đỉnh đầu.

Đường Vũ lập tức kinh hãi.

Đừng bảo cậu lại có chỗ nào khác với mọi người nha, nếu không sớm muộn gì cậu cũng lên nằm trên giường của viện nghiên cứu thôi!

Tuy Ian cũng cao một mét chín, trong thể hình của nhân loại tuyệt đối có thể nói là cao to vạm vỡ, nhưng so sánh với tộc kiến trước mặt, hiển nhiên nhỏ bé hơn nhiều.

Con kiến đó cao hai mét, khi duỗi hết toàn bộ chi ra, thì hơn bốn mét, đó là còn chưa tính đến cọng râu dài bốn năm mét kia!

Nhưng khí thế của Ian không hề thua kém con vật to lớn đó, thản nhiên đứng thẳng, dường như không có bất cứ việc gì có thể đánh ngã anh, mang theo khí thế ngạo nghễ.

Một người một kiến, ai cũng không động.

“Tập trung tấn công con tàu này, ta muốn mang kiến cái của ta về!”

Con kiến to lớn đó lại phát ra âm thanh khó nghe.

Tuy không ai hiểu nó đang nói gì, nhưng sau câu đó, rõ ràng mọi người cảm giác được tàu bị tấn công nhiều hơn, tiếp tục như thế, màn bảo vệ có thể không chống nổi đến thời gian dự tính.

Nhưng Đường Vũ đã không để ý đến những thứ này nữa, sau khi nghe rõ con kiến khổng kiếp đó nói gì, cậu suýt phần nộ mù đầu hét lên: “Ian, đừng để nó bắt đi!”

Ngay khi cậu nói xong, Ian nhanh chóng tiếp cận Thiên, con dao sắc bén trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, đối phương phát hiện được sự tấn công của anh, lập tức vung hai chi ngăn cản, phần lông như đinh thép ở đầu chi bị cắt mất một nhúm.

Ian lập tức lui về, nhanh chóng đến vị trí an toàn, rồi tiếp tục tính toán trình độ cứng cáp của thân thể tộc kiến này, cứng hơn những tộc kiến anh từng tiếp xúc gấp bội.

Lần thứ hai, Thiên không đợi Ian xuất thủ, đã nhanh chóng vọt tới, chân trước sắc bén như cái xiên thép cọ qua trước ngực Ian, khi tiếp xúc với chiến giáp, tạo ra âm thanh chói tai do kim loại va chạm cùng mấy tia lửa.

Hai bên đều thăm dò một lần, đều có chút hiểu biết về thực lực của đối phương, cuộc chiến tiếp theo sẽ trở nên nhanh chóng mà tốc độ.

Từng lần giao phong tạo ra từng chuỗi tiếng kim loại va đụng chói tai.

Đường Vũ đứng bên dưới không thấy rõ, chỉ thỉnh thoảng thấy thượng tá hoặc con kiến kia vút qua lỗ hổng.

Cậu siết chặt nắm tay, không biết mình có thể làm gì không.

Con kiến đó dám nói muốn thượng tá làm kiến cái của nó, quả thật là vô liêm sỉ!

Đường Vũ nóng nảy đi qua đi lại trong tàu, nghĩ xem phải làm sao mới có thể đuổi con kiến đó đi.

Những con kiến này canh ở đây, nhất định vì bảo vệ kiến chúa, vậy thì, chỉ cần cậu tìm được kiến chúa, thì sẽ khiến nó ngoan ngoãn trở về bảo vệ kiến chúa.

Đường Vũ lập tức nhào tới bàn thao tác, tìm hiểu hết loại hình của những đạn pháo còn lại cùng phạm vi lực sát thương của chúng, nếu là trong chiến tranh vũ trụ, lực tấn công của những đạn pháo này có thể hủy diệt nửa hành tinh, nhưng trọng lực và cấu tạo đất đai ở đây khác biệt, nên đạn pháo không còn uy lực mạnh thế nữa.

Cậu tiếp tục tính toán tổ hợp uy lực đạn pháo, phải làm sao mới có thể nhanh chóng đánh đến tầng tám của ổ kiến.

Có rồi!

77. Chương 77: Tranh Đoạt Ngụy Cơ

Đường Vũ giao kế hoạch tấn công cậu đã trù tính lại cho Linda.

bmzq23tk3042aaek73grnq@ Lightraito @ak{#dkab2615uhvu\$&?#+/**28se

Linda nhìn một cái rồi cự tuyệt cậu, “Tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của thượng tá.”

Đường Vũ tức giận, thượng tá sắp bị bắt đi làm kiến chúa rồi!

Nhưng cậu không thể nói thế, nếu không sẽ bị truy hỏi làm sao mà biết.

Cậu chỉ có thể tận lực khuyên can, “Kế hoạch của thượng tá là hoàn mỹ, nếu không có gì bất ngờ, có thể diệt hết tộc kiến, nhưng cần thời gian, thời gian của chúng ta rõ ràng không đủ, kế hoạch của tôi là chỉ cần chúng ta đánh đến chỗ kiến chúa, những con kiến này sẽ tản đi bảo vệ kiến chúa, sau đó chúng ta sẽ tung lưới bắt gọn.”

“Đây là suy nghĩ của cậu, làm sao cậu biết sẽ đúng như cậu nghĩ.”

Đường Vũ há miệng, cậu biết cậu quả thật không có lực thuyết phục gì.

Dù sao cậu không phải là người rành chiến trường, không thể thống lĩnh toàn cục hoàn mỹ như Ian, nhưng cậu tính toán có lý có căn cứ.

Mất thấy năng lượng phòng ngự càng lúc càng thấp, Đường Vũ đối mặt với cục diện phải khởi động hệ thống chuyển hóa năng lượng của mình.

Một khi khởi động, cậu sẽ không thể lơ tay làm bất cứ chuyện gì nữa.

Đột nhiên, Đường Vũ nhíu mày tỉ mỉ lắng nghe, trong lòng thầm kêu không tốt.

Không biết thượng tá và con kiến kia từ lúc nào đã sang chỗ khác đánh rồi.

Con kiến đó sẽ không muốn dụ để bắt thượng tá đi mất chứ!

Không kịp nữa!

Muốn khiến Linda nghe lời cậu, tuyệt đối khó hơn lên trời, cậu chỉ có thể đổi đường cứu nước!

Đường Vũ ngồi cạnh bàn thao tác phụ mà Ian đặc biệt chuẩn bị cho mình, lén kết nối với bàn thao tác chính, nhanh chóng điều chỉnh thứ tự bắn tổ hợp đạn và góc độ theo suy nghĩ của mình.

Chuyện tự tiện làm chủ này cậu đã từng làm, lần trước lén lút đi cứu thượng tá, trở bề bị mắng một trận.

Cậu có thể thấy được viễn cảnh đáng lo âu của mình, sau khi bị phát hiện, làm không tốt sẽ bị nhốt lại, cũng không biết thời gian còn hoàn nguyên hay không, hy vọng là còn.

Quả nhiên, với kế hoạch của Đường Vũ, sau mấy lần, va chạm mà thân tàu gặp phải đã giảm mạnh.

Tộc kiến tấn công rất có tính tổ chức, sau khi màn tấn công vào họ giảm bớt, thì có thể phát hiện một lượng lớn tộc kiến đã hình thành thế trận bao vây, dường như đang bảo vệ gì đó.

Qua không lâu, Ian nhảy vào từ lỗ hổng, chiến giáp của anh hư hại không còn ra hình, có chỗ đã bị rách, lộ ra một vùng tổn hại hình tam giác. Mặt cũng bị rạch hai đường sâu thấy tận xương, máu chảy nhiễm đỏ cả cổ.

Đường Vũ vừa thấy thượng tá như vậy, chân liền mềm đi, tim đập mạnh không ngừng.

Nhưng may mà, người vẫn còn.

87gziul4]^2915!{tt+%}70sknl}@ Lightraito @3463%((?kg22%(79*|fh}1980myxi

Linda nhìn Đường Vũ với vẻ mặt phức tạp.

Là quan chỉ huy được Ian trao quyền, cô hiểu rất rõ nhiệm vụ của mình, ngay khi viên đạn đầu tiên bị Đường Vũ thay đổi bắn ra, cô đã phát hiện, nhưng lại không nói ra.

Cả con tàu Ngân Ưng đều là người quanh năm đi theo Ian, ai cũng có lĩnh vực mà mình sở trường, nhưng thủ lĩnh của họ lại dẫn một con chim non tới đây, còn hỏi ý kiến cậu ta, còn ngằm cho cô biết phải bảo vệ cậu ta, có thể thấy thủ lĩnh của họ rất xem trọng người này.

Cô cũng tin tưởng, người mà Ian xem trọng, sẽ không tùy ý làm bậy, tạm thời cứ nghe theo một lần.

Không ngờ, chuyện thật sự tiến triển như học sinh này đã nói, không chỉ đem được thượng tá của họ về, còn khiến tộc kiến không lo nổi mình.

Đường Vũ không biết trước kia Ian bị thương sẽ do ai chăm sóc, chỉ là khi cậu nóng lòng như lửa đốt cầm thùng thuốc khẩn cấp trị liệu cho Ian, đối phương không cự tuyệt. Mà Linda vốn muốn tới giúp đỡ tựa hồ do dự một chút, sau đó lại bỏ đi.

Miệng vết thương quá sâu, cho dù sau khi trị liệu cường lực sẽ rất nhanh lành lại, cũng để lại hai vết sẹo thật dài.

Gương mặt mấy hôm trước cậu còn khen là “đẹp trai”, một tác phẩm nghệ thuật được ông trời dày công điêu khắc, vậy mà lại có hai vết không thể xem nhẹ.

Đường Vũ đau lòng muốn chết.

Khi tay bị nắm lấy, Đường Vũ mới biết, cậu đã vô thức sờ lên vết sẹo đó.

“Không sao.” Ngữ khí của đối phương không nhấp nhô gì, nhàn nhạt nhìn Đường Vũ một cái, buông lỏng tay đang nắm Đường Vũ, phẳng phất như đối phương chỉ là một người bạn đường rất bình thường.

Nhưng trong lòng Đường Vũ, quan hệ của hai người đã tiến vào giai đoạn hôn nhau rồi, cậu đã càng lúc càng hiểu người đàn ông này, thượng tá chỉ là không muốn khiến cậu lo lắng mà thôi.

Cậu nhớ đến đêm trước, thượng tá mắt nhắm chế nói, cậu xem anh là người có cũng được không có cũng không sao, lúc đó cậu cảm thấy mình rất quan trọng với thượng tá.

Nhưng bây giờ, người đàn ông này lại biểu hiện bình thản như thế.

Cậu bắt đầu khám phục người đàn ông giỏi khống chế cảm xúc này.

Đường Vũ lại buông lỏng nắm tay, cuối cùng không nói câu nào dư thừa.

Lúc này, không phải là lúc nói chuyện tình cảm riêng tư với thượng tá, vẫn nên ngoan ngoãn đừng khiến đối phương phân tâm là hơn, cho dù cậu rất muốn nói “tôi rất quan tâm anh”.

Sau khi thương thế đã khỏi, Ian không ngồi thêm một giây nào, anh trở về bàn thao tác, kiểm tra tình trạng cuộc chiến.

Thấy tấn công sau đó không phải làm theo kế hoạch của mình, anh nhú mày.

Linda phát giác cảm xúc của Ian, lập tức nói: “Đường Vũ kiến nghị, cho rằng cách tấn công này có hiệu quả hơn, hơn nữa có thể giảm bớt uy hiếp của tộc kiến với ta, cho nên tôi tiếp nhận và thực thi.” Không nhắc đến chuyện Đường Vũ lên thao tác.

=}1547^'pk21!^)&9469{/=99&(@ Huyết – Phong @11*~17)~eo80[(87bq629~.+]

Thấy Linda giúp đỡ che giấu, Đường Vũ rất kinh ngạc, cậu nhìn cô gái tóc vàng đỏ một cái, lộ vẻ cảm kích.

Tộc kiến cường đại, thần bí, không thể chiến thắng, dưới tấn công liên tục của đạn pháo, đã không còn kiên cố nữa.

Nguyên nhân chủng tộc này giữ được trường thịnh không bại chỉ là vì chúng nắm được quy tắc nào đó của thế giới này, và có thể chạy thoát được hạn chế của nguyên tắc, rồi kéo người khác vào.

Nhưng trong những người này cũng có người thoát được quy tắc, hơn nữa người này về một mặt nào đó có năng lực cường đại, đủ để tạo nên uy hiếp cho sự sinh tồn sau này của chúng.

Bầu không khí trong tộc kiến bắt đầu trở nên nồn nóng bất an, tiếp tục như thế, tộc của chúng có thể sẽ bị hủy diệt.

Chúng cần phải dùng cách khác.

Khi màn bảo vệ năng lượng sắp tiêu tan, Đường Vũ chuẩn bị đích thân động thủ thực hiện chuyển hóa năng lượng, tộc kiến lại chấm dứt tấn công.

Có nghĩa là, bọn chúng đầu hàng rồi, hay đang ấp ủ phản đòn kịch liệt hơn.

Đường Vũ đặt tay lên màn hình thao tác, căng thẳng chờ đợi.

Còn một tiếng nữa, sẽ lại đến 0h.

Nếu cường ngạnh tấn công, chắc có thể đánh đến tầng cuối cùng của sào huyệt tộc kiến trong nửa tiếng.

Lúc này đối phương dừng lại, có nghĩa là gì?

Vì không có tộc kiến tấn công, cửa sổ chậm rãi trở nên rõ ràng.

Đường Vũ nghiêng đầu nhìn qua, có thể thấy được phía bên dưới, dưới ánh sáng mạnh mẽ, hang ổ tộc kiến chỉ chút những lỗ, còn có chỗ đang cháy hừng hực.

Mùi tanh và khí nóng truyền vào từ lỗ hổng trên đỉnh đầu, làm người ta muốn nôn.

Mà ở chính giữa hang ổ hơi chếch về bên phải, có thể thấy một ụ đất to lớn khác thường, lớn cũng cỡ hai tầng lầu.

Đường Vũ tròn to mắt, đó chắc là chỗ kiến chúa đang ở, nhưng chỗ đó cái gì cũng không có!

Kiến chúa được dời đi rồi?

Tộc kiến còn lại tuy không nhiều như ban đầu, nhưng số lượng vẫn mang tính áp đảo, chẳng qua lực chiến đấu đã giảm đi rất nhiều.

Tộc kiến bị phân tán, vũ khí trên tàu rõ ràng không tạo đủ uy hiếp cho chúng.

Thế là, tàu Ngân Ưng cũng ngừng tấn công, chỉ còn vài tấn công rải rác đang tiếp tục.

Hai bên tiến vào trạng thái đình chiến về mặt ý nghĩa.

Đột nhiên, Đường Vũ phát hiện có rất nhiều tộc kiến đang di chuyển ra khắp nơi, tìm cậu đập mạnh một cái.

Quỹ tích di chuyển đó cậu không hề xa lạ, đó chính là trận pháp đã kéo họ vào đây!

“Chúng lại muốn di dời chúng ta!” Đường Vũ la lớn.

“Cậu đang nói gì?” Linda nhíu mày, rõ ràng không hiểu câu Đường Vũ vừa đột ngột la lên.

Ian lập tức phòng bị, lệnh người đi lên công phá trận pháp trước khi bị di chuyển đi.

“Đường Vũ, sao cậu biết?” Linda hồ nghi nhìn Đường Vũ.

Chuyện khẩn cấp, Đường Vũ không có thời gian giải thích cho Linda, chỉ có thể dời lực chú ý của cô trước, bảo cô về sau lại nói.

Những người khác cũng đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đường Vũ.

Đây chính là nguyên nhân có vài chuyện Đường Vũ không muốn nói rõ, cậu thà rằng người khác không biết mình đang làm gì, cũng không muốn bị người khác phòng bị nghi ngờ.

er3sndw92xplj]\$)[83+=|/70ni:(@ Huyết – Phong @}]+ +pf75.(33rmvh98+[78otrw

“Vì an nguy của tộc ta, chỉ có thể xin mẹ chuyển chúng đi.” Thiên cung kính nói về một hướng nào đó sau lưng.

Lần này muốn sinh sản ra tộc kiến cơ bản là không thể, tộc của họ gặp tấn công nghiêm trọng từ nhân loại! Quả thật không thể tha thứ.

Nó muốn chuyển họ đi, đến một chỗ xa xôi tuyệt đối không có ngày tiếp cận nơi này, để bọn họ trải qua mỗi ngày không chút tri giác tại đó, cho đến chết già! Đó là báo ứng họ nên có!

Mẹ đích thân mở thông đạo cho họ, lần này, bất cứ ai cũng không ngắt đứt được, họ sẽ bị đưa đi rất nhanh, mà chúng thì cần xây lại nhà cửa.

Biết không có được câu trả lời, Thiên giơ chân trước sắc bén như dao lên, hung tợn vạch trong không trung, rất nhanh, không gian chỗ đó như bị xé rách, bắt đầu uốn khúc quái dị, bên trong có thứ gì đó như ngọn núi nhỏ màu vàng cam, dần dần hiển lộ.

Thứ đó như là một vật sống, còn hơi nhẹ động đây, lớp da màu vàng gần như trong suốt.

Lưỡi dao sắc bén của Thiên nhẹ dán lên lớp da màu vàng đó, âm thanh khàn đục như cây khô bị gãy vang lên: “Nơi này vốn nên dưỡng dục ra đồng loại của ta, nhưng lại bị những nhân loại đó phá hoại, nếu đã vậy, mẹ, cố gắng hiển nguồn tinh thần lực mà mẹ đã hấp thu những năm nay ra đi, cố gắng cho sự trường tồn của tộc ta đi.”

Nói xong, nó nhẹ rạch lớp da màu vàng đó ra.

Một cái lỗ thô bằng ngón tay nứt ra tại đó, lập tức dịch thể màu kim hoàng chảy ra cuộn cuộn không dứt, lấp lánh ánh sáng dịu hòa nhất, dường như còn mang theo tất cả độ ấm của thế giới này.

Tất cả thành viên của tộc kiến đều khom người xuống, phủ phục dưới đất, hiển nhiên rất cung kính, như các tín đồ thành kính đang thực hiện nghi thức nào đó, nhìn những dịch thể kia chảy vào một nơi không rõ, chậm rãi phân tán, hội tụ, hình thành một ký hiệu đặc biệt.

Mọi người trên tàu nhìn thấy cảnh đó đều ngây ra.

Họ cũng có thể cảm nhận được ảnh hưởng kỳ lạ do dịch thể đó mang đến.

Cảm giác ấm áp, mê người, làm người ta cam tâm tình nguyện trầm mê.

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ mê mang và khát cầu.

Không biết qua bao lâu, Ian hét to một tiếng, đánh thức những người đang chìm vào trạng thái lạ, mọi người đồng loạt lộ vẻ kiêng kỵ, không biết rốt cuộc là dịch thể gì, lại tà môn như thế.

Ian sử dụng vũ khí mạnh nhất, nhưng nơi này hình như có một loại ‘vách ngăn’, bất kể thế nào, bọn họ cũng không cách nào tấn công vào.

Là kiến chúa sao?

Nó bị hy sinh rồi?

Đường Vũ nhìn vật to lớn trong không gian kỳ dị này, trong đầu đầy nghi vấn.

Sau đó, mắt cậu tập trung vào dịch thể màu vàng.

Trong đầu cậu có một suy nghĩ điên cuồng.

Dịch cảm ứng tinh thần lực ở phần bụng tộc kiến đều là thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu, vậy, trong bụng kiến chúa thì sao?

lu7qx1754rg%,*!yy93xqce:*cg@ Lightrai44 @92ai74my}^5327um!=4699

___ Trời ơi, Đường Vũ mày điên rồi, đừng nghĩ mấy thứ này nữa.

Đó nhất định cũng là dịch cảm ứng tinh thần lực thuộc hình thức nào đó, nhất định còn có giá trị hơn cả dịch trong hoa cỏ và trong bụng tộc kiến.

___ Dù có giá trị cũng không thể có được, lấy mạng đổi cũng không có được!

Đường Vũ giống như bị ma chướng, không thể khống chế mình muốn lấy được dịch thể màu hoàng kim đó.

Ma chướng đến mức cậu cảm thấy mình không còn là mình.

Đó là một suy nghĩ mãnh liệt tỏa ra từ sâu trong thân thể, cho dù cậu biết cậu không thể đạt được cũng không nên mạo hiểm, nhưng thân thể cậu lại bắt đầu run rẩy khó thể khống chế.

Nếu có được dịch thể đó, gần như cậu có thể khẳng định chuyện tinh thần lực dị thường của Ian sẽ không còn là vấn đề nữa, cậu chắc chắn dịch cảm ứng tinh thần lực này có thể bao dung tất cả tinh thần lực.

Cho đến khi tiếng gầm của Ian đánh thức cậu, cậu mới sợ hãi thụt lùi nửa bước, người đầy mồ hôi lạnh, không biết tại sao trước đó mình lại kỳ lạ như vậy.

Nghi thức của tộc kiến hình như đã tiến hành đến trình độ nào đó, chúng biết dịch thể này có thể ngăn cản tất cả tấn công cho mình, giống như một màn bảo vệ cường đại nhất thế gian, không cần lo lắng chút nào.

Con kiến đục to lớn đó nâng người lên, con mắt kép nhìn sang hướng tàu vũ trụ.

Nó chống đỡ thân thể to lớn, nhanh chóng bò về tàu Ngân Ưng.

“Kiến cái của ta, ta muốn giữ hẩn lại.”

Trong thời gian dịch thể màu vàng chảy ra, tất cả vũ khí trên chiến hạm không cách nào gây nguy hại cho tộc kiến, nhưng đồng dạng, tộc kiến cũng kiêng kỵ gì đó, không cách nào tấn công con tàu.

Trong tàu vũ trụ không ai biết con kiến đục đó muốn làm gì, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi.

Đột nhiên một trận dao động cực kỳ mãnh liệt truyền đến, con kiến đục đó nhờ thân thể cường hãn, cường ngạnh xông qua màn bảo vệ, trực tiếp nhảy vào tàu Ngân Ưng.

Thân thể to lớn của nó không thể duỗi thẳng trong tàu, nhưng nó không để ý, chân sau của nó nhanh chóng và cực kỳ linh hoạt đá vài cái, một nửa số người trong tàu đều bị đá đi thật xa, ôm bụng đứng không nổi, có người thậm chí còn bị đứt tứ chi.

Tất cả quá nhanh, mọi người còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thượng tá mau tránh ra! Nó muốn bắt anh đi!” Người khác không biết chuyện gì, nhưng Đường Vũ thì hiểu ngay con kiến này muốn làm gì!

Đường Vũ vốn ngồi ở một góc tàu chuẩn bị bảo vệ trình tự, lúc này bỗng đứng dậy.

Con kiến đực đó quay lưng về phía cậu, đang nhìn chằm chằm “kiến cái” của nó, chuẩn bị mang đi.

Nhưng tốc độ kiến đực quá nhanh, Đường Vũ chưa nói xong, nó đã lao về phía Ian.

Đường Vũ chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối đen, cậu thấy một vật to lớn đã nhảy lên.

Không kịp suy nghĩ, cậu gần như vô thức duỗi tay ra tóm lấy, thứ trong tay giống như cái cưa, cậu lập tức cảm thấy lòng bàn tay ấm nóng, có dịch thể nóng hổi gì đó chảy xuống theo cổ tay.

Tiếp theo, cảnh vật trong tầm mắt nhanh chóng lay động, Đường Vũ cảm thấy đầu mình bị vật thể bên nhọn đập một cái, từ gáy đến lưng bị cọ mạnh, cảm giác như tủy sống bị rút đi, cậu nhin không được kêu lên.

“A___!”

Ngay sau đó, Đường Vũ cảm thấy mình bị ném xuống đất, đau đớn trên lưng và đầu khiến cậu không thể suy nghĩ được gì, cảm giác cứ như sắp chết.

“Đường Vũ!”

Có một âm thanh quen thuộc đang gọi cậu, trong âm thanh đó tràn đầy nôn nóng và đau lòng.

“Thượng tá.”

Cho dù không mở mắt, cậu cũng biết đó là ai.

Sau đó cậu mới nhớ lại mình vừa làm gì.

Con kiến đó tóm được thượng tá liền chạy, cậu không hề nghĩ ngợi túm chân nó đi theo, kết quả khi đi ngang qua lỗ hổng của con tàu, bị một miếng loại sắc bén lòi ra cửa từ đầu xuống, chưa bị chém thành hai nửa thật là may mắn.

“Đường Vũ.” Ian ôm Đường Vũ, giật mình khi cảm nhận một cổ ấm áp, anh lấy tay ra nhìn, lập tức hoảng hốt.

Rất nhiều máu.

Nếu không lập tức cứu chữa, Đường Vũ có thể sẽ chết!

“Có thể khởi động truyền tống, kiến cái của ta đã ra rồi.” Thiên nói.

Vật thể như ngọn núi nhỏ chảy ra dịch thể hoàng kim đó nhẹ run lên, dường như cảm giác được một cơn đau cực độ.

“Không – thể – được!” Đường Vũ nghiêng răng nói.

Giọng Đường Vũ không lớn, nhưng trong thế giới đã tạm dừng tấn công, không có bất cứ âm thanh gì, rõ ràng trở nên đột ngột.

Thiên quay người, nhìn nhân loại phát ra âm thanh đó, cho dù nó không hiểu đối phương đang nói gì.

Những tộc kiến khác cũng nhìn qua.

Đường Vũ mở banh mắt ra, nhìn đàn kiến đó.

Sau đó, đã xảy ra một màn khiến tất cả những người ở tàu vũ trụ tận mắt thấy đều chấn động, những tộc kiến này, ngay cả con kiến đực đó, vào lúc nhìn thấy Đường Vũ, vậy mà đồng loạt thụt lùi, thân thể hạ thấp xuống, gần như dán sát mặt đất.

78. Chương 78: Thoát Khỏi Hiểm Nguy

Nói xong ba chữ đó, chính Đường Vũ cũng ngây ra.

Cảnh tượng dường như dừng lại, trừ dịch thể màu hoàng kim vẫn còn đang chảy, không có một sinh vật nào động đậy.

Toàn bộ tộc kiến phủ phục dưới đất, tỏ rõ phần nộ và sợ hãi, nhưng không dám tùy tiện hành động.

“Thượng úy!”

Người đàn ông bên cạnh la lớn, kéo lại ý thức đã hơi tan rã của Đường Vũ.

Đúng rồi, con kiến này muốn mang thượng tá đi.

Sao được chứ!

Cho dù tất cả mọi người cùng chết ở đây, cậu cũng không thể để thượng tá bị bắt đi!

Đường Vũ túm chặt tay Ian, giọng nói vô lực nhưng tràn đầy kiên định: “Bọn chúng muốn mang anh đi, anh không thể đi.”

Ian phức tạp nhìn người trong lòng, dường như có trăm câu ngàn lời, nhưng lại không cách nào nói ra.

Linda nhanh chóng nhảy khỏi tàu, cầm thiết bị trị liệu vết thương và cầm máu cho Đường Vũ.

May mà vết thương lành lại kịp thời, nếu không máu trong người Đường Vũ đã chảy sạch rồi.

Cho dù là thế, Đường Vũ vẫn cảm thấy trước mắt tối tăm, ánh đèn thăm dò của tàu vũ trụ mãnh liệt như vậy mà cậu cũng chỉ mơ hồ phân biệt được có điểm sáng.

Rất lâu, cậu mới có thể nhìn rõ cảnh trước mắt lần nữa.

“Người Hyde.”

Đường Vũ nghe thấy một giọng nói khó nghe như cây gậy vang lên.

Đó là kiến đục.

Sau đó cậu nghe thấy rất nhiều âm thanh sần sật rộn người mang theo sợ hãi lặp lại mấy từ đó, con mắt kép của chúng chậm rãi trở nên âm ảm.

Tuy Đường Vũ không biết “người Hyde” là gì, nhưng cậu ý thức được đây là đầu mối quan trọng để xoay chuyển chiến cục.

Hai bên chìm vào giằng co.

Không biết dịch thể đang chảy kia có nguồn gốc thể nào, phần thắng vốn nắm chắc của họ lại biến thành bị động, thậm chí có thể lại bị di chuyển lần nữa.

Hiện tại, những con kiến này cho rằng cậu là người Hyde, còn sợ hãi cậu.

“Khó trách lần này mẹ lại sinh sôi gian nan như vậy, thì ra là do chúng bày giở trò.” Kiến đục chậm rãi chống người lên, nhưng vẫn là sáu chân chạm đất, không còn đứng thẳng tắp bùng bùng khí thế như trước nữa.

“Để chúng tôi rời khỏi đây.” Đường Vũ trút toàn bộ hy vọng vào suy đoán của mình, bây giờ cậu phải đánh cược, kẻ địch trước mặt đều sợ cậu!

“Người cho rằng chỉ dựa vào một mình người, thì có thể uy hiếp được chúng ta sao? Người Hyde.”

“Tao không chỉ có một mình.” Không biết tại sao, Đường Vũ đột nhiên nhớ đến Lunerb, nhớ đến hiệu trưởng Abner của họ, hai người này chắc có quan hệ khác lạ với thân thể này, cậu đoán “người Hyde” đó có lẽ không phải chỉ có mình mình.

Nhưng người Hyde rốt cuộc là dân tộc thiểu số thể nào, có đặc trưng nào?

32vb&=zb1ec46685531et@ Lightraito @lr84ig\$!zsdznaqzca30zcma

Trước giờ cậu không dám hỏi Lunerb, sợ bại lộ bản thân.

Lần này, cậu cứ tưởng cậu không bị hoàn nguyên là do xuyên tói, lẽ nào là vì thân phận đặc biệt của thân thể này sao?

Hôm nay gặp tộc kiến biết về thân phận của mình, nhưng cậu lại không thể không tiếp tục từ bỏ cơ hội tìm hiểu, vì hư trương thanh thế.

Nghe Đường Vũ nói thế, con kiến đực kia lộ vẻ kiêng kỵ, “Đám người Hyde bỉ ổi các người thật sự là không đầu không có, các người xâm nhập tinh hệ Abel, vọng tưởng thống trị nhân loại tại đây.”

Cho dù không thấy rõ biểu cảm, nhưng Đường Vũ có thể cảm giác được đối phương tức giận vô cùng.

Từ đó, Đường Vũ nhìn ra được một đường sống, nếu đối phương thật sự không kiêng kỵ gì, thì hoàn toàn không cần nổi giận với cậu, có thể trực tiếp di chuyển họ đi, nhưng dường như chúng không thể làm gì cậu.

Còn chuyện cậu muốn thống trị nhân loại của tinh hệ Abel, quả thật là quá khôi hài, tinh hệ này có lịch sử lâu dài, nhân khẩu đông đúc, sao có thể nói thống trị là thống trị chứ.

Ngay lúc này, dịch thể màu hoàng kim đã chảy hết vào trong đồ hình to lớn kia, trôi nổi trên không, tỏa ra từng đợt ánh sáng dịu hòa cực điểm, nhưng năng lượng tỏa ra từ đó làm người ta sợ hãi.

Đồ hình màu hoàng kim chỉ hơi nhấp nháy, nhưng lại khiến người ta có cảm giác bên trong chứa vô số hành tinh đồng thời có năng lượng dao động cực đại.

Linda không khống chế được giật lùi ngã ngồi xuống đất, quanh năm chinh chiến trên chiến trường giúp cô trở nên cực kỳ nhạy bén với năng lượng.

Mặt Ian cũng tái đi.

Năng lượng đó quá lớn, nếu những năng lượng này thật sự phóng ra, đủ để khiến cho họ thịt nát xương tan vô số lần.

“Ta có thể thả các người đi.” Ngoài dự liệu của Đường Vũ, qua một lát, kiến đực lại dứt khoát đáp ứng thả họ đi, nhưng câu tiếp theo lại khiến Đường Vũ kinh sợ, “Nhưng người phải ở lại.”

“Tao ở lại?” Đường Vũ hỏi lại.

Giây tiếp theo, cậu cảm giác được thượng tá túm chặt lấy cậu, như thể sợ cậu đi mất.

“Người.” Con kiến đực đó chậm rãi đứng lên, thân thể hoàn toàn hiện rõ trước mặt Đường Vũ, chiều cao gần bốn mét cực có tính áp bách, “Phải làm kiến cái của ta.”

Đường Vũ trợn to mắt không tin nổi.

Con kiến đực trước mắt có vẻ mặt dữ tợn, vằn vện như thể đang khoe thân thể, cộng rêu to lớn lắc lư tứ phía không có quy luật, không khí cũng bị nhiễu loạn, thỉnh thoảng truyền đến vị tanh khó ngửi.

Tấn công đã dừng gần nửa tiếng, thêm hai mươi phút nữa, thời gian sẽ trở về 0h.

Mọi người trên tàu vũ trụ đều thấp thỏm bất an, bọn họ biết rõ, đây có lẽ là hy vọng cuối cùng để họ thoát khỏi đây. Nếu hôm nay thời gian lại hoàn nguyên, họ sẽ tiếp tục trải qua cả đời lặp lại mà không biết chút gì, tộc kiến sẽ không cho họ bất cứ cơ hội phản kháng nào nữa.

“Đường Vũ và thượng tá hình như đang đối kháng với tộc kiến.” Không biết ai la lên một câu.

Phùng Dương lập tức đẩy ghế ra, như phát điên chạy đến cửa sổ, cậu không thấy rõ tình trạng cụ thể, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt ra, Đường Vũ, Ian và một cô gái đứng ở chỗ rất xa, đối diện có một con kiến rất lớn, sau lưng con kiến đó là vô số tộc kiến nhỏ hơn, phía trên có đồ án màu hoàng kim, tỏa ra năng lượng dao động đáng sợ.

“Phùng Dương! Em không thể ra ngoài!” Thấy Phùng Dương muốn chạy ra, Diran lập tức đuổi theo.

“Nếu Đường Vũ xảy ra bất trắc, chúng ta không ai sống được!” Phùng Dương vừa chạy vừa nói.

Diran khựng lại, quay sang túm một vũ khí rồi đuổi theo, sau lưng có rất nhiều người đều cầm các vũ khí cỡ nặng, chạy theo hai người đến kho cơ giáp.

Người trên tàu vũ trụ đều đã khắc phục được sợ hãi, chạy khỏi khoang tàu, di chuyển về hướng Ngân Ưng. Màn ngăn của hang ổ tộc kiến đã bị đánh nát trong quá trình oanh tạc, hiện tại nơi đó không còn là ngọn núi nhỏ thần bí không thể tiếp cận nữa.

Mọi người nhanh chóng chạy lại gần chỗ Đường Vũ.

Thấy đối kháng vẫn tiếp tục, người trên tàu Ngân Ưng cũng nhảy xuống theo.

Malak từ xa nhìn Phùng Dương một cái, phát hiện đối phương không có gì đáng ngại, mới vịn tay phải bị kiến đục cắt đứt âm trầm nhìn về hướng tộc kiến.

Cục diện chìm vào giai đoạn kéo co kỳ dị.

Đường Vũ không ngờ người trên hai tàu vũ trụ lại chạy ra đây, như vậy cậu không muốn nói nhiều nữa, cậu không dám đảm bảo những người này sau đó có tiết lộ chuyện cậu có thể giao tiếp với tộc kiến ra ngoài không.

Nhưng nỗi lo đó chỉ vụt qua mà thôi, bây giờ vấn đề cậu phải đối mặt là, con kiến đục này muốn cậu ở lại, làm kiến cái, để trao đổi cho những người khác.

Đường Vũ đi về trước hai bước, tay đột nhiên bị người kéo lại, cậu quay đầu nhìn.

Đôi mắt vĩnh viễn không e dè sóng gió của Ian mang theo kiên định chưa từng có, anh nói với cậu, như đang ra lệnh: “Bất kể bọn chúng đang nói gì, cậu không được bước thêm một bước nào nữa.”

Con kiến đục đó nghe rõ lời Ian, lại hạ người xuống, cọng râu dài nhẹ phát lên mặt Đường Vũ.

Cảm giác choáng váng do mất máu quá nhiều vừa biến mất, lúc này mặt Đường Vũ lập tức không còn chút máu, nhưng cậu nhanh chóng cảm nhận được suy nghĩ của đối phương xuất hiện trong đầu mình.

550tcqb/[ilkd##ss%?pp51@ Lightraito44 @39}&20=|~\$):wt^=bf22]\$),

___ Ta có thể nói chuyện riêng với người.

Đường Vũ túm lại tay thượng tá đang muốn bẻ gãy râu kiến đục, lắc đầu.

___ Tao không thể hy sinh bản thân để cứu người khác, mày nghĩ tao quá vĩ đại rồi đó.

___ Người Hyde bỉ ổi, ích kỷ, ta chưa từng nghĩ người vĩ đại, ta chỉ cần người sinh hạ con cháu cho ta.

___ Nếu mày muốn cưỡng ép giữ tao lại, bạn của tao nhất định sẽ đến tìm tộc kiến, không chờa một mạng nào, huống chi con cháu.

Uy hiếp của Đường Vũ hình như đã có tác dụng, đối phương hồi lâu vẫn chưa truyền đạt suy nghĩ nào khác.

Lát sau kiến đục lại có chủ ý gì đó, nhanh chóng bò về đàn kiến, râu của đàn kiến nhẹ động, hình như đang thương lượng.

Người trên hai tàu vũ trụ đều chấn động khi Đường Vũ có thể nói chuyện với tộc kiến, họ quay sang nhìn Phùng Dương, bạn tốt nhất của Đường Vũ.

Phùng Dương trợn mắt, tuy cậu luôn cảm thấy Đường Vũ khác người, nhưng không ngờ Đường Vũ còn có kỹ năng nói chuyện với tộc kiến.

Hơn nữa xem ra tuyệt đối không phải là nói chuyện đơn giản, từ thái độ của tộc kiến đối với Đường Vũ, chúng sợ Đường Vũ.

“Đường Vũ rốt cuộc là ai?” Một vài người bắt đầu thăm thò to nhỏ, “Lẽ nào cậu ta không phải nhân loại?”

Trước đó bọn họ còn cảm thấy hưng phấn vì Đường Vũ có thể mang họ rời khỏi chỗ quỷ này, rồi còn tính toán trước giúp họ không bị tộc kiến tấn công.

Nhưng nếu tiền đề là Đường Vũ không phải “đồng loại” với họ, vậy tất cả sẽ khác.

Không phải tộc ta tất có dị tâm.

“Câm miệng!” Phùng Dương trợn mắt nhìn những kẻ đang nói bậy, “Nếu cảm thấy cậu ta khác các người không xứng dẫn các người rời khỏi đây, vậy thì mau rút ra chơi với đám kiến đi.”

Những người đó lập tức biết điều không lên tiếng nữa.

“Thiên đại nhân, hắn là người Hyde, là kẻ địch của chúng ta, cho dù không thể giết chết hắn, cũng phải vĩnh viễn nhốt hắn ở đây, tuyệt đối không thể thả hắn ra.”

“Thiên, ngài đã quên người Hyde truy sát chúng ta thế nào sao, đây là mảnh đất sạch sẽ cuối cùng của chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể có sơ xuất gì nữa.”

“Thiên, chúng ta sợ hắn, nhưng chúng ta có thể___”

“Ta muốn thả hắn đi.” Ngoài dự liệu của tất cả tộc kiến, thủ lĩnh đời sau của chúng lại nói muốn thả kẻ địch của chúng.

Đường Vũ cảm giác đàn kiến đối diện bỗng nhiên trở nên xao động, mỗi con đều tràn đầy phần nộ, cho dù con mắt kép toàn là màu bạc xám tràn đầy sợ hãi, nhưng lại mơ hồ mang theo phần nộ cùng cực, hận không thể lập tức xé nát cậu.

Cậu không biết con kiến đực đó nói gì với đồng loại, chỉ biết mình đang rất căng thẳng.

Nếu chúng nhất định muốn giữ cậu lại, vậy phải làm sao?

Cậu đã từng tưởng tượng qua đủ cách sống, nhưng chưa từng bao gồm sinh con cho kiến!

Cậu cảm thấy thượng tá càng lúc càng tím chặt lấy mình.

Với trí thông minh của thượng tá, căn bản không cần nghe những con kiến đó nói gì, chỉ từ trong mấy câu nói của cậu, đã có thể đại khái đoán được vài điều.

Chuyện sẽ trở nên thế nào...

Còn mười mấy phút nữa, mà cậu đã vô lực xoay chuyển cục diện.

Tộc kiến hy sinh kiến chúa cực kỳ quý báu của chúng, để bảo vệ toàn tộc, có thể nói hiện tại tộc kiến nằm trong trạng thái phòng ngự tuyệt đối, mà những nhân loại bọn họ, chỉ có thể bị chuyển đi, đến một nơi xa xôi sống cuộc đời lặp đi lặp lại một ngày, hoặc chờ đợi đáp án của con kiến đực đó.

Nếu thật sự hết cách, cậu chỉ có thể..

Người đang giữ lấy cậu dường như nhìn thấu suy nghĩ của cậu, khi cậu vừa nảy ra suy nghĩ đó, anh đã túm chặt tay cậu.

Đường Vũ thấp giọng kêu đau.

Cậu chỉ nghĩ đến khả năng đó mà thôi, sao cậu có thể thật sự ở lại làm kiến cái gì đó, nếu thật phải thế, cậu thà sống trong thế giới này cả đời!

Cảm giác đau ở cổ tay giảm dần, Đường Vũ có chút buồn cười, nhưng lại cười không nổi.

“Người có thể đi, mang theo những nhân loại cấp thấp này.”

Đường Vũ không dám tin thở dốc vài cái, “Phải trả giá gì?”

“Để ta xâm nhập ký ức của ngươi.” Kiến đực nói xong, dường như khẳng định Đường Vũ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, trực tiếp đặt hai cọng râu lên người Đường Vũ, chậm rãi dịch lên mặt, cho đến khi chạm hắn vào huyết thái dương.

Ian vốn muốn ngăn cản kiến đực lại bị sức mạnh vô hình trói buộc chặt chẽ, chỉ có thể hung tợn nhìn con kiến đực đó, giống như muốn phanh nó ra.

Đường Vũ nhắm mắt lại, bị hai cọng râu lớn như thế chạm vào là kinh nghiệm khủng bố sau này cậu tuyệt không muốn nhớ lại.

Nhưng cậu cảm thấy ký ức của mình vẫn không quan trọng bằng mạng sống, nên trầm mặc chấp nhận yêu cầu của kiến đục.

Cọng râu lạnh lẽo như cái dũa sượt qua mặt cậu, cảm giác đó quá khủng bố, cậu cảm thấy mình sắp nôn ra, thân thể vừa động, hai cọng râu đó liền rời khỏi cậu.

“Đường Vũ.” Con kiến đục đang gọi tên cậu: “Đây không phải là tên của người.”

Đường Vũ nhú mày, cậu không biết con kiến đục này có ý gì, chỉ thấy đồ án vốn sắp chuyển họ đi bắt đầu tỏa ra ánh sáng dịu hòa.

Năng lượng bên trong đang sôi trào với tốc độ không thể tin nổi.

Năng lượng to lớn như thế, dùng tốc độ vượt xa cả tốc độ ánh sáng, làm Đường Vũ phải tin rằng năng lượng này quả thật có thể mở một thông đạo, truyền tống họ đi.

Những con kiến này vẫn phủ phục dưới đất, sợ hãi nhìn cậu, trong mắt vẫn tràn đầy lửa giận và oán hận khó hiểu.

Đường Vũ thâm nghĩ, không biết người Hyde rốt cuộc đã làm gì mà khiến đàn kiến này oán hận như thế, nhìn hành động của lũ kiến rõ ràng người Hyde cũng không phải là chủng tộc quang minh lỗi lạc gì.

“Đường Vũ, người không muốn làm kiến cái của ta sao?” Con kiến đục đó vẫn chưa nản lòng.

Đường Vũ lắc đầu, đột nhiên, cậu nghĩ tới gì đó, nghiêng đầu nhìn quanh, phát hiện Malak đang ở gần đó, cậu la lên: “Dem người đó đến đây giùm tôi.”

Malak chỉ nhìn cậu một cái, đã biết cậu đang nói ai, lập tức đi về phía tàu vũ trụ.

Mấy phút sau, Malak dùng một tay nhắc một người qua.

Người đó áo quần rách nát, đầu bù tóc rối, có vẻ sau khi bị đánh không được xử lý, rất thảm thiết, chính là học sinh đã nhiều lần hãm hại Đường Vũ.

Sau khi cậu ta bị người của Noah chinh cho một trận, giao cho học viện Kenton mang về xử lý, thì vẫn bị nhốt trong phòng giam của tàu vũ trụ, đây là ý của Đường Vũ, để người này cũng hưởng thụ phong cảnh ở đó.

Lúc này, cậu ta bị Malak kéo tới, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết cậu ta nhìn thấy tộc kiến sống sờ sờ, lập tức sinh ra cảm giác không hay.

“Đường Vũ, đồ tiểu nhân, mày ý có người chống lưng thì làm mưa làm gió, mày kéo tao ra làm gì, báo tang cho mày hả?”

“Thượng tá, tôi có thể đứng được rồi.” Đường Vũ nhìn người bên cạnh, ý bảo đối phương buông cậu ra trước.

Người đó nhìn cậu một cái thật sâu, ý thức được Đường Vũ không định làm chuyện gì nguy hiểm, mới buông tay.

“Quá tam ba bận.” Đường Vũ nhìn người đó, ánh mắt và ngữ điệu rất bình tĩnh, “Tôi nghĩ ân oán của chúng ta không có cách nào kết thúc tốt nhất, cho nên tôi đã tìm một chỗ tốt cho cậu.”

“Mày nói gì?” Người đó vô thức cảm thấy nguy hiểm.

Đường Vũ cười cười, “Tôi chúc cậu hạnh phúc.” Cậu nói rất thành khẩn, lại khiến người ta không rét mà run.

Người đó vẫn còn mẫn bầy không lựa lời, Đường Vũ không để ý nữa, túm dây thừng trói hai tay người đó đẩy đến cạnh tộc kiến, người đó lập tức quỳ trước mặt kiến đục, so với kiến đục to lớn, rõ ràng nhỏ bé rất nhiều.

“Tao đưa cậu ta cho mày, làm kiến cái của mày.”

Cậu vừa nói ra câu này, hiện trường vốn yên tĩnh lại càng thêm tĩnh lặng ghê người.

Rất nhiều học sinh lộ vẻ sợ hãi.

yu252466ic3024jm~,226[%wt&]qz@ Huyét Phong @ra2752jagf30::{:~zf|ml*rj12

Cho dù biết người đó chính là tên cặn bã từ đầu đến chân, từng làm không ít chuyện xấu, còn luôn bỏ đá xuống giếng lúc người ta khó khăn nhất, để cậu ta đi làm kiến cái sinh sôi kiến con cho kiến đục, cũng coi như hời cho cậu ta.

Nhưng vừa nghĩ đến câu này thốt ra từ miệng Đường Vũ, đã cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Bình thường Đường Vũ luôn có vẻ dễ gần hiền lành, thấu tình đạt lý lại dễ nói chuyện, nhưng không ai ngờ được đặc tội cậu lại có kết cục như thế.

Đặc biệt Đường Vũ vẫn còn mang vẻ hoàn toàn không ghi thù, càng làm người ta run rẩy, không ngờ cậu lại tính sổ tàn nhẫn như thế.

Người đó quỳ trước mặt kiến đục, nghe được câu nói của Đường Vũ, lập tức run rẩy toàn thân, sợ hãi kêu la, sắc mặt tái trắng như giấy, rất nhanh, cậu ta đã biết kêu thét cũng vô dụng, quay sang quỳ dập đầu với Đường Vũ, “Đường Vũ, tôi sai rồi, xin cậu đừng... tôi, bảo tôi làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được, Đường Vũ, Đường Vũ!”

“Tôi không cần cậu làm trâu làm ngựa cho tôi, cậu tiếp tục sống ở nơi xinh đẹp này đi.”

“Đường Vũ, xin cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa, sau này tôi không dám nữa đâu! Đừng bỏ tôi lại...” Người đó sợ hãi nhưng vẫn ký thác hết tất cả hy vọng lên người Đường Vũ.

Đường Vũ không nhìn cậu ta nữa, trong mắt cậu, người đó bây giờ đã biến thành một con kiến, cậu ngẩng đầu, nhìn kiến đục cao lớn, nói: “Đã đến giờ, tao hy vọng lần sau mở mắt, chúng tao có thể rời khỏi nơi này, hy vọng mày đừng nuốt lời.”

“Chúc người may mắn.”

Từ cuối cùng bị kéo cực dài cực thấp, Đường Vũ nhìn thế giới trước mắt bắt đầu uốn éo, xoay chuyển.

Cậu âm thầm đếm, còn ba giây.

Sau khi đưa người đến cạnh Đường Vũ, Malak luôn đứng đó đột nhiên phát lực, xách Đường Vũ, ném ra ngoài.

Hai giây.

Đường Vũ tiếp cận không gian uốn khúc do kiến đục tạo ra, vươn tay về phía cái thứ màu vàng giống túi nang, dù nó đã không còn chảy ra dịch nữa, nhưng vẫn đang run rẩy.

Một giây.

Trong ánh mắt khó hiểu của tất cả tộc kiến, Đường Vũ túm lấy một chỗ thô như cổ người, hung tợn giật ra! Thời không xoay chuyển.

79. Chương 79: Trở Về Liên Bang

Mười mấy phút trước khi đưa bọn người Đường Vũ đi.

?^#]mw}{~/pthrcikj[47@ Light-Raito44 @ba!\$&[bg90gy|,cd85alpu/!12

Thiên thương lượng với tộc kiến.

“Thiên! Tuyệt đối không thể thả người Hyde đó đi!”

“Không, hẳn nhất định phải đi.”

“Tại sao?”

“Tại sao?”

Tiếng chất vắn vang lên nhao nhao, tộc kiến xôn xao nóng nẩy.

Thiên biết Đường Vũ có thể nghe hiểu chúng nói chuyện, vì vậy chỉ dùng râu để truyền đạt tin tức với đồng loại.

“Hắn không phải người Hyde.”

Tin tức nó truyền đạt khiến những tộc kiến khác kinh ngạc, cảm giác áp bức trên sinh lý đó, tuyệt đối là người Hyde đã nô dịch chúng ngàn vạn năm, sao có thể không phải?

“Hắn không phải là người Hyde hàng thật giá thật.” Thiên run rầu, nói.

Lúc tiếp xúc giao lưu sơ với Đường Vũ trước đó, nó phát hiện người Hyde đối diện chỉ có thân thể tạo cảm giác áp bách với nó, còn linh hồn thì không khiến nó cảm thấy chán ghét và sợ hãi.

Tộc kiến của nó là một chủng tộc đặc biệt, trời sinh giỏi sử dụng tinh thần lực, chỉ cần tiếp xúc làn da, nó đã dễ dàng phát hiện hiện tượng kỳ quái.

Sau khi phát hiện điểm này, nó đặc biệt yêu cầu muốn lấy ký ức của đối phương, rồi dễ dàng từ thân thể của người Hyde mạo danh này lấy được ký ức mà người Hyde trước giờ không để người khác biết, đó quả thật là bảo tàng to lớn vô hình.

Tuy chỉ là một phần nhỏ còn tồn tại trong cơ thể, cũng mang đến con bài to lớn cho tộc chúng vĩnh viễn thoát khỏi kiềm hãm của người Hyde.

Sự thần phục và nô tính của chúng đối với người Hyde khiến chúng vô pháp phản kháng, chỉ cần có người Hyde, chúng sẽ không cách nào hấp thụ tinh thần lực của những người này.

Cho nên dù không thả những người đó đi, chẳng qua cũng chỉ tốn tài nguyên của chúng để nuôi những nhân loại hạ đẳng đó.

Trừ lấy được ký ức trong thân thể đó, nó còn biết chỗ đặc biệt lớn nhất của người này, nó khẳng định ngay cả bản thân người Hyde mạo danh đó cũng không biết bí mật này.

Cho nên, nó cần phải đưa người mạo danh đó về.

Nếu một ngày nào đó người Hyde xâm nhập vào hành tinh này, muốn sử dụng con bài đó, đồ mạo danh kia nhất định sẽ từ sau lưng cho đám người Hyde cuồng vọng một kích, nó có thể đoán trước được, tên mạo danh nhất định sẽ giúp nhân loại hạ đẳng.

Còn về kế hoạch sinh sản lần này, con “mẹ” này vốn không phải là kiến cái của nó, nó chỉ đang bảo vệ giúp đời huynh đệ vô năng không thể sống sót trong lúc ***.

Nếu chuyện đã đến nước này, chúng bất hạnh gặp phải người Hyde đặc biệt, nó cũng chỉ có thể lấy nguồn tinh thần của mẹ để dùng cho mình, nâng cao tỉ lệ sống sót trong kỳ *** của nó.

Đối với nó mà nói, đó là một tin tốt.

[r'nigqe!)vt})96~#}=sceq)@ Huyét Phong @16^)9394%.kz*)2829hx\$*89##(.,+

Thiên âm thầm tính toán, cảm thấy vui mừng không thôi vì cướp được ký ức của người Hyde, và chờ đợi những nhân loại này rời khỏi địa bàn của mình, nó sẽ tổ chức lại đồng loại thuộc về mình.

Khi nó yên lặng chờ đợi tất cả trôi qua, lại có một chuyện nó vạn lần không ngờ được xảy ra!

Vào thời khắc cuối cùng, tên Hyde mạo danh đó đột nhiên bắn ra, tóm lấy kiến chúa của chúng – mẹ.

Đợi nó hiểu ra, tất cả đã không còn kịp.

Thời gian hoàn nguyên, truyền tống, thân thể người Hyde sẽ không bị hoàn nguyên, đồ trong không gian mà hắn tóm lấy cũng sẽ đi theo...

Bảo vật của tộc nó, bảo vật khiến tất cả mọi người điên cuồng, lại bị lấy đi dễ dàng như thế!

Toàn tộc kiến sau khi thấy động tác không bình thường của Đường Vũ, không dám tin nhìn thời không xoay chuyển rất lâu vẫn không cách nào hoàn hồn.

Sau khi chúng hiểu được đã bị ám toán, cả tộc phát ra tiếng kêu không cam lòng, chấn diếc lỗ tai, nếu có nhân loại ở đây, có thể bị đánh nát tinh thần dễ dàng.

“Nhân loại cấp thấp, bỏ ỏi, nhỏ bé! Đám nhân loại hạ đẳng này thật đáng chết!! Đáng chết!!”

Trộm đi thứ quan trọng nhất của chúng!

Thiên tức giận vùng chân trước, mặt đất thoáng chốc bị rạch mở vô số rãnh sâu, lửa giận của nó không chôn phát tiếc, nó chỉ muốn hủy diệt tất cả.

“Đừng giết tôi... đừng giết tôi...” Vốn tưởng về đến Kenton, người đã liên lạc từ trước sẽ cứu cậu ra, sau đó cậu sẽ tìm Đường Vũ tính nợ, không ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện này.

Thiên bất chợt cúi đầu xuống, nhìn cái kẻ xấu xí vẫn quỳ trước mặt mình, con mắt kép to lớn lấp lóe hàn quang.

Khi nhân loại đó nhìn thấy nó, sắc mặt tái nhợt, trên người tỏa ra khí vị khó ngửi, bên dưới quần ướt nhẹp, dưới đất cũng bị dính dịch thể hôi hám khó ngửi.

...

Gần đây, liên bang Hick phát sinh một chuyện lớn, đang lên đầu đề các phương tiện truyền thông của bảy đại liên bang thuộc tinh hệ Abel – chiến sĩ cơ giáp đáng tin nhất của họ, Ian Clermont, bị tộc kiến tấn công, đã biến mất vĩnh viễn.

Ngoài nó ra, truyền thông còn liên đới báo tin học sinh ưu tú nhất các khoa năm hai của học viện quân sự mạnh nhất Hick là Kenton, cũng biến mất theo.

Phủ tổng thống trầm mặc suốt ba tháng, cuối cùng không chống nổi áp lực ngoại giới, thừa nhận đội quân của Ian gặp tấn công không rõ giữa đường đến Derek, trước mắt không rõ tung tích.

Hick muốn che giấu sự thật Ian biến mất, nhưng cảm giác tồn tại của anh thật sự quá mạnh, một khi biến mất, rất dễ bị người phát hiện.

Một tháng đầu, Hick tuyên bố với bên ngoài thượng tá Clermont đang chấp hành nhiệm vụ bí mật, nhưng không đầu lại được truyền thông của liên bang khác như đàn ong không đầu không có, có người còn ra sức suy đoán đưa ra đủ các khả năng, cuối cùng còn suy đoán bừa là chuyện này có liên quan đến tộc kiến, suy đoán này lại không cách quá xa chân tướng.

Hick vốn đã yếu nhất trong bảy đại liên bang, còn vì chiến tranh hành tinh trước đó, không ngừng chiến hỏa với Rice, Ian Clermont được ký thác hy vọng lại biến mất, giờ đây nội ưu ngoại loạn, lòng dân liên bang thấp thỏm bất yên.

Noah ngồi trong phòng làm việc, cảm thấy nếu tóc hắc không phải trời sinh màu trắng, bây giờ chắc cũng bạc trắng rồi.

Đến nay hắc vẫn không dám tin, người anh em tốt nhất của hắc, thiên tài điều khiển xuất sắc nhất liên bang lại biến mất vô thanh vô tức như thế, hắc vẫn luôn cho rằng cuối cùng Ian cũng là chết trận trên chiến trường, chứ đột nhiên biến mất như vậy, hắc cứ tưởng mình đang mơ ác mộng, mấy ngày rồi không dám ngủ.

}+je39jv12%=20,[56}?&~8495@ Huyetphong143 @#{7ha)%sd2121*.121717#|85

Ian biến mất, Derek liên tiếp thất thủ, bên trên phái người đến chống cự.

Hắc cũng muốn dẫn người đánh một trận, nhưng những binh sĩ này đều như vừa mất cha, một chút tinh thần cũng không có.

Có lúc hắc cũng muốn hét lên, để mọi người đều vực sĩ khí, nhưng hét cách rồi, ngay cả bản thân hắc cũng không lên tinh thần nổi.

Tiếng gõ cửa sổ vang lên, Noah ngẩng đầu nhìn, sau khi trợn trắng mắt, rất nhanh lại cúi đầu, nhìn hồi báo trong tay.

“Noah, sao anh không để ý đến tôi.” Người đến thấy mình bị làm lơ, tự thấy vô vị đẩy cửa sổ, nhảy vào phòng, sớm biết khóa cửa sổ vô dụng, Noah cũng lười khóa nữa, tránh mỗi lần đều phải sửa.

Người đến không phải là người của Hick, ngay cả máy cảnh báo hắc cũng lười ấn, ấn cũng không bắt được người này.

Một người có lẽ có tinh thần lực còn cao hơn Ian.

Trải qua giao phong mấy ngày nay, hắc đã hiểu, đối phương vờn hắc như chuột, hắc dứt khoát không để ý đến nữa.

Người đến quen đường quen lối ngồi xuống sô pha bên cạnh, chân phải thon dài nhấc lên, gác lên chân kia. Mặc một bộ đồ đi đêm màu đen, trên tay đeo bao tay màu đen viền bạc, tóc cột đuôi ngựa cao rũ sau vai, chính là Ken của Rice.

“Lại nhớ đến thượng tá Clermont?” Ken bật cười, “Không biết còn cho rằng anh đối với anh ta rất thâm tình.”

Noah giả câm giả điếc với từng chữ từng câu từng hành động của hắc, Noah biết nên làm sao khiến đối phương khó chịu.

Nghe nói Ken này lần trước chạy trốn suýt bị Ian nổ chết, hắc thầm nghĩ, sao không nổ chết thằng nhóc này luôn đi!

Thật là tai họa lưu ngàn đời!

Ken thấy Noah căn bản không để ý đến mình, xem mình như không khí, lòng cũng nổi giận, đứng lên, hai tay vỗ mạnh lên bàn hét: “Noah Branston! Anh xem tôi___”

Hai tiếng rắc rắc vang lên, đôi tay vỗ bàn của Kenton bị một cặp còng màu đen cực dẻo dai khóa lại.

Ken ngẩn người một lúc, lật người ngồi lên bàn, hai chân dài kẹp cổ Noah, hơi dùng lực vặn nghiêng, kéo Noah từ ghế xuống đất, rồi lật người ngồi lên, chân còn chưa chạm đất đã cảm thấy cổ chân bị túm chặt, lúc thu về, cổ tay đặt trước ngực hiện ra một sợi dây nịt như tơ bạc.

Một chuỗi động tác chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Noah đang muốn còng luôn chân đối phương, lại cảm thấy trên cổ lạnh lẽo, sau đó là hơi nóng phủ lên.

“Noah...”

“Nhóc con...” Noah nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ một thoáng xuất thần đó, một tay và một chân không biết sao đã bị dây nịt bạc của đối phương quấn vào nhau.

Thân thể đối phương mềm không giống người, chân treo trên vai hắc, cong người ba trăm sáu mươi độ, dùng xích giữa còng tay kẹp cổ hắc, miệng dán lên.

Hai người dùng tư thế quấn chặt không rời lăn trên đất.

Trán Noah nổi đầy gân xanh, hắc không tin không trị được thằng nhóc này!

Hắc dùng tay kia vỗ mạnh xuống đất, mượn lực chống lên một góc, chân đá xích trên cổ xuống, sau đó nhanh chóng tung người, dùng ngón cái ngón trỏ kẹp Ken dưới đất.

“Đừng tưởng tôi không dám giết cậu!”

Người bên dưới dường như chẳng sợ cơn giận của Noah, cười rất dễ coi: “Anh bóp chết tôi đi.” Nói rồi, còn cố ý nâng hông đụng vào người đang nổi giận ở trên.

Noah cảm giác được thứ to lớn cộm lên giữa chân đối phương, sắc mặt lập tức phát xanh, “Khốn kiếp!”

“Chà chà, tối hôm đó anh không có nói như vậy mà, lẽ nào không phải nên nói ‘thao tôi’ sao?”

187}{gmdb82|==%~)6450oy}{@ Huyết – Phong @143410om90!\$3889gu%]^?xh

Noah dồn thêm sức vào tay, giống như quyết tâm muốn bóp chết đối phương.

Ken không cách nào hô hấp, nhưng cũng không gấp, gian nan nói: “Tôi chết rồi, chỉ sợ... không thể bảo vệ được.... bí mật của chúng ta.”

Sau chót, Noah phần hận thả lỏng tay, hung tợn hít thở vài lần, hần vẫn còn lý trí.

Cho dù bọn họ và Rice đánh nhau từng bừng, nhưng vẫn có người không thể động, hần biết, chẳng hạn Ken này, là con của hai thượng tướng Rice, còn được tổng thống nhận làm con nuôi.

Tại Rice, địa vị của Ken tuyệt đối không thấp hơn Ian tại Hick, nếu hần thật sự giết người này, hợp tác của Hick và Rice ở những mặt khác sẽ sụp đổ hết, chỉ sợ sẽ phát triển thành tử cục không chết không thôi.

Noah chậm rãi hồi phục bình tĩnh, hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Ken nửa nằm ngửa, nhếch môi khiêu khích, kéo gần khoảng cách với Noah, chớp chớp mắt: “Anh không cảm thấy bọn họ ở bên ngoài đánh nhau ngập trời, chúng ta ở trong phòng lẫn giường, rất thú vị sao?”

“Cậu biến thái rồi, còn nữa, lần đó chỉ là ngoài ý muốn, tôi có lên giường với chó cũng không đến phiên cậu.”

Gương mặt luôn tươi cười sáng lạn như mùa xuân của Ken lập tức âm trầm, giọng nói lộ ra ương ngạnh: “Mẹ nó sớm muộn gì tôi cũng thao cho anh phục.”

“Tôi chờ.” Thấy Ken không vui, Noah mới cảm thấy thoải mái một chút, thân thể hơi nghiêng đi nửa quỳ dưới đất, “Phó quan sắp đến thông báo tình trạng cuộc chiến cho tôi, cậu còn chưa đi sao, tiểu phi tặc.”

“Tôi không phải tặc!”

Noah nhún vai, “Nhân lúc người ta uống say đến làm bậy, cũng là tặc.”

Lúc này, cửa vang lên tiếng gõ, Ken nghe xong lập tức lui đến cửa sổ, mở ra.

“Đã quên nói, kỹ thuật của cậu đúng là thối nát, có thể nhìn ra được, chim non, về phương diện này kinh nghiệm của cậu đúng là ít ỏi đến đáng thương.” Noah đứng sau nói.

“Rầm.”, cửa sổ bị đập vỡ.

Noah dùng răng kéo sợi dây nịt đó ra, bước lại cửa sổ, đau lòng sờ nó, “Lại phải đổi cái mới!” Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

“Vào đi.”

“Thiếu tướng, vừa rồi ngài đang nói chuyện sao?”

“Tự lảm bầm thôi, có gì mau nói.” Noah không kiên nhẫn nói.

Cuộc chiến càng lúc càng khẩn cấp, là một thiếu tướng, hần cũng không thể không đích thân lên trận, ổn định lòng người.

“Thiếu tướng, ngày mai ngài phải đích thân lên cơ giáp sao?” Người đến hỏi.

“Ừ.” Noah nhớ đến chuyện thượng tướng Franco nói với mình.

Nếu trước cuối tháng, tổng thống vẫn không ký hiệp nghị cắt bớt hành tinh, Rice sẽ khai chiến toàn diện với họ, mà không chỉ giới hạn ở mấy chỗ biên cảnh.

Đến lúc đó nếu làm không tốt thượng tướng cũng phải đích thân đến.

Xem ra mấy hành tinh bỏ hoang mà họ cướp được có nguồn tài nguyên gì đó quan trọng, nếu không Rice cũng sẽ không dùng thế trận lớn như vậy để lấy về, lúc trước cũng thỉnh thoảng có chuyện đi giành hành tinh, nhưng chưa từng xảy ra chiến hỏa liên tục như vậy.

Noah xem qua văn kiện, lại bên giường, giang tay ngã ngửa xuống.

Đến cuối tháng, Ian đã biến mất được bốn tháng.

“Ian, cậu luôn sáng tạo kỳ tích, hy vọng lần này, cậu cũng bình yên vô sự.”

..fv36\$vbpo&}!(17){73sl@ Light.raito44 @}~,+ph62[73=+80/':|\$%\$48kb

Hành tinh mẹ.

“Mẹ, đừng khóc, anh nhất định sẽ về.” Lily dịu dàng an ủi một phụ nữ trung niên.

“Có phải do mẹ luôn ép anh con thành hôn, anh con chê mẹ phiền mới không chịu về không? Con lên đi nói với anh con, không thành hôn thì không thành hôn, mẹ không ép anh con nữa.”

Vành mắt Lily hoen đỏ, cổ sức khổng chế cảm xúc của mình, nói: “Nói gì gốc vậy mẹ, anh là người đàn ông đẹp trai nhất toàn liên bang, không, toàn tinh hệ, sao có thể không kết hôn, là do người theo đuổi anh ấy quá nhiều nên anh ấy hoa mắt thôi, đợi anh về, con sẽ bảo anh mang chị dâu về đây cho mẹ, mẹ đừng nghĩ bậy nữa, Ian nhất định sẽ về.”

“Mẹ nghe nói tộc kiến...”

“Mẹ!” Lily đột nhiên ngắt lời bà Clermont, “Ian nói sẽ ăn sinh nhật năm nay của con, anh ấy chưa từng nuốt lời, anh ấy nhất định sẽ về!” Lily nói xong, quay người đi.

Ra ngoài cửa rồi, cô không khổng chế nổi nữa, khóc hu hu, vừa khóc, vừa ngồi lên xe, “Đến phủ thượng tướng Franco.”

Nhất định cô phải làm rõ chuyện gì xảy ra, chuyện xa vời như tộc kiến sao Ian có thể đụng phải, có phải đúng như tin đồn gì đó, Ian đi thực hiện nhiệm vụ cực kỳ bí mật.

Đúng, không có chuyện anh không trở về! Dù là nhiệm vụ bí mật, nguy hiểm cỡ nào, anh tuyệt đối không gặp chuyện.

Tiệc sinh nhật cuối tháng, Ian nhất định sẽ kịp về tham gia!

Phòng hiệu trưởng Kenton.

Lunerb đang ngồi bên cạnh Abner, vẻ mặt tiếc nuối, “Ôi, nếu Đường Vũ thật sự rơi vào tay tộc kiến, cho dù tộc kiến không dám tổn thương cậu ta, nhưng cậu ta cũng không thoát ra được.”

Abner già hơn trước nhiều, mí trên nhão nghiêm trọng, rừ xuống dưới, làm mắt cũng trở nên nhỏ đi.

Nghe Lunerb nói thế, ông cũng không tỏ vẻ gì, chỉ hít sâu một cái.

“Nghe nói, thằng nhóc đó tuy luôn thần bí, nhưng làm người cũng không tệ.” Lunerb nhìn con chip trên tay, hồi lâu mới nói: “Em muốn đi tìm cậu ta.”

“Đừng đi.” Cuối cùng Abner cũng mở miệng, nhưng lại ngăn cản hẳn.

“Tại sao? Không phải thầy cũng rất xem trọng cậu ta sao?” Lunerb không hiểu.

Hắn đi tìm Đường Vũ, tuy chưa chắc có thể tìm được, nhưng vẫn dễ hơn người khác nhiều, phạm vi của tinh vực xảy ra chuyện không lớn, chỉ cần hắn có thể tiếp cận điểm đó trong trình độ nhất định, hắn sẽ tìm được Đường Vũ.

Abner không nói nguyên nhân, chỉ không cho phép Lunerb đi tìm Đường Vũ.

“Số lượng của chúng ta quá ít, em vô cùng quý giá, nơi đó luôn kiểm tra rất chặt, nếu sự xuất hiện của em tạo ra một chút hoài nghi, đối với chúng ta là tổn thất to lớn.”

Lunerb giãy dụa hồi lâu, lộ vẻ thất bại, buồn bã cúi đầu.

Đã qua bốn tháng từ lúc đội quân do Ian Clermont thống lĩnh và tàu vũ trụ của Kenton cùng biến mất.

Việc tìm kiếm họ vẫn đang tiếp tục, chỉ là từ tin tức quan trọng phát sóng vô số lần mỗi ngày chuyển sang mỗi ngày thông báo tiến triển tìm kiếm, sau đó nữa, dần dần trở thành truyền thông thỉnh thoảng mới đăng tin tức về việc tìm kiếm.

Vào một ngày nào đó khi phần lớn mọi người đã dần từ bỏ hy vọng, tại một chỗ bụi bặm không chút nổi bật ở tinh vực, đột nhiên bùng phát một đợt dao động năng lượng cực lớn. Đợt dao động đó như sóng biển lan tỏa dần dần, chấn động toàn bộ quân đội đóng trú gần đó, họ lập tức xuất động chiến lực mạnh nhất chạy đến nơi dao động, sau đó, họ thấy được cảnh tượng cả đời cũng cảm thấy không tin nổi.

80. Chương 80: Kể Lại Trải Nghiệm

Thân thể nhẹ nhàng đến mức không tưởng nổi.

Đang nằm mơ sao, nếu không sao toàn thân có thể thoải mái như thế, giống như mới được sinh ra lần nữa, không có một chút đau đớn, toàn thân đều nằm trong trạng thái mới nhất, tốt nhất.

Chẳng qua nếu là mơ, thì nên mau tỉnh dậy đi, nếu không lát nữa sẽ trễ giờ làm.

Đường Vũ chậm rãi mở mắt, đồng thời duỗi lưng một cái.

Sau đó, động tác duỗi lưng dừng lại, mắt mở lớn, không thể tin nổi nhìn thế giới trước mắt.

Giống như hư cấu, hơi uốn khúc.

Hình như cậu... bị... đặt trong một cái hũ?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, Đường Vũ lập tức bị dọa tỉnh táo hẳn.

Cậu kinh sợ gõ xung quanh hũ, vốn không cảm thấy hô hấp khó khăn, lúc này không hiểu sao lại mắc nghẹn vài cái.

Cậu bị đặt trong một cái hũ chứa đầy dịch thể?!

Đường Vũ liều mạng gõ lên vách hũ bằng thủy tinh, xương ngón tay nhanh chóng cảm giác được đau đớn kịch liệt.

Tiếng gõ của cậu hình như cuối cùng cũng đánh thức vài người, những người đó thấy cậu mở mắt, đều lộ vẻ vui mừng, chỉ chỉ chỗ chỗ cậu, sau đó nghiêng cứu một đồng số liệu, còn xoay tới xoay lui bên ngoài, chỉ là không thả cậu ra.

“Thả... ọc ọc ọc ọc...” Đường Vũ lại mắc nghẹn.

Chẳng qua cảm giác trong dịch thể này rất quen thuộc...

Trong này có thể hô hấp.

tt37,~^]cy9550&|%&76ic72=.@ Huyét Phong @ojtlpbuj=le&~27,]},|/#&%*%

Tư duy của Đường Vũ đình trệ một chút, sau đó đột nhiên nổ bùng, rất nhiều rất nhiều ký ức tranh nhau chui vào đầu cậu, như muốn chen nổ đầu cậu.

Đường Vũ cảm thấy từng cơn đau đầu ập đến, hai tay đè chặt da đầu, muốn đẩy những ký ức hỗn loạn đó ra.

Cậu ở trung tâm huấn luyện mô phỏng Hạn Hải bảo vệ trình tự cơ giáp, đánh lui thú nham thạch tại hành tinh nhân tạo, nói chuyện với phu nhân Clermont ở hành tinh mẹ, kiểm tra cơ giáp cho Lily trên mạng, tỉnh dậy trong một chiếc hộp kim loại ở hang động, hôn một người đàn ông trên cỏ...

Ký ức như lũ nhanh chóng tuôn ào vào đầu, Đường Vũ đau đớn quỳ xuống.

Đầu sắp nổ rồi.

“... Vũ... Đường Vũ... Đường Vũ!”

Chợt xa chợt gần, Đường Vũ nghe có người gọi tên mình, âm thanh rất nồn nóng, kèm theo tiếng gõ lên vách dụng cụ chứa.

Đường Vũ miễn cưỡng ngẩng đầu, thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc, đang quỳ một gối trước mặt cậu, nhìn vào mắt cậu, nỗi lo vụt qua trong mắt.

“Thượng... tá?”

Một thoáng đó, ký ức hoàn toàn ủa về, cảm giác đau đầu biến mất.

Cậu nhớ ra rồi, cậu bị tộc kiến bắt đi, sau đó họ lại chạy thoát!

Ian đang huấn luyện hồi phục.

Một tuần trước, bọn họ cùng hai chiếc tàu vũ trụ được một cỗ năng lượng cực mạnh chuyển từ điểm này đến điểm khác, trong lúc đó đã qua bốn tháng, đây là cách nói của bên ngoài, trên thực tế những gì họ gặp phải, không phải đơn giản là truyền tống bốn tháng.

Vì trải qua năng lượng co ép và bành trướng cực độ, cơ năng thân thể của tất cả mọi người đều bị tổn hại nhất định, cần phải huấn luyện hồi phục sau khi tỉnh lại, nếu không rất dễ bị tàn tật.

Ian cũng phải kiên trì huấn luyện mỗi ngày.

Nghe được tin Đường Vũ tỉnh lại, anh bỏ lại máy rèn luyện trong tay, lập tức đến phòng giám hộ, bước chân vội vàng.

Tất cả mọi người đều tỉnh lại trong hai ngày sau khi được phát hiện, chỉ trừ Đường Vũ.

Hơn nữa khiến người ta ngạc nhiên là, tất cả mọi người đều ở nơi họ nên ở, chỉ trừ Đường Vũ, và anh.

Người tỉnh lại có thể nói rõ đại khái chuyện cuối cùng phát sinh trong ký ức, có người vẫn luôn ở trong tàu vũ trụ bình an vô sự, có người tại không gian con chiến đấu với tộc kiến bị chém đứt chân, có người vĩnh viễn chôn vùi trong không gian đó, có người thương thế nghiêm trọng, nhưng không ai có thể nói rõ Đường Vũ và anh bị gì.

Ngay cả anh cũng không biết.

Mọi người đều nhớ rõ, cuối cùng họ tại không gian con cảm nhận được chấn động mãnh liệt, tàu vũ trụ không ngừng lộn tung, lắc lư, sau đó không biết sao lại được truyền tống về.

Nhưng trong ký ức của người khác, Đường Vũ vẫn tốt, không bị thương gì, cũng luôn ở trong tàu vũ trụ nghiên cứu nên làm sao đối phó tộc kiến.

Nhưng lúc được phát hiện, chỉ có Đường Vũ và anh không ở nơi vốn nên ở.

Thân thể anh không có dị thường gì.

Đầu Đường Vũ bị thương, từ sau cổ đến eo, có một đường rạch dài ghê người, quái dị nhất là hình như đã từng được trị liệu rồi lại bị xé rách hoàn toàn, nhưng không ai biết là do ai trị liệu cho cậu.

Khi được phát hiện, Đường Vũ chỉ còn thở ra không còn hít vào.

Nhờ Ian yêu cầu, mới đặc biệt dùng kho chứa trị đặc thù hồi phục thân thể cho cậu.

Dùng trị liệu tốt nhất liên bang, Đường Vũ còn mê mang một tuần mới tỉnh.

Rất nhiều người muốn biết cậu rốt cuộc đã gặp chuyện gì.

“Tình trạng của cậu ấy sao rồi?” Ian hỏi nhân viên giám sát bên cạnh.

“Tất cả cơ năng thân thể đều bình thường, chỉ là não hơi hỗn loạn.”

“Có ảnh hưởng gì không?”

Y tá nhìn trị số đó, cảm nhận khí áp thấp từ người trước mặt, đầu đổ mồ hôi lạnh, chẳng qua rất nhanh, hắn đã thở ra nhẹ nhõm, nói: “Không ảnh hưởng, cậu ta đã hồi phục xong.”

Khi Đường Vũ được thả ra, mới phát hiện cậu không có một tác vãi!

Cậu chỉ có thể che bộ vị máu chót của mình, vịn tay vịn ra khỏi cái hũ trong suốt đó, dịch thể trên người bốc hơi làm cậu lạnh đến run rẩy.

Người bên cạnh nhanh chóng phủ cho cậu một cái khăn tắm lớn.

“Cảm ơn...” Đường Vũ nghiêng đầu nhìn, nhiệt độ trên mặt lập tức tăng cao, “Thượng tá.”

Hình như người đó chẳng để ý chút nào, mặt lạnh phủ khăn cho Đường Vũ xong, hồi cũng không hồi đã trực tiếp ôm ngang cậu lên.

Đường Vũ bị dọa nhẹ kêu ra tiếng.

“Đừng động.”

=*&(.^*!^[z](fx!(fctm@ Lightraito @29&&72mj80:wb&!54rozv82bl41

Người đàn ông ôm cậu dù có động tác rất lớn, nhưng cực độ dịu dàng, anh nghiêng đầu nhìn người trong lòng.

“Chúng ta đi đâu?” Đường Vũ căng thẳng hỏi.

Một mặt là do vừa ra khỏi dịch thể ẩm áp, cậu lạnh, mặt khác, hiện tại cậu vẫn không làm rõ được tình huống, có một cảm giác nguy cơ đối với sự hãi chưa biết.

Mọi người thế nào rồi? Đều đang trị liệu như cậu sao? Có ai không được truyền tống về không? Chuyện xảy ra ở thế giới đó người khác có nhớ không? Cậu phải giải thích với thượng tá chuyện đã xảy ra lúc cuối thế nào?

Từng vấn đề tranh nhau hiện lên, Đường Vũ nghĩ mà hoảng hốt không thôi.

Suốt quãng đường thượng tá không nói gì với cậu, Đường Vũ tự cổ vũ mình, để tiện lát nữa có thể giải thích tất cả với thượng tá tốt hơn.

Cho dù ngày cuối cùng, cậu không nói thân phận xuyên việt của mình, chỉ nói mình sẽ không bị hoàn nguyên, nhưng cậu cũng đã biểu hiện quá nhiều chỗ khác biệt, thượng tá sẽ không coi cậu là quái vật chứ?

Nếu thượng tá hỏi cậu, lúc cuối cậu nói gì với con kiến đực kia, cậu nên trả lời ra sao?

Hỏi cậu tại sao lại muốn ném học sinh Kenton lại, cậu sẽ trả lời sao?

Cho dù lúc đó chủ yếu nhất là muốn dùng người đó thu hút sự chú ý của tộc kiến, và đưa Malak có sự ăn ý nhất định với cậu đến bên cạnh, tiện thực hiện đại kế “trộm đồ” của cậu, nhưng liệu thượng tá có cảm thấy cậu quá nhẩn tâm, quá tâm kế không?

Mà thứ đó, cậu rốt cuộc có mang về không?

Đường Vũ thấp thỏm, không dám chủ động mở miệng, sợ sẽ giống như lần trước, thượng tá còn chưa hỏi, cậu đã tự khai.

Đường Vũ mím môi, định xem thử thượng tá đã nắm được những chuyện gì.

Mở lộn xộn trong đầu dần được chỉnh rõ lại, cho đến khi cậu cảm giác mình tiến vào một dịch thể thoải mái. Đường Vũ mới giật mình, rung lên một cái, sau đó chậm chạp phát hiện cậu được thượng tá đặc vào bồn tắm đã xả nước nóng.

Nghĩ đến đây, mặt Đường Vũ liền nóng lên.

Cậu không nên như thế, bị thượng tá phát giác tâm trạng hiện tại, nhất định sẽ cảm thấy rất quái dị.

Nhưng cậu đã không còn cách nào bình tĩnh nhìn người đàn ông này như trước, thậm chí cậu còn nhớ khi đối phương hôn cậu, mang đến cho cậu cảm giác run rẩy mà bá đạo.

“Đường Vũ.” Khi Đường Vũ còn đang khó chịu, người đó chậm rãi cúi xuống, xôm người nhìn vào mắt cậu, hỏi: “Vết thương sau lưng cậu từ đâu mà có?”

Đường Vũ ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt màu nâu đậm của đối phương.

Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, Đường Vũ liền hiểu ngay, thượng tá không nhớ gì cả!

Ngay cả chuyện ngày cuối cùng, cũng không nhớ!

Những tộc kiến kia, thật sự làm không sót chỗ nào! Đường Vũ mâu thuẫn nghĩ.

Đương nhiên cậu hy vọng mọi người đều biết cậu nhiều kẻ nhiều mưu, mang tất cả mọi người lao ra khỏi ***g giam của tộc kiến, nhưng đồng thời, cậu cũng biết bại lộ quá mức, không có ích gì cho mình, đặc biệt cậu lại có thêm một thân phận nữa.

Nếu tộc kiến đã làm triệt để như vậy, vậy có vài chuyện sẽ dễ xử hơn.

Chẳng qua nói là bị thương ở đâu, sao cậu không nhớ, “Bị thương? Bị thương gì?”

Sau đó cậu cảm thấy có một cánh tay men theo sống lưng cậu, nhẹ đi xuống dưới.

Đường Vũ lập tức rung mình, xúc cảm sau lưng quá mãnh liệt, rõ ràng đang cho cậu biết về vết thương, nhưng lại khiến cậu cảm thấy mình đang bị... mặt Đường Vũ nóng đến mức sắp bốc khói.

“Sau lưng cậu.”

Âm thanh bình tĩnh của Ian kéo tư duy Đường Vũ về, như một chậu nước lạnh hắt từ đầu xuống, Đường Vũ thầm mắng mình suy nghĩ lung tung, cậu thử vươn tay ra mò.

Vết sẹo đó rất dài, hơn nữa sờ lên còn thấy mới, có thể tưởng tượng được nó sâu cỡ nào.

Đường Vũ suy nghĩ một lát, mới nhớ ra, vết thương này, không phải là “kỷ niệm” kiến đục để lại cho cậu lúc giành Ian sao!

Đúng rồi, cậu sẽ không bị hoàn nguyên...

Nhưng, phải nói với thượng tá thế nào đây?

Có liên quan đến linh hồn xuyên việt của cậu, còn có thân thể đáng chết này, là ai không tốt, lại có thân phận phức tạp đến vậy.

Đường Vũ rũ mắt, nhanh chóng suy nghĩ nói: “Tôi muốn suy nghĩ một chút.”

Vừa dứt lời, cậu đã cảm thấy cảm bị bóp lấy, cưỡng ép nâng lên.

Đừng nói dối tôi.

Mắt đối phương rõ ràng đang lộ ra ý này.

“Thượng tá...”

“Tôi sẽ nói với cậu chuyện tôi biết trước, sau đó cậu hãy giải thích với tôi.”

Đường Vũ biết người đàn ông này không muốn cậu che giấu anh bất cứ điều gì, cho nên mới muốn nói trước, sau đó nghe cậu giải thích, dường như quyền lợi giải thích đều giao cho cậu.

Một suy nghĩ nào đó trong lòng Đường Vũ càng trở nên kiên định.

“Khi rơi vào không gian con, tôi ở trên tàu Ngân Ưng, cậu ở trên tàu vũ trụ của Kenton.”

Đường Vũ gật đầu.

“Lúc ra ngoài, những người khác đều ở nơi nên ở, trừ cậu, và tôi.”

Đường Vũ kinh ngạc tròn to mắt, chuyện gì đây, lẽ nào tộc kiến không hoàn toàn hoàn nguyên thời không sao??

Nếu thế, vậy không phải cậu sẽ bại lộ sao!

Lẽ nào là vì động tác cuối cùng của cậu...

Ian nhìn chằm chằm Đường Vũ nói: “Lúc đó, tay phải của cậu túm một thứ to lớn.” Sau đó, mắt anh trở nên sắc bén, “Tôi kéo tay trái của cậu.”

Đường Vũ không dám tin, khoảnh khắc cuối cùng, thượng tá kéo cậu lại?

Hơn nữa nghe ý đối phương, lẽ nào cậu “trộm” được thứ đó rồi?

“Thứ trong tay tôi đang ở đâu?”

“Cậu chỉ quan tâm cái này?”

Âm cuối câu hỏi của thượng tá hơi cao, đối với Đường Vũ đã nghe quen câu sai khiến của thượng tá, sẽ rất khó kháng cự, như có dòng điện set qua người.

ryjp,&~lp92buvl72cq%]@ Light.raito44 @ewov}\$4713mrpyys87ox73*/9

Đường Vũ tóm thành bốn tám, cân nhắc lợi hại, rồi nhanh chóng tổ hợp từ ngữ, nói hết những chuyện có thể nói ra.

Vì cậu biết, nếu cậu đã trở thành người đặc biệt, chuyện này tuyệt đối không phải cậu có thể tự gánh vác, hơn nữa tay cậu còn nắm đồ, mọi người đều tập trung nhìn cậu, nếu cậu bảo cậu không biết gì, cũng sẽ không có người tin.

So với sau này bị người ta nghi ngờ, không bằng nói cho Ian biết, có lẽ đối phương sẽ có cách giải thích hoàn mỹ cho một chuyến du lịch kinh hiểm.

Biết ký ức của mọi người đều dừng lại ở lần chấn động cuối cùng tại không gian con, Đường Vũ bắt đầu nói từ ngày đầu tiên họ rơi vào thế giới kỳ dị, trừ chuyện riêng giữa cậu và Ian, thì tất cả những chuyện còn lại đều nói hết.

Đương nhiên, rất nhiều chuyện trong ngày cuối cùng tấn công hang ổ tộc kiến, cậu đều lướt qua, chẳng hạn cậu có thể nói chuyện với tộc kiến, còn có thân phận “người Hyde” mà tộc kiến nói, chuyện này, cậu phải tra rõ rồi mới tính sau.

Ian nghe Đường Vũ kể lại những chuyện xảy ra tại đó, một ngày lại một ngày, chân mày càng lúc càng nhíu chặt.

Nhưng anh cũng không quên kéo người lên trước khi nước lạnh, mang về giường, chẳng qua cái người một khi nói thì thao thao không dứt chẳng phát hiện địa điểm kể chuyện của mình đã từ bốn tám chuyển sang giường.

Không biết tại sao, Ian cảm thấy từ lúc bọn họ mất ký ức ở không gian con, đến lúc tỉnh lại ở tỉnh vực của mình, chuyện xảy ra tại đó Đường Vũ nhất định biết nhiều hơn người khác.

Bất kể là đối phương đột nhiên xuất hiện vết thương chí mạng, hay thứ đối phương nắm trong tay, hoặc là cảm giác của anh đối với Đường Vũ.

Cho nên, khi Đường Vũ tỉnh lại, anh đã vội vã đến hỏi Đường Vũ.

Vì nếu suy đoán của anh là thật, Đường Vũ sẽ có phiền phức lớn, anh phải nhanh chóng hiểu rõ tình huống.

Một thứ tình cảm mà anh luôn giữ kín cẩn thận, sau khi anh mở mắt thấy Đường Vũ hôn mê bất tỉnh, đã rục rịch muốn động.

Anh bắt đầu nóng nảy, lúc huấn luyện phục hồi sẽ vô duyên vô cớ nhớ tới người này, nhớ đến vết thương dữ tợn suýt lấy mạng đối phương, anh sẽ không thể khống chế được cảm xúc bạo nộ của mình, tinh thần lực của anh càng lúc càng không ổn định.

Không nói rõ nguyên do, nhưng anh cảm thấy những nghi vấn này đều có thể tìm được đáp án từ chỗ Đường Vũ.

Mà những gì Đường Vũ nói chỉ giải đáp được một nửa cho anh.

Chuyện ở không gian kỳ dị đó đã nói rõ, anh tin, nhưng anh cũng tin, Đường Vũ nhất định còn che giấu gì đó, về hai người.

Nếu không, lúc truyền tống ra, sao anh lại kéo chặt Đường Vũ?

Nhưng anh phải thất vọng, vì đối phương không có vẻ muốn nói ra chuyện giữa họ.

Luôn xác định Đường Vũ biết chân tướng, Ian không nóng vội hỏi báo tình huống lên trên, mà kéo dài đến hôm nay.

Lời Đường Vũ rất quan trọng cho nửa đoạn báo cáo sau của anh.

Trừ nó ra, Đường Vũ ngược lại thành thật kể những chuyện khiến anh sợ hãi, những chuyện anh và những người khác đều không có ký ức.

Học viên bổ khuyết này, luôn cần anh phải ép một chút mới thành thật nói ra.

Luôn...?

Ian nhúm mày, tại sao anh lại cảm thấy trước kia anh đã bức ép học viên bổ khuyết này nói hoặc làm gì đó? Sau khi nói xong tất cả, Đường Vũ cảm thấy miệng khô lưỡi khát.

Ngay cả thượng tá luôn tỉnh táo của lộ ra mù mờ, xem ra tao ngộ lần này quả thật khó tin nổi.

Đường Vũ muốn tìm nước uống, lúc này cậu mới phát hiện, không biết từ lúc nào mình đã dời lên giường, hơn nữa chỉ khoác áo choàng tắm lông lỏ, ***g ngực phanh rộng, ngồi khoanh chân trên giường, vô tâm vô phé để nước miếng văng tứ phía...

Đường Vũ than van cho hình tượng của mình, nhân lúc đối phương không chú ý, nhanh chóng thu chân, quỳ củngồi trên giường, muốn vãn hồi lại hình tượng tuy không cao nhã nhưng rất nghiêm chỉnh của mình.

Phát giác Đường Vũ đã nói xong, Ian nhanh chóng thu hồi cảm xúc, lướt lại những gì Đường Vũ vừa nói.

Xét thấy chuyện khó tin như bị tộc kiến kéo vào không gian con còn có thể xảy ra, vậy mỗi ngày bị hoàn nguyên, cung cấp chất dinh dưỡng tinh thần cho tộc kiến, cũng không khó tiếp nhận lắm.

Huống chi Đường Vũ nói có lý như thế, anh không thể không tin.

Chỉ là, một nghi vấn chậm rãi chiếm cứ đầu anh.

“Tại sao cậu lại nhớ những chuyện này?”

81. Chương 81: Nói Bóng Nói Gió

Vấn đề này lại tới rồi.

xc18po44.+788#*55868zj99fh67@ Huyết Phong @9523)=61ox46sicxzezcx8271

Nếu cậu dám nói không biết, hậu quả nhất định rất thảm.

Lần này, cậu không thể nói không suy nghĩ như lúc ở không gian đó.

Đây là thế giới hiện thực, tất cả những lời cậu nói ra sẽ không bị quên đi nữa, cậu cũng không thể không quan tâm hậu quả mà đi thăm dò hay tùy tiện.

Sau lần đầu cậu bày tỏ thân phận với thượng tá, phản ứng của đối phương không khiến cậu thất vọng.

Cậu tin trong thế giới này, cho dù cậu có nói ra lời kinh hãi thế nào, cũng sẽ không bị người trước mắt xem như quái vật. Nhưng cậu cần một chút thời gian.

Vì lần này, thân phận của cậu càng đặc biệt, linh hồn là xuyên tới, đáng ghét ở chỗ thân thể này cũng có thân phận mẫn cảm.

Sự trầm mặc lan tỏa trong không khí, hai người không ai lên tiếng.

Hiểu quyết định của Đường Vũ là gì, Ian đứng lên, cúi nhìn người đang ngồi trên giường: “Cậu mệt rồi, cần nghỉ ngơi.”

Đường Vũ ngửa đầu nhìn người đó, cậu có thể cảm giác được cảm xúc của đối phương không tốt lắm, có lẽ anh rất thất vọng về cậu.

Khi đối phương quay đi, Đường Vũ vội nói: “Thượng tá, tôi sẽ cho anh biết, ngày mai được không?”

Bước chân người đó khựng lại, sau đó lại đi tiếp.

Đường Vũ nhìn theo bóng người đi ra ngoài, cậu đóng cửa giúp anh, rồi ngã lên giường, nhanh chóng suy nghĩ mọi chuyện từ đầu đến đuôi.

Từ lời thượng tá có thể biết, kế hoạch mạo hiểm cuối cùng của cậu đã thành công rồi! Cậu đã mang được thứ đó ra! Nghĩ đến đây, Đường Vũ không kìm được kích động.

Nhìn thái độ, tộc kiến rất cung kính với thứ đó, và cả năng lượng to lớn từ thứ đó tỏa ra, vậy nó tuyệt đối là bảo bối to lớn!

Đáng tiếc, chắc chắn đã bị liên bang thu mất, không đến phiên cậu nghiên cứu...

Máy liên lạc trên cổ tay reo vang, Đường Vũ nhìn màn hình rồi nhận cuộc gọi.

“Đường Vũ! Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!”

“Ồ, Lông Cừu, tóc dài ra không ít nhỉ.” Đường Vũ vui vẻ chào hỏi.

Người đối diện thấy Đường Vũ vô tâm vô phế như thế, còn dư hơi sức chú ý đầu mình, hận đến ngứa răng, “Cậu đợi đó, tôi sẽ trừng trị cậu!” Nói xong, thì ngắt cuộc gọi.

“Hiếm được lần này chú ý đến kiểu tóc của cậu...” Đường Vũ lầm bầm.

Đường Vũ đang khó hiểu, có gì không thể nói trước mặt, thì nghe có tiếng người gõ cửa.

Sau khi được Đường Vũ đồng ý, cửa khóa chặt được mở ra, Phùng Dương lao vào như một trận gió.

“Đường Vũ chết tiệt, cậu rốt cuộc bị sao vậy!” Phùng Dương vào rồi cũng thẳng thừng ôn chuyện, mà vào thẳng vấn đề.

“Sao?” Đường Vũ hỏi.

“Còn hỏi...” Phùng Dương đặt mông xuống giường, ngã người sau lưng Đường Vũ, ấn một tay lên lưng đối phương, “Chỗ này có một vết thương lớn, rốt cuộc từ đâu mà có!”

Đường Vũ vỗ tay Phùng Dương đi, tự sờ lấy, nói: “Cậu cũng biết mà.”

“Cũng gì chứ... không phải cậu vẫn luôn ở cùng chúng tôi sao, sao lại bị thương nặng như vậy? Suýt chết đó biết chưa! Cậu có biết vì ai đó cho rằng trong chúng tôi có nội gián, bắt hết chúng tôi thẩm tra một lượt, mẹ nó tôi suýt bị dọa khóc luôn!”

“Đợi đã, hai chúng ta đang nói cùng một chuyện sao?”

“Sao không phải một chuyện chứ!” Phùng Dương hung tợn nheo mắt Đường Vũ.

“Ai đó là...?”

jy^/67#,~^'&.[\$\$vv14:~51bh#*~@ Light.raito44 @9267kq]=qfwf8gy017ds1219

“Còn cần hỏi nữa sao?!” Phùng Dương trưng vẻ “cậu biết còn cố hỏi”.

Đường Vũ lập tức hiểu ra.

Sau đó cậu nghe người bên cạnh nóng nảy la lên: “Cậu đỏ mặt làm gì!”

Nhờ Phùng Dương kể lại, Đường Vũ mới biết, sau khi họ được cứu ra đã phát sinh những gì.

Đương nhiên, vì Phùng Dương cũng không nằm trong nhóm người tỉnh lại sớm nhất, có vài chuyện là nghe Malak nói.

Chẳng qua nghe nói Phùng Dương suýt bị dọa khóc, trong lòng Đường Vũ liền thấy cân bằng, xem ra khi mình bị lửa giận của thượng tá quét tới, có khóc cũng không mất mặt...

Bỏ đi, lịch sử đen tối này may mà cũng không có người thứ hai nhớ được...

Họ đột nhiên gặp chuyện trong lĩnh vực của hành tinh Uni, năng lượng dao động cực lớn mang họ đi đã thu hút quân đội của rất nhiều hành tinh gần đó, cho rằng có kẻ ngoài hành tinh xâm nhập.

Kết quả những người đó lại thấy trong ánh sáng chói mắt, xuất hiện hai chiếc tàu vũ trụ rách nát thê thảm, cùng thượng tá Clermont được màn bảo vệ bao bọc kéo một học sinh khác cùng với một vật thể lớn màu vàng quái dị.

Sau khi xác định thân phận của tất cả mọi người, tin tức này bùng phát nhanh chóng, lan truyền khắp nơi.

Thượng tá Clermont lại trở về rồi! Thượng tá Clermont làm một trận với tộc kiến xong thì khởi hoàn trở về!

Tin tức tốt này rất nhanh đã lan khắp tinh hệ, ngay cả người bên ngoài liên bang nghe được tin cũng không kìm được hoan hô vui vẻ.

Đây không phải là tin tốt của một mình Hick, mà là bước tiến trong lịch sử đối phó tộc kiến của tinh hệ.

Vô số người ào vào hành tinh Uni muốn gặp mặt thượng tá một lần, chẳng qua những người còn sống sót khỏi tay tộc kiến đã được căn cứ quân sự của hành tinh Uni bảo vệ chặt chẽ, khu quân sự trông coi cực nghiêm, người bình thường căn bản không thể vào được.

Đến hiện tại vẫn còn rất nhiều người đang đóng trú gần đó, đợi thấy được người mình muốn gặp.

Chuyện này cũng trở thành đề tài được nói đến nhiều nhất sau khi cơn no rượu say của toàn tinh hệ, bọn họ đợi Ian Clermont ra khỏi hành tinh Uni, mở một cuộc diễn thuyết kinh tâm động phách cho họ.

Ian tỉnh lại sớm nhất, sau khi tỉnh nghe người hồi báo tình huống của họ.

Khi vị thượng tá này biết mình tụt trong tay một học sinh gầy yếu tóc đen, đã lộ vẻ không tin nổi, còn yêu cầu lập tức đi gặp người đó.

Lúc đó Đường Vũ còn đang được cấp cứu, nhưng chưa dùng kho trị thương cấp đặc biệt, sinh mạng cực kỳ nguy hiểm.

Ian yêu cầu nhất định phải bảo vệ tính mạng cho Đường Vũ, chứ không “tận lực”! Sau đó điều thiết bị trị liệu tiên tiến nhất liên bang đến, trải qua bảy ngày trị liệu, cuối cùng Đường Vũ mới sống lại.

Từ miệng người khác nghe được thượng tá quan tâm và lo lắng cho mình, Đường Vũ cảm thấy rất kỳ dị, vừa cảm thấy lòng hư vinh bành trướng lại có cảm giác thỏa mãn, rồi có chút vui mừng.

Cho dù chỉ là quan hệ bình thường chưa bày tỏ, thượng tá vẫn quan tâm cậu tuyệt đối.

Phùng Dương lại nói, sau khi an trí cho Đường Vũ xong, thượng tá liền “phát điên”.

Thượng tá phát điên đương nhiên không thể như người bình thường phát điên.

Vì thương tích của Đường Vũ quá mức nghiêm trọng, lại rất kỳ dị, nên thượng tá cho rằng trong tàu vũ trụ có nội gián, kéo tất cả mọi người kể cả hạm trưởng và phó hạm trưởng ra thẩm vấn.

“Tôi chưa từng thấy Ian nghiêm túc như thế, bình thường tuy cũng lạnh nhạt, nhưng còn có độ ấm.”

Phùng Dương có vẻ vẫn còn sợ khi nhớ lại, “Ánh mắt quét một cái, mấy nữ sinh bình thường kiêu ngạo cũng suýt khóc thét.”

Phùng Dương liếc nhìn Đường Vũ đầy hàm ý, nói: “Sau đó anh ta đặc biệt gọi tôi đến nói chuyện riêng, cái vẻ mặt không cảm xúc đó khiến tôi không muốn hâm mộ anh ta luôn.”

“Sau đó có tra được gì không?” Đường Vũ hỏi.

“Sau đó phát hiện trên tàu chúng ta thiếu mất một người, chính là cái tên hại cậu đó, Ian hạ lệnh truy nã cậu ta khắp liên bang, tôi hoài nghi cậu ta nhân lúc không ai để ý đã bỏ chạy rồi, dù sao trở về Kenton cũng không có quả ngon mà ăn. Chẳng qua như vậy cậu ta thật thảm, nổi danh toàn liên bang, mùi thối ngập trời.”

Đường Vũ không nói gì.

Tính ra những người này nằm mơ cũng không ngờ được, người đó đã bị cậu “hiến” cho tộc kiến để sinh kiến rồi...

Có điều điểm mà Đường Vũ để ý, chính là thời gian ở không gian con cùng thời gian ở thế giới đó cậu rõ ràng nhất, nhiều lắm cũng chỉ có hai tháng.

Nhưng khi họ ra ngoài, lại đã qua bốn tháng.

Là bởi lực ảnh hưởng nên thời gian không đồng bộ, hay bởi nguyên nhân nào khác.

Gạt vấn đề này đi, Đường Vũ lại hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó lại xảy ra chuyện gì?”

“Sau đó... tôi mới không nhiều chuyện như vậy!” Phùng Dương tỏ vẻ không muốn nói tiếp với Đường Vũ, “Hôm nay cậu mới tỉnh, nghỉ ngơi đi, nếu không ai đó thấy tôi nửa đêm đến làm phiền cậu, khẳng định sẽ trừng tôi đến khóc!”

“Cậu vẫn rất ghi thù nha.” Đường Vũ bật cười, cố sức xoa tóc quăn của Phùng Dương, nói: “Mau nói cho tôi biết đi, có vài chuyện ngày mai tôi phải nói với thượng tá, cậu không cho tôi biết, tôi không làm rõ được, đến lúc đó người xui xẻo sẽ là tôi.”

“Cậu phải nói gì với anh ta?”

“Ừm...” Đường Vũ ra vẻ suy nghĩ, “Sau này sẽ cho cậu biết.”

Phùng Dương bình tĩnh, nhìn Đường Vũ đầy mờ ám, sắc mặt đỏ lên vì kích động, “À, à à! Tôi biết rồi! Cậu nha cậu nha tiểu Đường Vũ...”

Đường Vũ nhìn vẻ mặt Phùng Dương, biết ngay cậu ta đã hiểu lầm, nhưng cũng lười cải chính, chỉ túm Phùng Dương bảo cậu ta tiếp tục nói.

“Nếu đã liên quan đến chung thân đại sự của cậu, vậy tôi phải nói thêm vài câu.”

“Cái gì?”

“Cậu biết đó, xảy ra chuyện lớn như thế, tình hình cụ thể chắc chắn liên bang muốn bảo mật.” Phùng Dương nhìn Đường Vũ một cái, “Nhưng vì khi chúng ta trở về gây động tĩnh quá lớn, quá nhiều người thấy, cho nên rất nhiều tin tức đã bị truyền ra.”

1047rk([fn\$Sog35(^72qy.\$tp/=ge@ Lightraito @#,85,[]]zjuqbh,}?,(=/ \$47,{

Liên bang đã bước đầu thẩm vấn tất cả những người trở về trừ Đường Vũ và Ian, xác định trừ hai người họ, điểm kết ký ức của mọi người đều giống nhau.

“Ian thì sao, vì thân phận đã bày ra ở đó, anh ta bảo không tiếp nhận thẩm vấn, cũng không ai dám hỏi. Cậu đó, là tại hôn mê, có điều hôn mê liên bang cũng có cách, chỉ là bị Ian ngăn cản, có thể là sợ phá hoại não cậu. Nhưng hôm nay cậu đã tỉnh rồi, tính ra hôm sau sẽ nhận được thông báo đi thẩm tra tình huống. Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi, tại sao cậu không ở cùng chúng tôi? Sao cậu lại chạy tới chỗ Ian? Tay cậu cầm thứ gì?”

Thượng tá không tiếp nhận thẩm vấn? Minh lại mới tỉnh, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng hai người họ hoặc trong hai người ít nhất có một người biết tiền nhân hậu quả....

Tim Đường Vũ đập càng lúc càng nhanh, cậu gần như đoán được rằng tại sao thượng tá không tiếp nhận thẩm vấn.

Thượng tá căn bản không biết gì cả, nhưng đoán được cậu thì biết, sau khi đợi cậu nói rõ, mới gánh vác hết mọi chuyện.

Anh đang bảo vệ cậu!

Thấy Đường Vũ xuất thần, Phùng Dương không truy vấn nữa, chỉ nói: “Những chuyện khác thì tôi không hứng thú.”

Phùng Dương híp mắt lại, ngáp một cái, nghiêng người nằm cạnh Đường Vũ, “Có thể thoát khỏi tay tộc kiến, tôi cảm thấy sau này mỗi ngày đều là nhật về được, nghĩ đến những ngày sống trong không gian tăm tối không có ánh sáng, ngày nào cũng lo lắng sợ hãi, bây giờ có thể yên tĩnh nằm trên giường, thật là quá may mắn.”

“Đúng vậy.” Đường Vũ hồi phục tâm trạng, cũng nằm xuống, nhìn trần nhà màu bạc phía trên, “Thật may mắn.” Trong đó còn có ám chỉ khác.

Sau khi Ian trở về, lập tức chỉnh lý những chuyện trong không gian con và không gian khác của tộc kiến rồi giao lên trên.

Đường Vũ nói rất tỉ mỉ, chi tiết nhỏ cũng cực kỳ sinh động, rất có lợi với anh.

Nhưng vì khi họ được phát hiện, anh còn đang hôn mê, nên sự tồn tại của Đường Vũ bị rất nhiều người chú ý, đặc biệt là tay Đường Vũ còn nắm thứ kỳ lạ đó, sau này sẽ trở nên rất hóc búa.

Vừa giao báo cáo lên một tiếng, Noah đã yêu cầu nói chuyện với anh.

Mở màn hình, một thanh niên tóc trắng xuất hiện trong đó.

“Tốt quá, mỗi lần thấy cậu tôi đều sợ chỉ là ảo giác.” Đối phương nói.

Đối với sự vui sướng của Noah, Ian tuy cũng có cảm giác, nhưng không cách nào biểu hiện khoa trương như đối phương, chỉ là hơi gật đầu, hơn nữa anh tin đối phương tìm anh không phải để xác định có phải ảo giác hay không.

Noah biết muốn tìm Ian để tâm tình là không thể, hắn chỉ đành thay đổi vẻ mặt phong phú, nói chuyện chính sự.

“Báo cáo cậu đưa lên thuộc diện bí mật quân sự, nhưng thượng tướng Franco nói tôi cũng có quyền biết, cho nên cho tôi một bản phụ.”

“Ừ.”

“Tạm không nói mấy cái này, cậu viết rất rõ ràng, nhưng tôi nghe nói cậu yêu cầu phía trên không được vượt qua cậu trực tiếp thẩm vấn Đường Vũ?”

“Đúng vậy.”

“Những người khác đều tiến hành thẩm vấn thường lệ.”

“Thẩm vấn thường lệ có thể, cái khác không được.”

“Tại sao? Đường Vũ có lẽ biết gì đó.”

“Không tại sao, tôi là người giám hộ của cậu ta, có chuyện gì thì tới hỏi tôi, tôi sẽ hỏi cậu ta.”

Thẩm vấn thường lệ chẳng qua là hỏi vài vấn đề, nếu muốn thẩm vấn sâu vào, Ian hiểu rất rõ, người của viện nghiên cứu có thể sẽ dùng cách gì xâm nhập vào não Đường Vũ, đến lúc đó những chuyện nên hay không nên thẩm vấn họ cũng hỏi hết.

“Ian, như vậy không giống cậu.”

“Tôi thế nào?” Ian hỏi lại không chút khách sáo.

“Cậu rất chính trực, không tiếc hy sinh tất cả vì liên bang.”

“Cậu sai rồi, mẹ và em gái của tôi, tôi sẽ không hy sinh họ, trên bản tuyên thệ của tôi đã viết rồi. Ngày mai tôi sẽ yêu cầu viết lại một phần, thêm một người vào đó.”

Noah sửng sốt một chút, hiển nhiên biết Ian định thêm ai vào, hắn có vẻ không thể tin nổi.

Sau đó hình như nghĩ đến cái gì, hắn kinh hô: “Trời, trời ơi, Ian, cậu yêu rồi?”

“Không có.”

“À! Được rồi, cậu là đang yêu thầm!” Noah không chút hình tượng la lên.

Trong đầu hắn hiện lại những lần hắn nhắc đến học viên bổ khuyết với Ian, vẻ mặt Ian, sự bảo vệ và phần đầu quên mình của Ian.

Hắn hận không thể cho mình hai bạt tai, hắn cứ tưởng Ian chỉ rất để ý đến thiếu niên đó, muốn bảo vệ cậu ta, không vì nguyên nhân gì, nhưng bây giờ hắn mới biết, nguyên nhân đó chính là Ian đã động tâm rồi!

Đối với câu nói của Noah, Ian không tỏ vẻ gì, vẻ mặt bình thản, hoàn toàn không phần nộ khi bị đoán trúng bí mật trong lòng.

“Hóa ra là thế... tôi thật quá ngu ngốc, tôi phải đoán ra từ sớm chứ!” Noah buồn bực lắm lắm không ngừng, “Khó trách lần trước cậu dùng tín hiệu liên lạc khẩn cấp bảo tôi đi cứu người, quá đáng thật! Lần nào tôi cũng suýt phát hiện chân tướng, nhưng lần nào cũng bỏ lỡ!” Noah đang buồn bực chuyện này.

Nghe Noah lắm lắm nửa ngày, Ian pha một ly trà uống một nửa, hỏi: “Cậu còn chuyện gì không?”

Noah ngẩng đầu, nhìn về mặt bình tĩnh không gợn sóng của Ian, trong lòng thầm hận, chính vì Ian luôn che giấu tốt như thế, cho nên lần nào hắn cũng không nghĩ về phương diện này, nếu không lần đó lúc cứu Đường Vũ, hắn cũng sẽ không chỉ trích đối phương thẳng thừng như vậy, nếu Ian đã thầm yêu người ta, vậy Đường Vũ khiến Ian lo lắng cũng chẳng sai chỗ nào. Đối với người Ian nhìn trúng, đương nhiên hắn cũng sẽ tận lực bảo vệ.

“Cậu cho cậu ta biết chưa, tâm ý của cậu.”

“Không cần thiết.”

“...” Noah không biết nên nói gì.

Đối với đáp án của bạn cũ, hắn không bắt ngờ chút nào. Nếu Ian chủ động theo đuổi ai đó, đó mới là trời đổ mưa đổ.

Hơn nữa với thân phận của Ian, muốn yêu đương bình thường, trở ngại tuyệt đối không phải ít, xuất phát từ mong muốn bảo vệ học sinh đó, Ian tuyệt đối sẽ không mở miệng biểu đạt suy nghĩ của mình với đối phương.

“Vậy lẽ nào cậu không sợ cậu ta chạy theo người khác?” Noah không nản chí hỏi.

Vấn đề này cuối cùng cũng làm khó được đối phương một chút, hắn thấy Ian nghĩ đến cái gì rồi nhíu mày, sau đó lại miễn cưỡng giãn ra, nhưng không chính diện trả lời.

Noah cười trộm, xem ra cũng không phải thần nhiên chỉ cần đối phương tốt là được.

Cảm thấy Ian đã rơi vào cạm bẫy của mình tạm thời không ra được, Noah biết không tiện nói tiếp đề tài này, nên hỏi: “Một tuần sau, sẽ tổ chức tiệc chúc mừng cho đoàn người đại nạn không chết các cậu, chắc cậu không thể không tham gia chứ.”

“...”

Ian đang suy nghĩ, còn chưa tỏ ý kiến, đã bị cắt ngang: “Derek có tới rồi, cậu cứ thả lỏng không cần gấp, đợi đến ____”

Ian thấy sắc mặt Noah biến đổi, giường như nhìn thấy cái gì ghê tởm lắm, sau đó cuộc gọi bị kết thúc.

Ian lại uống một hớp trà.

“Tiệc chúc mừng.”

315348oc19yp64##zb14[]@ Lightraito @39wm+#89yt62.&68tg)([]&

Chẳng qua là có người muốn thấy những kẻ đã thoát khỏi tấn công của tộc kiến hiện tại thế nào thôi, muốn dò thám những bí ẩn bên trong, còn có một phần là muốn mượn cơ hội tiếp cận anh và Đường Vũ, muốn biết rốt cuộc đã dùng cách gì để có thể đánh vỡ được truyền thuyết không thể chiến thắng tộc kiến.

Nhớ đến thứ Đường Vũ nắm trong tay, hiềm khi Ian lộ vẻ mù mờ.

Cảm giác sau khi đã trải qua rồi lại hoàn toàn không nhớ thật sự rất tệ.

Càng tệ hơn là, chỉ có Đường Vũ nhớ những gì đã xảy ra, nếu chuyện này bị cấp cao liên bang hoặc viện nghiên cứu biết được, vậy cho dù là anh cũng không thể bảo đảm có thể bảo vệ Đường Vũ.

Hơn nữa, thứ Đường Vũ nắm thật sự rất quái dị.

Nó có thân hình của nhân loại, có đầu có tứ chi, chỗ bị Đường Vũ nắm là phần cổ. Nhưng lại có cái bụng cực kỳ lớn, cần cứ theo kết quả kiểm nghiệm, trong bụng thứ đó chứa đầy dịch thể bá đạo, đã kéo thêm mấy nhân viên nghiên cứu.

Buổi tiệc chúc mừng này, chỉ sợ là đến thuyết phục Đường Vũ đi viện nghiên cứu.

Ian nhìn đồ uống cổ xưa, lá trà nở bung nhẹ trôi nổi, mùi hương thoang thoảng thấm vào lòng người, giống như một người...

Không chút phòng bị, thân thể trần trụi sạch sẽ rồi lại không chút mảnh vải khoác áo choàng tắm ngồi trên giường của ai kia hiện lên trong đầu, Ian mở banh mắt ra, nhìn cổ tay mình, máy cảnh báo vô thanh ở đó lại vang rồi.

82. Chương 82: Tổ Bày Lăn Nữa

“Ian, máy cảnh báo của anh lại vang rồi.” Kim nhanh chóng gọi đến, nhúu mày lo lắng.

“Ừm.” Ian thờ ơ nói, dường như người gặp nguy hiểm không phải anh.

“Từ lúc mọi người ra khỏi đó đến nay, một tuần, đã vang bốn lần.” Bảy ngày bốn lần, tỉ lệ này đã không thể che giấu được nữa, “Tôi hết cách rồi, đã báo lên tình trạng của anh.”

Cho dù hẳn không thích những chuyện viện nghiên cứu làm với thượng tá, nhưng không có cách nào khác, là phó quan, hẳn cần phải chịu trách nhiệm với tình trạng cá nhân của Ian.

Nếu che giấu không báo, một khi Ian gặp chuyện gì trong cơ giáp, đó sẽ là đả kích trầm trọng cho liên bang, giống như lần Ian biến mất.

Bốn tháng này, liên bang Hick mệt mỏi bởi ứng phó với thăm dò, khiêu khích từ những liên bang khác.

Một Ian đại biểu cho không chỉ là một chiến sĩ có lực chiến đấu cực cao, mà là lực hướng tâm của liên bang.

Mỗi liên bang đều sẽ xây dựng một vị anh hùng toàn dân, giống như cho mọi người uống một viên thuốc định tâm.

Chẳng qua so với anh hùng của những liên bang khác, Ian quá mức kín kẽ, nhưng đây cũng là điểm đặc biệt được lòng người nhất của anh.

Anh sẽ không thỉnh thoảng khoe thực lực, đánh bài thân tình, hoặc ra vẻ giúp đỡ người cùng khổ như anh hùng liên bang khác, anh chỉ làm chính mình, có lúc thậm chí là tùy tiện.

Sau khi Ian biến mất, toàn liên bang đều chìm vào bầu không khí mê mù, giống như cội rễ của linh hồn đã biến mất, tuy không đến mức làm người ta đau khổ rơi lệ, nhưng vô cùng khó chịu.

Rất nhiều người từng oán hận thượng tá Clermont của họ không bằng những danh nhân của liên bang khác, thường xuyên cho mọi người một chút phúc lợi, ra mặt trong vài tiệc đêm, tiết mục mang tính toàn liên bang, hoặc tiếp kiến mấy người sùng bái trung thành gì đó.

Nhưng sau khi Ian biến mất, mọi người lại hoài niệm một vị anh hùng luôn kín kẽ, lặng lẽ bảo vệ họ.

Thậm chí có người tự động cầu phúc cho anh khắp liên bang, những người sùng bái Ian ở các liên bang khác cũng chạy tới cầu phúc cho anh.

Sau khi tin tức Ian trở về được truyền ra, nghe nói có người vì nghe được tin này mà hạnh phúc đến ngất đi.

Một người có thể dả động đến cõi lòng mọi người như thế, trạng thái thân tâm của anh cần phải được chú ý tốt nhất, không ai có thể cho phép thượng tá vì vấn đề dự kiến trước mà cáo biệt họ, vậy hẳn sẽ trở thành một tội nhân.

Mà bình thường, tinh thần lực dao động dị thường tỉ lệ càng lớn, cũng càng tăng cao nguy hiểm trong cơ giáp, không ai có thể bỏ đó không lo.

Kim từng cho rằng Ian đã có thể khống chế tốt tinh thần lực, không ngờ, chỉ bảy ngày ngắn ngủi, máy cảnh báo đã báo động bốn lần, có một lần trị số vọt lên đến đỉnh điểm nhất, tra cũng tra không ra.

Cho dù tinh thần lực xảy ra vấn đề không chỉ mỗi thượng tá, nghe nói những người điều khiển trở về đều xuất hiện vấn đề khác thường về tinh thần lực, nhưng không ai nguy hiểm như thượng tá.

Sau nhiều lần cân nhắc thiệt hơn, Kim không thể không báo chuyện này lên.

Hắn biết, vài ngày nữa, viện nghiên cứu sẽ có lý do có thể động tay chân với thượng tá của họ, hơn nữa còn tiến vào không gian tinh thần lực của Ian mà họ đã thêm nhỏ dãi, phong tỏa tất cả căn nguyên làm tinh thần lực của thượng tá mất khống chế.

Kim rất hồ thẹn, nhưng cũng hết cách.

Ian nghe Kim nói xong, không có biểu cảm dư thừa, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“May mà anh không có tình cảm sợ bị mất đi.” Kim nói, sau đó hắn nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện.

Hắn không biết nên thất vọng hay may mắn, khi vẻ mặt đối phương vẫn không dao động gì, không ai có thể biết trong lòng người đàn ông này đang suy nghĩ gì.

Tình cảm sợ bị mất?

Ian ngẫm lại câu nói đó, nghe được tiếng tim mình đang đập.

Cho dù có vài tình cảm đã mất, nhưng ký ức xem trọng những tình cảm đó vẫn còn, vậy là được.

Sáng hôm sau, Đường Vũ bị người kéo đi làm huấn luyện hồi phục.

Tình trạng suy nhược của cậu nghiêm trọng hơn người khác, vốn tố chất thân thể đã không tốt, lại phải ngâm trong hồ chữa trị một tuần, trọng lượng giảm một phát mười mấy cân, gây đến thấy cả xương.

Huấn luyện buổi sáng đã xong, Đường Vũ nhân thời gian nghỉ trưa đi tìm Ian.

Lúc này hình như người đó cũng vừa luyện xong, mới tắm ra, chỉ khoác một cái áo choàng tắm, màu thuần đen ánh bóng sáng của tơ nhung, thân thể chưa lau sạch vết nước giấu trong áo choàng tắm, hút đi cả ánh sáng.

Đường Vũ nhìn một cái rồi lập tức dời mắt, không tự nhiên mở miệng: “Thượng tá, tôi đến nói chuyện hôm qua chưa nói.”

Nếu là trước kia, cậu tuyệt đối nghĩ không ra cậu sẽ nói ra bí mật sâu kín nhất của mình, như trái trứng gà bị lột vỏ, tháo bỏ tất cả võ trang với một người của thế giới này, hơn nữa còn là người trước giờ cậu không dám khát vọng, một người ở thật cao, trước kia cậu luôn cảm thấy cậu cứ mang theo bí mật này là được.

Nhưng trong không gian tộc kiến, cậu đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, càng hiểu được người trước mắt là người đáng để cậu tín nhiệm cỡ nào.

Hiện tại thân phận của cậu càng lúc càng ly kỳ, chỉ dựa vào mình cậu, có lẽ có một ngày sẽ làm hỏng chuyện, không bằng nói ra lai lịch của mình, tránh ngày sau bị thượng tá hoài nghi, tình trạng đó, chỉ nghĩ cũng làm người ta khó chịu.

Huống chi có thượng tá chống lưng cho cậu, cho dù ngày nào đó thân phận xuyên tạc của cậu bị lộ, bị người ta nói là quái vật, hoặc bị kéo đi nghiên cứu, chắc cũng sẽ có người bảo vệ cậu thôi.

Mấy chuyện này đều phải cảm tạ không gian kỳ dị kia, cho cậu cơ hội thăm dò và chứng thực.

Còn về thân phận “người Hyde” mà tộc kiến nói, Đường Vũ không kể ra, chỉ nói thân thể mình đang sử dụng hiện tại hình như có lai lịch bất phàm, không giống thân phận liên bang.

Nhưng nếu muốn chứng minh, có lẽ cần tìm chiếc hộp kim loại mà cậu đã trao đổi cho ông lão ăn xin.

Nói đến đây, Đường Vũ dừng lại.

Lần trước khi thời gian có thể hoàn nguyên, cậu còn chưa biết thân phận kỳ dị của mình, cho nên chuyện nói rõ thân phận vẫn là lần đầu tiên.

Cậu muốn biết, đối với kẻ bất kể là “lỗi” hay “vô” đều không phải là người vốn trú ngụ ở đây như cậu, Ian sẽ nghĩ gì.

Trong lúc cậu vừa thấp thỏm vừa an tâm, người đó vẫn không có cảm xúc gì như trước, chỉ nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiếp tục.”

Thế là, Đường Vũ lại bổ sung hai câu cho thân phận của cái vỏ này, “Tôi chỉ biết, hiệu trưởng Abner và cả đàn anh Lunerb năm ba hình như có cùng thân phận với tôi... nhưng đây là suy đoán của tôi, tôi không có chứng cứ gì chứng minh...”

Cậu thấy khi cậu nói ra hai cái tên này, vẻ mặt Ian cuối cùng cũng có biến hóa.

+?[.ip754941yj:+/oi*!@ huyetphong @6:;]^{}/+lz60nlpu49vg!)(?

Đối phương dần nhúu mày lại, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Đợi khi cậu thấy thượng tá đã ngừng suy tư, mới tiếp tục nói, thành thật khai hết những chuyện mình có thể nhớ khi xuyên đến đây.

Sau khi nói xong, Đường Vũ cảm thấy thứ gì đó luôn cực kỳ nặng nề đè trong lòng cậu đã không còn nữa.

Bí mật ngay cả Phùng Dương cũng không thể chia sẻ, cuối cùng cậu đã nói ra.

Đường Vũ hít sâu một cái, cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm.

Hóa ra đây chính là cảm giác được thổ lộ bí mật với người khác.

Sau đó cậu nghe được mùi hương sữa tắm rất nhẹ nhàng.

Phản ứng của thượng tá không có gì khác với lần trước, từ đầu đến cuối đều bình thản mà bao dung.

Đường Vũ đoán, sở dĩ bao dung, là vì cậu chủ động nói ra tất cả.

Nếu không một ngày nào đó, bị đối phương biết được qua cách nào đó, lửa giận lúc ấy thật không dám tưởng tượng.

“Xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, thật ra tôi không có chỗ nào đặc biệt cả, chẳng qua là dính chút vinh quang nhờ ký ức của kiếp khác...” Đây mới là điều mà Đường Vũ để ý nhất từ trước tới nay.

Cậu cảm thấy, loại người chẳng có gì được như mình, thân thể không có một chút hùng tráng uy vũ, dung mạo cũng chẳng có gì nổi bật, có thể lọt vào mắt thượng tá, đại khái cũng nhờ cái đầu đặc biệt này thu hút lực chú ý của thượng tá.

Đáng buồn là đầu óc tốt như vậy dường như cũng là nhờ “chủ nhà”.

Mà cậu, chỉ là một phạm nhân bình thường thôi.

Cho dù khi cậu nhập học thành tích cực kém, sau đó từng bước trở nên ưu tú, còn lấy được hạng đầu khoa trình tự năm hai toàn liên bang.

Có thể nói là “bước lên thần đàn”, nhưng muốn nói rõ ràng với người cậu để ý nhất, tất cả có lẽ đều không phải nhờ vào cậu mà có, cảm giác hoảng hốt lo sợ đó rất khó khắc phục.

Cho dù gian nan, nhưng cậu vẫn nói rõ từng chữ cho đối phương, để thượng tá tự đánh giá cậu.

Nói xong, Đường Vũ yên tĩnh nhìn cái hộp trên bàn trong phòng ngủ tạm thời của thượng tá.

“Tôi không thất vọng.” Rất nhanh, cậu nghe người bên cạnh nói thế.

“Nhưng, nếu không phải thân thể này, nếu tôi không xuyên tới...”

“Không có nếu, cậu chính là cậu.”

Thấp thỏm thì thấp thỏm, nhưng Đường Vũ vẫn cảm thấy, cậu đã sớm dự liệu được thượng tá sẽ không khiến mình thất vọng, nên lén lút nhếch miệng cười.

Tuy thượng tá không tiếp tục an ủi cậu, nhưng cậu cũng được trị khỏi rồi.

“Tất cả những việc cậu cho tôi biết.” Ian vừa nói vừa đứng lên, đến cạnh chiếc bàn đó, cầm cái hộp mà Đường Vũ nhìn lên, “Bao gồm hôm nay, đều không được nhắc đến với người thứ hai.”

Đường Vũ khó hiểu nâng mắt, lẽ nào khi người khác hỏi, cậu không nói gì hết sao? Liệu có bị bắt vì che giấu không?

Ian cầm chiếc hộp, đi về phía Đường Vũ.

Có lẽ do vừa đi tắm thả lỏng, hoặc vì nguyên nhân gì nên tâm trạng rất tốt, bước chân anh khiến Đường Vũ cảm thấy rất nhẹ nhàng, đối nghịch hoàn toàn với bước chân cản trở lãnh tỉnh bình thường.

Người đó đến trước mặt cậu, đưa chiếc hộp cho cậu, ngữ khí nói chuyện cũng rất ôn hòa, “Có bất cứ câu hỏi nào vượt khỏi phạm vi bình thường, cậu chỉ cần bảo người đó đến hỏi tôi, cứ nói tôi là người giám hộ của cậu.”

Đường Vũ tê cả đầu, vô thức nhận chiếc hộp, mở ra nhìn, hơi ngạc nhiên.

Đây không phải là ngọc hộ thân mà trước kia thượng tá cho cậu sao?

“Tiếp tục đeo trên người.” Ian ra lệnh.

Nếu không phải Đường Vũ nghe lời, luôn mang theo thứ anh tặng, họ đã chết vì thiếu dưỡng khí hoặc do va đập quá mạnh lúc bị chuyển ra khỏi không gian con.

Đường Vũ cầm miếng ngọc, dưới ánh mắt của Ian, đeo lên người, sau đó hỏi ra nghi vấn của mình: “Cái gì cũng không nói, nếu chuyện này bị tra, sẽ mang đến phiền phức cho anh đúng không?”

Dường như rất vừa lòng khi Đường Vũ trân trọng món quà của mình, Ian đặt hộp lên bàn, tựa vào góc bàn, “Đó là chuyện của tôi, cậu chỉ cần nghe theo tôi.”

Nếu là trước kia, có lẽ Đường Vũ sẽ làm thế, nhưng Đường Vũ biết độ lợi hại trong chuyện này, nếu thượng tá muốn giấu bí mật của cậu đi, nhất định phải hy sinh rất lớn.

Cậu muốn biết, anh bỏ ra cái gì.

“Tôi có thể biết, anh phải trả giá gì cho việc này không?” Đường Vũ đánh bạo hỏi.

Cậu thấy môi Ian mấp máy một chút, sau đó thì như không có gì để nói, mở miệng đuổi cậu đi, “Thời gian nghỉ trưa chỉ còn nửa tiếng, cậu cần về ngủ một giấc.”

“Thật ra anh có thể cho tôi biết mà!” Cậu biết người này luôn thích ôm chuyện lên người.

“Lại muốn trái lệnh tôi sao?”

“Thượng tá, lẽ nào không thể...”

Sau đó, Đường Vũ nghe máy liên lạc của thượng tá vang lên, cậu đành phải nuốt lời còn lại xuống.

Đối phương nhìn cậu, Đường Vũ vẫn không cam lòng nhìn lại nửa ngày, cuối cùng trong ánh mắt càng thêm băng lạnh đó, cậu ừ ừ cúi đầu ra khỏi phòng.

Đợi cậu ra ngoài rồi, người trong phòng mới lộ ra nụ cười, vẻ mặt dịu dàng nhìn cửa, lẩm bẩm: “Bắt đầu học được phản kháng rồi.”

“Thượng tá.” Kết nối liên lạc, giọng Kim vang lên.

“Ừm.” Vẻ mặt hồi phục bình thường.

“Chuyên gia tâm lý của viện nghiên cứu đang trên đường đến hành tinh Uni, bọn họ đúng là không chịu chờ thêm một khắc.”

“Tôi biết rồi.” Giọng Ian vẫn luôn lạnh lẽo, làm người ta không đoán được anh đang nghĩ gì.

“Anh... anh vẫn có thể cự tuyệt, chỉ cần thông qua vài trắc nghiệm.”

“Tôi thông qua trắc nghiệm, bọn họ cũng sẽ không chịu thôi.” Nếu thuận theo ý họ, cũng có thể khiến những người đó chết tâm.

Kim muốn nói gì đó, hẳn biết Ian tiếp nhận can dự tâm lý lần hai, có một phần nguyên nhân là vì biểu thị trung thành với liên bang, nếu không luôn có vài người sợ không thể khống chế anh.

Khi danh dự của Ian tăng cao, càng lúc càng có nhiều người muốn đi theo anh, lại trải qua lần này thoát chết khỏi tộc kiến, càng thêm nhiều người cuồng nhiệt sùng bái Ian, muốn thể chết trung thành.

Phải biết, từ miệng tộc kiến, chưa từng có ai thoát được, đó gần như đã thành truyền thuyết tất chết.

Mà Ian còn sống trở về, còn dẫn theo phần lớn mọi người trở về, chuyện này dù là toàn tính hệ cũng không có tiền lệ, sao có thể không khiến người ta điên cuồng.

Nhưng cũng khiến rất nhiều kẻ thuộc cấp lãnh đạo thấp thỏm bất an, sợ Ian có tâm tư khác, muốn thông qua lần hướng dẫn tâm lý này can dự vào đầu anh để có được bằng chứng thép chứng minh anh vẫn trung thành với liên bang.

Ian có thể đáp ứng dứt khoát, chỉ sợ cũng đã nghĩ được điểm này.

Ian đương nhiên còn có suy nghĩ riêng của mình.

Anh có thể vĩnh viễn trung thành với liên bang Hick, tiền đề là nơi này không ai dám làm chuyện có lỗi với anh, không ai có thể động đến người của anh.

Thân phận của anh được nâng lên càng cao, thì càng thân bất do kỷ.

Anh đáp ứng chứng minh lòng trung thành của mình, là để đổi lấy điều kiện anh muốn.

Khi Đường Vũ đang huấn luyện hồi phục, gặp được rất nhiều người quen, chẳng qua những người này đều tốt hơn cậu một chút, đã có thể làm vài vận động chạy nhảy kịch liệt, mà trước mắt cậu chỉ có thể đi.

Cậu vịn vào tay vịn huấn luyện dốc nghiêng, sân huấn luyện chột xao động, sau đó có vài người bắt đầu chạy ra ngoài.

Đường Vũ hiếu kỳ nhìn qua, thì nghe có người bên cạnh hưng phấn nói chuyện.

“Là thiếu tá Elijah, đúng là rất xinh đẹp, mái tóc màu trắng sáng chói cả mắt.”

“Hề hề, từ lâu đã có người đoán thiếu tá nhất định sẽ đến, thượng tá Clermont xảy ra chuyện lớn như thế, sao anh ta có thể không tới.”

bbur+:32)\$50oa'}5#!55^\$(?tk)%@ Lightraito44 @j)38wksa}{,&550/:yw8i'&42

“Chúng ta có đi xem náo nhiệt không?”

“Người theo đuổi thiếu tá Elijah nhiều thế, xem náo nhiệt gì chứ, qua vài ngày nữa có cơ hội rồi xem.”

“Có thể đồng thời thấy thượng tá Clermont và thiếu tá Elijah, đó là chuyện vô cùng vinh hạnh.”

Phùng Dương không biết chui ra từ chỗ nào, đứng bên cạnh Đường Vũ, “chặc chặc” hai tiếng, “Xem đi, người theo đuổi hàng đầu của Ian đã đến rồi, cậu còn không mau túm chặt.”

Đường Vũ quay đầu qua: “Túm chặt gì?”

“Còn giả ngốc.” Phùng Dương khinh thường bĩu môi, “Chút tâm tư nhỏ của cậu kể có nào đều nhìn ra.”

Đường Vũ gỡ khóc gỡ cười, sao cậu lại có “tâm tư nhỏ”, “Ý của cậu là nói, bảo tôi theo đuổi thượng tá sao”

Vừa lòng thấy đối phương trợn to mắt, Đường Vũ tiếp tục nói: “Không còn nói tôi không xứng với anh ta nữa?”

Phùng Dương bị chặn họng không nói nên lời, hồi lâu sau mới lầm bầm: “Sao đột nhiên nói thẳng thế, không biết trêu cậu thế nào luôn.”

Đường Vũ trợn trắng mắt, thẳng nhóc Phùng Dương này còn nói “trêu” cậu, thật là vô vị muốn chết.

“Ài chẳng qua.” Phùng Dương đột nhiên nhớ tới gì đó, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc, “Mấy câu tôi nói với cậu ở không gian con.” Thấy Đường Vũ không muốn nghe, Phùng Dương kéo cậu một cái thật mạnh, “Cậu

đừng giả ngốc... chính là mấy lời tôi nói tôi với quý âm trầm, cậu không thể nói với bất cứ ai nha! Tôi tưởng chúng ta chết chắc rồi mới nói với cậu, cậu cũng không được lấy những lời đó ra chọc tôi, nếu không tôi bóp chết cậu.”

“Ai cậu cũng muốn bóp, cũng không tự biết bản thân có mấy lạng mấy cân.”

Câu này không phải Đường Vũ nói, mà là thanh niên tóc đỏ nào đó đứng sau lưng Phùng Dương nói.

Phùng Dương đang nhe nanh múa vuốt chột giống như bị đóng đinh, giữ tư thế khô hời hời đó quay người, sau đó gào lên một tiếng: “Cậu nghe lén tôi nói chuyện!”

“Ai muốn nghe lén cậu chứ, cậu nói chuyện riêng lẽ nào không biết tìm không gian nhỏ chút sao, nói chuyện ở đây căn bản không thể tính là chuyện riêng.”

Đường Vũ thấy hai người lại bắt đầu ồn ào, bắt đắ dĩ thở dài.

Vốn lúc ở không gian con, Malak và Phùng Dương gặp mặt mấy lần, hai người đã tốt lên rồi.

Bây giờ ngược lại, quan hệ của hai người đã thụt lùi.

Hai người họ nếu còn ký ức ở không gian đó thì thật tốt, tính ra bây giờ sẽ tương thân tương ái, bớt được bao nhiêu việc chứ.

Đoán chừng hai người này không rảnh để ý đến mình, Đường Vũ huấn luyện xong thì tự đi về.

Chỉ là không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, nơi đến của cậu không phải là phòng cậu, mà là chỗ cậu đã đến lúc trưa...

83. Chương 83: Đàn Anh Đến Thăm

Vừa ra khỏi cửa. Đường Vũ đã bị một đồng người vây lại, nhìn kỹ, đều là “chiến hữu” của cậu.

?&kjao4634zf\$+id1842cl@ Light @\$gc^/zy73*+ap}=45mv(=ih

Đây chính là những học sinh trên tàu vũ trụ, cùng nhau mở vô số bữa tiệc cuồng hoan tận thế.

Trong số họ có người từng nhảy thoát y, có người từng ôm cậu khóc, đương nhiên, cũng có người lăn lộn dưới đất mất sạch mặt mũi, nhưng lúc này gặp lại nhau, đôi bên đều vô cùng kích động, vì khoảng thời gian đen tối đó cuối cùng đã qua rồi.

Chẳng qua những chiến hữu này đã không còn nhớ tình đồng chí cách mạng sâu hơn sau khi vào không gian tộc kiến, chỉ là vây quanh cậu, hỏi cậu có nhớ hay không.

“Các cậu hỏi tôi nhớ hay không, nhớ gì?” Đường Vũ hỏi.

“Có nhớ sau đó đã xảy ra chuyện gì không đó?” Có một người nói, “Vì chúng tôi đều được phát hiện trong tàu vũ trụ, còn cậu lại ở bên ngoài, nói, có phải lén làm gì sau lưng chúng tôi không?” Người đó hỏi đùa.

Đường Vũ nhớ thượng tá nói, không thể tiết lộ cho người khác, nên cũng ngoan ngoãn giữ bí mật: “Thật ra tôi cũng không nhớ.”

Nói đến đây, đúng lúc Đường Vũ cũng muốn thử xem có phải trừ cậu ra, tất cả mọi người đều không nhớ những chuyện xảy ra trong thời gian đó, cậu dò hỏi: “Lẽ nào thật sự không có ai nhớ gì?”

Những người đó đều mù mờ lắc đầu.

Vẫn có một người nói làm cảm xúc của mọi người lại dâng lên, “Dù sao thượng tá nhớ là được rồi, nhất định là anh ta đã nghĩ ra cách gì mang chúng ta về!”

“Tôi chỉ ước gì được hôn chân anh ta, chỉ là sợ bị anh ta đá chết.”

“Nói bậy đi, đã quên lúc bị thượng tá hỏi, cậu bị dọa run luôn sao.”

“Tôi kích động chứ bộ!”

“Ôi bây giờ tôi thật sự kính phục anh ta kính phục muốn rạp xuống đất, đều là người, tại sao khoảng cách lại lớn như vậy.” Nói đến đây, mọi người đều hưng phấn, “Cho dù chúng ta lên ba mươi tuổi, cũng không thể lợi hại như vậy.”

“Phải đó, ngay cả tộc kiến cũng đánh bại được, má, đúng là thần!”

9049+)61!=fziz:.*}10\$~@ Huyết Phong @45%{xv0go42nu35]&/+:xmhn3443

Thấy đề tài đã không còn ở trên người mình, Đường Vũ thở ra nhẹ nhõm.

Cậu nghĩ, nếu mọi người biết chuyện này cậu cũng có tác dụng chủ yếu, không biết có ném cậu lên trời không.

Nhưng công lao bị một mình thượng tá độc chiếm, Đường Vũ lại chẳng cảm thấy bất bình, ngược lại cậu thấy, đó vốn nên được ghi công cho thượng tá.

“Có điều Đường Vũ à, cậu cũng được lắm!”

“Hả?” Nói đến đâu rồi?

“Nghe các giáo viên nói, trong không gian con, cậu phát hiện được nhược điểm của tộc kiến, lúc đó không phải cậu còn cùng hợp với mấy cấp cao trên tàu sao, lần này về Kenton, chắc chắn lại có chuyện để nói về cậu rồi!”

Đường Vũ sờ mũi, cười nói: “Chỉ cần đừng phải là mặt trái thì được.”

“Hiện tại ai còn nói cậu không tốt chứ, đúng không, Finci?” Người đó nói xong, quay xung quanh tìm người, “Finci đâu?”

“Finci vừa mới thấy một cô gái, thắt bím chéo, thân hình cực tuyệt, bị hút đi rồi.”

Đường Vũ nghe thế, biết chắc chắn là phó hạm trưởng.

Vận mạng là thứ rất kỳ diệu, tuy ký ức về thế giới đó không còn, nhưng Finci vẫn bị mê đắm vào lần đầu nhìn thấy phó hạm trưởng.

Cậu lại nghĩ đến bản thân, cho nên, cũng không cần lo lắng thượng tá sẽ bị “người theo đuổi hàng đầu” của anh bắt mất.

Nghe nói Finci thấy sắc quên bạn, một đám người đều rửa cậu ta: “Không nói đến tên nhóc háo sắc đó nữa! Đúng rồi, Đường Vũ, chúng tôi đến thông báo cho cậu, chúng ta sắp tổ chức cuồng hoan sống lại đó!”

“Là bữa tiệc chúc mừng tuần tới hả?”

“Đó là do cấp cao, chúng ta đây là chỉ những chiến hữu chúng ta! Chỉ tìm một căn phòng lớn, chỉ gồm đám người chúng ta, ăn uống một bữa.”

“Tôi không thể uống rượu.”

“Vậy sao được! Nhất định phải uống đến lúc không dậy nổi mới thôi.” Người bên cạnh bắt đầu dụ dỗ.

Chiến hữu.

Đường Vũ rất có thiện cảm với từ này.

Tuy những chiến hữu này không nhớ trận chiến cuối cùng của họ, nhưng trong không gian con, họ đã từng giúp đỡ lẫn nhau, khi cuồng hoan tận thế từng trêu chọc nhau, từng an ủi đối phương, cả đám từng thấy mặt xấu của nhau, biết rõ tận cùng, nên đều có cảm giác thân thiết.

Có thể dự kiến, khi trở về Kenton, cuộc sống vườn trường có thêm nhiều bạn tốt như thế sẽ càng tươi đẹp biết bao.

Đường Vũ cùng những người đó đi ăn cơm tối, thuận tiện nghe ngóng từ miệng người khác, tối hôm trước Phùng Dương không nói trọng điểm với cậu, cậu nghe xong lại cứ như chưa nghe gì.

Từ miệng những người này, quả nhiên Đường Vũ biết được không ít.

Năng lượng lúc truyền họ ra quá lớn, dẫn đến quá nhiều người, đến mức liên bang không cách nào ngăn chặn, rất nhiều tin tức đã lộ ra ngoài.

Trong những tin tức này, có rất nhiều điều bất lợi cho Đường Vũ.

Những học sinh đơn thuần thì không cảm thấy gì, nhưng Đường Vũ biết, một khi quá trình huấn luyện khôi phục của cậu kết thúc, cuộc sống khổ sở của cậu sẽ đến.

Cho dù thượng tá có thể chặn cho cậu, nhưng có vài chuyện chỉ có cậu biết, luôn có người sẽ nghĩ cách đến hỏi cậu. Bây giờ cậu phải suy nghĩ xem đến lúc đó làm sao đối phó với những phiền phức này.

ng87!,375.#~&]+co3tx8432"@ Huyetphong143 @^!}31ac21#?xqxf41tuba65

Chẳng qua cũng có tin tốt, những dịch cảm ứng cậu lên thu gom cũng thuận lợi mang ra, cậu nhất định phải tìm cơ hội lấy những thứ đó về.

Còn về bảo bối mà cậu bắt được – con kiến cái đó, đây mới là nguồn gốc của phiền toái.

Đường Vũ thở dài.

Lúc đó vì giành thứ tốt căn bản không nghĩ hậu quả, nhưng nếu cho cậu thêm một cơ hội nữa, cậu vẫn sẽ giành con kiến cái đó về.

Cậu ôm mong đợi rất cao với thứ trong bụng kiến cái!

Dịch cảm ứng màu vàng! Năng lượng có tính hủy diệt!

Nghĩ thôi đã khiến tim đập không ngừng!

Ngoài ra cũng có chuyện bất ngờ, buổi tối khi về phòng, Đường Vũ thấy một người cậu tuyệt đối không nghĩ đến.

“Anh Lub?” Đường Vũ không rõ mình có hoa mắt không, ở đây không phải là căn cứ thực tập, sao Lunerb lại xuất hiện ở đây?

Mà nghe nói đám người vừa thoát chết bọn họ hiện tại đang trong giai đoạn cách ly, không phải bất cứ ai cũng có thể tùy tiện vào thăm như thiếu tá Elijah.

Nhìn ra Đường Vũ đang khó hiểu điều gì, Lunerb nói thẳng: “Hiệu trưởng Abner phái tôi tới, dù sao có một nửa người trong đó là học sinh của Kenton chúng ta, học viện phái người đến hỏi han một chút là nên làm.”

Đường Vũ bình tĩnh gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Đường Vũ, cậu còn sống thật tốt quá.” Lunerb có vẻ rất vui, tiến tới ôm Đường Vũ, “Tôi lo lắng muốn chết!” Lunerb thẳng thắn nói.

Sau khi buông ra, hắn còn nhúu mày nói: “Vốn đã gãy, bây giờ sắp không còn thịt nữa rồi.”

Sau đó, hắn đẩy Đường Vũ vào phòng, “Nào, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.”

Trong ấn tượng, lần đầu gặp Lunerb đã rất chủ động, luôn ra vẻ thân quen, Đường Vũ không thấy kỳ lạ, mời người vào phòng.

Vào trong rồi, nhìn kỹ Lunerb, Đường Vũ mới giật mình vì vẻ ngoài thay đổi của đối phương, “Cảm thấy anh thay đổi rất nhiều.”

Người trước mặt thành thực hơn lần trước cậu gặp, cậu cứ cảm thấy Lunerb trưởng thành quá nhanh, trong một năm đã hoàn thành chuyển biến từ thanh niên sang đàn ông.

“Cậu mới lạ đó, cảm thấy cậu hoàn toàn chẳng biến hóa gì.”

Câu nói của Lunerb làm lòng Đường Vũ run lên.

Thân thể không biến hóa luôn là cây gai trong lòng Đường Vũ.

Một năm, hai năm, mọi người sẽ không phát hiện cậu không thay đổi, qua thêm vài năm nữa, khi tất cả mọi người đã trưởng thành, nhìn lại cậu, bại lộ khỏi nghi ngờ!

Lẽ nào đây cũng là thể chất của người Hyde?

Nhưng nhìn Lunerb thì không giống nha, rõ ràng trưởng thành cực nhanh, lẽ nào có bí mật gì mà cậu không biết?

Cậu quyết định có cơ hội sẽ hỏi bóng gió, thăm dò “cách trưởng thành” của Lunerb.

Đã có hiểu biết về thân phận của mình, Đường Vũ không còn thấp thỏm khi đối mặt với Lunerb như trước.

Cậu đoán Lunerb bình thường cực ít liên hệ lại xuất hiện sau khi cậu gặp tộc kiến, như vậy đã chứng minh cậu và người này đều là người Hyde.

Thậm chí Đường Vũ muốn thử xem có thể lừa được Lunerb lộ vài chuyện về người Hyde không.

“Cậu không biết cậu đột nhiên biến mất tôi lo lắng thế nào đâu, tôi sợ cậu không trở về, may mà cậu may mắn, kể cho tôi nghe làm sao cậu ra được.” Lunerb không che giấu, cũng không thăm dò, trực tiếp nói rõ điều hắn muốn biết.

Bên ngoài đồn rằng những người may mắn thoát khỏi tộc kiến lần này đều mất ký ức, nhưng Lunerb lại hỏi thẳng, có thể thấy hắn cũng biết về thân phận của Đường Vũ.

Nếu đã thế, Đường Vũ cũng không cần che giấu nữa, nhưng lời thượng tá nói cậu cũng không quên, chỉ có thể tiếc nuối nói với Lunerb: “Xin lỗi anh, thượng tá đã ra lệnh cho tôi không được nói với bất cứ ai.”

“Ồ, tôi cũng cần phải phòng bị sao, cho dù cậu bảo tôi nói với người khác, tôi cũng không thể nói, đây là bí mật của tộc ta.”

Ngoài mặt Đường Vũ yên tĩnh lắng nghe, thực tế trong lòng đã nổi sóng cuộn cuộn.

Lunerb đã bắt đầu đưa thân phận của hai người họ ra nói rồi.

Thấy Đường Vũ vẫn không chịu nói, Lunerb nhận thua phải tay, nói: “Vậy tôi không ép cậu, tôi hỏi, cậu gạt đầu hoặc lắc đầu là được, không muốn nói thì đừng tỏ vẻ gì.”

“Vậy có thể.” Còn có thể thuận tiện biết Lunerb nắm được bao nhiêu tình huống.

“Cậu gặp phải là một quần tộc kiến đúng không? Có phải chỉ có một con kiến được?”

\$[34*#ir[^yoxo!/6072+&@ huyetphong @mk|+wg1boka(2^4386ys

Thì ra tộc kiến không phải chỉ có một đàn sao? Mà là do kiến được thống lĩnh một đàn? Nếu là thế, những tộc kiến khác đang ở đâu?

Đường Vũ nhớ đến những gì kiến được từng nói, người Hyde muốn thâm nhập vào tinh hệ Abel, nói rõ người Hyde đang ở bên ngoài Abel, theo cách nói này, tộc kiến cũng phân bố ở bên ngoài Abel?

Nhanh chóng phân tích tin tức bao hàm trong lời Lunerb, Đường Vũ nhẹ gạt đầu.

“Ừm... vậy thì đúng rồi, bọn chúng vẫn chưa liên kết lại.” Lunerb lại hỏi, “Tôi nghe nói cậu mang một thứ về, có phải là... kiến chúa?”

Đường Vũ giật mình.

Lunerb có thể đoán được sao?

Thấy ánh mắt Đường Vũ biến ảo, đồng nghĩa với trá hình thừa nhận, Lunerb an ủi vỗ vai cậu, nói: “Đường Vũ, tôi thật không ngờ cậu có bản lĩnh lớn như vậy, trong lịch sử tổng cộng chúng ta cũng chỉ từng bắt được hai con kiến chúa, đó còn là chuyện của mấy ngàn mấy trăm năm trước, lần này cậu lại đem về một con, công hiến rất lớn cho tộc.”

Đường Vũ không kìm được, hỏi: “Tôi nghe nói con... đã bị đưa đến viện nghiên cứu liên bang, còn có thể...”

Tựa hồ đoán được Đường Vũ muốn nói gì, Lunerb cười cười, nói: “Đã đến viện nghiên cứu, vậy không phải là thiên đường của chúng ta sao?”

Đầu Đường Vũ nổ oanh một cái, rất nhiều chuyện Đường Vũ đột nhiên hiểu rõ.

Khó trách lúc đó Abner cực lực tiến cử cậu vào viện nghiên cứu, sau đó bị Ian ngăn cản lại nghe nói cậu không muốn đi, mới lộ ra vẻ mặt kỳ quái và bất mãn như vậy, thì ra vì người Hyde có cứ điểm ở viện nghiên cứu!

Vậy thì, thái độ cự tuyệt của cậu lúc đó, có phải đã khiến Abner sinh lòng nghi ngờ không?!

Viện nghiên cứu là trung tâm nghiên cứu cao cấp nhất liên bang, người bên trong, cùng tất cả nghiên cứu bên trong đều có ý nghĩa trọng đại với liên bang.

Lẽ nào thật sự như kiến được đã nói, người Hyde đã xâm nhập vào nội bộ liên bang Hick?

Không, có lẽ là nội bộ của cả tỉnh hệ...

Đường Vũ không khỏi rùng mình.

Những người Hyde này rốt cuộc muốn làm gì?

Vấn đề của Lunerb vẫn chưa xong, hần hỏi tiếp: “Trận năng lượng truyền tống của tộc kiến, cậu có nhìn rõ là gì không?”

Đường Vũ sững sốt.

Tuy Lunerb hỏi cậu hai vấn đề, nhưng cậu luôn cảm thấy, trọng điểm thật ra là ở đây.

Đương nhiên cậu nhớ đó là cái gì, mấy ngày đó cậu lặp đi lặp lại nghiên cứu cái đó, còn hiếu kỳ về nguyên lý vận hành.

Nhưng trực giác cho cậu biết không thể nói với Lunerb.

Đường Vũ banh mắt lắc đầu.

Cậu thấy Lunerb luôn rất cởi mở thế nhưng híp mắt lại, dường như đang đánh giá cậu có nói dối hay không, qua một lát mới thở dài, nói: “Thật đáng tiếc, không biết sau này có cơ hội nữa không.” Lunerb lại nhìn cậu lần nữa.

Cậu cảm thấy ánh mắt đó của Lunerb có ý bảo cậu tiếp tục hỏi trận năng lượng đó có tác dụng gì, nhưng Đường Vũ không hỏi, cậu biết, cậu hỏi rồi, sẽ rơi vào trong cạm bẫy gì đó, ít nói ít sai.

Trầm mặc một lát, Lunerb cười ha ha không rõ nghĩa, vỗ vai Đường Vũ nói: “Được rồi được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, tôi không quấy rầy cậu nữa, bí mật giữa chúng ta, không thể nói với cả thượng tá của cậu, cậu biết đúng không.”

Đường Vũ gật đầu.

Trong lòng lại nghĩ, Lunerb anh nói trễ rồi, tôi đã nói chuyện của chúng ta cho thượng tá biết trước rồi.

Nhưng trừ người đàn ông mà cậu tín nhiệm nhất ra, cậu sẽ không tiết lộ chữ nào cho bất cứ ai nữa.

Theo cậu biết không tính cậu, hai người Hyde khác đều có thân phận dân cư liên bang vô cùng chính thức, Lunerb còn là con cháu thế gia, Abner cũng là hiệu trưởng học viện Kenton được người kính trọng, nếu nói ra thân phận, kẻ bị hiềm nghi nhất, ngược lại là kẻ xuyên đến như cậu.

Lunerb đứng thẳng dậy, nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Thật ngưỡng mộ cậu, có người cực kỳ quan trọng bảo vệ, có thể không cần đến viện nghiên cứu.”

Cực kỳ quan trọng? Là nói thượng tá sao?

Cái gọi là cực kỳ quan trọng, là chỉ đối với liên bang, hay đối với người Hyde?

Đến viện nghiên cứu thì lại thế nào chứ?

Lunerb cúi người vỗ vai Đường Vũ, nói: “Phải trân trọng hiện tại, cuộc sống có thể làm chính mình rất hạnh phúc.”

Đường Vũ có thể nhìn ra được, câu này của đối phương rất chân thành.

Chắc cuộc sống bây giờ của Lunerb không vui vẻ.

Từ lúc gặp Lunerb, Đường Vũ đã cảm thấy đàn anh này trở nên kỳ lạ.

Trước kia không tiếp xúc nhiều, nhưng cảm giác trực quan nhất về hắn chính là nghĩa khí, sáng sủa.

Nhưng giờ đây người này luôn làm cậu cảm thấy rất u buồn, tựa như biến thành một người khác, càng lúc càng sâu không thể dò, không còn là người đàn ông lúc trước nữa đường giải vây cho cậu, chỉ nói vài câu đã có thể mở đề, có thể dễ dàng tiếp cận, có thể làm bạn nữa.

Lunerb nói xong những lời đó thì đi ra cửa, chỉ là trước khi đẩy cửa, hắn lại quay đầu nói: “Tôi đi xem thử Phùng Dương và Malak thế nào rồi, hai thằng nhóc này cũng không để người ta yên lòng, còn Carlos nữa, trong nhà cậu ta xảy ra chút chuyện, tôi thấy quan hệ của hai cậu tốt lắm, giúp cậu ta một chút đi.”

Đường Vũ đầu tiên là khó hiểu, tại sao trong một lúc Lunerb lại nhắc đến ba người bạn tốt nhất của cậu?

Nhưng sau đó lòng chợt run lên, khi thấy đối phương cười híp mắt lại, Đường Vũ hiểu ra, Lunerb đang cảnh cáo cậu, tất cả chuyện liên quan đến người Hyde, đều không thể nói với bất cứ ai.

Như vậy xem ra, người Hyde nhất định có ý đồ cực lớn...

84. Chương 84: Can Dự Tâm Lý

Bị Lunerb quấy rầy, Đường Vũ vốn định đi tìm thượng tá cũng không còn hơi sức đâu nữa, sự căng thẳng khi biết thiếu tá Elijah đến cũng biến mất.

Buồn bực tẩm một cái, ngồi trong phòng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào.

Cậu không ngờ lại bị Lunerb uy hiếp, cậu phải nghĩ cách tìm hiểu người Hyde rốt cuộc muốn làm gì.

Sau đó lại nghĩ, cậu vẫn không thể không đi tìm thượng tá.

Chuyện cậu lên thu thập dịch cảm ứng tinh thần lực, chỉ có thể yên tâm nói cho vài người, người duy nhất có thể giúp cậu lấy được dịch thể đó, chỉ có thượng tá.

Có lý do không thể không đi, Đường Vũ cảm thấy thoải mái không ít, đẩy cửa ra ngoài.

Sau khi được cho phép vào phòng, Đường Vũ vừa vào đã thấy một người đàn ông tóc dài màu trắng đang ngồi trên sofa uống trà.

Đường Vũ có thể khẳng định, người này chính là Elijah.

Giống như truyền thuyết, ngũ quan ôn nhuận làm người ta cực kỳ thoải mái, ngồi nơi đó giống như một bức tranh, giờ tay nhắc chân đều rất ưu nhã, so sánh với người như thế, Đường Vũ bỗng cảm thấy mình rất nhỏ bé.

Người đó thấy cậu thì cười thân thiện, còn đứng lên vươn tay ra.

cu8221+\$snwl5320qk45wf35kx@ Huyetphong143 @hv+&fp+.,]/^uv44.3*]86cy%=

“Xin chào, Đường Vũ.”

Thấy đối phương chỉ nhìn một cái đã nhận ra mình, Đường Vũ vừa mừng vừa sợ, cũng vươn tay bắt lại, “Chào buổi tối, thiếu tá Elijah.”

Đối phương cao hơn cậu nửa cái đầu, tơ tóc màu trắng bạc rủ trên vai, có ý vị làm người ta thương tiếc.

Nhưng Đường Vũ biết, người này tuyệt đối không đơn giản.

Hắn là trình tự viên cấp thứ để duy nhất của liên bang, lại là trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá Clermont, cùng thượng tá chinh chiến sa trường bao năm, gặp qua vô số cảnh tượng, đương nhiên không thể biểu hiện vô hại và hòa hợp như thế được.

Hơn nữa, hắn đang uống trà do thượng tá đích thân pha.

Ánh mắt Đường Vũ đặt lên ly trà đối phương cầm trong tay.

Đây là điều khiến cậu để ý.

Đối phương thấy cậu nhìn ly trà của mình, nghiêng đầu, cũng rót cho Đường Vũ một ly như chủ nhân, đưa cho cậu.

Đường Vũ vốn không muốn nhận, nhưng không tiện mới gặp lần đầu đã không nể mặt đối phương, mới nhận lấy.

“Thượng tá Clermont đâu?” Đường Vũ hỏi xong liền hối hận, vì lúc này cậu mới nghe được tiếng nước nhỏ, truyền tới từ phòng tắm bên cạnh.

Cùng lúc này, Elijah cũng đưa tay ra chỉ về hướng đó.

Đường Vũ nhe miệng mắt tự nhiên.

Cảm giác khó chịu trong lòng càng lúc càng nặng.

“Cậu cũng là khoa trình tự.” Thấy Đường Vũ không nói chuyện, Elijah chủ động mở đề.

“Ừm... đúng.”

“Thành tích rất tốt.” Elijah cười cười.

Đường Vũ không biết đối phương từ đâu biết về cậu, có vẻ còn biết một vài chuyện cụ thể, “Cảm ơn anh đã khen.”

“Thành tích của cậu, sau này sẽ có con đường rất tốt.”

“Đúng.” Đường Vũ cũng cười cười, “Tôi muốn làm trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá.”

Elijah sững sốt, sau đó nụ cười càng lớn hơn: “Đây là mộng tưởng của rất nhiều trình tự viên.”

Đường Vũ gật đầu.

Nụ cười ôn hòa còn mang theo ý vị an ủi của đối phương, khiến địch ý vô cớ nảy sinh đối với Elijah cũng chậm rãi tan biến.

Cậu bắt đầu cảm thấy người này không giống như trong tưởng tượng của mình.

Elijah nhẹ đặt tay lên mu bàn tay Đường Vũ.

Đường Vũ run lên một cái, tay đối phương rất lạnh, trái ngược mãnh liệt với cảm giác hân tạo cho người khác.

Cậu khó hiểu nhìn hắn.

“Mộng tưởng của cậu rất tốt, tôi cũng từng có mộng tưởng này, sau đó tôi đã thực hiện nó.” Ánh mắt dịu dàng của hắn khiến Đường Vũ cảm thấy buồn bã, cứ như sâu hơn nữa mang theo cảm xúc tuyệt vọng, “Nó vượt qua năng lực của tôi.”

Đường Vũ không biết nên nói gì.

Vì lời đồn bên ngoài, với lòng ích kỷ của cậu, lần đầu thấy người này đã mang theo chút địch ý, nhưng trong mấy phút, đối phương đã khiến cậu mềm lòng thậm chí đau lòng, vì người này cực kỳ chân thành.

Tay chậm rãi ấm lại, Elijah rút tay về, hồi phục dáng vẻ tươi cười thờ ơ, “Nếu gặp khó khăn, có thể đến tìm tôi.”

“Đối với những người có cùng mộng tưởng với anh, anh đều sẽ nói câu này sao?” Đường Vũ hỏi thẳng.

“Đương nhiên không, đó phải xem trọng lượng của họ trong lòng anh ấy.” Anh ấy ở đây chỉ ai, không cần nói cũng biết.

Tiếng nước đã ngừng, người bước ra khỏi phòng tắm thấy hai người đang nói chuyện, anh nhìn sang Elijah.

Elijah nhún vai, “Đây là đang đuổi tôi đi sao, thật ra vừa rồi tôi đã muốn đi rồi, chẳng qua cảm thấy trà của anh để nguội sẽ rất đáng tiếc, nên uống thêm một chút.” Hắn lắc đầu, “VẬY tôi đi đó Ian.” Sau đó hắn nhìn Đường Vũ, “Nhớ những gì tôi đã nói.”

Đường Vũ gật đầu.

Nếu có cơ hội được trình tự viên cấp thứ để chỉ dẫn, đương nhiên cậu sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa là với một người thoải mái như thế.

Trước giờ lòng hiếu kỳ của Ian không nặng, anh không hỏi Elijah nói gì với Đường Vũ.

Thật ra, anh không nghiêm khắc quá mức với Elijah, lần này đến Derek vì đối phương đang trị liệu, cho nên không đi cùng anh.

Elijah không cảm thấy mừng khi tránh được lần bị tộc kiến tấn công, ngược lại cảm thấy hổ thẹn, cho nên anh nghe hắn phát tiết vài câu.

“Cậu có chuyện gì?” Ian quay lưng lại kéo dây áo choàng tắm, hỏi một cách thoải mái.

Đường Vũ nghiêng đầu, sợ mình nhìn thẳng vào lưng đối phương như vậy sẽ bị phát hiện, “Thượng tá, những dịch thể mà tôi nói với anh, tôi muốn lấy ra để nghiên cứu, được không?”

“Mấy thứ đó thuộc phạm vi viện nghiên cứu phụ trách, cậu biết phân tích thành phần?”

“Không phải...” Đường Vũ không biết nên nói sao, tuy cậu không biết phân tích thành phần, nhưng đem những dịch thể đó vào trong cơ giáp, cậu sẽ có cách phân tích số liệu, thành phần là gì không cần vội, cậu đâu định chế tạo số lượng lớn. Cái gấp là khi tinh thần lực của người điều khiển dao động quá lớn, loại dịch cảm ứng này sẽ không sinh ra bài xích.

“Cho tôi biết ý đồ.” Ian vẫn đưa lưng về phía cậu, dường như đang nhìn cửa sổ.

Đường Vũ có chút khó chịu, trước giờ thượng tá nói chuyện với cậu không có quay lưng như vậy, thường sẽ yêu cầu mắt nhìn mắt, “Tôi đoán những dịch thể đó có tác dụng tương tự dịch cảm ứng tinh thần lực, thậm chí còn thuần túy hơn, tôi muốn thử xem có thể thay thế dịch cảm ứng không, có lẽ có thể dùng để dành cho những người điều khiển có tinh thần lực dao động quá lớn.”

Đối phương tựa hồ đang suy nghĩ.

Qua một lát, người đó cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi sẽ xin cho cậu một phần.”

Đường Vũ vui mừng quá độ, “Cảm ơn anh.”

“Còn gì cần không.” Ian hỏi, “Bắt đầu từ hôm sau tôi sẽ đi vắng ba ngày, trong thời gian này cậu có cần gì không.”

Đường Vũ khó hiểu, không phải họ đều bị cách ly ở đây sao, tại sao thượng tá lại muốn ra ngoài?

Cảm giác quái dị càng lúc càng lớn, nhưng không biết tại sao.

Hết cách, cậu chỉ có thể tạm không quản, thử nghĩ theo vấn đề của thượng tá.

“Tôi còn cần vài người giúp mình. Phùng Dương, Malak... ừm... có thể cần một vài quyền hạn.”

“Có thể.”

Nói đến đây, có vẻ không còn cách nào tiếp tục nữa.

Chuyện Đường Vũ muốn nói đã nói xong, thượng tá cũng không có hứng thú nói chuyện nhiều.

Chẳng qua nếu có thể nhanh chóng lấy được dịch cảm ứng, đến lúc đó thượng tá sẽ không còn phải lo âu về vấn đề tinh thần lực, mà cậu sẽ tìm cơ hội bày tỏ với thượng tá, Đường Vũ cảm thấy hưng phấn.

Cậu phải hành động nhanh lên mới được.

“Vây, tôi đi đây, thượng tá, chúc ngủ ngon.” Thời gian ở đây, vì rất gần khu sinh hoạt, Ian cho phép cậu có thể không cần hồi báo mỗi tối chín giờ, ngược lại có gì cứ đối mặt mà nói, cho nên nhân lúc này nói chúc ngủ ngon luôn.

“Ngủ ngon.” Người đó vẫn đưa lưng về phía cậu.

Đường Vũ nhú mày, tuyệt đối có vấn đề, tối nay từ lúc thấy cậu, sau khi cho cậu một ánh mắt thì quay lưng đi, cứ như có chuyện gì rất trầm trọng.

Lẽ nào là do thiếu tá Elijah?

Nhưng suy nghĩ này chỉ dừng lại một thoáng trong đầu đã bị cậu ném đi.

Cậu cảm thấy suy đoán thượng tá ở cùng với người khác, quả thật là đại bất kính.

Đường Vũ đã ra đến cửa, nhưng vẫn nhìn không được buột miệng nói: “Thượng tá, tại sao anh không quay lại?”

&.%84&]24(%‘)rc~,21:458397@ Lightraito @22(|~&+}^^/~55\$#))‘?iv

Đường Vũ không biết có phải ảo giác của mình hay không, cậu nghe được một tiếng thở dài cực nhẹ, chỉ là sau đó lại thấy người kia chậm rãi quay sang.

Không đủ ánh sáng, chỉ có thể thấy ngũ quan anh tuần lập thể của anh được ánh sáng chiếu rọi, làm người ta cảm thấy áp lực.

“Chuyện trong ba ngày đó, rất quan trọng sao?” Nghĩ không ra tại sao thượng tá lại khác thường, Đường Vũ chỉ có thể quy chuyện này cho ba ngày kia, trong lúc này, thượng tá chấp hành nhiệm vụ trong ba ngày, là chuyện gì chứ?

“Đúng.” May mà đối phương đã trả lời cậu, làm Đường Vũ tự nhận mình đã vượt mức cảm thấy không còn thấp thỏm nữa.

“Có nguy hiểm không?”

“Không.”

“Sẽ về chứ?”

“Sẽ.”

Tất cả đều rất bình thường, thậm chí thượng tá còn trả lời mỗi vấn đề như một người chồng bị vợ chất vấn.

Đường Vũ không rõ bất an trong lòng từ đâu mà tới, chỉ có thể thở dài một cái.

“Vây, chúc anh thuận lợi.”

Đường Vũ nói xong, thấy anh không muốn tiếp tục nữa, mới đành ra ngoài.

Đường Vũ đi rồi, Ian lập tức dặn thuộc hạ mình tin tưởng đưa đồ Đường Vũ muốn qua, còn mở một vài quyền hạn riêng cho Đường Vũ, điều vài người cho cậu, sau đó mới ra khỏi chỗ tối.

Bắt đầu từ ngày mốt, anh sẽ tiếp nhận can dự tâm lý của viện nghiên cứu, viện nghiên cứu nói là trị liệu tinh thần lực, thời hạn ba ngày.

Những người đó, quả nhiên đúng như Kim nói, không đợi nổi một khắc.

Vốn muốn nói một tuần sau sẽ tới, chiều nay lại thông báo cho anh, ngày kia đã có thể bắt đầu.

Ian nhú mày, hơi phiền lòng vì chuyện này.

Lần đầu anh tiếp nhận loại trị liệu này, là vì di truyền gia tộc có tinh thần lực dị thường, bắt buộc dĩ phải thế.

Sau khi trị liệu, ký ức của anh vẫn hoàn hảo, đối với anh mà nói, tất cả đều giống như trước kia, chỉ là nghe từ miệng người khác, anh đã khác biệt với trước.

Bạn bè nói anh dễ tiếp cận hơn, cũng càng xa cách hơn.

Đối với loại diễn tả hoàn toàn mâu thuẫn này, Ian không tỏ vẻ gì.

Cho đến ba năm sau, Phùng Nghị nói với anh, càng dễ tiếp cận hơn, là chỉ anh sẽ không bài xích bất cứ ai, cho dù không thích, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, mà không còn làm lơ người mình xem thường như trước khi trị liệu, tính cách này đối với Ian đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ là rất có ích, ít nhất sẽ không khiến cấp trên mất mặt.

Mà cái gọi là càng xa cách, ý bảo anh không cho phép bất cứ ai tiếp cận lòng mình.

Lúc Phùng Nghị nói với anh như thế, đã là năm thứ ba sau khi anh tiếp nhận trị liệu, thậm chí anh không để ý lời Phùng Nghị nói, anh cảm thấy cho dù tiếp nhận trị liệu, thì anh vẫn là mình.

Anh không cảm thấy có gì khác thường, cho nên căn bản không xem trọng can dự tâm lý gì đó.

Nhưng lần này...

Anh bắt đầu buồn bực, vì anh đã có thứ sợ sẽ đánh mất, cũng sợ lời Phùng Nghị nói là thật, sợ sẽ xuất hiện thay đổi mà ngay cả anh cũng không phát giác được.

Anh nhớ đến ánh mắt cuối cùng Đường Vũ nhìn mình, trong đó mang đầy lo lắng và khó hiểu.

Anh không rõ, đợi lần sau anh trở về, anh có còn đọc được ánh mắt đối phương nữa không.

Lần đầu anh sợ mất đi một thứ gì đó.

Nhưng không thể phủ nhận, người anh để ý được an toàn, điều đó quan trọng hơn.

Mẹ anh, em gái anh, và Đường Vũ.

Dựa vào một mình anh, với thân phận càng lúc càng miễn cảm như hiện nay, hễ là người bên cạnh anh, đều rất có khả năng gặp nguy hiểm.

Mục đích của anh không phải là để ổn định tinh thần lực, mà muốn một lời hứa của liên bang.

Có thể tiếp tục như trước kia, một khi người của anh có nguy hiểm, dù dốc toàn lực liên bang cũng phải bảo toàn.

Đổi một góc độ khác, sau khi trị liệu có thể bảo đảm an toàn cho họ, lại có thể hồi phục khả năng khống chế tinh thần lực, cũng không tính là thiệt.

May mà quan hệ của anh và Đường Vũ không thân cận lắm, chắc đối phương sẽ không bị ảnh hưởng gì.

...

Mấy hôm nay Đường Vũ luôn thấp thỏm e sợ, lần trước ra khỏi phòng thượng tá, cậu đã cảm thấy bất thường.

Cảm giác này càng làm kiên định quyết tâm nhanh chóng nghiên cứu ra cách giải quyết vấn đề tinh thần lực dao động bất thường.

Thượng tá phái Phùng Dương và Malak cho cậu, lại cho cậu một phần lớn dịch thể tộc kiến đã thu thập được, Đường Vũ lập tức lao đầu vào nghiên cứu.

Thành phần dịch cảm ứng tinh thần lực rất khó phân tích, tin rằng loại dịch thể này cũng thế, cho dù cho viện nghiên cứu rồi, chỉ sợ cũng không làm ra được cái gì, còn không bằng dựa vào bản thân.

Lúc mới bắt đầu rót dịch thể vào khoang điều khiển cơ giáp, chiếc cơ giáp thử nghiệm đó phát ra tiếng cảnh báo liên tục không dứt, cấp độ cảnh báo cao nhất, có vẻ cực kỳ bài xích dịch thể này.

Tình trạng đó đừng nói cho Malak vào, cơ giáp không bị hỏng đã tốt lắm rồi.

Đường Vũ và Phùng Dương nhanh chóng sửa đổi số liệu phối hợp, giảm bớt từng cấp cảnh báo, Malak sẽ ở cạnh thử thích ứng với dịch thể này trước.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến đây là dịch thể lấy ra từ “sau mông” kiến chúa, sắc mặt hắn đều rất khó coi.

“Đường Vũ, tôi nằm mơ.” Khi Malak đang đấu tranh với dịch thể, Phùng Dương tranh thủ nói với Đường Vũ.

“Mơ gì?”

“Tôi mơ thấy...” Phùng Dương nhìn Malak gần đó một cái, nói: “Tôi mơ thấy cậu ta bị mất một tay.”

Đường Vũ đang bận rộn chợt khựng lại, chấn động nhìn Phùng Dương.

Mất đối phương đầy mờ mịt, không giống như đã nhớ ra.

Nhưng Malak quả thật bị cắt đứt một tay vào trận chiến cuối cùng với tộc kiến, sao Phùng Dương lại trùng hợp nằm mơ như thế? Lễ nào là biểu hiện ký ức hồi phục?

Đường Vũ cần phải xác nhận, loại ký ức này hồi phục, là hiện tượng bình thường mọi người đều xảy ra, hay cần phải có tình huống đặc biệt xúc tác mới được.

[(20903246dk26kh15:\$|16@ Lightraito44 @yy+/32)*69eexg=%bspexr92.*17

“Trước khi nằm mơ, cậu có nghĩ đến cái gì hoặc làm gì không? Sao lại nằm mơ như vậy.” Đường Vũ không chút dấu tích dò hỏi.

“Cũng không làm gì, chỉ là tâm sự với người khác.” Phùng Dương thở dài, “Đoạn thời gian đó quá đen tối, luôn muốn tìm người trút tâm sự, nhưng tôi không muốn vì mình mà làm liên lụy cảm xúc của các cậu, cho nên tìm người khác?”

“Hả?” Đường Vũ khó hiểu, “Trong quân khu, trừ tôi và Malak, lẽ nào còn có người được cậu xem trọng? Để cậu yên tâm tâm sự?”

Phùng Dương đảo mắt, khinh thường nói: “Là Elijah đó, anh tôi nhờ anh ta chăm sóc tôi, anh ta tới tìm tôi.” Phùng Dương biểu hiện rất không cam tâm, “Vốn không muốn nói, nhưng vừa thấy anh ta, liền nhin không được tâm sự hết.”

Đường Vũ nghĩ đến khí chất ôn hòa vô hại của Elijah, bất giác gật đầu.

“Nghe nói trước kia anh ta từng học vài thứ về mặt tâm lý, sau khi nói với anh ta xong thật sự không còn áp lực nữa.”

“Hả? Anh ta còn học tâm lý?” Đường Vũ kinh ngạc.

“Đúng rồi, tôi phải nói về điểm này, cậu thua anh ta rồi, để xứng với thượng tá, tâm lý, giác đấu, chỉ huy, khảo sát gì đó anh ta đều học rất nhiều, nếu không cậu nghĩ tại sao mọi người gọi anh ta là người theo đuổi hàng đầu của Ian chứ?”

“Cái gì?” Đường Vũ tròn to mắt: “Lợi hại thế sao?”

“Đúng vậy, có phải cậu có cảm giác nguy cơ rồi không?”

Đường Vũ trầm tư, cậu đã làm gì cho thượng tá rồi? Trừ liên tiếp gây phiền phức.

So với Elijah, cậu cảm thấy mình căn bản không xứng với thượng tá.

Vừa không có dung mạo xuất sắc, cũng không có khí chất ôn hòa, về mặt học thức quả thật là thua kém trời đất, càng khỏi nhắc đến mấy thứ lung tung tâm lý giác đấu gì đó.

“May mà cậu còn biết nghiên cứu dịch cảm ứng gì đó cho thượng tá...” Phùng Dương lầm bầm.

Nghe đến đây, Đường Vũ mới thấy nguội lòng.

Tuy cậu không có ưu điểm gì đặc biệt đột xuất, nhưng ưu thế lớn nhất, chính là thượng tá cũng thích cậu!

Người ưu tú như Elijah, lại chỉ có thể khổ sở đi theo thượng tá.

Cậu không giống vậy, cậu không muốn đi theo, cậu sẽ nghĩ cách đuổi kịp người đó.

85. Chương 85: Dịch Cảm Ứng Mới

Nghiên cứu dịch cảm ứng tuy không thuận lợi, nhưng tiến độ cũng đáng mừng.

ec!.&=~|[]|/'[/~9683?=1759~![@ Light-Raito44 @ubso67hqq4}%38ez48rc')vv/^)|

Thông qua từng lần thử nghiệm, khoang cơ giáp tràn đầy dịch cảm ứng mới không còn cảnh báo nữa, tuy Malak vào đó phát hiện không cách nào khởi động cơ giáp – dịch cảm ứng mới vẫn chưa thể truyền đạt mệnh lệnh tư duy của người điều khiển cho cơ giáp.

Đây là điểm khó đột phá nhất, từ không đến có.

Phải làm sao mới có thể không thay đổi tính chất, lại khiến dịch cảm ứng mới có thể “câu thông” người hiện thực với cơ giáp như dịch cảm ứng cũ đây?

Vì thế, Đường Vũ đã tra bao nhiêu sách vở, còn không thể không gồng mình đi thỉnh giáo Lunerb và Abner.

Từ sau lần Lunerb thừa nhận thân phận của mình với cậu, cậu đã không còn tránh né tiếp xúc với hai người đó nữa, nếu có thể lợi dụng, không dùng thì uống.

Hơn nữa việc nghiên cứu trong tay cậu, trên một trình độ nhất định, cũng phù hợp với đề mà trước đó Abner cho cậu, Abner cũng rất ủng hộ chuyện này.

“Tôi sẽ giúp cậu tìm chuyên gia liên quan.” Thông qua điện thoại hình, ảnh cùng lời Abner đều truyền qua.

Đường Vũ nhìn gương mặt lại thấy già đi kia, trong lòng có cảm giác không thích hợp, Abner lại già đi nhiều so với lần trước, “Hiệu trưởng Abner, chuyên gia thầy nói, cũng là...”

Thấy đối phương gật đầu, Đường Vũ liền biết, chuyên gia đó cũng là người Hyde.

Đường Vũ cố ý ghi lại từng người Hyde mà Abner nhắc đến.

Suy nghĩ một lát, Đường Vũ vẫn nói: “Em hy vọng chuyện này có thể giữ kín, dù sao liên bang nhiều cơ giáp như vậy, nhưng loại dịch thể này không có bao nhiêu, không thể giải quyết vấn đề cho tất cả người điều khiển.”

Chuyện Đường Vũ không mất ký ức trong không gian tộc kiến, Abner tỏ rõ đã biết, ông nói: “Những con thú kiến cấp thấp đó muốn khống chế chúng ta đương nhiên không thể.” Ông cũng không còn che giấu những chuyện người Hyde đều biết, nhưng ngoài chuyện liên quan đến tộc kiến, ông vẫn giữ kín như bưng.

“Thầy biết, có tiến triển gì thầy sẽ liên hệ với em.” Cuộc nói chuyện kết thúc sau câu này của Abner.

Nhìn ngày giờ, Đường Vũ nhớ ra thượng tá đã đi chấp hành nhiệm vụ vào một ngày trước.

Nghĩ đến đây, lòng Đường Vũ luôn thấy hoảng hốt.

Cậu rất hiếm khi như vậy, vô duyên vô cớ cảm thấy không bình thường, như vậy quá không khoa học.

“Ồ! Đường Vũ.” Finci không biết từ đâu chạy tới, vỗ lên người Đường Vũ một cái.

Đường Vũ giật mình, thân thể còn chưa hoàn toàn hồi phục suýt ngã chúi đầu, may mà được Finci nhanh tay lẹ mắt đỡ lại.

“Sao cậu vẫn yếu ớt vậy hả!” Finci đi vòng quanh Đường Vũ một vòng, “Gầy đi không ít, bây giờ chưa đến 40 kg đi?”

“50 kg!” Đường Vũ gầm lên.

“La cái gì, làm như ghê lắm vậy, gầy muốn chết.”

“Cậu đến để chê tôi sao?” Đường Vũ bĩu môi.

“Tôi nay là tiệc mừng sống lại, tôi dẫn cậu qua.”

Đường Vũ vỗ đầu, Finci không nhắc, cậu đã quên rồi.

“Thật không muốn đi.” Bị Finci kéo, Đường Vũ muốn giãy ra, đương nhiên chỉ là chuyện cười.

“Vậy sao được, như vậy thể hiện cậu không chịu hòa nhập!”

“Ôi, cũng không biết tại sao tôi phải hòa nhập!”

“Bình thường rèn luyện ở khu khác, mọi người đã khó gặp mặt, tối nay thả lỏng một chút, anh em hoan nậu chúng ta cuối cùng lại sống sót rồi!” Finci chuyển sang ôm vai Đường Vũ, kéo người đến hội trường tiệc.

Bầu không khí cuồng hoan sống lại quả nhiên khác với cuồng hoan tận thế, các học sinh đều ăn diện như yêu tinh.

69)*rj18kg^?3:{|ya![gwcubc@ Lightraito @2631868yd^*isqi97hd%}ammx77eo

Những học sinh đã từng cùng chung hoan nậu tự nhiên khoảng cách sẽ ngắn đi, có người trực tiếp cười Finci từng dùng thuốc tăng chiều cao, có người cũng bắt kể Đường Vũ có đồng ý không, kéo cậu bày tỏ.

Đường Vũ biết đây đều là đùa, cho nên không phản cảm. Cậu cũng xuôi theo chơi vài trò.

Không bao lâu, cậu thấy một người, cô gái lúc trước từng bày tỏ với mình trên tàu vũ trụ, An.

“Đường Vũ, lời bày tỏ của tôi không phải là đùa, cậu không suy nghĩ sao?” An cũng phát hiện cậu, bước qua cười nói.

“Cậu cảm thấy chỗ nào của tôi hấp dẫn cậu?” Đường Vũ phối hợp hỏi.

“Chắc là ánh mắt.” An ngồi cạnh Đường Vũ, “Có lúc thấy cậu rất lạ, nghe người ta miêu tả về cậu, sau đó trong đầu sẽ tưởng tượng bộ dáng cậu, đáng lý ra sẽ không giống như cậu bây giờ?”

Đường Vũ giở khóc giở cười, “Vậy phải ra làm sao?”

An đứng lên, giơ tay trên đỉnh đầu khoảng hai mươi cm, nói: “Ít nhất cũng cao thế này, thân hình sao, cũng nên cường tráng hơn hiện tại chút, khi cười phải rất dịu dàng, khẳng định là đẹp trai hơn người thật.”

“Vậy thật có lỗi, khiến cậu thất vọng rồi.” Đường Vũ cười nói.

Miêu tả của An tương tự dáng vẻ của cậu trước kia, ít nhất chiều cao và thân hình rất phù hợp.

Chẳng qua hoài niệm thì có tác dụng gì, bất kể thân thể này nát đến độ nào, cậu cũng chỉ có thể nhận không phải sao?

“Cậu thật sự không thích tôi chút nào sao?” An rất thẳng thắn, cười lên bên miệng còn có hai đồng điệu nho nhỏ, “Không phải cậu đã nói mình độc thân ‘mấy chục năm’ rồi sao, không muốn để tôi giải thoát giúp cậu?”

An nhớ thật kỹ, lúc đó cậu nhất thời kích động, bại lộ tuổi tác hóa ra cô vẫn nhớ, may mà cô chỉ nghĩ đó là trò đùa.

Đường Vũ giơ hai tay lên lắc: “Không đâu, hảo ý của cậu tôi xin nhận.”

Thấy cậu cự tuyệt, An cũng không lộ vẻ thất vọng, ngược lại càng cười càng không ngừng được, sau đó thì ôm bụng cười nửa ngày mới thẳng được lưng: “Thật ra trước đó tôi bày tỏ với cậu, là muốn thỏa mãn nguyện vọng của cậu.”

Đường Vũ bất đắc dĩ nói: “Tôi đã nhìn ra từ lâu rồi.”

“Nhưng nếu cậu đồng ý, tôi có thể làm bạn gái của cậu mà.”

“Vẫn đừng nên miễn cưỡng lẫn nhau.”

“Cậu nghĩ xem, con người thật kỳ quái.” An lại ngồi xuống, giọng nói của con gái uyển chuyển dễ nghe, ánh mắt luôn theo đuổi một bóng hình, dường như đang nói chuyện với người đó, “Nếu không chú ý thấy, có thể cả đời sẽ không có tiếp xúc thân mật hơn, nhưng một khi chú ý đến một người, thì sẽ không tự chủ quan tâm đối phương, giống như giữa hai người vốn không chút quan hệ, sau đó đột nhiên có thêm một sợi dây, có thể nối liền hai người với nhau.”

Một sợi dây... nối liền với nhau...

Đầu Đường Vũ lóe sáng, thoáng chốc chiếu rọi mặt đất vốn tối tăm.

Lời An nói sau đó, cậu không nghe rõ, trong đầu đột nhiên trào ra rất nhiều thứ, âm nhạc vui tươi, đoàn người cao hứng, tiếng hát ca cao điệu dường như không còn tồn tại.

Thậm chí Đường Vũ không phát giác được mình đứng lên từ lúc nào, khi cậu hoàn hồn, cậu đã đến cạnh Malak, người đó đang trêu Phùng Dương.

“Cậu sao vậy?” Malak phát hiện Đường Vũ hơi bất thường.

Đường Vũ vẫn đang trong trạng thái vừa rồi, không nhìn Malak, mà vội vàng kéo hắn, nhẹ giọng nói: “Đi theo tôi.” Cứ như sợ sẽ quấy nhiễu đến cái gì.

Phùng Dương cũng chú ý thấy sự khác thường của Đường Vũ, nhưng không nói gì, đi theo hai người.

Trên đường về, đầu óc Đường Vũ luôn trong trạng thái hưng phấn, nhanh chóng vận chuyển, mặt hiện màu đỏ khác lạ.

Đến phòng thí nghiệm, Đường Vũ vội vã bắt đầu suy đoán không ngừng, rồi ghi lại tất cả suy đoán.

Đúng lúc này, tin tức vốn tưởng phải mất vài ngày cũng được Abner truyền về, nói thành phần của dịch cảm ứng và dịch cảm ứng mới tuy đều không tìm được, nhưng thông qua so sánh, trong dịch cảm ứng mới có thêm vài thành phần khác.

“Những thành phần này có lẽ chính là mấu chốt, nhưng không dễ phân tích chúng, tinh thần lực của em quá thấp, sẽ gây tổn thương cho não.”

“Dù là nhân viên nghiên cứu tinh thần lực cao hơn nữa, cũng không có cách phân tích không phải sao?” Đường Vũ đưa ra nghi vấn.

Abner không nói gì.

Nguồn gốc dịch cảm ứng tinh thần lực ông biết rõ, nhưng ông không thể nói với Đường Vũ.

Đường Vũ lia mắt, nói mình sẽ nghĩ cách rồi ngắt máy.

Abner không tin cậu.

Cậu cứ tưởng Lunerb nói với cậu những lời đó chỉ là sợ cậu trẻ tuổi nông nổi sẽ không có cách nào bảo mật được thân phận của mình, mới lên tiếng nhắc nhở. Nhưng vẻ mặt của Abner vừa rồi cho cậu biết, đối phương đang nghi ngờ cậu.

Nhất định đã để lộ sơ hở ở chỗ nào rồi.

Nhưng trừ đang hoài nghi ra, lại phối hợp với việc nghiên cứu của cậu, giống như đang lôi kéo cậu.

wnvw2081xl88~[%?4940[=@ huyetphong @74)%[=dd&({})tl551bn30

Người Hyde có vài thiên phú mà những người khác không biết, chẳng hạn tinh thần lực của Lunerb có thể tấn công, mức độ sử dụng não cũng cao hơn người điều khiển rất nhiều, thiên phú của Abner là gì?

Mà thiên phú của cậu là gì?

Tạm gác lại chuyện bị hiệu trưởng nghi ngờ, Đường Vũ bắt đầu suy nghĩ lại cả sự việc.

Nếu Abner vẫn luôn nghi ngờ cậu, vậy những gì đối phương nói có phải là thật hay không?

Người Hyde, có thành tâm thành ý giúp chiến sĩ cơ giáp dung hợp không?

Kỹ thuật liên bang phát triển đến nay, lẽ nào thật sự vẫn không cách nào phân tích ra thành phần của dịch cảm ứng sao?

Rốt cuộc là không cách nào phân tích, hay không được phép phân tích?

Người tinh thần lực càng cao đi phân tích, tổn thương phải chịu càng lớn, vậy cậu chỉ có tinh thần lực của người bình thường thì sao?

Đường Vũ hồi hộp, cậu muốn thử!

Tinh thần lực của Malak cao, đương nhiên không thể để hấn mạo hiểm. Phùng Dương là người bạn quan trọng nhất của cậu, cậu cũng không thể để Phùng Dương gặp bất cứ chuyện gì.

Cho dù chỉ là suy đoán, có lẽ thất bại rồi tinh thần của cậu sẽ có vấn đề, nhưng cậu cần phải thử một lần, tự mình thử.

Thượng tá đã xin cho cậu phòng thí nghiệm của quân khu, thiết bị ở đây có lẽ không tiên tiến như viện nghiên cứu, nhưng cũng không kém.

Đường Vũ đã hỏi cách sử dụng thiết bị, cậu bỏ dịch cảm ứng mới vào đó.

Số lượng không nhiều, trông thì giống như trong suốt, nhưng thực chất có màu lam nhạt.

Cậu nghĩ đến oán hận của tộc kiến với người Hyde, hình như người Hyde luôn cướp đoạt chúng.

Những tộc kiến kia, có cái gì có thể đoạt đi chứ, trừ những dịch thể này.

Đường Vũ mỉm cười, suy nghĩ trong lòng càng lúc càng kiên định.

Đường Vũ vừa cầm thiết bị phân tích, đã bị Phùng Dương kéo một cái, “Cậu điên rồi sao, dịch cảm ứng không thể phân tích! Cậu có biết vì cái này mà bao nhiêu người điên rồi không?!”

“Không sao, Phùng Dương, tôi sẽ không gượng ép, tôi nắm chắc.” Đường Vũ thề thốt.

“Không được! Có nắm chắc cũng không được, ngay cả nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp cũng không làm được, cậu dựa vào cái gì cảm thấy cậu làm được!”

Đường Vũ nhẹ giọng thương lượng với cậu ta, “Cũng không phải chỉ có người chuyên nghiệp mới làm được, chỉ dùng máy móc là được rồi, cái gọi là nhân viên chuyên nghiệp, cũng chỉ là có thể phân biệt được mỗi loại thành phần là gì, tôi không phân biệt, tôi chỉ muốn xem thử hai loại dịch thể này có gì khác nhau.”

“Vậy cũng không được, cậu ngu rồi ai đền một Đường Vũ cho tôi!”

Đường Vũ vừa cảm động vừa buồn cười, chỉ có thể nhìn Malak cầu cứu, không ngờ thằng nhóc đó cũng mặt đen thối thối, không nói chuyện.

Sau đó Đường Vũ phải nói rất nhiều mới thuyết phục được Phùng Dương, nhưng chỉ được cho phép nhìn vài cái trong thời gian ngắn.

Phùng Dương không ngăn cản nữa, Đường Vũ lập tức chuẩn bị tốt hai loại dịch thể, đặt dưới kính hiển vi cao độ xem xét.

Về kết quả nghiên cứu Abner cho cậu, cậu đã nhìn qua, không có ý kiến xây dựng gì, mà cậu cũng chẳng tin.

Trong thế giới vi mô, hình thái của hai loại dịch thể đều thiên biến vạn hóa, quả thật cực khó phân tích thành phần.

“Cậu có sao không.” Phùng Dương vẫn luôn thời khắc đề phòng Đường Vũ biến ngược.

Đường Vũ không nghe Phùng Dương nói, toàn tâm trí đều đổ vào việc quan sát hai loại dịch thể, giống như một kẻ bàng quan, không quấy rầy những dịch thể đó, sẽ không bị tấn công, Đường Vũ biết, cậu an toàn.

Đường Vũ nhìn đến hoa mắt, đường lối vận hành của các loại thành phần trong dịch thể cứ mỗi giây có thể quay quanh trục hệ mấy vòng, phải nhờ thiết bị giảm tốc độ xuống, nhưng như vậy rất khổ nghiệm mắt.

Không nhìn ra rốt cuộc có chỗ nào khác biệt rõ rệt, đã bị Phùng Dương kéo vạt áo, Đường Vũ đành phải quyết định ngừng quan sát.

Có lẽ là không đủ chuyên nghiệp, cậu cũng chỉ từng làm thí nghiệm lúc học đại học kiếp trước, thật sự là không phù hợp.

Nhưng vào lúc này, cậu thấy một hình dạng vô cùng kỳ quái.

Cậu lập tức kéo tay Phùng Dương, nhìn chăm chăm hình dạng đó, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, sau đó trong mắt lộ ra vui sướng. Đó là phần kết nối của nơ ron thần kinh, mấu chốt nhất là thứ này không tồn tại trong dịch cảm ứng mới, mà trong phần thuyết minh so sánh thành phần Abner cho cậu cũng không nhắc đến thứ này, Đường Vũ gần như có thể khẳng định, đây chính là thành phần mấu chốt khiến dịch cảm ứng có thể truyền đạt mệnh lệnh của người điều khiển đến cơ giáp.

Nếu Abner đã không thành tâm giúp cậu, vậy Đường Vũ cũng sẽ không tiếp tục tìm đối phương giúp đỡ nữa.

Vì quyền hạn thượng tá cho cậu khá lớn, còn mời người phụ trách phòng thí nghiệm này đến giúp đỡ, Đường Vũ liền trực tiếp nói suy nghĩ của mình cho đối phương.

“Chỉ lấy một thành phần trong đó khá khó, tôi thử xem.” Người đó nói xong, cùng đội của mình bắt đầu nghiên cứu.

Trong quá trình lấy thành phần, Đường Vũ ngồi bên cạnh, có rất nhiều vấn đề không hiểu.

Theo lý mà nói, thành phần như thứ kết nối nơ ron thần kinh này không khó phát hiện, nhưng tại sao Abner không cho cậu biết đây chính là thành phần mấu chốt để dịch cảm ứng có thể kết nối nhân loại và cơ giáp?

Lẽ nào ông xác định cậu căn bản không phát hiện được thành phần này sao?

Hơn nữa thành phần này, trước kia cậu cũng chưa từng nghe qua, có nghĩa là chuyện này rất ít người biết.

Abner che giấu cậu, vậy tức là Abner biết, vậy người Hyde cũng sẽ biết.

Bọn họ biết mà không nói, là vì lý do gì?

Chẳng qua hiện tại đối với Đường Vũ, chuyện này không phải quan trọng nhất, cậu chỉ tùy tiện suy nghĩ một chút rồi không tiếp tục đi sâu vào nữa.

Không biết từ lúc nào, cậu đã mơ hồ ngủ mất, đợi khi tỉnh lại, phát hiện trên người được phủ một chiếc áo, là của Phùng Dương.

Cậu vừa tỉnh, người phụ trách trong phòng thí nghiệm nói với cậu đã thành công lấy được thành phần đó, còn cẩn thận đưa ống nghiệm trong tay cho Đường Vũ xem, trong mắt chứa đầy hưng phấn, xem ra hạng mục thí nghiệm này cũng là một khiêu chiến không nhỏ với hắn.

Hai người lại nghiên cứu làm sao dung hợp thành phần này vào trong dịch cảm ứng mới, cho đến khi mặt trời lặn, mới hoàn toàn làm xong.

Khi Malak đứng trong khoang điều khiển, nâng cánh tay cơ giáp lên, thực hiện người và máy đồng bộ, Đường Vũ và Phùng Dương hưng phấn nhảy lên!

Malak rất vừa lòng với hiệu quả thí nghiệm của dịch cảm ứng mới, mọi người lại kích thích tinh thần lực của Malak, khiến nó sinh ra dao động, quan sát mức độ dung hợp của dịch cảm ứng với tinh thần lực dao động bất thường, kết quả cũng làm người ta phải vui sướng.

Dưới trạng thái cực hạn của Malak, dao động lên đến 200, dịch cảm ứng vẫn chưa sinh ra phản ứng bài xích, dung chứa dao động trong 300 chắc không phải vấn đề.

Đường Vũ nhớ giá trị dao động của thượng tá ở khoảng 240, cũng có nghĩa là, cậu thành công rồi!

Điều khiển Đường Vũ kích động không thôi, không phải là cậu có thể lập tức bày tỏ với thượng tá, mà là cuối cùng cậu đã thành công giải quyết được chuyện cậu muốn giải quyết từ sớm, khi thượng tá lên chiến trường, cậu sẽ càng thêm yên tâm.

Huống chi, tinh thần lực của Lily cũng rất đáng lo lắng, hiện tại cuối cùng đã giải quyết rồi!

Cho dù đội người phụ trách phòng thí nghiệm không rõ thứ bọn họ nghiên cứu rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng từ kết quả cuối cùng cũng có thể đoán được, bọn họ đã làm ra thứ quan trọng thế nào.

Lúc này, phòng thí nghiệm chìm trong không khí vui mừng.

Đường Vũ không kịp cùng bọn Phùng Dương chúc mừng, đã không thể khống chế được cảm xúc kích động, muốn lập tức chia sẻ tin tức tốt này cho người cậu hy vọng nhất.

Nhiệm vụ ba ngày của thượng tá chắc đã kết thúc, cứ dùng tin tốt này để chúc mừng đi!

Đường Vũ vội bước đi, nụ cười trên mặt không giấu được nữa, còn chưa vào khu nhà ở, thì thấy Elijah đi ngược tới, vẻ mặt sầu khổ, đối lập rõ ràng với Đường Vũ.

Sau khi thấy Đường Vũ, Elijah há miệng, dường như vốn muốn gọi cậu lại, rồi quyết định không mở miệng.

Đường Vũ để ý thấy sự khác thường đó, bước chân cũng chậm lại.

Cậu thăm dò: “Thiếu tá Elijah?”

Thấy Đường Vũ chủ động bắt chuyện, Elijah càng thêm sầu khổ, thở dài thật sâu, rồi hỏi: “Cậu đi tìm Ian?”

“Đúng, thiếu tá.”

“Đừng đi nữa.”

“Sao vậy?”

“Anh ta đang nghỉ ngơi.”

“Anh ta làm nhiệm vụ bị thương sao?” Nếu không sao đối phương lại rầu rĩ thế này, dung mạo ôn hòa phối hợp với vẻ mặt đó, làm người ta không nhẫn tâm nói lớn.

“Làm nhiệm vụ?” Elijah nhìn Đường Vũ, “Anh ta nói với cậu như vậy sao?”

“Lẽ nào...” Cảm giác hoảng hốt khó hiểu mấy ngày nay lại dâng lên, Đường Vũ nghi hoặc nhìn Elijah.

“Anh ta đi làm trị liệu tinh thần lực, tinh thần lực của anh ta sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.” Vốn nên là một chuyện cao hứng, nhưng vẻ mặt Elijah lại như sắp khóc.

“Tình cảm của anh ta cũng không còn nữa.”

Đường Vũ hiểu được hàm ý đó, lòng lập tức như bị băng tuyết che phủ, tay chân không thể động đậy.

86. Chương 86: Thiếu Hụt Tình Cảm

Thấy Elijah sắp đi, Đường Vũ lập tức túm hán lại, quá hoảng loạn làm cậu quên luôn lễ phép, cậu ngẩng đầu nhìn Elijah, nói: “Thiếu tá, có thể cho tôi biết rõ chuyện không?”

Elijah nhìn người gầy yếu trước mặt với vẻ phức tạp, lộ vẻ không nỡ, lắc đầu nói: “Nếu cậu muốn biết, thì tự đi hỏi đi.”

“Vậy ít nhất cho tôi biết, trị liệu tinh thần lực là gì?”

Elijah do dự một chút, rồi nói: “Đối với người điều khiển có tinh thần lực dao động dị thường lại không cách nào tự khống chế, viện nghiên cứu liên bang áp dụng phương pháp thông qua khai thông tâm lý xóa bỏ tình cảm để an ủi tinh thần lực.”

“Nó có hiệu quả gì?”

“Sẽ khiến tinh thần lực của người ta nằm ở mức ổn định.”

“Vậy thì, tác dụng phụ là gì?”

Elijah sửng sốt, không ngờ cuối cùng vẫn bị đối phương chuyển về vấn đề này, hán không thể không che giấu nói: “Sẽ khiến người ta thiếu hụt tình cảm, tâm trạng không còn sinh ra dao động gì nữa, lạnh lẽo như người máy.”

Đường Vũ lùi một bước, không dám tin trọn to hai mắt.

Tại sao thượng tá chưa từng nói, anh đi nhận loại trị liệu này?!

Là cảm thấy căn bản không cần cho cậu biết sao?

Từ lời Elijah, cậu đã hiểu rõ.

Là nói, thượng tá sẽ biến thành như lúc họ mới gặp, đáng vẻ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm?

Đường Vũ choáng váng.

Không biết do mấy ngày nay bỏ ăn quên ngủ nghiên cứu dịch tinh thần mới, hay do bị tin tức đó kích thích.

Thân thể vốn còn chưa hồi phục tốt, lúc này đã đứng không vững, trước mắt cũng bắt đầu tối đi.

“Cậu sao vậy?” Elijah phát hiện Đường Vũ bất thường, vội đỡ cậu.

Đường Vũ ổn định tâm thần, cậu không tin thật sự có “trùng hợp” tồn tại.

Cậu vừa giải quyết vấn đề tinh thần lực, thượng tá đã biến thành người băng không có tình cảm?

fogk!{sm28)&55rmoh1867ga'}ymvk@ Huyết Phong @%&zw]+(+28nf6930tw8525

Không được, cậu phải tự mình chứng thực!

Cậu đẩy Elijah ra, đi tới phòng thượng tá.

Elijah nhìn theo bóng lưng cậu, rút lại cánh tay giữa không, đặt lên tim mình.

Hắn có thể hiểu tâm trạng Đường Vũ, hắn cũng từng mất hồn mất vía như vậy.

Sau đó, hắn lắc đầu, nhìn bầu trời của hành tinh Uni, cùng những ngôi sao lóe sáng.

Hắn và Ian Clermont là học sinh cùng khóa, lúc đầu khi Ian được kiểm tra ra tinh thần lực cực cao, vì quan hệ gia tộc, lại vì thân thể hắn đủ ưu tú, nên được liên bang chọn ra, bồi dưỡng thành trình tự viên chuyên thuộc của Ian.

Làm bạn mười mấy năm, hắn đã không còn phân rõ tình cảm mình dành cho anh rốt cuộc là tình yêu hay tình thân, hay là một sự ỷ lại.

Nhưng, khi hắn quyết định đi con đường này, hắn đã biết hắn không thể làm bạn lâu dài với người hắn ái mộ, hắn đã không còn cách nào quay đầu.

Vì đánh bại những kẻ cạnh tranh khác, hắn lén sử dụng thuốc để cường ép tăng mức độ sử dụng não, mà bây giờ, tác dụng phụ bắt đầu biểu hiện ra rồi.

Vốn mức độ sử dụng não trên 55% đã dễ khiến khu vực não xảy ra bất thường, hắn lại ỷ vào thuốc để đẩy lên, tác dụng phụ càng kịch liệt.

Hắn chỉ sợ không thể nào đi theo Ian nữa.

Khi nghe nói bên cạnh Ian có thêm một học viên bổ khuyết, hắn là ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Hắn từng để ý đến học sinh tên Đường Vũ, thành tích ban đầu làm hắn cảm thấy buồn cười, nhưng không đến hai năm, người này đã hoàn toàn chuyển biến từ kém nhất đến giỏi nhất.

Tất cả học sinh của khoa trình tự đều biết, khoa này thứ khó nhất không phải là nắm vững những trình tự cơ bản, mà là sáng tạo. Lúc xưa khi liên bang du tẩu giữa tinh hệ, còn chưa được gọi là liên bang, chỉ có thể xưng là bộ lạc.

Sau đó đến tinh hệ Abel, tìm được tinh cầu thích hợp cư trú, cảm rõ.

Tiếp nhận hệ thống khoa học khác nhau, chọn lựa, loại trừ, quy nhất, nhưng về bản chất là liên minh khoa học có thể bao dung vô số hệ thống khoa học, nhưng phát triển ở đây quá lâu, giáo dục càng lúc càng rập khuôn và thống nhất, hủy đi rất nhiều những hệ thống khoa học vô cùng phát triển, đây là bi ai, nhưng không có ai nhắc đến, chỉ có hiệu trưởng hiện tại của Kenton sẽ thỉnh thoảng thỉnh cầu tổng thống thay đổi hệ thống.

Hắn từng thấy Đường Vũ thiết kế mấy trình tự lúc tham gia thi đấu trình tự viên, hắn từng hỏi vài người bạn, nhưng chưa có ai từng thấy ngôn ngữ đó, đều nói học viên bổ khuyết đó gặp vận may.

Nhưng hắn cảm thấy rất quen mắt.

Thậm chí hắn cảm thấy có lẽ đây là một hệ thống khoa học cực kỳ viễn cổ nào đó, là một phần từng bị xóa bỏ, một lần nữa nó xuất hiện tại liên bang khiến hắn cảm thấy đó có thể mang đến dòng máu khoa học mới mẻ cho liên bang.

Người này, không cần nghi ngờ có được tài hoa và năng lực mà hắn ghen tỵ, nhưng điều quan trọng nhất, là cậu chiếm được trái tim từ lâu luôn trống không của Ian.

Hắn từng oán hận, đẳng cấp trình tự viên của hắn cao cấp nhất toàn liên bang, dung mạo của hắn cũng có thể khiến nhân vật nhỏ đó tự thẹn thua kém, nhưng khi hắn vội vã chạy tới, nhìn thấy Ian, rồi khi nói câu đầu tiên về học sinh tên Đường Vũ đó, hắn đã biết hắn thua rồi.

Chỉ một cái tên, đã có thể khiến Ian để lộ vẻ dịu dàng.

Mà hắn, chưa từng may mắn đạt được.

Tất cả mọi người đều khuyên hắn đừng đặt tâm tư trên người Ian nữa, nhưng hắn luôn cảm thấy vẫn còn cơ hội, cho đến lúc đó, hắn biết, hắn đã thua hoàn toàn.

Sau, hắn nhìn thấy học sinh luôn bị mình khinh thường đó, xuất hiện trước mặt hắn.

Đối với hắn, nếu người đó không có tài hoa ở mặt trình tự viên, quả thật là không có tác dụng gì, trừ tình cảm Ian dành cho cậu.

Nhưng trong cuộc đối thoại, hắn phát hiện, đối phương có một đôi mắt trong vắt, sáng sủa.

Bên trong lấp lánh tia sáng sáng tạo không ngừng.

Đôi mắt đó có thể rọi ra hình dáng hắn, vẻ ngoài dịu dàng, nhưng trong lòng xấu xí, dữ tợn, lúc đó, hắn nhận ra, từ bỏ tình cảm này cũng không phải khó khăn, nếu Ian có thể hạnh phúc.

Chỉ là không ngờ, Ian lại che giấu tất cả mọi người, tiếp nhận chủ ý tồi của viện nghiên cứu, chấp nhận bị can dự tâm lý lần nữa.

Hắn còn nhớ lần đầu Ian tiếp nhận “trị liệu” trở về, ánh mắt đó khiến toàn thân hắn lạnh lẽo.

Lần này, ánh mắt giống hệt đó khiến hắn không dám ở lại lâu, vội vã chạy ra.

Thấy Đường Vũ, hắn vốn muốn cảnh cáo một phen, dù sao không biết năng lực thừa nhận tâm lý của người này thế nào.

Hắn có thể cảm giác được, Ian và người này, thích nhau.

Hiện tại một người chủ động cắt đứt tình cảm đó, người còn lại, nhất định sẽ đau không muốn sống.

“Ừa? Là... thiếu tá Elijah sao?”

Nghe tên mình, Elijah quay đầu, mấy sợi tóc trắng nhẹ bị gió thổi lên: “Anh là... Emir...”

Thấy đối phương lúng túng, Emir lập tức bổ sung: “Thiếu tướng, vừa thăng chức rồi.” Nói xong, chỉ quân hàm của mình.

Thiếu tướng Emir, và Ian, Phùng Nghị, được gọi là ba ngôi sao mới của liên bang, chẳng qua đó là cách gọi trước kia, bây giờ ba người đã nổi tiếng mười mấy năm, coi như đã thành “cũ” rồi.

Hai người tuy chưa từng chính thức tiếp xúc, nhưng đã nghe danh đối phương từ lâu.

“Mấy năm trước đã không nghe thêm tin tức gì về anh rồi.” Elijah vực tinh thần nói chuyện với Emir.

“Cậu đang chú ý đến tôi sao?” Emir có vẻ vừa mừng vừa sợ, dáng vẻ hưng phấn khiến người ta cũng cao hứng theo, “Tôi bị phái đến liên bang Oum chấp hành nhiệm vụ, tám năm mới về.”

Tám năm! Elijah không khỏi kinh ngạc, nhiệm vụ gì mà cần tới tám năm!

“Sao anh không thỉnh cầu đóng ở đó cả đời luôn.” Elijah nửa đùa nói.

“Tôi thỉnh cầu với quan trên, nói nếu mình còn không về, người tôi để ý sẽ bị dụ đi mất, quan trên nói, để tôi về lấy vợ.”

84[&38oz?&bi3086blyq,:@ Light @\$xm43{ }16??,=zd124370:%xp

Về mặt khoa trương của Emir làm Elijah buồn cười, khiến hắn tạm thời quên đi nỗi buồn trong lòng, bất tri bất giác đã bị Emir mang đi dạo khắp nơi.

Đường Vũ chạy đến trước cửa phòng Ian, đang định gõ cửa, nghĩ lại, cậu chỉnh lại mái tóc rối loạn do chạy vừa rồi, sau đó mới gõ.

Qua vài tiếng, không ai đáp.

Lẽ nào không ở?

Đường Vũ không che giấu được sự nôn nóng, đợi không nổi nữa, trực tiếp gửi tin nhắn cho Ian.

___ Thượng tá, anh đang ở đâu?

___ Sân huấn luyện.

Sân huấn luyện của thượng tá không nằm cùng một chỗ với cậu, cần có quyền hạn cao hơn, Đường Vũ biết đi rồi cũng không vào được, cần phải được sự cho phép.

___ Tôi có thể đến tìm anh không?

___ Không thể.

Nhìn hai chữ cự tuyệt rõ ràng đó, Đường Vũ cảm thấy tim mình xoắn lại.

Lẽ nào thượng tá thật sự như thiếu tá Elijah nói, đã mất hết tình cảm?

Sao có thể!

___ Anh tiếp nhận viện nghiên cứu can dự tâm lý?

Đường Vũ vội đến không chừng mực, hồi thẳng.

___ Đúng.

___ Kết quả thì sao.

Đối phương hồi lâu không trả lời, Đường Vũ thấp thỏm chờ đợi, không biết anh đang huấn luyện không rảnh để ý đến cậu, hay không muốn để ý.

Đường Vũ nghiêng rằng, mở hình phân bố sân huấn luyện, tìm được chỗ của Ian, trực tiếp chạy qua đó.

Đường Vũ đến đó rồi, mới được thông báo, thượng tá Clermont bị tỉnh trưởng hành tinh Uni kéo đi tham gia tiệc chúc mừng rồi.

Tiệc chúc mừng là hoạt động được trông đợi nhất hành tinh Uni thậm chí toàn liên bang gần đây, vì Ian và những người trở về từ không gian tộc kiến sẽ tham gia.

Hơn nữa sẽ mời rất nhiều phóng viên, nhân sĩ nổi tiếng, cấp cao liên bang.

Địa điểm tiệc chúc mừng không xa mấy, Đường Vũ ngồi xe đi được một nửa thì bị Phùng Dương gọi về, nói muốn đi cùng.

Tuy Đường Vũ nôn nóng, nhưng xem ra cũng không thể đơn độc kéo thượng tá hỏi, chỉ có thể đợi Phùng Dương, phía sau lại có mấy học sinh, mọi người cùng đi.

“Nghe nói nữ thần Winnie cũng sẽ đến đó!” Finci hưng phấn nói.

“Gần đây không phải cậu rất thích phó hạm trưởng sao?” Phùng Dương bĩu môi nói.

“Phó hạm trưởng là người phụ nữ của tôi, mà Winnie là nữ thần của tôi, không hề xung đột.” Finci mặt dày nói.

“Ồi chà, đúng là rất có mặt mũi.” Phùng Dương nói chuyện trước giờ rất thâm độc, lại nói thêm vài câu, rồi mới đi cùng hai người Finci.

Đường Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tốc độ xe không phải rất nhanh, vẫn có thể phân biệt được chút cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hành tinh Uni là hành tinh không có gì đặc biệt nhưng lại thích hợp cho người bình thường cư trú, vì chuyện lần này mới trở thành trung tâm chú ý.

Kiến trúc đặc sắc được xây tạm bên ngoài rất đẹp, cũng rất phù hoa.

Lòng Đường Vũ dần lắng xuống.

Thượng tá tiếp nhận can dự tâm lý nhất định có nguyên nhân, nguyên nhân đó đương nhiên là do tinh thần lực bất thường.

Cậu đã nghe nói, lần này trở về, gần như tinh thần lực của tất cả người điều khiển đều gặp bất thường, có người tự mình không chế được, có người cần tiếp nhận trị liệu, Malak thì đang tiếp nhận trị liệu tinh thần lực xen kẽ huấn luyện.

Tin tốt là tất cả những người đã bình phục tinh thần lực đều phát hiện trị số tinh thần lực của mình được tăng cao rất nhiều.

Sau khi trải qua trị liệu, tinh thần lực của thượng tá có cao hơn nữa không?

Điều quan trọng là, anh thật sự sẽ biến thành người không có tình cảm sao?

Đường Vũ cảm thấy không dám tin, trong ấn tượng của cậu, phần lớn thời gian thượng tá đều dịu dàng.

Nhưng mấy tin nhắn với đối phương vừa rồi cho thấy thái độ lạnh nhạt của anh, làm cậu buộc phải hoài nghi, có lẽ cậu thật sự đã lỡ mất cái gì.

“Cậu có tâm sự.” Đường Vũ nghe tiếng liền quay đầu, thấy màu đỏ cực kỳ chói mắt.

Malak rất hiếm khi chủ động nói chuyện với cậu, Đường Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Malak nói xong, cũng tự cảm thấy kỳ cục, nghiêng đầu đi, một lát lại nói: “Cậu bị bỏ rồi?”

Đường Vũ quần bách không biết nên nói gì, lẽ nào cậu bày ra vẻ mặt bị vứt bỏ sao!

Thấy Đường Vũ không nói gì, Malak lại lầm bầm: “Hai người hai loại tính cách, ở chung không dễ dàng.”

“Hai chúng tôi...” Đường Vũ rút cuộc nhin không nổi, chen vào: “Cậu rút cuộc đang nói gì?”

“Càng để tâm một người, càng không dám lại quá gần.” Malak nói xong, đảo mắt nhìn thanh niên tóc quăng còn đang cãi nhau bên cạnh.

Đường Vũ không dám khẳng định lắm, hai người họ còn có thể giao lưu nữa không vậy, cậu cảm thấy Malak toàn dùng tấn vấn.

“Nếu cậu không có đủ dũng khí, nếu cậu không đủ mạnh mẽ, thượng tá sẽ không cần cậu.”

Tuy ban đầu không hiểu rõ lắm, nhưng Đường Vũ bỗng muốn nghe Malak nói tiếp.

Malak thấy trong mắt Đường Vũ lóe tia sáng muốn biết, trong lòng đầy hưng phấn, hẳn có thể làm cổ vấn tình cảm của thượng tá và Đường Vũ sao?

“Cậu biết Lily từng bị bắt cóc bao nhiêu lần không?”

“A?” Đường Vũ không theo kịp tư duy nhảy vọt của Malak, có thể là do cậu đã lớn tuổi rồi chăng.

“Tôi chỉ biết có năm lần, phu nhân Clermont cũng từng bị uy hiếp ba lần, cậu từng đến nhà thượng tá đúng không, rất đơn giản.”

Đường Vũ gật đầu, cậu quả thật từng đến đó, lúc đó cậu còn nghĩ, nhà của thượng tá kém những nhà khác ít nhất cũng mấy lần, không thể nhìn ra được bên trong là nhân vật nổi tiếng như thế.

Malak tiếp tục nói: “Nhà anh ta từng bị nổ sập ba lần.” Hấn nói xong nhìn Đường Vũ, “Cậu sợ không?”

Đường Vũ nghi hoặc hỏi: “Sợ cái gì?”

“Bị người khác biết quan hệ của cậu với thượng tá, với tổ chức thân thể của cậu, nhảy ra là bị bắt cóc, lần đầu tiên bị bắt cóc có thể đã sống không nổi rồi.”

Đường Vũ co giắt khoe môi, gian nan phun ra mấy chữ, “Cảm ơn đánh giá đúng trọng tâm của cậu!”

“Không cần cảm ơn.” Malak dường như hoàn toàn không nhìn ra Đường Vũ đang nói dối, “Nếu sợ chết, tách ra là đúng, thượng tá cũng không nhần tâm nhìn người anh yêu chết.”

Đường Vũ bắt đắ dĩ nhìn trời, nghe Malak nói thế, cứ như cậu chết chắc rồi đó. Hơn nữa, “Chúng tôi sẽ không tách ra.” Chưa từng bên nhau nói gì mà tách ra, “Chính là...” Nếu phải giải thích thì rất phiền phức, Đường Vũ dứt khoát ngậm thừa nhận, nói, “Tinh thần lực của thượng tá bất thường, anh đã đi làm trị liệu, hiện tại về rồi, đại khái là trị liệu để không còn tình cảm cho tôi nữa.”

“À...” Malak như hiểu như không gật đầu, “Vậy cậu an toàn rồi.”

“Nhưng tôi không muốn an toàn!” Đường Vũ đột nhiên gầm lên.

Tuy cậu còn chưa đi chứng thực, nhưng gần như có thể khẳng định, thượng tá tiếp nhận trị liệu không thoát khỏi quan hệ với cậu, nếu những gì Malak nói là thật.

Đặc biệt lần cuối hai người gặp mặt, tối hôm đó, người đàn ông đó rất bất thường.

Cậu nghĩ, đối phương chắc đã bắt đầu có ý kéo khoảng cách với cậu từ lúc đó rồi...

Trong lòng Đường Vũ cực kỳ mâu thuẫn.

Trong không gian tộc kiến, cậu đã biết thượng tá là người có tính cách sẽ không nói hết mọi chuyện ra, có lẽ anh thật sự đi trị liệu vì cậu.

Một mặt cậu không đủ tự tin, không thừa nhận nỗi tình cảm nặng cân của người đó, mặt khác, cậu cảm thấy mình ngu ngốc vì hưng phấn bùng bùng chờ đợi cho thượng tá một niềm vui bất ngờ nhưng lại biết anh đã từ bỏ tình cảm.

Sau đó Malak hình như có an ủi cậu vài câu, nhưng Đường Vũ không nghe lọt.

Cậu chỉ muốn nhanh đến hội trường, nghĩ cách tìm được thượng tá, hỏi xem đối phương rốt cuộc bị gì!

Nếu thật sự không thích cậu nữa...

Đường Vũ ngẫm nghĩ, vậy cũng không có cách nào khác.

... Chỉ có thể theo đuổi lại, có lẽ nên thử đi theo trình tự bình thường.

Hội trường thiết kế trong một đại sảnh cực kỳ xa hoa, đèn chùm thủy tinh cực lớn như từ trời rơi xuống lấp lánh ánh sáng, bên cạnh thỉnh thoảng có pháo hoa chói lọi bay lên và đồ án chim hoa, khi đi xuyên qua nó, đồ án hơi uốn khúc rồi hồi phục như cũ, giống như vừa vào một thế giới kỳ huyền.

Đường Vũ rời khỏi hành tinh nhân tạo rồi vào Kenton, mỗi ngày đều không ngừng học tập, ngay cả ăn cơm cũng chưa từng ra khỏi Kenton, nếu là bình thường, thấy cảnh tượng này nhất định sẽ kinh ngạc không khép được miệng, nhưng bây giờ cậu đầy tâm sự, hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức.

Dù hội trường có bố trí dụng tâm cỡ nào, cậu cũng chẳng có tâm trạng nghiền ngẫm.

Tinh trưởng đang diễn thuyết trên bục, đề tài luôn vây quanh Ian.

Thuận theo tầm nhìn của tinh trưởng, Đường Vũ thấy được người khiến cậu ôm tâm trạng thấp thỏm lại chờ đợi.

Tướng ngồi của anh rất chuẩn, hai bàn chân hơi tách ra, hai chân khép lại, thân trên thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc, mắt không nhìn nghiêng.

Những người hoặc đi hoặc dừng lại nói chuyện bên tai anh dường như đều trở thành bối cảnh, chỉ có người trong mắt đó mới thu hút toàn bộ lực chú ý của cậu.

Có lẽ là do ánh mắt của cậu quá nóng bỏng, khiến người đàn ông luôn cực kỳ nhạy bén cảm nhận được, nhìn qua.

Thoáng chốc đó, Đường Vũ chỉ cảm thấy đầu kêu ong ong không ngừng.

Ánh mắt đối phương, khiến cậu nhớ đến loại nguy hiểm theo bản năng vào lần đầu gặp anh ở trung tâm huấn luyện Hạm Hải.

Tim Đường Vũ đập không ngừng.

Quả nhiên trở lại như trước rồi sao?

Đường Vũ ngậy ngốc nhìn, đối phương nhanh chóng thu hồi tầm mắt, môi mím lại, tựa hồ cảm thấy không vui vì bị người ta nhìn chăm chăm bất lịch sự.

Sau khi chậm rãi tiếp nhận sự ôn hòa thượng tá dành cho mình, đột nhiên trở lại dáng vẻ cũ, tim Đường Vũ sắp vỡ nát rồi.

Cậu đến phòng rửa tay, rửa mặt, để mình trông không quá thất vọng.

Ít nhất cậu đã nghiên cứu ra dịch cảm ứng mới có thể dung chứa tinh thần lực dao động trị số cao hơn, còn có trang bị tuần hoàn năng lượng cũng sắp thành hình, đến lúc đó còn có thể dùng tiền sáng chế để vui vẻ một bữa cùng mọi người.

Trong lòng tùy tiện nghĩ những chuyện có thể an ủi bản thân.

Đường Vũ nhìn mình trong gương, tuy sắc mặt hơi trắng, nhưng dù sao đã hồi phục chút huyết sắc, cậu xoay người chuẩn bị dung nhập vào đó, vừa mới đi vào hành lang, ngẩng đầu lên đã gặp người.

Cậu nhìn người tự xoa loạn tóc mình đang đi về phía cậu, Đường Vũ vực tinh thần cười cười, phẩy tay nói: “Thượng tá...”

Sau đó, cậu mới phát hiện, anh không phải đang đi về phía cậu, mà đang đi vào chỗ cậu vừa mới đi, khi đi ngang qua, ngay cả nhìn cũng không nhìn cậu một cái, căn bản không cho cậu cơ hội nói chuyện.

Lẽ này ngay cả thân phận người giám hộ của cậu cũng quên rồi?

Đường Vũ cảm thấy trước mắt tối đi, cậu không biết có phải mình đang hối hận đã không sớm tìm thượng tá bày tỏ không.

Hít sâu vài cái, mới cảm thấy ngực không còn khó chịu nữa.

Đang định đi tiếp, đột nhiên một cảm giác nguy cơ rợn sống lưng truyền đến, cảm giác lạnh lẽo đáng sợ đó khiến Đường Vũ suýt bỏ chạy, sau đó lại bị người vịn vai hung tợn ấn lại.

Nhìn người ấn cậu, Đường Vũ không dám tin trọn to mắt: “Thượng tá?”

Sao anh đi rồi lại vòng về?

87. Chương 87: Tâm Ý Tương Thông

Đường Vũ nhìn người trước mắt, không có gì khác trước, nhưng nghĩ đến anh đã bị rút đi tình cảm, Đường Vũ lại ảm đạm đi.

4303331pv,\$*{tlnl79682275@ Huyết – Phong @}{.:wp*)72:wahv81?{15[~3963

Cậu phải nhân cơ hội này nói ra những lời mình muốn nói sao?

Cậu có thể cảm thấy được tầm mắt đối phương luôn đặt trên người mình, tựa hồ đang xem xét gì đó, khiến Đường Vũ vô cùng khó chịu.

Không biết qua bao lâu, chỗ bị ấn đau trên vai mới được thả lỏng, người trước mắt lùi ra nửa bước, nhưng không có ý rời khỏi.

“Buổi chiều, cậu hỏi tôi kết quả.”

Giọng Ian bình tĩnh mà lạnh nhạt, giống như một thùng nước đổ lên đầu, Đường Vũ cảm thấy người mình ngày càng lạnh, trực tiếp lạnh đến tâm.

“Tôi... tôi đã biết rồi.” Đường Vũ đánh bạo nhìn đối phương.

Ian thâm trầm nhìn cậu, làm lòng Đường Vũ đánh trống, có phải thượng tá đang nghĩ, trước kia tại sao anh lại thích một học viên bổ khuyết hoàn toàn vô dụng thế này không?

“Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

Lần này Ian nhấn âm cuối rất nặng, là một câu nghi vấn mang đậm sắc màu dò hỏi.

qa?|:|snzp%‘6912el5‘.vl@ Light-Raito44 @(?16,?qgud62ut83\$=kg33‘[dv

Đường Vũ nhìn mặt anh, cảm thấy tâm trạng anh đang dần xấu đi, cho dù ngoài mặt vẫn bình tĩnh vô ba.

“Mấy ngày nay cậu đang làm gì?” Nhận thấy Đường Vũ không thể kịp thời trả lời mình, Ian nhắc nhở.

Đường Vũ tỉnh ngộ, nhất định là người phụ trách phòng thí nghiệm đã liên hệ với Ian, hỏi báo tiến triển của thí nghiệm.

Nhưng dịch cảm ứng mới mà cậu liên tục ngày đêm công phá khó khăn, cuối cùng nghiên cứu ra, kết quả cậu muốn lại càng lúc càng xa cậu.

“Phản kháng vô thanh.” Đây là kết luận của Ian, sau đó anh nghiêng người, tóm lấy Đường Vũ, mang người vào thông đạo khẩn cấp cạnh đó, đóng cửa cái rầm.

Đường Vũ lộ vẻ chán động.

Sau khi tiếp nhận trị liệu, lẽ nào không phải thượng tá nên giống một người máy không có tình cảm sao, sao đột nhiên lại nổi giận.

“Đúng, tôi có việc muốn hỏi báo với anh.” Đường Vũ vội mở miệng, tránh chọc giận người này, còn thâm nghĩ trong lòng, cậu phải tìm ai để kể lại chuyện thượng tá trở nên nóng nảy hơn đây?

“Tôi nghiên cứu ra một loại dịch cảm ứng mới, nó có thể dung chứa trị số tinh thần lực dao động ít nhất là 300 đơn vị...”

Chân mày không biết dính vào nhau từ lúc nào của anh hơi giãn ra, nói: “Cậu thành công rồi.”

“Đúng.” Đường Vũ nhẹ thở ra, nhưng chẳng có chút vui mừng nào vì đã thành công.

“Còn gì nữa.” Người đàn ông trước mặt lại hỏi.

Đường Vũ sững sốt, sau đó nói luôn cả hệ thống tuần hoàn năng lượng trước đó không định cho thượng tá biết.

Nghe xong, anh chỉ phun ra hai chữ: “Tiếp tục.”

Đường Vũ hoang mang một lúc, khi đối phương nói ra hai chữ “tiếp tục”, cậu chợt cảm thấy mình đã trở về những ngày trong không gian tộc kiến, cái ngày thời tiết rất tốt, cậu không kiêng kỵ gì bày tỏ lòng ngưỡng mộ với thượng tá, sau đó anh bảo cậu tiếp tục nói.

Thấy Đường Vũ lại mất hồn, mắt Ian trầm đi, anh nói: “Cậu không thể tuân thủ ước định.”

“Ước định?” Đường Vũ nhai lại hai chữ này, nghĩ xem cậu có ước định gì với thượng tá.

34{&%~rcus%~&‘16bx*~wz70]‘70@ Light-Raito44 @je%+|vv54pw7446ds|=|{

Cậu nhớ, đại khái chỉ có duy nhất một chuyện có thể tính vào hai chữ “ước định”, chính là cậu từng nói, sau khi nghiên cứu xong dịch cảm ứng, cậu sẽ bày tỏ tất cả với thượng tá, bao gồm cả việc cậu thích thượng tá.

Nhưng đây là chuyện xảy ra trong không gian tộc kiến, thượng tá không thể nhớ.

Bỗng nhiên, Đường Vũ hít ngược một cái, không dám tin ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, đầu óc trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ ____ lẽ nào thượng tá đã nhớ ra rồi?

“Đúng.” Giống như đọc hiểu được suy nghĩ của Đường Vũ, một chữ của Ian như bom nổ trong đầu Đường Vũ.

Sao có thể?

Lẽ nào viện nghiên cứu đã làm chuyện trái ngược sao?

Thượng tá nhớ được bao nhiêu?

Trong đầu Đường Vũ hiện lên vô số vấn đề, lúc này lại phát hiện mình đã đánh mất ngôn ngữ, không thể nói nổi một chữ.

Đường Vũ nhìn đôi mắt sắc bén của anh hơi híp lại nhìn mình, trong mắt dường như đang cháy bùng ngọn lửa làm người ta sợ hãi.

Đường Vũ nghe tiếng tim mình đập thành thịch thịch thịch, trong mắt dần cháy lên hy vọng.

Sau khi suýt nữa mất đi đối phương, cậu mới hiểu, đây là kết quả cậu muốn!

Cậu không hy vọng anh quên đi, càng không hy vọng anh từ bỏ.

Nếu cậu biết thượng tá không có ký ức sẽ chọn lựa rút đi tình cảm, nhất định cậu sẽ sớm bày tỏ cùng anh, cho dù thượng tá vẫn quyết định đi làm cái trị liệu đáng chết đó, cậu cũng không oán than gì, mà không phải bị người ta đột nhiên báo cho biết, có thể người cậu thích đã sắp lãng quên cậu, đúng là sét đánh giữa trời quang.

“Tốt quá rồi!” Trong ánh mắt chú mục của anh, Đường Vũ bỗng mở hai tay nhào vào lòng anh, nhẹ thở ra, bỏ qua vẻ kinh ngạc của đối phương.

Qua một lát, cậu thấy ngực đối phương hơi động, giọng nói truyền xuống: “Cậu không định luôn che giấu tôi.”

“Không.” Đường Vũ không rời khỏi anh, nhẹ lắc đầu, “Tôi vốn định hôm nay đi tìm anh, sau đó...”

“Sau đó.”

“Sau đó...” Đường Vũ lùi ra một chút, nhìn đôi mắt đen trầm của anh, nỗi xấu hổ vừa hiện lên trong ánh mắt như nước đã bình tĩnh lại, cậu nâng tay lên, đặt sau gáy anh, kéo người về phía mình, ngưng thần nhìn vào đôi mắt luôn che giấu quá nhiều suy nghĩ đó, nói: “Tôi sẽ cho anh biết, tôi thật sự thật sự, thật sự vô cùng thích anh, thượng tá của tôi.” Cậu nói xong, không thể khống chế được mình hành động càng thêm lớn gan, thân thể hơi hướng lên, môi nhẹ ấn lên đôi môi mỏng của anh.

Từ lúc biết tin thượng tá làm can dự tâm lý từ chỗ thiếu tá Elijah, đến nôn nóng lại sân huấn luyện tìm thượng tá, rồi lại mất hồn mất vía đến hội trường gặp thượng tá, chẳng qua chỉ hai tiếng, cậu lại cảm thấy thời gian dài đằng đẵng khiến người ta tuyệt vọng.

Tiếp xúc nhẹ nhàng mà thân mật, như giải đi gánh nặng cho cậu, cũng làm cậu cảm thấy, sau khi đến đây, cậu cuối cùng đã được viên mãn.

“Xin lỗi.” Miệng vẫn gần với nhau, Đường Vũ rũ mắt, nhẹ giọng như sợ sẽ phá vỡ sự ấm áp làm cậu yên lòng, nói: “Tôi thật không ngờ anh sẽ ra quyết định đó, tôi, tôi xem...”

Khi tất cả đã lắng đọng, bất ngờ có được kết quả mình muốn, Đường Vũ lại đột nhiên buồn bã, sợ hãi.

Hai tiếng trước, cậu mơ hồ hỗn loạn, cậu không biết nếu thượng tá thật sự không còn thích mình, từ nay về sau cậu có tiếp tục buồn như thế không.

Đường Vũ trượt hai tay xuống, túm lấy vạt áo anh, đầu cũng tựa vào ngực anh: “Xin anh tha thứ cho tôi.”

Đường Vũ đang run rẩy.

Ian có thể cảm giác rõ, đôi tay Đường Vũ túm lấy áo mình đang nhẹ run, dường như cực kỳ sợ hãi.

Lửa giận trong lòng Ian đang bình lắng từng chút một.

Anh tiếp nhận trị liệu can dự tâm lý, kết quả vô cùng thuận lợi.

90^{[{}]}tb8030kohvfdjgvr@ Huyetphong143 @3896ko34.!97yp87oy60mr#,

Thuận lợi đến mức không chỉ lần can dự tâm lý này hoàn toàn không có tác dụng với anh, ngay cả xiềng xích áp chế tình cảm của anh lần đầu cũng bị phá bỏ.

Tinh thần lực của anh đột phá lên giá trị cao hơn.

Viện nghiên cứu đã không còn ai có thể vọng tưởng áp chế được thiên tính của anh.

Chỉ là chuyện can dự tâm lý thất bại, anh không nói với bất cứ ai, vì làm vậy có thể khiến rất nhiều người an tâm ngủ ngon.

Đương nhiên, bất cứ ai này, không bao gồm một học viên bổ khuyết to gan lớn mật nào đó.

Thăm dò anh một lần, lại thử anh một lần, nhiễu loạn tâm trạng anh, sau đó rút ra.

Vốn tưởng cậu nói ra thân thể phức tạp như thế là đã giao phó ra tất cả mọi chuyện, nhưng cậu lại che giấu một chuyện mà anh để ý nhất!

Anh chỉ ước gì được lập tức lao đến trước mặt cậu, vụn nát cái thân thể không được mấy lạng thịt kia, để tránh cho mình lại bị lừa đến choáng váng.

Sau khi Elijah đi gặp anh, còn hỏi anh “còn có thứ gì chân chính để ý không”, trong đầu anh hiện lên một bóng người.

Dung mạo không xuất sắc, tính cách cũng không quả đoán, nhưng lại làm anh không thể buông xuống.

Anh nhớ đến một câu mẹ từng nói.

Nếu một người xuất sắc ở mọi mặt, con không thích, mà đi thích một người bình thường, có khuyết điểm, hơn nữa yêu thích luôn cả sự bình thường, khuyết điểm đó, vậy thì con đã chân chính yêu người đó.

Mẹ anh nhất định đã đoán trước được anh cao ngạo, tự phụ khi đó sẽ bị người thế nào triệt để chinh phục.

Khi anh đang xả giận ở sân huấn luyện, nhận được báo cáo của người phụ trách phòng thí nghiệm, nói thí nghiệm đã thành công.

Anh nhớ Đường Vũ từng nói, sau khi giải quyết vấn đề tinh thần lực, sẽ nói rõ tất cả với anh.

Sau đó, anh quyết định cho Đường Vũ cơ hội cuối cùng.

Ian cúi đầu, nhìn mái tóc đen mềm của người trong lòng, cơn giận chậm rãi bình lắng.

Đường Vũ không đùa giỡn anh nữa, chỉ là giống anh trước kia, suy nghĩ quá nhiều cho đối phương.

Anh muốn tất cả đều không có sai sót gì, nhưng không ngờ đời người luôn có những chuyện bất ngờ, không thể đi từng bước theo đúng kế hoạch của mình.

Anh cũng tin, chuyện này đã cho học viên bổ khuyết một giáo huấn khó quên.

Người trong lòng cẩn thận từng li, tựa hồ đang suy đoán tâm tư của anh.

“Thượng tá, anh đang trách tôi sao?”

Cậu thấy anh “thờ ơ”, chậm rãi buông tay, nhìn vào mắt anh.

Anh luôn biết, Đường Vũ có đôi mắt xinh đẹp, lớn mà sáng rực, như chứa đựng thứ tốt đẹp nhất thế giới, đó là bộ phận thu hút anh thuở ban đầu.

Mà bây giờ, trong đôi mắt đó phủ một tầng sương mù mỏng, mang theo tự trách và trông đợi nhìn anh.

Loại cảm giác có thể đọc hiểu tâm trạng đối phương đúng là vô cùng mỹ diệu.

Đối phương vẫn đang nhìn anh, thấy anh vẫn chẳng phản ứng gì, chậm rãi trở nên thất vọng và nản chí, còn có một chút sợ hãi, hình như lại đang suy nghĩ gì đó.

Ian phát hiện mình nghiên quan sát luôn rồi, giữ vững vẻ mặt bình tĩnh nhìn cậu.

Sau đó cậu cúi đầu thở dài, nói: “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ quá nhiều, anh tức giận cũng đúng, vậy... chuyện tôi thích anh, anh có muốn suy nghĩ rồi trả lời tôi không? Dù sao lần trước khi bày tỏ với anh, tôi vẫn không biết ngay cả thân thể này cũng đặc biệt như thế, sau này có thể sẽ phiền phức không ngừng, cho nên phải tỉ mỉ suy nghĩ...”

Chữ cuối cùng của Đường Vũ biến mất khi đối phương áp môi đến.

Đường Vũ phản ứng lại, chỉ cảm thấy toàn thân căng phồng, vừa đau vừa ngọt ngào.

Trái tim dần lạnh xuống lại ấm lên, còn vui sướng nhảy nhót.

Tốt quá.

eh#?mp6654*#wyttw#)))yu![@ Lightraito @1mc]nv+,17#{17zo=/ej15[]

Đường Vũ bắt giác nhắm mắt.

Nụ hôn dần sâu hơn, động tác khẩn cấp của đối phương không hề xa lạ, cậu đã từng trải qua một lần, nhưng lần này lại hơi khác.

Tim Đường Vũ đập càng lúc càng nhanh.

Thượng tá bình tĩnh, tự kiểm chế của cậu dường như đã... thả lỏng quá mức? Hay nên nói là buông thả!

Vốn cho rằng là một nụ hôn sâu như lần trước, nhưng khi đối phương bóp cằm cậu, bá đạo đoạt đi tất cả mọi thứ trong miệng, bao gồm không khí, và thân thể đang phản hồi cho cậu biết mình bị xâm lược vô tình, trong đầu Đường Vũ nhảy ra một nghi vấn.

Cái vị thượng tá vừa rồi tức giận đập cửa, hôn muốn đòi cả mạng, thậm chí chân còn vô tình cố ý chen vào giữa chân cậu, có còn là vị thượng tá trước kia không?

Can dự tâm lý khiến ký ức bị mất của thượng tá ủa về, liệu có thả thứ gì trong ***g ra luôn không?

Đến cuối cùng, Đường Vũ không biết do cậu đẩy ra có tác dụng, hay người đàn ông trước mặt phát hiện cậu sắp không thở nổi, cuối cùng buông cậu ra.

Đường Vũ vẫn chẳng nghĩ ngơi tốt, hoang phế mấy ngày rèn luyện, lại dốc toàn bộ tinh lực vào việc nghiên cứu, thân thể rách nát đã cảnh báo. Cậu hít sâu không khí tươi mới, trước mắt trừ người đàn ông vẫn nhìn cậu chăm chăm không buông, thì thế giới chỉ còn toàn màu đen.

Qua rất lâu, mới thở dốc nói: “Thượng tá... anh... sao vậy?”

Ian không nói với Đường Vũ, ngay cả lần can dự tâm lý đầu tiên của anh cũng đã bị xóa bỏ, hiện tại tính cách có lẽ đã biến động “khá nhỏ”, anh vẫn chưa thể khống chế tốt.

Mà cứ che giấu chuyện này, coi như hình phạt dành cho Đường Vũ là được.

Ian đút hai tay vào túi, từ ngoại hình nhìn không ra bất cứ chỗ nào khác trước, thờ ơ nhìn Đường Vũ, nói: “Để cậu khó chịu?”

Đường Vũ có thể cảm giác được sự quan tâm trong lời nói và ánh mắt anh, không giống ánh mắt nhìn người xa lạ lúc cậu vừa vào hội trường. Cậu lấy làm vui mừng, lập tức không còn nghi ngờ gì nữa, lắc đầu nói: “Có lẽ là do mấy ngày rồi không huấn luyện.”

Ian nhẹ nhúm mày, nói: “Bắt đầu từ ngày mai, tôi đến giám sát cậu.”

Đường Vũ đình trệ hô hấp, chấn động nhìn người đàn ông vẫn ra vẻ bình thường bên cạnh, “Không, không làm phiền anh.” Đối phương đảo mắt một cái, cậu ý thức được nói vậy có lẽ khiến anh không vui, nên vội sửa miệng: “Thời gian của anh quá quý giá, thượng tá.”

“Thời gian của tôi do tôi tự chi phối.” Ian chú ý dưới môi Đường Vũ hơi sáng, mắt tối đi, đưa ngón cái nhẹ vuốt lên.

Đường Vũ bắt giác rung mình, quái dị nhìn Ian.

“Có gì đó.”

Đối phương nói xong, mở cửa trước, ra khỏi thông đạo khẩn cấp.

Đường Vũ cũng ra theo, hai người một trước một sau, không quá mức thu hút.

Lại trở về hội trường, lòng Đường Vũ đã khác, lúc này cậu mới phát giác, bố trí ở đây đẹp đến thế. Màu sắc thì tươi mát, mỗi người cũng trở nên đáng yêu hơn.

Nhìn bóng dáng kiên nghị trước mặt, khóe môi Đường Vũ cong lên.

Sau khi vào đám đông, Ian đột nhiên bị người vây lại như ong vỡ tổ, có rất nhiều phương tiện truyền thông, bọn họ ồn ào đặt câu hỏi với Ian.

“Thượng tá Clermont, xin hỏi không gian tộc kiến rốt cuộc như thế nào!”

“Thượng tá, tình trạng lúc đó ra sao?” Rốt cuộc ngài dùng cách nào dẫn mọi người lao ra ngoài được!”

“Thượng tá, ngài cho rằng sau khi mở được màn che thần bí của tộc kiến, sau này khi đụng phải chúng ta có nắm được phần thắng không?”

“Nghe nói lúc được đưa ra, trong tay ngài đang nắm một người, xin hỏi có thể tiết lộ người đó là ai không? Và tại sao ngài lại tóm đối phương không buông tay trong tình huống nguy hiểm như thế?”

Thấy Ian Clermont bị bao vây chặt kín, tình huống của hành tinh Uni lập tức lên tiếng, mời Ian lên bục, để những truyền thông muốn đặt câu hỏi phải làm theo quy củ, chờ Ian trả lời từng người.

Ánh mắt Đường Vũ dính lên người anh không kéo ra được, cậu bị Malak hừ cho một tiếng mới tỉnh lại.

“Sao vậy?” Đường Vũ hỏi.

“Lại hòa rồi?” Mắt Malak rất độc.

Đường Vũ quần bách không biết nên nói gì mới tốt.

“Vừa rồi cứ như sắp chết, bây giờ lại như có thể nở hoa.”

Malak nói chuyện cũng chẳng uyển chuyển hơn Phùng Dương đến đâu, quả nhiên không phải người cùng một nhà không vào cùng một cửa, Đường Vũ bắt đắc dĩ nghĩ.

“Hòa thì tốt rồi.”

Về mặt luôn cứng nhắc của Malak không có gì thay đổi, lại khiến Đường Vũ ảm áp, những người bạn này ai cũng thật sự quan tâm cậu.

“Tiểu Mak, nể tình cậu quan tâm tôi như thế, tôi sẽ cho cậu một chủ ý.”

Sắc mặt Malak trầm xuống, “Ai quan tâm cậu!... Chủ ý gì?”

“Chủ ý giúp cậu làm sao theo đuổi Phùng Dương.”

88. Chương 88: Nghiệm Thu Thành Quả

Nếu Malak cứ luôn khẫu thị tâm phi như thế, đụng phải một tên kiêu ngạo như Phùng Dương, hai người không biết phải làm đến khi nào mới có thể bên nhau.

55171375gisghu82640[=5563`13@ Light @[extract_itex]hfl5516){4{‘&’,.*[89:

Đường Vũ không biết tại sao lúc ở không gian tộc kiến, sau khi gặp Phùng Dương, Malak lại thẳng thắn kéo tay đối phương, mỉm cười bình thường.

Chỉ có thể quy kết do được chết rồi phục sinh, cộng thêm thế giới đẹp như tiên cảnh đã tẩy rửa cõi lòng hắc, khiến hắc nghĩ thông.

Nhưng hiện thực làm gì có chỗ nào đẹp như thế, mà sau khi ra khỏi “điểm truyền tống” rồi gặp nhân dân liên bang, loại cảm giác thoát khỏi cõi chết đó không còn mãnh liệt nữa, cho nên Malak lại trở về là Malak lúc trước.

“Cậu biết không, thật ra rất dễ theo đuổi Phùng Dương.” Đường Vũ đã bị Phùng Dương niệm qua rất nhiều lần cuối cùng cũng tìm được cơ hội “báo thù”, “Chỉ cần cậu tỏ vẻ bình thường chút, kéo tay cậu ấy không buông, nói những lời tâm tình ngọt nị, tuyệt đối thành công.”

“Đây là tâm đắc theo đuổi của cậu sao?”

“...” Đường Vũ nghĩ, nếu Malak còn nói chuyện như thế, cậu sẽ không giúp đỡ nữa!

Tuy không biết sao Đường Vũ biết mình thích Phùng Dương, nhưng lực chú ý của Malak hiển nhiên không nằm trên vấn đề chẳng quan trọng này, hắc bắt đầu trầm tư, cách của Đường Vũ có hữu dụng không.

“Tôi từng hôn cậu ấy cũng vô dụng, nắm tay thì hữu dụng sao?” Malak trở thành học sinh hiếu học.

Đường Vũ nhớ lại lúc cuồng hoan tận thế ở không gian con, Malak hôn Phùng Dương một cái, trong đầu đột nhiên xuất hiện vài cảnh tượng vừa xảy ra, Đường Vũ cảm thấy mặt mình nóng lên, lập tức ho một tiếng che giấu và lắc đầu, “Khụ, hôn nhẹ một cái không tính.”

“Ai bảo với cậu chỉ nhẹ một chút?” Sắc mặt Malak đỏ lên đáng ngờ.

Đường Vũ kinh ngạc, lẽ nào lúc cậu không biết, Malak đã từng chủ động như thế?

Nhìn vẻ mặt Đường Vũ, cho rằng đối phương đang tưởng tượng cảnh hắc cùng Phùng Dương, Malak phun ra hai chữ: “Bẩn thỉu.”

Đường Vũ đơ toàn tập, cậu đâu có nghĩ cái gì đâu chứ!

Tuy là bạn tốt của hai người, Đường Vũ rất hiếu kỳ cả hai “không chỉ hôn nhẹ một chút” thì rốt cuộc đã đến đâu, nhưng nếu đã nói sẽ giúp Malak, thì phải giúp đến cùng.

Đường Vũ bảo đảm với Malak, sẽ nói bóng gió thăm dò suy nghĩ trong lòng Phùng Dương, đến lúc đó sẽ liên lạc.

Malak nhìn như thỏa mãn gật đầu.

Ở chỗ khác, Ian vẫn có nhần nại trả lời từng vấn đề, đương nhiên, tất cả bí mật anh đều kín miệng không nói.

“Chuyện của tộc kiến không phải chuyện bình thường của tinh hệ, làm sao đối kháng cũng cần phải đặt ra kế hoạch và dự án ứng cứu hoàn thiện hơn cho ngày sau, chi tiết cụ thể không tiện tiết lộ, nếu các vị thật sự có một trái tim biết lo nghĩ, không bằng chú ý chút đến chiến dịch gần đây với Rice.

Vài ba vâu đã dời đề tài lên mâu thuẫn chủ yếu trước mắt, Ian lại nói: “Tôi sắp phải đến hành tinh Derek, chiến đấu với Rice.”

Ngữ khí của Ian trước giờ luôn bình tĩnh, chưa từng dùng ngữ khí lay động nhân tâm, nhưng ánh mắt của anh cùng khí thế mơ hồ phát ra lại khiến mỗi người tại đây dấy lên đấu chí hùng hực.

Cùng lúc này tại Derek, trước màn hình lớn chiếu trực tiếp các nhà truyền thông phỏng vấn, có hai người đang sẵn sàng hành động, giống như hai con báo bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên cho đối phương một kích chí mạng, chính là Noah và Ken.

Tay phải của Noah và tay trái của Ken bị còng với nhau, đang trợn mắt nhìn nhau.

“Ngay bây giờ, lập tức anh phải nói với người đàn ông đó, bảo anh ta không được qua đây! Anh muốn tiếp tục thủ ở đây!”

“Cậu cho rằng tôi là nguyên thủ quốc gia sao? Hay giống như cậu có hai người cha một tay che trời?” Khóe miệng Noah lệch đi, khiêu khích, “Tôi nói không cho cậu ta tới thì cậu ta không tới? Tôi chỉ là một thiếu tướng nho nhỏ mà thôi.”

Giọng Ken âm trầm mà lạnh lẽo: “Làm theo tôi nói, nếu không tôi sẽ khiến cho toàn liên bang của anh biết thiếu tướng Noah của họ có đáng về gì trên giường!”

“Lại nữa.” Noah khì mũi khinh thường, “Loại mảnh trẻ con này còn chưa chơi đủ sao?”

“Tôi không phải là trẻ con!” Ken vì chứng minh gì đó, lật người đè lên Noah, dùng hạ thân đụng hấn để ám thị, “Tôi nói ra được thì sẽ làm được, đến lúc đó đáng về trên giường của anh sẽ bị truyền khắp liên bang, anh nhất định sẽ hối hận.”

“Ờ.” Noah thở dài, “Những thằng nhóc như cậu chính là quá xem trọng chuyện đó.” Noah nhú mày, “Tôi ở trên giường vẫn rất có mị lực đúng không, cậu cứ truyền ra đi, đến lúc đó người theo đuổi tôi sẽ càng nhiều.”

80!|8352rqlg80co4837dz+?@ Huyetphong143 @gnbsnq/%gs)~90653,[45

Ken tức méo mũi, túm Noah quát lớn: “Không ngờ anh lại *** đáng như thế! Anh cho tôi___”

“Nè, chú ý phong độ.”

Noah đã nghiên cứu rõ tính cách của Ken, giả vờ ngồi ngời phong độ trước mặt người khác, nghe nói rất được lòng nam nữ già trẻ của Rice, kết quả căn bản chính là một thằng nhóc tư tưởng chưa thành thực, luôn mong được chú ý nhiều hơn.

Trước kia hấn quả thật còn sợ trong tay Ken có giữ video của mình, nhưng sau đó hấn đã thử thăm dò, phát hiện đối phương căn bản không tính công bố, không biết là không dám, không có, hay có lo nghĩ gì khác.

Vậy thì hấn còn sợ cái gì.

Hôm nay sau khi Ken đến lại động tay động chân với hấn, hấn liền còng người lại, nhưng lần này đối phương đã có mất hơn, trở tay còng luôn tay hấn vào.

Noah nhìn tay hai người bị còng với nhau, bắt đắc dĩ than thở, sâu trong mắt lại lộ ra tự tin nắm chắc phần thắng.

Cũng không biết hấn sao lại chọc phải tên này, đúng là y như một miếng cao, lột cũng không lột được, hôm nay hấn nhất định phải giải quyết mối họa này.

“Rốt cuộc hôm nay cậu đến làm gì?” Noah cũng không thèm quan tâm đối phương, đặt mông ngồi bên giường, tay phải vì còng với đối phương mà bị kéo lên trên.

Ken cũng ngồi xuống theo, hình như cảm xúc đã bình phục lại, nói: “Tôi đến thăm dò tình hình.”

“Bớt nhảm đi, tình báo của các cậu không phải rất lợi hại sao, còn cần cậu phải lộ đầu lộ mặt à?”

Ken sững sờ một chút, đương nhiên không thể nói mình chỉ vì không khống chế được muốn đến gặp Noah, hấn hừ một tiếng nói: “Tại sao tôi phải cho anh biết chứ!”

“À, vậy thì thôi.”

Ken phát hiện thái độ của Noah dành cho mình hình như đã tốt hơn, trong lòng nhảy nhót, đang định tiếp cận đối phương, sắc mặt đột nhiên thay đổi, muốn nhảy lùi ra sau.

Noah vừa rồi nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, đôi mắt đen trầm đối lập rõ ràng với mái tóc trắng khoá chặt lên người hấn, cũng lật người theo, hai chân như cây kéo muốn trói quặt Ken.

“Noah, anh tưởng anh có thể bắt được tôi sao?!” Ken tuy mỉm cười, nhưng không che giấu được sự bạo ngược dưới nụ cười.

“Lần này còn có thể chạy được sao?” Noah nói cực kỳ nhẹ nhàng, tay phải kéo một cái, hai chân liên tục đảo về phía đối phương, cho dù đối phương mạnh hơn hấn, lúc này cũng không tránh kịp, thân thể xuất hiện nhược điểm.

Noah nhìn chuẩn điểm đó, cùi chỏ húc mạnh vào mặt Ken, tay vút như gió, không một chút chần chừ.

Mặt Ken xuất hiện sự tức giận, lập tức lật người né tránh, nhưng điều đáng chấn động hơn là, trong căn phòng này không biết từ lúc nào có thêm vài người.

Họng sùng lạnh lẽo đọng vào đầu hấn, Ken không động đậy giữ tư thế nửa quỳ cuối cùng, cái đuôi ngựa cột cao lệch nghiêng về một bên vai.

“Anh đặt bẫy tôi?!”

Noah buồn cười lắc đầu. “Lúc nào đến còn không phải do lão nhân gia ngài quyết định sao, sao lại bảo tôi đặt bẫy cậu.”

“Anh biết rõ hôm nay tôi nhất định sẽ đến!” Ken nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy sao?” Noah sờ cằm, “Cho dù là đúng đi, nhưng ai bảo cậu không chịu chơi trò bất ngờ chứ.”

“Branston! Anh xong rồi!”

Noah vẫn cười, nhưng không nhìn hấn nữa, mà huơ cánh tay bị còng chung với Ken, nói: “Vì đề phòng thằng nhóc này chạy mất giữa chừng, tôi sẽ cùng các cậu đưa cậu ta qua.”

Thượng tướng Franco đến Derek, Noah báo chuyện của Ken lên, đương nhiên, cái đêm hấn uống say rồi hoang đường cùng Ken phải che giấu.

Cuối cùng, thượng tướng Franco đích thân an bài, phái người đặc lực nhất bên cạnh đến giúp hấn bắt thằng nhóc này.

Trước đó Noah cũng từng nghĩ sẽ đặt bẫy bắt Ken, nhưng hấn biết chuyện sau đó sẽ vô cùng phiền phức.

Thái độ của liên bang càng lúc càng kỳ dị, chẳng rõ ràng chút nào, trước giờ chưa từng nói muốn tử chiến với Rice, đến lúc đó hấn thật sự chọc giận hai thượng tướng của Rice, vậy không phải là việc mà một thiếu tướng nhỏ bé như hấn có thể gánh chịu.

~!}^[56qmew}]bb2355}^3@ Lightrai to44 @2srvuwq?![}yg).},ct37

Chẳng qua thượng tướng Franco nói ông có kế hoạch khác, mà mệnh lệnh của cấp trên, Noah cảm thấy dễ làm hơn.

Khi nhốt Ken vào phòng giam được phòng thủ nghiêm mật nhất, ánh mắt cuối cùng đối phương nhìn hấn, khiến hấn cảm thấy khó hiểu.

Sao Ken lại dùng vẻ mặt thương tâm và oán hận nhìn hấn chứ?

Oán hận hấn có thể lý giải, bị kẻ địch bắt mà, ai không oán hận chứ.

Nhưng, thương tâm cái gì chứ?

Lẽ nào cho rằng mình sẽ thả hấn sao chứ?

Đùa cái gì đây, bắt được Ken sẽ lập công lớn đó.

Noah mở còng trong ánh mắt đó của Ken, đứng lên, vỗ đồng phục, giống như bình thường, nhẹ nhàng nói: “Bạn nhỏ, phối hợp chút, nếu không thì cắt tóc của cậu đó.” Nói xong, hấn còn cười.

Cho rằng đối phương sẽ thẹn quá hóa giận gào lên với hấn, không ngờ người đó chẳng nói gì, chỉ héch đầu đi không nhìn hấn nữa.

Noah nhún vai, nhanh chóng rời khỏi phòng giam.

Tiệc chúc mừng đến nửa đêm mới kết thúc, các phương tiện truyền thông ra đi khi chưa tận hứng, sau đó cho đến khi họ bắt đầu chỉnh lý nội dung lời của Ian, mới chợt phát hiện, bọn họ không đào được nội dung có ý nghĩa nào trong đó, ngược lại bị thượng tá kích cho nhiệt huyết sôi sục, cả đám hô to thất sách.

Sáng hôm sau Đường Vũ gọi Ian đến nghiệm thu thành quả nghiên cứu của mình.

Tại sân huấn luyện, Đường Vũ thấp thỏm chờ đợi, từ hôm qua sau khi tạm biệt thượng tá, hai người chưa liên lạc nữa, không biết khi gặp lại liệu có tẻ ngắt không.

Phùng Dương húc chỏ vào cậu, “Đứng giống quân nhân quá, thả lỏng chút đi, không mệt hả.”

Đường Vũ liếc mắt nhìn Phùng Dương, “Đứng như lưu manh để nghênh đón thượng tá? Cậu có anh cậu bao che chứ tôi còn chưa sống đủ.”

“Đẹp đi, tới đây không phải để bao che cậu sao, vui đến nỗi không khép được miệng, thật là.”

Đường Vũ đang định nhéo Phùng Dương, khóe mắt chợt thấy một mạt màu lục đang lại gần, lập tức thẳng người dậy.

Bước chân đối phương đều đặn mạnh mẽ, mang theo khí chất được huấn luyện nề nếp mà Đường Vũ tự thẹn thua kém, nhanh chóng đến trước mặt họ.

Đường Vũ không phí lời, trực tiếp trượt tới màn hình thao tác, chỉ chiếc cơ giáp số một trên máy cạnh đó, “Thượng tá, chính là cái này.”

Ian nhìn cậu một cái, nhẹ gật đầu.

“Có cần gọi thiếu tá Elijah đến không? Dù sao anh ta cũng đang ở đây, vả lại anh...”

“Cậu tới.”

Đường Vũ há miệng, sau đó ngậm lại, thông minh không phản bác Ian bất cứ chuyện gì.

Phải biết, đây là lần đầu tiên thượng tá dung hợp với dịch cảm ứng mới và loại cơ giáp này, trong quá trình đó sẽ để lộ rất nhiều bí mật của người điều khiển.

Chẳng hạn giá trị tinh thần lực thật sự, mức độ đồng bộ gần đây...

Bình thường đương nhiên sẽ do trình tự viên chuyên thuộc đến phụ trách, trong đó còn bao gồm những nội dung điều lệ bảo mật.

Hiển nhiên, Ian là không để ý, hay có dự tính khác.

Anh bước vào phòng thay đồ bên cạnh, nhanh chóng thay trang phục thao tác, lên cơ giáp.

Sau khi thượng tá vào khoang điều khiển cơ giáp, Đường Vũ đã bắt đầu căng thẳng nhìn những hàng số liệu lướt qua trên màn hình.

Khi cậu chú ý thấy một con số lóe tia sáng xanh, cậu trợn to mắt không dám tin.

Phùng Dương hiểu kỳ thò đầu qua, muốn xem cái gì làm Đường Vũ giật mình như thế.

Đường Vũ lập tức lùi hai bước, tỏ vẻ muốn bảo vệ số liệu.

Phùng Dương “xì” một tiếng, nhưng cũng không giận, đại khái đó là số liệu phải bảo mật, nghĩ thôi cũng biết nhất định là trị số gì đó của Ian lại tăng cao rồi, mới khiến Đường Vũ chấn động như vậy.

Đường Vũ quả thật kinh ngạc muốn chết.

Nếu cậu không nhìn lầm, tinh thần lực của thượng tá là... 910 đơn vị! Hơn nữa mức độ dung hợp với loại cơ giáp bình thường nhất này cũng sắp vọt lên đến 80%, nếu ở trong cơ giáp Sisyphus được làm riêng cho anh, mức đồng bộ nhất định sẽ còn tăng cao!

Cái này nói rõ, năng lực hành động của thượng tá khi điều khiển cơ giáp có thể tiếp cận đồng bộ hơn, sẽ linh hoạt như bản thân mình!

Các số liệu trên màn hình thao tác đang nhanh chóng biến hóa, dần dần từng cái đều tỏa ra màu lục làm người thoải mái, nói rõ toàn bộ tính thích ứng đều tốt đẹp.

Quả thật Đường Vũ không dám tin người đàn ông này có thể dung hợp hoàn mỹ với cơ giáp như vậy.

63oj~#[[mv?}dh‘=,~rz94@ huyetphong @575658momp619191ze/^dn}?.~(:

Tính ra thì cậu cũng từng làm trình tự viên cho không ít người, số liệu tốt nhất là Malak, nhưng nếu so với thượng tá, Malak chỉ như một đứa bé vừa học được cách đi, so sánh với thượng tá đã có thể chạy, hoàn toàn không đủ nhìn.

Đường Vũ không chế trái tim cuồng loạn, không ngừng điều chỉnh trình tự phối hợp cho thượng tá và dịch cảm ứng mới.

Vì đặc biệt làm cho thượng tá, cho nên không cần phải nghiên cứu những trình tự thông dụng của dịch cảm ứng bình thường.

Qua thêm vài phút nữa, Đường Vũ mới hành động chậm lại, thở ra một cái, nói: “Thượng tá, có thể rồi, anh thử vào trạng thái chiến đấu xem sao.”

Sau đó, cậu nghe được một âm thanh truyền ra từ cơ giáp: “Malak, cậu tới.”

Thanh niên tóc đỏ bị điểm danh rõ ràng ngăn người, sau đó tựa hồ vô cùng kích động, vẻ mặt một chốc âm trầm một chốc hưng phấn, có thể hình dung là vận vẹo.

“Phùng Dương, làm trình tự viên của tôi.” Nói xong, Malak bước vào cơ giáp số hai.

Đường Vũ từng hợp tác với Malak, biết Malak cũng rất lợi hại, lúc này kích động chờ đợi xem Malak có thể chống đỡ trước mặt thượng tá bao lâu.

Chắc sẽ bị ngược thôi.

Chỗ rất sâu rất sâu trong lòng Đường Vũ, hiện lên suy nghĩ đó.

Chương

89. Chương 89: Lily Gây Rối

Đường Vũ vẫn đánh giá thấp lực chiến đấu của thượng tá.

Đặc biệt là thượng tá có các trị số lại được tăng lên.

Chẳng qua vẫn có thể nhìn ra từ động tác đối phương, thượng tá đã tận lực không khiến Malak thua quá thê thảm.

Sau khi hai chiếc cơ giáp rời khỏi bộ khởi động, hai bên đều yên tĩnh một lúc, sau đó lập tức va chạm nhau.

Vì Malak cũng học theo phong cách dã man của Ian, hai người đánh nhau rất thẳng.

Không có kỹ xảo hoa lệ, không có bất cứ động tác dư thừa nào.

Mỗi chiêu đều trực tiếp nhắm vào chỗ khiến đối phương từ bỏ kháng cự.

Malak cũng tuân theo tông chỉ này, chẳng qua động tác của hắn chậm hơn đối thủ quá nhiều.

Tất cả động tác của đối phương đều có thể đi trước hắn, nhìn như tùy ý lại thô bạo, nhưng lộ ra thao tác tỉ mỉ hoàn thiện nhất.

Năng lượng không có chút lãng phí nào, đồng thời cũng có thể bảo đảm dùng thời gian ngắn nhất để đánh bại đối phương.

Malak có thể cảm giác tuy thượng tá đã xuất toàn lực, nhưng chưa mang theo khí thế chấn nhiếp người khác lúc đối địch, cho nên hắn vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ nửa phút.

Nửa phút vừa qua, cơ giáp của hắn đã báo động.

Hắn nghe Phùng Dương kêu lên: “Kiên trì, lập tức tốt thôi!” Nhưng trước khi trình tự được sửa xong, hắn cảm thấy ***g ngực chấn động, cúi đầu, mới thấy chỗ đặt hộp năng lượng trước ngực bị đào một lỗ lớn, miếng năng lượng bị đào ra không chút lưu tình.

Cái này khác với cơ giáp được chuẩn bị ở quân khu và lên chiến trường, miếng năng lượng chưa được bố trí kín kẽ, vì để hàng ngày sau khi huấn luyện có thể nhanh chóng tiến hành bổ sung năng lượng.

Malak nghĩ không thông, loại cơ giáp họ sử dụng là kiểu cũ, hơn nữa tứ chi cơ giáp đều không sắc bén, không trang bị điều kiện giành lấy năng lượng khiến đối thủ mất đi năng lực hành động, cho nên ban đầu hắn không cho rằng thượng tá có thể trực tiếp đối chiến với mình như vậy, hắn nghĩ dù có thể nào cũng chống đỡ được một phút, nhưng không ngờ...

qg%.=\${(%*fr[+no\$:]}8353|)@ Huyét Phong @at68ageu363972&.90^+lvupcp92

Tựa hồ phát hiện nghi vấn của Malak, sau khi dừng cơ giáp, người đàn ông nhảy khỏi cơ giáp mở miệng nói: “Tốc độ đủ nhanh, gió cũng có thể trở thành vũ khí của cậu.” Ngữ điệu không nhấp nhô gì, cũng không thờ ơ, giống như vừa rồi chỉ tùy tiện đi vài bước mà thôi.

Malak thoáng sửng sốt, sau đó xấu hổ: “Cảm ơn chỉ điểm, thượng tá Clermont.”

Đợi Ian vào phòng thay đồ rồi, Malak mới kích động lắm bầm: “Tốt quá, lại học được thêm một câu ngôn luận của thượng tá.”

Đường Vũ thảo luận vài câu với Phùng Dương, sau đó, Phùng Dương và Malak rất có mặt sớm rời khỏi sân huấn luyện, đợi lúc Ian bước ra, chỉ thấy người đó ngồi nghiêm trên ghế đợi mình.

Đường Vũ thấy thượng tá bước ra, liền lại đón.

“Vừa rồi giá trị dao động của anh cao nhất là 220, dịch cảm ứng không có phản ứng bài xích nào.” Khi Đường Vũ nói câu này, khóe môi bất giác cong lên, sau đó mang theo chút đắc ý nhìn anh.

Không ngờ anh đang nhìn chăm chăm mình, Đường Vũ liền thu khóe môi lại, giữ vẻ nghiêm túc.

Sau đó cậu thấy ánh mắt anh dịu dàng, nhẹ mang theo bao dung vỗ đầu cậu.

Đường Vũ lại cho Ian xem tất cả số liệu xuất hiện trong cuộc chiến vừa rồi.

Ian nhìn những số liệu mới của mình, nhú mào.

Đường Vũ tận tâm đương nhiên phát hiện, vội hỏi: “Có gì không đúng sao?”

Ian rũ mắt, suy nghĩ gì đó, sau mới mở miệng: “Lần này tất cả người điều khiển còn sống, tinh thần lực đều được nâng cao một mức nhất định.”

Đường Vũ gật đầu, “Ừm, tôi nghe nói rồi.” Cho nên tinh thần lực của thượng tá nâng cao, cậu chỉ kinh ngạc bởi con số dọa người, lẽ nào người khác cũng tăng khoa trương như vậy? Là cái gì, khiến tinh thần lực nâng cao?

Nếu có thể tìm được nguyên nhân nâng cao tinh thần lực, có phải sẽ khiến chiến sĩ cơ giáp liên bang được nâng cao chiến lực lên một bậc không?

Tinh thần lực giống như chiều cao của một người, từ nhỏ đến lớn tăng trưởng đến trình độ nhất định xong, bình thường sẽ không tăng lên nữa, đương nhiên có tình huống tiếp tục trưởng thành, nhưng đó là số ít, hơn nữa tăng trưởng không nhiều.

Cũng chưa từng nghe nói chiều cao của ai sau khi trưởng thành còn có thể tăng một phát từ một mét sáu lên một mét chín.

Ian đã tự có quyết đoán gì đấy, lực chú ý không đặt trên đề tài này nữa.

Đường Vũ nhân cơ hội hỏi luôn nghi vấn của mình: “Thượng tá, tại sao không để thiếu tá Elijah tới chứ?”

Dù sao cũng là trình tự viên chuyên thuộc, nếu bữa nào thiếu tá Elijah biết cậu đã dung hợp lần đầu cho thượng tá, nhất định sẽ hiểu lầm cậu vượt quá bốn phận.

Đúng là cậu muốn làm trình tự viên của thượng tá, nhưng là sau khi cậu có đủ năng lực, bây giờ cậu còn chưa tốt nghiệp.

“Cậu ta đang tiếp nhận trị liệu, trong thời gian ngắn không thể làm trình tự viên.” Ian đưa ra lý do.

“Trị liệu? Anh ta bị sao vậy?” Mấy ngày trước có gặp, trừ tâm trạng không tốt lắm, hình như thân thể đâu có gì bất thường.

Mà tâm trạng, Đường Vũ nhìn người đàn ông trước mặt, tâm trạng của thiếu tá Elijah cũng là vì thượng tá.

“Mức độ sử dụng não vượt quá 55%, sử dụng quá mức sẽ khiến khu vực não bất thường.” Ian nói xong, nhìn Đường Vũ thật sâu, “Tôi không biết liệu cậu có vấn đề không, trong thời gian sắp tới, tôi sẽ sắp xếp kiểm tra riêng cho cậu.”

Khu vực não bất thường?

Đường Vũ nghĩ đến lúc tham gia thi đấu ở hành tinh Chiêu Hòa, cậu từng xuất hiện bất thường trong thời gian ngắn, mà sau đó tỉnh lại thì thấy thượng tá.

Bây giờ nhớ lại tâm trạng thấp thỏm và căng thẳng lúc đó, vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Nhìn ra được Đường Vũ đang nghĩ gì, vẻ nghiêm túc của Ian cũng được thả lỏng bớt.

Đường Vũ chợt nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, thượng tá, tại sao anh lại hồi phục... hồi phục ký ức?” Nhớ lại trong đoạn ký ức đó của thượng tá, mình đã làm gì, Đường Vũ không khỏi cảm thấy khó xử.

“Nguyên nhân cụ thể tôi không thể khẳng định, nhưng có liên quan đến trị liệu tinh thần lực.”

Trị liệu tinh thần lực là giúp người điều khiển chỉnh lại tinh thần lực, xóa bỏ toàn bộ nhân tố khiến tinh thần lực bạo động, mà một phần nguyên nhân không gian đó hoàn nguyên chắc có liên quan đến tinh thần lực, cho nên chú ý ngập phải ruồi, ngược lại giúp anh hồi phục ký ức.

Đường Vũ như hiểu như không gật đầu, nhớ Phùng Dương từng nói, vì nói chuyện với Elijah, coi như được tư vấn tâm lý, cho nên nhớ ra chút chuyện ở không gian kia, xem ra nguyên nhân quả nhiên nằm ở đây.

Đường Vũ bỗng nghĩ đến lời bảo đảm mình dành cho Malak.

Nếu Phùng Dương cũng có thể hồi phục hoàn toàn, hoặc một phần ký ức trong không gian tộc kiến...

Đầu hiện lên vẻ mặt vừa nóng nảy vừa kinh hoảng của Phùng Dương khi hai người kéo tay trong thời gian đó.

A, có lẽ bọn họ còn từng tiếp xúc “sâu sắc” hơn nữa, nếu Phùng Dương nhớ lại, vẻ mặt nhất định rất đặc sắc...

=74uv26wl4413738%)zvdz++|@ Lightraito @'&86rt{:odcp78bw=&.(,|34th57

Có cần nghĩ cách giúp cậu ta hồi phục ký ức đó không?

Đường Vũ tỉnh khỏi trầm tư, phát hiện thượng tá đang nhìn mình nhú mày.

Đường Vũ bị nhìn đến căng thẳng, cậu lại làm chuyện gì ngu ngốc sao?

“Muốn hồi phục ký ức của ai?” Đối phương mở miệng hỏi.

Đường Vũ há miệng, lẽ nào vừa rồi cậu không cẩn thận lỡ miệng cái gì sao??

Nhưng đối với cậu, cho dù thượng tá nghe được lời lầm bầm của mình, cũng chẳng hứng thú biết, sao bỗng hỏi như vậy?

Cậu lại không cách nào nói dối người này, cũng đã từng thề sẽ không che giấu điều gì nữa.

Vì vậy cậu đành nói hết chuyện mình vừa nghĩ, bất kể đối phương có cảm thấy cậu rảnh đến phát chán không...

Sau khi cậu nói xong, thượng tá lại trở về dáng vẻ trước đó, giọng nói chẳng nhấp nhô gì, nhưng cũng có thể nghe ra được chút chút bất mãn trong đó.

“Bây giờ, đi lập kế hoạch huấn luyện trọn vẹn.” Thấy Đường Vũ kinh ngạc nhìn anh, Ian bổ sung, “Tôi còn việc bận, sẽ phái người đến giúp cậu huấn luyện, sau khi kết thúc mang tất cả số liệu huấn luyện cùng chỉ tiêu thân thể cậu tới tìm tôi.”

Đường Vũ trầm nghĩ, bảo là đến “giúp” cậu, căn bản là đến giám sát cậu đi, vả lại số liệu... số liệu huấn luyện của cậu chẳng cái nào đạt yêu cầu, làm sao mà lấy ra cho được chứ!

Đường Vũ sầu khổ dường như đã làm vui lòng ai đó.

Ian lại nâng tay phủ lên mái tóc đen mềm của Đường Vũ, nhẹ vuốt nó, giọng nói mang theo độ ấm làm người ta thoải mái, “Cậu lại muốn chống lại tôi sao?”

Một khi bị Ian cường điệu, Đường Vũ sẽ tê người, cậu trầm nghĩ, sao mình có thể chống lại thượng tá, không nói đến chuyện có dám hay không, mà đối phương chỉ là muốn tốt cho cậu.

“Nhưng, việc nguyên cứu của tôi còn một vài thứ chưa hoàn thành.” Đường Vũ vẫn giãy dụa.

“Thân thể cậu quan trọng hơn.”

Đường Vũ đã từng lĩnh giáo qua bản lĩnh dùng vẻ mặt nghiêm túc nói ra lời làm người ta mặt đỏ tim đập của người đàn ông này tại không gian tộc kiến, giờ đây cũng chỉ có thể đỏ mặt không tiền đồ, ngẩn ngơ gật đầu.

“Cậu vẫn chưa học được cách làm người yêu của tôi.” Đường Vũ không nói chuyện, đối phương lại được một tác lần một thước.

Đường Vũ nghe xong hoàn toàn không biết phải làm gì nữa, cảm thấy tay chân đều dư thừa, không biết phải đặt như thế nào, lòng trầm nghĩ quả thật cần phải thích ứng một chút, thành thật nói: “Tôi sẽ làm quen từ từ.”

Không phải chỉ là lý giải cho đúng những lời tựa như có ý khác thật chất vô cùng thẳng thắn của thượng tá thôi sao!

Cảm nhận xúc cảm thoải mái làm người ta quyến luyến dưới tay, Ian hơi luyến tiếc thu tay lại, nhẹ chỉnh lý vạt áo, xoay người cất bước định đi.

Tiếp xúc giữa hai người, đối với người khác chỉ là tiếp xúc trong công việc không thể bình thường hơn được.

Còn chủ động hôn đối phương, Đường Vũ cảm thấy để làm vài lần rồi mới được, tạm thời bây giờ cậu không có đủ dũng khí.

Nhìn đối phương đi không chút lưu luyến, trong lòng Đường Vũ có chút quái dị.

Yêu đương cùng người đàn ông này, rốt cuộc sẽ ra sao đây?

Đại khái sau này sẽ là dạng tình cảm thỉnh thoảng ấm áp một chút, nhưng lại rất bình đạm khiến làm người ta sinh cảm giác ỷ lại.

Đường Vũ thở dài, thấy Ian nói vài câu với người trước cửa, rồi có một quân nhân khá trẻ tuổi chạy vào, đứng hơi xa chút, nhìn về trung tâm sân huấn luyện.

Đường Vũ gồng mình bắt đầu huấn luyện.

Nếu Ian đã muốn được xem số liệu huấn luyện của cậu, quá thảm cậu không dám lấy ra, vậy chỉ có thể liều mạng giả để cho cái nào cũng đạt tiêu chuẩn, không dám lười biếng chút nào, có vài cái thậm chí đạt tiêu chuẩn thôi cũng không được, phải lấy được thành tích ưu tú.

Vội vã ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một lát, Đường Vũ lại đi huấn luyện.

Dù sao cũng từng xem trọng việc rèn luyện thân thể này, hiện tại lặp lại đã không còn thống khổ như trong tưởng tượng.

Khi Đường Vũ cầm số liệu huấn luyện cậu cảm thấy miễn cưỡng qua ải đến tìm Ian, thì thấy Elijah vừa ra khỏi phòng Ian.

Thiếu tá tóc dài màu trắng thấy cậu, mỉm cười dịu dàng, nói: “Chúc mừng cậu, học viên bổ khuyết.”

Đường Vũ đẩy mơ hồ vào phòng Ian, còn không kịp quay đầu nhìn cửa.

Ian đang ngồi trước bàn làm việc, liên lạc với ai đó.

Rất nhanh, Đường Vũ đã biết là ai.

ia}/~!/?|306328|^6788so@ huyetphong @‘,4856#ca57ekar2(\$41ifbw

“Ian! Em bắt kể, vài ngày nữa chính là sinh nhật của em, anh không đến tham gia em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!”

Giọng Lily truyền đến từ màn hình trước mặt Ian.

Đường Vũ thoáng hoảng hốt, đã một thời gian rồi cậu không liên lạc với Lily, trước đó Lily đến căn cứ quân sự thực tập, nói vì bảo mật căn cứ không cho phép tự tiện liên lạc với bên ngoài, hai người rất ít liên lạc.

Sau lại phát sinh chuyện tộc kiến, tính theo thời gian bên ngoài, hai người đã hơn nửa năm không liên lạc.

“Sắp tới anh phải đến Derek, xin lỗi Lily, anh sẽ chúc phúc em trên mạng.” Trong giọng nói của Ian mang theo nồng đậm nuông chiều, làm Đường Vũ bất giác hồi tưởng lúc thượng tá nói chuyện với mình là như thế nào.

“Không được, Ian...” Đường như biết dùng cứng không được, Lily sử dụng mảnh khoe mềm mỏng nài nỉ, “Anh, anh không thích em nữa sao, em là đứa em gái thân yêu nhất thân yêu nhất của anh mà, sinh nhật em gái, sao anh có thể không dự chứ, các bạn của em đều muốn được gặp anh mà.”

Đường Vũ nghĩ, không phải dục độ chiếm của Lily rất mạnh sao? Sao lại tốt bụng tạo cơ hội cho các bạn mình gặp anh trai? Đại khái chỉ là mượn cơ.

Đường Vũ thấy Ian thả dài bất đắc dĩ, ngay lúc cậu cho rằng thượng tá chuẩn bị thỏa hiệp, ánh mắt đối phương dừng trên người cậu.

“Qua đây.”

Có một dự cảm không hay lắm, nhưng Đường Vũ vẫn nghe lời bước qua, đứng cạnh bàn.

Lúc này bảo cậu qua, bất kể nói gì, chắc chắn sẽ khiến hòng pháo của Lily quét đến.

Đường Vũ đã chuẩn bị tiếp chiêu rồi.

“Ừa? Trong phòng anh còn người sao? Là anh Elijah?” Đường Vũ nghe giọng nói thanh thúy của Lily như ở sát bên tai.

“Không phải.”

Giọng Ian cũng rất gần, sau đó, Đường Vũ liền cảm thấy mình bị kéo sang, không cẩn thận ngã ngồi lên đùi đối phương.

Đường Vũ giật mình lo sợ, muốn đứng lên, lại bị người ta ấn xuống, ý bảo cậu đừng động.

Không kịp suy nghĩ đến tiếp xúc mờ ám này, Đường Vũ bỗng có dự cảm sắp xui xẻo đến nơi.

Tiếp theo, cậu nghe được một tiếng thét chói ló tai.

“Ai? Đường Vũ? Đường Vũ___ cậu đang làm gì? Cậu cút ra cho tôi! Tại sao cậu ngồi trên người Ian! Cậu bỏ thuốc gì cho Ian hả! Lá gan cậu cũng lớn quá nhỉ! Cậu đợi đó, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu! Cậu đừng tưởng chúng ta từng là bạn thì tôi sẽ khoan dung cho cậu, cậu nằm mơ đi! Cậu xuống cho tôi!”

Sắc mặt Đường Vũ tái nhợt, cơn giận của con gái thật đáng sợ, đặc biệt là cơn giận của em gái bị nuông chiều sinh hư.

Tại cậu sắp điếc rồi.

Hơn nữa điều làm cậu thấp thỏm bất an là tại sao thượng tá muốn cậu ngồi lên đùi anh, như vậy quá phạm quy!

Cho dù biết trong phòng này chỉ có một chiếc ghế, ngồi lên đùi vừa thích hợp cho cậu xuất hiện trong màn hình để Lily thấy, nhưng như vậy cũng quá... cậu sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ đó!

Đội cổ họng Lily khàn rồi, người đàn ông làm “ghế” cho Đường Vũ mới mở miệng, giọng nói ngay bên tai cậu, ngay cả hơi thở cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, thậm chí có thể cảm giác được lông tơ trên tai bị hơi thở lay động khiến toàn thân không còn bình thường.

96hc524259*!fa4936simw98@ Huyết – Phong @eq|)rx41!tlbzzn819455)!db

Toàn thân Đường Vũ căng chặt, cậu nghĩ về mặt này mà bị Lily thấy, nhất định là ngốc muốn chết.

“Lily, anh muốn thông báo cho em một tin tốt.”

Gần như không cần đoán, cũng biết “tin tốt” của thượng tá là gì, Đường Vũ cảm thấy đầu óc mình bắt đầu thiếu dưỡng khí, hơi choáng váng.

Quả nhiên là phong cách của thượng tá, trừ tuyệt đối không bày tỏ với cậu, những chuyện khác đều là nhận định rồi sẽ lập tức làm, ngay cả nói rõ với gia đình, cũng... nhanh chóng như thế, thậm chí... không phân trường hợp... Dù sao cậu vẫn đang ngồi trên đùi anh.

Nhưng tất cả đều là do thượng tá an bài, cậu vừa không phải không nguyện ý lại càng không dám cự tuyệt.

Sau đó, cậu nghe được tin tốt nằm trong dự liệu, “Đường Vũ, là người anh thích.”

Tư thế có thể coi như đang bị ôm trong lòng thế này, còn được nói thích, toàn thân Đường Vũ đều nóng lên không kìm chế được, thậm chí có thể cảm giác được không khí se lạnh trong phòng nhẹ phớt qua người.

Cậu rất thấp thỏm, không biết nhiệt độ của mình liệu có truyền đến người đàn ông đang tiếp xúc thân mật với cậu không, thật sự là quá mất mặt.

Đường như Ian hoàn toàn không nghe được âm thanh rách màng nhĩ truyền đến từ màn hình đối diện, ngay cả giới thiệu đối tượng của mình cũng chẳng khiến ngữ điệu của anh nhấp nhô chút nào, cứ thờ ơ như đang nói “thời tiết hôm nay thật tốt”: “Bất kể em có tiếp nhận hay không, đây đã là sự thật.” Chỉ là ánh mắt thì từ từ đặt lên lỗ tai đỏ bừng của Đường Vũ, về mặt dịu dàng vô cùng.

Nửa câu cuối cùng có vẻ kích thích Lily sâu hơn, cô gái tóc xoắn đỏ lập tức hoàn hồn, miệng mở to không chút hình tượng, mắt tròn muốn lọt ra ngoài, lầm bầm: “Sự thật... sự thật... hai người đã phát sinh sự thật rồi... không...”

Đường Vũ cảm thấy, có thể Lily đã hiểu lầm gì đó, nhưng bây giờ cậu không bận tâm nổi, vả lại cũng không có chỗ cho cậu nói chuyện, cậu cảm thấy từ lúc mình ngồi lên đùi Ian, tình trạng đã hoàn toàn vượt khỏi dự liệu và phạm vi có thể khống chế của cậu.

Ian vẫn bình tĩnh nói: “Lily, em gái thân yêu của anh, bất kể thế nào, vị trí của em trong lòng anh là không thể thay thế.”

Người anh trai nhẹ nhàng khiến em gái nhà mình phát cuồng, còn nắm giữ cách thức an ủi hiệu quả nhất, chỉ dùng một câu nói đã cứu vớt được Lily sắp sụp đổ.

Lily chớp đôi mắt ngẩn lệ, không xác định hỏi: “Thật sao? Không thể thay thế?”

Ian nhẹ gạt đầu: “Đúng.”

“Vậy có phải em quan trọng hơn cậu ta!” Lily bĩu môi hỏi.

Đường Vũ cảm thấy người sau lưng khựng lại, sau đó giọng nói cất lên: “Không ai có thể thay thế em, cũng không ai có thể thay thế cậu ấy.”

Lily sững sờ, sau đó trông cô như sắp khóc, “Cậu ta có chỗ nào tốt, cũng đâu phải em không biết cậu ta, trừ tốt tính chút học tập tốt chút thì không có đặc điểm gì nữa hết! Rõ ràng anh có nhiều người theo đuổi như vậy, ai cũng tốt hơn cậu ta, lẽ nào anh lại vì chọn một người kém nhất mới đợi nhiều năm như thế! Em không tin, tại sao phải thích cậu ta!”

Đường Vũ mơ hồ cảm thấy Lily nói đúng rồi, cậu cũng cảm thấy cậu chẳng có gì tốt, nhưng lại có thể cảm giác được, thượng tá thật sự vô cùng vô cùng để ý cậu.

Hôm nay Lily đã hỏi ra, cậu cũng muốn biết tại sao.

Người sau lưng có vẻ đang suy nghĩ, sau đó nói: “Vì anh không cho phép mình bỏ qua cậu ấy.”

Đáp án này khiến hai người trong ngoài màn hình đều ngẩn ra.

90. Chương 90: Giác Mơ Quái Dị

Sau khi lần can dự tâm lý đầu tiên bị phá bỏ, Ian không chỉ lấy về một vài thiên tính bị áp chế của mình, còn nằm mơ một giấc mộng.

((‘607981!=[]qq80=)##|(:jxoa@ Light.raito44 @!&)\$9891nt54ajax^!po80{:65xu

Tựa hồ không hề quan trọng, nhưng lại khiến anh cảm thấy rất quái dị, không hiểu sao lại để tâm nhiều hơn.

Giấc mộng đó đã có từ bảy năm trước, nhưng hiện tại nhớ đến lại rất rõ ràng.

Vốn là cuối tuần đó anh sẽ tiếp nhận can dự tâm lý, mà hôm đó, lúc anh đang đợi tiếp nhận trị liệu, thì nhận được một nhiệm vụ khẩn cấp.

Sau khi nhận nhiệm vụ, anh lập tức điều khiển Sisyphus xuất kích, đó là lần duy nhất trong liên bang, trưởng quan của anh yêu cầu anh điều khiển cơ giáp tấn công kẻ địch, nói rõ đối phương là một kẻ rất đáng gờm.

Nhưng anh rất bất ngờ, đối thủ của anh rất dễ đối phó, anh chỉ mất mười lăm giây đã đánh bại đối phương, nhưng nhiệm vụ lần đó anh lại thất bại, đó là lần thất bại duy nhất của anh từ trước tới nay.

Nguyên nhân là tuy anh đã giải quyết mục tiêu, nhưng thứ mà cấp trên bảo anh lấy từ mục tiêu về đã biến mất, nếu không phải do ánh sáng vàng cực nhạt vụt qua thật nhanh, thậm chí anh còn cảm thấy căn bản không có thứ gì hết.

Thứ đó đã tự chạy mất!

Đó là lần đầu tiên anh chán nản vì nhiệm vụ, trước đó, anh luôn cho rằng anh và Sisyphus liên thủ thì không có bất cứ ai có thể đánh bại, chạy thoát được.

Hôm đó tinh thần lực của anh dao động cực cao, trị liệu vốn được định vào cuối tuần đã đổi sang ngày hôm sau.

Tối hôm đó, anh có một giấc mơ vô cùng kỳ quái.

Anh mơ thấy mình vẫn là chiến sĩ cơ giáp đệ nhất liên bang, thậm chí toàn tinh hệ này.

Mà anh có một người bạn tốt chí giao, tuy không mạnh như anh, nhưng cũng là người điều khiển cơ giáp cấp đỉnh liên bang.

Trong mơ, anh và bạn tốt đang trong một trận chiến siêu cấp tinh hệ.

Trận chiến vô cùng thảm liệt, liên hợp quân của bảy đại liên bang gần như đã rơi vào bước đường cùng.

Sau anh phát hiện bạn tốt nhất của anh bị một chiến sĩ cơ giáp dùng vũ khí hàng đầu khóa chặt, khi vũ khí đó tích lũy năng lượng, tạo ra năng lượng dao động khủng bố, đó không phải là vũ khí hàng đầu bình thường, mà sau khi đã nhắm vào mục tiêu thì có thể một kích chí mạng.

Những cảnh tượng cuối cùng trong mộng, là anh dốc sức di chuyển qua, kéo bạn tốt đi, còn bản thân anh bị mũi tên bắn ra xuyên thẳng tim.

Vũ khí đó quá mức bá đạo, xuyên qua cơ giáp đâm thẳng đến lưng cơ giáp, tác dụng kéo dài, cuối cùng kéo cả kếp hộ tâm trước và sau của cơ giáp lẫn anh ra khỏi khoang điều khiển.

Trước khi nhắm mắt lại, anh thấy người bạn tốt của mình nhảy khỏi khoang điều khiển, chạy tới chỗ anh.

Ánh mắt đối phương tuyệt vọng và không nơi trợ giúp như thế.

:]ziwwlkiwyy14zozu929[‘gb69@ Huyết Phong @[/47~&43,^vm57!+ld}[im

Sau đó anh phát hiện, nỗi sợ của mình không phải đến vì tử vong, mà vì có lẽ sẽ không còn được gặp lại bạn tốt của mình nữa.

Khi bạn tốt phát hiện sinh mạng của hai người đã sắp kết thúc, ánh mắt dần trở nên không còn tuyệt vọng nữa, mà tràn đầy nhu tình cùng khát khao.

Giấc mơ kết thúc, nghe nói tối hôm đó tinh thần lực của anh dao động đến cực điểm.

Nhưng sau khi tỉnh lại anh không còn nhớ đến giấc mơ đó nữa, sau khi trị liệu, anh cũng không còn để ý tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì khiến tinh thần lực của anh bất tri bất giác mất khống chế.

Nhưng lần này, anh lại nhớ hết tất cả.

Mà đôi mắt của bạn tốt khiến anh ghi nhớ sâu sắc nhất trong mộng, rất giống đôi mắt của Đường Vũ...

Có lẽ đây chính là duyên phận của anh và Đường Vũ.

Nhưng giấc mộng dù sao cũng chỉ là mộng, với thân phận và nghề nghiệp của Đường Vũ, tuyệt đối không thể bị phái đến tiền tuyến nguy hiểm như vậy.

Anh cũng tự tin sẽ không bất lực tách khỏi người quan trọng của mình như trong mơ.

Người anh đã nhận định, cho dù dốc hết toàn lực, cũng sẽ bảo vệ tốt.

Thấy ánh mắt kiên định của Ian, Lily có vẻ đã chấp nhận sự thật anh trai không còn chỉ thuộc về một mình cô, nhưng vẫn gào thét bảo Đường Vũ cẩn thận, nếu dám làm chuyện có lỗi với Ian, cậu sẽ chết chắc, đến lúc đó cô sẽ thu Ian về.

Đường Vũ trầm nghĩ, cậu xem thượng tá là gậy Kim Cô của cậu sao?

“Nhưng vẫn chưa nói sinh nhật của em sẽ tính sao?” Lily bỗng nhớ đến chủ đề này.

Sau đó, ánh mắt làm Đường Vũ cảm thấy dựng lông lại bắn lên người cậu, cậu nghe cô gái đối diện nói: “Vậy thì để cậu ta đến đi.” Cứ như đang ban ân gì đó.

Người đàn ông sau lưng cười một cái, vỗ vỗ an ủi học viên bổ khuyết đang bị cảm giác nguy cơ bao trùm, nói: “Anh cũng định thế, anh sẽ để Đường Vũ đưa quà của anh qua.”

Lily thở dài, cam chịu: “Vậy được rồi.” Trùng mắt nhìn Đường Vũ, nói: “Cậu vẫn đang trong thời kỳ khảo sát của tôi.”

Đường Vũ vội gạt đầu: “Tôi biết rồi, công chúa đại nhân.”

Kết thúc cuộc gọi với Lily, Ian cho Đường Vũ biết sinh nhật của Lily là cuối tháng, nhưng lúc đó anh sẽ đến Derek, bảo Đường Vũ đến hành tinh mẹ một chuyến, mang quà đi giúp anh.

Đường Vũ nghe thượng tá nói thế, trầm nghĩ đại khái hành trình của mình đối phương đã rõ như lòng bàn tay, do đó cậu không hỏi nhiều mà nhẹ nhàng đáp ứng.

Nói xong chuyện tặng quà cho Lily, Đường Vũ mới chợt nhớ ra, cậu còn ngồi trên đùi ai đó, nên hoảng loạn đứng dậy, lập tức hồi báo mục đích chính cậu đến đây tìm thượng tá, còn chuyển số liệu huấn luyện của mình cho anh.

Ian nhìn người đang đỏ bừng mặt cúi đầu không dám nhìn anh, lại nhìn số liệu thậm thiết không nỡ nhìn kia, giờ anh cũng không nhẫn tâm quá mức nghiên khắc phê bình cậu nữa.

“Không tốt lắm.”

Đường Vũ nghĩ, thượng tá biểu đạt đúng là quá uyển chuyển... đại khái trong mắt đối phương, thành tích này có thể tính là vô cùng kém.

“Huấn luyện sau này, cậu cần kiên trì không nghỉ.”

Đường Vũ vội gạt đầu.

“Có lẽ tôi nên đích thân đi giám sát cậu.” Vừa lòng thấy đối phương ngẩng phắt đầu lên, giật mình trợn to mắt nhìn anh, Ian chỉ những số liệu đó: “Cậu sẽ tiến bộ nhanh hơn.”

Đường Vũ nóng ruột không biết nên cự tuyệt anh thế nào, chỉ có thể lắc đầu như trống bỏi: “Không không, không phiền anh thượng tá, tôi có thể tự giám sát bản thân.”

Đùa à, thượng tá đích thân giám sát cậu, không nâng số liệu lên ưu tú hết quyết không thôi, vậy cậu nhất định sẽ thảm lắm.

4482sych&‘(/pr64/(‘56^#{82@ Huyetphong143 @[986235jbaj(/![ln)+!,iqto=+

Nhận được bảo đảm của Đường Vũ, Ian vỗ vai Đường Vũ đầy an ủi.

Đường Vũ nghĩ đến một chuyện khác, tuy chuyện này làm cậu khó mở miệng, nhưng vẫn nhin không được phải hỏi: “Thượng tá, tôi muốn biết, tại sao anh lại tiếp nhận trị liệu tinh thần lực.”

“Có một phần nguyên nhân dính đến cơ mật, không cách nào cho cậu biết.” Ian ngẫm nghĩ, quyết định cho Đường Vũ biết phần nguyên nhân khác, “Còn lại, chính là vì cậu.”

Không ngoài dự liệu, Đường Vũ gần như đã đoán được đáp án này.

Trong không gian tộc kiến, Đường Vũ đã hiểu người đàn ông nội tâm dịu dàng này, anh dùng cảm không sợ hãi, nhưng luôn suy nghĩ cho người khác.

“Là vì khi chúng ta ra ngoài, tôi bị bại lộ sao?” Đường Vũ nghĩ, đại khái đây là lý do chủ yếu nhất.

Mà thượng tá từng nói, lúc cậu nhận thẩm vấn, nếu vượt khỏi phạm vi cậu có thể không trả lời.

Những người khác đều tiếp nhận thẩm vấn, duy chỉ có cậu, đến bây giờ cũng chẳng có nửa người tới tìm cậu hỏi.

Nghĩ thôi cũng biết, đây là Ian ở trung gian bảo vệ cậu, mà loại bảo vệ này, có lẽ cần phải trả giá.

“Đúng.” Ian trả lời thẳng vấn đề của Đường Vũ, “Bây giờ thân phận của cậu rất đặc biệt, trong tình trạng tôi chưa cho phép, đừng liên hệ sâu hơn với người của viện nghiên cứu, tôi sắp đến Derek, trước khi chiến sự sáng sửa hơn, cậu vẫn an toàn.”

Vì liên bang cần anh đi xoay chuyển tình thế suy tàn của cuộc chiến hiện tại.

Sau khi chiến sự sáng sửa hơn thì sao?

Ian không nói, chỉ bình tĩnh nhìn Đường Vũ, nhưng lại khiến cậu cảm thấy tất cả thật yên lòng.

Nói đến đây, Ian nhớ ra gì đó, quay lại rút mấy tờ giấy trắng có vết chữ ra cho Đường Vũ xem.

Ban đầu Đường Vũ còn khó hiểu, là thứ gì mà bí mật đến mức thượng tá không dùng thiết bị điện tử chuyển cho cậu, lại phải viết ra cho cậu xem?

Chữ của thượng tá, dùng thẩm mỹ của liên bang để nhận xét, là cực kỳ đẹp, trầm ổn mạnh mẽ, chữ cũng như người.

Xem xong, Đường Vũ chỉ cảm thấy mặt nóng lên.

Đó là một vài chuyện từ nay về sau Đường Vũ phải chú ý, còn có một vài người. Có người Ian tuyệt đối tin được, người lập trường bất đồng nhưng nhân cách bảo đảm được, còn có vài kẻ địch của Ian.

Đường Vũ chợt phát hiện, thượng tá tiến vào trạng thái hình như hơi bị nhanh.

Tối qua họ mới xác định quan hệ, hôm nay đã giống như trở thành bạn lữ cả đời, tin tức quan trọng như thế cũng tiết lộ cho cậu.

Cậu tưởng hai người đầu tiên sẽ yên tĩnh yêu đương gì đó, sau mới nghĩ đến những vấn đề hiện thực.

Quả nhiên cậu quá ấu trĩ rồi sao...

Thượng tá vốn là người cực kỳ nghiêm cẩn, nghiêm túc, đại khái cho rằng đã xác định quan hệ thì cũng như bắt đầu sống chung rồi vậy.

Nếu đã thế, cậu cũng phải mau thay đổi suy nghĩ tiến vào trạng thái mới được.

Đường như đoán được Đường Vũ nghĩ gì, Ian nói rõ: “Sau này, bất kể vì bản thân cậu, hay vì tôi, có thể gặp vài chuyện đột ngột phát sinh, cậu nên biết khi tôi không thể tới kịp, cậu còn có thể tìm ai, và cần đề phòng ai.”

“Ừm.” Đường Vũ ngoan ngoãn gật đầu, “Tôi sẽ ghi nhớ.” Vẫn đang bức bách mình tiến vào trạng thái nói chuyện của “vợ chồng lâu năm”.

“Đường Vũ.” Phát hiện Đường Vũ không được tự nhiên, Ian dịu dàng nói lời cậu ra khỏi trạng thái huyền diệu đó, “Vẫn chưa quen ở chung với tôi.”

“Không phải...” Đường Vũ vội vã phủ nhận.

“Vậy cậu chứng minh thử xem?”

Đường Vũ bất chợt thông minh ra, hỏi: “Vậy, có cần tôi dọn dẹp phòng cho anh không?” Sau đó cậu thấy, người đàn ông bên cạnh cứ như vừa bị chọc cười, ánh mắt khẽ cong, đẹp trai đến mức ai cũng phần nộ.

Đường Vũ thất bại rũ vai, nói thật: “Có lẽ do quá ít tiếp xúc, tôi không biết phải làm sao mới có thể khiến anh vui vẻ hơn, cũng sợ sẽ chọc anh giận.”

“Cậu lo nghĩ quá nhiều.” Ian trông rất khoan dung: “Hơn nữa, cậu biết phải làm sao để tôi vui vẻ. Thả lỏng chút, cậu có thể làm nũng với tôi.” Giống như sợ Đường Vũ không biết hạn chế của “làm nũng” ở đâu, anh lại bổ sung: “Như Lily vậy.”

Cầm Đường Vũ muốn rớt, làm nũng như Lily?

Cái kiểu muốn lật trời đó, ổn không?! Em gái và người yêu chắc chắn không giống nhau, người yêu mà như vậy nhất định sẽ bị phiền chết!

Thượng tá chính trực như thế lại chưa từng có người yêu, chắc đã nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp.

Tuy Đường Vũ cũng chưa từng yêu ai, nhưng đã xem không ít tiểu thuyết và phim.

Cậu vừa cảnh cáo mình đừng quá xem trọng lời nói của người đàn ông đang yêu, vừa cảm thấy buồn cười và ngọt ngào.

Tuy cảnh tượng ở chung quái dị này cậu chưa từng nghĩ đến, bất kể là ở bên thượng tá, hay ở bên người yêu.

Nhưng không thể phủ nhận, vừa kỳ cục lại rất vui vẻ.

Có lẽ đây là đoạn thời gian đầu lúng túng mà những người đang yêu đều phải trải qua.

Cậu cũng muốn trầm mê trong đó.

Hai người nói thêm vài câu, đa số vẫn như Đường Vũ lải nhải một mình, Ian thỉnh thoảng sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

Vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi phòng thượng tá, Đường Vũ bay bổng trở về phòng mình, ngồi trên giường không biết bao lâu mới bất chợt hồi vị lại.

Trừ sau khi ngồi lên người thượng tá sau đó nói mấy câu tỏ rõ quan hệ, sau đó cách họ ở chung hoàn toàn giống như hai người bạn tốt đang tán gẫu!

Phải làm sao tiếp tục mối quan hệ này, đó trở thành một đề bài khác mà Đường Vũ chuẩn bị đi sâu nghiên cứu.

Sau một tuần lễ Đường Vũ cẩn rằng kiên trì huấn luyện, số liệu kiểm tra cho thấy các hạng mục thân thể của cậu cuối cùng đã hồi phục giá trị bình thường, tuy vẫn ở dưới mức tiêu chuẩn.

Mà thượng tá của cậu cũng đã lên tiền tuyến vào hai ngày trước.

Sau khi số liệu của Đường Vũ đạt tiêu chuẩn, cuối cùng cũng được cho phép rời đi, đương nhiên là bí mật, hơn nữa có binh sĩ Ian phái đến bảo vệ cậu, cùng Phùng Dương và Malak.

“Hai cậu không cần về trường sao?” Lúc Đường Vũ dọn đồ, hỏi Phùng Dương đang đợi bên cạnh.

Cứ tưởng mình sẽ đơn thân độc mã đi gặp Lily, không ngờ hai người Phùng Dương cũng muốn đi cùng.

“Về trường gì chứ, tôi đã hỏi Carlos, cậu ta nói kiểm tra cuối kỳ vừa kết thúc, về chúng tôi cũng chỉ có thể nhìn sân trường trống không.” Nói xong, Phùng Dương có chút lo lắng hỏi Đường Vũ, “Thật sự đã xong rồi? Sẽ không có người tới gây phiền toái cho cậu chứ?”

Biết Phùng Dương đang nói chuyện sau khi họ trở về liên bang cậu và thượng tá bị phát hiện không ở cùng những người khác, Đường Vũ mỉm cười đáp: “Nên đến rồi sẽ đến, tôi cũng không thể luôn trốn ở đây không ra ngoài, hơn nữa.” Nhớ đến lời thượng tá từng nói, “Tạm thời chắc không có vấn đề.”

Vì trước mắt liên bang rất cần thượng tá, cho nên người thượng tá muốn bảo vệ, tạm thời không ai dám động.

Cậu cũng nên lợi dụng khoảng thời gian an toàn này, suy nghĩ xem phải làm sao để mình càng an toàn hơn, để thượng tá được yên tâm.

Đến hành tinh mẹ, gặp Lily rồi, có lẽ sẽ phải chịu đựng, nhưng một khi được gặp bạn tốt Carlos đã lâu không thấy mặt, Đường Vũ vẫn cảm thấy mong đợi.

Trước đó vì chuyện gia đình Carlos mới không thể tham gia thi đấu, không ngờ vốn chỉ là một hành trình như đi nghỉ mát lại vì tộc kiến mà chia biệt gần nửa năm.

Hơn nữa Lunerb cũng nói trong nhà Carlos gặp chuyện, còn là “nể mặt cậu” mới giải quyết giúp, cậu muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì.

Trên đường đến hành tinh mẹ, Đường Vũ cũng được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, tất cả đương nhiên phải quy công cho người yêu vừa xác định quan hệ của cậu.

Lúc chín giờ tối, Đường Vũ đứng giờ gửi yêu cầu liên lạc qua hình, đối phương nhanh chóng kết nối.

Cậu thấy lần này thượng tá không mặc quân phục, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, nút đầu được cởi ra, cho dù không tính là đặc biệt thả lỏng, nhưng tuyệt đối tùy ý hơn những lần liên lạc khác của họ.

“Chào buổi tối, thượng tá.” Đường Vũ cười nói: “Anh còn chưa chuẩn bị nghỉ ngơi sao?”

“Đúng, còn vài việc.”

Không cần đối phương hỏi, Đường Vũ đã chủ động kể ra trong ngày làm những gì, có người nào làm cậu để ý tiếp cận cậu không, “Có một phóng viên từ xa hỏi tôi có phải là người bị anh kéo tay lúc ra khỏi không gian tộc kiến không, tôi nghi ngờ ai rời khỏi quân khu cũng từng bị anh ta quấy rầy.” Đường Vũ cười tươi hơn, “Sau đó bị người của anh đuổi đi rồi.”

Đường Vũ để ý thấy đã hết một phút, đang chuẩn bị nói gì đó rồi chúc ngủ ngon, tầm mắt luôn nhìn công văn này giờ chợt đặt lên người cậu.

“Còn cần tôi phải nói rõ với cậu, giới hạn một phút đó đã hủy bỏ, đúng không?”

Đường Vũ sững sốt một lát, sau đó nhin không được, lại mỉm cười.

Lần thứ hai đến hành tinh mẹ, tâm trạng Đường Vũ đã hoàn toàn khác.

Phùng Nghị đúng lúc không có nhiệm vụ dẫn người đến đón họ.

Phùng Dương thấy anh trai mắt liền đỏ lên, lập tức không bận tâm hình tượng nhào vào lòng anh mình.

Đợi tâm tình với anh trai xong, thanh niên tóc xoăn mới đỏ mặt rời khỏi Phùng Nghị, còn mời Đường Vũ đến nhà.

Đó là chuyện vốn đã thương lượng xong, Đường Vũ cũng không cự tuyệt.

Malak cũng được người nhà đón đi.

Carlos nghe tin bọn Đường Vũ đến hành tinh mẹ, nhanh chóng đến nhà họ Phùng thăm viếng.

Ba thằng bạn vừa gặp mặt, kích động muốn chết, Phùng Dương trước mặt người khác không nói nhiều như khi với Đường Vũ, chỉ có thể do Đường Vũ nói sơ lại những chuyện xảy ra ở không gian con, Carlos kinh sợ không thôi, cào đầu như hận không thể kéo lớp da xuống, hối hận mình không đi thi đấu, còn bỏ lỡ chuyện nguy hiểm kích thích như thế.

Từng chuyện xảy ra tại không gian con, những tình hình đặc biệt bên trong, đối với khoa tình báo của cậu, đều là báu vật quý hơn cả bảo thạch.

Nói đến đây, Đường Vũ hiểu kỳ hỏi: “Nhà cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Carlos do dự một lúc.

Đường Vũ liền nói: “Không tiện thì đừng nói, tôi chỉ hiểu kỳ thôi.”

“Ôi, là anh họ của tôi.” Carlos quyết định nói ra với bạn tốt của mình, “Anh ấy luôn ở Derek, chắc các cậu biết, lần này thượng tá Clermont chính là đến đó.” Sợ hai người không biết, Carlos còn đặc biệt lấy thượng tá ra chỉ đường.

Phùng Dương liếc Đường Vũ một cái.

Đường Vũ sờ mũi, cậu vẫn chưa tiếng lộ chuyện “cụ thể” giữa mình và thượng tá cho bạn cậu, nói chuyện đó ra cần có một thời cơ không tồi, cũng đâu thể đột ngột nói “các anh em tôi và thượng tá đang yêu nhau”, như vậy sẽ dọa người.

Không thấy động tác nhỏ của hai người, Carlos tiếp tục: “Anh ấy là người điều khiển có tinh thần lực khá cao hiểm có trong gia tộc tôi, vốn là lên chiến trường, sau không biết vì sao tinh thần lực lại có vấn đề.”

Đường Vũ ngạc nhiên, trừ tinh thần lực cao đến biến thái như thượng tá, vấn đề tinh thần lực của người khác đều không lớn lắm, anh họ của Carlos bị gì?

qslnropd+=+tv[=30{!ip\$:tvwx:=89@ huyetphong @,^6713'?xm~#17qp66?!qu

Carlos nói rõ tình trạng cụ thể cho hai người.

Anh họ của cậu tên là Danny

Lúc đó chiến tranh với Rice vẫn chưa hoàn toàn bùng nổ, chỉ thỉnh thoảng đụng độ, tình trạng Derek cũng không mấy nguy cơ.

Danny có một lần lén điều khiển cơ giáp tiến vào tình vực dạo một vòng, sau đó gặp phải hiện tượng tương tự như thời không nhiễu loạn, lúc được phát hiện, hắn đang trôi nổi ngoài cơ giáp, chắc là vào thời khắc cuối cùng đã tự bắn mình ra ngoài, may mà có bùa hộ thân, được phát hiện kịp thời, mới nhặt được mạng về.

Nhưng chuyện kỳ quái cũng đến.

Hắn và cơ giáp không thể dung hợp nữa.

91. Chương 91: Tầng Tầng Xâm Nhập

Quan hệ của Carlos và Danny rất tốt, nghe được chuyện này thì luôn lo lắng, đối với chuyện này, liên bang vẫn không giải thích gì, vì thế Carlos nhân lúc được nghỉ đã lén đến Derek, muốn xem thử “thời không nhiễu loạn” đó là gì.

“Cậu thấy chưa?” Đường Vũ bị gọi lòng hiểu kỳ.

“Chiến hữu của anh họ tôi chấp nhận nguy cơ bị trừng phạt, dẫn tôi đến khu đó xem thử, tôi thấy một thứ giống như lốc xoáy.” Mặt Carlos đầy mê mang: “Tôi chưa từng gặp hiện tượng đó.”

“Lố đen?” Đường Vũ hỏi.

Carlos chần chừ lắc đầu, “Không giống, nếu không sao Danny có thể sống sót ra được?”

“Vậy đó là gì chứ...” Đường Vũ cũng đang suy nghĩ.

Tinh thần lực xảy ra vấn đề, rất giống những người điều khiển thoát ra từ không gian tộc kiến, nhưng mức độ tương tự lại không cao lắm, giữa hai bên có quan hệ gì không đây...

“Vậy hiện tại Danny sao rồi?”

Nói đến đây, Carlos mới thư giãn hơn, còn có vẻ rất an ủi: “Anh ấy đã khỏi rồi.”

“Khỏi rồi?”

“Đúng.” Carlos gật đầu, “Phải nói, viện nghiên cứu có lúc thật sự biết làm chuyện tốt, đàn anh trong học viện của chúng ta, Lunerb, anh ta nói có quen với cậu, có thể giúp trị liệu tinh thần lực cho anh họ của tôi.”

Đường Vũ nghe thế, chuông cảnh báo réo vang trong đầu, cậu nghe mình lên tiếng hỏi: “Trị khỏi rồi?”

“Đúng vậy, khỏi rồi, hơn nữa tinh thần lực còn cao lên không ít, bây giờ anh ấy được nuông chiều nhất nhà tôi. Sao vậy?” Thấy vẻ mặt Đường Vũ không tốt lắm, Carlos hỏi.

Đường Vũ cười gượng, trong lòng lại mơ hồ nổi lên bất an.

Một khi dính đến người Hyde, Đường Vũ liền cảm thấy chuyện không đơn giản như thế nữa.

Hơn nữa “thời không nhiều loạn” rốt cuộc là gì? Tại sao có thể khiến tinh thần lực trở nên bất thường?

Liên bang có điều tra chuyện này không?

Hàn huyền với Carlos xong, sắc trời đã không còn sớm, quản gia của nhà họ Phùng an bài cho Đường Vũ một căn phòng.

Đường Vũ vừa vào phòng đã vội vã lên mạng.

Rất lâu chưa lên mạng, cậu cảm thấy mình đã cai được độ nghiện mạng nhiều năm rồi.

Mới lên mạng Đường Vũ còn thấy không quen lắm.

Cậu đến trung tâm soạn trình tự của mình, đồ treo bán đã sạch bách, trong tài khoản có thêm rất nhiều tiền, đủ cho cậu trả học phí năm sau còn hưởng thụ cuộc sống.

Có đến mấy trăm tin nhắn, Đường Vũ xem từng cái, phát hiện không có cái gì đặc biệt khẩn cấp.

Cậu ra ngoài, đến quảng trường trung tâm của khu này ngồi một lát.

Sau đó cậu gửi tin nhắn cho Lunerb.

Qua một lát, ánh sáng vàng lóe lên, Lunerb xuất hiện trước mặt cậu.

“Hiếm khi cậu chủ động liên lạc với tôi.” Lunerb có vẻ rất vui, “Cảm ơn gì chứ, đúng lúc tôi biết cậu ta là bạn tốt của cậu, trước kia người trong trường có thành kiến với cậu, cậu ta có thể trở thành bạn cậu, có thể thấy đối xử với cậu thật lòng.”

“Nên cảm ơn thì vẫn phải cảm ơn.” Đường Vũ đã nhắn tin cảm ơn Lunerb giúp đỡ việc của anh họ Carlos, còn hy vọng có thể gặp mặt.

Lúc này Lunerb đang ở trên hành tinh Uni, tiếp quản chuyện quản lý các học sinh khác, cho nên hai người cũng chỉ có thể gặp mặt trên mạng, như vậy làm Đường Vũ cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Đường Vũ có thể đoán được quan hệ của Lunerb và Abner nhất định rất gần, có lẽ là Abner đích thân bồi dưỡng Lunerb, cho nên suy nghĩ của Abner, chắc Lunerb biết rõ.

Vì vậy Đường Vũ nói thẳng mục đích gặp mặt lần này.

“Đàn anh, có phải hiệu trưởng không xem trọng tôi không?” Đường Vũ biểu đạt rất ảm ý, tránh cho mình dùng từ không thích đáng mà tạo nên phiền phức không cần thiết.

Lunerb lộ vẻ kinh ngạc, giống như đang nói “sao cậu biết”. Sau đó, hắn cười: “Đường Vũ, tôi còn tưởng cậu sẽ che giấu lâu lắm.”

Ngoài mặt Đường Vũ không có gì biến động, thực tế trong lòng chấn động, Lunerb nói vậy là sao? Nhưng đầu cậu chợt linh động hơn, thuận theo câu nói của Lunerb, “Tôi trước giờ chưa từng cảm thấy mình che giấu tốt.”

“Cũng đúng.” Lunerb gật đầu, ngồi cạnh Đường Vũ, “Lúc đó cậu cự tuyệt đề nghị vào viện nghiên cứu của Abner, thì đã không chuẩn bị che giấu mình rồi.” Lunerb quay đầu nhìn cậu, hỏi: “Vậy cậu đang theo ai?”

Đầu óc Đường Vũ xoay chuyển cực nhanh, mơ hồ đoán được đại khái, lắc đầu tỏ vẻ không thể nói.

Lẽ nào giữa người Hyde cũng phân chia bè phái sao?

Lunerb nhẹ đẩy cậu một cái, cười nói: “Có gì không thể nói chứ, không phải chính là Franco sao!”

Franco là ai.

Đầu óc Đường Vũ vận chuyển cực nhanh.

Từ mấy lần tiếp xúc có thể biết được, Abner không có ý định gì tốt với liên bang, vậy đối lập với ông, người tên Franco đó, chính là người của trận doanh khác, nhưng tạm thời cũng không thể xác định có phải là người tin được hay không.

Về bình tĩnh của Đường Vũ khiến Lunerb cho là ngầm thừa nhận.

“Bỏ đi, không nói cái này nữa, cậu gọi tôi đến không phải chỉ để nói những chuyện chúng ta đã thăm biết rõ chứ?”

“Tôi muốn nói đến chuyện tinh thần lực được nâng cao.”

Lunerb luôn hi hi ha ha vừa nghe đến cái này liền thay đổi sắc mặt, nghiêm túc nhìn Đường Vũ nói: “Nếu cậu đã không vào viện nghiên cứu, thì chuyện này cũng không cần cho cậu biết.”

“Thật ra tôi biết.” Đường Vũ nhìn chằm chằm Lunerb, muốn xác định suy đoán của mình từ biến hóa của đối phương, “Lúc xuyên qua không gian tộc kiến, cũng chính là lúc ở trong cái tương tự ‘đường hầm thời không’ đó, sẽ có một lần được nâng cao tinh thần lực.”

Cho dù về mặt Lunerb không biết hóa gì, nhưng Đường Vũ vẫn xác định được suy đoán của mình từ trong ánh mắt hơi rút lại của đối phương, cậu nói tiếp: “Là vì trong quá trình xuyên qua đó xuất hiện co rút và kéo giãn tinh thần lực cực độ, cho nên người từng trải qua chuyện này đều sẽ gặp bất thường về tinh thần lực, nhưng sau khi hồi phục tinh thần lực cũng sẽ tăng lên.”

Bọn họ ra khỏi không gian tộc kiến được nâng cao tinh thần lực, mà tinh thần lực của anh họ Carlos cũng tăng lên không ít, vậy có nghĩa là “thời không nhiễu loạn” mà Danny gặp phải cũng là một “đường hầm thời không” kết nối với một không gian khác.

Mà nếu Lunerb đã có thể ung dung xem xét chuyện này như vậy, còn chữa trị cho Danny, vậy thì không gian mà đường hầm đó kết nối không nghĩ cũng biết, bên đó, rất có thể chính là người Hyde!

Về nghiêm túc của Lunerb chậm rãi sụp đổ, thất bại gãi đầu, trở lại vẻ mặt hài hòa: “Xem ra cho dù không hồi phục ký ức trước kia cho cậu, chuyện cậu muốn biết rồi cũng sẽ biết.”

Đoán được Đường Vũ không biết mình đang nói gì, Lunerb nhìn xung quanh, thấy không có ai đang chú ý họ, mới hạ giọng nói: “Tôi biết người của Franco còn chưa nắm được phương pháp làm người ta hồi phục ký ức, nhưng Abner đã tìm được cách giải quyết, rất nhanh, tôi sẽ tìm về ký ức hoàn chỉnh.” Lunerb cười sáng lạn, “Thế nào, có muốn nương nhờ không, có muốn biết ‘kiếp trước’ cậu là ai, đã từng làm gì không?”

Cánh cửa của thế giới mới mở ra quá nhanh, Đường Vũ thậm chí đã quên che giấu bản thân, ngẩn ngơ nhìn đối phương.

Những người Hyde này rốt cuộc có lai lịch gì? Quá phản khoa học phản tự nhiên rồi phải không! Tại sao họ có thể lấy được ký ức kiếp trước? Và tại sao muốn tìm về ký ức kiếp trước?

Kiếp trước của cậu có cái gì sao?

Không đúng, cậu cần bản không thể tìm được kiếp trước của mình, vì cậu chỉ là người xuyên tới, chủ nhân của thân thể này trừ giữ lại chút cảm ứng rất nhỏ bé cho cậu, cùng một cái đầu rất hữu dụng, thì không có bất cứ dấu hiệu nào sẽ “sống lại”.

Đường Vũ cảm thấy, nếu không phải đang ở trên mạng, rất có thể cậu đã nổi da gà đầy người.

Má ơi quá huyền ảo rồi!

456594|?cxndqiqy13::67cl/|#!77@ Huyét Phong @,[94703122jx53fmmg‘,*?kp.}vl

Thấy Đường Vũ ngẩn ra, Lunerb vỗ mặt Đường Vũ: “Toàn thân cậu có phải cũng chỉ có chút thịt như chỗ này không? Tôi thật lòng hy vọng cậu có thể tới chỗ tôi.” Nhìn chút màu hồng nhạt còn lưu lại trên gương mặt sạch sẽ của Đường Vũ, cho dù biết rõ chỉ là kỹ thuật mô phỏng cực cao, nhưng vẫn khiến hắn chơi rất hứng thú.

Đường Vũ nhanh chóng hoàn hồn, vỗ bàn tay trên mặt xuống, “Quan niệm khác nhau, sao tôi có thể qua chỗ các anh.”

“Thật ngớ ngẩn không ra, loại người thô tục như Franco lại có tâm tư làm phản, lại nói, liên bang sẽ nhanh chóng bị chúng ta khống chế, dù ông ta có phản kháng thì có thể thế nào chứ?”

Ngày hôm nay chuyện chấn động quá nhiều, Đường Vũ cảm thấy mình sắp tê liệt.

Bị người Hyde khống chế toàn liên bang gì đó... liên bang này thật sự còn an toàn không?

“Tôi tin, một khi thuốc hồi phục ký ức được sản xuất số lượng lớn, sẽ còn có rất nhiều người gia nhập với chúng ta, tôi mong đợi lúc đó cậu có thể thay đổi suy nghĩ.”

“Tại sao anh lại muốn tôi qua đó như vậy? Tôi không có chỗ nào xuất sắc.”

“Không phải.” Hai tay Lunerb lại bắt đầu không thành thật, nhéo mặt Đường Vũ, “Tôi có một cảm giác, kiếp trước chúng ta có quen biết, hơn nữa cậu rất quan trọng với tôi, tuy bây giờ nói thế sẽ khiến cậu cảm thấy tôi rất tùy tiện, nhưng cậu biết đó, cảm giác của chúng ta trước giờ đều không có căn cứ gì.”

Khi Đường Vũ không chú ý, bên cạnh lại lóe lên tia sáng vàng.

Đường Vũ cảm thấy động tác của Lunerb vô vị cực điểm, cậu vỗ một lần, đối phương vẫn nhéo tiếp, giống như làm vậy có thể mang đến lạc thú gì đó, trước hôm nay, cậu chưa từng cảm thấy cậu và Lunerb quen thuộc đến mức này!

Cậu đang định mở miệng ngăn cản, đồng thời vỗ tay đối phương ra, lại bị một sức lực túm lấy, tiếp theo, cậu bị kéo mạnh sang một bên, lao vào một người khác.

Cảm giác đau trên má rất chân thật, Đường Vũ ngẩng đầu, không cần nhìn rõ toàn diện mạo, chỉ với đôi môi đang mím lại cùng chiếc cằm cương nghị, cậu đã có thể xác định người này là ai.

“Thượng tá?”

“Thượng tá Clermont? Oa, anh là thần tượng của tôi, có thể ký tên cho tôi không?” Một âm thanh khác nhanh chóng phủ lấp Đường Vũ, còn tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn.

Đường Vũ gần như có thể xác định, cái tên đối diện đang diễn kịch.

Trong lòng thì nghĩ, diễn di diễn đi, thượng tá đã biết anh là người ngoài hành tinh rồi, xem anh có thể diễn giống cỡ nào.

Sau đó, cậu cảm thấy có một cánh tay vòng lên eo mình, giọng nói vang lên từ đỉnh đầu: “Tôi sẽ không ký tên cho cậu, ngoài ra, cách xa người của tôi một chút.”

Lunerb kinh ngạc nói không nên lời.

Xem ra hắn hoàn toàn không ngờ Đường Vũ và Ian Clermont đã là loại quan hệ này.

Lần này không phải đang diễn, Đường Vũ nhìn ra được, Lunerb thật sự rất kinh ngạc, đương nhiên, cậu cũng kinh ngạc, tại sao thượng tá lại đột nhiên nói vậy?

Lẽ nào động tác vừa rồi của Lunerb khiến thượng tá hiểu lầm?

Rất nhanh, cậu cảm thấy cánh tay bị túm lấy, dịu dàng kéo một cái, cậu đã đứng cách thượng tá nửa bước.

Đối phương không để ý đến người đang kinh ngạc kia nữa, chỉ cúi đầu nhìn Đường Vũ, vẻ mặt và ngữ khí đều nhàn nhạt: “Hiện tại là 21 giờ 3 phút.”

Lúc này Đường Vũ mới chợt nhớ, vì Lunerb tiết lộ quá nhiều tin tức, cậu chỉ lo hấp thụ và gài bẫy, đã quên mất cuộc hẹn mỗi ngày cùng thượng tá.

“Xin lỗi, vì có vài chuyện nên lỡ mất.”

Người có mặt đều nhìn ra được “có vài chuyện” là gì, Đường Vũ cảm thấy rất lúng túng.

May mà thượng tá có vẻ không định phê bình gì, kéo cậu nói: “Đi theo thôi.” Sau đó xoay người đi.

Đương nhiên Đường Vũ sẽ ngoan ngoãn đi theo, vốn định quay lại phẩy tay tạm biệt Lunerb, kết quả khi cậu quay sang, thanh niên bị họ ném lại sau lưng liền lớn giọng nói: “Đường Vũ, cậu thật sự không định đến bên tôi sao?”

Đường Vũ giật mình hoảng sợ, hận không thể dựng ngón giữa với hắn.

Cậu nói đó có ý gì đây hả! Trước đó chỉ hỏi cậu có muốn đến đội của hắn không, bây giờ sao lại đổi cách biểu đạt rồi, sẽ làm người khác hiểu lầm đó được chưa?

Cậu cảm thấy lực nắm trên cổ tay tăng mạnh, cho dù biến đổi rất nhỏ, nhưng nhạy bén như cậu vẫn dễ dàng phát giác được.

Đường Vũ không vui nhìn Lunerb, nghiêng răng nói từng chữ: “Không – có!”

Vậy mà Lunerb còn tạo hình trái tim trên đầu với cậu.

...

Đại khái hắn cảm thấy Đường Vũ tuyệt đối không dám nói ra thân phận của họ, vì thế càng thêm không cổ kị.

Đường Vũ nhanh chóng bị Ian dẫn đến một nơi quen mắt – trung tâm soạn trình tự của cậu.

Sao thượng tá biết chỗ này? Đường Vũ nghi vấn.

Chẳng qua chuyện đó không quan trọng lắm, cậu cần phải giải thích với thượng tá chuyện cậu thất hứa, cậu biết, thượng tá rất để ý chuyện rõ ràng đã hẹn nhưng lại không thực hiện.

Cậu gần như lặp lại hoàn chỉnh mỗi câu nói sau khi gặp mặt Lunerb, để được xử lý khoan dung.

Ian lắng nghe, trầm mặc rất lâu.

Cho đến khi cậu nói xong từ cuối cùng, cánh tay đang túm cổ tay cậu mới buông ra.

May mà chỉ đang ở trên mạng, nếu không đại khái sẽ có thêm một cái “vòng tay” rồi, Đường Vũ nghĩ.

Đường Vũ cũng chỉnh lý lại một lượt thu hoạch hôm nay trong lúc thuật lại.

Sau đó, cậu bỗng nghĩ đến gì đó, lập tức túm tay Ian, lo lắng nói: “Thượng tá, gần nơi anh đang ở có một ‘thông đạo’, liệu anh có gặp nguy hiểm không?”

Thấy nỗi lo lộ ra trong vẻ nóng ruột của cậu, khóe môi Ian nhẹ cong lên, đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cậu, nói: “Không cần lo lắng, tôi sẽ không qua đó.”

Có câu bảo đảm này, Đường Vũ thật sự không còn lo nữa, vì cậu biết, bất kể thế nào, người đàn ông này sẽ không lừa cậu.

“Đúng rồi, còn nữa.” Đường Vũ bỗng nhớ đến một đầu mối quan trọng, “Đàn anh Lub nói, cấp cao liên bang cũng có rất nhiều người của họ.”

Lúc này Đường Vũ cảm nhận rõ ràng, cậu chính là một gián điệp...

Ian nhú mảy, rất nhiều nghi vấn trong lòng đã được giải thích từ đây.

Khó trách anh luôn cảm thấy thái độ của liên bang rất lạ, cứ cho người ta cảm giác phân thành hai phe.

Trước giờ không cảm thấy kỳ quái, vì dù hai phe phái trong liên bang luôn đấu đá rất quyết liệt, nhưng khi đối ngoại, luôn chỉ có lời một nhà, mà mấy năm gần nay, lại luôn do dự không quyết, hoặc đã đưa ra quyết định rồi lại bị phủ quyết.

Cũng như dây dẫn cháy của cuộc chiến liên bang này, vốn nổi lên vì tranh đoạt mấy hành tinh bỏ hoang, lúc mới chiến tranh, trong liên bang có người đề nghị trả lại những hành tinh đã được kiểm tra là không có tác dụng gì, lại không có bất cứ nguồn tài nguyên tiềm ẩn nào về chủ cũ, nhưng lại có người kiên trì bất kể thế nào cũng không trả, thà rằng dẫn tới chiến tranh cũng muốn giành cho bằng được, nhưng lại không nói ý đồ cụ thể, chỉ cho người ta một loại ảo tưởng rằng trong hành tinh có tài nguyên quan trọng.

“Nhưng, có một người, có lẽ chúng ta có thể thử tiếp xúc xem.” Đường Vũ nhớ đến một cái tên.

Cậu thấy thượng tá nhìn mình, ánh mắt mang dò hỏi.

Cậu mở miệng: “Franco.” Sau đó, cậu thấy thượng tá hiếm khi lộ vẻ chấn động.

92. Chương 92: Người Nhà Thượng Tá

Franco.

{,68+1288fy92uqgcec5918@ Huyết – Phong @,=91*/^/uz#[44xt+)-.^.|59

Lẽ nào là thượng tướng Franco?

Ian suy đoán.

Sau khi đến Derek, anh nghe nói Franco lệnh cho Noah bắt Ken, dùng Ken làm con tin, yêu cầu trực tiếp được gặp mặt nói chuyện với hai vị thượng tướng Carla và Hansol của Rice.

Cấp cao liên bang lập tức có người phản đối, yêu cầu ông trực tiếp khai chiến với Rice, không cho phép có bất cứ hành vi hòa đàm nào.

Trước mắt thượng tướng Franco có ý định ở xa không tuân quân lệnh.

Nếu thượng tướng Franco là người phản đối của những kẻ ngoại lai, vậy thì động cơ của ông có lẽ có lợi cho liên bang.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng anh và Đường Vũ hiện tại hoàn toàn đứng sai điểm đặt chân, nhưng nếu không có đủ chứng cứ, anh vẫn hướng về thượng tướng Franco hơn một chút, có thể nói là do tình nghĩa chiến tranh từng nhiều lần chống ngoại định với nhau, hoặc là nảy sinh bất mãn với những kẻ chỉ biết hoa tay múa chân của viện nghiên cứu.

Trước mắt giả định Franco và liên bang là cùng chiến tuyến, vậy điểm xuất phát của ông chính là tốt, ông muốn hòa đàm, bàn luận điều kiện gì đó, sau đó hòa giải.

Đặc biệt bắt Ken, yêu cầu nói chuyện với Carla và Hansol, chính là nói ông hoài nghi Rice cũng có người ngoại lai ở sau lưng tạo sóng gió.

Nếu thượng tướng Franco muốn hòa bình, như vậy người ngoại lai muốn chính là chiến loạn.

Chiến loạn sẽ mang đến ích lợi gì cho họ.

Nếu đã yêu cầu Đường Vũ phải trung thành, chân thật với mình, đương nhiên Ian cũng sẽ đối xử với cậu như vậy.

Anh cho Đường Vũ biết một vài cách làm của thượng tướng Franco, còn nói ra toàn bộ suy đoán của mình.

Đường Vũ không chớp mắt lắng nghe như đang nghe một bộ phim, trong lòng quả thật khâm phục thượng tá muốn chết.

Nam thần của cậu không chỉ có lực chiến đấu cao, ngay cả trí thông minh cũng cao dọa người, khó trách lúc ở không gian tộc kiến có thể thông qua vài hành động của cậu mà suy đoán được chuyện khó tin như thời gian hoàn nguyên...

Lòng kính ngưỡng Đường Vũ dành cho Ian lại bước lên một độ cao mới, sắp đến mức quỳ xuống thờ phụng rồi.

Nói chuyện với Ian xong đã gần nửa đêm, Đường Vũ buồn ngủ che miệng liên hồi.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.” Thấy Đường Vũ đã mệt, Ian nói: “Tôi sẽ tiếp tục điều tra chuyện này.”

“Ừm.” Đường Vũ lại nghĩ tới một chuyện mà cậu luôn rất để ý, “Thượng tá, tôi cảm thấy hình như mình đã can dự vào quá nhiều chuyện cơ mật, nếu không tiện cho tôi biết, thì cũng không sao đâu.” Dù sao thân phận của cậu rất đặc biệt, mà trước mắt chỉ là một học viên bổ khuyết, căn bản không có tư cách biết nhiều chuyện của liên bang như vậy.

Về mặt người đàn ông đối diện dịu dàng hơn, kéo tay cậu, giữ chặt tay cậu trong lòng bàn tay mình, nói: “Cậu có tư cách biết.”

Đường Vũ mù mờ nhìn bàn tay bị bao chặt của mình, khó hiểu nhìn Ian, nhưng lần này anh không giải thích với cậu nữa, chỉ nhẹ kéo cậu vào lòng.

Đường Vũ cảm giác trên trán có xúc cảm mới lạ và dịu dàng, sau đó chủ nhân tạo ra xúc cảm đó nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Một ánh sáng dịu hòa vụt qua, Đường Vũ chỉ còn một mình, vẫn giữ tư thế nghiêng người tựa vào buồn cười đó.

Sau khi thoát khỏi mạng, Đường Vũ lại ngủ không được, vì câu nói cuối cùng của thượng tá trước khi đi.

Cậu dứt khoát ngồi dậy, bắt đầu đọc tư liệu.

Tốc độ lướt của cậu rất nhanh, quyển danh mục tìm kiếm đã được lật sạch.

“Không có trong danh mục này...”

33*~zj30#74dm5895ko75zy@ Light-Raito44 @:~&[]{*hp9693xjqn4322

Đường Vũ lại thử xem loại khác, sau đó cậu thấy một quyển sách tên là “Luật Pháp Hôn Ước”.

Điều thứ tư chương năm trong Luật Pháp Hôn Ước, sau khi đôi bên xác định sẽ làm bạn cả đời được cho phép, có quyền hiểu hết tất cả mọi chuyện của đối phương.

Hôn ước của liên bang phân làm nhiều loại, có bầu bạn ngắn hạn, khi bên nhau hai người có thể dùng chung đồ của nhau một cách hợp pháp, nhưng những cơ mật trong lĩnh vực của nhau thì cần giữ bí mật. Có bầu bạn dài hạn, thích hợp cho hai bên chuẩn bị vĩnh viễn bên nhau nhưng không xác định được có thể sống chung đến già không. Còn một loại nữa, chính là bạn đời, nói đơn giản là hai người có thể xem thành một người, dùng chung mọi thứ, cùng hưởng vinh quang.

Đường Vũ vỗ mặt, nhiệt độ trong tay quá nóng cháy, sắp thiêu hồng đầu cậu.

Đây chính là nguyên nhân thượng tá đưa cậu bằng danh sách kia, không giữ lại chút gì để cậu hiểu những cơ mật đó sao?

Trời ơi, bây giờ biểu người ta làm sao mà ngủ được đây?

Sáng hôm sau thức dậy, trên mặt Đường Vũ mang theo hai vòng đen, Phùng Dương cho là không quen chỗ, yêu cầu quản gia chuyển phòng cho cậu.

“Không cần đâu.” Đường Vũ phát tay, “Là nguyên nhân từ tôi.”

Phùng Dương nhìn Đường Vũ chằm chằm, không biết đang nghĩ gì, một lát mới nói xa xăm: “Như vậy quá nhiều rất tổn hại thân thể.”

Đường Vũ đang ăn sáng hỏi: “Như gì?” Sau đó thấy ánh mắt Phùng tiểu Dương chậm rãi dời xuống, dời xuống, sau đó dừng ở giữa hai chân cậu...

Đường Vũ ho muốn lung phỗi, Phùng Dương đỏ mặt khi thấy cậu ho, oán trách: “Làm gì kích động vậy hả, tôi là tốt bụng nhắc nhở cậu.”

“Cậu hiểu lầm rồi!” Đường Vũ thuận khí xong vội muốn giải thích, nhưng đối phương lại bày vẻ mặt “tôi hiểu cậu quá mà cậu giấu đầu hở đuôi làm gì”.

Đường Vũ tức giận trợn trắng mắt, thề nhất định phải nghĩ cách khiến Phùng Dương nhớ lại những chuyện trong không gian tộc kiến! Để Phùng Dương biết “như thế” quá nhiều không phải là cậu mà là cậu ta!

Qua một lát, Đường Vũ hỏi Phùng Dương: “Hôm nay tôi phải đi gặp Lily, cậu đi không?”

“Tôi lại không quen cô ta, không đi.”

“À, vậy lát nữa tôi sẽ đi.”

“Ừm.”

Đường Vũ đã hẹn giờ với Lily từ trước, chẳng qua cậu rất ngạc nhiên khi Lily bảo cậu trực tiếp đến nhà cô.

Đường Vũ mang theo quà thăm viếng đã mua sẵn, trên đường luôn cảm thấy kỳ dị.

Đợi đến nơi rồi, cậu mới biết tại sao trên đường luôn có cảm giác tâm trạng không yên.

Vừa xuống xe cậu đã thấy trước cửa nhà thượng tá có hai người đang đứng, mặc đầm phòng cực kỳ xa xỉ giống Châu Âu thời trung cổ, trái phải có một hàng người chính trang đứng chờ, chắc là quản gia và người giúp việc.

Đường Vũ vừa bước một chân xuống ngưỡng đầu lên đã ngăn người, lẽ nào hôm nay nhà thượng tá muốn đón tiếp người quan trọng nào sao?

Hay đổi sang ngày khác lại tới đi...

Còn chưa kịp đợi cậu rút lui, đã thấy một phụ nữ trung niên xinh đẹp bước vội tới, mặt cười tươi, thiếu nữ xinh đẹp theo đỡ bên cạnh, có vẻ sắp không theo kịp bước chân bà, có thể thấy bà nóng ruột cỡ nào.

Dự cảm không hay trong lòng Đường Vũ càng tăng, lúc này cái chân đó thu cũng không được mà bước cũng không xong, giữ tư thế khá lúng túng không biết phải làm gì.

“Đường Vũ à, mau xuống đi.” Người phụ nữ trung niên lớn tiếng đáp.

Cho dù hôm nay người phụ nữ này ăn mặc vô cùng hoa lệ, đầu còn mang trang sức, mặt trang điểm, so với sự mộc mạc lần đầu gặp quả thật cứ như hai người, nhưng Đường Vũ vẫn có thể nhìn ra được, vị này chính là – phu nhân Clermont, mẹ của thượng tá.

Không cần nói nữa, cô gái bên cạnh chính là Lily.

Đây chính là lý do tại sao muốn hẹn gặp ở nhà sao?

Đường Vũ cảm thấy một luồng ác ý, không phải đến tới từ Lily, mà tới từ thế giới này.

Đường Vũ gồng mình xuống xe, theo sau là hai “vệ sĩ” mà Ian phái cho cậu, tiếp theo công cụ giao thông kia vụt một cái đã không còn bóng dáng, triệt để cắt đứt đường lui của Đường Vũ.

Rất nhanh, Đường Vũ đã bị phu nhân Clermont vỗ cho hai cái, người phụ nữ đối diện kích động đỏ mặt, ánh mắt sáng rực khác thường, có vẻ rất vừa lòng với người trước mặt, tươi cười không ngừng.

Đường Vũ nhìn Lily một cái, bị đối phương hung tợn trừng mắt.

Lily cũng rất buồn bực, hôm đó lúc nói chuyện với Ian đại khái do cô la quá lớn, bị mẹ nghe được, không ngờ mẹ lại đi nghe lén, quá đáng thật.

Mẹ nghe nói Ian có bạn trai, hưng phấn xoay vòng vòng, nói gì cũng muốn gặp mặt một lần.

Sau khi biết Đường Vũ sắp tới hành tinh mẹ dự sinh nhật cô, bà bức ép dụ dỗ cô bảo Đường Vũ đến nhà, cho bà xem thử.

Có gì đáng xem chứ! Tổng cộng chẳng được hai lạng thịt!

Mặc âu phục trắng lên giống người không ít, nhưng phối với Ian của cô thì kém nhiều!

“Phu nhân Clermont, xin chào.” Chuyện đến nước này, Đường Vũ chỉ có thể tiếp chiêu.

Nhìn thế trận này, lại nhìn món quà mình chuẩn bị, Đường Vũ cảm thấy mắt mặt muốn chết.

“Đừng khách sáo nữa, gọi bác gái là được.”

Khóe môi Đường Vũ cứng lại, cuối cùng vẫn nặn ra hai chữ “bác gái”.

Tại liên bang, đôi bên có hôn ước sẽ gọi mẹ đối phương là “bác gái”.

Tuy hai người họ vẫn chưa có hôn ước gì, nhưng Đường Vũ nghĩ đến “Luật Pháp Hôn Ước” đã làm cậu mất ngủ đêm trước, thầm nghĩ, tuy không có hôn ước, nhưng đã thực hiện hôn ước rồi, vì thế cũng từ bỏ giấy dựa.

Cậu không ngờ mẹ của thượng tá lại nhiệt tình với cậu như vậy, còn bày thế trận lớn thế để chính thức nghênh đón cậu, đích thân đón cậu xuống xe, còn đỡ cậu...

Đường Vũ lại bắt đầu thấp thỏm.

Lẽ nào mẹ của thượng tá không bắt bẻ chút nào sao?

Đứa con trai ưu tú như thế bị ngã trong tay một người bình thường như cậu, lẽ nào bà không để ý chút nào sao...

“Lần trước khi con tới, bác đã cảm thấy con với Ian không bình thường, nó còn già mồm bảo con chỉ là một học sinh bình thường, lần này thì sao, tự đánh miệng mình rồi đó.” Phu nhân Clermont nhiệt tình hơn lần trước nhiều, “Đừng câu nệ, cứ xem như đang ở nhà.”

Sau đó, bà gọi quản gia đến, “Phòng của Ian có dọn dẹp chưa?”

Quản gia cung kính cong người nói: “Mỗi ngày đều dọn dẹp, hôm qua đã đổi ra giường theo yêu cầu của ngài rồi.”

“Vậy tốt quá.” Phu nhân Clermont rất hưng phấn, “Con ở phòng của nó đi, phòng nó trước giờ không cho phép bất cứ ai vào, đương nhiên, nếu là con, nó sẽ không để ý đâu.”

Lúc này mà nói tối còn phải về nhà bạn học, phu nhân trước mặt nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, Đường Vũ thông minh chọn ngậm miệng, còn tranh thủ thông báo cho Phùng Dương, nói cậu không cách nào về nữa.

Bị kéo đến phòng khách, lục tục có người hầu đưa trái cây, điểm tâm lên, tỉ mỉ đến mức người khác phải tắc lưỡi.

Phu nhân Clermont vừa thưởng thức Đường Vũ, vừa bảo cậu đừng khách sáo: “Ăn chút gì trước đi, bác sẽ dặn người làm cơm ngay. Con gầy quá, như vậy không cách nào lên giường...”

“Mẹ!” Lily la lớn cắt lời phu nhân Clermont.

Nhưng Đường Vũ đã nghe được rồi, màu máu trào lên, mặt sung huyết, cảm nhận được cả nhịp tim của mình.

Lúc này phu nhân Clermont mới phát giác được hình như đã dọa đến “con dâu tương lai”, bà giải thích: “Bác rất thoáng, đừng căng thẳng, Đường Vũ, bác gọi con tiểu Vũ được không?”

Đường Vũ ngồi đoan chính trên sô pha, hai tay đặt trên gối, mắt tự nhiên không biết phải làm sao, nghe phu nhân Clermont nói, chỉ có thể rụt rè gật đầu.

Phu nhân Clermont là vui sướng thật sự.

Từ lúc Ian hai mươi tuổi bà đã trông mong ngày này đến mười hai năm rồi.

Tuy tuổi của Ian tại liên bang không tính là lớn, tuổi này người chưa kết hôn đâu đâu cũng có, nhưng đến một lần yêu cũng chưa từng, con của bà đại khái là người duy nhất.

Thậm chí có người vào tuổi này đã có mấy đứa con nữa kìa.

Bà rất sợ con trai ưu tú của mình quá mức cao ngạo, không xem trọng bất cứ ai.

Vì thế, bà từng cầu nguyện, chỉ cần là người Ian nhìn trúng, bất kể thế nào, bà cũng sẽ tiếp nhận vô điều kiện.

Huống chi, bà biết tính cách Ian, người anh có thể để ý, nhất định là người ưu tú nhất toàn thế giới này, bà rất tự tin về con trai mình.

Về Đường Vũ, bà cũng từng tiếp xúc, tuy chỉ có một ngày, nhưng ấn tượng của bà rất tốt.

Là một người trẻ tuổi rất thành thật lại lương thiện, khiến người ta cảm thấy ấm áp, về mặt tính cách rất thích hợp với đứa con lạnh lẽo của bà.

)rehp91766pw(^81}*[87~^@ Huyết – Phong @93972923|,85.‘%~ue*!3kp

Đúng là nhìn sao cũng thấy thích.

Nụ cười của Đường Vũ đã sắp đông cứng.

Phu nhân Clermont luôn kéo một tay cậu, nhẹ vỗ, còn mỉm cười nhìn cậu, không biết đang nghĩ gì, bà không nói chuyện chỉ thỉnh thoảng gật đầu.

Đường Vũ bị nhìn đến mức tóc cũng dựng lên.

“Bác, bác gái, để con nói chuyện với bác đi.”

“Được rồi, đứa trẻ ngoan.” Phu nhân Clermont từ ái nhìn cậu.

“VẬY... những người này...” Đường Vũ nghiêng đầu, ý chỉ một đám người giúp việc đứng sau lưng cậu.

“À.” Lúc này phu nhân Clermont mới nhớ ra còn nhiều người bên cạnh như thế, bà nói với quản gia: “Dẫn họ đi làm việc đi.”

Đường Vũ hít sâu vài cái, chậm rãi thả lỏng.

Từ khi xác định quan hệ, đến lúc gặp phụ huynh, đại khái không có mấy ai hiệu suất như cậu và thượng tá đầu.

Cậu mừng là mỗi bước giữa cậu và thượng tá đều nhanh như ngồi trên phi thuyền vũ trụ, cho nên cậu đã không còn khó tiếp nhận nữa...

Phu nhân Clermont rất hòa nhã, lần trước tới Đường Vũ đã biết rồi, cho nên nói chuyện một lát, Đường Vũ đã thoải mái hơn không ít, có thể nói cười chuyện phiếm cùng phu nhân.

Lily luôn ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm cậu.

Đường Vũ không muốn lạnh nhạt cô nhóc này, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu với cô, chẳng qua cô luôn không để ý đến.

“Lily bị bác và Ian chiều hư rồi, con đừng giận nó.” Phu nhân Clermont liền điều giải không khí giữa con dâu và con gái nhỏ.

“À, sao con lại giận cậu ấy được, chúng con cũng là bạn rất thân.” Đường Vũ cười nói.

Lily nhin không được, lầm bầm: “Từ sau khi cậu ở bên Ian, chúng ta đã không còn là bạn nữa.”

Phu nhân Clermont thất kinh, vội nói: “Đúng, đúng vậy, vì từ nay về sau hai con chính là người nhà.”

Đường Vũ cảm thấy buồn cười vì thái độ của mẹ thượng tá, lại rất cảm động.

Thật ra gia đình thượng tá đều là người rất dễ tiếp xúc.

Tính cách của Lily hơi đặc biệt, chẳng qua Đường Vũ không mấy lo lắng Lily sẽ không tiếp nhận cậu, cậu cảm thấy cô nhóc này thuần túy chỉ là sợ cậu dụ thượng tá đi mất.

Có điều, vẫn đừng nên đùa là hơn, ngay cả cậu cũng khó được gặp thượng tá một lần, ở đâu ra mà dụ mất chứ.

Ba người mang những tâm trạng khác nhau nói chuyện, không khí cũng dung hợp.

Sau khi chuẩn bị xong cơm trưa, phu nhân Clermont đi trước để thay quần áo, để lại Đường Vũ và Lily mất to trống mắt nhỏ.

“Lily...” Đường Vũ nói.

“Hừ, đừng mơ lôi kéo tôi, tôi thật sự quá sợ ý với cậu.” Lily ôm vai, liếc nhìn Đường Vũ, “Cho rằng với điều kiện của cậu không dám dòm ngó Ian, không ngờ lại để cậu được lợi!”

“Sao cậu có thể nói thượng tá là ‘được lợi’ chứ.” Đường Vũ bật cười, “Cậu không cảm thấy chúng tôi bên nhau rất tốt sao.” Đường Vũ bắt đầu dẫn dắt từng bước, “Nếu người yêu của thượng tá là một người vô cùng xuất sắc, hoặc vô cùng vô cùng xinh đẹp, mỹ diễm, có lẽ anh sẽ bị mê hoặc đến mức thật sự không còn xem trọng cậu nữa.”

“Cậu nói vậy! Ian sẽ không như vậy!”

“Vậy cậu dám khẳng định không?” Đường Vũ vặn lại: “Như... cô gái xinh đẹp Natasha đó, cô ấy sẽ quyến rũ thượng tá, sẽ không để thượng tá có một chút thời gian nào ở cùng cậu, nhưng tôi thì khác, tôi luôn xem cậu là em gái, tôi sẽ nuông chiều cậu, thương yêu cậu như thượng tá, cậu có thêm một anh trai, không phải rất tốt sao?”

Vẻ cao ngạo của Lily hơi giảm bớt, đôi vai nâng cao cũng thả lỏng.

Cô giả tưởng Ian bị Natasha quyến rũ, cô gái buồn nôn kia ưỡn bộ ngực lớn như cái đầu cọ vào người Ian, còn khiêu khích nhìn cô, sẽ không giống như Đường Vũ mỉm cười bảo đảm với cô rằng không giành mất Ian.

Đường Vũ lại tiếp tục nói: “Tôi cũng sẽ không ích kỷ bá chiếm thời gian của thượng tá, chúng tôi có thể cùng ở bên cậu. Thời gian riêng tư của thượng tá rất ít, nhưng tôi thì thoải mái hơn nhiều, nếu có gì cần, cậu đều có thể tìm tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chê cậu phiền.”

“Cậu còn dám chê tôi phiền?” Lily sắc giọng: “Tôi chê cậu không xứng với Ian đó!” Nói xong câu này, cô cũng tự giận ra, sau đó có chút thấp thỏm.

Bản thân cô cũng biết mình nói lời không hay, trong lòng có chút hối hận.

Nụ cười của Đường Vũ cũng hơi cứng lại, ôn hòa hỏi cô: “Vậy trong lòng cậu, ai có thể xứng với Ian đây? Elijah?”

Lily há miệng, cô biết cô tổn thương Đường Vũ, nhưng vì kiêu ngạo nên không muốn xin lỗi.

Đường Vũ gạt đầu, giống như đang lầm bầm: “Xem ra tôi nên kiến nghị thượng tá chọn một người chân chính có thể xứng với anh.”

Đôi mắt xanh biếc của Lily tròn to không dám tin, “Tôi...”

Sau đó vang lên tiếng phu nhân Clermont mời Đường Vũ đi ăn cơm.

Đường Vũ đứng lên qua đó.

Lily ngồi trên sofa, hai tay xoắn đầm, trầm nghĩ, chết rồi, chắc không phải cô đã bẻ gãy nhánh hoa đào đầu tiên của Ian chứ!

93. Chương 93: Chuẩn Bị Thi Đấu

Suốt bữa cơm, Lily đều nhìn Đường Vũ, muốn nói lại thôi.

Cô nghĩ, nếu Đường Vũ vẫn ôn hòa nói chuyện với cô như trước, cô sẽ miễn cưỡng không còn phản đối chuyện cậu và Ian quá mạnh mẽ nữa.

Dù sao cô là một em gái biết đạo lý lại hào phóng.

Nhưng người đó chỉ yên tĩnh ăn cơm, khi mẹ nói chuyện với cậu cậu mới lễ phép đáp lại vài câu, hoàn toàn không giỏi ăn nói như trước đó nữa.

Lẽ nào thật sự tức giận rồi?

Ăn cơm xong, phu nhân Clermont lại nhiệt tình dẫn Đường Vũ đi thăm quan khắp nơi, đến mỗi chỗ, đều kể cho Đường Vũ nghe chuyện của Ian lúc nhỏ.

“Con đừng thấy bây giờ có rất nhiều người đều nói với bác Ian rất dễ tiếp xúc, lúc còn nhỏ, nó cao ngạo lại tự đại, chẳng xem trọng ai, sau đó có một lần nó về, bác đột nhiên phát hiện nó đã thay đổi...” Trong mắt phu nhân Clermont khó che giấu thất vọng, “Trách nhiệm của nó rất nặng, có lẽ là chuyện gì đó đã thay đổi tính cách của nó, thật ra bác vẫn thích nó như lúc nhỏ, giống hệt cha nó.”

Trong mắt phu nhân Clermont lóe tia sáng hồi ức.

Từ đầu đến cuối Đường Vũ vẫn mỉm cười nghiêm túc lắng nghe.

Đại khái đã rất lâu không có ai cùng bà nói chuyện về thượng tá, nên bà có rất nhiều điều muốn nói.

Thời gian thượng tá ở nhà thật sự rất có hạn, nếu cậu thật sự đi cùng thượng tá đến cuối, cậu nhất định sẽ giúp người đàn ông đó chăm sóc tốt cho người phụ nữ ôn hòa này, ít nhất chuyện phiếm là không có vấn đề.

Sau khi đi dạo khắp nơi, Đường Vũ được dẫn vào một vườn hoa nhỏ.

Nơi này cậu đã từng cùng Phùng Dương đến rồi.

Cậu ngồi trên ghế dài, nghe phu nhân Clermont kể chuyện của thượng tá lúc nhỏ, cảm thấy trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Thì ra lúc nhỏ thượng tá cũng từng nghịch ngợm, phản nghịch, không khác gì mọi người.

Cậu cảm thấy khoảng cách của hai người tựa hồ đã không còn xa nữa.

Bầu trời gần tối phủ đầy ráng đỏ, gió mát thổi qua, mang theo hương hoa gần đó.

“Con còn chưa nói cảm giác của con dành cho Ian.” Phu nhân Clermont đột nhiên dời chủ đề lên người Đường Vũ, “Con trai bác bác rõ, nó nhất định rất vừa ý con, vậy còn con thì sao?”

“Con...” Đường Vũ sững sốt, sau đó thuận theo tâm ý nói: “Con rất thích thượng tá, đang nỗ lực để trở nên xứng với anh.”

“À, con có suy nghĩ này là rất tốt, phải tự tin, con trai.”

Đường Vũ cúi đầu, trông cậu thiếu tự tin vậy sao?

Sau khi sắc trời đã tối xuống, hai người mới trở về.

Quản gia dẫn Đường Vũ đến phòng Ian, thấy Lily mặc đầm nhỏ kiểu cách đơn giản đứng trước cửa.

“Cậu đang đợi tôi sao?” Đường Vũ hỏi.

Lily không biết phải mở miệng thế nào, nhìn Đường Vũ nửa ngày, cuối cùng ghen đỏ mặt nói: “Nếu cậu cảm thấy cậu không ưu tú như Elijah, không xứng với Ian, vậy cậu nên nỗ lực hơn nữa! Sao có thể nói đưa Ian cho ai thì đưa chứ!”

Đường Vũ sờ mũi, hóa ra Lily đang để ý câu nói của cậu trước bữa cơm trưa.

Cậu chỉ đùa thôi mà.

Xem ra người nhà Clermont đều không thể đùa, đều sẽ nghĩ là thật...

Câu nói đó có lẽ giải thích cũng không có tác dụng gì, Đường Vũ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng lời Lily: “Tôi biết rồi, tôi sẽ làm như cậu nói, nâng cao bản thân, tuyệt đối không nhường thượng tá cho bất cứ ai.”

“Tôi không phải nói thế!” Lily nói xong liền chạy.

Chín giờ tối, Đường Vũ đứng giờ liên lạc thượng tá.

Từ sau lần xóa bỏ giới hạn thời gian một phút, hai người cũng không còn xem đó chỉ là hồi báo tình huống bình thường, mà xem thời gian quý trọng này thành thứ để xóa bỏ mong nhớ lúc không thể gặp mặt.

Ít nhất Đường Vũ cho là thế.

Đường Vũ nói những chuyện đã xảy ra trong ngày, từ miêu tả của cậu có thể cảm nhận được cậu cảm thấy nó quá mức ly kỳ.

Người đàn ông đối diện cũng có vẻ bất ngờ.

Để mẹ biết sự tồn tại của Đường Vũ sớm như thế, tuyệt đối không nằm trong kế hoạch.

Anh vốn định lúc từ Derek về sẽ đích thân dẫn Đường Vũ về nhà.

Tình trạng hiện tại đã hơi mất khống chế, từ vẻ mặt Đường Vũ, anh có thể nhìn ra học viên bổ khuyết của mình lại bị dọa rồi.

“Nếu đã xảy ra rồi, thì đừng buồn phiền.” Ian chỉ có thể an ủi đối phương.

“A...” Đường Vũ bỗng phát hiện giọng điệu bất đắc dĩ của mình sẽ khiến anh cho là cậu rất buồn bực, vội nói: “Không, tôi chỉ quá bất ngờ mà thôi, dù sao vốn chuẩn bị đến thăm Lily, hỏi sinh nhật của cô có cần giúp đỡ gì không, không ngờ bỗng lại...”

“Mẹ rất thích cậu.”

“Đúng.” Thừa nhận điểm này Đường Vũ chẳng có bao nhiêu cảm giác thành tựu, vì theo quan sát của cậu, cho dù thượng tá thích người ngoài hành tinh, phu nhân Clermont đều sẽ giữ hai tay hai chân hoan nghênh.

Không đúng, cậu không phải chính là người ngoài hành tinh sao...

hfoj89).exqacq![%{ukok686053@ huyetphong @2818ts23|/28po732)*]:70

Vừa ngắt liên lạc với thượng tá, Phùng Dương đã gọi đến, Đường Vũ giật cả người.

“Nửa đêm không ngủ sao tiểu cừu điên.” Đường Vũ bất đắc dĩ nói.

“Tôi là muốn thông báo cho cậu một tin tốt mà!” Giọng Phùng Dương vô cùng kích động.

“Tin gì tốt mà nửa đêm phải tới tìm tôi.” Đường Vũ bắt đầu ngáp.

“A cũng phải, tính ra cậu sẽ sớm biết thôi, dù sao quan hệ của cậu và Ian gần như thế. Bắt đầu từ hôm sau trên hành tinh mẹ sẽ cử hành một cuộc đấu, để chọn ra trình tự viên chuyên thuộc mới cho Ian.”

Đường Vũ nghe thấy một tiếng “rắc”, là vì quá kinh ngạc, nên cầm muỗng rớt xuống.

“Cái gì?!” Đường Vũ suýt mất khống chế gào lên.

“Sao, lẽ nào cậu không biết?” Phùng Dương còn kinh ngạc hơn Đường Vũ, “Tôi là do mới ra khỏi quân khu bị phong kín, anh nói với tôi tôi mới biết đó. Vậy cậu với Ian ngày ngày ngọt ngào mà lại không biết sao?”

“Thật sự?” Đường Vũ không xác định được hỏi.

“Thật không biết hai người ngày ngày nói gì? Tâm tình sao? Thật nhàm chán mà! Có thể nói chút gì hữu dụng không?”

Ngữ khí Phùng Dương rất chua, nhưng Đường Vũ không có hơi sức nào để ý.

Trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá, tại sao cậu không biết!

Trước đó thượng tá từng nói, thiếu tá Elijah đã không còn thích hợp làm trình tự viên nữa, nhưng chuyện tuyển trình tự viên chuyên thuộc, sao anh chẳng nói một chữ.

*,*62,*+}4253332kdbj{(10on@ Light-Raito44 @6rbhuxaxr

Cậu không tin thượng tá sẽ không biết!

Nghĩ đến đây, thậm chí Đường Vũ còn thấy chút phần hận.

Tại sao lại yêu cầu cậu chuyện gì cũng phải báo lại, nhưng chuyện quan trọng như thế anh lại ngậm miệng không nói.

“Cậu có nghe không đó?” Phùng Dương gọi mấy tiếng, “Trước nửa đêm nay là hạn chót báo danh đó, hôm sau sẽ bắt đầu thi đấu, tôi vừa báo danh xong, cậu biết có bao nhiêu người báo danh không, ba mươi ngàn người!”

Đường Vũ vội vã bình phục hô hấp, nói biết rồi, xong vội vàng ngắt liên lạc.

Trẻ thế rồi, đương nhiên không thể quấy rầy thượng tá nữa, cậu chỉ có thể một mình buồn bực.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mắt thấy sắp đến nửa đêm, Đường Vũ cắn răng, vội vã đăng nhập vào mạng, đi báo danh!

Quản làm gì chứ, cho dù thượng tá không hy vọng cậu báo danh, cậu cũng muốn thử một lần!

Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để sau này cậu có thể luôn bên cạnh thượng tá, cho dù thượng tá kiên kỵ tình trạng “không đề xướng tình yêu công sở”, cậu cũng không thể từ bỏ cơ hội này.

Nhưng cậu thật buồn bực muốn chết.

Đường Vũ lại nửa đêm không ngủ, hôm sau tỉnh dậy, vành mắt càng thêm đen, ngay cả phu nhân Clermont cũng quan tâm hỏi cậu, có phải ngủ giường Ian không thoải mái.

Đường Vũ cố rặn ra một nụ cười lễ phép, thoải mái, thoải mái muốn chết.

Nói là phòng của thượng tá, nhưng bên trong trừ một vài quyển sách, thì không có bao nhiêu dấu vết của thượng tá trong đó.

Đáng lý giường sẽ là nơi ký thác rất tốt, nhưng cũng bị phu nhân Clermont đổi thành màu đỏ...

Hoàn toàn đánh tan hy vọng có lẽ có chút mùi hương thượng tá để lại.

Cậu gần như có thể đoán được vị phu nhân này đang nghĩ gì, cái màu đáng mừng như thế.

Ban ngày, Đường Vũ ra ngoài tìm Phùng Dương, hỏi cậu ta sao biết chuyện chọn trình tự viên.

Phùng Dương cho cậu xem đoạn thông báo mới nhất của liên bang.

“Trình độ của chúng ta tính ra không đủ, chẳng qua là góp vui mà thôi, hơn nữa lỡ đâu may mắn thì sao.”

Từ lời Phùng Dương, Đường Vũ biết, lần này trình tự viên báo danh không giống cuộc đấu chỉ giới hạn trong học sinh năm hai kia, rất nhiều trình tự viên đã thành danh đều báo danh, chỉ trình tự viên cao cấp thôi đã có gần ngàn người, nghe nói còn có hai người là trình tự viên năm đó cùng tranh đoạt với thiếu tướng Elijah vị trí chuyên thuộc, chỉ thua một chút ít.

Đường Vũ nghĩ, thượng tá cho là cậu không có hy vọng, cho nên mới dứt khoát chẳng nhắc tới sao?

“Thật may mắn, cũng may trở về kịp thời, nếu không ngay cả vận may cũng chẳng được gặp.” Phùng Dương rất hưng phấn, kéo Đường Vũ đi khắp nơi, “Lần trước cậu đến, vì vấn đề thân phận không thể mang cậu đi, chẳng qua bây giờ chắc không còn vấn đề gì nữa, nếu đã có thượng tá bao che, đi đâu cũng không có ai ngăn cản.” Nói rồi, cậu nhìn hai người tận chức tận trách sau lưng Đường Vũ.

Tuy không thích bị người ta đi theo miết, nhưng Đường Vũ biết, hiện tại thân phận cậu miễn cảm, có người đi theo cũng thấy vững dạ hơn, huống chi cũng có thể để thượng tá yên tâm.

Ra khỏi không gian tộc kiến, chuyện cậu là người thượng tá nắm trong tay, chỉ có một phần học sinh Kenton và người trên tàu vũ trụ biết, vả lại đều đã ký hiệp nghị bảo mật, hơn nữa luôn che giấu thân phận Đường Vũ với phương tiện truyền thông.

Nhưng lòng phòng bị không thể không có, lo trước khỏi họa mới tốt.

“Bên này có rất nhiều được phẩm, cậu có cần chuẩn bị chút không?”

Đường Vũ hoàn hồn, hỏi: “Được phẩm gì?”

“Nước Mạn Đà La nâng cao mức sử dụng não nê, tuy không thể nâng cao nhiều như lần tôi mua ở hội đấu giá, nhưng rẻ hơn một chút, có loại nâng thêm khoảng hai ba phần trăm, có lẽ giúp được cậu ‘nảy ý tưởng’ đó.”

Dựa vào những thứ đó chung quy vẫn là vật ngoài thân, không phải bản lĩnh thật, Đường Vũ không thêm nghĩ đã cự tuyệt.

“Ở đây còn có gắng tay nâng cao tốc độ, để tôi xem... má ơi, mắc quá!” Phùng Dương trợn trắng mắt, “Đường Vũ, cậu không muốn sao?”

“Cậu thích thì mua đi, tại sao luôn hỏi tôi?” Đường Vũ khó hiểu.

Phùng Dương ấp úng nửa ngày, cuối cùng ho hai tiếng, nói: “Vì tôi muốn tặng quà cho cậu đó.”

“A.” Đường Vũ cười nói: “Làm gì mà khách sáo tặng quà cho tôi, không cần đâu, ngày mai tôi sẽ ‘trần trụi’ đi thi đấu.”

Phùng Dương đương nhiên cũng không thích những thủ đoạn tương tự như gian dối đó, thấy Đường Vũ nói vậy, cậu cũng lập tức mất hết hứng thú với những được phẩm này.

Lần đầu tiên Đường Vũ tiếp xúc với hành tinh mẹ sâu như thế.

Hành tinh này có một chút hơi thở nguyên thủy, không phồn hoa bằng Kenton, nhưng lại có cơ sở hơn tất cả hành tinh cậu từng đến.

Chân bước trên đường rải đá sỏi, làm cậu mơ màng có ảo giác như trở về trái đất.

Đây là hành tinh duy nhất cho cậu cảm giác này.

Cuộc thi trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá Clermont tuy không phải thịnh toàn liên bang, nhưng trong giới trình tự viên lại là cuộc thi đấu cấp đỉnh.

Vì bình thường liên bang chỉ đánh giá đẳng cấp trình tự viên, rất ít cử hành thi đấu như vậy, vì thế có rất nhiều người đều xem lần thi đấu này thành trận đấu quan trọng để đánh giá thứ tự của mình tại liên bang.

Hành tinh mẹ dần tụ tập rất nhiều người.

Người xuống khỏi tàu vũ trụ ở cảng phần lớn đều là trình tự viên, từ vẻ mặt cử chỉ đại khái có thể nhìn ra được.

Phùng Dương kéo Đường Vũ đến xem náo nhiệt.

Đường Vũ không cảm thấy chút hứng thú nào với những người khác, cho nên những danh nhân mà Phùng Dương nói, cậu đều chưa từng nghe qua.

“Chà chà, người đó, người cao cao gầy gầy, trình tự viên cấp cao, tất cả tường lửa trên máy liên lạc của chúng ta đều do anh ta làm!”

Đường Vũ ngẩng đầu nhìn một cái.

Lúc còn năm nhát, cậu đã phá được tường lửa cường chế thêm thượng tá vào, cho nên người này cũng không thu hút bao nhiêu lực chú ý của cậu.

“Ừa... là anh ta?” Phùng Dương đang hưng phấn chột lệ chút nghi hoặc.

Đường Vũ nhìn theo ánh mắt cậu, phát hiện một người đàn ông tướng mạo trắng nõn, trên đầu đeo cái mũ như sừng động vật, trên cổ đeo rất nhiều trang sức, quần áo trên người không biết dùng chất liệu gì, lấp lánh khác thường, cực kỳ chói mắt.

“Cậu sao vậy?” Đường Vũ hỏi.

“Anh ta là người bảo vệ mạng, vô cùng lợi hại, nhớ tôi từng nói hai người cạnh tranh với Elijah không, anh ta là một trong đó, không ngờ anh ta tới thật.”

Toàn bộ lực chú ý của Đường Vũ đều tập trung vào nửa câu trước của Phùng Dương: “Người bảo vệ mạng?”

Cậu biết mạng là do vài trình tự viên cực kỳ lợi hại hợp lực hoàn thành một mạng hư cấu, giống như cơ giáp tham gia thi đấu cần thường xuyên được bảo vệ, mạng cũng cần được bảo vệ, mà nó còn tốn sức hơn bảo vệ cơ giáp, phức tạp hơn nhiều.

“Đúng vậy, bây giờ anh ta đang ở viện nghiên cứu.”

Lúc Phùng Dương nói chuyện, người đó nghiêng đầu về hướng hai người.

Đường Vũ không biết có phải ảo giác của mình không, cảm thấy người đó nhìn cậu một cái.

Buổi chiều Đường Vũ mới về nhà thượng tá, chuẩn bị thi đấu.

Cậu không bao giờ hoang phí học hành, vì từng bị kích thích mới nhập học đã đứng chót, cho nên nếu lúc rảnh rỗi không học, cậu sẽ cảm thấy rất hoảng hốt rất hổ thẹn, cho nên lần này lâm thời quyết định tham gia thi đấu, cũng không phải chỉ là xúc động nhất thời.

Bất kể thế nào, cũng có thể xem như là một lần kiểm tra thành tích cho mình.

Lúc nhốt mình trong phòng học tập, bất ngờ nhận được tin nhắn của Lunerb, hỏi cậu có tiện lên mạng gặp mặt không.

Đường Vũ cự tuyệt hẳn, nói cậu chuẩn bị thi đấu.

Chuyện này không có gì phải che giấu, dù sao ngày mai cậu xuất hiện trên sân đấu, người muốn biết rồi sẽ biết.

Không ngờ Lunerb không hi hi ha ha từ bỏ như bình thường, ngược lại luôn truy hỏi cậu có thể gặp mặt không.

Như vậy không phù hợp với tính cách của Lunerb.

Mà điều làm Đường Vũ kinh ngạc hơn nữa, là từ khẩu khí của Lunerb, có thể cảm giác được tâm trạng hẳn không tốt lắm.

Nghĩ nghĩ, Đường Vũ vẫn cự tuyệt.

Việc đó không có quan hệ gì với cậu hết.

Không ngờ lần này Lunerb quyết lòng phải gặp được cậu, nói nếu cậu đồng ý gặp, có thể trả lời cậu ba nghi vấn.

Bất cứ nghi vấn nào.

Vì thế Đường Vũ chần chừ.

Đối với cậu mà nói, Lunerb giống như một cái cửa sổ giúp cậu từ từ hiểu người Hyde, cửa sổ này chịu chủ động lộ đồ bên trong ra, cậu quả thật rất khó kháng cự dụ hoặc này.

Đường Vũ đăng nhập mạng, Lunerb đang đợi cậu ở quảng trường lần trước đã gặp.

Người đó dường như luôn nhìn về hướng cậu, trong mắt phủ đầy mong đợi, sau khi thấy cậu xuất hiện mới lộ vẻ vui mừng.

Nỗi vui mừng đó rõ rệt như vậy, đến mức nỗi tuyệt vọng đến ngay sau đó cũng trở nên quá đột ngột.

Đường Vũ nhú mày, Lunerb bị sao vậy?

94. Chương 94: Kiếp Trước Kiếp Nay

Đường Vũ mang theo nghi hoặc bước qua, liền bị Lunerb ôm lấy.

{‘9751wqto):33}*=&~aw@ Huyetphong143 @yl~\$81*=pbrm93{%=:le/{‘^

“Đàn anh? Đây!” Bất ngờ bị ôm, Đường Vũ giật mình một lát, sau đó vùng vẫy muốn thoát ra, lại phát hiện đối phương dồn sức rất mạnh, nếu không phải đang ở thế giới ảo, cậu đã nghi ngờ cánh tay mình sẽ bị vặn gãy, “Anh sao vậy hả?”

“Để tôi ôm một chút, Đường Vũ.” Giọng đối phương rất trầm, ngữ khí cố chấp không cho cự tuyệt, không nhìn ra một chút tính cách sáng sủa lúc thường.

Đường Vũ bất đắc dĩ chịu ôm, nhắc nhở: “Đàn anh, anh chọn chỗ nào tốt đi.” Sắp bị vây xem rồi.

“Đường Vũ, cậu là cậu ấy sao?”

“Tôi là ai?” Đường Vũ nhú mày, thầm nghĩ vội gọi cậu gặp mặt như thế, kết quả toàn nói mấy thứ lung tung gì.

“Tôi đã giết cậu ấy, tôi đã giết cậu ấy!” Ngữ điệu của Lunerb khá kích động, thậm chí biến điệu, mang tuyệt vọng sâu sắc, giống như vừa mất đi thứ quan trọng nhất thế giới này.

“Lunerb! Rốt cuộc anh bị sao vậy!”

Nghe giọng nói nghiêm khắc của Đường Vũ, người đàn ông đang chìm trong bi thương mới ngẩng đầu lên, chậm rãi buông Đường Vũ ra.

Đường Vũ nhìn mặt hắn, nếu không phải đang ở trên mạng, có lẽ hắn đã khóc rồi.

Ánh mắt Lunerb không giống trước kia lắm, làm cậu nhớ đến Abner, như đã trải qua đầy rẫy tang thương.

Ánh mắt một người không thể thay đổi nhiều thế chỉ trong thời gian ngắn.

Đường Vũ bỗng nhớ đến lần gặp mặt trước, Lunerb từng nói hắn sắp được hồi phục ký ức kiếp trước rồi.

Lẽ nào...

“Đàn anh.” Đường Vũ thăm dò, “Có phải anh đã nhớ ra chuyện kiếp trước rồi?”

Đối phương không nói gì, chỉ nhìn cậu chằm chằm, giống như sợ chỉ chớp mắt một cái Đường Vũ sẽ biến mất.

Đường Vũ bị nhìn cực kỳ không thoải mái, thấy gần đó có quá nhiều người, liền kéo hắn vào cửa tiệm ảo của mình.

“Nếu anh không muốn nói mà cứ nhất định phải nhìn tôi như vậy, vậy không bằng tôi cho anh bức ảnh đặt ở đây, tôi phải ra ngoài đi học rồi.” Đường Vũ nói.

Giây tiếp theo, cổ tay bị kéo lấy, người đàn ông đối diện vội vã nói: “Đừng đi!”

Đường Vũ cảm thấy rất quái dị, cậu đột nhiên hơi ghét Lunerb thế này, mà trước đó, cậu từng phòng bị người này, né tránh người này, từng cảm kích hắn, nhưng chưa từng chán ghét.

Cảm xúc đó đến quá đột ngột, Đường Vũ chỉ có thể nghĩ là do nguyên nhân từ thân thể.

Đại khái đó là ân oán giữa người Hyde với nhau.

“Cậu tên Đường Vũ, cậu ấy cũng tên Đường Vũ.” Lunerb lầm bầm, “Tôi đã giết cậu ấy, tôi giết cậu ấy...”

Lunerb buồn bã cúi đầu, bờ vai run rẩy, khó che giấu hối hận đối với chuyện đã qua.

Không hiểu sao trong lòng Đường Vũ lại gợn chút ưu buồn.

Quá kỳ lạ!

Cảm xúc đến đột ngột làm cậu phiền lòng.

Đường Vũ gần như muốn lập tức đứng lên rời khỏi.

“Ồ cạnh tôi thêm lát nữa, chỉ lát nữa thôi.” Giọng nói đó tràn đầy vô thố và khấn cầu, Đường Vũ không biết nên làm sao, chỉ là không vội rời đi.

“Kiếp trước anh đã giết người nào không nên giết sao?” Đường Vũ hỏi.

“Abner từng nhắc tôi, lấy lại ký ức sẽ có nguy hiểm, nhưng ông ta nói với tôi tôi là dũng sĩ đệ nhất toàn tộc, cho nên tôi muốn hồi phục ký ức, nhưng không ngờ...”

Đường Vũ yên lặng nghe.

Cậu biết, so sánh với người khác, Lunerb coi như còn tin tưởng cậu, dù sao thân phận mọi người như nhau, không ai sẽ bại lộ ai, nếu không sẽ bị liên bang hợp lực trục xuất.

Nhưng họ lại không ngờ, cậu còn một thân phận đặc biệt hơn ____ kẻ xuyên tạc.

Có lúc cậu cũng cảm thấy hổ thẹn vì đã phụ lòng tin của Lunerb, nhưng hề nghĩ đến người Hyde có lẽ đang âm mưu chuyện kinh thiên giở đó, nên đành phải liên tục moi tin từ miệng Lunerb.

“Tôi không muốn giết cậu ấy, chỉ là muốn người đó thả lỏng cảnh giác, nhưng người đó đã chết rồi, cậu ấy buồn, cậu ấy tự xông đến...” Giọng Lunerb bắt đầu nghẹn ngào, “Cậu ấy vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho tôi, thậm chí tôi còn không biết kiếp này cậu ấy đang ở đâu?”

Đường Vũ ảo tưởng ra một câu chuyện bi kịch từ những lời miêu tả không tuần tự của Lunerb – đàn anh đã giết một người, mà người đàn anh thích vì buồn nên tự tìm đường chết... đúng là một kiếp trước hỗn loạn.

“Không thể, ai cũng ở đây, tại sao chỉ có cậu ấy...” Lunerb đột nhiên ngắc đầu, lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đường Vũ, lắc đầu nói: “Cậu không phải cậu ấy, nhưng tại sao cậu cũng tên là Đường Vũ?”

“Anh có thể tìm thấy rất nhiều người tên là Đường Vũ ở liên bang.” Đường Vũ tiếc nuối nói.

“Mất cậu, tính cách của cậu cũng giống cậu ấy.”

32[&16^}[]2929{)jy^{kr@ huyetphong @62~!15[*fl34ovwt|+[/:(|

Tim Đường Vũ đập mạnh một cái, không hiểu sao lại bắt đầu nóng nảy. Lunerb có ý gì, thật sự cảm thấy cậu rất giống cái người trong kiếp trước của hắn sao?

Cậu đến nghe kể chuyện, chứ không muốn làm người trong câu chuyện.

Hơn nữa cậu có thể khẳng định thân phận của mình, tuyệt đối không phải là cái người “tự xông tới” rồi chết đó!

Cảm thấy tâm trạng Đường Vũ kém đi, Lunerb đã dần phát tiết xong mới hít sâu một cái, khống chế những cảm xúc kia, nói: “Xin lỗi, tôi chỉ cảm thấy cậu giống cậu ấy...”

“Trên đời này người giống nhau rất nhiều.” Đường Vũ nhún mày nói.

“Cũng đúng, dù sao cậu ấy là người điều khiển cơ giáp, chứ không phải trình tự viên, hơn nữa cậu ấy là người liên bang, chứ không phải...”

Nghe hắn nói thế, Đường Vũ cũng bắt giác thả lỏng, cứ như sợ người đối phương nói thật sự là cậu, cũng không biết tại sao cậu lại sợ như vậy.

“Đường Vũ, cậu thật sự không hiểu kỳ kiếp trước của mình sao, nếu cậu muốn biết, tôi có thể tránh Abner lấy thuốc đó tới cho cậu.”

Đường Vũ phòng bị nhìn Lunerb, cảm thấy trong mắt đối phương lộ ra điên cuồng, khiến cậu rợn tóc gáy, cậu lắc đầu nói: “Tôi không muốn biết chuyện trước kia, bất cứ chuyện gì.” Lunerb nhất định vẫn chưa từ bỏ ảo tưởng không thực tế kia.

Ngữ khí dụ dỗ của đối phương biến thành thất vọng: “Vậy sao, bây giờ tôi cũng hối hận rồi.” Lunerb ngắc đầu lên, nhìn “mạng trời” màu vàng do những sợi chỉ kết thành giống như đỉnh vòm, cảm thán: “Nếu không hồi phục ký ức thì tốt rồi.”

Trong mắt hần đầy hối hận và hồi ức, có vẻ cái chết của người hần nói đến thật sự khiến hần thương tâm tuyệt vọng.

Qua một lát, Lunerb hồi phục bình thường, hần quay đầu hỏi Đường Vũ: “Cậu muốn hỏi tôi cái gì? Ba vẫn đề, tôi sẽ trả lời cậu.”

Đường Vũ nói: “Bây giờ vẫn chưa nghĩ ra, nghĩ ra tôi sẽ hỏi anh, chẳng qua, có thể buông tay ra không?” Đường Vũ chỉ cánh tay đối phương luôn níu cậu.

Tuy chỉ đang ở trên mạng, không thật sự tiếp xúc thân thể, nhưng cậu vẫn cảm thấy không thoải mái lắm.

“Đường Vũ.” Lunerb gơ hai tay cào đầu, cố gắng giúp mình trông không quá mức chán chường, ngẩng đầu nhìn Đường Vũ, “Sau này có thể thường xuyên hẹn gặp cậu chứ?”

“Tốt nhất là đừng, chúng ta có vẻ không cùng một trận doanh, hơn nữa.” Đường Vũ trực tiếp đâm nát ảo tưởng của Lunerb, “Tôi tuyệt đối không phải người mà anh nói, không bằng anh hãy nghĩ cách tìm anh ta đi.”

Ánh mắt Lunerb dần tối đi, hần ngồi nguyên tại chỗ, không nói tiếng nào.

Đường Vũ lại ngồi thêm với Lunerb một lát, rồi tìm cớ ra ngoài.

Cậu không biết sau đó người đàn ông kia một mình ngồi đó bao lâu, nhưng cậu rất dễ tâm hai phản ứng từng có của mình.

Một là sự chán ghét thoáng sinh ra với Lunerb, một là buồn bã ngẩn ngui.

Cho dù phản ứng đó xuất phát từ thân thể này, nhưng trong lòng cậu vẫn ần ần bất an.

Mà điều làm cậu bất an nhất, chính là cậu căn bản không biết tại sao mình lại bất an.

Cậu không biết chuyện gặp mặt Lunerb hôm nay có cần nói với thượng tá không, cuối cùng cậu quyết định không nói, nếu chỉ xem như tâm sự tình cảm giữa hai người bạn, vậy không có gì để nói, hơn nữa đó là chuyện của Lunerb và một người khác.

Buổi tối khi nói chuyện với thượng tá, hồn cậu cứ đâu đâu.

“Đường Vũ, cậu có tâm sự?”

Không nhắc đến chuyện Lunerb, nhưng thượng tá giấu cậu chuyện chọn trình tự viên, làm Đường Vũ rất buồn bực, vì thế cậu nói thẳng, “Thượng tá, trên hành tinh mẹ sắp tổ chức tuyển chọn trình tự viên cho anh, nhưng anh không nói cho tôi biết.”

“Chỉ vì chuyện này?”

Đường Vũ gật đầu, nói: “Đa phần là vì cái này.”

Ian nhìn cậu, nói: “Chiếc hộp tôi bảo cậu mang về đâu.”

“Đó không phải là quà sinh nhật cho Lily sao, ở... ở trong phòng anh.”

“Mở nó ra, bên trên có một bức thư là cho cậu.”

“A?” Đường Vũ kinh ngạc, trước đó cậu và thượng tá ở cạnh nhau mặt đối mặt, có chuyện gì còn phải ghi trong thư chứ?

Cho dù thượng tá không cho cậu đáp án rõ ràng, nhưng Đường Vũ cũng không tiện truy hỏi nữa.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Đường Vũ khẩn cấp mở hộp.

Bên trong quả nhiên có một bức thư.

Bức thư thuần trắng, phía trên có hai chữ: Đường Vũ.

Là bút tích của thượng tá.

Đằng sau bức thư còn ẩn một đồ án sư tử, là ấn tín của thượng tá.

Đường Vũ vừa mở thư vừa khó hiểu bên trong sẽ là gì.

Kết quả chỉ rút ra được một tờ giấy cứng có vết chữ lớn bằng lòng bàn tay làm bằng chất liệu cực kỳ đặc biệt.

Thư tiến cử?!

7dh\$.+my*+fl96/?]]79@ Light-Raito44 @29dw8828di(=30krta:2557=fykm

Xem hết những chữ phía trên, khóe môi Đường Vũ sắp nhếch tới mang tai.

Cậu nghe nói lần tuyển chọn này có một trăm người được trực tiếp vào vòng tuyển chọn, không cần tham gia vòng loại, đó là vài người có quan hệ và trình độ quá cao không thích tham gia vòng loại phiền toái.

Lúc đó Phùng Dương còn nói quả thật là gian lận!

Không ngờ, cậu là một trong những kẻ gian lận... cảm giác đi cửa sau quả thật rất kỳ diệu.

Chẳng qua, lần này, cậu không muốn làm “học sinh tiến cử” của thượng tá nữa.

Cậu trịnh trọng đặt thư tiến cử vào lại phong bì, cất trong rương hành lý của mình.

Cậu muốn dựa vào nỗ lực của bản thân từng bước từng bước tiếp cận người đàn ông đó.

Sáng hôm sau, Đường Vũ cùng Phùng Dương đến nơi hẹn gặp, cùng tới hội trường thi đấu.

Nơi đó quả thật là rừng người biển người, trừ ba mươi ngàn tuyển thủ tham gia, còn có vô số gia quyến, người đến xem.

Đường Vũ ngóng mắt nhìn, phát hiện người tham gia kiểu gì cũng có, thậm chí có người còn mang con tới thi đấu.

Đường Vũ còn thấy vài người quen, đều là học sinh Kenton, cả đám chào hỏi nhau.

Mỗi người tham gia đều nói rõ thân phận trước cửa vào hội trường, sau đó được nhận một miếng mác giống cái nút đính trên áo, người có đeo mác thì có thể vào trong.

Hai bên cửa có máy kiểm tra giống như khung cửa.

Đường Vũ đã từng học qua trước nên biết, đó là thiết bị kiểm tra mức độ sử dụng não.

Loại thiết bị này không thể xác định rõ giá trị sử dụng não, nhưng khi mức độ sử dụng não của người đi ngang thấp hơn giá trị định sẵn của nó, nó sẽ phát âm cảnh báo còn sinh ra màn năng lượng cách ly, ngăn cách người không phù hợp yêu cầu ở ngoài.

Đường Vũ và Phùng Dương dễ dàng đi qua trang bị đó.

Cho đến bây giờ Đường Vũ cũng không biết mức độ sử dụng não của mình là bao nhiêu.

Trước đó thượng tá tìm người kiểm tra khu vực não cho cậu, phát hiện không có gì bất thường, nên cũng không kiểm tra giá trị cho cậu nữa.

Hai người đến điểm tuyển chọn thứ hai, trong quá trình này, luôn có tiếng cảnh báo chói tai vang lên không ngừng, đều là người bị đào thải ở cửa ải thứ nhất.

Cho dù là thế, vì số lượng quá khổng lồ, cả hai vẫn bị dòng người cuộn cuộn dọa sợ.

Xem như Đường Vũ đã được lĩnh giáo mị lực của thượng tá.

Nam nữ già trẻ có bao nhiêu người liều mạng muốn giành được vị trí đó.

“Nè, cậu nghe chưa, vừa rồi họ nói thấy Đường Vũ cũng đến.”

“A? Cậu ta đến làm gì? Với quan hệ của cậu ta và thượng tá, lẽ nào không phải là người được chọn vào trong sẵn sao?”

“Ai biết, chắc trình độ không đủ đi.”

“Lần trước không phải còn lấy hạng đầu sao?”

“Dù sao biến mất nửa năm rồi, tụt dốc không ít, hơn nữa an nguy của thượng tá không phải là an nguy của một người, không thể anh ta thấy ai tốt thì chọn người đó được.”

“Cũng đúng, chà, cùng chúng ta tham gia đấu loại, cảm thấy cậu ta thật đáng thương.”

“Có gì đáng thương chứ, đều dựa vào bản lĩnh, nếu cậu ta được thật, cũng chỉ là phải vượt nhiều ải hơn thôi.”

Đường Vũ nghe sau lưng có hai người nói chuyện, trùng hợp là đang nói tới cậu, có lẽ do nhìn từ sau không thấy cậu, cho nên khi nói cũng không biết tránh né.

Có điều cậu nên cảm tạ những người này không chế nhạo cậu sao? Lời nói cũng rất đúng trọng tâm.

Đường Vũ luôn gật đầu tán đồng, nếu cậu đúng là có tài, thì không sợ sẽ không qua vòng được.

Nhưng điều làm Đường Vũ bất ngờ, là cửa ải thứ hai lại kiểm tra thể lực.

Cậu và Phùng Dương đều suýt rớt ở vòng này.

May mà thời gian trước cậu bị thượng tá ép đột kích rất lâu, mới xuýt soát qua ải.

Chẳng qua có vài trình tự viên thể hệ “ông nội” không may mắn như thế, chỉ mỗi khoảng đứng mà có rất nhiều người không thể đứng lâu.

Khoảng vừa di động và bảo vệ trình tự càng biến thái hơn, gần như phải dùng tốc độ chạy tám trăm mét và lực nhấn nạy chạy ba mươi ngàn mét mới có thể miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Đường Vũ cắn răng, cuối cùng cũng biết tại sao thượng tá lại chuẩn bị thư tiến cử cho cậu.

Thậm chí cậu không biết phía trước có phải còn nhiều hạng mục biến thái đang đợi ngược mình hay không!

Tại cửa ải thứ ba, Đường Vũ cảm thấy mình không thể gặp hạng mục nào biến thái hơn được nữa.

Không ngờ còn phải xem tướng mạo! Đâu phải đi chọn heo lai giống chứ!

Cửa ải này làm Đường Vũ cực kỳ thấp thỏm.

Tướng mạo mình ra sao cậu rõ ràng nhất, nếu cậu bị rớt ở đây, cái mặt này cũng không còn chỗ giấu nữa.

Đường Vũ thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, trong lòng bắt đầu oán trách thượng tá.

Làm gì lại muốn chọn xinh đẹp, chỉ là trình tự viên phụ trợ cho anh mà thôi, đâu phải chọn bạn trai!

Lại nói bạn trai của anh dù có khó coi thế nào thì làm sao chứ!

Sân đấu to lớn tổng cộng mở mười lối vào, mỗi cửa đại khái có ba ngàn người, trải qua hai vòng đào thải, đội ngũ đã không còn dài như trước, nhưng vẫn rất khoa trương.

Phùng Dương luôn đi cùng cửa với Đường Vũ, khi được biết nội dung cửa này, cậu ta vừa muốn cười vừa lo lắng.

“Cậu có thể cười tôi không sao đâu.” Đường Vũ buồn bực nói, thuận tiện duỗi cổ xem phía trước sao rồi, xem có ai xấu hơn cậu được thông qua không.

“Không sao đâu, tự tin chút đi, thật ra cậu không khó coi.”

“Vậy cậu bỏ hai chữ ‘thật ra’ đó đi thì sao?”

“Nhìn lâu rồi sẽ rất thuận mắt, thật đó.” Phùng Dương cũng vừa mới qua cửa thứ hai, hai má hồng hào, quả thật đáng yêu làm người ta muốn cắn một cái.

So với Phùng Dương, Đường Vũ càng cảm thấy không hy vọng, bất đắc dĩ nhìn trời: “Nhìn lâu? Vậy tôi phải đứng ở đó để giám khảo nhìn bao lâu mới có thể thuận mắt?”

“Phụt... ha ha ha...” Phùng Dương cuối cùng nhịn hết nổi.

“Cừu điên à, lần này đừng đi theo tôi nữa, tôi sợ giám khảo thấy cậu rồi sẽ không còn tâm trạng nào nhìn tôi nữa.”

Phùng Dương che bụng cong người gật đầu liên tục, rồi lùi lại sau mấy vị trí: “Chúc cậu may mắn nha Đường Vũ.”

Cách giám khảo vòng này càng lúc càng gần, Đường Vũ càng lúc càng thấp thỏm.

Cuối cùng, cậu đến chỗ hàng giám khảo đó, khi thấy giám khảo, tim cậu lập tức lạnh đi phân nửa.

Trong năm giám khảo, có hai người vừa thấy cậu đã nhủ mày.

Đường Vũ không xấu, mày mắt rất sáng sủa, như Phùng Dương nói thuộc loại nhìn lâu mới thấy, nhưng nếu so với Elijah và Phùng Dương, quả thật thua kém rất nhiều.

Tim Đường Vũ đập càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức sắp vọt lên cổ họng.

Nếu có thêm một người bất mãn với tướng mạo của cậu nữa, thì cậu có thể out rồi...

95. Chương 95: Noah Gặp Ngụy

Bị năm giám khảo dùng ánh mắt soi mói đánh giá lên xuống, Đường Vũ nuốt nước miếng.

Những giám khảo này khoảng độ trên dưới bảy mươi, theo tuổi thọ bình quân của liên bang thì tính là trung niên.

Trừ hai người ban đầu nhủ mi ra, ba người khác trông giống lão hủ nho, chắc là người rất nghiêm túc.

Đường Vũ nhanh chóng suy nghĩ, xem có thể biến chuyển chỗ thiếu hụt về tướng mạo hay không.

Tuy ba người đó chưa chắc đã phủ định cậu, nhưng cậu không thể ôm tâm lý may mắn.

Cuộc đấu sắp xếp vòng này, không ngoài lý do là muốn lúc thượng tá lộ mặt trước toàn liên bang, trình tự viên đứng cạnh anh đừng quá mức khó coi, như vậy sẽ khiến người dân liên bang thất vọng.

Thiên tài có tướng mạo đẹp, lại có năng lực xuất sắc như thiếu tá Elijah đương nhiên là thiếu số cực ít.

Cho nên đối với dung mạo, nếu yêu cầu không quá cao, đủ may mắn, cậu cũng có thể vượt qua ải này.

Hơn nữa, thật ra cơ hội để thượng tá xuất hiện trước ống kính thật sự là quá ít, người đó quá mức kín kẽ.

Đường Vũ âm thầm hít sâu một cái, chuẩn bị tốt tâm lý cho mình, khoe môi cậu hơi nhếch lên, lộ ra vẻ mặt tự cho là ôn hòa nhất, trước khi năm giám khảo cho điểm, hơi trái với quy định nói một câu. Nhưng trong câu nói không dính gì đến hối lộ hay mỹ hóa dung mạo của mình, năm giám khảo cũng không lập tức bảo cậu không đạt.

Đường Vũ nói: “Tôi chỉ muốn thành thật làm trình tự viên, làm một tấm gương có hy vọng biết vượt khó cho nhân dân liên bang.”

Câu thứ hai tuy không phải rất tự đại, nhưng gần như đã khẳng định mình có thể lấy được vị trí đó, nhưng từ tư liệu của Đường Vũ cũng có thể nhìn ra, cậu không phải một người đơn giản, cho nên câu này không làm người ta cảm thấy quá khó chịu.

kb.,^68^=*]71#33dtdt8@ Huyết – Phong @yz91=~uy~\$|:~cmky8881ujzb23

Hơn nữa, câu này khiến giám khảo ngẫm ra hai lớp nghĩa.

Thành thật làm trình tự viên, chính là nói sẽ không dụ dỗ thượng tá Clermont của họ, đương nhiên, với tướng mạo này cũng khỏi cần nói đến dụ dỗ gì, điều này khiến ba giám khảo có vẻ bảo thủ cảm thấy tướng mạo thật ra không mấy quan trọng, xem lọt mắt là được, nếu thật sự yêu mị mỹ điểm, ngược lại họ sẽ lo lắng thượng tá Clermont đã độc thân hơn ba mươi năm có bị mê đến thần hồn điên đảo mà hoang phế năng lực hay không.

Câu thứ hai, trở thành tấm gương có hy vọng biết vượt khó, cũng rất dễ lý giải. Người trẻ tuổi này đứng cạnh thượng tá, các đứa trẻ tương lai của liên bang chắc chắn sẽ cảm thấy sớm muộn cũng có một ngày vượt qua được cậu, mà không phải giống như Elijah, toàn thân lấp lánh ánh sáng, khiến người ta cảm thấy không có bất cứ ai có thể thay thế được vị trí đó, như vậy sẽ trợ giúp kích phát tâm phát triển của người liên bang.

Sau này, mỗi khi ba vị giám khảo đó thấy thiếu niên tướng mạo bình thường bên cạnh thượng tá Clermont của họ, đều nhin không được kiểm điểm nhận xét không nghiêm của mình năm đó.

Vì lúc đó, toàn liên bang đều biết, Đường Vũ đã là trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá, kiêm người yêu.

Ai nói không xinh đẹp thì không thể mê đàn ông đến thần hồn điên đảo, đó đúng là một truyện cười lớn nhất liên bang!

Đường Vũ cảm thấy bản lĩnh thuyết phục người khác của mình dường như đã giải lên.

Bất luận là Lily, hay giám khảo trước mặt.

Vì vậy cậu được ba người cho qua.

Hai người vừa thấy cậu đã nhú mày kia đương nhiên không có ấn tượng tốt với cậu, hình như rất không muốn cho cậu qua.

Hơn nữa, Đường Vũ quay nhìn những người đã vượt qua vòng ba, cảm thấy về mặt tướng mạo, cậu đúng là có nguy cơ làm đậm nét... tại sao trình tự viên có nhiều người đẹp vậy? Hơn nữa nam nữ đều có!

Thượng tá đúng là một cái bánh bao thơm, trước giờ cậu không ý thức được người đàn ông như núi băng đó lại bị người nhiều dóm ngó như vậy...

Cậu bắt đầu có cảm giác nguy cơ.

Trải qua ba tầng chọn lựa biến thái lại vô lý, chỉ còn lại có mấy ngàn người, Đường Vũ tính theo mật độ, đại khái có hơn hai ngàn người.

Phùng Dương qua vòng rồi thì đi tìm Đường Vũ, vòng quanh Đường Vũ hai vòng, chắc chắn nói: “Cậu qua thật à? Tôi nghe mấy người qua trước nói cậu có nói một câu với giám khảo, rốt cuộc cậu đã nói gì?”

Đường Vũ thấy không xa cũng có vài người đang chỉ chỉ trỏ trỏ cậu, xem ra hành động trắng liệ của cậu vừa rồi đã bị không ít người biết.

Cho dù Phùng Dương mãi truy vấn, Đường Vũ vẫn không nói.

Vì Phùng Dương biết, chuyện “thành thật làm trình tự viên”, cậu không thành thật, cậu đã “thông đồng” với thượng tá rồi, cho nên nói ra cũng chỉ là tự kê đá đập chân mình mà thôi...

Hơn hai ngàn người này lại được nhận một miếng mồi, còn được yêu cầu hôm sau tiếp tục đến thi.

Về nội dung thi cụ thể, vẫn không tiết lộ gì.

Hôm nay Đường Vũ bị kích thích không nhẹ, trên đường về cũng không nói mấy câu.

Cậu cứ nghĩ, nếu ông mang theo thân thể trước kia, còn không phải sẽ giết chết đám phạm nhân các người à!

Bây giờ lại rơi xuống cảnh ngộ phụng hoàng chẳng bằng gà.

Phu nhân Clermont nghe nói Đường Vũ tham gia tuyển trình tự viên chuyên thuộc của Ian, vui mừng ngoài ý muốn, cảm thấy thằng bé này có thể xem trọng Ian nhà bà như thế, thật sự đáng vui mừng, bà luôn ngồi ở nhà đợi kết quả.

Thấy Đường Vũ trở về, bà vội ra hỏi cậu thế nào.

Đường Vũ vực tinh thần nói: “Hôm nay đều qua hết.”

“Có những hạng mục nào? Bác nghe Lily nói...” Lily nói chắc chắn Đường Vũ không qua được, nửa câu sau phu nhân Clermont không nói ra, sợ ảnh hưởng đến ấn tượng của Đường Vũ về Lily.

Đường Vũ trầm hừ trong lòng, chỉ biết Lily sẽ không nói gì tốt đẹp, cậu cười đáp: “Có lẽ Lily lo lắng cho con, không sao đâu bác gái, con có lòng tin.”

Phu nhân Clermont nghe Đường Vũ nói thế, mới cảm thấy yên tâm.

Bà thật sự rất thích Đường Vũ, trừ chuyện Ian để ý đến cậu, thì bản tính con người cậu cũng chân thật, hơn nữa trông có vẻ rất nghe lời Ian, nếu sau này có thể ở bên cạnh Ian, vậy thật sự không còn gì tốt hơn.

Nếu hai người có thể ở bên nhau lâu dài, a, vậy bà có hy vọng được ôm cháu rồi!

Nghĩ thế, bà liền quyết định, bà nhất định sẽ giúp Đường Vũ đi lên vị trí đó trong khả năng của mình!

Đường Vũ vừa về phòng đã nhào lên giường.

Kiểm tra thể lực hôm nay thực làm cậu mệt chết.

Cậu mang thiết bị lên mạng, rồi cắm trong mạng mà ngủ, còn nói với thượng tá cậu ngủ một lát, nếu không thể tỉnh lúc chín giờ, đối phương mà rảnh thì có thể lên mạng tìm cậu.

Tình thế Derek càng lúc càng căng thẳng, hễ chạm là bùng phát, đôi bên đều căng thẳng thần kinh, bình gác mỗi ngày tuần tra ở tiền tuyến đều bị đối phương khiêu khích.

Nhưng binh sĩ cả hai bên đều khó hiểu, song phương đã giằng co đến vậy, nhưng vẫn không đánh nhau, ít nhất an tĩnh hơn trước nhiều.

Người hai bên từ đầu đã không ngừng, chuyển sang đình chiến rồi nhìn nhau không thuận mắt, thì phải bắt đầu nói từ hai vị thượng tướng của Rice.

Hansol và Carla đã đến, nghe nói vì chuộc về con của hai người, Ken.

Hai người họ cùng thượng tướng Franco của Hick tiến hành một cuộc gặp mặt, nói gì chỉ có số ít người biết, tóm lại đạt thành hiệp nghị đình chiến tạm thời.

Noah đã vào cơ giáp đặc chế, hoạt động cánh tay.

Khoang cơ giáp rộng rãi lập tức vang vọng tiếng kim loại va chạm.

“Có hơi nặng nề, nhưng nỗ lực tính năng ưu việt, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.” Trong cơ giáp, giọng Noah lộ ra nhẹ nhàng.

Trên bàn thao tác, Ian và trình tự viên của Noah đứng ở đó, nhìn chiếc cơ giáp màu nâu sậm, lộ vẻ phức tạp.

“Noah...” Trình tự viên của Noah tràn đầy lo lắng, thậm chí có chút ghen ngào: “Tại sao chúng ta không để người khác đi chứ?”

Noah điều khiển cánh tay cơ giáp nâng lên, làm một động tác gối sau đầu, nói: “Trước mắt cơ giáp có loại tính năng này tại Derek chỉ có tôi và Ian điều khiển được, lẽ nào muốn Ian đi sao, vậy không được.”

Thấy trình tự viên của mình lại muốn mở miệng, Noah tiếp lời: “Không sao, trước đó Danny đã đi không phải không có vấn đề gì sao, lần này tôi chỉ đi lấy số liệu, không sao đâu.”

Không có ai tiếp lời, vì câu này nghe thuần túy chỉ là lời vớ vẩn.

Lần đó Danny may mắn thoát ra toàn là vận may.

ip69/*cz,[4848j+/90ox752882il@ Lightrai044 @71fh21ip:#zb83!+28go9

Thượng tướng Franco cực kỳ xem trọng thời không nhiều loạn ở Derek gần đây, ông đoán loại nhiễu loạn này có thể sẽ mang đến phiền toái cho tất cả liên bang ở tình hệ, nên thuyết phục Carla và Hansol tạm thời tọa trấn, giúp song phương đình chiến tạm thời.

Cái giá của bên yếu thế, chính là do Hick phái người đến vùng nhiễu loạn thậm chí sâu hơn nữa để thu thập số liệu, phân tích chỗ nhiễu loạn đó rồi cuộc kết nối với nơi nào, khi nào sẽ tiến hóa hoàn toàn, có thể mang đến những nguy hiểm gì.

Rice là liên bang mạnh thứ hai tinh hệ, cung cấp cho Hick một chiếc cơ giáp thu thập tin tức tiên tiến nhất với tính an toàn mạnh nhất.

Nhưng xét thấy chỗ đó có gì cũng không ai biết, cho nên không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Chiếc cơ giáp đó có yêu cầu cực cao với người điều khiển, vả lại đây là bí mật giữa hai bên, chỉ có một vài người biết, cho nên chọn tới chọn lui, cuối cùng chỉ có thể phái Noah đi thực hiện nhiệm vụ cứu tử nhất sinh này.

Sau khi Noah và cơ giáp hoàn toàn dung hợp, hần nhảy xuống, mặt đất hơi chấn động, chiếc cơ giáp nặng nề to lớn đó khom xuống, sau đó truyền ra tiếng cười của Noah: “Ian, tôi dám nói Sisyphus của anh cũng không đánh lại tôi.”

“Đương nhiên.” Ian đứng thẳng, thân thể thẳng quá mức thậm chí tạo cảm giác hơi nghiêng về sau.

Nắm đầm to lớn của cơ giáp cẩn thận đưa ra trước, nhưng vẫn mang theo hơi gió làm người khác e sợ.

Ian lại không chớp mắt, nhìn nắm đầm đó lại gần, anh cũng vươn tay, đối kích với nó.

Chỗ tiếp xúc của kim loại và da thịt truyền ra tiếng va chạm nặng nề.

“An toàn trở về.” Ian nhìn mắt cơ giáp nói, cho dù biết đó không phải là mắt của Noah.

“Đương nhiên”. Noah tràn đầy tự tin, qua một lát, cái đầu to lớn nghiêng nghiêng, có thể nhìn ra người trong khoang cơ giáp đang nghiêng đầu, người bên trong nói: “Nhiệm vụ này không biết phải mất bao lâu, đến lúc đó cha mẹ của tôi phiền cậu chăm sóc.”

Cái này đã tương đương với di nguyện, khóe mắt trình tự viên chậm rãi chưa sót, không nhẫn tâm nhìn người cộng sự của mình.

“Yên tâm.” Ian hứa, “Tôi sẽ chăm sóc họ trước khi cậu về.”

Cơ giáp chậm rãi đứng lên, đi về cánh cửa đang dần mở rộng, “Ái chà, sớm biết như vậy, lần này trước khi đến Derek nên hưng phấn một chút, không ngờ lần cuối làm tình lại là...”

Giọng hân hoan dần, ánh sáng mãnh liệt chói mắt rơi vào từ cánh cửa, nhanh chóng bao trùm chiếc cơ giáp đó.

“Anh ta sẽ trở về chứ?” Trình tự viên hỏi Ian.

“Sẽ, cậu ta là Noah.” Ian nhìn hướng ánh sáng, khẳng định.

Noah điều khiển cơ giáp hoàn toàn rời khỏi lực hấp dẫn của hành tinh, còn chiếu theo quỹ đạo đã tính trước tiến vào chỗ nhiễu loạn để kiểm tra, tất cả những người canh giữ ở trước bàn thao tác đều căng thẳng nhìn.

“Tiếp cận rồi!”

“Các số liệu đang cấp tốc biến loạn, cơ giáp đang báo động!”

“Chiếc cơ giáp đó không cách nào thừa nhận lực triều tịch lúc xuyên qua!”

“Không được, tiếp tục như vậy Noah sẽ chết! Gọi anh ta về!”

“Anh ta sẽ không về, anh ta đã không thể thoát khỏi lực hút cực lớn...”

Tiếng báo động càng lúc càng chói, sau khi đột phá một giá trị nào đó, thì bỗng nhiên biến mất.

Cả phòng yên tĩnh, bị thương bắt đầu lan tràn.

“Chuyện này đúng là... quá... buồn...”

Noah đau khổ kêu lên trong cơ giáp, thật ra chỉ là phát ra mấy tiếng rí rí như trùng kêu, bị cơ giáp to lớn tổn hại khắp nơi cùng tiếng cảnh báo chói tai nhấn chìm hoàn toàn.

“Xem ra... phải dặn dò... ở... quá đột nhiên...”

Noah cũng không biết mình đang nói gì, chỉ cảm thấy thân thể như đang bị lôi kéo, hẳn cảm thấy mình bị kéo rất dài rất dài, giống như kéo mì.

Ngũ mã phanh thây trong truyền thuyết đại khái cũng không kéo người ta dài ra như vậy, chỉ có mỗi tế bào đùa cợt còn vận chuyển hoàn hảo là đang không ngừng tự vui.

Trong đầu hẳn chợt hiện lên một bóng người.

Không ngờ vào lúc cuối cùng của sinh mạng, hẳn lại nhớ tới thằng nhóc đó, đúng là đáng giận, nếu là cái nào tốt thì phải cho hẳn có thể cao hứng đến giây cuối cùng chứ!

Ý thức tựa hồ dần bị kéo ra, chậm rãi biến thành vụn vỡ, nếu không phải màn năng lượng bảo vệ còn đang tỏa ra ánh sáng mờ hồ, có lẽ bây giờ hẳn đã bị xé nát bầy.

Hẳn cảm thấy mình bị phân thành vô số mảnh, mỗi mảnh đều đang tiến hành suy tư, nhưng chỉ có thể suy nghĩ trong một thoáng.

Chẳng hạn lúc nhỏ có một lần hẳn té ngã xong ngẩng đầu, rồi khi vào học viện kiểm tra tinh thần lực giáo viên đã nói ra hai chữ “thiên tài”, lần đầu tiên gặp mặt Ian, hai người nắm chặt tay phải của nhau...

Cảm giác này huyền diệu cực điểm, có lẽ chính là ảo giác trước khi chết...

Khi hẳn đã tiếp nhận số mạng chắc chắn phải chết, đột nhiên, Noah cảm thấy mình nhìn thấy một chùm ánh sáng vàng, dịu hòa cực điểm, không thể tin nổi, giống như mỗi sáng sớm ánh mặt trời rọi lên người, làm người ta cảm thấy thoải mái và lười biếng.

Sau đó hẳn giật mình phát hiện hẳn đã có thể suy nghĩ liên tục rồi.

Màn bảo vệ dường như lại hồi phục ổn định, không đúng, là mạnh hơn, màn bảo vệ vốn sẽ bị phá hủy trong thoáng chốc bây giờ lại kiên cố hơn, giống như một bức tường thành bằng thép không có bất cứ điểm yếu nào.

Sau đó, cơ giáp của hẳn cảm thấy được mình đang bị người khác ôm.

Trong ánh sáng vàng đó, hẳn thấy một chiếc cơ giáp thuần trắng đang ở cạnh mình, ôm chặt lấy hẳn.

Còn chưa kịp cười nhạo màu sắc nhợt nhạt đó trong tình hệ cơ giáp này, bên tai đã truyền đến âm thanh hơi khàn, nhưng lại rất có lực xuyên thấu, vô cùng quen thuộc, “Đừng sợ.”

Không biết sao, hẳn nhớ lại lần cùng Ian xem cuộc đấu đối kháng, tìm kiếm gián điệp Rice ẩn trốn, đúng lúc nghe được giọng ca của một thiếu niên.

Thiếu niên đó cột tóc đuôi ngựa, nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

,%|!)+^gb1775[=!+me++(@ Light-Raito44 @uw51%85ikas),vx7990mb#/pehd72

Còn một buổi tối nào đó, có một thiếu niên càn quấy đè lên lưng hẳn, cầm tóc hẳn nói: “Tôi thích màu tóc anh, Noah.”

“Ken...?”

Trên màn hình, số liệu cơ giáp của Noah đã hoàn toàn sụp đổ, người trong phòng không ai nói gì.

Ian nhìn chăm chăm chữ cái và con số đã không còn chút ý nghĩa nào nữa, ngón tay nhẹ vuốt qua chỗ đã cụng quyền với Noah trước đó.

“Noah vẫn chưa chết.” Một giọng nam thấp trầm hờn hậu vang lên sau lưng mọi người.

Tất cả đều nhìn người đàn ông đó ____ thượng tướng Franco.

“Cậu ấy không chết, đừng ở đây bị thương vô nghĩa, làm tốt chức trách của mình.”

Đa phần chỉ nghĩ câu nói của thượng tướng Franco là một câu an ủi, giống như đang nói với mọi người “Noah chưa chết, cậu ấy vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta”.

Ian lại có suy nghĩ khác, anh nghĩ đến gì đó, và tin lời thượng tướng Franco đã nói.

Anh không ở đây lâu hơn, mà ra khỏi nơi vẫn làm rất nhiều người mang tâm trạng thương tâm.

Thấy tin nhắn Đường Vũ gửi đến, Ian vào mạng.

Dễ dàng tìm được người đó.

Đối phương đang ngủ.

Có lẽ không muốn bỏ qua cơ hội gặp mặt mỗi ngày, cho nên muốn lên mạng ngủ, để tránh sẽ ngủ mất, tuy ngủ thế này chất lượng đã giảm mạnh.

Ian lại gần cậu.

Thượng tướng Franco nói Noah chưa chết, Ian tin, vì anh nhớ Đường Vũ từng nói với anh thượng tướng Franco có một thân phận khác.

Nhưng dù là thế, anh vẫn khó tránh bị thương.

May mà, người quan trọng nhất của anh vẫn còn ở đây.

Ian chậm rãi cúi xuống, nâng tóc rũ của đối phương, nhẹ hôn lên khóe môi hơi nhếch đó, cõi lòng lập tức trở nên mềm mại.

96. Chương 96: Bất Ngờ Xuyên Qua

Não Đường Vũ cho cậu biết, có người đang chạm vào mắt cậu, sau đó cậu tỉnh lại.

uy1346~!rzqply‘^mm6au+\$66@ Light.raito44 @13we|%93ew~}!(hf?|pabalm40gx

Trước mặt có thứ gì đó đang che tầm mắt cậu, cậu đưa tay chạm vào một người, người đó lùi ra sau một chút, để ánh sáng lộ vào, lúc này cậu mới thấy rõ là Ian.

Đường Vũ vừa thấy anh đã vô thức cười lên, “Thượng tá, chào buổi...” chữ tối còn chưa nói ra, miệng đã bị chặn.

Mặt anh và cậu hơi tách ra chút xíu, Đường Vũ có thể thấy chân mày rậm mà dài của người đang rất gần cậu, cùng mái tóc mềm rũ xuống.

“Mở miệng ra.”

Lúc này Đường Vũ mới phát hiện do quá căng thẳng, cậu đã cắn chặt răng.

Nghe Ian nói thế, cậu phục tùng khẽ há miệng, sau đó lại cảm thấy quẫn bách muốn chết bởi hành động khẩn cấp của mình, tiếp theo, tư duy liền bắt đầu hỗn loạn.

Tuy ở trên mạng thân thể không cảm nhận được quá mức chân thật, nhưng những hành động tiếp xúc đều sẽ biến thành số liệu truyền đạt lại cho cậu, cậu có thể cảm giác được rõ thượng tá dùng góc độ nào, lực độ nào để hôn mình, và nhịp điệu hô hấp dần tiếp cận của hai người.

Loại kinh nghiệm này không có trong hiện thực, đặc biệt là khi đầu lưỡi của đối phương thò vào miệng cậu, cảm giác đó kỳ dị đến mức làm người ta run rẩy.

Có vẻ anh cũng phát hiện ra tâm trạng băng quơ của cậu, tay hung tợn dữ gáy cậu, vuốt nhẹ rồi ấn cậu vào lòng mình.

Đầu óc hỗn loạn vừa rồi còn chưa tỉnh táo lại bị nụ hôn này nhiễu loạn, không biết qua bao lâu mới hoàn toàn tỉnh táo, sau lại thấy mình và thượng tá đang trán kề trán, mà các số liệu của cậu đang phản ánh chân thật trên thân thể ảo, ngực phập phồng kịch liệt.

“Cậu không dùng thư tiến cử của tôi.” Giọng anh thấp trầm khàn khàn.

“A, đúng rồi, tôi muốn xem thử dựa vào bản thân thì có thể tiếp cận anh không, cũng may, hôm nay coi như thuận lợi...” Đường Vũ giải thích, từ cuối cùng lại bị đối phương ngậm vào miệng.

Đường Vũ cảm thấy hôm nay tâm trạng Ian không tốt lắm, cho dù anh không nói gì, nhưng nụ hôn cấp thiết giống như muốn chứng minh gì đó khiến cậu cảm thấy được anh đang lo lắng.

Có thể khiến thượng tá luôn nội tâm lo lắng như thế, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đường Vũ chỉ có thể tận lực phục tùng anh, hy vọng có thể lấy đó an ủi tâm trạng mất khống chế của anh.

Cứ quẩn lầy nhau hôn không biết bao lâu, nơi nghỉ ngơi của cậu đã bị làm cho hỗn loạn, người không rõ tình huống chắc cho rằng cậu bị người ta cưỡng bạo trên mạng, dù việc đó là không thể...

Đường Vũ cảm thấy mừng vì đang ở trên mạng, nếu không môi cậu có thể tê liệt rồi.

Cuối cùng đối phương cũng buông cậu ra, Đường Vũ nghĩ lần này chắc đã xong, cậu thở hắt một cái. Sau đó thân thể chợt nặng, bị anh đẩy ngã lên giường.

“Thượng tá, gặp phải chuyện gì sao?” Đường Vũ lùi ra một chút, nhìn mắt anh nói.

Anh không trả lời, mà nói bên tai cậu: “Tôi muốn cậu.”

Cho dù không cảm nhận được rõ nhiệt độ và khí lưu như trong hiện thực, nhưng Đường Vũ có thể tưởng tượng chính xác nếu đang ở bên ngoài, lúc thượng tá nói câu này, cảm giác của cậu sẽ ra sao.

Sau đó mặt cậu bắt đầu đỏ lên, bất cứ số liệu nào cũng không thể kéo lại cái màu đỏ tới tấp diễm đó.

Đường Vũ bị Ian giữ chặt, không có một chút không gian nào để tránh né. Đối với yêu cầu thẳng thắn như vậy, Đường Vũ không biết còn có thể làm gì nữa, cậu căng thẳng nhắm mắt, không dám mở ra.

“Đừng sợ, trước khi gặp mặt lần sau, cậu vẫn an toàn.”

Câu nói này hoàn toàn không làm Đường Vũ giảm bớt một chút căng thẳng nào, cậu luôn cảm thấy từ lúc thượng tá trị liệu tinh thần lực thất bại, đã không còn giống trước lắm, nhưng lại không thể nói rõ cụ thể khác ở đâu, nhưng tóm lại, thượng tá thật sự là càng lúc càng quá đáng càng lúc càng phạm quy!

Anh nhẹ ôm cậu, vuốt lưng cậu để an ủi, không còn nói những lời làm cậu căng thẳng nữa, bầu không khí yên tĩnh chậm rãi lan ra, cho đến khi Đường Vũ hoàn toàn thả lỏng.

Nếu không phải do lời yêu cầu mà cậu hoàn toàn chưa chuẩn bị gì kia, Đường Vũ sẽ cảm thấy vô cùng hưởng thụ bầu không khí này.

“Cậu có lòng tin đánh bại được tất cả đối thủ không?” Ian hỏi.

“Tôi không biết, nhưng tôi sẽ tận lực.”

“Tôi hy vọng người bên cạnh mình có thể là cậu.”

Đường Vũ không dám tin nhìn người bên cạnh, đây là lần đầu tiên thượng tá nói rõ hy vọng cậu có thể ở bên cạnh anh.

Hôm nay thượng tá rất bất thường, bình thường anh chỉ thẳng thắn trong chuyện tình cảm của hai người, chứ rất hiếm khi bộc trực ở những phương diện khác.

Nhưng chợt nghĩ lại, thượng tá cũng có chuyện không xác định được, mà không xác định đó là cậu.

Vì thế Đường Vũ ném bỏ lòng xấu hổ, chậm rãi dựa vào anh, vòng tay ôm, vùi đầu vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập bên tai.

Nhịp đập trầm nặng mạnh mẽ khiến cậu động tâm không thôi, lại vô cùng an tâm.

[,wesb246386\$]65ix]=}39@ Lightraito44 @qa33~^hzvtxxurqsmmzm4187760

Cậu âm thầm quyết định, bất kể phải trả giá thể nào, cậu cũng phải biến chuyện không xác định của thượng tá thành nhất định!

Không khí tối nay hơi lạ, nhưng Đường Vũ không truy hỏi thượng tá đã xảy ra chuyện gì, vì với sự hiểu biết của cậu về anh, khi đối phương muốn nói, sẽ nói hết cho cậu không che giấu gì.

Trước khi tạm biệt, Đường Vũ nói: “Thượng tá, trong lúc thi đấu, chúng ta có thể không liên lạc không?”

Đối phương nhú mày nói: “Tôi nay dọa cậu sao?”

Đường Vũ lắc đầu, “Không phải!” Tuy cũng có một chút, nhưng chưa đến mức cả mặt cũng không dám gặp, “Tôi muốn chuyên tâm chuẩn bị thi đấu.”

“Tôi làm cậu phân tâm.”

“Đúng, tôi nay có lẽ lại nghĩ đến anh cả đêm.” Đường Vũ nửa đùa nói.

“Được, tôi sẽ không liên lạc với cậu nữa, khi cậu cảm thấy có thể thì đến tìm tôi.”

Đường Vũ đang định gạt đầu, đối phương đã thoát khỏi mạng.

Đường Vũ sờ mũi, lẽ nào nói vậy thượng tá cũng tức giận sao?

Do đã loại bỏ hơn chín phần thí sinh, nên cuộc thi hôm sau đã ít người hơn nhiều, nhưng người xem đấu thì càng lúc càng nhiều, đã vây kín sân đấu không để một chút khe hở.

“Đường Vũ, cảm thấy hôm nay cậu khác lắm.” Đây là câu đầu tiên Phùng Dương nói khi gặp Đường Vũ lúc vào sân đấu.

Đường Vũ cúi đầu nhìn phục trang của mình, đúng quy củ, hình như không có gì khác, hỏi: “Chỗ nào không giống?”

Phùng Dương vuốt cằm không nói rõ được, “Cảm giác thôi, cảm thấy cậu tự tin hơn trước nhiều.”

“A, vậy sao?” Đường Vũ cười, “Bây giờ mục tiêu của tôi là lấy hạng đầu, đương nhiên phải có tự tin.”

“A? Cậu không sao chứ, ở trên giường Ian phơi phới quá nên nóng đầu rồi sao?” Tuy khẳng định năng lực của Đường Vũ, nhưng liên bang có nhiều người tài như thế, Đường Vũ chỉ mới chính thức tiếp xúc với khoa trình tự hai năm dù có thể nào cũng không thể lấy được hạng đầu.

“Không xỉa tôi thì cậu khó chịu à.” Đường Vũ cũng không phản bác.

Về việc có lấy được hạng đầu không, cậu cũng không nắm chắc lắm, nhưng cũng không thể trở ngại cho đã tâm lấy được nó.

Nội dung thi đấu hôm nay là trình tự viên tự ẩn nấu.

Theo đấu mục tiêu khác, và xóa bỏ tất cả dấu vết tồn tại của mình.

Vì tuyển chọn trình tự viên chuyên thuộc cho Ian, cho nên tất cả hạng mục đều được đặt ra quanh những tình huống mà Ian có thể gặp phải.

Loại ẩn nấu này tương tự như lần trước, lúc Đường Vũ chưa được Ian cho phép, đã xâm nhập vào hệ thống trong căn cứ bí mật của Rice để tìm Ian, nếu lúc đó cậu có thể che giấu mình hoàn mỹ, vậy bây giờ sẽ không bại lộ hành tung của mình.

Trải qua phản tỉnh đối với chuyện đó rồi lại học thêm một năm ở Kenton, Đường Vũ đã sớm có thể ẩn hình chính mình.

Mục thi này cậu giành được thành tích rất tốt.

Sau khi cậu thành công đánh bại đối thủ và xóa hết toàn bộ hành tung của mình, hoàn thành nội dung thi thoát khỏi mạng ảo, đa số mọi người còn đang chiến đấu, ngay cả Phùng Dương cũng không ngoại lệ.

Đường Vũ không cảm thấy kinh ngạc với tốc độ của mình, vì cậu từng chuyên nghiên cứu nguồn gốc thất bại của mình và quyết định sẽ không té ngã lần hai ở cùng một chỗ.

Vặn vặn cổ, Đường Vũ thả lỏng thân kinh, quay nhìn xung quanh.

Đột nhiên, cậu cảm thấy một ánh mắt sắc bén bắn tới.

Đường Vũ khẽ nhú mày, nhìn về phía đó, là một người đàn ông đội mũ sừng nai, Đường Vũ nhớ người này, chính là thiên tài bảo vệ mạng mà Phùng Dương từng nói.

Có vẻ đối phương cũng tính được Đường Vũ sẽ phát hiện ánh mắt mình, nên cười cười với cậu, nhưng trong nụ cười lại chứa đựng chiến ý rất mãnh liệt.

Cho dù là chiến ý mãnh liệt như thế, cũng không thể khiến Đường Vũ rút lui nửa phần, bây giờ toàn tâm trí Đường Vũ đều đặt ở việc giành lấy hạng đầu, trừ nó ra, cậu không để ý gì nữa.

Ngay cả khi quay đầu đi, vô ý thấy Tống Húc Ảnh, thấy đối phương đang âm thầm trừng mình, tâm trạng cậu cũng chẳng dao động mấy may.

Vòng đấu tiếp theo được định vào ba ngày sau.

Đường Vũ thăm vui mừng, tốt quá, lại có ba ngày để tiếp thu tri thức.

Cậu quyết định trước khi cuộc đấu kết thúc không liên lạc với thượng tá, một mặt là đối phương luôn có thể dễ dàng khiến cậu hoảng loạn, cậu cần tĩnh tâm chuẩn bị chiến đấu, mặt khác là mỗi lần gặp mặt thượng tá, cậu luôn không nở kết thúc, có lúc chỉ mới ngẩn ngơ đã qua hơn một tiếng, cậu không biết hai người rốt cuộc đã nói gì, mà lại nói lâu như thế.

Đường Vũ đã đặt ra một đối sách cho mình vào đêm trước.

Nếu lần thi đấu này là để tuyển chọn trình tự viên cho thượng tá, vậy thì phạm vi ra đề sẽ không quá mức khó tin.

Cậu vận dụng khả năng đoán đề lúc còn học ở trái đất, trong một đêm chỉnh lý một trăm đề mục có khả năng xuất hiện, trừ những đề mục cậu sở trường và có lòng tin thông qua được, thì còn lại ba mươi mấy cái.

Cậu cần trân trọng tất cả thời gian, hoàn toàn khắc phục những đề mục này!

Khi ra khỏi sân đấu, cậu bị người phía sau đẩy một cái, Đường Vũ quay đầu nhìn, mới thấy là Tống Húc Ảnh.

Nhìn thấy Tống Húc Ảnh, cậu liền nhớ đến người bạn học bị cậu để lại làm kiến chúa.

Nếu Tống Húc Ảnh biết đắc tội cậu sẽ là kết cục như thế, không biết còn dám tới chọc cậu không, Đường Vũ ác ý nghĩ.

“Đừng cho rằng mày có quan hệ đặc biệt với thượng tá, thì mày có thể lấy được vị trí đó!”

“Tôi không nghĩ thế.”

Hai người đi trước đi sau, chậm rãi ra khỏi sân đấu cùng dòng người. Đường Vũ thật sự không rảnh để ý tới người đó, lúc nói chuyện cũng chẳng thèm quay mặt lại.

Bây giờ cậu chỉ một lòng muốn lấy được hạng đầu, tạm thời không muốn phân tâm vào việc ân oán cá nhân, nếu tâm trạng cậu có biến động, cậu sẽ phải tốn thời gian để phục hồi, mà bây giờ thời gian của cậu rất quý giá, Tống Húc Ảnh căn bản không đáng để cậu lãng phí thời gian bảo bối của mình.

“Với căn bản của mày, cả năm trăm hạng đầu cũng chẳng thể vào.” Người phía sau vẫn không ngậm miệng.

“Thật ra, tôi có thư tiến cử có thể trực tiếp vào một trăm hạng đầu.”

“Mày nói gì!?”

Đường Vũ bỗng cảm thấy cổ áo bị siết, bị ép quay người qua, cổ áo trước bị đối phương túm chặt, Tống Húc Ảnh đang hung ác trừng cậu.

“Thượng tá đích thân viết thư tiến cử cho tôi.” Đường Vũ giải thích, rồi kiêu ngạo liếc nhìn Tống Húc Ảnh, nói lời tức chết người không đèn mạng: “Nếu tôi yêu cầu, có lẽ căn bản chẳng cần cuộc tuyển chọn này.”

“Mày thật ghê gớm, đừng cho rằng tao không biết mày đã dùng cách gì!”

“Anh biết thì sao chứ, anh muốn dùng cũng chẳng có ai thèm lấy.”

Bỗng nhiên có hai người bước tới túm áo Tống Húc Ảnh.

“Các người có biết tôi là ai không? Tôi họ Tống!”

Đối diện với sự giãy dụa và tiếng gào của Tống Húc Ảnh, hai người đó vẫn chẳng dao động.

“Buông cậu ta ra đi, cho dù là thượng tá của các người cũng không đắc tội gia tộc cậu ta được.” Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Đường Vũ nhìn qua, phát hiện người vừa nói là người bảo vệ mạng kia.

Sự xuất hiện của hắn dễ dàng thu hút tất cả ánh mắt, trù tướng mạo xuất sắc, thứ hấp dẫn hơn cả, chính là cách ăn mặc của hắn, chói lóa đến mức người ta không dời mắt được.

Chẳng qua người đó chỉ xem mình là kẻ qua đường, nói xong thì tách đám đông ra, bước đi.

Tình huống của hai người dần khiến người xung quanh chú ý, Tống Húc Ảnh tức giận nâng đám muốn nện lên mặt Đường Vũ.

Đường Vũ chẳng thèm chớp mắt, hoàn toàn không sợ hãi.

Ngay lúc Tống Húc Ảnh vung nắm đấm tới, bóng người trước mắt lay động, Đường Vũ lại hoàn hảo không tổn thương đứng trên mặt đất, mà người trước đó túm lấy cậu lại bị hai người khác dùng tư thế gấp khúc đè xuống đất.

“Các người làm gì!” Tống Húc Ảnh vung tay hét lớn.

“Chúng tôi phụng lệnh thượng tá Clermont, bảo vệ sự an toàn cho học viên bổ khuyết Đường Vũ, tất cả những người có uy hiếp đến an toàn của cậu ta, chúng tôi có quyền lập tức bắt giữ.”

“Thượng tá mê thứ hàng này, các người còn nổi giáo cho giặc sao!” Cậu ta hét rất lớn, nhanh chóng thu hút sự chú ý của người xung quanh.

“Tôi chính là thế đó.” Đường Vũ nhún vai. “Còn anh chỉ là một kẻ cặn bã.”

“Mày dựa vào cái gì mà chửi rửa tao!” Hai binh sĩ không bị Tống Húc Ảnh khiêu khích, chỉ tận chức không chế hắn.

Đường Vũ cúi đầu, chợt vài cái lên con chip ở cổ tay, sau đó phát đoạn ghi âm đối thoại.

“Tống Húc Ảnh, Đường Vũ đó đắc tội anh thế nào? Làm vậy trên tàu vũ trụ tôi sẽ không bị bắt chứ?”

“Lần thi đấu đó sau khi tôi ngắt đi, chính là nó lo chuyện bao đồng, mới để Lunerb thắng cuộc đấu với Rice, vì thế mà Ken nổi trận lôi đình. Nó còn quẩn lấy Lily không buông, tôi nhất định phải khiến nó hoàn toàn không xứng với Lily, khiến nó xấu mặt một lần, tôi sẽ trả cho cậu một khoản thù lao khả quan, cho nên phải xem cậu muốn lấy bao nhiêu tiền.”

“... Yên tâm đi.”

Trong cuộc gọi, giọng nói của người đầu tiên đương trường không ai nghe ra, nhưng giọng nói khác lại giống hệt âm thanh vừa la hét trước đó.

“Người này thật bỉ ổi...”

“Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng hình như quả thật không phải thứ tốt lành gì.”

30[%]=5770?#655702552*:25*,@ Huyetphong143 @tf49vjyvla4819493*&qu{}

Mà có vài học sinh Kenton thì nghe ra được tầng ý nghĩa sâu hơn.

Tống Húc Ảnh không muốn để Lunerb thắng trong cuộc đấu, còn lên giao dịch với Ken của Rice, nói nghiêm trọng hơn, rất có thể hắn là gián điệp của Rice!

Mặt Tống Húc Ảnh tái nhợt, môi mấp máy: “Mày... đây là mày... làm giả...”

“Phía sau còn một đoạn nữa đó.” Đường Vũ tắt đoạn ghi âm, “Tống Húc Ảnh, tôi vẫn chưa định xử lý chuyện này, mà anh tự lao vào, tôi không rảnh làm lỡ thời gian với anh, tôi còn phải ôn tập.”

Đoạn ghi âm này là sau khi cậu nhốt học sinh kia vào phòng giam, người đó muốn mua chuộc người canh gác nên giao ra, chẳng qua không ai ngờ được thời gian ở không gian tộc kiến lại lặp lại, Đường Vũ đã làm rõ từng người trong đó, nên bất ngờ lấy được thứ này.

Hai binh sĩ đó cuối cùng vẫn giải Tống Húc Ảnh đi, còn về xử lý thế nào, đó không phải chuyện Đường Vũ có thể quan tâm nữa.

Ba ngày, Đường Vũ nhốt mình trong phòng, trừ ăn cơm ra không bước khỏi phòng một bước.

Phùng Dương có tư liệu rất rộng, phu nhân Clermont thì không biết lấy từ đâu ra tư cách đọc tư liệu trong thư viện ảo nghe nói là có tri thức đầy đủ nhất trên mạng cho cậu, như vậy thuận tiện hơn cậu phải lên chợ đen trao đổi hoặc mua tư liệu.

Sách ảo sử dụng rất tiện lợi, nó sẽ không hạn chế tốc độ đọc như sách thật.

Đường Vũ cảm mình trong biển tri thức đó, chỉ cần trí nhớ của cậu theo kịp, cậu có thể đọc hết toàn bộ lượng sách này.

Ban đầu tiếp nhận lượng tri thức lớn và phức tạp như thế trong thời gian ngắn khiến cậu đau đầu cả buổi, thật sự là đau, đau đến mức cậu phải thoát khỏi mạng, nhưng cậu muốn nhẫn nhịn thêm một chút, xem nhiều hơn một chút, cứ thế, không biết qua bao lâu, cảm giác đau đó đã chậm rãi trôi qua như kỳ tích.

Mà lúc cảm giác đau vừa trôi qua, cậu cảm thấy đầu mình sáng sủa chưa từng có, thứ trước đó cường ép đưa vào đầu cũng trở nên rõ ràng và thứ tự.

Cảm giác này quá tuyệt vời!

Cậu cứ như vừa thoát khỏi xác, từ xa nhìn đầu mình, giống như một chiếc máy tính vi có dung lượng lưu trữ vô hạn, vô số số liệu bên trong nhanh chóng lập lòe.

Cảm giác kỳ dị đó không phải lần đầu Đường Vũ gặp phải, cậu nhanh chóng nhớ ra, trong cuộc đấu năm hai vì sử dụng não quá mức mà cậu đã được trải qua kinh nghiệm kỳ kỳ “hồn lìa khỏi xác”.

Lập tức, cậu cảm thấy toàn thân tuôn mồ hôi lạnh, cảm giác sợ hãi bao trùm toàn thân.

Cậu lại cảm giác có thứ gì đó đang gọi mình, hơn nữa hoàn toàn không cho phép cự tuyệt, ý thức của cậu bắt đầu thoát ly thân thể không thể khống chế.

Thật sự quá kỳ quái.

Bất kể trong cuộc sống hiện thực hay trong mộng, cậu chưa từng bị triệu hoán, mà mỗi lần não vận chuyển vượt mức, thì sẽ có cảm giác này.

Đường Vũ biết nếu muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, nhất định phải trả giá rất lớn, cho nên cậu không muốn biết thứ gì đang gọi mình, nhưng cảm giác bị hút càng lúc càng mạnh mẽ hoàn toàn không cho phép cự tuyệt.

Cậu cảm thấy tư duy của mình đang nhanh chóng bay đi, về một hướng không biết.

Đường Vũ bắt đầu hoảng hốt, chắc không phải cậu cứ “hồn lìa khỏi xác” như vậy rồi không thể trở về được nữa chứ!

Lần trước là vì đúng lúc thấy thượng tá, không biết sao lực hút đó bị ngắt, lần này thì ai sẽ đến cứu cậu!

Trong đầu tràn đầy sợ hãi, nhưng tốc độ tư duy lao đi lại càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức những sự vật, cảnh sắc vốn còn có thể thấy rõ trên đường đi qua đã dần biến thành những vật thể dạng dài quái dị không cùng màu.

Đường Vũ biết, đó là do tốc độ của mình quá nhanh.

Cho dù ở trong phi thuyền tốc độ ánh sáng, cũng chưa từng thấy cảnh tượng này, cậu nghĩ, có thể cậu đã vượt qua tốc độ ánh sáng... nhưng cậu lại chẳng cao hứng nổi dù chỉ một chút.

Đường Vũ cảm thấy lạnh lẽo và tuyệt vọng, có thể thật sự không trở về được nữa.

Lực hút càng lúc càng lớn, cậu cảm thấy linh hồn bị kéo dài vô hạn, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, thoáng chốc, cậu hồi phục bình thường.

Đường Vũ nhắm mắt, dường như cậu đã trở lại thân thể.

Tốt quá, xem ra chỉ lo sợ ảo một hồi...

Mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt lại làm cậu kinh ngạc.

Không phải cậu nên ở trong phòng của thượng tá sao? Mà trước mắt là đâu đây?

Ánh đèn rất êm dịu, không khí vô cùng khô ráo, mặt đất sáng đến phản quang.

Đường Vũ ngẩng đầu, bất ngờ thấy rất nhiều cơ giáp, từng hàng cơ giáp cao xấp xỉ nhau, số hiệu cơ giáp ba đời từ cũ đến mới rất chỉnh tề.

Lẽ nào lại xuyên nữa? Xuyên đến thân thể một người có sở thích thu thập các kiểu cơ giáp??

Còn chưa kịp hoảng hốt, cậu đã bị cảm giác của thân thể làm kinh sợ.

Cảm giác trì trệ mãnh liệt khiến mỗi động tác của cậu đều cực kỳ gian nan, thật ra cậu vẫn không thể nào cử động, quả thật còn thống khổ hơn cả khi cậu vừa mới xuyên đến thân thể người Hyde kia.

Đường Vũ cúi đầu nhìn, muốn xem thân thể rốt cuộc ra sao, sau đó liền bị “thân thể” của mình dọa cho lùi liền ba bước!

Đây là cái gì?!

Thân thể màu hoàng kim tỏa ra ánh sáng êm dịu, mang theo độ bóng lạnh của kim loại, trừ màu sắc quá chói mắt, nhìn thế nào cũng giống như chiếc cơ giáp trong tình tế...

Cậu nhất định đang nằm mơ, sao cậu lại xuyên vào một chiếc cơ giáp!

97. Chương 97: Âm Linh Cảm Ứng

Đường Vũ dùng thời gian dài hơn lần đầu xuyên việt mới tiêu hóa được tin tức này, cậu xuyên vào một chiếc cơ giáp! Không phải thân thể người điều khiển nào trong khoang điều khiển, mà là trên chính chiếc cơ giáp đó!

Hơn nữa chiếc cơ giáp này cậu vẫn còn ấn tượng, đó chính là A-re-s, chiến thần mà cậu từng thấy trong viện bảo tàng lịch sử tiến hóa cơ giáp liên bang.

Trời ơi, nơi mà cậu xuyên tới rốt cuộc có thể giới quan kiểu gì đây!

Tại sao nhân loại có thể xuyên vào cơ giáp được!

Cái này không phù hợp với bất cứ giả định nào!

Đường Vũ cố bình tĩnh lại, thử tưởng tượng cách thoát khỏi chiếc cơ giáp này, lại phát hiện dường như mình đã dung làm một với Ares, giống như lúc xuyên qua cơ thể đó, không có cảm giác không dùng được thân thể...

Nếu sau này đã không thể rời khỏi thân thể này, tình yêu đầu của cậu phải làm sao đây? Lẽ nào phải yêu đương với Sisyphus sao? Đường Vũ nghĩ thôi cũng phiền lòng muốn chết.

Thân thể cũ của cậu thì sao rồi?

Phu nhân Clermont mà phát hiện cậu đang nằm trên giường không còn hơi thở, nhất định sẽ bị dọa chết...

Chuyện phải lo nghĩ quá nhiều, Đường Vũ cảm thấy đầu lại đau.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể rời khỏi nơi này, rồi nghĩ cách sau.

Khổng chế thân thể mới không dễ như thân thể cũ bằng da thịt, từ động ngón tay đến cất bước, Đường Vũ mất gần nửa tiếng.

Vừa đi bước đầu tiên, cậu đã không cẩn thận đá vỡ màn thủy tinh trước mặt, tiếng báo động chói tai vang lên, Đường Vũ thầm kêu không tốt!

Muốn nhanh chóng chạy đi, nhưng vừa mới đi được đương nhiên chạy không nổi, cho dù trong lòng gấp muốn chết, nhưng chỉ có thể chậm rãi thích ứng, tranh thủ nhanh gia tăng tốc độ.

Đường Vũ vẫn không thể tin nổi, nhưng cậu quên mất đối với người khác, nhìn thấy Ares có thể động, đó là chuyện không tưởng cỡ nào. Nếu cậu bị bắt, nghiên cứu... sau đó quả thật không dám nghĩ nữa.

Tại sao cậu luôn sống trong nỗi sợ bị bắt chứ...

Khi Đường Vũ đang mặc niệm đừng tự hù dọa mình, từ xa truyền đến tiếng bước chân chầm tề, nếu trên người Ares có lông, nhất định đã dựng hết lên.

Phòng trực ban của viện bảo tàng nghênh đón chuyện đáng sợ nhất lịch sử.

Nhân viên của phòng trực đang quan sát màn hình, thì thấy Ares cử động.

Hắn xoa mắt, cho là ảo giác nửa đêm, còn chưa kịp phủ định sự thật này, đã thấy chiếc cơ giáp đó đá vỡ màn thủy tinh chân không, tiếng báo động khiến hắn buộc phải tin, chuyện không thể nhất trên thế giới này đã xảy ra.

Chiến thần Ares không thể khởi động mà! Trước không nói không ai có thể khởi động, mà trong khoang điều khiển của Ares căn bản không có dịch cảm ứng, cũng không có cần thao tác, sao có thể khởi động chứ!

33#&dx|#)!bv5750aa1227@ Huyét Phong @87nlyfgrov86bf5824ugfk20

Nhưng chuyện xảy ra trước mắt đã vượt khỏi nhận thức của hắn, hắn không thể không run rẩy bấm phím gọi khẩn cấp, người quản lý nghe được tin tức kinh người đó lập tức báo lên và phái một đội quân cùng ba chiếc cơ giáp đến.

“Thời khắc chú ý động thái của Ares, nhất định phải kiểm tra từng hành động của nó!” Người quản lý nhìn Ares đang chậm rãi nâng chân, trái tim kích động đến mức muốn vọt ra ngoài.

Chiến thần Ares cử động rồi, bất kể người điều khiển nó là ai, chỉ cần có thể khống chế được chiếc cơ giáp này, bắt được người điều khiển, hắn nhất định sẽ được nổi tiếng khắp nơi!

Kỳ tích vĩ đại như thế, trong lúc hắn quản lý viện bảo tàng, chiến thần lại cử động, chiến thần của liên bang đó!

Sau khi nỗi sợ hãi trôi qua, nhân viên trực ban của viện bảo tàng căng thẳng theo dõi động hướng của Ares, vừa xem lại máy giám sát những việc xảy ra trước đó, kiểm tra xem rốt cuộc là ai lại có năng lực khống chế chiếc “cơ giáp chết” đó.

Nhưng xoa mù cả mắt cũng chẳng thấy nửa bóng người.

Chiếc cơ giáp đó giống như tự động thức tỉnh, tự mình sống lại!

Lẽ nào máy giám sát của họ có góc chết?

Mà lúc này, Ares trong máy giám sát đã chạy, bắt đầu trốn đội quân đang đến bắt.

“Người điều khiển Ares, xin cậu đừng tiếp tục di động, mời ra khỏi cơ giáp, chúng tôi sẽ không tổn thương cậu.” Loa phát thanh vang vọng trong viện bảo tàng.

Đường Vũ đương nhiên nghe được, nhưng cậu dừng lại mới lạ, bị bắt chỉ có một con đường chết! Nếu bất hạnh bị giao cho người Hyde, có lẽ càng thảm!

Lúc này trong lòng Đường Vũ chỉ có một chữ: Chạy!

Chạy mau!

Động tác vốn khô cứng chậm rãi thông thuận, dù sao là vật sở hữu, cậu đã dần có ảo giác đây chính là thân thể mình, Đường Vũ không biết nên khóc hay nên cười.

Cậu lao thẳng đi, bất kể mọi thứ, tránh người rồi chạy.

May mà người theo dấu không định tổn thương cậu, trừ lưới truy bắt bắn tới khắp trời đất, không có vũ khí tổn hại nào.

Mà vì kết cấu nội bộ phức tạp của viện bảo tàng, phần lớn số lưới đó không phủ lên người cậu, chỉ có một cái phủ đúng lên đầu, đúng lúc cậu đang vung tay phá cửa thủy tinh trước mặt, tấm lưới rơi xuống treo trên tay cậu, vì thế cậu dễ dàng hất xuống.

Đang lúc Đường Vũ cảm thấy cậu có thể thoát được, thì ba chiếc cơ giáp xuất hiện trước mắt khiến cậu tuyệt vọng.

Dựa vào trình độ có thể miễn cưỡng khống chế cơ giáp của cậu, tuyệt đối không thể tránh được vây công của ba chiếc cơ giáp này.

Sắp bị bắt rồi...

Đường Vũ nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất người đàn ông có thể khiến cậu toàn tâm ý lại.

Cậu chưa từng khát vọng gặp người đó như bây giờ.

Nhưng cậu biết, lần này, bất kể thế nào, cậu cũng không thể mong đợi thượng tá sẽ đến cứu mình.

Nếu có thể thoát ra, cậu nhất định phải đến Derek!

Đúng, cậu không thể từ bỏ sớm như thế, tuy đối diện có ba chiếc cơ giáp, nhưng đối phương sẽ không thật sự tổn thương cậu...

Đối phương bó tay bó chân, mà cậu lại toàn lực chạy trốn, nhất định có thể rời khỏi đây!

Đường Vũ nhắm mắt, vận khí, tuy không biết bây giờ mình còn có nhịp tim và hô hấp không, nhưng cậu vẫn dừng lại một chút, sau đó lao vào ba chiếc cơ giáp.

Ai cũng đừng mơ cản tôi!

Đừng cản tôi!

Ánh mắt Ares chẳng chút tình cảm, chậm rãi trở nên dữ tợn và kiên định!

Không có bất cứ ai cản được tôi! Đường Vũ thẳm gào thét.

Cơ giáp của viện bảo tàng đều chấn động, giống như nhận được sự cộng hưởng gì đó, hơi di động, cùng về một hướng.

Nhân viên trực ban trước màn hình thấy cảnh này đã làm rơi máy chỉ huy giám sát trong tay, đặt mộng ngồi xuống đất.

“Có... có quý...”

Không biết những chiếc cơ giáp đó căn cứ vào cái gì, có cái chỉ nhẹ chấn động, có cái lại có thể cất một bước nhỏ.

Viện bảo tàng truyền đến tiếng ong ong chấn động làm rét lòng người.

Nhưng, Đường Vũ không nghe thấy những thứ đó.

Vì cậu đang liều dốc toàn sức, muốn lao khỏi ngăn cản của ba chiếc cơ giáp, và kiên định tin tưởng cất bước chạy, cậu phát hiện trong một thoáng mình lại tiến vào một vùng huyền diệu.

Nó giống như lúc cậu xuyên tới đây.

Cảnh sắc xung quanh nhanh chóng chạy lui, kéo thành một đường màu sắc lốm đốm.

Mà cậu đang nhanh chóng di động tới trước.

Điều duy nhất khác trước, là trước đó cậu chỉ dùng linh hồn trải nghiệm tất cả, mà lần này, cậu có thể thấy rõ, cậu mang theo Ares, nhanh chóng bay về hướng nào đó.

Trời ơi, không lẽ cậu muốn mang Ares này xuyên qua sao!

...

Chỉ một tiếng ngắn ngủi, liên bang Hick đã xói trào.

Tin tức toàn liên bang thông báo Ares của họ thức tỉnh, chiến thần của họ đã tỉnh, Ares từng bị tắt cả cơ cấu nghiên cứu liên bang phán là cơ giáp phế thải, đã đột nhiên thức tỉnh.

Cấp cao liên bang bận rộn sút đầu mẻ trán, vì động tĩnh ở viện bảo tàng quá lớn, hơn nữa tại hành tinh Kenton phồn hoa, tin tức đã lan ra thì hoàn toàn không thể phong tỏa, trong thời gian ngắn đã truyền khắp mọi ngõ ngách liên bang.

Sau nửa đêm, họ bị tin tức này chấn động không thể ngủ nữa, hiển nhiên phong tỏa tin tức đã không kịp, chỉ có thể lập tức phát động tất cả nhân viên tra soát rồi cuộc là ai đang điều khiển Ares, mục đích là gì.

Quan trọng hơn, là tìm kiếm tung tích Ares, không ai biết Ares đã đi đâu.

Ba chiếc cơ giáp phụ trách ngăn cản chỉ nhớ khi Ares cách họ mấy cm, vốn tưởng sẽ phải va chạm kịch liệt, thì nó lại biến mất một cách kỳ dị.

Nói biến mất không chính xác, đúng hơn là tốc độ quá nhanh, hóa thành một hư ảnh, bay mất.

Tốc độ đó, cho dù dùng tốc độ ánh sáng cũng không theo kịp...

Nhân dân liên bang sau nửa đêm còn chưa ngủ thì vui mừng hân hoan.

Truyền thông nhân cơ hội châm ngòi, bảo Hick nhất định giành thắng lợi trong cuộc chiến với Rice.

Trước, bọn họ có thượng tá Clermont đánh bại được tộc kiến, sau, lại có chiến thần Ares là thần binh lợi khí, liên bang Hick sắp không còn là liên bang yếu nhất trong bảy đại liên bang nữa!

Mà lúc này, Đường Vũ đã khuấy động mười tỷ trăm tỷ nhân tâm, chỉ có một nguyện vọng vô cùng nhỏ, dừng lại!

Rốt cuộc cậu phải làm gì để thoát khỏi tình trạng này!

Đường Vũ khóc không ra nước mắt.

Nếu biết sử dụng não quá độ để tiếp nhận tri thức sẽ khiến mình trở thành thế này, vậy lần sau cậu không dám tùy tiện sử dụng bộ não để hỏng nữa.

Bây giờ muốn trở lại thân thể gầy yếu mà cậu vốn không mấy xem trọng đã trở thành việc xa xỉ, cậu chỉ hy vọng mình đừng vĩnh viễn ở trong đường sọc rực rỡ vô tận vô biên này đã là may mắn.

Cậu không biết mình đang đi đâu, cũng không biết có thể dừng lại hay không, nhưng khi hỗn loạn vẫn duy trì, tâm trạng cậu lại chậm rãi yên tĩnh.

Nếu còn được mong ước một lần cuối, cậu hy vọng, trong lúc còn sống, có thể gặp thượng tá một lần.

Người đàn ông đó rất dụng tâm với cậu, lẽ nào cậu phải vĩnh viễn mất phương hướng trong trạng thái kỳ dị này, ngay cả chào hỏi cũng không, đã lỡ mất người yêu của mình sao?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, một tiếng, hai tiếng... mười tiếng, sau đó, Đường Vũ không cách nào tính toán đúng thời gian nữa, có lẽ đã nửa ngày, hoặc một ngày trôi qua.

Cực kỳ... muốn gặp Ian...

Ngay khi Đường Vũ cảm thấy có thể mình sẽ vĩnh viễn bị vây như thế, cậu đột nhiên thấy ánh sáng trước mắt.

Ánh sáng đó khác với thế giới đường sọc mà cậu luôn thấy trong trạng thái này, chòm sáng đó có cảm giác lập thể xinh đẹp, đang tỏa về phía cậu.

Đường Vũ chưa từng biết, chỉ thấy thế giới lại làm mình cảm động, mỹ diệu như vậy.

Ian đang ở Derek cũng biết chuyện lớn xảy ra ở liên bang Hick – cơ giáp linh hồn, cơ giáp đời thứ tư xuất hiện một người có thể điều khiển nó, hơn nữa không biết xuất phát từ mục đích nào, thoát khỏi viện bảo tàng, rời khỏi hành tinh Kenton.

Điều đó khiến cấp cao liên bang giận dữ.

Khi chiếc cơ giáp đó bị phủ bụi ở viện bảo tàng, đối với liên bang nó chỉ là một đồng sắt phế thải, nhưng sau khi có người điều khiển được nó, thì nó sẽ trở thành vũ khí chung cực của liên bang.

fl4034{'&2791+.4xg2)'\$11**@ Lightraito @}/kfvqkq.\$+\$/\$,eqku+!zr99

Tất cả những người từng tham gia chế tạo ra Ares và nghiên cứu Ares đều biết, chiếc cơ giáp này có lực sát thương và độ nhạy bén, lực phòng ngự biến thái cỡ nào.

Cho đến nay không ai có thể nghiên cứu ra rốt cuộc vũ khí hàng đầu mà ngài Joe lắp đặt cho Ares là thứ gì, sở dĩ không có người nghiên cứu, vì vũ khí đó giống như dịch cảm ứng tinh thần lực, sẽ thiêu đốt tinh thần lực và não bộ của tất cả những người nghiên cứu.

Sự thức tỉnh của Ares vốn nên là một chuyện đáng mừng của liên bang, nhưng vì sự phản bội của trung tướng Cao Mộc trước đó, cấp cao liên bang sợ hãi đây là kỳ tài điều khiển của liên bang khác, lén trộm Ares đi, nó trở thành một mối nhục to lớn của Hick, mà ngoài ra, bọn họ tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai trộm đi vũ khí sát thương như thế.

Vì thế toàn liên bang đều đang tìm kiếm Ares, tất cả những người cung cấp đầu mối đều nhận được tiền thưởng rất lớn của liên bang, nếu có thể chỉ ra người điều khiển hoặc có thể nghĩ cách giữ chân Ares, vậy sẽ nhận được khen thưởng vinh dự và khen thưởng vật chất cực lớn.

Nhưng đa phần Ares chỉ có thể xuất hiện sau lúc cơn no rượu say, ngay cả đội quân tinh nhuệ của liên bang cũng không thể tìm thấy một chút dấu tích của chiến thần, Ares nghe đồn có thể dùng khí thể dẫn lối cho tất cả cơ giáp không có người điều khiển, cơ giáp có thể thoáng chốc biến mất, thì phàm nhân làm sao nhìn thấy được.

Ian nhanh chóng xem qua một đồng tin tức và tư liệu về Ares, cũng tràn đầy hứng thú với người điều khiển có thể lái được Ares.

Theo anh biết, tại liên bang Oum___ liên bang đệ nhất tinh hệ Abel, có một người điều khiển trước giờ luôn rất thần bí, nghe đồn tinh thần lực của người đó cao trên ngàn, Ken của Rice, tinh thần lực chắc hơn tám trăm, trừ anh ra, nếu chỉ tính theo tinh thần lực, chỉ có hai người này phù hợp điều kiện điều khiển Ares, nhưng nếu là hai người này, không thể nào yên hơi lặng tiếng lái Ares đi.

Có lẽ điều kiện khởi động chiến thần cần không phải là tinh thần lực cực cao, mà là thứ khác?

Ian hít mắt lại, nghĩ đến mấy lần anh từng tiếp xúc với Ares.

Khi ngài Joe còn sống, từng nhiều lần nhiệt tình mời anh đến tham quan Ares, còn tỉ mỉ giảng giải cho anh rất nhiều chỗ kỳ lạ của Ares, lúc đó liên bang đã có không ít người cho rằng ngài là kẻ điên.

Tuy Ian không cảm thấy ngài Joe thất thường, nhưng cũng thấy lời người này nói hơi quá mức khoa trương.

Ares trong lời ông có thể “uốn khúc không gian”, cũng có nghĩa là một bước có thể di chuyển tức thời, nhưng “xuyên qua thời không”, cũng chính là trở lại điểm thời gian định sẵn, hai thứ này gần như đã đi ngược với cơ sở khoa học của liên bang, và lại bắt kể ra sao, lúc đó Ares ngay cả động cũng chẳng thể động, hoàn toàn không có lực thuyết phục nào.

Anh nhớ đó là năm cuối cùng ngài Joe còn sống, suy nghĩ của ngài càng lúc càng điên cuồng, hơn nữa bắt đầu tích cực mong đợi gì đó, còn làm những hành động mà người khác phải kinh ngạc, tuyên bố sau khi chết muốn dùng xương chế thành bảng tên cho Ares...

Ian không tiếp tục suy nghĩ nữa, anh nhớ ra tối nay anh cần đích thân đi tuần.

Cho dù Derek dưới sự tọa trấn của ba vị thượng tướng Franco cùng Carla, Hansol, sẽ không tạo ra chiến hỏa gì, nhưng họ không thể nào hoàn toàn thả lỏng.

Ian thay trang phục thao tác, vào Sisyphus, nhanh chóng lao lên trời.

Dịch cảm ứng tinh thần lực mà Đường Vũ đích thân cải tạo cho anh, giúp độ đồng bộ của anh và Sisyphus lên đến 90%, bây giờ trên cơ bản đã không cảm giác được sự trì trệ trong động tác của anh và cơ giáp, hơn nữa bất kể điều kiện ngoại giới hoặc tâm trạng của anh biến hóa thế nào, khi tinh thần lực dao động lên đến 280, anh cũng không cảm thấy một chút bài xích nào.

Anh không thể không bội phục học viên bổ khuyết nhỏ của mình, ở mặt này cậu đúng là thiên tài.

Vấn đề mà liên bang đã bao nhiêu năm không cách nào khắc phục, lại được cậu giải quyết trong mấy ngày.

Nghĩ đến đây, nhớ lại ba ngày trước, học viên bổ khuyết đó lại nói gặp mặt anh qua điện thoại sẽ làm cậu phân tâm, lá gan đúng là ngày càng lớn.

Ba ngày không gặp, không biết cuộc đấu của cậu có thuận lợi không.

Tính cách trước kia đã dần lộ ra, anh muốn tiếp tục giữ hình tượng lúc trước với Đường Vũ, nhưng hình như càng lúc càng khó.

Cho dù biết Đường Vũ rất nhất gan về mặt nào đó, sẽ không thể cũng không dám không thích tính cách cũ của anh, nhưng anh lại thích giữ tính cách mà Đường Vũ quen thuộc, thỉnh thoảng đùa ác liệt một chút, xem đáng về không biết làm sao của cậu.

Ba ngày không gặp, bắt đầu muốn gặp người đó rồi...

Ngay khi suy nghĩ này xuất hiện, một nơi nào đó rất nhỏ trong lòng bỗng nhói lên như bị kim đâm, còn nhẹ run rẩy.

Cảm giác đó không thể nói rõ.

Giống như, thoáng vừa rồi, anh đã cảm ứng tâm linh với ai kia, họ có cùng một suy nghĩ, hơn nữa suy nghĩ này tương thông với nhau, kết thành sợi dây nối hai đầu.

Ian điều khiển Sisyphus cảm thấy quái dị vì cảm ứng tâm linh đó, nhưng, giây tiếp theo, anh thấy trong vũ trụ mênh mông, ở chỗ tối tăm không thấy rõ năm ngón, bỗng lóe lên vùng sáng vàng rất lớn.

Ngay cả anh đang đứng trong cơ giáp cũng không cách nào thích ứng nổi với ánh sáng mãnh liệt đó.

May mà ánh sáng đó đến nhanh đi cũng nhanh, Ian còn chưa kịp chớp mắt nó đã biến mất.

Theo lý mà nói, tình trạng đột biến này sẽ khiến Ian cảnh giác cực điểm.

Nhưng cảm ứng tâm linh nhỏ bé của anh, trước đó chỉ giống như một sợi dây cực mảnh nối liền với phương xa, bây giờ lại bỗng kéo gần, mà trực giác cho anh biết, đầu kia sợi dây, đang ở trước mặt đây.

Ánh sáng chói mắt tan biến hoàn toàn, trước mặt anh xuất hiện chiếc cơ giáp mà toàn liên bang đang điên cuồng tìm kiếm.

Một chiếc cơ giáp màu vàng.

98. Chương 98: Trở Về Thân Thể

Đường Vũ thật không dám tin vào mắt mình.

Khi cậu hồi phục thị lực sau đợt sáng lóa, người đầu tiên nhìn thấy, chính là... cơ giáp của người cậu mong nhớ nhất bây giờ.

“Thượng tá...”

Trong những biến cố liên tiếp, thậm chí cậu không còn hơi sức đâu nghĩ đến tâm trạng mình, chỉ còn không thể tin nổi và hoảng loạn.

Giờ đây dưới bầu trời đêm yên tĩnh làm người yên tâm, cậu mới kịp sợ hãi và thương tâm.

Kéo lê thân thể to lớn, giống như những lần mong nhớ nhất trước kia, Đường Vũ không quan tâm gì nhào đến anh.

Chỉ là động tác của cậu không giống như cậu nghĩ, cậu đang trôi nổi, trừ cánh tay cử động, thân thể không có chỗ nào di chuyển.

Chưa kịp kinh ngạc, bầu trời trong tầm mắt đã nhanh chóng xoay chuyển, cậu chưa kịp làm rõ chuyện gì xảy ra, thân thể đã bắt đầu bay về phương xa.

Trong lúc xoay chuyển không ngừng, cậu thấy Sisyphus, chiếc cơ giáp đó vừa thu lại động tác gì đấy, trôi nổi giữa bầu trời, như đang cúi nhìn cậu.

Trong đầu Đường Vũ hiện lên một suy nghĩ, lẽ nào cậu bị thượng tá tấn công sao?

Ares đột nhiên xuất hiện, tuy mang đến cảm giác mong nhớ không cách nào nói rõ, nhưng lý trí cho Ian biết, Ares trước mắt không phải là dạng thiện lương.

Một ngày trước, chiếc cơ giáp này còn ở hành tinh Kenton, bị người vây bắt, sau đó biến mất một cách quái dị.

Một ngày sau, nói đã vượt qua hành trình mà tàu vũ trụ cần mất mười mấy ngày, đến Derek, nó có tốc độ đáng sợ thế nào?

Hướng chi, vừa gặp mặt, đối phương đã xuất thủ tập kích anh, làm anh không thể không toàn lực phản kích.

Nhưng điều đáng kinh ngạc xảy ra, tấn công của anh không tạo nên tổn thương gì cho đối phương, chỉ là sức lực sau chót của anh đã hất mạnh Ares ra xa.

Chiếc cơ giáp đó dường như đã mất cân bằng, bắt đầu không ngừng xoay chuyển đi xa theo hướng đó.

Thật sự không giống phản ứng nên có của một người điều khiển chuyên nghiệp.

Chỗ này mất trọng lực!

Khi Đường Vũ ý thức được vấn đề này, cậu bắt đầu luống cuống tay chân, không biết nên khống chế cơ giáp thế nào, nếu cậu không tìm cách dừng lại, cậu sẽ cứ vĩnh viễn vận động như thế!

Nhưng cậu càng hoảng loạn, thì càng cảm thấy đầu óc choáng váng, Sisyphus của thượng tá đã triệt để dung hợp vào bầu trời tối đen xa xa, ngay cả vật để bắt chước cũng tìm không thấy.

Một chuỗi tiếng va đập truyền tới, Đường Vũ cảm thấy mình không còn vận động không biên giới nữa, cậu ngẩng đầu, thì thấy ánh mắt lạnh lẽo của Sisyphus, eo đang bị một chiếc cơ giáp dài hơn mình một cái đầu cản lại.

“Tạ trời tạ đất, cuối cùng anh cũng đến giúp tôi.” Khi Đường Vũ nói xong câu đó, cậu đã biết vừa rồi tại sao thượng tá lại tấn công cậu.

Cậu đứng là ngu muốn chết, vì ở trong không trung, đối phương căn bản không thể nghe được lời cậu nói.

Cậu cho rằng thượng tá nhận ra mình, nên nhào tới, mà đương nhiên đối phương sẽ cho rằng một đối tượng bất minh muốn tấn công mình.

Lần này Đường Vũ không dám hành động bậy bạ nữa, cậu sợ lại bị ném ra, Ian sẽ vĩnh viễn không đến kéo cậu.

Phát hiện đối phương buông cậu ra, Đường Vũ lặng yên trôi nổi.

Cậu thấy Sisyphus cầm một thanh đao cực lớn, gác lên cổ mình, nhưng không tổn thương cậu.

Ian đang dùng động tác hỏi cậu là ai.

Nhưng cậu phải làm sao để trả lời anh đây?

Khi thấy Ares không ngừng xoay chuyển lao về một hướng, hơn nữa qua mấy phút cũng không có dấu hiệu dừng lại, Ian bất ngờ phát hiện đối phương không có ác ý với mình, hơn nữa một kẻ địch không thể để mặt bản thân ngu xuẩn thực hiện vận động quán tính mà còn hoa tay múa chân xoay vòng vòng.

Vì thế anh quyết định cản người này lại, xem thử rốt cuộc là sao.

Cho dù không thể tin nổi điều khiển Ares lại là một người điều khiển mới vào nghề còn chưa biết cách hành động bình thường trong vũ trụ, nhưng trước mắt cũng không có lý do nào khác giải thích được hành động kỳ cục đó.

Sau khi giúp đối phương dừng lại, anh rút vũ khí ra để uy hiếp, đồng thời, mở tin tức của máy liên lạc cho đối phương xem, để đối phương kết nối với anh rồi có thể giao lưu.

Nhưng đợi nửa ngày, anh không nhận được bất cứ tin tức nào.

Anh nghĩ, có lẽ nên áp giải người này về, sau khi người điều khiển ra khỏi cơ giáp, tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.

Khi anh đang muốn thu vũ khí về, đối phương lại vung về cử động, khoảng cách càng lúc càng gần anh.

Ian nhíu mày, khi xác định tốc độ đối phương không thể nào tạo ra uy hiếp cho mình, anh lạnh mắt nhìn, tiếp theo, ánh mắt anh chậm rãi lộ vẻ nghi hoặc, kinh dị và chấn động!

Chiếc cơ giáp này đang ôm anh.

Đáng kinh ngạc hơn nữa, nếu anh không lý giải sai, Ares đang hôn anh!

Cho dù không cảm nhận được độ ẩm, chỉ có tiếp xúc lạnh lẽo, nhưng thoáng chốc đó, tim Ian lại đập mãnh liệt.

Không biết tại sao lại nhớ đến chuyện của Ares, chẳng hạn ngài Joe từng nói Ares sẽ có một linh hồn xinh đẹp, và thân phận đó sẽ càng lúc càng không thể tin nổi...

Ian điều khiển Sisyphus ôm lấy Ares nhảy vọt qua một vùng trời lớn, xuất hiện tại một tỉnh vực hẻo lánh, nơi này không có bất cứ tín hiệu nào có thể tra xét được, là một góc chết.

Ian không biết nên làm sao đánh tan suy nghĩ điên cuồng vừa xuất hiện trong đầu mình.

Đường Vũ đang ở hành tinh mẹ, Ares đang ở Kenton, bất kể thế nào, người đó cũng không thể ba ngày trước còn ở hành tinh mẹ, ba ngày sau đã điều khiển Ares đến Derek.

Huống chi, với năng lực của Đường Vũ, thì sao có thể trốn được ánh mắt mọi người mà bước vào Ares?

Ian túm lấy Ares, dễ dàng xách chiếc cơ giáp nghe đồn là bất khả chiến bại đó tới trước mặt mình, tỉ mỉ nhìn.

Đối phương ngoan ngoãn lạ kỳ, hoàn toàn không phản kháng anh, mà thậm chí tiếp cận một chút, còn gác tay lên eo anh.

Tay Ares gác lên eo Sisyphus!

Ian chần chừ buông cánh tay luôn khống chế Ares ra, chỉ nhẹ nhàng giữ lấy, để bảo đảm thân thể đối phương sẽ không mất trọng tâm trong không trung.

Sau đó, cơ giáp màu hoàng kim lập tức lại gần anh như dự liệu, kéo tay anh, đặt vào ngực cơ giáp. Tim Ian đập một cái thịch.

Đường Vũ!

Ngay khi anh gọi ra hai chữ đó, ánh sáng vàng của Ares nhạt đi, cánh tay kéo anh cũng buông ra vô lực, chiếc cơ giáp giống như hoàn toàn mất động lực trôi nổi giữa không trung, bất kể anh kéo thế nào cũng không cử động nữa.

Đường Vũ, Đường Vũ!

Tim Ian thất chặt, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Vũ trong Ares đã biến mất rồi!

Mấy giây sau, anh mới tỉnh táo lại, lập tức kéo Ares không còn chút sức sống chạy về Derek.

Anh phải xác định tình trạng hiện tại của Đường Vũ!

Hai mắt Đường Vũ trợn trừng không báo trước, dọa phu nhân Clermont luôn lo lắng cạnh đó giật mình.

“Đường Vũ tỉnh rồi, mau gọi bác sĩ đến.” Bà gọi với ra ngoài, sau đó dìu Đường Vũ dậy, tựa vào đầu giường, “Con sao rồi? Bác sĩ nói con mệt nhọc quá độ nên ngắt đi, tiểu Vũ, bác biết con muốn ở bên Ian, nhưng tiền đề là con phải có thân thể khỏe mạnh, sao có thể vì xem sách, mà để mình mệt ra như vậy chứ? Sớm biết thế, bác không nên xin quyền xem cho con.”

Mù mờ một lát, Đường Vũ nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt.

Vị phu nhân này nói chuyện luôn hài hòa thân ái, đây là lần đầu tiên nghiêm khắc phê bình cậu, xem ra thật sự đã chọc giận bà.

Đường Vũ đưa tay ra, phủ lên mu bàn tay phu nhân Clermont, thành khẩn và ôn hòa xin lỗi bà, bảo đảm chuyện ngu ngốc này sẽ không tái diễn.

“Tiểu Vũ à, bất kể con có phải là trình tự viên xuất sắc nhất liên bang hay không, trong mắt Ian, con luôn là người đặc biệt nhất, cho nên đừng làm khó bản thân, biết chưa?” Như sợ Đường Vũ lại làm chuyện ngu ngốc, phu nhân Clermont nói đầy thấm thía.

“Con biết, con sẽ không như vậy nữa.”

Nhận kiểm tra xong, lại an ủi phu nhân một lát, Đường Vũ mới được ở một mình.

Đối với cậu mà nói, hai ngày nay cứ như một giấc mơ.

Cậu đã “ký sinh” trên một chiếc cơ giáp, đúng là chuyện khó tin nổi.

Hơn nữa không biết sao cậu lại có thể trong thời gian ngắn đi từ Kenton đến Derek. “Linh hồn” cậu chạy nhanh thì có thể lý giải, dù sao không có thực thể, nhưng Ares là một thứ lớn như thế, sao có thể chạy xong lộ trình xa như vậy chỉ trong một ngày?

Hơn nữa, trong quá trình xuyên qua, thế giới đường sọc với màu sắc lốm đốm kỳ dị bên cạnh cậu là gì?

Tại sao chỉ có thượng tá có thể kết thúc chuyến lữ hành xuyên việt không thể tin nổi đó?

Quá nhiều vấn đề trong đầu, chỉ dựa vào mình cậu thì không trả lời nổi cái nào.

Cậu cho rằng mình chỉ đơn giản là xuyên qua, điều duy nhất không đơn giản chính là thân phận của thân thể xuyên vào, nhưng bây giờ cậu lại bắt đầu mù mờ...

Trong quá trình cậu đột nhiên bị Ares bài xích và mơ hồ trở về thân thể, cậu lại thông qua thế giới đường sọc đó, nhưng lần này thế giới đường sọc đã không còn nhanh như trước, có nơi cảnh sắc và sự vật tại đó không kết dính thành đường.

Cậu thấy được vài cảnh ngắt ngứ.

Điều khó tin là, cậu thấy bản thân cậu.

Không phải là thân thể gầy không mấy lạng lặt đó, mà là thân thể cũ của cậu!

Thân thể đó đang nằm, lặng lẽ trôi nổi ở đó, cứ như cậu vươn tay ra là có thể chạm đến.

Cậu còn thấy cảnh mình học tập ở học viện Kenton, nhưng kỳ quái là dùng thân thể của chính cậu, hơn nữa cậu không phải là trình tự viên thao tác trước màn hình, mà là người điều khiển bước lên cơ giáp.

Từng cảnh tượng bị vô số đường màu có độ sáng thô ráp bắt đồng kết nối vào nhau.

Tiếp theo, cậu lại thấy một cảnh càng đáng kinh ngạc hơn.

Cậu nhìn thấy thượng tá Clermont tại đó!

Thượng tá trông có vẻ trẻ tuổi hơn nhiều, còn mặc đồng phục Kenton, một tay đút túi, tay kia vươn về phía cậu, lòng bàn tay hướng lên, như đang đòi cậu thứ gì đó.

Cảnh cuối cùng, dường như là cậu sắp chết, chùm sáng dịu dàng bao phủ thân thể cậu, tay phải cậu kéo lấy thượng tá có vẻ đã chết, mà phía trên có một người đàn ông lộ vẻ tuyệt vọng và bi thương, chính là Lunerb!

Miệng Lunerb mấp máy đang nói gì đó.

Đường Vũ muốn nghe rõ, ý thức tiếp cận cảnh tượng đó hơn một chút, sau đó cậu đột nhiên bị kéo khỏi thế giới đường sọc.

Quá không thể tin, đó là cái gì? Lẽ nào là nằm mơ? Nếu không tại sao thân thể cũ của cậu lại xuất hiện cùng một chỗ với thượng tá, phải biết cậu là người của thế giới khác đó!

Đường Vũ không ngừng suy nghĩ, đưa ra từng giả thuyết, rồi lại phủ định từng cái, cho đến khi máy liên lạc phát ra tiếng “tít tít tít”.

Nhìn thấy người liên lạc, là thượng tá.

Nghĩ đến cảnh cuối cùng thấy được trong thế giới đó, tâm trạng Đường Vũ bỗng trở nên phức tạp, cho dù cảm thấy có lẽ đó chỉ là thế giới ảo tưởng mê hoặc người ta, nhưng cảm giác đánh mất chân thật như thế, chân thật đến bây giờ cậu cũng không biết phải đối mặt người đó ra sao.

Với sự lớn mạnh của thượng tá, cậu chưa từng nghĩ qua có một ngày tìm người đó lại không còn đập nữa.

Tuổi tác của thượng tá trong cảnh tượng đó chênh lệch lúc này không nhiều.

Đường Vũ không dám tưởng tượng chuyện sau đó...

Sau khi nhận liên lạc, Đường Vũ quên cả chào hỏi.

“Vừa rồi, người trong Ares, là cậu sao?” Không một câu phí lời, Ian trực tiếp hỏi.

Đường Vũ gian nan gật đầu, bây giờ cậu thà rằng mình là quái vật, cũng không hy vọng cảnh tượng cuối cùng đó thật sự xảy ra.

Ian nhìn cậu đầy phức tạp, vô cùng muốn hỏi, trên người cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra, học viên bổ khuyết cũng đang mù mờ.

“Không muốn nói với tôi những gì đã trải qua sao?”

“Tôi... cũng không rõ là chuyện gì.”

“Cậu chỉ cần chậm rãi nói từ đầu, tôi sẽ giúp cậu làm rõ tình huống.”

Đường Vũ nhẹ gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Sau khi kết thúc tuyển chọn tôi sẽ nói trước mặt anh.” Một là, cậu không cho rằng nói những chuyện đó qua máy liên lạc đủ an toàn, hai là, cậu vẫn cảm thấy biểu đạt trước mặt sẽ rõ ràng hơn.

Trước mắt cậu giờ đây như có từng tầng sương mù, nếu không hoàn toàn xua tan, cậu không cách nào yên tâm sống tiếp.

Yên tĩnh một chút, Ian nói: “Được.”

Hai người không nói thêm gì, chỉ ôm tâm sự nhìn đối phương một lát, sau đó Ian phát hiện tinh thần Đường Vũ quá kém, ra lệnh cậu phải lập tức nghỉ ngơi, rồi ngắt máy.

Đường Vũ ngủ ngay sau đó.

Hôm sau là Lily đánh thức cậu. “Với trạng thái tinh thần như cậu sao lại đi cạnh tranh với người khác chứ!” Tuy đang oán trách, nhưng trong mắt lại để lộ chút quan tâm.

Đường Vũ cười cười nói không vấn đề.

Khi viện nguyên cứu đuổi tới Derek nơi Ares xuất hiện, toàn bộ đều chấn động, có vẻ bọn họ rất sợ chiến thần rơi vào tay Ian, hoặc nên nói sợ chiến thần và Ian đứng cùng một trận doanh.

Nhân viên nghiên cứu và quân đội đuổi tới Derek trong thời gian ngắn nhất, còn bắt đầu tạo áp lực với Ian.

Cho dù Ian liên tục cường điệu sau khi anh tìm thấy Ares, cơ giáp đã rơi vào trạng thái không động lực, nhưng người của viện nghiên cứu cứ nhất định cho rằng anh đã làm gì đó.

Cuối cùng, vẫn là tổng thống liên bang ra mặt, mới áp được điều tra của viện nghiên cứu.

Nhân dân liên bang vẫn chìm trong hưng phấn.

Lúc chiến thần Ares được chế tạo ra đã từng oanh động một thời, liên bang miêu tả nó là kiên cố vững chắc, không ai cản nổi.

Nhưng chưa đợi chứng thực được chỗ lợi hại của chiếc cơ giáp này, đã được thông báo, không ai có thể khởi động cơ giáp, ngay cả cử động một chút cũng không hy vọng.

Hiện tại cuối cùng cũng có người điều khiển được, nhân dân sao không kích động cho được, từng có người tiên đoán, nếu chiến thần có thể xuất chiến, trên cuộc đấu cơ giáp năm năm một lần của tinh hệ, Hick luôn đứng chót nhất định có thể chuyển bại thành thắng! Nếu lại còn do Ian Clermont chưa từng tham gia đấu điều khiển, thậm chí có thể lấy được hạng nhất!

Nhưng những thứ đó chung quy chỉ là đề tài tán gẫu của nhân dân liên bang.

Lúc này Ian đang xác định Đường Vũ không để lại bất cứ dấu vết nào trong Ares, một mặt phòng bị từng hành động của Rice, một mặt tiếp tục tìm kiếm Noah đã mất tích nhiều ngày, còn lấy mệnh lệnh tổng thống làm lý do, cự tuyệt giao ra cơ giáp chiến thần.

Viện nghiên cứu bắt đầu vạch tội tổng thống từ chuyện này.

Mà nhân thời cơ đó, Ian lại điều tra về thân thể Đường Vũ, anh phát hiện, hôm đầu tiên Đường Vũ xuyên đến liên bang, đúng lúc là ngày thứ hai sau nhiệm vụ duy nhất mà anh thất bại.

Hôm đó anh làm mất vật phẩm nhiệm vụ, sau đó Đường Vũ đến.

Ian không còn cho rằng sử dụng hai chữ “trùng hợp” lên người Đường Vũ là có thể giải thích được, anh quyết định phải điều tra rõ ràng chuyện này.

Trên hành tinh mẹ, sau ba ngày nghỉ ngơi cho người tham gia, cuộc thi tiếp theo toàn bộ đều là đề thi nhắm vào trình tự viên chuyên nghiệp.

Từ dự đoán nguy hiểm đến tốc độ phản ứng rồi độ linh hoạt của ngón tay, mỗi cái đều tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc.

So với kiểm tra dung mạo và trắc nghiệm thể lực, những đề thi này đối với Đường Vũ là rất dễ dàng.

Đường Vũ vượt qua tất cả, thành tích mỗi đề đều làm người ta tặc lưỡi, thậm chí còn khiến rất nhiều người chú ý.

“Thiếu niên đó là ai?” Trong căn phòng hương vị cổ xưa, tràn đầy ánh tịch dương xế chiều, một người đàn ông trung niên điều chỉnh màn hình trước mặt, nâng cằm chỉ vào thiếu niên tóc đen chính giữa.

Người đàn ông đó có gương mặt chữ quốc, không tức giận mà đầy uy nghiêm, mang theo khí thế khiến người ta thần phục.

“Tổng thống các hạ, cậu ta tên Đường Vũ, là học sinh sắp lên năm ba của học viện Kenton.”

“Đường Vũ?” Ông nghe thấy khá quen tai.

“Là người thượng tá Clermont thêm vào sổ tuyên thệ.”

“Hả?” Tổng thống Ogavin híp mắt lại, đôi môi dày nhếch lên cười nhẹ, “Nếu không nhớ sai, lúc trước tình báo về Đường Vũ đưa cho tôi, cậu ta chỉ là một học sinh bình thường có thành tích khá tốt?”

Thư ký của ông biết đây là đang trách hấn làm việc thất trách, hấn không dám biện giải, chỉ cúi đầu đợi chỉ thị của tổng thống.

“Bỏ đi, nếu đã dính đến Ian Clermont, vả lại người yêu của cậu ta cũng có chút tài năng, vậy không phải là chuyện xấu.”

Nghe tổng thống nói vậy, thư ký đứng cạnh nhẹ thở ra.

Nhưng chuyện mà Ogavin không ngờ được, là ông đã đánh giá thấp thiếu niên tên Đường Vũ.

Không phải chỉ “có chút tài năng”, biểu hiện sau đó của cậu đã khiến ông phải nhìn bằng con mắt khác.

99. Chương 99: Chiến Dịch Ảo

Cuộc đấu sau đó Đường Vũ đều qua rất thuận lợi, sau khi vượt qua từng vòng khó khăn, cậu suýt quên mất mình đang thi đấu.

Thi đấu không mang tính giải trí và thưởng thức, cũng không xây dựng quá nhiều cửa ải, mà căn cứ vào nhu cầu để đưa ra các hạng mục thi. Khi Đường Vũ nhờ vào bản lĩnh của chính mình vào một trăm hạng đầu, cậu nghĩ, cuối cùng cũng không uổng công cậu cự tuyệt thư tiến cử của thượng tá.

Nhưng điều không ngờ được là, sau khi cậu qua được một vòng nữa, một trăm người chỉ còn lại bốn tuyển thủ bao gồm cậu.

Hơn nữa cậu còn được thông báo cho biết, chỉ còn lại một vòng thi cuối cùng, người đứng đầu sẽ trở thành trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá Clermont, không ai có thể thay đổi, không tồn tại thủ đoạn gì.

Phùng Dương đã bị đào thải trong vòng thi tiến vào một trăm hạng đầu.

Nội dung thi lần đó là năng lực thừa nhận tâm lý.

Ban tổ chức đưa mỗi tuyển thủ vào phòng mô phỏng vũ trụ khác nhau, không ngừng chiếu những cảnh đấu đá thảm liệt trong chiến tranh vũ trụ, những cảnh tượng đó cực kỳ chân thật, xem lâu rồi sẽ khiến người ta cho rằng bản thân đang ở trong đó.

Có chiến sĩ cơ giáp bị vũ khí đâm xuyên, bay ra khỏi cơ giáp, lại bị vũ khí khác cắt thành từng miếng, máu cùng nội tạng trôi nổi trong không gian tối tăm như thật sự tồn tại, có thể cảm giác được rõ bầu không khí tuyệt vọng đó.

Còn có cơ giáp gặp phải tình trạng bất thường của vũ trụ, đủ cảnh tượng thảm liệt không nỡ nhìn, đó đều là những chuyện từng chân chính diễn ra trên chiến trường.

Phùng Dương rốt cuộc không chịu nổi, sau khi từ bỏ ra khỏi phòng, sắc mặt tái nhợt, sau đó thì nôn ra.

Phùng Dương cho rằng Đường Vũ không tốt hơn mình đến đâu, nhưng không ngờ cậu lại vượt qua được.

Đường Vũ cũng ngạc nhiên với năng lực thừa nhận tâm lý của mình, cảnh tượng mà cậu vốn cho rằng sẽ rất khó tiếp nhận, vậy mà cậu chỉ cảm thấy không thoải mái, như thể cậu đã quen với những cảnh đó rồi.

Trước trận thi đấu cuối cùng của bốn người còn lại, Đường Vũ lại có được ba ngày thả lỏng, hơn nữa còn được thông báo, nội dung cuộc đấu cuối cùng được bảo mật tuyệt đối, sau khi thông qua vòng đấu, chỉ có người đứng đầu cũng chính là trình tự viên chuyên thuộc tương lai của thượng tá có thể giữ lại ký ức của cuộc đấu, những người khác sẽ bị xóa đoạn ký ức đó.

Hơn nữa, trong ba ngày này, sẽ kiểm tra kỹ lưỡng hơn về thân phận của bốn người, một khi thân phận không rõ, sẽ bị hủy tư cách thi đấu ngay lập tức.

Điều tra thân thế là chuyện khiến Đường Vũ lo nhất, nhưng bất ngờ là, cậu nhanh chóng được thông báo có thể tham gia vòng thi cuối cùng, thân phận của cậu sau khi được phòng làm việc của tổng thống thẩm tra kết quả là không vấn đề.

Đường Vũ đoán có thể là do thượng tá đã giúp đỡ cậu, nên không đặt sự chú ý vào chuyện này nữa, mà hoàn toàn thả lỏng tâm trí, chuẩn bị nghênh đón trận đấu cuối cùng.

Đường Vũ rất hiếu kỳ nội dung của vòng đấu đó.

Rốt cuộc là đề thi gì, mà liên bang lại giữ kín như bưng, không công bố ra ngoài còn muốn người tham gia thi đấu phải kín miệng?

Vòng đấu trước kéo dài gần hai ngày, Đường Vũ kéo thân thể mệt mỏi về nhà thượng tá, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi cậu tỉnh lại mới biết, bên ngoài đã có đầy tin tức về cậu.

Cậu giống như một con hắc mã trong cuộc thi đấu của mấy chục ngàn người, từ một tiểu tốt vô danh trời lên, bây giờ đã trở thành một trong bốn người mạnh nhất, đương nhiên sẽ rất được chú ý.

Nhưng, tin tức về cậu vốn chỉ nói về tình trạng thân thể, sau đó nhanh chóng chạy lệch về lịch sử đen tối của cậu, cùng thân phận học sinh tiến cử làm cậu chịu bao chỉ trích.

Trong các tin tức, trừ một số ít tỏ vẻ khẳng định năng lực của cậu, những cái khác đều tỏ mặt trái.

Sau đó thì phát triển thành cậu dùng thân thể dụ dỗ thượng tá Clermont của liên bang, khiến thượng tá chính trực liên tục mở đèn xanh cho cậu, thậm chí suýt không quan tâm an nguy liên bang, trực tiếp bổ nhiệm cậu làm trình tự viên chuyên thuộc.

Sau khi tin tức này được truyền ra, nhân dân liên bang cực kỳ phẫn hận.

Hiện tại chiến thần xuất thế, trước mắt thượng tá lại có đủ liên hệ với chiến thần, chính là lúc ánh sáng rực rỡ, sao có thể cho phép thượng tá của họ cùng một người bình thường lại kém đức hạnh ở bên nhau chứ?

Hơn nữa, nếu người như thế làm hư thượng tá chính trực của họ thì thật không thể tha thứ.

Hướng gió của những tin tức đó càng lúc càng không đúng, xem một lát, Đường Vũ đã biết đây là “chuyện tốt” do ai làm.

Trừ Tổng Húc Ảnh, ai còn rảnh rỗi bôi đen cậu chứ.

Đường Vũ hỏi hai binh lính đã bắt Tổng Húc Ảnh, được biết người đó đã được nhà họ Tổng phái người đón đi.

Nhà họ Tổng có mấy vị nguyên lão của viện nghiên cứu, lại là một trong bảy đại thế gia của liên bang Hick, địa vị tại liên bang hết sức quan trọng, căn bản không phải một nhân vật nhỏ như cậu có thể khuấy động.

Cho dù lúc đó cậu có thả đoạn ghi âm kia ra, uy hiếp Tổng Húc Ảnh, nhưng đối phương có thể dễ dàng đổi trắng thay đen, lại vì cậu đã để nhân chứng duy nhất lại cho tộc kiến, bây giờ đúng là chết không đối chứng.

Đường Vũ gãi đầu, sao cậu lại có một kẻ địch buồn nôn thế này.

Cậu có thể không để ý đến danh dự của mình, nhưng chuyện này nhất định sẽ gây ảnh hưởng đến danh dự của thượng tá, cho dù cậu giành được hạng nhất, nhưng do trận đấu đó được bảo mật, thế giới bên ngoài căn bản không biết họ đã thi đấu cái gì, đến lúc đó nhất định có người sẽ nói cậu dựa vào quan hệ mới giành được vị trí kia.

Cậu nên bình ổn chuyện này thế nào đây?

Khi cùng ăn trưa, Lily bực mình nói với Đường Vũ: “Cậu nói đi, một người bình thường rớt vào đám đông là tìm không ra như cậu, sao lại chọc phải phiền phức lớn như thế.”

Phu nhân Clermont ra ngoài làm việc không có mặt, Đường Vũ cũng tùy ý hơn, nhìn Lily một cái, đẩy đẩy thức ăn trong đĩa, chẳng có hứng nuốt.

“Cậu nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

“Còn không phải đang trách cậu sao?”

Lily đứng bật dậy, chống nạnh nói: “Sao có thể trách tôi?! Đường Vũ, cậu nói cho rõ ràng.”

Đường Vũ bỏ nĩa xuống, “Tôi cho cậu biết chuyện này do ai đổ thêm dầu, cậu sẽ biết phải trách ai.”

“Cậu nói là ai.” Lily không tha.

“Tổng Húc Ảnh.”

“Tiểu Ảnh? Sao có thể là cậu ta? Cậu muốn bịa một người cũng nên tìm cho giống chút được không, tiểu Ảnh cậu ta...” Nói đến đây, Lily tựa hồ nhớ ra gì đó, chân mày chau lại, vẻ mặt dần trở nên khó coi.

“Liên hệ giữa tôi và Tống Húc Ảnh cũng chỉ có cậu.” Đoán được Lily nghĩ đến cái gì, Đường Vũ nói ra lý do của cậu.

Lily cắn môi, mí mắt run lên, lầm bầm: “Lẽ nào trò đùa của tôi cậu ta lại xem là thật.”

Đường Vũ chỉ muốn ngửa cổ thét dài, quả nhiên cậu đã đoán đúng.

Cậu không thể vô duyên vô cớ đắc tội một người, trong đó nhất định có Lily giở trò, mới khiến Tống Húc Ảnh luôn xem cậu là cây gai trong mắt.

“Tôi là nói nếu cậu ta không thể giải quyết vấn đề dung hợp của tôi, tôi sẽ tìm cậu làm trình tự viên của tôi... Chẳng qua việc đó sao có thể chứ, cậu thấp hơn tôi một năm, khóa học của chúng ta không thể trùng nhau, cậu ta không có não à!”

“Chắc cậu không phải chỉ nói những cái này chứ.” Đường Vũ chỉ muốn trợn trắng mắt.

Lily chớp nhanh đôi mắt xanh lục, cuối cùng lộ vẻ áy náy, đó là đáng về chỉ có khi cô phạm sai lầm.

Từ sau khi quen biết Đường Vũ ở trung tâm huấn luyện Hạng Hải, ấn tượng của Lily dành cho Đường Vũ rất tốt, luôn nhắc đến Đường Vũ trước mặt Tống Húc Ảnh, sau đó Đường Vũ đến học viện, hai người lại thường xuyên gặp mặt, cô nhớ cô từng nói chính là cô giúp Đường Vũ có được thư tiến cử của Ian.

Mỗi lần Tống Húc Ảnh chọc cô không vui, cô sẽ dùng Đường Vũ uy hiếp hấn, nhưng cô chỉ tùy tiện nói thôi, tiểu Ảnh cũng quá dễ tin đi, sao không có chút khí thế khó lay chuyển như Đường Vũ chứ.

Lẽ nào Tống Húc Ảnh là một người hẹp hòi thiển cận vậy sao?

Một chút độ lượng cũng không có?

Khó trách cô luôn xem thường người đó, mặt mũi xấu xí, vừa nhìn đã không giống người tốt.

Chẳng qua cô đã mang đến phiền phức lớn cho Đường Vũ rồi, làm sao đây?

Lily nhìn Đường Vũ đang ăn đầy uể oải, lấy lòng hỏi: “Cậu có cách gì không?”

“Tôi còn đang suy nghĩ.” Thấy Lily cũng ỉu xiu, Đường Vũ không nhẫn tâm trách cô, an ủi: “Đây là vấn đề nhỏ, không làm khó được tôi.”

Nói thế, là vì Đường Vũ bỗng nhớ ra trong tay mình có đoạn ghi âm của Tống Húc Ảnh cùng học sinh kia, bên trong hình như có nhắc đến Ken của Rice.

Đường Vũ tĩnh tâm vuốt lại suy nghĩ một lần.

Sau đó cậu nhốt mình trong phòng.

Chỉ còn chưa đến ba ngày là phải thi đấu, cậu cần phải rửa sạch nước bẩn trên người mình trong thời gian này.

Cái tên họ Tống đó hết lần này đến lần khác gây phiền toái cho cậu, vậy không thể oán cậu làm lớn chuyện.

Trong lòng Đường Vũ đã có định hướng, lập tức hack vào điểm kết của mạng.

Chu Thiên Kỳ đang nghỉ ngơi ở nhà, thì nhận được thông báo khẩn cấp, yêu cầu hấn lập tức vào mạng, có người muốn cướp tin tức bảo mật ở điểm kết.

Chu Thiên Kỳ vừa thấy nội dung mà người thần bí đó hạ thủ, lập tức cảm thấy hưng phấn, bắt đầu vây công kẻ muốn trộm tin tức.

Hai ngày sau, Chu Thiên Kỳ thoát khỏi mạng, đập một chân lên thiết bị đặc chế của mình, phần nộ siết nắm tay.

Theo dấu hai ngày vậy mà không tìm được một chút sơ hở nào, ngay cả đối thủ là ai cũng không biết, cảm giác thất bại đó khiến hấn rất khó chịu.

Người của viện nghiên cứu sẽ không làm thế, bọn họ muốn biết gì thường sẽ có một lý do đường hoàng, không cần phải vụng trộm, nhưng người có thực lực này lại chưa bị lôi vào viện nghiên cứu thật sự không nhiều, là ai đây?

Khi Đường Vũ trở về thế giới hiện thực, lời đồn về cậu đã được truyền đi sôi nổi, có đủ phiên bản, phiên bản được lan truyền rộng nhất đương nhiên là nói giữa cậu và thượng tá có quan hệ không chính đáng, nhưng phiên bản này cũng bị phản đối nhiều nhất, vì cách nói này đồng thời cũng bôi nhọ anh hùng của họ.

Đặc biệt là sau khi biết tướng mạo của Đường Vũ, mọi người càng cảm thấy với thân phận và điều kiện của thượng tá, không thể nào nhìn trúng một người tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn đó.

Đối với phản ứng của mọi người, Đường Vũ không đồng ý nổi, chuyện đó hết sức bình thường thôi mà.

Thứ cậu để ý, là có một âm thanh nhỏ, nói những lời đồn đó không phải thật, hơn nữa có thể chứng minh thượng tá Clermont và Đường Vũ thật lòng yêu nhau...

Sau khi thấy, Đường Vũ giật mình kinh sợ.

Bản thân cậu cũng không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh, sao người khác chứng minh được?

Số lần cậu ở bên thượng tá có thể đếm trên đầu ngón tay, tiếp xúc thân mật cũng chỉ có một hai lần, lẽ nào còn bị người khác bắt gặp hay sao?

Phu nhân Clermont rất lo lắng.

Bà biết người yêu nhỏ bé của Ian không tự tin lắm, bây giờ bên ngoài lời đồn nào cũng có, không biết có bị hù dọa rút lui không.

“Tiểu Vũ, con nghĩ gì, cứ nói với bác đi, nhớ đừng ghen trong lòng.”

Đường Vũ ngẫm nghĩ, mở miệng: “Thật sự có chuyện phải làm phiền bác.”

Cậu cần dùng sức ảnh hưởng của phu nhân Clermont để triệu tập một vài truyền thông, tin rằng với thân phận hiện tại của cậu, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với nội dung cậu muốn phát biểu, tuy tính ra phần lớn là mang theo ác ý.

Phu nhân Clermont lập tức đáp ứng, cố gắng thỏa mãn yêu cầu của cậu, an bài một lần phát ngôn công khai cho cậu, nhưng vì Đường Vũ đưa ra quá đột ngột, thời gian chỉ có thể định vào ngày thứ hai sau khi cuộc đấu kết thúc.

Vì thế Đường Vũ chỉ có thể mang theo trăm ngàn ánh mắt kỳ quái, tham gia vòng đấu cuối cùng.

Đường Vũ đến địa điểm được báo – sân diễn luyện võ trụ mô phỏng thật.

Bên ngoài bu đầy đám đông đợi xem kết quả.

Để không ảnh hưởng đến tâm trạng, phu nhân Clermont đặc biệt mời đội cảnh vệ của gia tộc Clermont đến hộ tống Đường Vũ vào sân, bảo đảm cậu không bị bất cứ điều gì ảnh hưởng.

Đường Vũ rất cảm động, đồng thời cảm thán mình may mắn, có người yêu và phụ huynh tốt như vậy...

Giám khảo lần này chỉ có năm người, Đường Vũ có thể cảm giác được thân phận của người đứng giữa chắc rất cao, khi những người khác nói chuyện với ông, đều cúi thấp đầu, thần sắc vô cùng cung kính.

Khi Đường Vũ quan sát giám khảo, người ở giữa cũng đảo mắt nhìn cậu.

Đường Vũ giật mình.

Trên gương mặt chữ quốc của người đó là ngũ quan xuất sắc, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt dưới cặp mày rậm như có thể nhìn thấu lòng người.

Đường Vũ chỉ đối mắt với ông một cái, rồi lập tức cúi đầu, không giao lưu mắt với bất cứ ai nữa, để tránh chuốc phiền toái, chuyên tâm chờ đợi thuyết minh về cuộc đấu.

Thuyết minh rất ngắn gọn, bốn người thi đấu sẽ được phân phối vào bốn phòng, sau khi vào đó căn phòng sẽ kéo dài thành một không gian mô phỏng võ trụ.

Nơi đó sẽ diễn ra một trận chiến dịch.

Nội dung thi đấu chính là xem trình tự viên nào có thể trợ giúp người điều khiển thắng được chiến dịch này, hoặc có thể có biểu hiện đột xuất khiến người ta thỏa mãn.

Trong bốn người Đường Vũ chỉ biết một, chính là Chu Thiên Kỳ người bảo vệ mạng mà Phùng Dương từng đặc biệt nhắc đến. Nói tới người này, Đường Vũ vẫn còn thấy sợ hãi.

Trước đó cậu lên mạng tìm kiếm tin tức mình muốn khắp nơi, rất nhanh đã cảm giác có người đang truy bắt mình, may mà cậu phát hiện kịp thời, nên xóa sạch sẽ tất cả dấu tích, chẳng qua người đó đúng là quá cố chấp quá khùng bố, theo cậu hết hai ngày, làm hại tin tức đã vào tay cậu suýt không thể mang đi.

Sau đó cậu phát giác đối phương đã bỏ đi, lòng hiếu kỳ nổi lên, lén đi theo xâm nhập vào điểm kết của đối phương, rồi mới phát hiện chính là Chu Thiên Kỳ này.

Đường Vũ nghĩ tới còn sợ, vì mình gặp phải đối thủ Chu Thiên Kỳ, nếu sớm biết là hắn, không chuẩn bị tâm lý trước, tổ chức không đủ thì chắc chắn sẽ bại lộ.

Đường Vũ cúi đầu, cảm thấy Chu Thiên Kỳ nhìn cậu một cái.

Đối phương chắc không phát hiện là cậu đứng không.

Sau khi nói xong quy tắc cuộc đấu, bốn người được chia ra dẫn đi, vào những căn phòng có vẻ ngoài bình thường chẳng kỳ lạ gì.

Nhưng, vừa bước vào căn phòng đó, Đường Vũ đã gạt bỏ tất cả đánh giá trước khi vào cửa, nếu không phải sớm chuẩn bị, có thể cậu sẽ lập tức sinh ra ảo giác mình đang rớt xuống, vì sau khi cánh cửa sau lưng đóng lại, cậu phát hiện, cậu đã hoàn toàn ở trong vũ trụ, điều duy nhất khác với vũ trụ, là cậu có thể tùy ý hô hấp.

Ban đầu trước mắt chỉ là một vùng tối tăm, rất nhanh, ánh sáng vụt qua, cảnh tượng của cuộc đấu được điều tiết tốt, Đường Vũ phát hiện cậu lại đang ở trong một phòng thao tác của một chiếc tàu vũ trụ to lớn, bên cạnh không biết từ khi nào có thêm rất nhiều người, vội vã và căng thẳng đi tới đi lui và nói gì đó.

Những người này chẳng cảm thấy kỳ lạ khi Đường Vũ đột nhiên xuất hiện, lát sau đã có người đến kéo Đường Vũ nói: “Trung tướng, thiếu tướng Elijah nói anh ta và trung tướng Noah còn có thể quản những người đó nửa tiếng, trong nửa tiếng, nếu chúng ta có thể giải quyết những kẻ địch này, chúng ta có thể phá vây, nếu không... chúng ta sẽ bị diệt sạch tại đây.”

Đường Vũ cảm thấy tim đập gia tốc, cảnh tượng này chân thật như thế, về mặt, ngũ quan, chủng tộc của mỗi người, mỗi một chi tiết nhỏ đều chân thật đến mức người ta không thể tin rằng nó chỉ là mô phỏng.

Nếu nói vòng đấu năng lực thừa nhận tâm lý để vào một trăm hạng đầu chân thật, là vì những video đó chính là cảnh tượng thảm liệt được ghi lại trên chiến trường, là thật sự từng tồn tại.

Nhưng cảnh tượng mô phỏng cũng có thể làm thành thế này, phải tốn bao nhiêu tâm sức mới thiết kế được những chi tiết cực nhỏ?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân vòng đấu này không thể công khai sao?

“Trung tướng... trung tướng!” Đối phương có vẻ rất tức giận, hét lớn quân hàm của cậu, “Ngài còn ngăn người đến lúc nào nữa! Những trình tự viên khác đã không thể bảo vệ trình tự bình thường, trước mắt chỉ có thể dựa vào ngài, ngài muốn rút lui sao!”

Có thể hô to hét nhỏ với một trung tướng, nếu không phải quân hàm trên vai đối phương cho Đường Vũ biết đối phương thấp hơn trung tướng, chỉ là một thiếu tá, Đường Vũ sẽ cho rằng kẻ này là một thượng tướng.

Xem ra tình huống đã khẩn cấp đến mức người ta không cách nào bận tâm đến những thứ cút chó như quân hàm.

Đường Vũ cưỡng ép mình nhanh chóng tiến vào trạng thái, vừa đi theo thiếu tá hô to gọi nhỏ mình, vừa nhanh chóng tiêu hóa tình trạng hiện tại.

Càng nghe, Đường Vũ càng cảm thấy đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành...

Bọn họ đối mặt với chủng tộc bên ngoài xâm nhập, tàu vũ trụ của họ đang ở một góc của tinh hệ, bị đối phương bao vây hoàn toàn.

Đối phương còn lại gần một trăm người điều khiển cấp đỉnh, còn bên mình chỉ có năm... và lại trình tự viên không biết đã bị cái gì ảnh hưởng, toàn bộ mất ý thức.

Nghe vị thiếu tá này miêu tả trạng thái của trình tự viên, Đường Vũ lập tức nhớ tới Luner từ dùng tinh thần lực tấn công giáo viên Kenton kiểm tra mức độ sử dụng não cho cậu.

Đường Vũ lắc lắc đầu, ném những thứ không liên can đi, tiếp tục tìm hiểu tình huống trước mắt.

Cũng có nghĩa là, một mình cậu, phải giúp đỡ cho năm người điều khiển. Quan trọng hơn cả, phải giúp đỡ năm người điều khiển này đánh thắng một trăm chiếc cơ giáp của đối phương!

Một dẫn nhiều, nhiều nhất Đường Vũ cũng chỉ từng thử bảo vệ hai người điều khiển, trong một lúc tăng lên đến năm người, thật sự là độ khó không nhỏ...

Nhưng khi cậu thấy năm người này là ai, cậu mới biết, cậu đã đánh giá thấp độ khó của nhiệm vụ này.

Tuyển chọn trình tự viên chuyên thuộc cho thượng tá có cần phải nâng độ khó lên thành cấp siêu S không?

Năm người điều khiển này, ai cũng có vẻ là cấp đỉnh đỉnh liên bang, trùng hợp là, cậu biết bốn người trong đó.

Nhìn từng người trên màn hình hiển thị, một là Malak, một là Ken, một là Phùng Nghị, còn lại một là thượng tá Clermont!

Cuộc đấu này đúng là càng lúc càng thú vị.

Nhưng, khi ánh mắt Đường Vũ rơi vào người điều khiển cuối cùng, cậu cười không nổi nữa.

Không phải, cậu không chỉ biết bốn người trong này, mà là năm người.

Người điều khiển thứ năm đó, là người cậu quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Đó chính là cậu.

Là Đường Vũ trước kia.

100. Chương 100: Chiến Dịch Nung Trắng

Khi nhìn thấy gương mặt mình đã dùng gần ba mươi năm xuất hiện trên màn hình, máu Đường Vũ muốn đông lại.

96gw,\$92}*861zonbqs65mw3841@ Light.raito44 @77}.,\$:uf!/68040lg34

Không thể nào...

Nếu nói lúc giây khởi trời buộc của Ares, thấy thân thể trước kia sóng vai tác chiến cùng thượng tá rồi còn chết trận là một giấc mộng, thì trong cảnh tượng mô phỏng của cuộc thi này lại có cậu xuất hiện là sao?

Rốt cuộc tại sao cậu lại xuất hiện ở đây?

Quả là quá kỳ lạ...

Đường Vũ trợn mắt đứng đó, không động đậy, thiếu tá bên cạnh kêu cậu thế nào cậu cũng không nghe thấy.

Cậu đã ngăn người bởi trận đấu vượt khỏi nhận thức này.

Cậu tỉnh dậy trong một trận lay động kịch liệt, hoang mang nhìn xung quanh, mọi người đang hoảng loạn mang vào trang bị cứu sinh khẩn cấp, mà vị thiếu tá kia thì vội vàng mang thứ gì đó cho cậu.

Thời gian lay động không dài, Đường Vũ chậm rãi hồi phục thính lực, thiết bị cứu sinh trên người nặng nề mà cồng kềnh, Đường Vũ kéo nó xuống.

“Trung tướng, trung tướng! Kiên trì đi, bây giờ ở đây chỉ có ngài còn quyền quyết định, ngài muốn chúng tôi làm gì!”

Thấy Đường Vũ không còn ngăn người nữa, thiếu tá đó lập tức nói.

Thần kinh tê liệt chậm rãi hồi phục ý thức, Đường Vũ cố gắng hít sâu, để đầu óc rối loạn không quá ảnh hưởng đến mình, chậm rãi mở miệng: “Theo... kế hoạch ban đầu...”

Vừa dứt lời, tàu vũ trụ lại lay động kịch liệt.

Không có thời gian để lãng phí nữa, bất kể là thi đấu hay là ảo giác kỳ quái gì đó đều như nhau, cậu không thể thất bại tại đây, nếu muốn biết đáp án, thì phải thắng được chiến dịch này, đây là cơ hội duy nhất có thể giữ được ký ức, chỉ có như thế, cậu mới có thể ra khỏi đây tìm kiếm đáp án! Mới có thể nghĩ cách tìm hiểu, tại sao “bản thân cậu” lại ở đây!

Không nhìn gương mặt quen thuộc quá mức đó nữa, Đường Vũ chỉnh năm màn hình thao tác đến trước mặt mình, hít sâu lần nữa, tư duy chậm rãi tỉnh táo tuần tự, các số liệu trên màn hình hiện rõ sự rối loạn, là do thời gian dài không có ai sửa chữa trình tự dẫn đến trình tự của cơ giáp bị rối loạn.

Đường Vũ bắt đầu từ trình tự bị hư hại nhỏ nhất của Ian.

Thượng tá Clermont vẫn điều khiển Sisyphus, Đường Vũ đột nhiên nghĩ ra, trong trận chiến dịch này lẽ nào không có Ares sao?

Năm đối phó một trăm, cho dù có thượng tá, cũng chưa chắc có thể thuận lợi...

Tuy lòng lo lắng, nhưng ngón tay thì nhanh chóng nhảy nhót trên màn hình thao tác.

Động tác của Ian trong vũ trụ nhanh chóng hồi phục lưu loát, lập tức bảo vệ những người khác, còn lao về phía cơ giáp kẻ địch để giết chóc.

Cả thời gian chớp mắt cũng không có, Đường Vũ nhanh chóng trượt đến màn hình tiếp theo, sửa chữa từng trình tự, còn thời khắc chú ý tình trạng của Ian.

Sau mấy phút cậu có mặt, đã sửa chữa toàn bộ trình tự của năm chiếc cơ giáp, người trong phòng đều yên tĩnh nhìn cậu, có vẻ đang kinh dị tốc độ của cậu.

Đường Vũ đứng tại đó không động đậy, như một bức tượng điêu khắc, nhưng cánh tay và ngón tay lại giống như đã biến mất, chỉ có hư ảnh thỉnh thoảng lướt qua cho người khác biết, cậu không phải không động, mà là động tác quá nhanh.

Không chỉ người trong không gian mô phỏng kinh ngạc, người vẫn luôn chú ý cuộc đấu cũng ngạc nhiên bởi tốc độ của Đường Vũ.

“Cái này đã không thể dùng hai chữ “thiên tài” để hình dung nữa rồi... Đường Vũ cùng tên với vị trung tướng đó, chẳng qua sao tôi chưa từng nghe qua trình tự viên có tên này, với trình độ đó không phải nên nổi tiếng lắm sao?” Một giám khảo khó hiểu hỏi.

Đôi mắt người đàn ông trung niên đầy sắc bén, theo dõi Đường Vũ chặt chẽ, chính là tổng thống Ogavin.

Lúc này ông cũng chấn động bởi tốc độ của Đường Vũ, nửa ngày mới mở miệng, như đang tự lầm bầm: “Có lẽ chỉ là bị người nào đó bảo vệ quá tốt...”

“Ai?” Có người hỏi.

Ogavin lắc đầu, chỉ toàn tâm chú ý biểu hiện của Đường Vũ.

Ông thật sự là sơ ý, người thế này, đáng lý ra lúc Ian tiến cử vào Kenton, ông đã phải để ý xem trọng, với tính cách của Ian Clermont, sao có thể tiến cử một người bình thường vào Kenton học.

Đều tại lúc đầu khi ông nghe nói có người thế này, nhưng thành tích thậm chí đến không nổi, cho nên không có hứng thú, ngay cả tên cũng chẳng thèm nhớ.

amjx[6 rzay74869394#+80*^cv@ Light-Raito44 @35^:=)!84eh96we:|.731625

Tốc độ tay Đường Vũ tuy nhanh, nhưng chưa đến trình độ trước chưa từng có sau chẳng ai bằng, nếu dồn công sức thì cũng có thể đạt đến, nhưng chỗ dữ dội nhất của học viên bổ khuyết này nằm ở chỗ tốc độ chính thể của cậu quá nhanh.

Vận hành trình tự cần thời gian, mỗi khi sửa chữa xong một trình tự ít thì không chấm mấy giây nhiều thì bốn năm giây mới vận hành được, nhưng Đường Vũ có thể hoàn toàn trừ tính tất cả thời gian, khi một trình tự vận hành, sẽ nhanh chóng trượt sang màn hình thao tác khác để sửa chữa trình tự cho cơ giáp khác, hơn nữa luôn có thể nắm chắc thời gian tốt nhất, không để lãng phí một giây nào.

Tim giám khảo cũng thắt chặt theo.

Xem xong thao tác khó tin như đang biểu diễn của Đường Vũ, lại nhìn những người khác, ít ngoạn mục hơn nhiều.

Bốn người thi đấu lần này không phải những người duy nhất từng vào cảnh tượng mô phỏng đó, trong mười mấy năm nay, liên bang từng bí mật tìm rất nhiều người đưa vào cảnh mô phỏng đó, nhưng toàn bộ đều thất bại.

Nhiều nhất chỉ có thể kết thúc chiến dịch bằng cách đồng quy vu tận với đối phương, cho nên chưa từng có người biết, nếu chiến dịch này có thể thắng, bọn họ có thể thấy được hào quang thắng lợi không.

Tuy họ không từ bỏ, nhưng cũng không đặt hy vọng vào lần tuyển chọn này, dù sao nhiệm vụ chủ yếu chỉ là tìm trình tự viên giúp Clermont, nhưng sự xuất hiện của Đường Vũ, khiến họ lại có hy vọng.

Học viên bổ khuyết từng không chút danh tiếng này, có thể sáng tạo kỳ tích không?

Cậu có thể cho họ thấy cảnh tượng sau khi chiến dịch thắng lợi không?

Đường Vũ sửa chữa xong trình tự cho năm chiếc cơ giáp, không có cảm giác yên tâm chút nào, cậu biết khảo nghiệm chân chính vừa mới bắt đầu.

Những trình tự viên khác tại sao lại mất ý thức? Cậu phải đối phó với kẻ địch xâm nhập ý thức mình thế nào? Đây mới là điều quan trọng.

Đường Vũ có một suy đoán lớn mật đến mức cậu cũng không dám tin.

Cậu cảm thấy đây không phải là cảnh tượng mô phỏng như thật, mà chính là tái hiện hoàn mỹ một cảnh tượng! Cũng có nghĩa là, chiến dịch này, từng phát sinh.

Trong quá trình sửa chữa trình tự, cậu không chỉ tu bổ, còn học được một vài tri thức mới chưa từng gặp, theo suy đoán của Đường Vũ, đó chắc là hình thức đầu tiên của hệ thống tri thức mới, nhưng ở liên bang hiện tại, rõ ràng chưa từng xuất hiện.

Cảnh tượng mô phỏng lẽ nào lại mô phỏng được tương lai sao? Không thể.

Cho nên Đường Vũ chỉ có thể lớn mật suy đoán, đây không phải là mô phỏng, mà là tái hiện.

Nếu là tái hiện... vậy bản thân cậu đang diễn vai gì ở đây? Hơn nữa, tại sao lại tái hiện?

Đường Vũ lại nhớ đến Lunerb vừa hối hận vừa thống khổ kể lại đã giết chết hai người...

Lunerb gọi lúc đó là “kiếp trước”, nhưng cậu cảm thấy cách nói đó không chính xác, nếu không lẽ nào sau khi chuyển thế, ngay cả diện mạo cũng không thay đổi?

Đường Vũ nghe tiếng tim mình đập thành thịch.

Cậu có một suy đoán mơ hồ.

Nếu lát nữa có thể thấy Lunerb ở đây, vậy thì tất cả suy đoán của cậu đều đúng.

Đường Vũ không biết bây giờ mình đang mong chờ suy đoán thành sự thật, hay hy vọng tất cả chỉ là do cậu nghĩ nhiều.

Cậu nhìn màn hình, thượng tá luôn cách không xa, cùng một Đường Vũ khác, trong lòng có đủ tư vị.

Đường Vũ nhắm mắt lại, có suy đoán nhiều hơn cũng vô dụng, còn không bằng đợi bằng chứng thép chứng minh cho cậu.

Đường Vũ chậm rãi tĩnh tâm, chuyên tâm đối phó tình trạng trước mắt.

Ngay lúc Đường Vũ nhắm mắt lại, cậu cảm thấy đầu đau nhói.

Đường Vũ lập tức mở mắt, đây chính là thủ đoạn có hiệu quả nhất của kẻ địch, hủy diệt tất cả trình tự viên!

Một khi trình tự viên ngã xuống, người điều khiển cũng giống như quân nhân không có tiếp viện, chống đỡ nhất thời cũng không thể chống đỡ quá lâu.

Nhưng kẻ địch đã dùng cách gì ảnh hưởng được cậu đây?

Đường Vũ che đầu, nhanh chóng phân tích.

Thiếu tá bên cạnh hình như đang nói gì bên tai cậu, nhưng Đường Vũ hoàn toàn không nghe thấy, đầu cậu như phát nổ, giống như có ai ném một quả bom vào đầu, thế giới vốn bình ổn đột nhiên nổ tung.

Cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Nhưng không nên, nếu thế giới này thật sự tồn tại năng lực muốn nhiều loạn ai thì nhiều loạn kẻ đó không cần thông qua bất cứ chất môi giới nào, vậy nơi này đã sớm bị loại năng lực đó thống trị.

Đường Vũ chợt nhớ ra, lần đó Luner dùng tinh thần lực tấn công giáo viên, là nhìn vào mắt đối phương.

~&opan)|99&/+\$/*)!+^sg@ Huyét Phong @]!,^ {(bq)!~‘6153#^]+6375kq

Đường Vũ gian nan nhìn tất cả trước mắt, thời gian như dừng lại, cậu nhanh chóng quét qua trái qua phải căn phòng, tựa hồ chỉ trong thoáng chốc, cậu đã đặt mắt lên tín hiệu liên lạc, rồi nhìn sang màn hình, chiếc cơ giáp có Phùng Nghị bên trong đang bị một chiếc cơ giáp của đối phương dùng màn sáng kỳ dị mô phỏng vũ khí không chế.

Đường Vũ giữ một tay trên đầu, một tay cường chế ngắt tín hiệu liên lạc của Phùng Nghị, cảm giác khó chịu đó lập tức biến mất.

Thoát khỏi khống chế, Đường Vũ lập tức thở dốc mấy cái, trên người đã thấm ướt mồ hôi lạnh, như mới vừa hư thoát, suýt ngã bệt xuống đất, may mà thiếu tá bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo cậu lại.

Mấy giám khảo vốn đã lộ vẻ thất vọng khi thấy Đường Vũ cũng sắp bị đoạt mất ý thức, bất kể Đường Vũ cho họ bao nhiêu kinh hỉ, nếu bước này cậu không qua được, vậy thì cũng giống như những người đã thất bại, không có bất cứ giá trị nào.

Khi họ đang muốn dời lực chú ý sang người khác, lại thấy Đường Vũ có một hành động kỳ quái, cắt đứt liên lạc với cơ giáp ở tiền tuyến, tiếp theo lại như kỳ tích, người đó không còn bị tấn công nữa, ý thức vẫn còn bảo tồn hoàn hảo, lúc này các giám khảo mới động dung.

Có người suýt đứng lên.

“Cậu ta khác phục rồi... cậu ta đã dùng cách gì...”

“Tỉ mỉ nghiên cứu lại tất cả hành động của cậu ta vừa rồi.” Ogavin không chớp mắt nhìn chằm chằm Đường Vũ, vẻ mặt kích động, “Xem thử cậu ta đã làm gì.” Trong mắt ông tràn đầy tia sáng hưng phấn, như một màn sương mù vĩnh viễn không thể xua tan cuối cùng bị xé nát, lộ ra chân tướng ông chờ đợi đã lâu.

Báo cáo nghiên cứu nhanh chóng được gửi đến, bốn giám khảo và tổng thống ở giữa lập tức xem qua, cả năm lộ vẻ không dám tin.

“Màn sáng bao trùm cơ giáp có liên quan đến năng lực khống chế ý thức của người, tại sao trước giờ không có ai phát hiện?”

Một giám khảo kích động nói.

Trong nghiên cứu chỉ ra, sở dĩ Đường Vũ có thể chống lại tấn công ý thức, là vì kịp thời cắt đứt liên lạc với cơ giáp của Phùng Nghị, mà lúc đó cơ giáp của Phùng Nghị đang bị một màn sáng bao trùm.

Loại màn sáng đó khi bao trùm cơ giáp sẽ hấp thu năng lượng của cơ giáp, họ luôn cho rằng màn sáng chỉ là một loại vũ khí có thể hấp thu năng lượng, chưa từng nghĩ kẻ địch lại có thể thông qua màn sáng, theo dấu đến liên hệ giữa cơ giáp và trình tự viên, tiếp đó tấn công ý thức của trình tự viên.

“Rốt cuộc cậu ta làm sao mà phát hiện được...”

“Đường Vũ...” Ogavin lặp lại tên Đường Vũ, hai chân mày rậm chau lại.

Đường Vũ cảm thấy tư duy của mình đang dần hồi phục bình thường, không còn sợ đối phương tấn công ý thức nữa.

Khi cơ giáp bị màn sáng bao trùm, cậu lập tức ngắt liên lạc với cơ giáp, sau khi màn sáng tan biến, lại nối liên lạc với cơ giáp.

Một người bảo vệ năm cơ giáp tuy rất tốn sức, nhưng may mà năm người này đều là người điều khiển cấp đỉnh, có thể bảo vệ bản thân tốt nhất, cũng giảm bớt rất nhiều áp lực cho Đường Vũ.

Khi việc bảo vệ trình tự không còn quá mất sức nữa, Đường Vũ mới rảnh rỗi quan tâm tình trạng kẻ địch.

Cơ giáp của kẻ địch hơi nhỏ, nhưng lại rất linh hoạt, nếu bên mình không phải có năm người điều khiển xuất sắc nhất, chỉ sợ rất khó chống nổi sự vây công của gần một trăm chiếc cơ giáp.

Đường Vũ lại nhìn “Đường Vũ” trên chiến trường, thoáng mê hoặc, chân mày nhíu chặt, lộ vẻ khó hiểu.

Người đó rất giống cậu, không chỉ tướng mạo, ngay cả những biểu cảm nhỏ nhất cũng như khuôn đúc.

“Đường Vũ” đó có vẻ là cộng sự của thượng tá, hai người luôn ở cạnh nhau, bảo vệ lưng đối phương.

Cảm giác trong lòng Đường Vũ rất lạ, cậu không biết đó là ghen, hay là an ủi.

Đột nhiên, thân tàu lại dao động, lần này biên độ dao động mãnh liệt hơn trước nhiều.

Người trong phòng thao tác đều lộ vẻ sợ hãi, chỉ tay ra ngoài.

Trong vũ trụ rất khó nhìn thấy mục tiêu, nhưng thông qua xử lý màn hình, có thể thấy rõ tình trạng cụ thể bên ngoài.

Đường Vũ thấy trên tàu mẹ của đối phương lại xuất hiện một chiếc cơ giáp.

Màu chiếc cơ giáp đó rất đặc biệt, màu vàng đỏ, giống như màu của Ares, nhưng lại không có lưu quang rực rỡ thuần chất như Ares.

Sau khi chiếc cơ giáp đó hiện thân, khí thế ngập trời, đưa tay ra, trực tiếp lật tung Malak gần nhất.

Cơ giáp của Malak xoay mấy vòng trong vũ trụ mới dừng lại, sau đó đã bị cơ giáp đối phương bao vây.

Chiếc cơ giáp màu vàng đỏ vừa xuất hiện, đã đánh vỡ thế cân bằng trên chiến trường, khiến bên cậu lập tức vất vả khổ sở.

Tình thế đột ngột xấu đi, Đường Vũ lo sợ, vội túm lấy thiếu tá bên cạnh, hỏi: “Ai chỉ huy chiến đấu?”

Thiếu tá đang nhìn chiếc cơ giáp màu vàng đỏ kia, vô thức lắc đầu nói: “Không có...”

“Sao lại không có?” Thi đấu nhỏ không cần chỉ huy, nhưng loại chiến dịch lớn thế này không thể không có một người chỉ huy thống nhất.

“Anh ta cũng mất ý thức rồi.” Thiếu tá giải thích.

“Lẽ nào hiện tại không có ai chỉ huy sao?”

“Là thượng tá Clermont, nhưng...”

“Tình trạng này, sao có thể để thượng tá chỉ huy!” Với tình trạng hiểm nguy này, chiến sĩ trong chiến trường không thể chỉ huy chính xác cho toàn cục.

~\$[?!)(67&[i]*:47+,33=%qyrd30@ Light-Raito44 @93^`dtzt28pz7982\$/6980

Khó trách trước đó lúc thế cục vẫn tạm tạm, bên mình đã không có tiến triển gì, hóa ra cậu đã bỏ sót lỗ hổng lớn đến thế!

Đường Vũ hoàn toàn quên đây chỉ là một cuộc đấu của trình tự viên, cậu chỉ biết, muốn thắng trận chiến này, chỉ làm tốt phận sự của mình thì vĩnh viễn không đủ.

Tình thế trên chiến trường trở nên bị động do cơ giáp màu vàng đỏ gia nhập, mà bên mình đã không còn nhân viên chỉ huy đặc lực, Đường Vũ suy nghĩ nửa ngày, cắn răng kết nối với thượng tá.

“Thượng tá, tôi sẽ gởi phân bố cơ giáp theo thời gian cho anh, xin anh chỉ huy trận chiến này.”

Cậu cảm thấy đối phương khựng lại một chút, rồi nói: “Được.”

Thiếu tá bên cạnh có lẽ xuất phát từ ý tốt nhắc nhở Đường Vũ: “Anh không nên ra lệnh cho anh ta như vậy.”

“Tại sao?”

“Thượng tướng Clermont không cần nghe lệnh của anh.”

Đường Vũ lúng túng ho một cái.

Là cậu sơ sót, cậu không nên cho rằng thượng tá vĩnh viễn là thượng tá... một trung tướng như cậu không có tư cách ra lệnh cho thượng tướng, chẳng qua, tình hình hiện tại rất nguy cấp, cũng không lo nghĩ được nhiều.

Nhưng, Đường Vũ đột nhiên thấy kỳ lạ, tại sao ngay cả thượng tướng cũng tham gia vào chiến dịch nguy hiểm thế này, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì sao?

Đường Vũ bỗng hỏi: “Cho tôi biết, quân hàm của năm người này?”

Khi biết quân hàm của từng người đều không thấp hơn “trung tướng” cậu, Đường Vũ nghi hoặc...

Tình hình này, giống như là liên bang đã không còn chiến lược nào khác, nhất định phải để sĩ quan cấp cao lên chiến trường.

Cùng đường bí lối.

Trong đầu Đường Vũ xuất hiện bốn chữ này.

Giám khảo bên ngoài thấy Đường Vũ đột nhiên đưa ra vấn đề đó, mơ hồ có cảm giác bất an.

“Thí sinh tên Đường Vũ có phải đã phát hiện gì không?”

“Có cần chấm dứt thi đấu không?”

“Đợi thêm một chút.” Ogavin nhìn ba thí sinh còn lại, đã toàn bộ thất bại khi ý thức bị tấn công, bây giờ đang được trị liệu hồi phục, không cần bọn họ làm gì, đoạn ký ức này sẽ tự động xóa bỏ, ông lại nhìn Đường Vũ vẫn đang kiên trì, trong mắt lóe tia sáng hy vọng: “Xem thử cậu ta có thể làm đến trình độ nào.” Ông mong đợi nói.

Đã bảo vệ trình tự của năm chiếc cơ giáp, còn phải phân tâm chú ý động hướng của từng chiếc cơ giáp trên chiến trường, truyền số liệu chính xác nhất cho thượng tá, cuối cùng Đường Vũ cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Cơ giáp cấp đỉnh của kẻ địch bây giờ còn hơn năm mươi, nếu chiếc cơ giáp màu vàng đỏ không đột nhiên xuất hiện, bên mình đã có hy vọng thắng lợi.

Nhưng chiếc cơ giáp đó thật sự quá hung hãn, làm Đường Vũ cảm thấy muốn thắng đúng là quá mong manh.

Đường Vũ có thể phát giác được, mình lại đến cực hạn, lúc này, cậu mới nhớ ra mình chỉ là thí sinh tham gia thi đấu, là người quan sát trận chiến này, cậu không dám cưỡng ép đột phá nữa, sợ sẽ đột nhiên hồn lìa khỏi xác ngay tại đây để đi tìm Ares, đến lúc đó cậu chết chắc.

Cậu chỉ có thể duy trì tình trạng hiện tại, mong chờ kỳ tích sẽ xuất hiện.

Đường Vũ chú ý chiếc cơ giáp màu vàng đỏ kia, phát hiện chiếc cơ giáp đó mang mười hai chiếc cơ giáp khác vây công thượng tá và “Đường Vũ”.

Nhưng không biết có phải ảo giác của cậu không, mỗi lần chiếc cơ giáp đó tấn công “Đường Vũ”, đều không dùng tận lực.

Đường Vũ cảm thấy rất kỳ lạ.

Lẽ nào người điều khiển chiếc cơ giáp đó quen biết “Đường Vũ” sao?

Còn nguyên nhân nào khác không?

101. Chương 101: Đến Derek

Tình thế bên mình càng lúc càng bất lợi, nhưng Đường Vũ lại kiên kỵ vấn đề động một chút là linh hồn bay đi, không dám quá mức liều mạng.

May mà trên chiến trường, thượng tá đã dần chỉ huy tốt đẹp, tình trạng đã ổn định lại.

Sau khi cuộc chiến duy trì thêm một thời gian, Đường Vũ mới ý thức được, kinh nghiệm của mình vẫn còn quá ít, chắc chắn phải thất bại.

Vì bị kẻ địch triển đấu, không thể bổ sung năng lượng, phần cứng của cơ giáp bắt đầu bị tấn công.

Năng lượng phòng ngự của cơ giáp Ken dùng xong trước nhất, cơ giáp bị lộ ra ngoài, cho dù vật liệu chế tạo cơ giáp rất cứng cỏi, nhưng không chống đỡ được hỏa lực tập trung nổ trên người, nhanh chóng rạn nứt.

Cơ giáp của kẻ địch dường như chỉ chờ đợi lúc này, cùng trào lên, chỉ mấy phút đã phá hủy cơ giáp của Ken.

Đường Vũ ngăn người nhìn tín hiệu đại biểu cho Ken dần biến mất trên màn hình, trong lòng còn có một chút buồn bã khó hiểu.

Cậu không biết tại sao trong chiến dịch này, Ken của Rice cũng xuất hiện ở đây, nhưng nếu đã có mặt cậu ta, chứng tỏ lập trường mọi người là giống nhau.

Bây giờ đối kháng với kẻ địch, cái người luôn cột tóc đuôi ngựa trong ấn tượng cứ biến mất như thế, làm cậu khó tránh được bị thương.

Mà chuyện Ken từng suýt lấy mạng cậu, so sánh với cuộc chiến thảm liệt bây giờ, có vẻ chẳng còn quan trọng nữa.

Cái chết của Ken, giống như một tín hiệu, dự báo kết cục chắc chắn sẽ thất bại của bên mình.

Đường Vũ tận lực làm tốt mọi thứ, nhưng dù trình tự có hoàn mỹ, cũng không thể nào bổ sung năng lượng thiếu hụt và chỗ tổn hại của phần cứng. Mà trong tình trạng đó, hệ thống tuần hoàn năng lượng cậu nghiên cứu ra cần phải soạn trước một đồng trình tự, cậu không kịp cứu vớt được cái gì cả.

Rất nhanh, Malak chọn lựa dùng năng lượng còn lại tự nổ, Phùng Nghị cũng cùng chết với kẻ địch.

Trên chiến trường chỉ còn lại mười mấy chiếc cơ giáp và chiếc cơ giáp màu vàng đỏ, cùng với thượng tá và “Đường Vũ” bên mình.

Thượng tá đang một mình chống lại mười mấy chiếc cơ giáp, sau đó dường như có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía “Đường Vũ”.

Đường Vũ cũng nhìn theo ánh mắt thượng tá, cảnh tượng xuất hiện trong màn hình, là cơ giáp màu vàng đỏ đang phát động vũ khí gì đó, nhắm vào “Đường Vũ”.

Lực sát thương của vũ khí đó cực kỳ bá đạo, năng lượng mạnh đến mức tín hiệu truyền về cũng không ổn định.

mqomhvdvj61fh7958*+*19&?hk@ Light @0:~mp97mf^|%~xewf25ld96

Tiếp theo, Đường Vũ thấy thượng tá dùng tốc độ không thể tin nổi, thoáng cái di động về hướng “Đường Vũ”, Sisyphus vung cánh tay dài lên, túm lấy “Đường Vũ”, ném mạnh ra ngoài, còn anh thì do quán tính mà tiếp tục dịch chuyển tới, bị vũ khí như mũi tên do cơ giáp màu vàng đỏ bắn ra xuyên thẳng vào tim.

Thoáng chốc đó, Đường Vũ cảm thấy tim mình đã ngừng đập, cậu ngồi bệt xuống đất, một tay che ngực.

Cho dù người bị mũi tên xuyên tim không phải là cậu, nhưng cậu lại cảm giác được nỗi đau chân thật đó, đau đến mức cậu không thể nào hô hấp được.

Mắt vẫn không thể rời khỏi màn hình, cho dù không dám nhìn tiếp nữa, nhưng ánh mắt lại như mọc rễ, di chuyển theo động tác của chiếc cơ giáp màu đen trên chiến trường kia.

Sau không chầm mấy giây, Sisyphus nứt ra, người bên trong bị bắn ra ngoài, trước và sau ngực đều phủ miếng giáp bảo vệ tim, mũi tên sắc nhọn màu sáng bạc còn đang tỏa ra năng lượng ghê người, xuyên vào tim người đó, nhanh chóng tiêu hao lực sinh mạng của người đã gần chết kia.

Đường Vũ ngậy ngốc nhìn.

Sau đó cậu thấy “Đường Vũ” khác không biết đã trở về từ lúc nào, năng lượng cơ giáp đã dùng cạn, dứt khoát rời khỏi cơ giáp, lợi dụng màn năng lượng bảo vệ không còn lại bao nhiêu, nhào tới người bị mũi tên xuyên tim.

Năng lượng trên mũi tên đó vượt xa tưởng tượng của Đường Vũ.

Cậu thấy “Đường Vũ” đó như sắp khóc nhìn thượng tá, sau đó lại cười, rồi làm một hành động điên cuồng – dùng tay không nhỏ mũi tên mang năng lượng cực lớn kia.

“Điên rồi...” Đường Vũ thấy cảnh đó, tim thắt chặt đau đớn như không còn là mình, cậu cảm thấy những chuyện này giống như đã từng thật sự xảy ra trên người cậu, chính là Đường Vũ cậu.

Thậm chí cậu có thể lý giải được suy nghĩ của “Đường Vũ” trong đó, cho dù điên cuồng, nhưng lại tuyệt vọng đến mức không còn lưu luyến gì.

Chiến tranh gì đó, liên bang gì đó, cũng không còn trong phạm vi suy nghĩ nữa.

Đường Vũ thấy “Đường Vũ” kia kiên định siết chặt thanh kiếm bạc, mũi tên kia không có thực thể, chỉ là sau khi dồn ép một lượng năng lượng cực lớn lại mới tạo ra vật có hình dạng, ngay lúc “Đường Vũ” chạm vào nó, mũi tên đó đột nhiên biến mất, giống như đã dung nhập vào thân thể.

Lúc này, Đường Vũ mới để ý, phía trên “Đường Vũ” và thượng tá, người điều khiển cơ giáp màu vàng đỏ không biết đã nhảy ra từ khi nào, đang đứng trong vũ trụ, nhìn hai người bên dưới, mắt đầy bí ẩn.

Lunerb! Vậy kẻ địch chắc là người Hyde!

Trong đầu Đường Vũ như có vô số tia sét nổ ầm ầm, mỗi cảnh tượng được tia sét chiếu sáng đều khiến Đường Vũ cảm thấy không dám tin.

Cảnh tượng đó thật sự quá quen thuộc, trừ góc độ, thì không có gì khác biệt thứ cậu đã thấy trong thế giới đường sọc.

Đường Vũ không thể thuyết phục mình rằng đây là ảo giác, là giấc mộng.

Rốt cuộc đó là gì?

3195183bw%?59kjcj98,|7976@ Lightrai44 @iy&~77to|7878lo71'}pyfc

Đột nhiên, Đường Vũ cảm thấy dao động, nhưng lần này không còn là dao động của tàu trong cảnh tượng ảo, mà là không gian này đang dao động, đang sụp đổ.

Cảnh tượng trước mắt chậm rãi vỡ vụn thành từng mảnh, trôi nổi lên cao.

Trong những mảnh vụn đó, Đường Vũ thấy thân thể của “Đường Vũ” kia tỏa ra ánh sáng giống như mũi tên bạc, chói lóa mắt làm lòng người sợ hãi, toàn thân như một cụm năng lượng đáng sợ, trong ánh mắt kinh ngạc của Lunerb, đột nhiên bùng phát, rồi kịch liệt co rút, chậm rãi biến mất trong vũ trụ.

Tiếp theo, cảnh tượng ảo hoàn toàn biến mất, trước mắt lại trở về một vùng tăm tối lúc mới bước vào.

Khi Đường Vũ mở mắt ra lần nữa, cậu mới biết mình đã hôn mê hai ngày.

Cậu nhìn quanh, phát hiện đây không phải là phòng của thượng tá.

Lẽ nào sau khi cậu hôn mê, không có ai đưa cậu về sao?

Chẳng qua loại bài trí này, bố cục này, rất quen mắt, giống như đang ở trên tàu vũ trụ.

Vừa nghĩ thế, đã cảm thấy không gian hơi lay động...

Cảm giác đang ở trên tàu vũ trụ càng rõ rệt.

Đường Vũ chậm rãi ngồi dậy, lúc này, cậu nhận ra, phía trên giường của mình, có một thứ hình tròn đang lơ lửng.

Cậu biết thứ này, là máy giám sát.

Cậu thấy thứ đó hơi xoay chuyển, dường như nó cử động theo động tác của cậu.

Đường Vũ đang hiếu kỳ nhìn nó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Mời vào.”

Đường Vũ nói xong, một sĩ quan mặc đồng phục bước vào.

Người đó đeo cặp kính gọng vàng, trông rất thành thực lại văn nhả, Đường Vũ cảm thấy hắn rất quen, sau đó cậu nhanh chóng nhớ ra, rất lâu trước kia, tại lần cậu gặp hải tặc tinh tế rồi được thượng tá cứu, trong tàu Ngân Ưng của thượng tá, cậu từng thấy người đàn ông này trên màn hình, hình như là phó quan của thượng tá.

“Đường Vũ, xin chào, tôi là Kim, vâng lệnh tổng thống Ogavin hộ tống cậu đến Derek.”

Đường Vũ kinh ngạc trợn to mắt, có phải cậu đã bỏ lỡ gì không?

Dường như nhìn ra nghi vấn của cậu, đối phương giải thích: “Cậu đã thắng cuộc đấu, tổng thống các hạ đã bổ nhiệm cậu làm trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá, do tình hình Derek đang căng thẳng, cho nên trước khi được cậu đồng ý đã mang cậu đi, hy vọng cậu đừng để ý.”

Đường Vũ lập tức lắc đầu, “Không sao, chẳng qua, anh có thể nói rõ vài chuyện cho tôi biết không? Chẳng hạn...”

Đường Vũ nhìn thời gian, phát hiện đã qua hai ngày từ trận đấu cuối cùng, “Chẳng hạn hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì?”

Kim sáng khoái gật đầu nói: “Tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết, có điều cậu muốn nghe mặt nào?”

Đường Vũ chỉ cái ghế duy nhất trong phòng, “Ngồi đi. Nếu anh rảnh, tôi muốn nghe từ khi cuộc đấu kết thúc.”

Cậu rất tin tưởng người đàn ông tên Kim này, vì trong danh sách thượng tá cho cậu, Kim là người thượng tá tin tưởng nhất.

Theo Đường Vũ biết, kết quả thi đấu của cậu không tốt lắm, toàn quân đã bị diệt, cho nên cảnh tượng ảo mới lập tức sụp đổ.

Nhưng tại sao ban tổ chức lại thừa nhận cậu?

Thời gian này Kim luôn ở trên hành tinh mẹ xử lý một vài công vụ của thượng tá, sau khi nhận được liên lạc của tổng thống, hắn cũng rất ngạc nhiên.

Ngạc nhiên là, tổng thống đích thân gọi đến, chứ không phải phòng làm việc gọi đến.

Điều đó làm người khác buộc phải xem trọng.

Tổng thống Ogavin nói, tin bổ nhiệm trình tự viên chuyên thuộc cho thượng tá Clermont sẽ được tuyên bố khắp liên bang vào một tuần sau, nhưng trước lúc đó, yêu cầu hẩn dẫn Đường Vũ đến Derek tức khắc.

Mà một tuần sau, chắc bọn họ có thể đến Derek rồi.

Không kinh động bất cứ ai, dùng cấp bậc an toàn nhất liên bang, đưa Đường Vũ an ổn hoàn chỉnh đến bên cạnh Ian Clermont.

Kim đương nhiên biết mình không có tư cách hỏi tại sao, chỉ là hẩn có thể nhìn ra tổng thống rất thận trọng trong việc này, cũng vô cùng xem trọng Đường Vũ.

Vì thế, gần như trong một tiếng sau khi cuộc đấu kết thúc, hẩn đã mang theo đội quân tinh nhuệ lặng lẽ hộ tống Đường Vũ rời khỏi hành tinh mẹ.

“Tổng thống các hạ hy vọng cậu có thể đến Derek sớm nhất.” Sau khi nói hết những gì mình biết và có thể nói cho Đường Vũ, Kim tiếp lời: “Còn nữa, hy vọng trước khi đến nơi, cậu đừng cho ai biết hành tung của mình, đây là vì an toàn của cậu.”

Đường Vũ chần chờ gật đầu, cậu còn chưa làm rõ tại sao mình lại trở thành đối tượng được bảo vệ trọng điểm.

Nguyên một chiếc tàu vũ trụ cùng với một đội quân, chỉ để hộ tống một mình cậu?

.*=[{qeel402317791627gn@ Huyetphong143 @bv#*esokxz)41%^yi[^65*=39wf}%

Sao cậu lại càng lúc càng mơ hồ thế này.

“Lẽ nào tôi đã thắng cuộc đấu rồi? Biểu hiện của tôi hình như đâu có hoàn mỹ lắm.” Xét thấy không thể lộ nội dung thi đấu, Đường Vũ chỉ có thể hỏi thế.

“Đúng, cho dù không hoàn mỹ, nhưng cũng là người xuất sắc nhất.” Kim trả lời.

Nghe Kim nói thế, Đường Vũ yên tâm. “Có điều, trước đó tôi đã nhờ phu nhân Clermont giúp đỡ, có vài truyền thông liên bang...” Đường Vũ hơi lúng túng, mơ hồ cho qua: “Cho nên tôi muốn mượn cơ hội làm rõ, không biết có thể không?”

“Trước khi đi, tôi đã nghe phu nhân Clermont nhắc đến chuyện này, cậu có thể nói rõ ngay tại đây.” Kim nói.

“Sẽ không bại lộ hành tung chứ?”

“Chỉ cần cậu đừng nói ra thì không sao, không thể theo dấu tàu vũ trụ này.”

Đường Vũ hơi kinh ngạc, cậu càng hiểu kỳ tình trạng bấy giờ, ngay cả tàu vũ trụ cũng là loại đặc biệt.

Lẽ nào có người muốn mạng cậu sao?

Đường Vũ vừa suy nghĩ, vừa liên lạc với phu nhân Clermont.

Tuy trễ một ngày, nhưng những truyền thông đó vẫn đang chờ đợi.

Đường Vũ không thể đích thân ra mặt, nhưng truyền đạt tín hiệu của mình qua điện thoại ảnh cũng không vấn đề.

Những người đó vừa thấy Đường Vũ, đã tranh nhau hỏi có phải cậu đã đoạt được vị trí trình tự viên chuyên thuộc hay không.

Chuyện này liên bang vẫn chưa công bố, Đường Vũ chỉ cười không đáp.

“Tôi chỉ nói những gì tôi muốn nói, các người đừng hỏi tôi, không muốn nghe có thể đi, xin đừng làm phiền tôi.”

Giọng Đường Vũ trong vắt, có lẽ do tiếp xúc nhiều với thượng tá, trong sự ôn hòa trước kia lại mơ hồ mang theo hàm ý không cho cự tuyệt.

“Cậu tưởng cậu là ai, nếu đã phát ngôn công khai, lý nào không cho đặt câu hỏi?” Một người bất mãn lớn tiếng nói.

Đường Vũ cũng không vội, chậm rãi nói: “Tôi muốn nói tin tức trọng đại, nếu anh không muốn nghe thì có thể đi.”

Về mặt người đó lập tức uốn éo, nhưng vì người tổ chức là phu nhân Clermont được tôn kính, hẳn không dám nói bậy nữa, chỉ tức giận trừng Đường Vũ, xem Đường Vũ có thể nói được tin tức bùng nổ nào.

Đường Vũ lấy một tin trong con chip ở cổ tay trái, chuyển tải đồng bộ cho những người tại đó, nói: “Mời mọi người xem tư liệu này.”

Tư liệu được chuyển bằng hình thức văn kiện điện tử, mỗi người tại đó đều nhận được một phần.

Những người đó xem xong đều kích động, dồn dập hỏi: “Cái này là thật sao?”

“Sao cậu có được?”

“Hình phạt dành cho tội gièm pha của liên bang rất cao đó.”

“Đương nhiên là thật, tôi sẽ không lấy chuyện này ra đùa, hơn nữa dựng một kẻ địch lớn như thế cho mình, không có ích gì cho tôi, phần cuối có nguồn gốc của từng tin tức, có thể chứng minh không phải tôi ngụy tạo.”

Truyền thông sôi sục nhiệt huyết lật xem, chau đầu ghé tai tìm hiểu.

“Nhà họ Tống là một trong bảy đại thế gia, cậu mạo hiểm tính mạng công khai công bố tội chứng phản quốc đầu địch của họ, tại sao?” Cuối cùng, có người không nhịn được hỏi.

“Tôi sẽ không trả lời câu hỏi.” Đường Vũ áy náy cười, “Chẳng qua, thời gian trước, có vài truyền thông công bố những tin tức không đúng sự thật về tôi và thượng tá Clermont, theo tôi điều tra, những tin tức đó truyền ra từ miệng nhà họ Tống, giúp gia tộc phản quốc công bố tin tức, chắc cũng là tội phản quốc đúng không.”

Đường Vũ nhẹ nhàng nói xong, những người đối diện lập tức yên tĩnh, lúc này họ mới nghĩ ra, hình như họ đã chuốc họa lớn rồi.

38acdjuhfm|=328067(&dt@ Light-Raito44 @,&26547782liri27+qr43#)\$+%#dn

“Tôi nhớ truyền thông đều phục vụ cho chính phủ liên bang, lúc đó các người công bố nhiều tin tức như vậy, có đủ mọi dạng, lẽ nào là đại biểu cho ý đồ của ai sao?”

Đường Vũ lại ném ra một quả bom hạng nặng, có rất nhiều người đã không ngồi nổi nữa.

Trước đó Đường Vũ vất vả mất hai ngày trên mạng, cuối cùng tìm được chứng cứ qua lại mật thiết của nhà họ Tống và Rice. Cậu vốn suy đoán từ quan hệ của Tống Húc Ảnh và Ken, nhưng chưa qua chứng thật.

Lúc đó cậu cũng chỉ ôm thái độ thử xem mà đi tìm vô mục đích, không ngờ những gì cậu đoán là thật.

Cậu chỉ công bố một vài chứng cứ “coi được” cho truyền thông.

Còn về chuyện nhà họ Tống từng cung cấp vị trí thượng tá Clermont cho Rice, hại thượng tá suýt bị trung tướng Cao Mộc đã câu kết với Rice bắt đi, và trong lúc thi đấu đối kháng, giúp đỡ người của Ken xâm nhập hành tinh Chiêu Hòa bắt đi những học sinh thi đấu, những chuyện cụ thể dính đến chính trị và quân sự đó, Đường Vũ không lấy ra, mà chuẩn bị sau khi đến Derek, giao cho thượng tá xử lý.

Truyền thông liên bang quả thật là phục vụ chính phủ, nhưng ngoài ra, họ cũng không thể nào che giấu bản tính hóng chuyện, dưới tình trạng không dính đến lợi hại, thỉnh thoảng bùng nổ vài thứ, thì không có gì đáng ngại.

Nhưng họ không ngờ, lúc này lại đá phải tấm sắt, đến lúc đó nếu phải ngồi lại, bọn họ sẽ ăn không tiêu.

Còn về chuyện riêng mà truyền thông tùy ý suy đoán giữa Đường Vũ và thượng tá, Đường Vũ vẫn chưa làm rõ.

Cậu biết rõ nói càng nhiều, người khác cũng càng có nhiều đề tài để bốc phét, chỉ cần tung ra một chuyện lớn oanh liệt, thì đã có thể phủ lấp những tin tức giải trí về cậu.

Sau khi thành công dời trọng điểm tuyên truyền của truyền thông, Đường Vũ nói vài câu với phu nhân Clermont, rồi bị Lily chửi một trận xong mới ngắt liên lạc.

Vừa kết thúc cuộc gọi, yêu cầu liên lạc qua ảnh đã gửi đến.

Đường Vũ vừa thấy đã hớn hở, sau đó nhớ đến cái gì, khóe mắt liền chua xót.

“Sao vậy?” Đối phương thấy vẻ mặt vừa mừng vừa sầu của Đường Vũ, quan tâm hỏi.

Đường Vũ lắc đầu, chậm rãi nhếch môi nói: “Chúng ta đều còn sống, thật tốt. Tôi rất nhớ anh, Ian.”

102. Chương 102: Công Khai Quan Hệ

“Chúng ta đều còn sống, thật tốt. Tôi rất nhớ anh, Ian.”

60kkek15xv9790\$^4,*.,0@ Light-Raito44 @on=6]+69]}dlif58^/23

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ gọi tên Ian, trước kia cậu cũng từng muốn, nhưng không gọi được, cứ cảm thấy trực tiếp gọi tên như vậy vừa xấu hổ vừa không tôn trọng, nhưng sau khi trải qua chiến dịch ảo đó, không biết sao, cậu lại thuận miệng gọi.

Đối với nhiệt tình đột ngột của Đường Vũ, Ian chỉ kinh ngạc một chút, sau đó nhẹ cong mắt hưởng thụ, nói: “Tôi thích sự thành thật của cậu.”

Đường Vũ cũng cười cong mắt, tiếp tục “thành thật” nói: “Rất mong đợi được gặp lại anh.”

“Tôi cũng vậy.”

Ian nói ba chữ này, Đường Vũ lập tức nhớ đến lời đối phương từng nói khi ở trên mạng, mặt cậu liền đỏ lên.

Cậu thật sự không cách nào tưởng tượng sẽ làm ra chuyện thân mật hơn nữa cùng thượng tá.

Người chính trực và nghiêm túc như thượng tá, sao có thể...

Đường Vũ nghĩ sao cũng không ra được cảnh tượng đó sẽ như thế nào, cuối cùng cậu lại tự dơ ra.

“Đang nghĩ cái gì?” Đối phương hỏi.

Đường Vũ lập tức lắc đầu, “Không có gì.” Động tác che giấu quá rõ rệt, ngay cả bản thân cũng không lừa được.

Tâm trạng anh dường như lại tốt hơn, ánh mắt cũng càng thêm dịu dàng, nhưng không vạch trần, chỉ nhìn vẻ xấu hổ của Đường Vũ như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Đường Vũ đang muốn tiếp tục “ôn chuyện cũ”, thì thấy thượng tá cúi đầu, quan sát chuyện gì đó, vẻ mặt chậm rãi nghiêm túc lên.

Đường Vũ giật mình, chậm rãi nẩy ra dự cảm không hay, vẻ mặt anh có liên quan đến cậu.

Là chuyện gì?

Quả nhiên, người đàn ông đó nhanh chóng nâng mắt lên, nhìn cậu nói: “Cậu vừa chuốc một phiền toái lớn.”

Xem ra tin tức cậu vừa công bố đã bị thượng tá biết rồi.

Đường Vũ chỉ đành đơn giản thuật lại ân oán giữa mình và Tống Húc Ảnh: “Hơn nữa, mấy hành tinh bỏ hoang dẫn đến phân tranh giữa liên bang lần này, cũng do bọn họ chủ trương giành lấy, tôi nghi ngờ...”

“Đường Vũ.” Ian lạnh giọng ngắt lời: “Những chuyện này không phải chuyện cậu nên quan tâm.”

“Tôi vốn cũng không quan tâm.” Đường Vũ không nhận được biện giải, “Nhưng Tống Húc Ảnh quá mức khinh người, nếu không phải anh ta đem quan hệ của chúng ta___”

“Cậu ta nói có vài điều không sai.” Ian lần thứ hai ngắt lời Đường Vũ, có thể thấy lần này anh rất nổi giận, “Quan hệ giữa chúng ta không đơn thuần.”

Đường Vũ bị nghẹn, hồi lâu mới nói: “Thì đúng thế, nhưng lẽ nào còn có thể thông báo cho cả liên bang sao? Vậy đối với anh...”

“Có gì không thể.”

Đường Vũ lập tức quên mình đang định nói gì, ngây ngốc “A?” một tiếng.

Đường Vũ thấy thượng tá cúi đầu chỉnh lý gì đó, một lát sau mới nói với cậu: “Chuyện này cậu đừng can dự vào nữa, còn lại cứ giao cho tôi, nhà họ Tống có thể lực khổng lồ ở liên bang, căn cơ phức tạp, chứng cứ cậu tìm được không đủ lật đổ họ, ngược lại sẽ khiến cậu rơi vào nguy hiểm.”

“Sẽ... mang tới phiền toái cho anh sao?” Thượng tá ở tiền tuyến vốn đã đủ cực khổ rồi, không ngờ mình lại vô ý tạo một đồng rắc rối cho anh.

“Không tính là phiền toái, liên bang cũng phát hiện động tĩnh của nhà họ Tống, chuyện cậu làm có thể coi là một thời cơ, có lẽ còn là công lao của cậu. Nhưng, tôi không hy vọng liên bang mượn cậu để tiêu diệt nhà họ Tống, như vậy vô cùng nguy hiểm cho cậu.”

Mỗi lần, Đường Vũ phát hiện nguyên nhân cuối cùng có thể chọc giận thượng tá luôn là mình, bất kể là cậu không thành thật, hay cậu đối diện nguy hiểm. Đường Vũ rất cảm động, nhưng cũng sinh ra chút bất an.

#(|%aw:!![qg%+)60if1749@ Huyết – Phong @eh28./cobtpwut2098hemk!{qp33%}

Cậu nhớ cảnh cuối cùng trong thế giới đường sọc đó, lại nhớ đến trong cuộc đấu ảo thượng tá hy sinh mình cứu “Đường Vũ”, cậu không biết người mà thượng tá để ý, rốt cuộc là cậu, hay là người điều khiển “Đường Vũ” đó.

Cho dù cả hai đều là cậu, vậy thượng tá sẽ thích thân phận nào ở bên cạnh mình hơn?

Thấy Đường Vũ nhìn mình đầy phức tạp, không biết trong đầu cậu lại suy nghĩ cái gì, mỗi lúc nhìn không thấu Đường Vũ, Ian luôn cảm thấy bức bối, cho nên dù không thích hỏi bất cứ chuyện gì, nhưng luôn không khống chế được mình phải hỏi.

Khi anh mở miệng, mới phát hiện trong cuộc đối thoại ngắn ngủi này, anh đã hỏi đối phương đang nghĩ gì lần thứ hai.

“Thượng tá, anh tin chúng ta sẽ chuyển thế không?” Đường Vũ đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Ian biết Đường Vũ sẽ không vô duyên vô cớ hỏi vấn đề này, anh nhìn Đường Vũ: “Nếu có chứng cứ chứng minh nó tồn tại, tôi sẽ tin.”

Đường Vũ gật đầu, “Thượng tá, đợi tôi đến đó rồi, có thể sẽ chiếm rất nhiều thời gian của anh, để nói với anh chuyện ‘chuyển thế’.”

Biết Đường Vũ lại có chuyện muốn bày tỏ với mình, nổi bức dọc của Ian dần tan biến, “Được.”

Không phải anh không nhìn thấu Đường Vũ, chỉ là trên người cậu luôn có một đồng bóng bí mật.

Nghĩ thế, Ian cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Đường Vũ không ngờ, sau khi kết thúc cuộc gọi với thượng tá không lâu, cậu đã nhận được tin từ rất nhiều người gửi đến, Phùng Dương, Carlos, Lily thì tranh nhau muốn nói chuyện qua ảnh với cậu.

Tin nhắn nhận được sắp chen nổ máy liên lạc của cậu.

Đây là sao? Chẳng lẽ nhiễm virus rồi?

Đợi sau khi xem rõ tin tức được gửi đến, toàn thân Đường Vũ nóng lên, cảm thấy mặt mình sắp bốc khói.

Thượng tá Clermont lại... lại công bố một văn bản, nói rõ hiện tại anh và trình tự viên Đường Vũ – cũng chính là cậu, là người yêu.

Làm ầm lên cho ai cũng biết, như vậy còn có thể yêu đương bình thường không!

Bên này cậu lật đổ Tống Húc Ảnh để hấn ngậm miệng không thể nói bậy về quan hệ của cậu và thượng tá, bên kia thượng tá lại tuyên bố cho cả liên bang.

Cậu cảm thấy mặt mình sưng lên luôn rồi!

Đường Vũ nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi, lúc cậu nói quan hệ của họ “lẽ nào còn có thể thông báo cho cả liên bang sao?” thượng tá đã nói “có gì không thể”, kết quả lập tức...

Hành động mạnh mẽ như vậy, Đường Vũ vĩnh viễn không theo kịp.

Đường Vũ chỉ muốn đập đầu vào tường.

Ngay cả số lần hôn cũng có thể đếm trên một bàn tay, hỏa tốc gặp phụ huynh đã không nói rồi, bây giờ lại tuyên bố cho cả thiên hạ biết...

Xem ra cậu với thượng tá quả thật không cách nào yêu đương kín kẽ và thơ mộng.

Lần sau gặp mặt, tính ra có thể danh chính ngôn thuận nắm tay rồi...

Loại tiến độ tình cảm này có thể nói là trước chưa từng có sau không ai bằng, từ khi xác định quan hệ đến lúc công bố cho cả thế giới, cũng chỉ mới gặp mặt mấy lần.

Chẳng qua, nếu đây là chủ ý của thượng tá, vậy cậu sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Dường như cậu đã quen người đó ra bài không theo đường lối của cậu rồi...

Nửa ngày trôi qua, Đường Vũ mới tiếp nhận sự thật cậu đã trở thành người yêu “chính thức” của thượng tá, chẳng qua cậu chẳng còn tâm trạng nào để ý đến những “điện mừng” của mọi người nữa, sau khi chặn máy liên lạc, cậu dứt khoát bò lên giường ngủ.

Ban đầu Đường Vũ tràn đầy hứng thú với tàu vũ trụ này, cậu quan sát vũ trụ thần bí, có lúc sẽ gặp những thiên thể khác nhau, có lúc thấy những vòng tròn xinh đẹp xa xa, cũng thấy rất nhiều thiên thể cực nhỏ chen chúc kín mít làm rợn da gà. Nhưng xem nhiều rồi, phần lớn đều là màu đen khô cằn, cậu cảm thấy chẳng có gì hứng thú nữa.

Đường Vũ liên lạc với Phùng Dương, biết đối phương đã cùng Malak và Carlos đi theo Phùng Nghị về hướng đông bắc của hành tinh mẹ.

Cùng hướng tàu của cậu.

Nhưng nhớ ra hành tung của mình phải giữ bí mật, cậu không tiết lộ với Phùng Dương, chỉ nói sau này sẽ cho cậu ta biết.

Chẳng qua với độ thông minh của Phùng Dương, chắc cũng không khó đoán được cậu đang đến Derek.

“Anh tôi nói anh ấy bị phái đến chỗ mấy hành tinh bỏ hoang, kiểm tra lại tình huống ở đó.” Phùng Dương nói với Đường Vũ.

Lúc này Đường Vũ mới biết, hóa ra những hành tinh bỏ hoang kia không xa Derek.

Nếu khoảng cách đã không xa Derek, theo miêu tả của Phùng Dương, những hành tinh bỏ hoang đó quả thật quá gần vùng “thời không nhiều loạn”...

Giữa hai cái này lẽ nào có liên hệ gì sao?

ohzcvu334ad,.1hrrl\$#16~12bv@ Lightraito @149582nl7ae,{+}tk63lo*??|~%

Một khi bắt đầu suy nghĩ, Đường Vũ sẽ không thể dừng lại, vội vàng kết thúc cuộc gọi với Phùng Dương.

Cậu ngồi bên giường, từ lúc cậu xuyên đến đây, từng chuyện đã trải qua, từng người đã gặp, từng lời đã nói đều được tái hiện lại trong đầu.

Cho dù đã đến đây bảy năm, nhưng cảnh nào cũng vẫn rõ ràng, ký ức có cảm giác chân thật hơn cả trước khi cậu xuyên tới.

Đường Vũ bỗng cảm thấy rất buồn cười, cứ như tất cả những gì diễn ra tại đây mới là sự thật...

Nhưng rất nhanh, cậu cười không nổi nữa, vì cậu vô thức muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra ở trái đất, nhưng, cậu phát hiện ký ức đã mơ hồ không còn rõ ràng nữa.

Cậu nhớ cậu từng học tiểu học, trung học, đại học, nhớ cậu từng xin việc, đi làm, nhớ cậu có cha mẹ, có bạn bè, có giáo viên, có ông chủ, nhưng lại không nhớ nổi bất cứ chuyện nào cụ thể, không nhớ nổi một chút chi tiết nhỏ nào.

Cậu nhớ đồng nghiệp khi vừa xuyên tới, người giúp cậu liên lạc với Lily, cậu còn nhớ tướng mạo của con người chân chất đó, những lời hằn từng nói với cậu.

Nhưng cậu không nhớ nổi lúc ở trái đất, những anh em tốt nhất thời đại học của cậu có dáng vẻ ra sao, không nhớ nổi họ đã từng đùa gì trong ký túc xá, không nhớ họ đã từng ăn chung cái gì.

Cậu nhớ lần đầu gặp phu nhân Clermont, cạnh bàn cơm của họ có bày mấy chiếc ghế, trên bàn cơm là vẻ hiền từ của phu nhân đó.

Nhưng cậu không nhớ rõ thức ăn của cha mẹ mình, không nhớ mẹ có từng tổ chức sinh nhật cho mình không, không nhớ cha rốt cuộc có hút thuốc không.

Cậu quên tất cả chi tiết!

Cậu chưa từng ý thức được, so với thế giới bên này, cuộc sống ở trái đất mới giống một giấc mộng.

Điều duy nhất cậu nhớ rõ được, chính là những trình tự mà cậu đã sử dụng vô số lần mỗi ngày.

Lòng Đường Vũ đột nhiên sợ hãi, cậu không biết mình đang sợ cái gì, nhưng tâm lý kháng cự không muốn suy nghĩ rõ ràng hơn.

Tạm thời không suy nghĩ những chuyện này nữa, chuyện cậu phải suy nghĩ, có ý nghĩa hơn nhiều.

Không nghĩ nữa...

Qua rất lâu, mới kéo được tư duy về lại chuyện cần phải suy nghĩ.

Cậu vừa nghe Phùng Dương nói đến những hành tinh bỏ hoang, đột nhiên cậu liên tưởng đến vài chuyện.

Nếu hành tinh bỏ hoang vốn không có tài nguyên gì, mà vị trí của nó rất đặc biệt, cho nên một vài kẻ ở liên bang mới không tiếc sức muốn chiếm làm của riêng, để che giấu vị trí đặc biệt đó?

Mà chỗ đặc biệt của nó, trước kia còn chưa hiện ra, nhưng sau khi “thời không nhiều loạn” xuất hiện, đã làm người khác phải xét lại.

Không nghĩ cũng biết, hành tinh bỏ hoang chính là để che giấu thời không nhiều loạn.

Anh họ Danny của Carlos sau khi xoay một vòng ở đó, tinh thần lực nâng cao. Giống như tinh thần lực của những người ra khỏi không gian tộc kiến đều tăng lên.

Cho nên, nếu suy đoán nghịch hướng, phải chăng có thể giả thiết, thời không nhiều loạn kết nối với một không gian khác tương tự như không gian tộc kiến?

Từ phản ứng của Lunerb đối với chuyện của Danny, hẳn không hề ngạc nhiên, cho nên thời không nhiều loạn liên kết với nơi ở của người Hyde?

Nếu, lại giả thiết trận chiến ảo của cậu lần này không phải là ảo, mà là tái hiện lại một sự thật của quá khứ hoặc tương lai, thì có thể biết, không cần bao lâu nữa, người Hyde sẽ xâm lược liên bang, từ chuyện Ken cũng đến tham gia đấu là biết, có lẽ không phải chỉ đơn giản là xâm lược liên bang, mà là xâm lược cả tinh hệ.

Lunerb từng nói, hẳn nhớ chuyện “kiếp trước”, kiếp trước hẳn đã giết chết “Đường Vũ” cùng thượng tá, cũng có nghĩa là, đối với Lunerb mà nói, người Hyde xâm lược là chuyện đã từng xảy ra.

Nhưng với tình trạng hiện tại, rõ ràng chưa có gì xảy ra, mà rất có thể là sắp xảy ra.

Cũng có nghĩa là...

Tất cả những việc từng diễn ra trước đây, người Hyde xâm lược, cùng cái chết của vô số người, đều sắp phát sinh lần nữa.

Huống chi, trong tình hệ, trừ người Hyde, tất cả mọi người đều không biết họ đã trải qua chuyện từng xảy ra trước kia.

Tình huống này, Đường Vũ không hề xa lạ.

Thời không hoàn nguyên.

103. Chương 103: Bí Mật Thân Phận

Nhân dân tình hệ Abel, đang vô tri vô giác trải qua thời không hoàn nguyên từng diễn ra lúc trước.

Kết quả suy đoán này khiến Đường Vũ sợ hãi khôn nguôi.

ah=/{:~|;87oz87ma={%~),]‘qnmf@ Light-Raito44 @30aits&*‘:=|&la78#+zx35~*[|yt

Tuy không muốn tin, nhưng chỉ có cách giải thích này mới có thể làm những chuyện kỳ quái đó trở nên hợp lý.

Tất cả những chuyện cậu đã trải qua, đều chỉ về kết quả không thể tin nổi, bất kể là tình cảnh cậu đã thấy trong thế giới đường sọc, hay chiến dịch ảo làm cậu cảm thấy vô cùng chân thật.

Trước đó cách nói “kiếp trước” của Lunerb đã làm cậu khó tin, nhưng bây giờ chính cậu cũng không nói rõ được.

Tại sao thời không lại hoàn nguyên?

Thời không hoàn nguyên là năng lực của tộc kiến, cho nên đây chính là nguyên nhân tộc kiến oán hận người Hyde như thế sao? Có phải người Hyde vì muốn hoàn nguyên thời không, đã bức hại không ít tộc kiến?

Tại sao người Hyde lại muốn thời không hoàn nguyên?

Chiều theo chiến dịch ảo kia, tình hệ đã xuất động chiến lực mạnh nhất, nhưng cuối cùng tất cả đã thất bại, người Hyde giành thắng lợi, là nguyên nhân gì khiến họ không thể không khiến thời không hoàn nguyên, từ mới công đánh một tình hệ Abel, lại mạo hiểm có lẽ sẽ thất bại?

Càng suy đoán, Đường Vũ càng khẳng định chuyện thời không hoàn nguyên.

Cậu cảm thấy dường như mình đã vô tình biết được một bí mật vô cùng trọng đại, nếu bị người Hyde biết, có thể sẽ bị diệt khẩu.

Sau đó, Đường Vũ bỗng cảm thấy đầy nguy cơ.

Nếu thời không hoàn nguyên là thật, vậy sự tồn tại của cậu, không phải là quá đột ngột sao?

Người Hyde biết rõ chuyện của nhau, cái tên Hyde bị xuyên tới như cậu, nhất định có biểu hiện rất khác với kiếp trước, tại sao không bị ai vạch trần?

Trong không gian tộc kiến, trừ những kẻ ngoại lai họ, không gian đó dường như không có biến số gì khác, cho nên mỗi ngày chuyện họ lặp lại không có mấy biến động.

Mà trong tình hệ Abel rộng lớn, mỗi một lúc là sẽ có vô số biến số, cho nên mọi người sẽ không giống “kiếp trước”, nhưng hướng phát triển của mọi chuyện sẽ không mấy biến động.

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân cậu không bị hoài nghi?

Chẳng qua, trước khi thời không hoàn nguyên, nếu cậu là người điều khiển, vậy sau khi hoàn nguyên cậu đâu mất rồi? Còn cậu ở trên trái đất kia là sao nữa?

Tối nay, Đường Vũ không thể ngủ nổi, trằn đỉ trở lại nghĩ những chuyện này.

Cậu nghĩ đến những giám khảo của chiến dịch ảo kia.

Bọn họ biết chuyện này không?

Chiến dịch ảo đó nếu là chuyện đã xảy ra trước khi thời không hoàn nguyên, thì làm sao bảo tồn được, còn được làm thành chiến dịch ảo giống thật như thế?

Nếu cậu cho ra kết luận này được là bởi vì đã bị kích động từ thế giới đường sọc và chiến dịch ảo, vậy những giám khảo kia làm sao mà biết?

Hết vấn đề này đến vấn đề khác ào vào đầu, Đường Vũ không cách nào yên tâm nghỉ ngơi.

Đầu óc cậu hỗn loạn như tương hồ.

Sau khi suy đoán được thời không sẽ hoàn nguyên, cậu bắt đầu sợ cuối cùng kết cục đó sẽ đến.

Cậu sợ cuối cùng thượng tá vẫn vì cứu mình mà bị Lunerb bắn chết...

Không đâu... thời không hoàn nguyên của tộc kiến không phải đã bị cậu phá hủy sao, lần này nhất định cũng sẽ có biện pháp!

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong suy nghĩ không ngừng của Đường Vũ.

Đường Vũ tranh thủ thời gian rảnh rỗi không người quấy rầy, xét lại chuyện từ nay về sau.

Bất kể lần này quán tính thời không hoàn nguyên lớn thế nào, “biến số” là cậu nhất định sẽ phát huy tác dụng, phải bảo vệ người quan trọng nhất của cậu.

Mấy hôm nay Ian thỉnh thoảng sẽ nhớ đến “kiếp trước” mà Đường Vũ từng nói.

Đường Vũ hỏi anh có tin không.

Anh tin.

Có lẽ liên quan đến trực giác của anh.

‘=6yqosog19‘/’{}}|}}17%]@ Huyetphong143 @pgfqnqtcrt[[elja*]cw391288[*

Rất nhiều người đều biết và cũng luôn tin tưởng, trực giác của anh rất chuẩn.

Có vài chuyện sẽ tiến triển theo hướng nào, anh luôn có một loại trực giác, không có lý do gì, nhưng sau đó luôn chứng minh được trực giác của anh rất ít khi sai lầm.

Thỉnh thoảng có đôi lúc anh cảm thấy như đã từng biết, giống như chính anh từng trải qua.

Mà chuyện anh không tin nổi nhất, chính là tình cảm dành cho Đường Vũ.

Từ không chút quan hệ, đến chậm rãi xem trọng, cứ như được âm thầm chỉ dẫn.

Bất kể trước khi xác định quan hệ hay bây giờ, anh chỉ biết, anh không thể để Đường Vũ chịu chút tổn thương nào, vì học viên bổ khuyết đó, “truyền kỳ liên bang” này có thể không cần cả mạng sống.

Có phải liên quan đến “kiếp trước” không?

Anh đợi Đường Vũ sẽ cho anh lời giải đáp.

“Tít tít tít”, máy liên lạc vang lên, Ian cúi đầu nhìn, nhanh chóng kết nối.

“Thượng tá Ian Clermont.” Trong màn hình hiện ra trước mặt, xuất hiện một người đàn ông ngũ quan cương nghị, “Cậu đẩy trình tự viên của cậu lên đầu ngọn gió rồi.”

“Tổng thống các hạ.” Đối phương chính là Ogavin, Ian biết Ogavin đang nói đến chuyện anh công khai quan hệ với Đường Vũ, “Nếu chỉ có vậy, mới có thể khiến ngài càng thêm xem trọng việc bảo vệ cậu ấy, vậy cũng không phải là chuyện gì xấu.”

Do thân phận Đường Vũ quá đặc biệt, anh không thể để mặc Đường Vũ rời khỏi mình mà không được bảo vệ gì, nhưng âm thầm bảo vệ luôn bó tay bó chân, mà nếu công khai quan hệ của anh và Đường Vũ, vậy dù có bảo vệ nghiêm ngặt cũng là điều đương nhiên.

Cho nên, đó không phải là xúc động nhất thời, tuy quả thật anh muốn cho tất cả mọi người biết Đường Vũ không phải là người mà ai cũng có thể tùy tiện động đến, nhưng mục đích chủ yếu nhất là bảo vệ an toàn cho cậu.

Mà lần này, sau khi Đường Vũ đến Derek, trở thành trình tự viên của anh, anh sẽ không tách khỏi đối phương nữa.

Đây là dự định của anh sau khi chia tay Đường Vũ lúc trước.

Bất kể Đường Vũ có trở thành trình tự viên của anh không, trạm tiếp theo sau khi người đó rời khỏi hành tinh mẹ, chính là đến chỗ anh.

Ogavin trầm mặc một lát, như nghĩ đến gì đó, “Không thì, tôi thăng quân hàm cho cậu vậy.”

“Tôi phục tùng quyết định.” Ý là đừng tới hỏi anh.

“Trên tay tôi không có nhiều người dùng được.” Ogavin nói lời mang đầy cảm giác nguy cơ, nhưng vẻ mặt không hề chán nản, “Lão già Abner cuối cùng đã không che giấu nổi nữa, càng lúc càng nóng. Cậu không thấy bây giờ ông ta già đến độ nào đâu.”

Ian không nói gì, đợi xem thử Ogavin rốt cuộc muốn nói gì.

“Thời gian trước cậu hỏi tôi, nhiệm vụ bảy năm trước rốt cuộc là gì.”

Ian gật đầu, vì nhiệm vụ đó cùng lúc với khi Đường Vũ xuyên qua, cho nên anh đang điều tra giữa hai chuyện này có liên hệ gì không, mà nhiệm vụ năm đó, chính là Ogavin trực tiếp hạ lệnh cho anh, lúc đó Ogavin vẫn chưa là tổng thống.

“Mục tiêu nhiệm vụ của cậu, là mang về một chiếc hộp đặc chế, trong chiếc hộp đó là một dị tộc có năng lực đặc biệt.”

Ian biết dị tộc mà Ogavin nói, chính là không phải người liên bang, cũng chính là những người ngoại tộc mà Đường Vũ nói.

“Là năng lực đặc biệt gì?” Ian bình tĩnh hỏi.

“Sẽ đánh thức ý thức của người ngủ say.”

Ian nhíu mày. “Người ngủ say quá nhiều.” Anh biết ‘ngủ say’ ở đây là chỉ thân thể chưa chết nhưng vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

“Vậy, hoạt tử nhân có tinh thần lực trên ngàn thì sao?” Người như thế, cả tinh hệ cũng chỉ có một.

“Không thể nào.” Ian lập tức phủ định, “Người điều khiển thần bí có tinh thần lực trên ngàn của liên bang Oum đó, nếu chỉ là hoạt tử nhân, tại sao họ phải thả tin tức đó ra? Chỉ để lấy được danh hiệu đệ nhất sao?”

“Cậu biết người đó tên gì không?” Ogavin không giải đáp nghi vấn của Ian, ngược lại ném ra một vấn đề, hứng thú nhìn Ian, sau khi thành công làm đối phương hứng thú, ông nói: “Rất khéo, trùng tên với trình tự viên của cậu.”

Tim Ian thắt chặt, tư duy lập tức hỗn loạn, chỉ là vẫn dùng vẻ mặt bình thản nhìn tổng thống, để bản thân trông như rất tập trung, “Ông muốn nói gì?”

4835bz99|#kgim71lo2768@ Light-Raito44 @]5126vq60tj54335096)(tcfv|+

“Đừng căng thẳng, tôi giống cậu, bất kể thế nào cũng sẽ bảo vệ cậu ta an toàn, hiện tại cậu biết rồi đó, chúng ta ở trên cùng một thuyền, chỉ có khi cậu bảo vệ tốt liên bang, mới có thể bảo đảm sự an toàn cho cậu ta.” Dường như đã nói hết những gì mình muốn nói, Ogavin cười, đôi môi dày nhếch lên, tạo cảm giác đáng tin.

Ian biết, Ogavin chỉ muốn cột chặt anh vào liên bang, không để anh có chút tâm làm phản nào.

Trước kia đúng là anh từng bất mãn vì một vài cách làm của liên bang, lại bắt đầu quan sát khi nội bộ liên bang phân rã, dù sao còn chưa rõ phái nào có thể đại biểu cho lợi ích cuối cùng của liên bang.

Hiện tại xem ra, không cần anh tiếp tục quan sát nữa.

“Giống như những gì ngài Joe nói, khi kỳ tích xảy ra, bản thân không biết mình chính là kỳ tích.” Ogavin vui vẻ nói câu đó, rồi tạm biệt Ian.

“Sao ông lại biết, chuyện đánh thức ý thức đó không phải là tùy tiện biên soạn chứ? Huống chi, nếu đánh thức ý thức, sao lại khiến ý thức tỉnh lại trong một thân thể khác?”

“Là ngài Joe nói.”

“Ông vô cùng tin tưởng ngài ấy.”

“Đúng, ngài ấy đáng để tin tưởng, cậu cảm thấy người thế nào mới có thể tạo ra chiến thần cơ giáp vượt qua khoa học kỹ thuật của liên bang đến mấy trăm năm?”

Ogavin không nói thêm nữa, cúp máy, để lại Ian trầm tư rất lâu.

Câu nói cuối cùng của Ogavin có nghĩa gì?

Vượt qua khoa học kỹ thuật của liên bang mấy trăm năm... lẽ nào, ngài Joe không phải người liên bang?

Khi Đường Vũ khó lắm mới ngủ được, đột nhiên bị tiếng chuông nhắc nhở đã cài sẵn đánh thức, nhìn nội dung nhắc nhở, cậu mới chợt nhớ ra mục đích chủ yếu mình đến hành tinh mẹ lần này! Cậu đã quên sạch bách rồi!

Đường Vũ vội vã chỉnh lại tinh thần mình, liên lạc với Lily.

Khi cô bé đó thấy cậu, đầu tiên là khinh thường hừ một cái, sau đó bắt đầu quở trách cậu: “Còn nói sẽ thay anh tôi chăm sóc tôi, kết quả chẳng có tác dụng gì! Sinh nhật của tôi rất cuộc cậu ở đâu hả!”

Không dám vuốt râu bảo Lily chú ý tố chất thực nữ, cậu chỉ có thể như một đứa cháu chờ mưa giông bão táp qua đi, còn thành khẩn xin lỗi.

“Tức chết tôi mất... vậy cậu không đến được, chắc không thể quên luôn chuẩn bị quà chứ!”

Đường Vũ thầm nghĩ, nếu quên chuẩn bị quà, tính ra sau này cậu ở cùng thượng tá sẽ bị cô em này làm phiền chết, cậu nào dám.

“Đương nhiên tôi không thể quên quà cho cậu, chỉ là phải làm phiền cậu tự đi lấy.” Nhân lúc Lily chưa nổi cơn, Đường Vũ nói: “Ngay trong phòng thượng tá, quà anh cậu cho cậu là một cái hộp, quà tôi tặng cậu... có lẽ hôm nay sẽ đến.”

“Tại sao của cậu hôm nay mới đến?” Lily đột nhiên rất hiếu kỳ món quà của Đường Vũ.

“Trước kia tôi luôn lo lắng tinh thần lực của cậu xảy ra vấn đề, cho nên đã nghiên cứu ra một loại dịch cảm ứng mới, điều kiện bảo tồn dịch cảm ứng rất hà khắc, cho nên khi tôi đi không thể mang đến, mà nhờ người khác mang.”

Lily nghe thế, mắt sáng lên, “Dịch cảm ứng mới?” So với những thứ con gái khác hứng thú, Lily rõ ràng hứng thú với thứ liên quan đến cơ giáp hơn, “Có đặc biệt gì?”

“Chính là dù tinh thần lực của cậu dao động cao hơn nữa, cũng sẽ không bài xích cậu, đến lúc đó cậu gửi cho tôi tham số loại hình cơ giáp mà cậu muốn điều khiển, tôi sẽ soạn trình tự cho cậu, cậu không cần sợ sẽ không thể dung hợp nữa.”

“Thật sao?” Về vui sướng của Lily đã không thể che giấu được nữa: “Dùng cơ giáp gì cũng được sao?”

“Đương nhiên rồi, tôi đã tìm người thí nghiệm thử rồi.” Đường Vũ cười nói.

“Tốt quá! Đúng lúc mẹ đang muốn ngăn tôi lên cơ giáp này, lần này dễ xử rồi!”

“Cậu vừa lòng là được, Lily, sinh nhật vui vẻ.” Đường Vũ nói.

Lily muốn giả bộ nghiêm túc, nhưng không chịu được, cười rất vui vẻ: “Coi như cậu có tác dụng rồi, không tôi không tôi, lần này không đến dự sinh nhật tôi tôi cũng không trách cậu, lần sau thì không được đâu đó!”

Ái chà, có người tìm tôi... có khi nào là đến đưa dịch cảm ứng không, không nói nữa Đường Vũ, tôi xuống đây, cảm ơn cậu nha.”

Sau ngày sinh nhật Lily, tàu vũ trụ của Đường Vũ cuối cùng cũng đến Derek.

Đường Vũ vừa xuống khỏi tàu, đã thấy thượng tá đứng gần đó nhìn cậu.

Sau khi thấy cậu bước xuống, Ian lập tức bước lại gần.

104. Chương 104: Đột Phát Bất Ngờ

Chẳng qua chỉ hơn nửa tháng từ lần gặp mặt trước, nhưng đối với Đường Vũ, lại lâu như đã trải qua kiếp trước kiếp này.

Người đàn ông đó bước đi mạnh mẽ, tiếng va chạm của giày và mặt đất nặng nề làm người ta yên tâm.

Tuy gần như tất cả mọi người đều đang nhanh chóng thay đổi thoát ly khỏi nhận thức của cậu, nhưng chỉ có người đang đi về phía cậu, là vĩnh viễn không thay đổi.

Nghĩ thế, gần như tất cả biến số đều không còn đáng sợ nữa.

Đường Vũ mở miệng, nhẹ gọi tên đối phương: “Ian.”

Cậu biết với khoảng cách này, đối phương không thể nghe được tiếng gọi nhỏ bé của cậu, nhưng nhất định có thể thấy rõ khẩu hình của cậu.

Cậu thấy vẻ mặt Ian lập tức dịu dàng hơn, như nhìn thấy thứ gì làm lòng người vui vẻ, bước đi cũng nhanh hơn chút.

Đường Vũ cũng đi về phía anh.

Giống như người yêu đã chia cắt từ lâu giờ gặp lại.

Lần này gặp mặt, chuyện phải nói rất nhiều.

Từ giấc mơ của Lunerb, đến cậu đột nhiên xuyên vào cơ giáp, từ thế giới đường sọc đó, đến cảnh tượng kỳ kỳ trong chiến dịch ảo.

Chắc phải mất một ngày một đêm cậu mới có thể nói rõ hết toàn bộ cho thượng tá.

Mà trước đó, cậu muốn hôn anh một chút đã.

Nhưng chuyện lại thoát khỏi dự tính của cậu.

Ngay lúc hai người chỉ còn cách mười mấy mét, Đường Vũ bị người đột nhiên lao đến đẩy ngã, tiếp theo, bên tai vang lên tiếng nổ đécc tai.

Thoáng chốc, lỗ tai ùng ùng, cậu chỉ nghe được tiếng ong ong thật lớn, có người đang hỏi cậu gì đó, khí lưu và hơi nóng xẹt qua tai và trán, cậu không nghe được một chữ.

Biến cố đến quá nhanh, Đường Vũ hoàn toàn không theo kịp.

Do bị đẩy ngã đột ngột mà tay cọ xuống đất, da thịt đau đốn nóng rát, chớp mũi nhanh chóng tràn đầy vị thuốc nổ gây mũi.

Vốn cho rằng đã đến nơi an toàn, lại đột nhiên gặp phải tấn công mãnh liệt.

Với cách nói của thượng tá trước đó, nơi này tạm thời đang đình chiến, sao lại đột nhiên dậy khói lửa?

Đường Vũ còn đang choáng váng, cảm thấy có người dìu cậu, nhưng cậu không biết mình được dìu đi đâu, chẳng qua rất nhanh, cậu đã yên tâm.

Cậu thấy người đàn ông đó bước vội lại gần, xuyên qua khói lửa, không có vẻ kinh hoảng gì.

Nghĩ lại cũng đúng, đại khái không có gì có thể khiến người đàn ông này dao động.

Đối phương đến gần liền trực tiếp ấn cậu vào lòng, như đang xác định gì đó, rồi lập tức buông ra ngay, một tay đặt ở eo cậu, tay kia nắm chặt tay cậu. Đồn sức lớn đến mức cậu cảm thấy ngón tay đau đớn.

“Tôi không nghe thấy anh nói gì.” Đường Vũ lớn tiếng nói, thật ra cậu cũng chẳng nghe được tiếng mình nói, chỉ là dựa vào cảm giác găm lên.

Người đàn ông đang dìu cậu đầy vẻ nghiêm túc, hai mắt sắc bén, đôi môi không ngừng khép mở, có vẻ đang ra lệnh gì đó, sau mới quay đầu dùng khẩu hình nói với cậu: “Đừng sợ.”

Đường Vũ gật đầu.

Nhanh chóng được dìu đến dưới bức tường kim loại, hình như đó là nhà kho.

Sau đó cậu thấy chiếc tàu vũ trụ mà cậu vừa bước xuống bị một màn sáng màu trắng rất mãnh liệt bao trùm, vỏ ngoài chậm rãi dung hóa.

“Thượng tá, là Rice đột kích.” Linda rap người báo cáo với Ian: “Nhất định bọn họ đã có chuẩn bị, bây giờ đang lúc đối ca trực.”

“Đi tra xem là ai hạ lệnh.”

“Ian, chúng ta đến chỗ an toàn trước.” Kim nói. Trước đó người vội vàng đẩy ngã Đường Vũ chính là hắn, góc trán hắn bị mấy viên đá nổ văng bắn ra mấy lỗ thủng.

Ian cúi đầu nhìn Đường Vũ hầy còn chưa làm rõ tình huống, siết chặt cánh tay.

...

“Cao Mộc, ông phá hoại hiệp nghị của tôi và đối phương.” Con người một nâu một lam của Hansol nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên trước mặt.

Người này vừa đến đây, không thương lượng với bất cứ ai đã hạ lệnh tấn công Derek, đúng là không đặt hắn vào mắt.

“Tôi được tổng thống ủy thác, đội quân của a và Carla trước mắt phải nghe tôi điều phối.”

“Ông nói gì?” Hansol trừng mắt nhìn người đó, không dám tin những gì đã nghe.

“Đây chỉ là trừng phạt nhỏ, cậu và Carla đến đây cũng một thời gian, kết quả chỉ là đến để hẹn hò... A!” Cổ áo bị xách lên, Cao Mộc liếc mắt nhìn người đàn ông cao hơn nửa cái đầu, “Đừng kích động như thế, người trẻ tuổi.”

“Đừng quên ông chỉ là một trung tướng phản bội, hơn nữa chỉ phụ trách nghiên cứu quân sự.” Hansol không chút khách sáo nhắc nhở thân phận đối phương.

Tại Rice, cho dù là cấp bậc ngang nhau, nhân viên nghiên cứu cũng thấp hơn quân nhân chân chính nửa cái đầu.

“Thư bổ nhiệm của tổng thống các hạ tôi đặt trên bàn cậu, sau khi xem xong rồi phân định thân phận của tôi cũng không muộn.” Cao Mộc cười cười, nếp nhăn trên khóe môi càng thêm sâu.

Hansol buông ông ra, cầm văn kiện mà Cao Mộc nói, nhanh chóng đảo mắt qua, nhíu mày, ngũ quan âm nhu dần tỏa ra hơi lạnh.

Dường như nghĩ đến gì đó, hắn ném văn kiện về: “Tôi biết rồi.” Hắn chỉ ra cửa: “Bây giờ mời ông ra ngoài.”

Cao Mộc đứng lên, giống như một học sĩ nho nhã, quan tâm nói: “Tôi biết con trai Ken của cậu và Carla không rõ tung tích, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu.”

“Ra ngoài.” Hansol không tiếp nhận ý tốt đó, đuổi người đi lần nữa.

Cao Mộc đi rồi, Hansol không thể không chủ động liên lạc với Carla, xem nên làm sao xử lý tình trạng trước mắt.

Cho dù hấn xuất thân quân nhân, cũng biết quan hệ của song phương, có thể không tạo chiến tranh là điều tốt nhất, nếu không một đốm lửa nhỏ sẽ tạo nên một trận hỏa hoạn lớn, đến lúc đó muốn dập lửa cũng không phải là chuyện dễ, phải dùng vô số tính mạng binh sĩ làm cái giá để trao đổi.

Tuy không hợp chính kiến với Carla, nhưng có thể khẳng định điểm xuất phát của hai người đều là vì tốt cho liên bang, không giống như nhà khoa học ngoại lai đó, từ đầu đến cuối không biết đang có ý đồ gì, đáng giận là, tổng thống lại có thể mặc ông ta bài bố!

“Ồ! Ai vậy ta, không ngờ lại chủ động liên lạc với tôi.” Carla vẫn dáng vẻ cà lơ phất phơ, hoàn toàn không có vẻ nghiêm túc và trang nghiêm mà một sĩ quan cấp cao nên có, đây là điểm mà Hansol chán ghét nhất, đáng ghét hơn nữa là người này luôn có thể giả vờ giả vịt trước mặt hấn.

Không muốn đầu võ mồm với Carla, Hansol trực tiếp thông báo chuyện Cao Mộc và chuyện đã phá vỡ quan hệ với Hick.

Carla cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, hỏi Hansol và cũng là hỏi bản thân: “Cao Mộc này rốt cuộc muốn làm gì?” Khựng lại một chút, như chợt nhớ ra gì đó, hấn ngừng đầu nhìn Hansol, “Tôi nhớ hơn một năm trước, khi ông ta đến liên bang, từng muốn bắt Clermont, lúc đó là vì...”

“Chiến thần.” Hansol cũng nhớ ra, “Ông ta muốn bắt Ian Clermont cải tạo rồi điều khiển cơ giáp chiến thần của Hick... hiện tại ông ta đến đây, công đánh chỗ của Clermont, lẽ nào tin đồn chiến thần đang ở Derek là thật sao?”

“Bất luận là thật hay giả, về mặt đạo nghĩa, chúng ta nên nhắc nhở người Hick một chút.”

Vì nhà khoa học điên cuồng với cách làm không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, là dạng mà quân nhân bọn họ đều kiêng kỵ, có thể đầu địch phản quốc, có thể tự cải tạo bản thân không ra người không ra quỷ, huống chi tên điên này bây giờ còn có thêm một vũ khí lợi hại: quân quyền.

“Thượng tá, Hansol gửi một tin nhắn đến, chỉ có hai chữ, Cao Mộc.” Linda hộ tống Ian và Đường Vũ tìm một chỗ tương đối an toàn.

Ian vừa nghe được cái tên đó, lập tức nhớ đến người đàn ông trung niên mượn lý do đường hoàng để phản quốc.

Không ngờ ông ta còn dám đến.

Mây mà Ian luôn cẩn thận đề phòng người Rice, sau khi hỗn loạn ban đầu qua đi, quân đội lập tức ra mặt, cơ giáp cũng lục tục xông phá bầu trời nghênh chiến với đối phương.

Cuối cùng chạy đến kho cơ giáp, Ian đặt Đường Vũ lên bàn thao tác, hỏi cậu: “Hiện tại, có thể nghe được lời tôi chưa?”

Đường Vũ gật đầu, “Tốt hơn nhiều rồi, đã có thể nghe.”

“Thiết kế Sisypheus vào trạng thái có thể dung nạp cậu.”

Hai mắt Đường Vũ hơi mở lớn, thoáng chốc không dám tin, đây là chiến tranh chân chính, mang cậu theo không cản trở chút.

“Cậu phải phục tùng tôi, trình tự viên của tôi.” Ian nhìn Đường Vũ ra lệnh.

“Vâng, thượng tá.” Đường Vũ lập tức không còn dị nghị gì.

Trước kia từng soạn trình tự này, giờ đây không phải tốn sức nữa, Đường Vũ nhanh chóng hoàn thành.

“Đi thay y phục.” Ian ra khỏi phòng thay đồ, đưa một bộ trang phục thao tác cho Đường Vũ.

Đường Vũ cầm nó tranh thủ đi thay.

Ngay lúc cậu vừa sọt quần vào, đã cảm thấy dưới chân lay động.

Ban đầu cậu cho rằng mình chỉ đứng một chân nên không vững, sau mới biết, là kho cơ giáp bị tấn công.

Không biết là đạn pháo cấp bậc gì, có thể làm mặt đất chấn động như đó.

Sau đó, lỗ tai đã hồi phục thính lực nghe được phía trên đầu có thứ gì đó đang va chạm, tiếng ầm ầm ầm không dứt.

Tim Đường Vũ sắp vọt lên cổ họng, làm gì còn rảnh thay đồ, cậu túm lấy áo trên chạy ra ngoài, đồng thời cũng nghe được thượng tá nôn nóng gọi tên mình.

“Ian___” Vừa dứt lời, mấy cm trước mặt cậu đột nhiên rơi xuống một miếng kim loại rất lớn.

Miếng kim loại đó rơi thẳng xuống, nếu lúc đó Đường Vũ thò đầu ra một chút, đầu cậu đã thành hai nửa rồi.

Đường Vũ ngẩng đầu, trán đầy mồ hôi, phát hiện kho cơ giáp đã bị nổ ra một cái lỗ.

Rất nhiều máy phi hành của kẻ địch bay vòng trên đầu để tấn công.

Máy phi hành truyền đến tiếng động thật lớn, một thứ giống ống pháo thò ra trước máy phi hành đang lóe tia sáng lạnh.

Đường Vũ đứng khựng lại, không cách nào di động, hình như có một chiếc máy phi hành phát hiện ra cậu, đang nhắm vũ khí vào đầu cậu, cách cậu không đến năm mươi mét.

“Ian...” Thậm chí Đường Vũ không dám gọi quá to, chỉ có thể thấp giọng gọi xin trợ giúp.

Máy phi hành kêu ầm ầm, gần đó còn có tiếng kêu sợ hãi của rất nhiều binh sĩ, có người đang cố bảo vệ trật tự.

Trong không trung cũng có máy phi hành của bên mình, có thể do không ngờ được đối phương tấn công hung hãn như vậy, hơn nữa chuyên tấn công nơi này, nên kháng cự liên tiếp thất bại.

Sau đó, vũ khí kia không chút lưu tình bắn thứ gì đó vào Đường Vũ.

Đường Vũ có thể cảm giác năng lượng và nhiệt độ nóng rất đáng sợ đang nhanh chóng lao đến.

Ngay cả thời gian nhắm mắt cũng không có, Đường Vũ chỉ có thể trợn mắt nhìn thứ đó lao đến, giống như mặt trời đang cấp tốc tiếp cận cậu.

Cách chết này, hoàn toàn là cách chết của pháo hôi bên đường...

Một tiếng nổ ầm vang lên, tiếp theo, liên tiếp hai ba cú nổ hủy diệt toàn bộ kho cơ giáp, cơ giáp không người điều khiển bị chấn động lật nhào, chồng chéo lên nhau.

Tiếng gọi trước đó chậm rãi yếu đi, nhanh chóng biến thành rên rỉ vô lực.

Trước khi đợt pháo nổ khác lại tới, trong đồng cơ giáp hỗn loạn đột nhiên đứng lên một cái bóng kim loại to lớn thuần đen – Sisypus.

Sisypus mang theo cơn giận hủy trời diệt đất, vừa khởi động đã lập tức lao ra, kéo một chiếc máy phi hành của kẻ địch, quát một lúc ba chiếc máy phi hành khác nát bét giữa không trung.

Lúc này, những cơ giáp khác đuổi tới và máy phi hành của quân đội hiệp trợ Sisypus diệt gọn mấy chục chiếc cơ giáp vừa xông vào.

“Tìm Đường Vũ.” Ian đứng trong Sisypus, thờ ơ nhìn kho cơ giáp trước đó còn sừng sững giờ như một đồng phế tích.

Những binh sĩ bị thương trong vụ tấn công đột ngột trước đó được cứu ra, có người đã không còn thở, có người đứng ngay giữa đạn nổ, cả thi thể cũng không còn sót lại.

Quân cứu viện càng tìm kiếm, càng kinh sợ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người còn sống càng lúc càng ít.

Trong số người này trừ chiến sĩ cơ giáp ưu tú, chính là trình tự viên. Hơn nửa tiếng trước, họ còn đang nói cười, bây giờ lại phải đối mặt với sinh ly tử biệt.

Một tiếng trôi qua, quân cứu viện vẫn không có tin tức của Đường Vũ.

Cơ giáp Sisyphus luôn đứng thẳng lại đột nhiên cử động, chỉ thấy vật khổng lồ bằng thép cao mười mấy mét khom người xuống, nâng miếng kim loại bự chảng dưới đất lên, cẩn thận đào ở chỗ đó.

Đội quân nghênh chiến Rice đang giao đấu kịch liệt, trong bóng đêm không ngừng lóe lên ánh lửa sáng rực.

Tóc Linda bị cháy mất một phần, nhặt một tấm kim loại sắc bén cắt đi phần tóc ngắn ngang vai còn lại.

Cô lo lắng nhìn chiếc cơ giáp tối tăm kia, đang đào khoét ở chỗ phế tích mà đội cứu viện đã từ bỏ, cô hỏi Kim cũng nhếch nhác vừa chạy tới: “Thượng tá không sao chứ.”

Kim thở dài, nói: “Chỉ cần người đó không sao, anh ta sẽ không sao.”

“Vừa rồi đội cứu viện đã kiểm tra nơi đó rồi, không có dấu vết sinh mạng...” Linda còn chưa nói xong, đã cảm giác được chiếc cơ giáp đó đang nhìn về phía cô.

Tuy không thể trực tiếp cảm nhận được ánh mắt Sisyphus, nhưng Linda vẫn sợ hãi tuôn mồ hôi, lặng lẽ cầu nguyện trình tự viên kia không sao.

Nhưng trong lòng cô biết rõ, vừa rồi gặp tập kích, ngay cả người điều khiển thân thể cường hãn cũng không thoát được, thiếu niên thổi một cái cũng có thể bay mất đó sao có thể không bị gì.

Chiếc cơ giáp đen vẫn cố chấp tìm kiếm, cánh tay máy mạnh mẽ mang theo sự dụ dỗ làm người khác phải buồn bã, nhẹ di chuyển từng tảng đá và kim loại chồng lên nhau.

Cô không thấy người trong khoang điều khiển đã như thế nào, nhưng cảm giác bị thương và sợ hãi dường như có thể lan truyền, làm cô cũng sinh ra buồn bã.

Đội cứu viện hoàn thành việc tìm kiếm cứu trợ khắp khu vực gần đó, báo cáo với Ian: “Thượng tá, đã tìm kiếm xong, không có dấu hiệu sinh mạng, muốn tìm kiếm di thể, xin sử dụng thiết bị.”

Linda và Kim nghe thế, tràn đầy sợ hãi, không tốt, lẽ nào người thật sự mất rồi?

“Cút.”

105. Chương 105: Tiến Vào

Không ai biết Ian Clermont còn có những tình cảm khác ngoài nghiêm khắc và lạnh nhạt.

Nhưng, sau vụ đột kích này, những người đi theo Ian mới biết, thượng tá của họ cũng là người bình thường, chẳng qua là che giấu rất sâu mà thôi.

Vừa rồi, khi đội cứu viện nói dưới phế tích đã không còn dấu hiệu sinh mạng, muốn sử dụng thiết bị để tìm kiếm di thể, thượng tá của họ lại tức giận đến mức gần như mất khống chế.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng chiếc Sisyphus có thể sẽ không khống chế được, người trong khoang điều khiển lại khống chế được cảm xúc của mình, nhảy ra, sau đó không rời khỏi nơi cuối cùng Đường Vũ xuất hiện một bước.

Chỉ là một thoáng mất khống chế, cũng đã bại lộ tình cảm nồng nhiệt của người này dành cho Đường Vũ.

“Ian không sao chứ.” Linda cắt ngắn nguyên mái tóc, chỉ còn chút xít.

Kim nhìn Linda một cái, rồi lo lắng nhìn người đàn ông đã đứng cạnh đồng phế tích hai tiếng, lắc đầu không rõ.

Linda thở dài.

Cô biết một vài chuyện giữa Ian và thượng tá, lúc bị tộc kiến cách ly ở không gian con, mỗi khi đến chín giờ tối, thượng tá của họ luôn biểu hiện khác thường, có thể nói là có tình người hơn một chút.

Sau cô mới biết, vì lúc đó, sẽ có một học viên bỏ khuyết hỏi báo tình huống với anh.

Cô còn từng thầm cười nhạo chuyện này, hồi báo gì chứ, rõ ràng là mượn cớ để tăng tiến quan hệ với đối phương thôi, nếu không với quyền hạn của Ian, muốn theo dõi một học sinh cả ngày quả thật là không thể dễ hơn.

Nhưng hiện tại, người đó không rõ tông tích, thượng tá của họ đã không nói tiếng nào suốt hai tiếng.

Nếu vẫn không tìm được người, không biết sẽ xảy ra chuyện lớn gì.

Phải nói, những thuộc hạ như họ không hy vọng Ian có tình cảm, có người yêu rồi sẽ có nhược điểm, như vậy thượng tá sẽ giống một con người hơn.

Nhưng, có lẽ do cô là nữ, luôn cảm thấy người đàn ông như thế càng hấp dẫn hơn.

Rất nhanh, Linda phát hiện cô đánh giá quá thấp về cấp trên của mình.

Hai mắt người đang ở trên đồng phế tích luôn nhìn chăm chăm nhân viên của đội cứu viện tìm kiếm từng tấc đất, nhưng lại nâng tay lên phẩy.

Cô biết anh đang gọi cô.

Linda nhanh chóng đi qua, sau khi đứng lại, không biết sao lại thấy khẩn trương: “Thượng tá?” Lúc này gọi cô có thể là chuyện gì?

“Đừng lãng phí thời gian ở đây, cùng thượng tướng Franco xuất chiến, bắt Cao Mộc về đây cho tôi.”

Ian nói rất bình tĩnh, nhưng lại khiến Linda không rét mà run, cô cảm thấy người đàn ông này tràn đầy sát khí, xem ra thượng tá không suy sụp như cô nghĩ, ngược lại đã liên lạc với thượng tướng trong thời gian này, dựng sẵn kế hoạch để phản công.

“Vậy anh...” Linda do dự nhìn tình trạng hiện tại, Ian còn chuẩn bị đứng ngẩn ở đây sao?

“Cô còn muốn quản chuyện của tôi?” Giọng anh không tốt lắm, như đang kiệt lực không chế gì đó.

Linda biết hiện tại cảm xúc của Ian không ổn định, thông minh không mở miệng nữa, lập tức đi tìm thượng tướng Franco.

Lúc đi ngang người Kim, Linda vỗ vai Kim. “Chăm sóc Ian.”

“Bất kể xảy ra chuyện gì, anh ta cũng sẽ không ngã xuống.” Kim nói.

Cho dù người Ian để tâm nhất thật sự gặp bất trắc, hẳn cũng không tin người cường hãn đến mức không ai địch lại đó lại xảy ra chuyện.

Thương tâm muốn chết? Đau không muốn sống? Đó không nên là tình cảm mà người đàn ông đó nên có.

Kim đẩy gọng kính, một bên tròng không biết đã rơi ở chỗ nào.

Tại nơi tất cả mọi người không thấy được, Ian đang siết chặt nắm tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, như đang nhẫn nại thống khổ cực đại.

Mất anh vì trốn quá lâu mà nổi đầy tơ máu, anh không muốn từ bỏ một chút đầu mối nào trong đồng phế tích, chân mày thì nhíu chặt.

“Đường Vũ, rốt cuộc cậu đang ở đâu?!”

Anh biết Đường Vũ không gặp nguy hiểm tính mạng, miếng ngọc năng lượng hộ thân anh tặng cho Đường Vũ có thể chống đỡ công kích cực kỳ cường đại, tuyệt đối không phải một lần bom nổ thì có thể đánh nát.

Mà vừa rồi anh có thể xác định, năng lượng của miếng ngọc hộ thân chưa được khởi động, nói rõ người đã trốn đi trước khi bị tấn công.

Nhưng rốt cuộc đã đi đâu? Một người sao có thể tự dưng biến mất?

Anh nhớ đến thân phận người xuyên việt của Đường Vũ, đột nhiên phiền não không thôi, anh sợ người đó lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đi đến nơi khác mất rồi.

Qua hai tiếng nữa, phế tích đã được chinh lý xong.

Cơ giáp hỗn loạn được dừng lại, những mảnh vụn trong kho cơ giáp cũng được tập trung lại.

Có mấy viên đạn pháo đã ghim sâu dưới đất, làm lộ cả kho ngầm ẩn mật nhất của họ.

Một lỗ hổng lớn xuất hiện trước mắt, trong đó tối hù, nhân viên cứu trợ không thể kiểm tra, vì nơi đó đã bị liệt vào địa điểm bí mật, bọn họ không có quyền hạn.

Ian nhìn cái lỗ đó, đột nhiên nhớ ra gì đó, đôi mắt ảm đạm lập tức sáng trở lại, ngay cả một câu mệnh lệnh cũng không có, đột nhiên thả người nhảy xuống.

Sở dĩ kho ngầm này bị liệt vào nơi bí mật, là vì gần đây nó được đặt một vật phẩm đã khuấy động tâm tư của rất nhiều người – cơ giáp chiến thần.

Nhớ tới quan hệ của chiến thần và Đường Vũ, Ian có một suy đoán, hơn nữa cực kỳ xác định suy đoán đó.

Sau khi nhảy xuống, Ian mở hết tất cả đèn trong đó, chiến thần ngã nghiêng bởi chấn động trên mặt đất và sức tấn công của đạn pháo.

Ian nhảy tới vị trí ngực của chiến thần, kê lỗ tai lại gần, tỉ mỉ lắng nghe động tĩnh bên trong, sau đó anh nhận thấy, dưới ngực phải của chiến thần, có một đường màu vàng sáng chói hơn màu vàng của chiếc cơ giáp đang lay động có quy luật, tần số đó như tần số hô hấp của cơ thể người.

Ian thấy thế, đầu tiên là sững người, sau đó sự cuồng hỉ khiến anh dấn mạnh vào vị trí ngực đó, gõ ra tiếng vang cực lớn.

Anh từng quan sát chiến thần, anh tin chắc lúc trước ở ngực chiến thần không có tín hiệu phát sáng.

Mà tình trạng trước mắt, chỉ có thể nói có người đã vào khoang điều khiển của chiến thần, chân chính kích hoạt chiếc cơ giáp này.

Người đó tuyệt đối không phải ai khác, nhất định là Đường Vũ!

Đường Vũ thật sự có thể điều khiển chiến thần!

“Đường Vũ, tôi là Ian, trả lời tôi, mau tỉnh lại!”

Không dám khuấy động chiến thần, sợ Đường Vũ bên trong sẽ bị thương, trong máy liên lạc vẫn không thể tìm được Đường Vũ, Ian không biết nên đánh thức Đường Vũ thế nào.

Sau khi đã thử mấy cách, Ian không còn gấp gáp nữa.

Chỉ cần tìm được Đường Vũ là được, cái khác, anh có thể đợi.

Qua thêm nửa tiếng nữa, Ian ngồi khoanh gối dưới đất cảm giác được cơ giáp trước mặt hơi cử động.

“Đường Vũ.”

Nghe giọng anh, chiếc cơ giáp nhỏ hơn những chiếc cơ giáp khác một chút dường như bị dọa, rồi đột nhiên tỉnh giấc, ngồi phắt dậy.

“Đừng vội, hiện tại cậu đang lớn lắm.” Động tác kịch liệt của cơ giáp mang đến từng cơn gió sắc bén, Ian lại nhìn cậu chằm chằm không chớp mắt, tóc bị gió thổi lên, trong mắt hiện đầy ôn hòa.

“Thượng tá?” Âm thanh truyền ra từ cơ giáp không sai lệch như những cơ giáp có trang bị thiết bị khuếch âm khác, ngược lại vô cùng chân thật, nếu không phải xác định âm thanh đó truyền ra từ độ cao nửa không trung, căn bản không cách nào tưởng tượng đối tượng nói chuyện là một chiếc cơ giáp.

“Cậu có bị thương không?” Ian hỏi.

“Không có, vừa rồi tôi...” Nói xong, người trong cơ giáp mới phát hiện không bình thường, giật mình kêu lên, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc, dù sao chuyện không thể tin tưởng hơn cũng đã từng trải rồi.

Cơ giáp trầm mặc một chút, dường như đang chấp nhận sự thật nào đó, sau đó động tác của cơ giáp không còn kịch liệt như ban đầu, mỗi động tác đều cẩn thận, như sợ làm bị thương con người nhỏ bé trước mặt.

Cơ giáp cũng học theo động tác của Ian, nhẹ nhàng khoanh gối ngồi xuống, tay đặt trước mặt.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ không thể để tôi làm người bình thường thêm một chút sao.” Đường Vũ buồn bực nói, trong ngữ khí mang theo oán trách nhàn nhạt.

“Có thể ra ngoài không?” Ian hỏi.

“Tôi vừa nghiên cứu một chút, trong này không có gì cả, tôi không biết phải làm sao để ra ngoài.”

“Ngay cả dịch cảm ứng cũng không có.”

“Đúng.”

“Nhưng cậu có thể khống chế nó.”

“...” Đường Vũ cũng vừa mới ý thức được điểm này, đúng là không tin nổi.

Dịch cảm ứng có thể truyền đạt tư duy của nhân loại cho cơ giáp, từ đó đạt được người và máy đồng bộ.

Nếu khoang điều khiển không có dịch cảm ứng, sao cơ giáp có thể hành động theo mong muốn của cậu?

Quá mức kỳ lạ.

“Quả nhiên chiến thần là thiết kế dành riêng cho cậu.” Đối với Ian, chỉ có khả năng này có thể nói rõ được tình trạng trước mắt.

Tuy ngài Joe từng nói, chiến thần sẽ có một linh hồn, hơn nữa cứ luôn xúi giục anh đến điều khiển chiến thần.

Chẳng qua đối với anh mà nói, Đường Vũ mới là người điều khiển duy nhất của chiến thần, mà cho đến hiện tại anh vẫn không thể điều khiển chiến thần. Có lẽ tình huống này ngay cả người chế tạo cũng không ngờ được, nếu không lẽ nào chiếu theo ý của ngài Joe, chiến thần cần hai người điều khiển sao?

“Cái gì?” Đường Vũ không hiểu.

“Tôi sẽ từ từ giải thích với cậu, bây giờ, chúng ta phải xem làm sao đưa cậu ra ngoài.”

Một người đàn ông cao lớn mặc đồng phục, ngồi đối diện một chiếc cơ giáp cao mười một mười hai mét, hai người thỉnh thoảng giao lưu, nếu có người thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thấy chẳng tin nổi.

Đặc biệt là một trong đó còn là cơ giáp chiến thần không thể điều khiển được của liên bang, mà còn lại là người điều khiển được đồn là có thể điều khiển được chiếc cơ giáp này.

Đường Vũ thuật lại mỗi chi tiết trong cơ giáp cho Ian, mong đối phương có thể nghĩ cách đưa cậu ra ngoài.

“Thượng tá Clermont, nếu muốn bắt được trung tướng Cao Mộc___” Giọng nói đàn ông trung niên hàm hậu đột nhiên xuất hiện rồi bất chợt im bặt khi thấy cảnh trong kho cơ giáp.

Ông thấy thuộc hạ của mình, Ian Clermont đang mỉm cười đưa một tay ra, một chiếc cơ giáp đang duỗi một ngón tay nhẹ đặt lên đó, dường như đang đùa.

Sau khi nghe giọng ông, thuộc hạ của ông và chiếc cơ giáp đó đồng thời nghiêng đầu nhìn ông.

Cảnh này rất quái dị.

Sau khi nhìn rõ chiếc cơ giáp đó, thượng tướng Franco lập tức ý thức được gì đó, quay người đóng cửa kho lại.

“Thượng tá Clermont, có thể giải thích cho tôi không? Chuyện đang diễn ra trước mặt tôi?”

Chiếc cơ giáp đang đưa một ngón tay ra có vẻ cũng thấy không ổn thỏa, lập tức rút về, cơ giáp ưỡn thẳng tắp.

Franco thậm chí có thể phát giác được dưới chuỗi động tác đó, là một người đang xấu hổ nóng mặt.

Ông nhớ tới người yêu trong truyền thuyết của thượng tá Clermont, cùng với trình tự viên mà người khác rất hứng thú trong miệng Ogavin, nên lại đánh giá chiếc cơ giáp đó vài cái.

Không ngờ, Đường Vũ này thật sự có thể làm đến mức này, lại còn có thể điều khiển chiến thần.

Nhưng theo như ông biết, chiến thần không phải được chế tạo dành cho Đường Vũ.

Franco hơi híp mắt lại.

Nhìn rõ từng biểu cảm nhỏ bé của Franco, Ian không cảm thấy ác ý gì từ đối phương, ngược lại cảm thấy người này đã biết trong chiến thần là ai.

Nghĩ đến thân phận của Franco, Ian trực tiếp nói thẳng: “Cậu ấy là trình tự viên Đường Vũ của tôi, trùng hợp tiến vào cơ giáp, hiện tại chúng tôi đang nghiên cứu làm sao đưa cậu ấy ra.”

Franco nghe xong, bất giác cười: “Nếu câu này là người khác nói, nhất định tôi sẽ nghĩ là đang đùa.”

“Xin chào thượng tướng.” Không thể giả vờ không thấy, Đường Vũ đành phải chào hỏi.

Sau khi mở miệng, cậu mới nhớ ra, trước mắt ở Derek chỉ có một thượng tướng – Franco.

Thượng tướng Franco? Đó không phải là người Hyde đứng về phía liên bang theo cậu và thượng tá suy đoán sao?

Nghĩ thế, Đường Vũ lại nhìn ông ta thêm vài cái.

Chỉ cảm thấy người này mang theo khí thế lẫm liệt đã trải qua sa trường, khóe miệng tuy cười, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén có thể đã thương người, nhìn một cái thôi cũng thấy đáng sợ.

Cảm giác khá giống lần đầu cậu quen biết thượng tá.

“Theo tôi biết.” Ánh mắt Franco nhìn chiến thần, “Ares là cơ giáp linh hồn hoàn toàn thoát ly trình tự khổng chế, nó không có bất cứ nút mở hay tắt nào, cho nên nếu cậu muốn ra, không bằng suy nghĩ một chút, dùng ý thức của cậu nói với nó, cậu muốn ra ngoài.”

Ian nghiêm túc lắng nghe, sau đó nhìn chiến thần, gật đầu với nó.

Nửa phút sau, đồ án màu vàng chói lấp lóe trước ngực chiến thần đột nhiên tắt ngúm, cùng lúc đó, tại ngực cơ giáp như có một cái lỗ xoáy chậm rãi lộ ra phần trong, tiếp theo, Đường Vũ đột nhiên rút ra ngoài như bị vách ngăn màu vàng nhạt bên trong bài xích.

Ian lập tức đứng lên đón lấy Đường Vũ, ôm chặt vào lòng.

106. Chương 106: Đắc Thắng Trở Về

Rơi vào lòng Ian, Đường Vũ hít sâu một cái, vô thức dán sát vào ngực anh, cảm thán: “Tốt quá.”

Ian cũng muốn nói gì đó, nhưng Franco còn ở bên cạnh, cuối cùng anh chỉ nhẹ đặt người xuống, nhìn người vẫn không chịu đi kia, nhứ mảy, dùng mắt nói với ông, còn đứng đó làm gì cản trở quá.

Franco giả bộ không thấy ánh mắt lạnh lẽo của Ian, sát phong cảnh nói: “Thượng tá, cậu nên lên cơ giáp, đi đánh nhau với tôi.”

Trước đó không định mang Ian theo vì nghe nói người yêu nhỏ của đối phương mất tích, bây giờ đã bình an đứng đó, không đi cũng khó nói, muốn đánh với Rice, Ian là con bài chủ lực.

Franco thấy Ian bất động, thỏa hiệp một chút, đưa ra điều kiện: “Tôi sẽ phái người bảo vệ cậu ta, tuyệt đối không để cậu ta thiếu một sợi tóc, mà cậu, chỉ cần động ngón tay một chút, đã có thể khiến tôi phải làm ngư tình yêu quân khu của cậu, có phải là hời rồi không?”

Ông phát hiện vẻ mặt thượng tá của họ thả lỏng đôi chút, cái người đã quyết định sẽ không đổi ý kia không ngờ lại nhượng bộ, đúng là mới lạ, có phải ông nên xem xét lại tính quan trọng của tình yêu đối với độ phục tùng thuộc hạ dành cho ông không.

Nếu thuộc hạ dễ dàng động như thế, ông có ai sẽ dẫn theo liền.

Lời bảo đảm của Franco rất quan trọng cho an toàn của Đường Vũ tại Derek, Ian không thể không chia tay Đường Vũ sau khi mới gặp lại vài phút.

“Có bất cứ chuyện gì, đi tìm Kim, đừng tùy ý đi lung tung, hiểu chưa?”

Đối với thể chất đi đâu cũng gặp xui xẻo của mình, Đường Vũ đã nhận biết rõ rồi, từ thâm tâm Đường Vũ không muốn chuốc phiền toái gì nữa, cho dù Ian bảo cậu ra ngoài tản bộ, nếu không có Ian đi cùng, cậu cũng sẽ không ra khỏi khu an toàn một bước... thậm chí nếu không cần thiết, cậu sẽ không ra khỏi phòng!

Đường Vũ ngoan ngoãn gật đầu, “Yên tâm, tôi sẽ không đi bất cứ đâu.”

Cậu nghiêm túc bảo đảm làm người đàn ông trước mặt rất thỏa mãn, bất giác nâng tay xoa tơ tóc mềm mại của cậu.

Qua một lát, vài người xuất hiện sau lưng Franco, thân hình cao lớn, ánh mắt trầm ổn, vừa thấy là biết quân nhân lão luyện.

Những người đó lại chỗ Đường Vũ, làm tư thế “mời”.

Đường Vũ nhìn Ian, đối phương gật đầu với cậu, sau đó, cậu luyến tiếc ra khỏi nơi này.

Trong lòng chỉ nghĩ muốn ở thêm một lát với thượng tá cũng quá khó khăn, ngay cả chiếc cơ giáp khiến người liên bang phát điên vừa đá cậu ra kia cũng bị ném hết ra sau đầu.

Thấy Đường Vũ đã đi khuất, ánh mắt Ian dần trở nên lạnh lẽo.

Cao Mộc.

Vốn là người mà anh rất tôn trọng, hiện tại lại trở thành người anh muốn diệt trừ nhanh chóng.

Chính vì sự chấp nhất điên cuồng của Cao Mộc với chiến thần sẽ uy hiếp đến an toàn của Đường Vũ, người này nhất định phải diệt trừ!

Đường Vũ được dẫn đến một căn phòng, sau khi vào cậu cho rằng mình đi lầm rồi, vội mở cửa ra, hỏi hai “đại hán lực lưỡng” đứng trước cửa, “Xin hỏi, cái này thật là phòng của tôi sao?”

Tuy chỉ nhìn một cái, nhưng đồng phục đang treo, thực vật màu xanh bên cửa sổ, đều nói rõ nơi này đã có một chủ nhân rồi, nếu không ai lại trồng hoa trong một căn phòng trống chứ?

Một người trong đó dùng vẻ mặt công thức hóa nói với Đường Vũ: “Đây là phòng của thượng tá Clermont, hiện ký túc xá của quân khu rất căng thẳng, an bài cậu vào phòng này là ý của thượng tá.”

“À!” Đường Vũ tỏ vẻ đã biết, sau đó nhanh chóng trốn vào đóng cửa.

Ồ chung rồi!

Phòng ở đây không giống căn phòng của thượng tá ở hành tinh mẹ, chỉ có cái tên.

Nơi này là căn phòng mà thượng tá Clermont thật sự từng ở!

Đường Vũ nghĩ đến đây, toàn thân đều nóng lên.

Thậm chí cậu nhạy bén phát hiện hơi thở của thượng tá ở khắp căn phòng đang phủ kín lấy cậu!

Chỉ có một chiếc giường, tuy là giường đôi, nhưng không phải là loại rất rộng, trên cơ bản chỉ cần lật người, sẽ đụng vào người còn lại...

Tư duy của Đường Vũ bắt đầu bay xa không biên giới, trên giường sẽ phát sinh những gì.

Không thể trách cậu được!

Ai bảo lúc trước người đó lại nói ra câu kia, hiện tại lại an bài cậu vào cùng một phòng, thật sự khó làm người ta không liên tưởng...

Huống chi, tính trước tính sau, đã có thể xem cậu là đại ma pháp sư, cho dù ban đầu nghe Ian nói thể cậu căng thẳng muốn chết, nhưng trải qua một thời gian tiêu hóa, hiện tại lại trở nên chờ mong...

Cho nên nói, thượng tá thật sự quá hiểu cậu đúng không? Sớm đã tiêm chủng cho cậu, để cậu có thời gian thích ứng, bắt đầu miễn dịch.

Đường Vũ ngồi bên giường, vỗ vỗ mặt mình, muốn tỉnh táo hơn một chút, thuận tiện thuyết phục bản thân, nhất định không phải thượng tá cố ý, thượng tá không thể giả trò tâm kế với cậu được.

Sau khi tự an ủi xong, Đường Vũ mới liên lạc với Phùng Dương.

Tên đó đã gửi cho cậu vô số tin nhắn như đòi mạng, Đường Vũ đảo sơ qua chứ không xem kỹ.

Nói chuyện với Phùng Dương xong mới biết, đối phương sẽ đến Derek sau hơn nửa tháng nữa.

Đường Vũ nhìn thanh niên mắt to long lanh nước diện mạo tinh xảo như một con búp bê xứ, thầm nghĩ, quả nhiên là bạn tốt, đi đến đâu cũng có thể chạm mặt nhau.

Chẳng qua suy nghĩ này vừa hiện ra, đã bị thanh niên tóc đỏ xuất hiện sau lưng Phùng Dương đánh tan.

Được, bạn tốt của Phùng Dương không phải là cậu.

“Nếu rảnh, cậu có thể cùng chúng tôi khảo sát chỗ thời không nhiều loạn không?” Phùng Dương lắc đầu, giẫy người phía sau ra, chẳng qua người đó lại càng có xu hướng lại gần hơn.

“Tôi thì không sao, đến lúc đó phải xem thượng tá có cho phép hay không.”

“Sao tôi cảm thấy nếu cậu nói chuyện này với anh ta, anh ta nhất định sẽ cự tuyệt...” Phùng Dương gãi lỗ tai bị Malak làm ngứa.

“A...” Đường Vũ cũng đồng cảm, “Nếu anh ta cự tuyệt, nói rõ nơi đó rất nguy hiểm với tôi, vậy đương nhiên tôi không thể đi rồi.”

Phùng Dương nghe xong phần hận đâm bàn, mắng Đường Vũ trọng sắc khinh bạn, có thượng tá rồi liền quên bạn tốt đã đồng cam cộng khổ.

Đường Vũ xoa lỗ tai thờ ơ nghe, còn chớp chớp mắt với Malak, sau đó nhờ sự giúp đỡ của Malak, Đường Vũ mới thoát khỏi cơn giận của Phùng Dương.

Thời gian ở Derek trôi qua quá nhanh, mỗi ngày ở đây chỉ có mười lăm tiếng rưỡi, cũng có nghĩa mỗi giờ thực tế chỉ có bốn mươi mấy phút.

Ba ngày sau, đồng hồ sinh học của Đường Vũ trực tiếp hỗn loạn.

Khi cậu cảm thấy nên ngủ, trời đã sáng rồi, khi hai mắt cậu lóe sáng đầy tinh thần, bầu trời lại tối thui, ngay cả một ngôi sao chiếu sáng cũng không có.

Sau mấy ngày quan sát, xác định nơi này đủ an toàn, thỉnh thoảng Đường Vũ sẽ chọn lúc trời tối mà tinh thần no đủ, dọn cái ghế ra ngoài ngồi ngắm trời.

Hành động này trông có vẻ rất nguy hiểm, nhưng thật ra trên đầu họ có một màn trời bảo vệ rất lớn, khi không có nguy hiểm sẽ không thấy được, khi có năng lượng công kích lại gần, sẽ lóe lên màu vàng nhạt.

Đường Vũ mê đắm cuộn màn trời đó, mỗi khi màu vàng gợn lên khuếch tán như sóng biển, cậu đều cảm thấy rất tuyệt.

Đương nhiên, trừ nhìn trời, quan trọng hơn là để ý cuộc chiến.

Bầu trời ở Derek tạo cảm giác không cao lắm, thỉnh thoảng còn có thể thấy cơ giáp rơi xuống xuất hiện dưới tầng mây, chẳng qua mỗi lần trước khi Đường Vũ kinh hô, cơ giáp lại nhảy lên.

Giữa những lúc ngẩn người, trọng tâm sinh hoạt tuyệt đối của cậu vẫn là học, học nữa, học mãi.

Cậu có dự cảm, những ngày tốt đẹp này sẽ không dài.

Khi ở Derek qua mười một ngày, cuối cùng Đường Vũ có thể đứng giờ lên giường ngủ khi trời tối.

Nửa đêm, cậu mơ hồ nghe trong phòng tắm có tiếng động, chẳng qua suy nghĩ này chỉ vòng một vòng trong đầu rồi tan biến, nơi này an toàn như thế, trừ thượng tá, không thể có người khác.

Không biết qua bao lâu, chợt cảm thấy đệm giường bên cạnh nghiêng đi, sau đó, có một thân thể se lạnh lại gần.

Đường Vũ lập tức tỉnh giấc, trợn mắt nhìn, một màu đen kịt, chỉ có thể phân biệt bóng người mơ hồ.

“Tính cảnh giác của cậu quá kém.” Người đàn ông bên cạnh kết luận.

Nghe âm thanh đó, Đường Vũ thở phào, hơi thở của người bên cạnh cũng làm cậu an tâm.

Cậu suýt quên mất phòng này là hai người dùng chung, một mình ở đây đã mười mấy ngày, sắp chiếm tổ người mất rồi.

“Cậu còn thở phào...”

Nếu không phải khoảng cách quá gần, nhất định Đường Vũ sẽ cho rằng ngữ khí mang theo bất đắc dĩ của đối phương là ảo giác của mình, sau khi phân tích lời anh nói cậu mới đột nhiên sinh ra cảm giác căng thẳng.

Đúng nhỉ, nửa đêm thượng tá đột nhiên trở về, dường như là còn mới tắm xong, nằm trên cùng giường với cậu, sao cậu lại thở phào chứ!

Ian Clermont cũng phát hiện cậu căng thẳng, thấp giọng cười.

Thần kinh Đường Vũ sắp nổ rồi.

Thượng tá sao vậy? Nửa đêm cười cái gì! Đây không phải là phong cách của thượng tá!

Rất nhanh, cậu cảm thấy hơi thở của người đó lại gần, đè lên vai cậu, hơi thở nóng hổi nhẹ thổi qua tai.

Đường Vũ nuốt nước miếng.

Âm thanh nuốt nước miếng rất rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hô hấp, người bên cạnh lại cười.

“Thượng tá... giành toàn thắng sao?” Nếu không sao lại có tâm trạng tốt như vậy, cười rồi cười, người khác nhìn thấy còn không bị dọa chết sao.

“Đúng, nhưng không phải vì cái này.” Hiểu rõ tại sao Đường Vũ lại hỏi thế, Ian trả lời chuẩn xác.

“Vậy là...”

“Vì...”

Hơi thở của đối phương dịch qua tai, rồi luôn quần lấy cậu, càng lúc càng nóng, phả lên mặt cậu, làm cậu không dám thở.

Rất nhanh, hơi thở đó dịch lên phía trên, rất gần cậu, cậu có thể cảm giác được hơi nước ẩm nóng trong đó, tiếp theo, cậu nghe đối phương bổ sung hoàn chỉnh từ sau chữ “vì”.

Vì... “cậu.”

Đầu Đường Vũ nổ cái ầm, thần kinh vốn không mấy miễn cảm lại giãn ra hết cỡ, cậu lập tức nghĩ ra thượng tá đang chỉ cái gì.

Sau đó, cậu biết ngay không phải mình tự đa tình, hô hấp của người đàn ông bên cạnh càng lúc càng nặng.

Đường Vũ dần choáng váng, sắc đêm quá tối khiến cậu không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng mỗi tế bào mỗi lỗ chân lông trên thân thể đều như có mắt, trở nên nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều.

Thân thể đối phương nhẹ di động cũng có thể khiến cậu run rẩy.

Cậu chưa từng biết, chỉ nghe tiếng thở, cùng với chờ mong âu yếm sắp tới, lại có thể thúc tình như vậy, khiến cậu không cách nào kìm được tình động.

Ian nhẹ ôm Đường Vũ, chậm rãi vỗ về cậu từ tay trái, âm thanh lại xuất hiện phía trên môi cậu: “Còn nhớ tôi từng nói gì không?”

Đường Vũ run môi, mím lại, thấp giọng nói: “Nhớ... ưm...”

Ian từng nói, muốn “ôm” cậu.

Miệng anh không biết đã phủ nhiệt độ nóng bỏng từ khi nào, rõ ràng lúc mới tiếp cận cậu còn mang theo chút hơi lạnh.

Nhưng sau khi chiếc lưỡi linh hoạt đó xâm nhập, lý trí của cậu bắt đầu chậm rãi sụp đổ, tan rã, không thể tỉnh táo suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Đầu lưỡi giống như người thật, luôn biết rõ khi đối phó cậu, nên cướp đoạt thể nào, kiên định thể nào, trực tiếp thể nào, không cho phép cự tuyệt.

Đường Vũ chỉ có thể mở rộng bản thân nghiêng tiếp đối phương, để tránh cho mình nghẹt thở bởi không thể hô hấp.

Cánh tay to lớn vốn đặt trên tay cậu cũng len vào dưới vạt áo, ngón tay và lòng bàn tay mang những vết chai cọ lên làn da, gợi lên từng cơn tình triều đáng sợ.

Chẳng qua là tiếp xúc đơn giản nhất, lại khiến Đường Vũ phải thừa nhận đến sắp nghẹt thở, cậu không biết là do thân thể này, hay do đối phương là thượng tá, là người trước kia cậu không dám mong ước có thể tiếp cận.

Chắc là lý do sau đi.

Cậu đã sắp bị người đàn ông lạnh lẽo mà lại nhiệt tình này mê chết.

Phát giác ở gốc đùi có thứ gì cứng nóng đè mạnh lên, Đường Vũ đã làm ra một quyết định khiến sau đó cậu quần bách hết mấy ngày, đầu óc cậu trống rỗng, đưa tay túm lấy thứ đó, còn như mời gọi kêu tên đối phương.

“Ian...”

107. Chương 107: Thương Lượng Công Việc

Kết quả hai người không làm đến bước cuối cùng.

Tuy Ian mang khí thể cuộn cuộn, hơn nữa cũng dùng tay thăm dò một chút, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, sau khi hung bạo hôn Đường Vũ thì lại từ bỏ.

Nhưng dù chỉ dùng tay làm hai lần, Đường Vũ vẫn ăn không tiêu.

“Ian! Ian... dừng lại... a...” Thân thể trở nên cực kỳ mất kiểm soát, sự đụng chạm nhẹ nhàng của anh cũng có thể khiến cậu run rẩy không kìm được, âm cuối mang theo ý vị dụ hoặc nồng đậm, làm Đường Vũ càng không biết phải ứng xử thế nào.

Cậu dùng một chút tế bào não còn sót lại để suy nghĩ, lẽ nào vì không làm đến cuối cùng, cho nên cảm thấy không đủ tận hưởng, phải dùng số lượng để bù vào sao?

Người đàn ông phía trên dừng lại, cọ tóc vào cổ cậu, hơi thở nóng hổi lan ở hõm vai, giọng nói thấp trầm khàn đặc: “Hiện tại, dừng lại?”

“Đúng... đúng vậy...” Đường Vũ nghe thấy giọng mình run lên, thân thể dễ dàng nổi phản ứng bởi sự trêu chọc của anh, lời cự tuyệt hoàn toàn không có lực thuyết phục, cậu hận không thể tự chôn mình đi.

Người đàn ông phía trên dường như suy nghĩ mất một giây, sau đó rời ra một chút.

Đường Vũ đang lặng lẽ thở phào, đột nhiên cảm thấy thân thể bị một sức lực mạnh kéo đi, nhào thẳng vào ***g ngực ẩm ướt nóng hổi.

Bên tai truyền đến giọng nói càn khôn của đối phương: “Cậu đang ra lệnh cho tôi sao, học viên bỏ khuyết.”

Đường Vũ run rẩy, phản ứng thân thể càng thêm rõ ràng, đè lên bụng dưới của anh, lúc này người hoàn toàn không dừng lại được có lẽ chính là cậu.

Xét thấy thân thể đã bán đứng mình, Đường Vũ từ bỏ giây dựa, giao ra tất cả theo ý nguyện của anh, mặc đối phương cướp đoạt từng tấc từng tấc.

Trong lúc đó, cậu cũng cảm giác được Ian sắp mất khống chế tiến vào cậu, nhưng cuối cùng vẫn vất vả dừng lại được.

Sau khi tất cả kết thúc, trong giọng nói nhàn nhạt của anh lộ ra một chút bất mãn, “Cậu không rèn luyện thân thể theo yêu cầu của tôi.”

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân cậu được bỏ qua sao? Lúc này Đường Vũ không biết mình có nên cảm tạ sự quan tâm của người yêu không, nếu không theo tình thế hiện tại, rất có thể cậu đã bị làm đến ngất đi.

“Tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của anh.” Đường Vũ tỏ thái độ.

“Tôi chỉ cho cậu nửa tháng.” Ian ấn lên gương mặt, nơi duy nhất có thịt của cậu, bổ sung: “Thời gian ở đây.”

Cũng có nghĩa là, cậu chỉ có hơn mười ngày để hòa hoãn...

Sau Đường Vũ mới có cảm ngộ: Nếu thân thể quá kém, tốt nhất đừng tìm người điều khiển để yêu, chỉ thỏa mãn thôi cũng đã muốn mất mạng.

May mà Ian còn có thể khống chế bản thân, cho dù là vậy, cũng suýt đòi mạng Đường Vũ.

Hai người triển miên trong phòng hơn bốn ngày, tuy tính về thời gian thì cũng chưa đến ba ngày, nhưng cũng khiến Đường Vũ cảm thấy gương mặt của mình trong gương đầy vẻ túng dụng quá độ.

Hơn nữa điều đáng xấu hổ nhất, là bọn Phùng Dương lại đến Derek vào lúc này.

Nghe nói Phùng Dương đến rồi có sang tìm cậu, nhưng bị chặn ngoài cửa, suốt hai ngày, kẻ gốc cũng biết hai người bên trong đang làm gì.

Cho nên khi nhận được tin nhắn “tôi đánh giá quá thấp thể lực của cậu rồi nhỉ” từ Phùng Dương, cậu cũng không thấy kinh sợ gì.

Đợi cảm thấy ở trên giường cùng thượng tá đã đủ rồi, Đường Vũ nghỉ ngơi nửa ngày, mới đi gặp Phùng Dương.

Phùng Dương “chặc chặc” đi vòng quanh cậu mấy vòng, “Ái chà tôi thật không ngờ nha... ái chà cậu đó... ái chà...”

“Được rồi.” Đường Vũ trợn trắng mắt, “Xong chưa hả.”

Nghe cách nói quái gở của Phùng Dương, Đường Vũ biết ngay cậu ta chẳng nói được câu gì tốt đẹp, lỗ tai nửa đóng nửa mở, chuẩn bị xem lời tiếp theo của Phùng Dương là gió thoảng qua tai.

“Tôi thật nhìn không ra, với tướng mạo của cậu cũng có thể mê Ian đến bốn ngày không xuống giường nha.”

Thật ra trong bốn ngày có phân nửa thời gian họ không làm ‘vận động’ gì đấy, lúc đó thân thể cậu có chút khó chịu, Ian chăm sóc cậu, chẳng qua nếu giải thích với Phùng Dương thì quá tốn miệng lưỡi, Đường Vũ cũng lười nói.

“Chuyện tôi nói với cậu lúc trước, cậu có đồng ý không?” Cuối cùng cũng chế nhạo xong, Phùng Dương hỏi chính sự.

“A, tôi còn chưa nói với thượng tá, nếu hôm nay anh ta về, tôi sẽ hỏi thử, gấp lắm không?”

“Sao lại không gấp, ai biết đó là thứ gì, lỡ biến dị thì sao!”

“À...” Đường Vũ ngẫm nghĩ, “Tôi sẽ nhanh chóng hỏi, nếu cậu đợi không kịp muốn qua đó, nhớ phải nói trước với tôi một tiếng, được không?”

Sau khi gặp mặt thượng tá, tất cả chính sự đều không bàn tới, dù sao lẩn lẩn trên giường mà nói đến người Hyde, hay linh hồn xuyên việt gì đó, quá mất hứng sợ sẽ mềm xuống...

Chẳng qua, cậu nên nhanh chóng bàn chính sự với thượng tá thôi.

Hẹn gặp anh ở sân huấn luyện tối nay đi, để tránh ở trong phòng bàn rồi bàn ra chuyện hư...

Ian nghe Đường Vũ muốn nói chuyện với anh, ăn ý lựa chọn sân huấn luyện.

Khi Đường Vũ đến, anh vừa mới huấn luyện xong, bước ra khỏi phòng thay đồ, tóc ướt rũ xuống, dáng vẻ gợi cảm khiến Đường Vũ cảm thấy hẹn gặp ở sân huấn luyện quả nhiên là thông minh.

Sân huấn luyện không có người khác, Ian ngồi dưới đất, nhìn nắm đấm siết chặt rồi thả lỏng của mình, cứ như đang đánh giá sức lực của nắm tay.

Đường Vũ lại gần Ian, khoanh gối ngồi cạnh.

Không gian nơi này rất lớn, thích hợp nói một vài chuyện riêng tư.

“Điều muốn nói nhiều lắm, không biết phải bắt đầu từ đâu.” Ngồi nửa ngày, thấy thượng tá vẫn kiên nhẫn đợi cậu mở miệng, Đường Vũ nói.

“Tôi hỏi, cậu đáp.” Ian ép lại tóc.

Đúng hợp ý cậu, Đường Vũ nghĩ.

“Sao cậu vào chiến thần được? Tôi là chỉ ý thức của cậu, cậu đã làm gì?”

Đường Vũ nói lại tình trạng sử dụng não quá độ của mình lúc đó, còn miêu tả tỉ mỉ cảm giác khi ấy.

“Đó không phải là lần đầu tiên, lúc thi đấu ở hành tinh Chiêu Hòa, có một thoáng tôi cũng có cảm giác bị triệu hoán, nhưng vừa bị kéo đi, đã thấy anh đang đi vào sân đấu, sức mạnh đó liền biến mất... lần này cũng vậy...”

“Tôi vừa nhận ra cậu, cậu đã bị bài xích ra rồi.” Ian tiếp lời Đường Vũ.

Đường Vũ gật đầu, lẽ nào giữa cậu, chiến thần và thượng tá, còn tồn tại liên hệ gì sao?

“Đúng rồi.” Điều Đường Vũ muốn nói nhất không phải là cái này, cậu kể lại thế giới đường sọc kỳ dị cho Ian, “Quái lạ nhất là, tôi nhìn thấy chúng ta trong đó, nhưng không phải với hiện trạng này, tôi ở thế giới đó, là một người điều khiển.”

Ian đột nhiên nâng mắt nhìn Đường Vũ.

“Tiếp theo, lời tôi sắp nói có thể khiến anh cảm thấy không thể tin nổi, nhưng đây là cách giải thích hợp lý nhất mà tôi có thể đưa ra hiện tại.”

Đường Vũ nhìn vào đôi mắt Ian, mắt anh hiện màu nâu đậm, lộ vẻ thâm sâu ghê người.

Chính là ánh mắt này, khiến cậu có thể không kiêng kỵ nói hết những chuyện bí ẩn, suy đoán khó tin ra, vì cậu biết, đối phương sẽ tin tưởng cậu hoàn toàn.

Đường Vũ căn cứ theo những gì thấy trong thế giới đường sọc, cùng cảnh tượng trong chiến dịch ảo để tổng kết, tỉ mỉ tuần tự phân tích cho Ian nghe về suy đoán thời không hoàn nguyên, có vài chỗ nghi hoặc cậu cũng nêu ra.

“Tuy rất khó tin, nhưng dù sao đã có tiền lệ ở không gian tộc kiến, suy đoán của tôi chỉ là phạm vi thời không hoàn nguyên đã khuếch đại rất nhiều, cho nên năng lượng này cần phải rất rất lớn, có lẽ đây chính là nguyên nhân tộc kiến oán hận người Hyde. Chẳng qua, nếu suy đoán của tôi là thật, tại sao người Hyde muốn hoàn nguyên thời không thì rất khó giải thích.”

Về nội dung vòng đấu cuối cùng tuyển chọn trình tự viên chuyên thuộc, do ký ức của cậu không bị xóa bỏ, cho nên trong lý giải của cậu, cậu có thể chia sẻ chuyện này cho người điều khiển của mình.

Cho nên Đường Vũ cũng miêu tả cảnh thấy được trong chiến dịch ảo cho Ian.

Chân mây đối phương càng lúc càng nhúu chặt, nhưng chưa từng xuất hiện vẻ hoài nghi với những điều Đường Vũ nói.

Vì thế Đường Vũ càng vững tin, nói hết những suy đoán lớn mật của mình, ngay cả ký ức “kiếp trước” của Lunerb cũng chứng minh thời không hoàn nguyên.

Thượng tá vẫn đang nghiêm túc lắng nghe, khi nghe đến ký ức của Lunerb, sắc mặt trở nên kỳ lạ đi.

“A... sao vậy?” Thượng tá lộ vẻ mặt khác, Đường Vũ rất để ý, vội hỏi.

Lẽ nào có sơ sót gì mà cậu không phát hiện, thượng tá lại nghe ra?

“Kiếp trước của cậu ta, thích cậu.” Thượng tá đột nhiên kéo đề tài từ cao thâm như thời không hoàn nguyên đến chuyện tình cảm, còn là Lunerb và cậu, khiến Đường Vũ ngẩn người.

Đương nhiên Đường Vũ cũng cảm thấy được một chút, nhưng dù sao chuyện ‘kiếp trước’, cậu chưa từng đặt trong lòng.

Thấy Đường Vũ không rõ ý mình, Ian nhìn như cảnh cáo thực chất là ra lệnh: “Sau này đừng tiếp xúc riêng với cậu ta.”

Khó trách lần trước ở trên mạng, anh thấy người đó đã cảm thấy chướng mắt.

“...À.” Đường Vũ vốn muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến ba vấn đề Lunerb còn thiếu cậu, mà cậu cũng có chuyện muốn hỏi, chỉ sợ không thể làm được, nên nói: “Tôi còn chuyện muốn___”

“Đáp ứng tôi.” Thần sắc thượng tá rất nghiêm túc, cứ như so với chuyện lớn mà họ thương lượng trước đó, chuyện nhỏ bé không đáng nhắc đến này mới càng khiến anh để ý.

Cho dù vẫn còn đang xoắn xuýt ba vấn đề, Đường Vũ vẫn không cách nào cự tuyệt mệnh lệnh của thượng tá, cho dù đối với cậu, mệnh lệnh này quá vô lý.

“Tôi đáp ứng anh.” Tiếc quá... biết vậy thì nên hỏi Lunerb sớm hơn, trước kia thượng tá cũng từng nói câu này, chẳng qua khi đó là bảo cậu cố gắng giảm bớt tiếp xúc, lần này trực tiếp cường chế cắt đứt.

“Được rồi, xua cậu ta ra khỏi đầu cậu, chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi.” Ian nhàn nhạt đảo mắt nhìn Đường Vũ.

Tim Đường Vũ đập mạnh trước ánh mắt đó của thượng tá, không thể trách cậu không tiên đồ, thật sự là ánh mắt đó quá quen thuộc, bốn ngày trước cậu đã thấy quá nhiều lần, m,i lần thượng tá muốn cùng cậu làm cái đó, đều sẽ nhàn nhạt nhìn cậu như vậy, nhưng thật chất là muốn ăn cậu...

“Khụ khụ.” Đường Vũ cưỡng ép bản thân đừng suy nghĩ nhiều, cậu nói: “Lunerb từng hỏi tôi có nhớ trận pháp đó không, tôi nghĩ trận pháp đó có lẽ rất hữu dụng, nói không chừng không chỉ tộc kiến hay bọn họ, mà chúng ta cũng có thể sử dụng.”

Lời sau đó cậu không nói, nhưng chắc Ian đã đoán ra rồi.

Trận pháp đó truyền họ ra từ không gian con, đến không gian tộc kiến, đó là một thứ có thể rút ngắn thời gian nhảy vọt thời không.

Nếu thật sự có thể thu làm của mình, vậy ảnh hưởng quả thật không dám tưởng tượng!

108. Chương 108: Mời Khách Ăn Chung

Nghe thượng tá cứ luôn gọi người Hyde là “dị tộc”, Đường Vũ suy nghĩ rồi nói: “Nói chính xác, thì nên gọi là người Hyde.” Trước đó cậu chưa cho thượng tá biết điểm này.

“Người Hyde?” Ian dùng ánh mắt dò hỏi Đường Vũ sao lại biết cụ thể như thế.

Đường Vũ rũ mắt nhìn mặt đất, nói: “Tôi có thể nghe hiểu lời tộc kiến, biết được từ miệng chúng...”

Nói xong, không ngoài dự liệu thấy Ian hơi kinh ngạc.

Qua một lát, Ian lắc đầu, buồn cười nói: “Bí mật của cậu đúng là càng nói càng nhiều.” Không tạo đủ áp lực, thật sự không ép ra được.

“Cái này... chỉ là một cái tên, tôi cho rằng không quan trọng nên không nói lại.”

“Tôi đang chỉ chuyện cậu có thể nghe hiểu ngôn ngữ tộc kiến.”

“...”

Lại khai báo về mình một lượt, lần này coi như đã khai báo triệt để, sau này cả bí mật cậu mặc quần lót màu gì cũng không có nữa.

Sau đó, Đường Vũ nhân đề tài này, nói luôn chuyện Phùng Dương phó thác cho mình.

“Tôi cũng muốn đến đó xem thử, có phải thật sự liên kết với nơi ở của người Hyde không.” Tuy cậu từng nói nơi đó nguy hiểm còn ngăn cản thượng tá qua, nhưng tình trạng hiện tại luôn khiến cậu có cảm giác nguy cơ tăng dần, cậu muốn đích thân đi xem chuyện mình cần chứng thực.

Ngoài ra, cậu còn muốn thu thập số liệu.

Cậu rất để tâm chuyện diễn ra trên người anh họ Danny của Carlos – xoay một vòng ở đó, thì có thể khiến tinh thần lực tăng lên.

Xuyên về từ không gian tộc kiến chỉ là chuyện một lần, tinh thần lực của người điều khiển rốt cuộc tăng lên thế nào không thể biết, nhưng thời không nhiễu loạn thì vẫn luôn ở đó.

Nếu cậu có thể tìm cách cho tất cả chiến sĩ cơ giáp đều đến đó, nâng cao tinh thần lực lên một bậc, vậy sẽ nâng cao chiến lực cho Hick.

“Được, tôi đi cùng cậu.” Nghe ý muốn của Đường Vũ, lại thấy ánh mắt kiên định đó, Ian nói.

Đường Vũ biết cậu không có cách nào thay đổi ý định của người này, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Cao Mộc vì quá chấp nhất với chiến thần, bị Ian đặt bẫy bắt giữ. “Ông ta biết vài chuyện, tôi đi thẩm vấn ông ta, để tôi đưa cậu về trước.”

Đường Vũ nhìn Sisyphus xa xa, lắc đầu, cậu phải làm việc rồi, “Tôi muốn kiểm tra cho Sisyphus của anh, anh đi đi.” Thấy Ian nhú mày, Đường Vũ vội nói: “Người của thượng tướng Franco đang ở ngoài cửa, tôi sẽ không có chuyện gì.”

Đối phương lại nhìn cậu vài lần, tuy ánh mắt vẫn là không yên tâm, nhưng cũng biết không thể cột Đường Vũ theo lưng quần, cuối cùng anh vẫn quyết định ra ngoài trước.

Sân huấn luyện này là nơi chuyên dùng của thượng tá, trong sân huấn luyện giờ đây chỉ có mình Đường Vũ, an tĩnh trống trải đến ghê người.

Đường Vũ hít sâu một cái, móc ra một thứ__ miếng ngọc màu lục, chính là miếng năng lượng hộ thân cấp đỉnh liên bang mà Ian tặng cho cậu.

Do trước đó cậu đã đổi dịch cảm ứng của thượng tá thành dịch cảm ứng mới, khiến mức độ đồng bộ của Sisyphus cùng thượng tá nâng cao hơn, động tác chính xác hơn, cũng khiến năng lượng của Sisyphus tiêu hao càng nhanh.

Khi chưa diễn ra cuộc chiến quy mô lớn thời gian dài thì không sao, nhưng cậu lo sau này có chuyện không thể đoán trước, cho nên luôn suy nghĩ làm sao để thời gian hoạt động của Sisyphus được dài hơn.

Thiết bị phản ứng của Sisyphus cậu không cách nào sửa chữa, cho nên cậu chỉ có thể ra tay từ một mặt khác – lắp đặt thiết bị tuần hoàn năng lượng, mà sau nhiều lần so sánh, cậu phát hiện chỉ có miếng ngọc hộ thân Ian tặng cậu là chất môi giới tốt nhất.

Có thể lưu trữ một lượng lớn năng lượng, khi khởi động cơ giáp phòng hộ, còn có thể chuyển hóa năng lượng còn lại cho cơ giáp sử dụng.

Chẳng qua về mặt hút năng lượng, chất môi giới này có chút thiếu hụt, nhưng Đường Vũ đã bổ sung về mặt trình tự, kết quả kiểm tra cuối cùng làm cậu rất vừa lòng.

Đường Vũ lắp thiết bị tuần hoàn năng lượng lên Sisyphus, khi năng lượng của Sisyphus hạ xuống giá trị cảnh báo, sẽ kích phát thiết bị này.

Cậu vỗ tay nhảy xuống, vui thích kiểm tra thành quả của mình.

Tốt quá, như vậy cậu mới có thể hoàn toàn yên tâm, cuối cùng cũng giải quyết mối họa ngầm luôn khiến cậu lo sợ của Sisyphus.

Chẳng qua, vừa khai ra toàn bộ bí mật, bây giờ lại có thêm một cái, cậu đã bắt đầu quen với cảm giác hổ thẹn cứ phải che giấu thương tâm.

May mà cậu đã thông qua cuộc đấu trình tự viên chuyên thuộc, có một miếng bùa hộ thân, tuy không tốt như của Ian, nhưng năng lượng lưu trữ cũng rất khả quan, chỉ cần không phải tấn công hủy diệt, thì sẽ không tạo tổn thương gì cho cậu...

Tìm cơ cho mình xong, Đường Vũ lại kiểm tra Sisyphus một lượt.

Hiện tại, cậu có thể quang minh chính đại tiếp cận người của chiếc cơ giáp này rồi.

Nghĩ thôi cũng cảm thấy kiêu ngạo.

Đường Vũ sờ chiếc cơ giáp mát lạnh đó, dường như có thể cảm giác được sau khi có người điều khiển khởi động nó, toàn thân cơ giáp sẽ tỏa ra khí thế凛冽 giống như thượng tá.

Nhưng, Sisyphus cường đại vô địch như vậy, vẫn không sánh bằng chiến thần sao?

Chiến thần rốt cuộc là dùng chất liệu gì làm nên? Và tại sao cho đến nay, trừ cậu ra không ai có thể điều khiển được?

Nếu vì thân thể cậu là người Hyde, thì người Hyde trong liên bang không chỉ có mình cậu, không thể giải thích như thế.

Có phải cậu nên hỏi thượng tá, liệu mình có thể kiểm tra cho Ares không?

Đường Vũ nhận được tin của Phùng Dương, nói ba ngày sau sẽ đến chỗ thời không nhiễu loạn, Đường Vũ lập tức nói cho Ian biết, đối phương bảo đang thương lượng chuyện này với Phùng Nghị.

“Cậu đang ở đâu? Tôi đi tìm cậu.” Phùng Dương nói.

Đường Vũ hẹn một nơi, nói gặp mặt tại đó.

Phùng Dương đang đi tìm Đường Vũ, giữa đường nghe có người gọi mình, sau khi nhìn ra là ai, Phùng Dương co chân bỏ chạy.

Chẳng qua thể chất không tốt hơn Đường Vũ đến đâu đó chỉ sau mấy chục mét đã bị đuổi kịp, nắm tay lôi về khu ký túc xá.

“Cậu trốn tôi đã mấy ngày rồi.” Thanh niên tóc đỏ đuổi kịp nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu còn có thể trốn đi đâu.”

Mất thấy sắp bị mang vào phòng đối phương, Phùng Dương căng thẳng cố sức rút tay mình ra, nhưng không đầu lại nổi sức đối phương, “Mau buông tôi ra, lát nữa anh tôi trở về sẽ đập chết cậu!”

Malak dồn sức, trực tiếp đẩy Phùng Dương vào phòng mình, vừa áp chế Phùng Dương vừa nói: “Tôi làm chết cậu trước... có bản lĩnh uống say giả trò lưu manh với tôi, bây giờ sao không có gan nữa...”

Cửa vừa đóng, tiếng kêu thảm sợ hãi của Phùng Dương bị hoàn toàn ngăn cách bên trong.

Đường Vũ trái đợi phải đợi cũng không thấy Phùng Dương đến, gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời.

Sau đó đầu cậu sáng lên, gửi tin cho Malak.

Cũng là đá chìm đáy biển.

Đường Vũ cảm thấy hình như mình đã biết được chuyện gì đó, vì vậy cậu không chờ đợi nữa, mà kéo theo bốn cái đuôi lớn bảo vệ mình, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Vừa đi được một nửa, đã thấy thanh niên tóc trắng đang đi về phía mình.

“Thiếu tá Elijah, anh cũng ở đây à.” Chưa chuẩn bị gì đã thấy người này, Đường Vũ không thoải mái lắm, dù sao tình trạng hiện tại giống như cậu đã cướp địa bàn của Elijah.

Nhưng người đối diện thì không để ý lắm, không mấy tự nhiên vuốt tóc nói: “Xin chào, Đường Vũ, tôi mới đến hôm qua.”

Nhìn động tác của Elijah, Đường Vũ mới chú ý mái tóc màu trắng dài thẳng của Elijah đã được cắt ngắn ngang vai, Đường Vũ không hiểu kiểu tóc lắm, chỉ cảm thấy không khác gì kiểu tóc của Linda lúc trước.

Thấy Đường Vũ nhìn tóc mình, Elijah cười nói: “Thay đổi tâm trạng.”

“Có phải tôi...” Lẽ nào vì cậu đã trở thành trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá?

Hiểu ý Đường Vũ, Elijah lập tức lắc đầu, “Không phải, thật ra là tôi tự yêu cầu, nếu không tiếp tục như vậy, tôi sẽ hại Ian.”

Thấy Elijah có ý tiếp tục nói chuyện, Đường Vũ chỉ đành đổi hướng, cùng Elijah đến khu làm việc của căn cứ.

“Tôi nghe thượng tá nói, anh đi trị liệu.” Tuy với quan hệ khá cạnh tranh cùng Elijah, cậu từng có chút địch ý với người này, nhưng trong quá trình tiếp xúc, Đường Vũ phát hiện thiếu tá này rất lương thiện, cho nên cũng hơi quan tâm hẳn.

“Đúng, hiện tại không vấn đề gì nữa, vốn muốn nghỉ ngơi một thời gian, sau đó đúng lúc có người điều khiển cô độc đưa ra lời mời, kết quả tôi liền theo qua.” Nói đến người điều khiển của mình, thanh niên tóc trắng như chợt nhớ ra gì đó, cười lắc đầu.

Nghe Elijah cũng đã có người điều khiển của mình, Đường Vũ mới hoàn toàn yên tâm, chút hổ thẹn cũng chậm rãi biến mất.

“Đúng rồi.” Elijah kéo tay Đường Vũ, mở máy liên lạc của mình: “Suýt quên mất, tôi muốn chuyển một văn kiện cho cậu.”

Đường Vũ hiểu kỳ thêm Elijah vào, nhận văn kiện của đối phương, đảo sơ qua, lộ vẻ kinh ngạc.

“Đây xem như món quà tôi tặng cho người kế nhiệm.” Elijah cười dịu dàng, “Tuy biết với trình độ của cậu, rất nhanh có thể tự nắm được những quy luật này, nhưng đây là một chút tấm lòng của tôi.”

Đó là vài cảnh chiến đấu của Ian, cùng một vài trình tự mà Elijah thường sử dụng.

Có thể nhìn ra, bình thường Elijah quan sát Ian rất tỉ mỉ, có vài đặc điểm riêng chỉ thuộc về Ian, đều có thể nghiêm túc phân tích đối sách thích đáng nhất, để có thể bảo đảm trên chiến trường, Ian tuyệt đối không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Những văn kiện này, đối với Đường Vũ bây giờ đúng là một món tài phú to lớn.

Đường Vũ vui vẻ cảm ơn: “Thiếu tá, rất cảm tạ anh!”

Elijah không ngờ sẽ được nhận sự cảm ơn thành khẩn như thế, sững sốt một lát, nói: “Cậu đúng là người thẳng thắn, trước đó lúc tôi muốn chuyển văn kiện cho cậu, Emir, chính là người điều khiển của tôi còn nói, không biết cậu có cảm thấy khó chịu không, vì trước kia tôi... xem ra chúng tôi nghĩ nhiều rồi.”

Elijah không nói, Đường Vũ cũng suýt quên, Elijah là người được gọi kẻ theo đuổi hàng đầu của thượng tá Clermont.

Nếu là lúc trước, có thể Đường Vũ còn chút để ý, nhưng bây giờ, Đường Vũ cảm thấy dù có thêm mấy Elijah, cũng không cướp được thượng tá của cậu, đặc biệt là sau khi quan hệ của hai người tiến thêm một bước, cậu đã có thể cực kỳ tự luyện khẳng định chuyện này.

Đến khu làm việc, Elijah gọi Emir, giới thiệu cho Đường Vũ.

Tính cách Emir rất hướng ngoại, luôn có thể chọc cười người ta chỉ trong mấy câu.

Đặc biệt ngay cả Elijah luôn mang cảm giác hơi phiền muộn, cũng có thể bị trêu chọc cười ngả cười nghiêng, nước mắt cũng muốn chảy ra.

Đường Vũ không biết có phải mình đã hoàn toàn trụ lạc hay không, nhìn thấy hai người đàn ông quan hệ tốt, thì sẽ không tự giác nghĩ, có phải họ là một đôi...

Khi cậu đang ngăn người, Emir dừng kể chuyện cười, đột nhiên hỏi Đường Vũ thích ăn gì.

“A?” Hấn hỏi cái này làm gì?

Emir có chút lúng túng, khụ một cái nói: “Nhân lúc tôi, Phùng Nghị, Ian đều ở đây, tôi muốn mời mọi người ăn một bữa cơm, tôi làm cơm không tồi đâu.”

Elijah ngồi cạnh gập đầu, “Cái này không phải khoác lác đâu.”

Đường Vũ bình tĩnh, đây không phải là ba người mà mấy năm trước được tôn là ba ngôi sao lớn của Hick nay đã trở thành “ngôi sao cũ” sao?

Ba người họ có thể tụ lại, quả thật không dễ dàng.

“Tôi cái gì cũng được.” Nếu cậu dám chọn lựa thức ăn, đại khái sẽ bị người nào đó xử lý, “Không bằng hỏi người khác đi.”

Emir liên lạc với Ian và Phùng Nghị, mọi người hẹn thời gian.

Đường Vũ rất mong chờ bữa cơm này, vì nó khá giống phong tục của trái đất, mấy người bạn tốt tụ lại ăn uống.

Từ lúc xuyên đến đây, bên này mỗi lần có hoạt động đều là mở tiệc, tiệc liên hoan, tiệc cuồng hoan, tiệc tối, nhưng không ai nói sẽ tự nấu ăn, mời khách đến nhà.

Mà nhà ăn của thế giới bên ngoài, Đường Vũ căn bản chưa từng đi lần nào.

Đường Vũ trực tiếp theo Emir và Elijah đến phòng Emir.

Phòng của Emir ở một khu ký túc xá khác, bố cục ở đây không giống phòng của thượng tá, còn có thể nhìn ra là bị cải tạo thành một căn bếp nhỏ.

“Vì Elijah quá gây, tôi đặc biệt cầu lão đại phê chuẩn phòng bếp nhỏ này.”

Lúc Elijah đi ngang nhà ăn, đã chủ động xin lấy vật liệu.

Lúc này trong phòng chỉ có Đường Vũ và Emir, tuy mới quen người này, nhưng khi chỉ có hai người cũng không có cảm giác khó chịu.

Nghe Emir nói thế, Đường Vũ nghi hoặc nhìn đối phương.

“Khụ, tôi đang theo đuổi cậu ấy, nhưng hình như cậu ấy hoàn toàn không cảm thấy.” Nói lời chán nản, thế mà vẻ mặt người đó lại rất hạnh phúc, giống như có thể theo đuổi Elijah chính là một chuyện hạnh phúc.

Trong đầu Đường Vũ vang một tiếng “đỉnh”, xem ra bị cậu đoán trúng rồi.

109. Chương 109: Thời Không Nhiều Loạn

Đường Vũ không biết chút gì về nấu ăn, kiếp trước lúc trạch trong nhà, thỉnh thoảng còn làm này làm nọ, nhưng bây giờ nghĩ lại, cứ như một giấc mộng, ai lại nhớ trong giấc mộng mình nấu món gì chứ.

Vì cứ quên những ký ức trên trái đất một cách bất thường, Đường Vũ mơ hồ suy đoán, chẳng qua cậu không cách nào chứng thật, tạm thời cũng không muốn chứng thực suy đoán đó.

Tay nghề Emir đúng như đã nói, không tệ.

Trong quân khu không cho phép uống rượu, mọi người ném trà Ian pha, người đàn ông này không có quá nhiều sở thích sinh hoạt, chỉ hơi có hứng thú với uống trà.

“Lần trước gặp mặt đã gần mười năm rồi.” Emir cảm thán.

“Đúng đó, ai có thể nghĩ cậu vừa đi đã tám năm.” Phùng Nghị cũng cảm khái, sau đó bỗng cười nói: “Chúng tôi đều cho rằng cậu định di dân đến Oum không về nữa chứ.”

“Sao có thể?” Emir tỏ vẻ kinh ngạc, quay lại nhìn Elijah đang nghe họ nói chuyện, rồi lại quay về nói với Phùng Nghị: “Tôi không định tìm một người Oum làm bà xã, bọn họ đều quá xấu.”

“Không đến nỗi đó đi.” Phùng Nghị vỗ hấn một cái, “Nếu bị người ở đó biết sẽ đánh cậu đó.”

Vì thói quen sinh hoạt của các liên bang cùng hoàn cảnh sống khác nhau, tướng mạo cũng có khác biệt lớn.

Người Hick là Đường Vũ thấy thuận mắt nhất, tướng mạo bình thường tương tự với người trái đất, Rice cách Hick không xa, có lẽ vì nguyên nhân này, tuy có chút khác biệt nhưng không rõ ràng.

Chẳng qua, cậu đã thấy trong hình mà Emir cho họ xem, người Oum đúng là có hơi quái dị.

Nguồn tài nguyên của liên bang Oum cực kỳ dồi dào, điều kiện sinh hoạt các mặt quá mức ưu việt, dẫn đến phần lớn mọi người đều tiến hóa thành thân nhỏ, đầu to, khá mất cân bằng, chỉ có vài chiến sĩ cơ giáp cao cấp và lại là thể gia gia tộc, mới bảo đảm được thân thể vẫn khỏe mạnh.

Tuy sau đó liên bang Oum áp dụng biện pháp cưỡng ép toàn dân rèn luyện, ngăn cấm dựa vào khoa học kỹ thuật cao mà hoang phế rèn luyện thân thể, nhưng hiệu quả ít nhất cũng phải đợi sau hai đời mới có thể hiện rõ.

May mà khoa học và các phương diện khác của Oum phát triển xuất chúng trong tinh hệ, nếu không đã sớm bị Rice đuổi kịp, giành lấy vị trí mạnh nhất tinh hệ.

“Cũng chỉ có hoàng thất và một vài huyết mạch quý tộc còn có thể dễ nhìn một chút, chẳng qua họ đều không sánh bằng tiểu thiếu tướng tôi đây.” Emir nói.

Bảy đại liên bang trong tinh hệ, chỉ có Oum còn có hoàng thất, mà thực lực lớn nhất của hoàng thất chính là người điều khiển xuất sắc nhất mỗi năm.

Hơn nữa hoàng thất cho phép liên hôn với liên bang khác, vì thế người của hoàng thất vẫn có tướng mạo không tồi, cho nên, nếu nhìn thấy người bản địa Oum có tướng mạo tương tự với liên bang khác, hơn một nửa khả năng là người của hoàng thất.

Nhưng những người khác, vì nguồn tài nguyên liên bang cực kỳ dồi dào, ngay cả không khí cũng tràn đầy dinh dưỡng, cho nên mũi tẹt, lỗ mũi rất nhỏ, đây là chỗ trông kỳ dị nhất.

Tuy nói là một loại tiến hóa, chẳng qua Đường Vũ lại thấy đó là thoái hóa.

Nói đến hoàng thất, Emir chợt nói: “Đúng rồi, các cậu có từng nghe nói Oum có một chiến sĩ cơ giáp rất thần bí, đồn rằng tinh thần lực trên ngàn không!”

Lúc trước khi học lịch sử liên bang, trong đó có một phần nội dung mở rộng từng nhắc đến người này, nhưng đều nói rất thần bí, Đường Vũ nhớ rất rõ, chỉ ba câu là hết.

Lẽ nào Emir trở về từ Oum có tin về người đó sao?

Mắt Đường Vũ lập tức sáng lên, vô ý nhìn Ian một cái, lòng lại lộp độp, chỉ thấy hai mày Ian nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc có hơi dọa người.

Với hiểu biết của Đường Vũ về Ian, người này trước giờ luôn cao thâm khó dò hoặc bình thản không dao động, cậu chưa từng thấy Ian có vẻ mặt này, cứ như anh rất để ý đến người mà họ đang bàn luận.

“Này, Đường Vũ.”

Đường Vũ nghe có người gọi tên mình, máy móc quay đầu, tư duy vẫn dừng trên người Ian.

Emir thấy Đường Vũ mù mờ nhìn mình, cười nói: “Nghe nói, tên của cậu phát âm rất giống tên người đó.”

Đường Vũ lập tức hiểu ra, quay nhìn Ian, lúc này anh cũng đang nhìn cậu.

Phát âm rất giống tên cậu?

Đường Vũ nhìn vẻ nghiêm túc bất thường của Ian, thâm nghĩ, đây là trùng hợp sao?

Người điều khiển có tinh thần lực hơn ngàn?

Trước khi thời không hoàn nguyên, hình như cậu là một người điều khiển.

Trong lòng Đường Vũ bắt đầu có dự cảm không biết là tốt hay xấu...

“Anh có tư liệu hình ảnh của người đó không?” Đường Vũ hỏi.

Cảm thấy thượng tá vẫn nhìn mình, như đang phán đoán xem cậu có phát giác gì không, Đường Vũ cũng nhìn lại, cười an ủi, dùng ánh mắt tỏ ý có vài chuyện nên làm rõ thì nhất định phải làm rõ.

“Hình ảnh?” Emir lắc đầu, “Người này thật sự thần bí, trừ hoàng thất, chưa có ai từng thấy.”

“Vậy tại sao nói tinh thần lực của người này trên ngàn?”

“Thật ra tinh thần lực cũng không phải chỉ có khi tỉnh mới có thể kiểm tra, nó cũng giống như chiều cao của cậu, bất kể cậu đang ở trạng thái nào, nó vẫn tồn tại khách quan, à, hình như cậu rất hứng thú nhỉ.”

Đường Vũ sờ mũi, “Dù sao cũng cùng tên, cho nên rất hiếu kỳ.”

“Tôi cũng rất hiếu kỳ người đó, chỉ tiếc người trong hoàng thất không phải tôi có thể tùy tiện gặp, huống chi, nghe nói mười mấy năm trước cậu ta đã hôn mê bất tỉnh rồi.”

“Hôn mê?” Phùng Nghị cũng cảm thấy hứng thú.

“Đúng đó, vốn cùng tuổi với chúng ta, lại hôn mê mười mấy năm, đúng là quá đáng thương.” Emir lắc đầu thở dài.

Càng nghe, Đường Vũ càng cảm thấy thân thể phát lạnh.

Người điều khiển tên Đường Vũ đó, hôn mê đã mười mấy năm, thật ra có thể lý giải từ góc độ khác, chẳng hạn nói... linh hồn của người này... không còn ở trong cơ thể.

Đường Vũ vô thức ôm tay mình, như sợ linh hồn trong thân thể sẽ bay đi.

Tay vừa đặt lên đã cảm giác một cánh tay khác túm lấy, cực kỳ mạnh mẽ như sợ có thứ gì sẽ chui ra từ người cậu.

Qua một lát, Đường Vũ bình tĩnh lại.

Giả sử Đường Vũ đó thật sự là cậu, thật ra có rất nhiều chỗ nói không rõ.

Đầu tiên là thời gian không thể thống nhất.

Người đó hôn mê mười mấy năm, nhưng cậu đã sống trên trái đất gần ba mươi năm.

Nếu có cơ hội, cậu phải nghĩ cách đi gặp người đó.

Thời gian ở đây qua rất nhanh, ba ngày chớp mắt đã đến.

Đường Vũ vốn cho rằng sẽ lái một chiếc tàu vũ trụ để quan sát thời không nhiễu loạn, nhưng lại được Ian thông báo, vì bảo đảm an toàn cho cậu, nhất định phải cùng Ian điều khiển Sisyphus.

Đường Vũ rất vui, cậu sẽ có thể lấy được số liệu chính xác hơn trong ghi chép nội bộ của Sisyphus lúc tiếp cận không gian nhiễu loạn.

Đường Vũ nhìn cơ giáp to lớn trước mặt, trong lòng trăm ngàn xúc cảm.

Lần trước vào Sisyphus như là chuyện của kiếp trước, lúc đó thượng tá còn chưa để tâm đến cậu, hiện tại vì bảo vệ cho sự an toàn của cậu.

Điều chỉnh xong trình tự, Đường Vũ đang bước lên cơ giáp chợt cảm thấy thất lực siết chặt, bên tai lập tức truyền đến tiếng không khí lưu động gia tốc, Đường Vũ suýt giật mình kêu ra.

Cậu được thượng tá mang thẳng vào khoang điều khiển!

Phản ứng đầu tiên khi vào dịch cảm ứng mới, vẫn là cảm giác thích ứng khiến người ta trầm mê.

Nhưng Đường Vũ đã có kinh nghiệm vài lần, sẽ không dễ dàng chìm sâu vào đó khó thoát ra, cậu nhanh chóng rút lại ý thức của mình.

Người đàn ông kia đã khởi động toàn bộ hệ thống tấn công phòng ngự của cơ giáp, thấy Đường Vũ đã thích ứng, anh nói: “Dự tính nửa tiếng sẽ đến nơi đó, cậu thích ứng với trở lực ở đây chút đi.”

___ Hiểu rồi, thượng tá.

Có thể không chế khá tốt ý thức của mình, Đường Vũ vẫn có chút kiêu ngạo.

“Đường Vũ.”

___ Hả?

“Lại gần tôi, sẽ cho cậu thấy rõ tình hình bên ngoài.”

Đường Vũ ngừng một chút, hơi cọ lại gần, người phía trước tựa hồ ghét động tác quá chậm của cậu, trực tiếp đuổi tay ra sau, túm eo cậu, giật mạnh tới.

Cậu nhào thẳng lên lưng Ian.

Vừa mới biểu dương lực khống chế của mình đã tăng lên, bây giờ vừa lại gần thượng tá, lập tức sụp đổ toàn bộ.

___ Có, có phải quá gần rồi không, người thượng tá nóng quá...

___ Cứ như tối mấy hôm đó... chết rồi mình đang nghĩ gì vậy, đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa!

___ Anh ấy có nghe không nhỉ... không đâu không đâu, nhất định thượng tá đang toàn tâm chú ý tình hình bên ngoài, cũng như trước kia sẽ không nghe suy nghĩ của mình.

“Ý nghĩa của cậu đối với tôi đã khác trước rất nhiều.” Câu nói của Ian đã giúp Đường Vũ hiểu câu “cũng như trước kia sẽ không nghe suy nghĩ của mình” là phán đoán sai lầm

Trong lòng Đường Vũ toàn nghĩ “xong rồi xong rồi xong rồi”, rốt cuộc vẫn bị nghe thấy.

“Không sao, nghĩ gì cũng được.” Ian biểu hiện cực kỳ khoan dung, “Tôi không để ý, thật ra, tôi rất hưởng thụ lắng nghe suy nghĩ của cậu.”

___... Thượng tá thành thật.

Cố gắng bình tĩnh lại, Đường Vũ nghĩ cách phân tán lực chú ý.

Cậu phát hiện, nơi này đúng như thượng tá nói, có thể thấy rõ tình hình bên ngoài.

Tại góc độ hoàn toàn mới, tiếp cận với vị trí của người điều khiển, vì thế hình ảnh cũng có thể truyền đạt vào đầu cậu.

Cậu thấy, gần đó có một hành tinh tỏa ánh sáng lạnh, đúng lúc chiếu sáng khu vực này.

Cậu thấy Emir, Phùng Nghị và Malak cũng đều điều khiển cơ giáp, bên cạnh họ là những chiến hạm cỡ nhỏ.

Đường Vũ biết, Phùng Dương và Elijah đang ở đó, mà cậu vốn cũng phải ở đó.

Nhưng, lý do khác mà cậu đồng ý ở trong Sisyphus, chính là nếu cậu lên chiến hạm, lỡ đâu thời không nhiều loạn gần đây phát sinh dị biến, cậu sẽ bị tách khỏi thượng tá.

Thiên thể lạnh lẽo kia nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn, xung quanh lại hồi phục tối tăm.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, Đường Vũ bắt đầu cảm nhận một cảm giác kỳ diệu.

Cậu cảm thấy tư duy bắt đầu mất khống chế, ngay cả thời gian trôi đi cũng không còn quy luật, cậu rất khó tính toán chuẩn thời gian.

Xem ra đã tiếp cận thời không nhiều loạn rồi!

Cậu cảm thấy Ian dừng lại, nghe Ian nói với những người khác, “Dừng lại, đi tiếp là khu nguy hiểm.”

Quân hàm của Emir lớn hơn anh, nhưng vì sau khi nghe chuyện này mới gia nhập vào, cho nên chuyện này vẫn do Ian và Phùng Nghị sắp xếp.

Đường Vũ đã bắt đầu bận rộn ghi chép các số liệu kiểm tra.

Dịch cảm ứng mới trừ có thể dung hợp cơ giáp và người điều khiển tốt hơn, còn có thể dung chứa tinh thần lực dao động, điều quan trọng nhất, là trở lực trong đó không còn lớn, so với dịch cảm ứng trước của Sisyphus, thao tác ở đây, độ khó không còn lớn.

Bắt đầu từ chỗ này, tất cả số liệu đều có thể hình dung là quái dị.

Đường Vũ rất khó tìm được quy luật trong thời gian ngắn.

Hỏi Phùng Dương và Elijah, hai người cũng không có đầu mối, chỉ có thể cố gắng ghi chép lại tất cả những số liệu không ngừng biến động.

Đột nhiên, một cảm giác rối loạn mãnh liệt truyền đến, Đường Vũ biết đây không phải là cảm giác của riêng cậu, vì cậu nghe thấy Phùng Dương cũng đang hô to gọi nhỏ.

Cảm thụ rõ ràng nhất lúc đó là cậu mất đi tính nhịp nhàng của cơ thể, thậm chí không thể khống chế ngón tay túm lấy màn hình thao tác, hơn nữa cũng mất đi cảm giác phán đoán cơ bản nhất về thời không.

Thứ quái dị này làm cậu muốn nôn.

“Đường Vũ, kiên trì.”

Chỉ có người đàn ông phía trước vẫn nghị lực không ngã, Đường Vũ nhìn chằm chằm người đó, dường như có thể giảm bớt cảm giác hỗn loạn của cậu.

Đường Vũ cắn răng, nhìn số liệu trên màn hình hiển thị, sau đó chấn động trợn to mắt.

Suy nghĩ bắt giác lộ ra.

— Thời không nhiễu loạn bùng phát ra một năng lượng to lớn, hút bọn họ vào!

110. Chương 110: Gặp Lại Tộc Kiển

Cảm giác hỗn loạn kéo dài và quái dị khiến thân thể cùng tư duy đều khó chịu chưa từng có, ngay cả ký ức cũng sắp bị hỗn loạn, Đường Vũ chỉ muốn ngất đi.

Đột nhiên, thân thể bị kéo đi, Đường Vũ nén khó chịu mở mắt ra, phát hiện mình đã bị kéo đến cạnh Ian.

Không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ biết ngay sau đó, cậu đã được một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy.

Sau đó cậu mới phát hiện, cảm giác sống chết không rõ đã giảm đi không ít.

Cậu biết đây là tác dụng tâm lý.

Cậu an tâm ôm lấy anh, đợi cảm giác đó qua đi.

Vì cảm giác về thời gian cũng bị nhiễu loạn, Đường Vũ không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, cuối cùng họ mới thoát khỏi thời không nhiễu loạn.

Đáng mừng là, nơi này quả đúng như Danny nói, không có nguy hiểm gì.

Chỉ không biết bọn họ còn có thể ở trong cơ giáp bao lâu, không biết khi nào họ sẽ bị cơ giáp bài xích.

Đường Vũ cưỡng ép mình tập trung lên việc thu thập số liệu.

Thời gian có hạn, cậu không thể bị thân thể này làm liên lụy tiến độ.

Đã không thể liên lạc với đám người Phùng Dương, may mà bên cạnh cậu, có người có thể khiến cậu an tâm nhất thế giới, cho nên cậu cảm thấy lúc này mình không có gì sợ hãi, càng chưa từng nghĩ nếu không thể thoát khỏi nơi này thì sẽ ra sao. Cảm giác thời gian dần trở lại, Đường Vũ lại dễ chịu hơn không ít.

Đợi sau khi cậu thu thập hết toàn bộ số liệu có thể lấy được rồi lưu trữ lại, cậu mới nhắm mắt hít sâu một cái, nhìn thời không bên ngoài.

Kẻ địch quái dị nhất mà cậu từng gặp chính là thế giới đường sọc, dường như có thể tái hiện quá khứ.

Mà nơi này khá tương tự với thế giới đường sọc, nhưng chỉ có một chút mà thôi, nơi này giống một thế giới dạng ống tròn hơn, xung quanh không ngừng xoay chuyển những ống tròn, hoặc chậm hoặc nhanh.

Hai đầu ống duỗi về hai hướng, như đang kết nối hai nơi cách nhau rất xa.

Với người từng xem qua tiểu thuyết viễn tưởng như Đường Vũ, cậu cảm thấy dạng thông đạo ống này giống như kết nối hai vũ trụ song song hơn...

Họ không thoát khỏi thời không nhiễu loạn, mà đang ở trong đó.

Phát hiện mình đã suy nghĩ quá xa, Đường Vũ hoàn hồn.

— Thượng tá, anh vẫn tốt chứ?

Đường Vũ phát hiện, dùng tư duy giao lưu với Ian sẽ nhanh hơn mở miệng nói chuyện, gần như cậu vừa nghĩ đến thì đối phương đã hiểu được suy nghĩ của cậu.

“Tôi không sao, sắc mặt cậu rất tệ.”

Đường Vũ ngẩn người, sau mới nhớ ra trong dịch cảm ứng xanh lam mà cũng có thể thấy rõ sắc mặt không tốt của mình, lực quan sát của thượng tá hơi bị mạnh quá đi.

— Tôi rất tốt, vừa rồi cũng nhờ anh.

Cảm thấy tay anh chậm rãi trượt xuống eo, Đường Vũ ngẩng đầu.

“Biết vừa rồi cậu đang nghĩ gì không?” Ian hỏi.

Đường Vũ lắc đầu, vừa nãy thực sự quá khó chịu, căn bản không có tâm trạng để tâm đến suy nghĩ của mình.

Tính ra cậu chỉ toàn suy nghĩ “khó chịu chết rồi”, “không muốn sống nữa” mà thôi.

Thấy ngay cả Đường Vũ cũng không biết mình nghĩ gì, Ian cúi đầu, trong dịch cảm ứng, nhẹ hôn lên trán Đường Vũ.

Anh không định cho đối phương biết loại suy nghĩ “thượng tá ở bên cạnh thật là quá tốt”.

Dù trong tình trạng không rõ hiện tại, biết trong vô thức Đường Vũ cũng chỉ nghĩ tới mình, Ian cảm thấy tâm trạng vẫn khá tốt.

Không thể cảm nhận được hơi ấm của nụ hôn, nhưng tim lại như được dẫn dắt, nhảy nhót càng thêm mạnh mẽ.

Toàn thế giới chỉ có hai người, mà có một là người yêu của mình, cảm giác này thật là lãng mạn và tốt đẹp.

Bỗng nhiên, một ánh sáng vụt qua cực nhanh, giống như có thứ gì bay vút qua, tốc độ nó rất nhanh, có thể sánh với tốc độ ánh sáng.

Ngay lúc Đường Vũ nảy ra suy nghĩ “đuổi theo nó”, Ian như có tâm linh cảm ứng nhanh chóng đuổi theo.

— Vẫn không thấy bọn Phùng Dương, lúc vào đây anh có chú ý thấy họ rơi ở đâu không?

“Còn sống.”

Đường Vũ thở ra nhẹ nhõm

— Độ đồng bộ của anh và Sisyphus vẫn được chứ?

“Đang hạ thấp, không nhanh.”

Khi bọn họ dùng tốc độ cực nhanh truy kích tia sáng kia, hai bên nhanh chóng tiếp cận, có thể thấy rõ thứ đó hơn.

Tia sáng đó có tốc độ quá nhanh nên dẫn đến đường sáng vụn vụn, bản thể của thứ đó là đen bóng.

Đó là một sinh vật.

Sau khi nhìn rõ, Đường Vũ chỉ cảm thấy trong đầu như có sấm nổ, cả người tê dại.

Tuy chỉ nhìn một cái, nhưng ký ức mãnh liệt vẫn trào lên, ấn tượng quá sâu mà.

Đó là tộc kiến.

Thân thể to lớn, vỏ đen bóng, chi sau thô trảng và mọc lông đen ghê người, cọng râu hoàn toàn cong gấp về phía sau... Thiên!

“Là nó?”

Đường Vũ không dám khẳng định chắc chắn, cậu chỉ từng thấy một con kiến đực, cậu không biết tất cả kiến đực có giống nhau hay không, vì dù sao tộc kiến không phải chỉ có một đàn...

___ Tôi không chắc chắn.

Tộc kiến kia kinh ngạc khi có thứ đuổi kịp tốc độ của nó, con mắt kép to lớn đảo qua, khiến người ta cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng hết lên.

Sau khi thấy Sisyphus, kiến đực rõ ràng khựng lại, sau đó nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên tấn công Sisyphus.

Cú tấn công của nó hung hãn mà không tiếc sức, như thể nó có thù hận cực lớn với Sisyphus hoặc người điều khiển bên trong.

Lúc này, Đường Vũ có thể khẳng định, nó chính là Thiên!

___ Nó nhận ra chúng ta rồi, nó rất quen thuộc nơi này, như vậy rất bất lợi cho chúng ta, rời khỏi đây trước đi.

Vì Đường Vũ biết, tộc kiến có thiên phú trời sinh đối với việc khống chế thời không, cậu không biết trong thời không quái dị này, liệu mình có bị con kiến đực đó ám toán không, nên chỉ có thể tránh đi trước.

Dường như trong không gian này con kiến đực thật sự có thần trợ giúp, dừng mãnh gấp bội lần ở không gian tộc kiến, ngay cả Sisyphus cũng không thể làm gì nó.

Đường Vũ nhìn số liệu liên kết của Ian và Sisyphus, không khỏi bắt đầu lo lắng.

___ Độ đồng bộ càng lúc càng thấp, thượng tá.

“Vừa hay.”

Ngữ điệu của Ian vẫn bình thản, hoàn toàn không lo lắng như Đường Vũ, đối với anh, đối phó một tên chiến lực mạnh mẽ cũng không phải là chuyện khó.

Đường Vũ nghe hai chữ đó, đầu óc nhanh chóng phân tích nó, sau đó đột nhiên nghĩ thông.

Sau khi mức độ đồng bộ giảm xuống, cơ giáp và người điều khiển đều sẽ bị bắn ra khỏi không gian, theo kinh nghiệm của Danny, có thể họ sẽ bị trực tiếp tống khỏi không gian này.

Có lẽ đây là tính quyết định của không gian.

Đặc tính đó bây giờ quả thật sẽ giúp đỡ họ rất nhiều.

Độ đồng bộ vẫn đang giảm xuống, do không cách nào hoàn toàn khống chế cơ giáp, kháng lực của Sisyphus chậm rãi trở nên gian nan.

Đường Vũ căng thẳng không chớp mắt nhìn những số liệu đó, một bên còn kiểm tra trình tự bị tổn hại của Sisyphus, mong chờ thời điểm đó mau đến.

Vật liệu tạo Sisyphus là kiên cố nhất Hick, nhưng dưới sự tấn công của Thiên, lại bắt đầu xuất hiện yếu thế.

Tộc kiến kia có lực tấn công rất khủng bố, hôm nay coi như Đường Vũ đã được thấy rõ.

“Vết sẹo sau lưng cậu, là nó gây ra.”

Đường Vũ đang căng thẳng muốn chết, đột nhiên nghe Ian nói một câu không đầu không đuôi.

Cậu nghĩ lại rồi nhớ ra, sau khi ra khỏi tộc kiến, sau lưng cậu có một vết thương rất đáng sợ, da bị rách ra, chính cậu cũng không dám nhìn nhiều.

Nhưng sau đó nhân viên trị liệu đã đưa đến thuốc nghe nói là tốt nhất liên bang, dùng rồi bây giờ đã sắp nhạt hẳn.

___ Phải, nhưng tình trạng hiện tại có liên...

Đường Vũ vẫn chưa truyền đạt hết suy nghĩ, đã cảm thấy trên người đầy căng thẳng.

Ian khởi động vũ khí thứ ba của Sisypus!

___ Thượng tá! Độ đồng bộ của anh không đủ___

Ian căn bản không nghe cậu nói gì, nhiệt độ cao đến ngàn độ đủ để thiêu rụi tất cả.

Do trạng thái liên kết giữa người điều khiển và cơ giáp hiện tại rất kém, trong cơ giáp phát ra tiếng cảnh báo liên tiếp, Đường Vũ căng thẳng đến mức không thể hô hấp.

Sau cuối, cậu thấy Ian vung đao quang tử, nhiệt độ hủy diệt đảo qua người Thiên từ trên xuống dưới, một cơn mất kếp của Thiên lập tức phun ra một dòng dịch thể...

Kim và Linda phụng lệnh canh bên ngoài không gian nhiễu loạn đã đợi hơn nửa tháng, họ gần như cho rằng nhiệm vụ lần này đã thất bại...

Theo tin tức nhận được từ trước, binh sĩ kia rõ ràng chỉ vào mấy tiếng đã ra, nhưng thượng tá của họ và những người khác đã vượt xa thời gian dự tính.

Trong lòng họ dần hiện ra suy nghĩ không hay.

Biểu hiện của thượng tướng Franco cũng khiến họ quá dị nhất.

Không ngờ thượng tướng lại cho phép thả hạ sức lực của mình đến nơi nguy hiểm như thế, để kiểm tra.

Tất cả mọi người đều biết thượng tướng xem trọng Ian thế nào, bọn họ cho rằng thượng tướng nhất định sẽ cự tuyệt.

Linda bắt đầu đi qua đi lại trong tàu vũ trụ, túm mớ tóc chỉ dài một tấc.

Kim vì an ủi cô, hiếm khi trêu chọc: “Tóc ngắn như vậy nhất định rất khó chịu nhỉ, tôi nhớ ba năm trước cô có một mái tóc dài lấp lánh ánh sáng.”

Đối với nịnh nọt khoa trương không mấy thích hợp đó, Linda nói đơn giản: “Tóc dài, cản trở.”

“Hình như mỗi lần cô làm nhiệm vụ nguy hiểm, trở về tóc sẽ ngắn đi một khúc, lần sau lại có nhiệm vụ, tôi đã không dám tưởng tượng nữa rồi.”

“Kim, đừng phân tán lực chú ý của tôi.”

“Cô căn bản không có lực chú ý, bệnh con gái của cô lại tái phát rồi, bắt đầu cuồng loạn.” Kim không chút khách sáo chỉ ra.

“Anh còn nghiêm trọng hơn tôi!”

Kim đưa tay, nâng gọng kính vàng lên: “Hừ.”

Bầu không khí thoáng lạnh xuống, Kim vui đầu vào văn kiện trên bàn.

Nỗi lo của Linda cũng giảm bớt không ít, lại bỏ hết lực chú ý lên tình trạng gần vùng thời không nhiễu loạn.

Lại qua mười ngày, đã gần một tháng từ lúc đoàn người Ian vào không gian nhiễu loạn.

Linda thề rằng, nếu đoàn người thượng tá còn không trở về, giống như lần trước thượng tá bị tộc kiến bắt đi, nỗi hoảng sợ lan tràn khắp liên bang sẽ lại tái hiện.

Ngay khi cô dần bắt đầu chán nản, cô chú ý thấy gần khu vực thời không nhiễu loạn bắt đầu xuất hiện năng lượng dao động bất thường.

Sau đó, một dòng năng lượng cường đại nhanh chóng bắn ra bốn phía, khuếch tán rộng như sóng biển.

Khi dao động qua đi, miễn cưỡng có thể mở mắt, Linda thấy xa xa lơ lửng điểm sáng màu vàng dịu nhẹ, đó có lẽ là người được màn bảo vệ bao bọc, cùng với mấy chiếc cơ giáp đã mất động lực...

111. Chương 111: Đường Vũ Trở Về

Đường Vũ còn đang hôn mê, nhưng thiết bị quan sát của cậu vẫn tận chức trách ghi chép lại tất cả số liệu biến hóa cạnh mình.

Tuy những số liệu đó không toàn diện như tự bản thân ghi chép.

Ian kiểm tra tình huống cho Đường Vũ xong, dưới sự ủy thác của thượng tướng Franco, đến tiền tuyến giao chiến với Rice.

Cho dù trước đó đôi bên đã đạt thành hiệp nghị đình chiến, nhưng vì Cao Mộc cản trở, nên tình thế cân bằng đó đã sắp sụp đổ.

Gần một tháng đoàn người Ian không có ở đây, chiến tranh đã thoát khỏi khống chế, lan tràn khắp nơi, Derek trở thành tiền tuyến, chiến hỏa cháy hừng hực.

Ra đến cửa, Ian nói với Kim bên cạnh: “Bảo đảm cả ngày cậu phải chú ý đến cậu ấy.”

“Được, thượng tá.”

Khác với Linda có thể cùng Ian lên chiến trường, ý nghĩa lớn nhất của hắn đối với thượng tá của họ là để người đàn ông này có thể đi tới trước mà không phải lo lắng gì.

Đối với an nguy của Đường Vũ, Kim không quá mức lo lắng, dù sao thượng tướng Franco cũng đã dốc sức bảo vệ người này rồi.

Người canh giữ bên ngoài đã từ bốn tầng lên tám, theo hắn quan sát, xung quanh nơi ở có thể cũng có người âm thầm bảo vệ.

Tuy không biết rốt cuộc Đường Vũ có đáng để bảo vệ chu toàn như vậy không, nhưng đối với hắn, chỉ cần là người có đủ ý nghĩa với Ian, vậy bảo vệ chu toàn cũng không có gì sai.

Tinh thần lực của mấy người điều khiển ra khỏi đợt dao động năng lượng hôm đó đều xuất hiện vấn đề.

Phùng Nghị và Malak thậm chí đã không thể dung hợp với cơ giáp, đang đợi đội trị liệu chuyên nghiệp đến.

Ian và Emir cũng không tốt lắm, nhưng dù sao vẫn có thể miễn cưỡng điều khiển cơ giáp, hướng chỉ lúc này tình trạng tiền tuyến rất căng thẳng, cũng không thể không phái hai người lên chiến trường.

Vì thế, Kim cần phải để Ian được yên lòng hoàn toàn.

Hắn trịnh trọng bảo đảm với Ian, nhất định sẽ không tiếc sức bảo vệ trình tự viên kia cho anh.

Do Đường Vũ vẫn đang hôn mê, trình tự viên của thượng tá chỉ có thể để Phùng Dương tạm thay thế.

Đường Vũ lại một lần nữa tiến vào thế giới đường sọc.

Một lần lạ hai lần quen, lần này cậu không còn hoảng loạn nữa, thậm chí còn có ý thức tìm kiếm xem trong thế giới đường sọc này có tồn tại những thế giới không phải đường sọc hay không.

Cậu hiểu hơn lần trước nhiều, tồn tại của thứ đó quan trọng ra sao.

Rất có thể cậu sẽ phát hiện được đầu mối quan trọng.

Thế là, cậu cũng không vội ra khỏi thế giới này.

Nhờ có lòng tìm kiếm, cậu thật sự phát hiện rất nhiều thế giới không phải đường sọc hoặc dài hoặc ngắn.

Toàn bộ đều là những chuyện liên quan đến cậu.

Có lúc là cảnh cậu còn nhỏ, chơi đùa cùng cha mẹ, nhưng đáng lạ thay, hình ảnh của nam nữ trong cảnh tượng đó lại dần tô vẽ thành hình dạng của cha mẹ cậu ở địa cầu, những thân nhân bị cậu lãng quên cuối cùng cũng được bù đắp hoàn toàn.

Đa phần đều là những cảnh tượng rất ngắn, có lẽ chỉ một hai giây, thậm chí có cái chỉ chớp mắt đã qua.

Xuất hiện nhiều nhất chính là cảnh cậu học tại Kenton.

Cậu thấy mình đang kịch liệt tranh cãi với Ian mang thần thái cao ngạo, cậu bị chọc giận đỏ mặt gân cổ, nhưng anh lại chẳng chút khách sáo trợn trắng mắt với cậu.

Cậu còn thấy hai người làm xong một nhiệm vụ hoàn mỹ, đắm mạnh vào ngực nhau, lần đầu tiên cậu thấy Ian trong thế giới đó mỉm cười.

Cậu thấy cậu bị cha mẹ dẫn đi, hình như là về nhà, nhưng tướng mạo của những người trên đường đều rất kỳ lạ, cậu nghĩ đến người Oum trong hình dung của Emir, lỗ mũi rất nhỏ, đầu phát triển cao độ biến thành không cân xứng... đến mức, cậu có thể khẳng định, có khả năng rất lớn, người điều khiển của Oum, cái người có tên phát âm giống cậu chính là cậu.

Đúng là quá ly kỳ, không ngờ cậu còn có thân thể đặc biệt như vậy, hết bí mật này đến bí mật khác, cậu đã có thể chậm rãi suy đoán đầu cua tai nheo của cả câu chuyện rồi...

Đường Vũ tiếp tục nhìn thế giới đường sọc đó.

Cuối cùng, cậu lại thấy Ian vì cứu cậu mà chết, cậu nắm chặt mũi tên màu bạc tỏa ra năng lượng hủy diệt đó...

Đi tiếp tới, thế giới đường sọc tựa như cũng đến điểm cuối, sau đó là một mảng hư vô, bên trong không tồn tại bất cứ thứ gì.

Đường Vũ không biết nơi hư vô đó đại biểu cho điểm kết của thế giới đường sọc, hay là tiếp theo thời không sẽ hoàn nguyên, cho nên không còn gì diễn ra nữa?

Đường Vũ vẫn muốn bước vào vùng hư không đó, nhưng bên trong như có một tầng màn mỏng, ngăn cản cậu bước thêm một bước, nhưng Đường Vũ có thể cảm giác được rõ ràng, sức mạnh đó không lớn, cậu muốn thử đột phá...

Lúc Đường Vũ mở mắt ra, người đầu tiên cậu thấy không phải Ian, mà là Kim mang cặp kính gọng vàng.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Kim như thở ra nói. Đối với sự thất vọng chẳng che lấp trong đôi mắt thiếu niên, hắn chỉ giả vờ như không thấy.

“Tôi... ngủ rất lâu rồi sao?” Cậu nhớ lần trước đi hai chuyến ở thế giới đường sọc, còn vào chiến thần đi quanh Derek một vòng, lúc ra cũng chỉ qua hai ngày.

Kim bĩu môi: “Mười ba ngày.”

“Cái gì?!” Đường Vũ kích động ngồi thẳng dậy, quá lâu rồi đó! Đầu cậu đột nhiên choáng váng, “A...”

Kim vội đỡ cậu, “Đừng cử động quá mạnh, thân thể cậu quá suy yếu.” Nhưng còn chưa chạm vào tay đối phương, người đó đã nhanh chóng tránh đi.

Kim ngẩn người.

Trong ấn tượng của hắn, Đường Vũ là một người rất dễ tiếp xúc, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt ý tốt của hắn một cách mất lịch sự như vậy.

Mà cậu chỉ che đầu, thậm chí không cần nhìn cũng có thể tránh được hắn...

Trong lòng Kim nổi lên cảm giác quái dị.

“Xin để tôi ở một mình chốc lát.” Người đó vẫn che đầu, lộ ra một bên mặt còn tái hơn cả khi đang hôn mê.

“Cậu không sao chứ?” Kim lo lắng hỏi.

“Không sao.”

Kim thấy đối phương cố chấp muốn ở một mình, chỉ đành xoay người ra ngoài, vừa đến cửa, người trên giường đột nhiên hỏi hần: “Ian đâu?”

Kim quay đầu, đang định nói, nhưng khi nhìn vào mắt đối phương, hần đột nhiên ngẩn ra.

Trong ấn tượng, thiếu niên này đơn thuần mà ấm áp, hiện tại trong đôi mắt kia lại lộ ra rét lạnh thấu xương, cứ như vừa trải qua một trận chiến tranh tàn khốc... hần cũng muốn run rẩy.

Đối phương cũng phát giác được, rũ mắt xuống, khi ngẩng lên, đã không khác gì thiếu niên ngày thường.

Kim thầm thở ra, thuyết phục bản thân vừa rồi nhất định là ảo giác, hần trả lời: “Thượng tá đang ở tiền tuyến Derek, hôm qua anh ta trở về thăm cậu một lần, lần trở về sau chắc phải mười ngày nữa.”

“Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Kim quay người ra ngoài.

Người trên giường nhanh chóng che đầu, ngã xuống nệm, túm chặt đầu giường, vì quá đau đớn mà đầu đổ đầy mồ hôi mịn.

Qua vài phút sau, cậu mới hồi phục lại, ngực phập phồng kịch liệt, hai tay đặt bên người siết chặt thành quyền.

Trong mắt đột nhiên có thêm kiên định và tự tin cực độ mà trước đây tuyệt đối sẽ không thấy được.

Kim về phòng, nhìn cảnh trong màn hình giám sát, người mà thượng tá ra lệnh cho hần nhất định phải chú ý cả ngày đã thức dậy, đang đứng giữa phòng, hình như đang quan sát hay suy nghĩ gì đó.

Bóng dáng người đó vẫn yếu ớt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy sắc bén hơn trước nhiều.

Cảm giác quái dị khó hiểu lại nổi lên trong lòng, Kim lắc đầu, cũng cảm thấy buồn cười với phản ứng quá độ của mình.

Sao hần lại cho rằng, vừa rồi Đường Vũ đột nhiên biến thành một người khác?

Hần lập tức liên lạc với Ian, thông báo hiện trạng của Đường Vũ, đây là Ian yêu cầu, bảo hần bất kể lúc nào, ngay khi Đường Vũ tỉnh lại phải báo cáo cho anh.

Kim nói xong, lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên phía Ian, sau đó thầm yên tâm, xem ra đối phương không phải đang ở trên chiến trường, đại khái đang bổ sung?

“Trạng thái của cậu ấy thế nào?” Ian hỏi.

“Khi vừa tỉnh, hình như có triệu chứng đau đầu, tôi sẽ lập tức gọi bác sĩ đến xem.”

Ian gật đầu.

“Cần tôi chuyển tiếp dùm anh không?”

“Không cần, tôi phải đi ngay.”

Kim biết, đi của thượng tá, là chỉ lên cơ giáp, cũng có nghĩa lập tức phải ra tiền tuyến.

Đột nhiên, cảnh tượng lay động.

Kim giật mình, sau mới phát giác lay động không phải ở phía mình, mà là phía Ian.

Hần thấy Ian đầy nghiêm túc, sau đó ngắt liên lạc.

Xem ra chỗ Ian đang bị đối phương tấn công.

Kim vừa kết thúc cuộc gọi với Ian, màn hình trước mặt liền sáng lên, là Đường Vũ ở phòng sát vách.

“Đường Vũ, cậu cần gì sao?” Kim nói.

Hần nhìn đối phương, khí sắc cậu đã tốt hơn vừa rồi nhiều.

“Không biết Ian còn ở trên chiến trường không, không muốn đột nhiên quấy rầy anh ta, cho nên muốn hỏi anh.” Đường Vũ nói.

Thì ra là cái này.

Kim nói, thuật lại chuyện hấn vừa báo cáo với Ian: “Nhưng bây giờ chắc anh ta đã đi rồi, tôi cảm thấy họ bị tấn công.”

Kim thấy Đường Vũ nhú mày, hấn đột nhiên cảm thấy một cảm giác áp bách, đó là thứ hấn chỉ cảm thấy được trên người Ian.

“Mức đồng bộ của Ian và Sisyphus vô cùng thấp.” Ngữ khí của Đường Vũ cứng ngắt, không còn hảo hữu như lúc trước.

Từ lúc ra khỏi thời không nhiễu loạn, cho dù có thể điều khiển cơ giáp, trạng thái cũng nhất định rất kém.

“Đúng, nhưng thượng tá Phùng Nghị và Malak đều không thể điều khiển cơ giáp, thiếu tướng Noah không biết tung tích, những người khác không đủ lực chiến đấu, Ian không thể không...”

“Không đủ lực chiến đấu?” Đường Vũ nhảy bèn phát giác ra, “Lẽ nào đối phương phái ra chiến sĩ rất lợi hại?”

Đối với câu hỏi như chất vấn đó, Kim càng thêm áp lực: “Đúng, thượng tướng Hansol của đối phương xuất chiến.”

“Hansol...”

Kim thấy Đường Vũ đang suy ngẫm gì đó, sau thì thần sắc nghiêm túc, lộ vẻ căng thẳng, ngay cả thời gian cúp máy cũng không có, mà trực tiếp đẩy cửa ra ngoài.

Kim kinh sợ, Đường Vũ là người hấn phải trông chừng, tùy tiện ra ngoài như vậy không được đâu.

Hấn lập tức đuổi theo.

Tuy Kim phụ trách xử lý sự vụ hậu cần, nhưng hấn cũng xuất thân là chiến sĩ cơ giáp, đối với tố chất thân thể của mình vẫn rất tự tin.

Nhưng thân hình phía trước khiến hấn kinh ngạc.

Đây thật sự là phé vật thể lực chỉ có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn khi huấn luyện thể lực đó sao?

Bước chân nhanh chóng mạnh mẽ, hấn muốn đuổi kịp cũng rất tốn sức.

“Đường Vũ, trình tự viên, cậu muốn đi đâu?”

Không chỉ hấn, tám người Franco phái đến cũng theo sát, từ về mặt, đều có suy nghĩ giống hấn.

Đường Vũ này, trải nghiệm qua một vòng ở thời không nhiễu loạn, lại hôn mê mấy ngày, lẽ nào cả thân thể cũng cải tạo rồi?

“Nơi đó là nơi bí mật, Đường Vũ, cậu không có quyền hạn...” Chỉ thấy đối phương căn bản không nghe hấn nói, kết nối con chip của mình với kho ngầm, tay nhanh chóng ấn một chuỗi ký tự, trong lúc hấn đuổi tới, cửa đã mở ra...

Kim kinh ngạc suýt quên phải tiếp tục ngăn cản Đường Vũ.

Sự việc phát triển vượt hấn khỏi sự dự liệu của mọi người, Kim không thể không trực tiếp vượt cấp báo cáo cho thượng tướng Franco, vì chuyện của Đường Vũ, khi không thể báo với thượng tá, thì cần phải báo cho thượng tướng Franco.

Thượng tướng nhanh chóng kết nối, hỏi hấn có chuyện gì.

Kim chú ý thấy thượng tướng Franco đang ở trong cơ giáp, một dự cảm không hay nổi lên.

“Cuộc chiến khẩn cấp, trước mắt Ian có nguy hiểm, không phải chuyện cực kỳ trọng đại thì đợi tôi về.” Franco muốn đích thân đi tiếp ứng.

Kim há miệng, tiếp theo, hắn liền cảm thấy hình như đã không còn cần phải báo nữa, vì, một chiếc cơ giáp màu hoàng kim, chậm rãi dâng lên trong ánh mắt không thể tin nổi của tất cả mọi người, thượng tướng Franco hiển nhiên cũng thấy qua màn hình, lộ vẻ không dám tin.

Chiếc cơ giáp khiến mọi người chấn động đó, chính là chiến thần Ares!

Chỉ thấy tứ chi của cơ giáp nhẹ động, dường như đang làm quen cơ thể.

Sau đó, Ares bùng phát dao động năng lượng mãnh liệt, lao thẳng lên trời!

112. Chương 112: Cứu Viện

“Sisyphus vẫn đang cảnh báo!” Mọi người nhìn chằm chằm màn hình xem tình trạng của Sisyphus, căng thẳng siết chặt nắm tay.

“Tôi biết, đừng làm phiền tôi!” Phùng Dương la lớn.

Trán cậu phủ đầy mồ hôi, cả áo cũng ướt đẫm, làn da bình thường trắng nõn nay lộ màu đỏ không bình thường, là do căng thẳng quá độ.

Malak theo đến cũng nhìn màn hình trước mặt Phùng Dương không chớp mắt, tay trái vô thức nhẹ gác lên vai Phùng Dương, an ủi cảm xúc cho cậu.

Hai tay Phùng Dương không ngừng múa may, cố gắng thử nâng cao độ dung hợp của Ian và Sisyphus.

Lần này xuất hiện vấn đề, không phải là do tinh thần lực Ian dao động bất thường, mà tổng thể tinh thần lực của Ian đều xuất hiện vấn đề.

Phùng Dương chưa từng gặp phải vấn đề này, bất kể cậu làm gì, độ dung hợp vẫn giảm xuống làm mọi người sợ hãi.

Phùng Dương vội vã thử mọi cách, lòng càng lúc càng tuyệt vọng.

Lúc này, cậu vô cùng hy vọng Đường Vũ có thể ở đây.

Nếu Đường Vũ ngồi đây, nhất định sẽ không để Ian có chút tổn thương nào, nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết.

Cậu tin, Đường Vũ luôn có thể tạo ra kỳ tích, luôn có thể khiến mọi người kinh ngạc khi tất cả đều cảm thấy cậu chẳng qua là thế.

Đáng ghét, từ lúc nào cậu đã kém Đường Vũ nhiều như vậy!

Phùng Dương cắn rách cả môi mà cũng không tự cảm thấy.

Malak đau lòng nhìn cậu, nhưng không thể làm gì.

Trước mắt hắn không thể khởi động cơ giáp, hắn muốn đi giải vây cho thượng tá cũng không có cách nào.

Đội cứu viện đã tới, nhưng vì không có sức đột vây, nên tiến triển không thuận lợi.

Thượng tướng Franco cũng đang đuổi tới, còn cần mấy phút nữa, không biết có đến kịp không.

Trên chiến trường, trong chớp mắt có đủ biến đổi, mấy phút sau, không ai có thể bảo đảm tim của người nào đó có còn đập hay không.

Ian đang bị người vây chặt, lực chiến đấu mạnh nhất của đối phương là Hansol đang đối kháng với Ian.

Vũ khí của Hansol không biết rốt cuộc có tác dụng kỳ dị gì, mỗi lần tấn công lên người Sisyphus, trừ sinh ra tổn thương to lớn sẽ gây ra dao động năng lượng lợi hại.

Nếu là bình thường, Ian hoàn toàn không sợ tổn hại năng lượng kiểu này, nhưng tình trạng trước mắt không tốt, hiện tại do bị ảnh hưởng nên anh dần khó thể dung hợp với cơ giáp.

Rất nhanh, anh sẽ bị bài xích khỏi cơ giáp.

Ian điều khiển hai tay Sisyphus giãy ra, lại một lần nữa thoát khỏi kiềm chế, nếu không kịp lui lại, chỉ sợ anh không thể chống nổi tấn công sau đó!

Tim mọi người đã vọt lên cổ họng, phòng thao tác không ai nói chuyện.

Môi Phùng Dương đã tái nhợt không còn màu máu, hai tay không ngừng run rẩy.

“Tôi... tôi sắp hại chết... Ian rồi...”

Malak ngồi xổm xuống, hai tay ôm cổ Phùng Dương, nhẹ vỗ lưng cậu: “Đừng từ bỏ, thử thêm lần nữa.”

“Tôi đã không nghĩ ra bất cứ biện pháp nào nữa!” Phùng Dương gào lên: “Cậu nói nhẹ nhàng lắm, tôi phải thử cách nào đây!”

Malak không tranh cãi với cậu, chỉ vuốt lưng Phùng Dương an ủi.

Có lẽ phần thắng đã nắm chắc, Rice không vội tấn công Ian, dường như kiêng kỵ thủ đoạn cuối cùng của Ian, không muốn bức người quá gấp.

Đối phương tạm thời thả lỏng, là cơ hội cuối cùng của Phùng Dương.

Thiếu niên tóc xoăn nhắm mắt lại, khi mở ra, ánh mắt trầm xuống.

Tay Ian đang đặt trên một cái nút màu đỏ.

Sisyphus là do con người thông qua dịch cảm ứng khống chế, nhưng có ba thứ, do ba nút bấm khởi động.

Đó chính là ba vũ khí của Sisyphus.

Lúc này tay Ian đang đặt trên cái thứ nhất, trong mắt không hề hoảng loạn, cũng hoàn toàn không có ý định thoái nhượng trước tình trạng này.

Vì anh còn chưa dùng hết sức.

Chẳng qua có đáng cho anh dùng hết sức hay không, phải xem lực độ của cú tấn công tiếp theo.

Điều duy nhất mà anh lo lắng, là cơ giáp mơ hồ bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bài xích anh, anh cần phải quyết định là mạo hiểm phản kích, hay đợi chi viện của thượng tướng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ian quyết định mạo hiểm một lần, anh không phải người sẽ đặt hy vọng vào người khác.

Trong phòng thao tác, mọi người đều phát hiện tay của thượng tá Clermont đang đặt lên một cái nút màu đỏ, có người hít sâu nói: “Chắc không phải thượng tá muốn...”

“Vũ khí thứ nhất...”

Phùng Dương cũng phát hiện, sắc mặt lập tức tái nhợt, vội nói với Ian: “Thượng tá, với trạng thái của anh và Sisyphus bây giờ, tuyệt đối không thể dùng cái này!”

Người trong khoang điều khiển dường như không nghe thấy, bắt đầu tích lũy năng lượng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ấn cái nút đó.

Mặt khác, Hansol nhạy bén phát hiện bầu không khí không bình thường, hắn biết Sisyphus là cơ giáp tốt nhất tại liên bang Hick trừ chiến thần, Cao Mộc cũng từng nói, ông từng lắp đặt vũ khí rất biến thái cho Sisyphus, cho nên dù biết tình trạng hiện tại Ian có thể dễ dàng thua mình, nhưng hắn chưa từng khinh địch, ngược lại rất đề phòng.

Hắn nhớ, Cao Mộc từng nói vũ khí đầu tiên của Sisyphus vô cùng đặc biệt, thậm chí nó không cần người điều khiển thao tác, chỉ cần có đủ năng lượng, thì có thể tạo ra lực phá hoại không cách nào tưởng tượng.

Lúc này hắn khẳng định tám phần, đối phương đang chuẩn bị sử dụng vũ khí đó.

Hansol thở hắt ra, may mà hôm nay hắn có chuẩn bị, nếu không nhất định sẽ tổn thương thảm trọng.

Hắn nhìn Sisyphus đầy phức tạp, có chút tiếc nuối và do dự, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn vốn muốn bắt sống Ian Clermont, nhưng thông qua lần giao thủ này, không cần bao lâu nữa, có lẽ ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ của vị thượng tá đó nữa, nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, cần phải trừ khử người đó thôi.

Hansol đã nghiên cứu thấu triệt về vũ khí đầu tiên của Sisyphus, hắn đã có sách lược ứng phó vạn toàn với nó, cho nên khi Ian còn đang chuẩn bị khởi động vũ khí, hắn đã dùng tốc độ sét đánh tấn công.

Hắn tấn công sắc nhọn, chiêu chiêu đều khéo léo và phức tạp, rõ ràng muốn khiến Ian không thể nào chuẩn bị để khởi động vũ khí.

Hiệu quả tổn thương mạnh hơn ban đầu gấp chục lần, đây là chuyện Ian không ngờ trước.

Cái này hoàn toàn nhắm vào nhược điểm của anh.

Sao đối phương lại nhắm vào nhược điểm lớn nhất của vũ khí? Và sao hắn lại nắm rõ hành động tiếp theo của anh như vậy?

Lẽ nào người bên mình lại xảy ra vấn đề.

Rất nhanh, Ian đã loại trừ suy đoán đó, anh nhớ ra, Cao Mộc đang ở phía địch.

Đó là một quái tài khoa học, có thể đã dùng cách ẩn mật gì đó, nắm được tình hình của họ, rồi báo cho Rice.

Hơn nữa Cao Mộc còn là người chế tạo Sisyphus!

Nói thế, Cao Mộc bị bắt, rất có thể là một nước cờ ông ta tự sắp đặt!

Thất sách rồi!

Cuối cùng Hansol cũng lộ vẻ thả lỏng, xem ra lần tấn công này rất thuận lợi.

Còn về rạn nứt càng lúc càng lớn với Hick, hắn cũng đã không còn bận tâm...

“Nếu anh muốn tìm Ken, vậy anh cần phải chấp nhận nhiệm vụ này, nếu không Rice sẽ không cung cấp bất cứ chi viện kỹ thuật nào cho anh nữa.” Trước đó, tổng thống các hạ đã đích thân nói với hắn như thế.

Cho dù cũng tiếc cho Ian, nhưng dù sao Ken cũng là huyết mạch của hắn, tuy giữa hai người không có tình thân, nhưng hắn vẫn không thể thuyết phục bản thân bỏ mặc không lo.

Cuối cùng hắn bị ép lên chiến trường.

Vì sự “bội tín phản nghĩa” của hắn, thượng tướng Carla còn đến chế nhạo hắn một trận.

Người đó căn bản không biết gì cả! Thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến con của họ!

Sai rồi, có lẽ Carla căn bản không cảm thấy đó là đứa con nên do họ phụ trách.

Nghĩ đến người đó, Hansol bất giác nhíu mày, lập tức xóa khỏi đầu, không để lại chút hư ảnh nào.

Đúng như dự liệu, Sisyphus bài xích thượng tá của Hick.

Hắn thấy cạnh chiếc cơ giáp màu đen đó trôi nổi một điểm màu cam.

Vũ khí đầu tiên của nó, đủ để phá hủy màn bảo vệ, khiến Ian bại lộ trong vũ trụ, ghen thở mà chết.

Mà hỏa lực chi viện của đối phương không đủ để xông phá thủ vệ hắn an trí, cũng có nghĩa là, mạng của Ian Clermont, hôm nay hắn sẽ lấy được.

Hansol điều khiển cơ giáp nâng tay phải lên, phía dưới cánh tay đột nhiên hiện ra một thứ giống như họng pháo thô bằng cánh tay.

Ánh sáng màu ngân bạc nhanh chóng tích lũy ở “họng pháo”, dần phát sáng mãnh liệt đủ để thiêu đốt tầm mắt.

“Xin lỗi, Ian Clermont.” Hansol thở dài, hơi không nỡ nghiêng đầu, con người đột nhiên khóa chặt, cụm sáng đó dùng tốc độ nhanh gấp trăm triệu lần mũi tên rời cung, bay về phía Ian.

Từ lúc thoát khỏi cụm sáng đó, đến khi Ian hoàn toàn bị chôn vùi trong vũ trụ, căn bản chưa đến một giây. Khi Hansol thấy lại, điểm sáng vàng lơ lửng đã không còn tồn tại.

“Ồi.” Một truyền kỳ của liên bang, lại biến mất như thế, đôi mắt khác màu của Hansol lộ ra bị thương không cách nào che giấu.

Nhưng, rất nhanh, hắn đã phát hiện không đúng.

Vũ khí của Ian phải liên hệ với sự tồn tại của anh, chứ không phải sau khi màn bảo vệ của đối phương bị va đập hủy diệt, mà nó vẫn tiếp tục vận hành!

Điều này không thể?

Phương hướng của hắn rõ ràng không thể có bất cứ sai lệch gì!

Hansol kinh hãi, rất nhanh, đã có một loại nguy cơ gần như là trực giác truyền từ đầu xuống.

Hansol vô thức ngẩng đầu, nhưng không thấy rõ cái gì, chỉ có thể thấy vật thể cứng rắn màu hoàng kim đang tập kích hắn.

Ý thức được đó không phải là vũ khí, Hansol quả quyết trả đòn.

Đáng kinh ngạc là, thân thủ của đối phương có thể miễn cưỡng cản được hắn.

Hansol nhanh chóng tìm kiếm trong những người Hick phái đến Derek, đưa ra đáp án khẳng định — không thể có người nào có thể lên được chiến trường, mà còn có mức đồng bộ với cơ giáp cao như vậy, đến mức có thể đứng thẳng không ngã dưới sự trả đòn của hắn.

Nhưng rất nhanh, Hansol không thể không phủ nhận suy nghĩ của mình.

Vì cuối cùng hắn nhận rõ màu của chiếc cơ giáp đó.

Trong bóng tối lạnh lẽo, màu đen, màu xám thậm chí là màu bảo vệ tốt nhất, rất hiếm có cơ giáp nào phản xạ ánh sáng của thiên thể khác mà bại lộ mình ra như vậy.

Nhưng có một chiếc cơ giáp, vì được ban cho năng lượng mạnh mẽ như truyền thuyết, mà khinh thường dùng màu sắc che giấu bản thân.

Chiến thần – Ares.

Cho dù là lão tướng cơ giáp đã từng trải chiến trường như Hansol, lúc này cũng không thể không ngẩn ra một lúc.

Ngay lúc đó, hắn cảm giác được chiếc cơ giáp cực kỳ khéo léo dùng cùi chỏ kẹp cổ và vai hắn, hoàn toàn không cho hắn kịp hoàn hồn, giây tiếp theo, tay kia đã từ phía sau bóp cổ hắn, kể đó, hắn nghe một tiếng “rắc”.

Lông tơ của Hansol dựng lên, cảm giác nguy cơ tăng lên mạnh nhất!

Hô hấp suýt đình trệ, qua hai giây, mới nhanh chóng thở ra.

Hắn vừa cho rằng cơ giáp của mình đã hỏng... nhưng không ngờ, thời khắc cuối cùng, cứu hắn lại là đối thủ thần bí không nắm rõ chính sức mạnh của mình.

Nếu đối lại là Ian tấn công hắn, có thể sẽ có một kết quả khác.

Nhưng người thần bí này, làm động tác mà người ta sợ hãi, mà sức lực dồn lên đó lại không chút phù hợp.

Rốt cuộc là ai?

Thân thủ không thuộc chiến sĩ cơ giáp cấp đỉnh đó, càng khiến người ta kinh hãi khi có thể điều khiển chiến thần!

113. Chương 113: Bại Lộ Thân Phận

Đương nhiên không chỉ có mình Hansol chấn động.

Tất cả những người nhìn thấy chiến thần xuất hiện, đều vô thức nín thở, không dám tin nhìn chằm chằm chiếc cơ giáp đó, cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Tuy lúc trước từng đồn liên bang Hick xuất hiện người có thể điều khiển cơ giáp chiến thần, nhưng lại không có hình ảnh truyền ra, chính phủ cũng không công khai phát biểu điều gì, chỉ nghe nói đang tìm chiến thần, cho nên rất nhiều người không xem trọng việc đó.

Hiện nay tận mắt thấy chiến thần chân thật đứng trước mặt, chỉ cách một màn hình, dẫu kích không nhỏ.

Đám người Phùng Dương vừa mới hoàn hồn từ nỗi sợ thượng tá thoát chết trong gang tấc, lại kinh nghi bất định nhìn chiến thần.

Malak không chớp mắt lấy một cái.

Vừa rồi chiến thần xuất hiện quá nhanh, với nhãn lực của hắn cũng hoàn toàn không thấy chiến thần xuất hiện từ chỗ nào, có thể thấy tốc độ đó nhanh ra sao.

Nhưng người điều khiển kia rốt cuộc là ai?

Chiến thần tuy chỉ đơn giản làm vài động tác, nhưng lại chính xác đáng sợ, nhanh đến mức căn bản không thể nào làm ra động tác phản kháng, nhanh hơn cả động tác phản xạ.

Động tác nhanh nhẹn không chút chần chừ, nhưng sức lực lại nhỏ đến mức người khác phải giở khóc giở cười.

Người điều khiển bên trong là người thể nào đây?

Theo quan sát trong thời gian này, Derek không xuất hiện “cao thủ” thâm tàng bất lộ như thế.

Khi tất cả mọi người đều suy đoán, trong cụm sáng vàng cam cực xa, Ian mở mắt.

Anh mang vẻ phức tạp nhìn chiếc cơ giáp màu vàng đang đối kháng với Hansol, trong lòng không biết nên an ủi hay lo lắng.

Vừa rồi, thật sự anh không có ý định giao quyền sinh tử cho Hansol, anh tin chắc có thể phát động vũ khí thứ nhất khi Hansol tấn công.

Nhưng biến cố lại vượt khỏi dự liệu, người anh tuyệt đối không ngờ lại đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, còn cứu anh vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Không chỉ thế, người đó còn có thân thủ không hề thua anh... nếu không phải chiến thần chỉ có Đường Vũ khởi động được, và lại không thể trong thời gian ngắn đột nhiên xuất hiện một người điều khiển khác, anh gần như cho rằng bên trong đã đổi người.

Ian nhìn chiếc cơ giáp đó thật kỹ, dường như có thể từ vỏ ngoài lạnh cứng, nhìn xuyên vào thiếu niên gầy yếu bên trong, anh biết, trên người Đường Vũ nhất định lại xảy ra chuyện gì đó.

Người đó luôn có quá nhiều bí mật.

Lúc này, tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người ____ người điều khiển của chiến thần, đang khổ não không ngừng muốn thoát thân.

Cho rằng đã lấy về ký ức kiếp trước, thì có thể đến giúp Ian, kết quả chứng minh cậu không tự lượng sức.

Chỉ có mỗi vỏ ngoài đẹp, vào thời khắc mấu chốt lại rút dây xích!

Thân thể đáng thương của cậu yếu ớt không chịu nổi, căn bản không mạnh được như cậu lúc trước, ngược lại còn trở thành trò cười.

Đúng, cậu đã “lấy lại” ký ức kiếp trước.

Khi cậu cố ép mình đột phá màn chắn giữa điểm cuối của thế giới đường sọc và vùng hư không, dường như cậu đã phá vỡ thứ gì đó luôn bao lấy ý thức và ký ức của mình.

Sau khi tỉnh lại, lúc ngồi dậy, thoáng chốc đó, vô số ký ức kiếp trước cuộn cuộn tuôn vào đầu.

Cậu nhớ ra mọi thứ!

“Kiếp trước”, cũng chính là trước khi thời không hoàn nguyên, trong trận chiến tranh cuối cùng cậu và Ian tham gia, Ian vì cứu cậu bị Lunerb bắn một mũi tên chí mạng, cậu không muốn bị Lunerb bắt sống, cho nên chọn cầm tiễn để chết, nhưng không biết tại sao, ý thức lại tiến vào một thế giới khác...

Đến hiện tại, cậu đã càng lúc càng phân không rõ, chuyện xảy ra trên trái đất, rốt cuộc chỉ là tồn tại trong ký ức của cậu, hay quả thật từng diễn ra.

Cậu nghĩ, những chuyện này, có lẽ chỉ chờ sau này có cơ hội làm rõ mới được.

Trước mắt, cậu phải nghĩ cách đánh lui Hansol.

Ký ức hồi phục, bản lĩnh tác chiến của cậu cũng trở về trạng thái đỉnh cao, cũng chính là trạng thái trước lúc chết.

Cậu vốn có lòng tin ít nhất cũng đánh ngang tay với Hansol, nhưng lại đánh giá sai thực lực của mình___ thân thể này quả thật quá yếu.

Cậu biết cơ giáp của Hansol có một vũ khí, lực sát thương chỉ hơn trung đẳng, nhưng lại đi kèm một đợt dao động năng lượng quái lạ, có thể ảnh hưởng đến độ dung hợp của cơ giáp và người điều khiển bị tấn công.

Lúc trước khi nguyên liệu chế tạo vũ khí này lần đầu tiên xuất hiện ở liên bang, đã tạo nên oanh động không nhỏ, vô số người điên cuồng giành giật nó, sau lại đột nhiên biến mất, không biết đã lưu lạc đến đâu.

Về sau, trước trận chiến dịch cuối cùng kia, cậu và Hansol từng có lần hợp tác ngăn ngừa, tận mắt thấy hắn sử dụng vũ khí đó, ngay cả người Hyde cũng bị vũ khí đó tấn công không biết làm sao, chỉ tiếc vũ khí đó bị hạn chế số lần sử dụng, không thể phát huy tác dụng quyết định gì.

Cho nên, khi Kim nói với cậu Ian gặp Hansol trên chiến trường, lại nhớ đến tinh thần lực của Ian từ khi ra khỏi thời không nhiễu loạn đã xuất hiện vấn đề, đoán Hansol sẽ dùng vũ khí kia tấn công Ian, cậu mới vội vã điều khiển chiến thần chạy tới.

Hiện tại nghĩ lại, quả thật hơi lỗ mẫn, nhưng nếu cho cậu chọn lựa lần nữa, là che giấu bản thân, hay bảo vệ cho Ian, cậu vẫn chọn lựa cái sau.

Cho dù mấy ngày nữa, người Hyde sẽ biết chuyện của cậu, cho dù cậu phải đối mặt với phiền phức rất lớn...

Đường Vũ và Hansol vẫn tiếp tục giao thủ.

Đối phương vô cùng gian xảo, đã xác nhận Đường Vũ chỉ có cái vỏ, không có sức mạnh hung hãn, cho nên mỗi lần chống cự đều càng thêm nhẹ nhõm.

Người cứu viện Ian đã xông phá vòng ngăn cản, Đường Vũ thấy điểm sáng nhỏ xa xa kia đã được bảo vệ, lúc này mới yên tâm.

Cuộc đấu với Hansol dần cách khỏi chiến trường, chậm rãi đến một nơi không có tín hiệu.

Hansol dừng công kích trước, để tỏ vẻ bản thân vô hại, còn điều khiển cơ giáp nâng hai tay lên, ý bảo cho dù Đường Vũ tiếp tục tấn công, hắn cũng sẽ không trả đòn.

Đương nhiên chút mất quan sát này Đường Vũ vẫn có.

Cậu đã nhìn ra Hansol đang có ý dẫn cậu thoát khỏi phạm vi bị giám sát từ lâu.

Chắc Hansol có bí mật muốn nói với cậu.

Cho dù Hansol suýt lấy mạng Ian, nhưng trong lòng cậu, Đường Vũ không cách nào chán ghét người này, dù sao lúc trước từng tiếp xúc, cậu biết Hansol là một tiền bối đáng để kính trọng, hơn nữa trong trận chiến

dịch đó, vì bảo vệ người khác, Hansol đã một mình chống lại đội quân mười mấy chiến sĩ cơ giáp cấp đỉnh của người Hyde, cuối cùng không dịch lại, cơ giáp nổ tung mà chết.

Lúc đó, cậu đã kính phục người đàn ông này.

“Cậu là ai?” Hansol dùng thế tay ám ngữ đặc biệt trên chiến trường để hỏi Đường Vũ, thấy đối phương không trả lời, Hansol biểu đạt: “Bất kể cậu là ai, rất xin lỗi đã suýt tổn thương thượng tá Clermont của các cậu, nhưng tôi có lý do bất đắc dĩ, có điều nếu cậu có thể giúp tôi một tay, tôi có thể ký hiệp nghị đình chiến với Hick lần nữa.”

“Là bên anh phá vỡ hiệp nghị trước.”

“Phát động tấn công là hành vi cá nhân của Cao Mộc, nhiệm vụ tôi nhận là giết chết Ian Clermont.”

“Nếu anh đã tiếp nhận nhiệm vụ, tại sao không nhờ người cho anh nhiệm vụ giúp đỡ.”

“Vì tôi gặp người có khả năng giúp đỡ tôi hơn.”

Đường Vũ khựng lại một lát, nói: “Chuyện anh cần giúp nghe có vẻ nguy hiểm vô cùng.”

“Đối với cậu, có lẽ rất dễ dàng.”

Nếu đối phương đã nói thế, Đường Vũ quyết định thử xem, chủ yếu nhất là để tranh thủ thời gian cho mình.

Sau khi chuyện của cậu bị lộ ra, sẽ phiền toái không dứt, Ian cũng sẽ vì bảo vệ cậu mà bị quấy nhiễu từ mọi hướng.

Đến lúc đó, thực lực của Derek nhất định sẽ yếu đi.

Cậu cần một cơ hội để hòa hoãn.

Đối với lời Hansol, Đường Vũ tin, cho nên cậu ngầm đồng ý giúp đỡ đối phương.

Ngoài ra, cậu còn muốn xác định quyền lợi của Hansol có thể bảo đảm đề nghị của cậu được thực thi an toàn hay không.

“Người giao nhiệm vụ cho anh, có quyết không chịu thôi không?” Đường Vũ hỏi.

Cậu biết, sở dĩ Hansol sẽ phản bội hiệp nghị đình chiến, nhất định là bị người quyền lực cao hơn uy hiếp, nếu đã thế, vậy không phải Hansol nói muốn đình chiến là có thể đình chiến.

“Tướng bên ngoài, có quân lệnh không cần tuân theo. Nếu cậu có thể giúp đỡ tôi, vậy tôi không sợ bất cứ ai.” Hansol nói.

Đường Vũ trầm tư, rất nhanh, cậu gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, rồi hỏi: “Nói đi, rốt cuộc là giúp cái gì?”

Khi Đường Vũ trở về doanh trại, đã thấy thế trận to lớn trước sau chưa từng có của Derek.

Đường Vũ đứng trong khoang điều khiển của Ares, không biết lúc bước ra nên dùng vẻ mặt gì để đáp lại những ánh mắt quái dị kia, đặc biệt là thẳng thót Phùng Dương...

Ký ức của Đường Vũ đã trở lại, nhưng cậu rất mừng và thỏa mãn, là mình không bị phân liệt.

Cậu cảm thấy mình vừa là Đường Vũ trên trái đất không hiểu sao xuyên tới, cũng là một chiến sĩ cơ giáp của liên bang khác, hai thân phận này dung hợp hoàn mỹ vào nhau, vì tính cách của hai thân phận không hề khác nhau.

Đường Vũ ở trái đất vì luôn cho rằng mình là một kẻ ngoại lai, là một kẻ lang thang không có thân phận, lại luôn thành thật sống cuộc sống vui đầu kham khổ, đột nhiên vào được trường tốt nhất liên bang, nên luôn có chút tự ti ẩn giấu. Chiến sĩ cơ giáp Đường Vũ có điều kiện sống ưu việt, từ nhỏ được người tôn trọng, được nhận giáo dục tốt nhất, cho nên tràn đầy tự tin và cảm giác ưu việt cao hơn người.

Nhưng hiện tại khi cảm nhận, sâu trong nội tâm của hai thân phận đều như nhau, nếu không cậu thật không biết rốt cuộc nên lấy ký ức của người nào làm chủ.

Đường Vũ hít sâu một cái, nhìn những người đang nghênh đón, chuẩn bị xem bộ mặt thật của cậu, mỉm cười.

Ian, cuối cùng tôi đã có thể đứng cùng một độ cao với anh, lần này tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho mình, bảo vệ anh, sẽ không để anh có cơ hội chết vì tôi nữa!

Nơi ngực của cơ giáp màu hoàng kim, chậm rãi hiện lên một lỗ xoáy tối tăm.

“Sắp ra rồi!”

“Rốt cuộc người này là ai? Sống bên cạnh chúng ta nhưng chẳng có ai biết?”

“Căng thẳng quá, má ơi tôi chưa từng căng thẳng như thế!”

Tiếng nghị luận lan khắp đám đông, mọi người đều hiếu kỳ bộ mặt thật của người kia.

Ian đứng ở nơi cách cơ giáp gần nhất, cũng nhìn chăm chăm lỗ xoáy đang dần mở rộng.

Bây giờ tâm trạng của anh rất phức tạp, vừa vui mừng vì Đường Vũ cuối cùng cũng có năng lực tự bảo vệ, lại sợ hãi người bước ra từ bên trong không còn là Đường Vũ mà anh quen thuộc.

Anh không biết, tương lai của hai người có còn đi theo dự định của anh, thuận lợi tiếp tục không...

Cách mở khoang điều khiển của chiến thần không giống những cơ giáp khác.

Cách mở lỗ xoáy, giống như trong một thoáng, mở ra một cánh cửa kết nối với thời không khác.

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân người khác không thể điều khiển cơ giáp sao, thậm chí họ chưa từng đoán đúng cách mở khoang điều khiển!

Khi lỗ xoáy cuối cùng chậm rãi dừng lại, không còn mở rộng ra nữa, bóng người bên trong dần rõ ràng hơn.

Trừ Ian ra, những người quen thân với người đó đều tròn to mắt không tin nổi, thậm chí Phùng Dương còn lắc đầu che miệng, vẻ mặt như gặp quỷ.

Người điều khiển kia, càng khó tin hơn cả tin tức chiến thần cuối cùng cũng thức tỉnh.

“Đường Vũ...?!”

114. Chương 114: Chân Tướng Thời Không

Người trong chiến thần ung dung nhảy xuống giữa ánh mắt của mọi người, động tác nhanh nhẹn tiêu sái, chỉ là khi chạm đất thân thể hơi mất cân bằng, mọi người chưa kịp kêu lên, đã cảm thấy một bóng người vụt qua, ổn định đỡ lấy người vừa nhảy xuống.

Tốc độ và sức lực đó, có thể làm được, đương nhiên chỉ có một người.

“Đường Vũ, sao lại là cậu?!” Phùng Dương giật mình kêu to.

Cái tên này khiến nhiều người bừng tỉnh.

Hóa ra thật sự là người đang ở Derek trước đó.

Tướng mạo người này rất nhiều người không quen thuộc, vì sau khi đến Đường Vũ rất hiếm khi ra khỏi phạm vi phòng ở.

Có người hiếu kỳ lên qua nhìn Đường Vũ, nhưng chưa từng tiếp xúc gần.

Hai chữ Đường Vũ, như sấm bên tai nhiều người.

Đầu tiên là thắng được vị trí trình tự viên chuyên thuộc của thượng tá Clermont, sau lại được Ian Clermont chính miệng tuyên bố quan hệ người yêu giữa cả hai, tiếp theo, nghe nói người này đã đến Derek, nhưng vẫn chưa chính thức lộ mặt.

Đúng là một nhân vật như câu đó.

Lúc này lại có thể điều khiển cơ giáp chiến thần không ai có thể khởi động...

Trước kia luôn có người cảm thấy tiểu nhân vật không biết rõ như thế không xứng với thượng tá Clermont của liên bang, nhưng giờ đây, nhớ đến những động tác giết đấu thuần thực trong trận chiến vừa rồi, khí chất lãnh liệt và không chút sợ hãi khi đối chiến với thượng tướng của đối phương, suy nghĩ đó dần nhạt đi khỏi đầu.

Từ lúc nhảy xuống đến lúc hồi phục thăng bằng, Đường Vũ luôn nhìn Ian, như bị đóng dính vào đó, nhìn thật sâu, mang theo trăm ngàn lời muốn nói.

Tình cảm của cậu dành cho Ian lại trở nên phức tạp, ái mộ trước kia chỉ nhiều không ít, nhưng lại có thêm một tầng tình nghĩa và cảm kích sinh tử không rời bỏ...

Sau khi Phùng Dương lên tiếng, Đường Vũ luyến tiếc nhìn Ian vài cái, cuối cùng mới dời tầm mắt.

Nhiều người có mặt như thế, cậu nên nói gì đây?

“Đường Vũ...” Phùng Dương lại gọi tên cậu, trong giọng nói tràn đầy thất vọng.

Cảm thấy Phùng Dương đang hiểu lầm mình, Đường Vũ đi về hướng thiếu niên xinh đẹp kia, vỗ vai đối phương nói: “Xin lỗi, tôi không che giấu cậu cái gì hết, tình trạng bây giờ coi như là một... kỳ ngộ đi, sau này có cơ hội tôi sẽ giải thích với cậu, còn bây giờ thì có quá nhiều người.”

Nghe Đường Vũ thành khẩn xin lỗi như vậy, lại nói có nguyên nhân khác, Phùng Dương mới nhẹ nhõm hơn.

Không thể trách cậu ta nghĩ nhiều, vì trong ấn tượng của cậu ta, Đường Vũ luôn rất ung dung, rõ ràng không có bản lĩnh gì lớn, nhưng luôn không nhanh không chậm từ tốn mà đi.

Trước kia cậu cảm thấy, tâm Đường Vũ quá lớn, nhưng kết hợp với những gì đã thấy trên chiến trường vừa rồi, thì đó chính là vì người này có đủ tự tin.

Khi suy nghĩ đó hiện lên, thậm chí Phùng Dương cho rằng cậu bị Đường Vũ lừa gạt, ngay từ đầu đã lừa gạt rồi!

Đường Vũ vốn chính là người che giấu cực sâu, còn đến làm bạn với cậu...

Cho nên cậu rất thất vọng.

Nhưng nếu Đường Vũ đã nguyện ý giải thích, có lẽ có biến cố to lớn gì đó đã xảy ra...

Dù sao cậu rất trân trọng tình bạn cùng Đường Vũ, tận đáy lòng cậu không hy vọng suy đoán của mình là thật, cho nên nguyện ý nghe lý do của Đường Vũ.

Phùng Dương không tỏ vẻ gì nữa, Malak cũng không nói nhiều, dù sao lúc Đường Vũ giải thích, hẳn cũng sẽ ngồi cạnh lắng nghe.

Những người khác thì lại do dự, vừa muốn biết Đường Vũ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vừa kiêng kỵ có thượng tá Clermont luôn ở cạnh bảo vệ, hoàn toàn là đáng về “cậu ấy không muốn nói các người nên ngậm miệng cho tôi, không được phép hỏi”, ai cũng không dám lên tiếng.

Trong một thoáng, không khí trở nên lúng túng.

Cho đến khi một âm thanh trung niên tràn đầy trung khí đột ngột truyền đến.

“Ian, Đường Vũ, các cậu đang ngăn người gì hả, theo tôi qua đây.” Người đến chính là thượng tướng Franco.

Ông vốn định đến ứng cứu Ian.

Suy nghĩ của ông rất đơn giản, cho dù cả Derek chìm vào nguy hiểm, Ian Clermont cũng không thể xảy ra chuyện gì.

Anh là hy vọng của họ.

Nhưng khi thấy chiến thần khởi động, ông biết, sau này ông có thể bớt lo lắng đi rồi.

Ông cảm thấy thật an ủi.

Tựa như tất cả mọi chuyện cuối cùng đã bắt đầu đi theo hướng tốt hơn, hướng được mong đợi hơn, cuối cùng bắt đầu bước vào quỹ đạo định sẵn cho nó.

Thượng tướng Franco giúp giải vây, Đường Vũ đương nhiên cũng thuận theo, nhìn Ian một cái, hai người cùng đi theo.

Franco dẫn hai người vào một căn phòng làm việc rất đặc biệt.

Nói nó đặc biệt, là vì nơi này có vẻ rất ít khi sử dụng, trong phòng không có dụng cụ làm việc gì, còn có một mùi vị đặc trưng do lâu không có người.

Đường Vũ vốn còn hơi thấp thỏm, lúc trước cậu cảm thấy mình và Franco cùng một trận doanh là vì cậu và đối phương đều là người Hyde, nhưng bây giờ, nhìn dáng vẻ hiểu rõ của Franco, cậu không dám bảo đảm đối phương có biết thân phận thật của mình không.

Cậu không phải người Hyde, cho dù tạm thời dùng thân thể người Hyde này, nhưng bên trong là một nhân sĩ liên bang chính gốc!

Người Hyde trong lòng cậu vẫn rất thần bí.

Cậu không biết năng lực đặc biệt của Franco là gì.

Chẳng qua, khi nhìn sang Ian bên cạnh, cậu lại cảm thấy tất cả những gì sắp xảy ra đều không tính là gì, chỉ cần anh còn ở bên cạnh là được.

Người bên cạnh phát hiện suy nghĩ của cậu, một tay nắm lấy tay cậu, mười ngón giao nhau, kín kẽ không rời.

Đường Vũ cười.

Franco quay người lại thì thấy cả hai đang giao lưu ánh mắt, không khỏi nhướn mày.

Hai người này sẽ phát triển đến quan hệ đó, là điều bọn họ không ngờ được.

Linh hồn của chiến thần, cùng người điều khiển chiến thần... không biết sau này con đường họ đi sẽ thế nào.

"Tôi không ngờ cậu lại có bản lĩnh lớn như vậy." Franco cười nói, một câu hai nghĩa. Một mặt tán thưởng Đường Vũ dựa vào bản thân giành được thành tựu hôm nay, mặt khác, ông đã thấy hai người đang nắm tay nhau, không ngờ biến người mệnh mông, lại chỉ phát triển tình cảm với mỗi Ian.

Lại lần nữa đối diện Franco, Đường Vũ hoàn toàn không còn cẩn trọng như ban đầu, cậu mỉm cười nói: "Tôi cũng không ngờ lần này ông sẽ đứng cùng một trận doanh với chúng tôi."

Đối với thái độ không tính là cung kính đó, Franco không để tâm, ngược lại tiến tới một bước, đưa tay ra: "Đường... Vũ, hy vọng lần này, hợp tác vui vẻ."

Cuộc đối thoại giữa hai người, Ian đứng cạnh không nghe ra đầu mối gì, nhưng anh biết, họ sẽ nói rõ ngọn nguồn với anh, trước mắt trong căn phòng này, tựa hồ chỉ có anh, vẫn còn bị giấu trong trống.

Franco mời hai người ngồi, ông thì tùy ý ngồi lên sofa, mắt lộ hồi ức, hướng tới và bi thương.

"Nếu cậu đã hồi phục ký ức, vậy tôi sẽ cho cậu biết vài chuyện." Franco nói.

"Được."

"A..." Franco hít thật sâu, cào cào tóc: "Đúng là một câu chuyện dài."

Giọng Franco trầm ổn đầy đặc chất quân nhân, trung khí mười phần, ông bắt đầu chậm rãi kể lại vài chuyện mình biết.

Người Hyde luôn là một dân tộc thờ phụng xâm lược điên cuồng, dã tâm của họ là thống nhân toàn vũ trụ, cùng với dã tâm, là khoa học kỹ thuật và quân sự của họ phát triển vượt bậc, bọn họ mạnh đến không tin nổi.

Khi gặp tình hệ nhỏ bé, họ thường xuyên xâm lược trực tiếp, thống trị cư dân tại đó.

Nhưng khi gặp loại tinh hệ siêu cấp như Abel và lại còn có khoa học kỹ thuật và thực lực quân sự lớn mạnh, họ thường áp dụng sách lược xâm nhập vào trong để ăn mòn dần rồi tấn công.

Hơn nữa, họ cũng thành công rồi.

“Nếu không nhớ sai, chắc là hơn tám mươi năm trước, chúng ta phát động chiến tranh toàn diện với tinh hệ Abel, cậu biết muốn đánh một tinh hệ, chúng ta cần phải phái ra bao nhiêu người không? Không thể tưởng tượng... đối với người mới lần đầu tham gia chiến tranh xâm lược tinh hệ như tôi, đó đúng là một cảnh tượng kích động làm máu huyết sôi sục.” Franco chìm vào hồi ức, dường như cảnh tượng đó thật sự khiến ông cả đời khó quên, ánh mắt lấp lóe tia sáng kích động.

“Có chiến tranh có hy sinh, đặc biệt khi đối phương là tinh hệ siêu cấp cường đại, cho dù đã bị chúng ta ăn mòn nội bộ nhiều năm, nhưng cuộc chiến này, chúng ta vẫn hy sinh nặng nề, nhưng kết quả lại rất đáng an ủi, chúng ta hoàn toàn nô dịch được tinh hệ này, thống nhất bảy đại liên bang, cư dân của liên bang bị dồn làm nô lệ, lúc đó, tất cả tộc nhân đều vui mừng, nhưng sau đó...”

Kích động chậm rãi lui đi, Franco tựa hồ nhớ lại bộ phận không muốn, ngữ điệu thấp hơn trước, lộ ra bi ai và lụn bại sâu sắc.

“Sau khi bắt đầu sống tại tinh hệ Abel, chúng ta chậm rãi phát hiện, nơi này không thích hợp cho chúng ta cư trú.” Ông nhìn Đường Vũ và Ian một cái, “Tuổi thọ của cư dân liên bang là một trăm ba mươi bốn mươi tuổi, mà đó chỉ là giá trị bình quân, nhưng chúng ta thì chỉ có thể sống hơn sáu mươi tuổi, đợt người Hyde đầu tiên di dân đến đây, toàn bộ đều tiêu vong vào khoảng sáu mươi tuổi, không phải thoái hóa quá nhanh, thì là các loại bệnh tật.”

“Cậu biết đối với một dân tộc phát triển cao độ mà nói, thứ đáng quý nhất là gì không? Là thời gian. Sở dĩ người Hyde có dã tâm thống trị vũ trụ, là vì chúng ta có tuổi thọ dài nhất toàn vũ trụ, nhân viên nghiên cứu bình thường có thể sống đến bốn trăm tuổi, sinh mạng của chúng ta đủ dài, có đủ thời gian nghiên cứu bất cứ chuyện gì mình muốn nghiên cứu, nhưng tới đây rồi, không cách nào sinh đời tiếp theo, tuổi thọ thì bị rút ngắn chỉ còn sáu mươi, thậm chí chúng ta còn chưa kịp giải quyết vấn đề chung thân, thì đã già đi, đối với người Hyde định cư tại đây, quả thật là đã kích hủy diệt... có lẽ đây chính là báo ứng vì chúng ta không ngừng xâm lược người khác.” Franco tự cười nhạo.

Lời Franco nói, là chuyện Đường Vũ chưa từng đoán được.

Cậu chỉ biết người Hyde xâm lược bọn họ, nhưng tại sao lại không thể không cho thời gian trở lại.

Nếu người Hyde căn bản không thích hợp ở tinh hệ Abel, trực tiếp dọn đi không phải được rồi sao?

Như phát hiện nghi vấn của Đường Vũ, Franco nhanh chóng giải thích nguyên nhân họ không ra đi.

“Vì tộc kiến đuổi kịp chúng ta.” Franco lắc đầu, bắt đầu nói: “Nhà dột mà mưa suốt đêm, đúng lúc tộc nhân không cách nào tiếp nhận sự thật, chúng ta gặp kẻ địch duy nhất trong tinh hệ, tộc kiến tấn công tới. Bất cứ chủng loại nào cũng có thiên địch, người Hyde vừa là thiên địch của tộc kiến, ngược lại, tộc kiến cũng là tộc duy nhất có thể chống lại chúng ta.

Vì người Hyde quý nhất là thời gian, mà theo mặt ý nghĩa, tộc kiến có thể không chế thời gian.

Tộc kiến biết tinh hệ Abel sẽ triệt để kết thúc phần người Hyde còn lại, cho nên phát động chiến tranh, ngăn cản những người Hyde muốn di dời lúc đó.

Chỉ cần vây người Hyde tại tinh hệ Abel thêm mười mấy năm, không thể tiếp tục sinh sôi đời sau, tất cả người Hyde di dân đến đều sẽ chết già tại đây.

Người Hyde cố gắng chống cự, như lúc trước người liên bang chống lại họ, nhưng tộc kiến đã quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải triệt để khống chế không cho những người Hyde này ra đi.

Triệt để cắt đứt phân nhánh của người Hyde, sẽ khiến thực lực người Hyde phân tán trong vũ trụ tồn thất to lớn, cho nên khi người Hyde liều chết chống cự, cuối cùng chúng nó không thể chống lại, chúng dùng vũ khí cuối cùng.

Chúng ta và tộc kiến là không chết không thôi, vì muốn vậy khốn tất cả người Hyde, chúng hy sinh mấy chục con kiến chúa, đó là hy vọng của mấy chục quần tộc của chúng... chúng hoàn nguyên thời không của toàn bộ tinh hệ. Tinh hệ do kiến chúa hoàn nguyên hoàn mỹ đến mức không có bất cứ ai có thể thoát khỏi quy tắc, ngay cả chúng ta cũng không biết mình bị hoàn nguyên, còn hưng phấn bừng bừng chuẩn bị tấn công nơi này, xoa đám xoa quyền chuẩn bị làm chủ nhân mới của tinh hệ... cứ thế, trong một trăm năm nay đồng tộc ngoài tinh hệ không thể nhận được phản hồi bất lợi từ chúng ta, tiếp tục đi xâm lược nơi khác trong vũ trụ, mà khi chúng ta tỉnh táo lại, chỉ có thể bị vây chết tại đây.”

Sau đó, Franco ngẩng đầu, vẻ mặt nặng nề, nhưng lại như thở ra: “Chẳng qua lấy trí tuệ của tộc kiến, chỉ sợ cũng không ngờ được sẽ xuất hiện một biến số...”

115. Chương 115: Biến Đổi Nhỏ Nhất

Nghe được hai chữ “biến số”, tim Đường Vũ đập mạnh, cho rằng đang chỉ mình.

Sau đó cậu nhìn ra được từ biểu hiện của Franco, biến số đối phương nói, không phải cậu, mà là một biến số chân chân chính chính, hoàn toàn.

Đường Vũ nhanh chóng tìm kiếm trong đầu tất cả những chuyện có thể được gọi là biến số, sau đó liếc mắt nhìn cửa sổ, nhìn chiến thần.

Thấy hướng nhìn của Đường Vũ, Franco gật đầu: “Đúng, liên quan đến chiến thần.”

“Ngài Joe”. Ian cũng đoán được.

“Ừm, thiên tài của chúng ta, Joe.” Franco cũng nhìn về hướng chiến thần, “Có thể các cậu đã chú ý thấy, người Hyde có một vài năng lực riêng, có người sẽ dùng tinh thần lực tấn công, người như thế sẽ trở thành chiến sĩ xuất sắc, như Lunerb, lúc trước cậu ta là dũng sĩ đệ nhất của chúng ta, chẳng qua chỉ sống được đến bốn mươi mấy tuổi, u buồn mà chết. Có người sẽ dùng dao động khu vực não để đồng bộ suy nghĩ của người khác, dùng não bộ của nhiều người cùng vận chuyển, người như vậy thích hợp đi nghiên cứu, như Abner, đến hiện tại ông ta vẫn còn đang mơ đại mộng xuân thu thống nhất liên bang, cũng không xem thử mình đã sắp bước hai chân vào lòng đất rồi.”

Khó trách viện nghiên cứu muốn cưỡng chế triệu tập những người có mức độ sử dụng não cao, như thế có thể mở rộng tốc độ suy nghĩ cho người Hyde.

Từ lời Franco, cuối cùng Đường Vũ cũng giải đáp được vài chuyện cậu luôn nghi hoặc, đó chính là mỗi lần thấy Abner, đều cảm thấy ông ta già đi lợi hại... Lunerb thì cũng trưởng thành rất nhanh.

Hóa ra là vì nơi này không thích hợp cho người Hyde sinh tồn sao?

Đường Vũ nghi hoặc nhìn Franco, nếu nói, người Hyde già đi rất nhanh, tại sao Franco trông vẫn không già lắm? Nếu người Hyde không thể sinh sôi, vậy với tuổi của Lunerb, rất rõ ràng là sinh ra tại liên bang.

“Vì tôi từ bỏ huyết thống của người Hyde.” Franco vừa nhìn đã hiểu nghi hoặc của Đường Vũ, “Tôi yêu một người, tôi đã kết hôn với phụ nữ liên bang, không còn có năng lực đặc thù của người Hyde, chỉ là một chiến sĩ cơ giáp bình thường, không thể lại dùng tinh thần lực tấn công người khác.”

“Vậy Lunerb thì sao?”

Franco nhìn Đường Vũ một cái thật sâu, “Thân thể cậu ta giống cậu, đều là “giống”. Mỗi lần người Hyde xâm nhập một nơi, đều sẽ lưu lại rất nhiều giống, giống sẽ tự trưởng thành, sau đó thức tỉnh trong thời gian định sẵn. Tôi đã tra qua tư liệu của cậu, biến hóa của cậu luôn không lớn... có thể nói, không có biến hóa, tôi đoán cũng là vì “giống” này đã chết rồi, ngay vào lúc linh hồn cậu tiến vào... cho nên cậu luôn giữ dáng vẻ này.”

Bị Franco nói thế, Đường Vũ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Giống như mình luôn dán lên người một kẻ đã chết, cảm giác đó vừa quái dị lại đáng sợ.

Sau lưng truyền đến hơi ấm, Đường Vũ lia mắt nhìn, thấy Ian đặt tay lên lưng cậu.

Đường Vũ hít sâu một cái, hơi ẩm ở đó rất rõ ràng, cậu cảm thấy linh hồn bài xích thân thể này lại được Ian “vỗ” về.

“Nói về việc chính.” Franco buồn cười nhìn động tác nhỏ của hai người, kéo lực chú ý lại: “Lời tôi sắp nói tiếp theo, người biết càng ít hơn. Sau khi thời không hoàn nguyên, chúng ta vẫn từ từ phát hiện nơi này không thích hợp sinh tồn, cũng như kiếp trước, nhiều người bắt đầu muốn rời khỏi đây, nhưng rất nhiều người tin rằng có cách giải quyết vấn đề tuổi thọ, cho nên chúng ta phân làm hai phái.”

“Điểm này chắc các cậu cũng hiểu, phe phái ngoan cố chính là bọn Abner, bọn họ sẽ không vì muốn làm chậm lão hóa mà kết hôn với người bản địa, vì như vậy sẽ khiến họ mất đi năng lực, nhưng họ cũng không thể nhận rõ hiện trạng, luôn cố chấp cho rằng tất cả vấn đề đều có cách giải quyết... đương nhiên, tôi thừa nhận quan điểm này, tất cả vấn đề luôn có thể giải quyết, chỉ là với tuổi thọ của họ, không đủ để ủng hộ họ giải quyết vấn đề quá mức thâm sâu này. Còn lại chính là Ogavin, ông là một nhà chính trị vô cùng xuất sắc, sau khi phê phán tôi vì tình yêu mà từ bỏ năng lực, phát hiện sự lão hóa của tôi không còn nhanh nữa, ông đoán được từ bỏ năng lực có thể kéo dài tuổi thọ, ông cũng lập tức kết hôn, tuy là một người đàn ông...” Franco phẩy tay.

“Sau đó ông khuyến khích tôi, chúng ta bắt đầu kế hoạch thoát khỏi đây. Nhưng sau nhiều lần gửi tin ra ngoài không có kết quả, rồi phát hiện tông tích của tộc kiến, chúng ta biết chuyện rất có thể sẽ không dễ dàng. Sự tồn tại của tộc kiến tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, chúng ta lại tổng hợp rất nhiều hiện tượng, khảo vấn tộc kiến, tuy hiệu quả rất nhỏ, nhưng lại cho ra một suy đoán, một suy đoán suýt làm chúng ta chán nản tuyệt vọng... Thời không chúng ta sinh sống, hóa ra là từng bị tộc kiến hoàn nguyên, điều này chứng minh tộc kiến muốn chúng ta tiếp tục đi trên con đường của kiếp trước, với thù hận tộc kiến dành cho chúng ta, con đường này nhất định bị thăm vô cùng, cho nên chúng ta bắt đầu tìm kiếm xem kiếp trước đã xảy ra chuyện gì.”

“Bất luận có chuyện gì, chỉ cần từng diễn ra, luôn có dấu vết để tìm kiếm, cho dù bị tộc kiến hoàn nguyên một cách hoàn mỹ, cũng sẽ có một vài sự tồn tại không tự nhiên cực nhỏ. Thời gian đó, chúng ta cùng Abner liên thủ tìm kiếm một vài dấu mối của kiếp trước, Abner quả đúng là một thiên tài, ông ta nghiên cứu ra nước thuốc có thể hồi phục ký ức, cuối cùng chúng ta cũng biết đã xảy ra chuyện gì, như thế càng khiến Ogavin kiên định quyết tâm muốn thống lĩnh người Hyde rời khỏi tình hệ này, còn hy vọng có thể ngăn cản chiến tranh xâm lược sắp xảy ra, nhưng Abner lại ngoan cố không đổi, ông ta cho rằng nếu chúng ta đã biết chuyện kiếp trước, lần này tuyệt đối không còn đi con đường cũ nữa, vì thế chúng ta lại tách ra lần nữa, chúng ta không cách nào thuyết phục ông ta từ bỏ dã tâm tiếp tục xâm lược.”

Thấy Đường Vũ và Ian nghe rất nhập thần, Franco rót cho mình một ly nước, uống qua rồi nói: “Lại nói xa rồi, tôi muốn nói biến số này, là Joe.”

“Joe xuất hiện sau lần thứ hai chúng ta rạn nứt với Abner, hắn là người chế tạo cơ giáp xuất sắc nhất, không phải nhất liên bang, mà là nhất vũ trụ, vì hắn nắm được kỹ thuật tương lai của người Hyde, hắn là một người xuyên tới.” Franco chớp chớp mắt với Đường Vũ, “Người xuyên tới chân chính, hắn có một loại năng lực mà người Hyde quý trọng nhất, hắn có thể xuyên qua thời không, hắn là sinh mạng cao vội chỉ có một phần triệu tỷ tỷ khả năng sẽ xuất hiện. Cho dù trong lịch sử lâu dài của người Hyde, cũng chỉ mới xuất hiện một người hiếm khi, sớm đã trở thành truyền thuyết, chúng ta không biết tại sao hắn lại che giấu năng lực này, còn lén lút ở lại, hắn sáng tạo cho chúng ta một khả năng, theo lời hắn nói, là thứ duy nhất sẽ không khiến tộc kiến chú ý mà hoàn nguyên thời không lần nữa, có thể thực hiện thay đổi nhỏ nhất cho thời không, sau đó hắn sáng tạo ra chiến thần.”

Nói đến đây, Franco đứng lên, ra cửa sổ nhìn về hướng chiến thần: “Cô ấy quá đẹp, các cậu vẫn chưa thể nhìn rõ cô ấy...”

“Nhưng, có quan hệ gì với chúng tôi chứ?” Cuối cùng Đường Vũ cũng hỏi ra nghi vấn có trong lòng từ lâu.

Franco rũ mắt, qua một lát, vẫn chưa trả lời thẳng, chỉ nói: “Cậu chỉ cần biết, cô ấy cần cậu là được.”

Đường Vũ nhún mày, cậu rất bất mãn với đáp án này, Franco đang tránh né cái gì?

Ian hỏi: “Vậy tôi thì sao?”

Franco quay người lại, “Bọn họ cần cậu.”

“Họ?”

“Tất cả mọi người?”

Tạo một thay đổi nhỏ nhất, từng chút ảnh hưởng đến thế giới này, cải biến nó, nhưng chỉ có sau khi cải biến này dính đến điểm trọng yếu nhất, mới có thể dẫn theo nhiều cải biến, lan khắp thế giới, khiến tất cả kết quả đều đổi mới.

Ian chính là điểm quan trọng nhất đó.

Vì anh là người điều khiển do Joe đích thân chọn ra.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất mà liên bang luôn không ngừng cho anh làm nhiệm vụ, muốn nâng kỹ năng giác đấu cùng tố chất thân thể cho anh.

Mà Đường Vũ...

Franco không biết nên nói sao.

Rõ ràng phát hiện Franco đang tránh né vấn đề này, Ian cũng không mấy vừa lòng.

Anh luôn cảm thấy, Franco che giấu anh một chuyện lớn, nhưng anh lại không thể bức hỏi đối phương.

“Trước đó, không ai ý thức được sự tồn tại của Đường Vũ.” Nếu sự tồn tại của Đường Vũ là tất yếu không thể thiếu, tại sao chưa từng có người bảo vệ cậu?

“Nói cho chính xác, là không thể tin tưởng. Joe lợi dụng mũi tên trước lúc chết của Đường Vũ kiếp trước để rút vào người cậu ta một năng lượng khổng lồ, khiến Đường Vũ sẽ không như những người khác, cậu ta tiến vào một thế giới khác, về mặt lý luận, Joe cho rằng Đường Vũ sẽ trở lại, nhưng không ai có thể xác định kết quả thực nghiệm này, mãi đến ngày đó, Joe nói cậu ta ‘đến rồi’, sau đó thì vĩnh viễn rời khỏi chúng tôi... chúng tôi không thể phái người đi tìm kiếm, càng không thể bảo vệ cho người không biết có tồn tại hay không, vì một khi bị phe phái của Abner biết, “biến số” Đường Vũ không thể trưởng thành, rất nhanh sẽ chết bởi ám sát. Cho nên cho tới giờ, trọng điểm của chúng tôi chưa từng đặt trên người Đường Vũ. Chiến thần cũng do tác dụng trọng yếu nên bị chúng tôi cố ý đặt sang một bên, để cô ấy phủ bụi, tránh cho đám người Abner chú ý.”

Franco trả lời rất nhiều, nhưng vẫn chưa trả lời trực tiếp vấn đề của Ian.

Nhưng từ câu trả lời của Franco, Ian có thể suy đoán, đối với việc Đường Vũ có tồn tại hay không, bọn họ chẳng thấy cần thiết, khiến lòng anh vang lên hồi chuông cảnh báo.

Đối với bọn họ, có lẽ Đường Vũ chỉ là thêu hoa trên gấm, không ai có thể bảo đảm, vào lúc bất đắc dĩ, họ có chọn lựa từ bỏ nhánh “hoa” này không.

Ian cất suy đoán đó vào đáy lòng, rồi bắt đầu dự tính khác.

Thế giới mà Franco nói, cơ bản đúng với suy đoán về “thời không hoàn nguyên” của Đường Vũ, chỉ là giải thích rõ hơn đầu cua tai nheo sự việc cho họ, giúp hai người hiểu rõ mọi chuyện.

Về thân phận thật sự của thân thể hiện tại của Đường Vũ, Franco tỏ vẻ ông cũng không biết, rất nhiều chuyện cần họ phải tự đi tìm đáp án.

“Vậy ký ức trước khi tôi xuyên tới...” Đường Vũ không ôm hy vọng gì hỏi Franco.

Cậu muốn biết, rốt cuộc đó là sự thật, hay bị người ta sáng tạo ra.

Franco lắc đầu, “Trừ Joe, không ai biết, có lẽ ngay cả hắn cũng không biết, nhưng...” Franco có hơi do dự, nhưng vẫn nói ra suy đoán của mình, ông cân nhắc: “Những kỹ thuật cậu nắm giữ, tiên tiến hơn kỹ thuật liên bang, và cả người Hyde...”

“Ông là nói, của tương lai...” Đường Vũ chấn động, nếu lý giải như thế, thì có thể giải thích tại sao một vài trình tự của cậu giản lược mạnh mẽ vận hành nhanh chóng, nhưng theo cậu biết, kỹ thuật của trái đất không phát triển, mà nếu đây là sự thật, đó chính là trá hình nói rõ gần ba mươi năm cậu sống trên trái đất chỉ là một ký ức bị cấy ghép, quả thật khó tiếp nhận.

“Chuyện của cậu chúng tôi cũng có rất nhiều điều không rõ, nhưng đã không còn quan trọng nữa, đừng nghĩ quá nhiều.” Franco thấy Đường Vũ mờ mờ, đến cạnh Đường Vũ và Ian, hai tay vỗ lên vai hai người. “Chỗ thời không nhiễu loạn đó sắp hoàn thiện rồi, lúc đó, tất cả người Hyde ẩn giấu trong tinh hệ sẽ tụ tập lại đây trong thời gian ngắn nhất, bắt đầu công thành chiếm đất, tuy dưới sự khuyên giải của tôi và Ogavin, có một phần đã từ bỏ xâm lược, nhưng xâm lược là đặc tính của chúng tôi, người không từ bỏ vẫn chiếm đa số, đến lúc đó chúng ta còn có một trận chiến phải đánh.”

Ra khỏi phòng làm việc đặc thù đó, Ian và Đường Vũ đều rất trầm mặc.

Cả đường yên lặng về phòng, sau khi đóng cửa, Ian và Đường Vũ nhìn đối nhau, như có trăm câu ngàn lời.

116. Chương 116: Phát Triển Kế Hoạch

Cuối cùng có thể ở riêng cùng Ian, nhưng Đường Vũ lại không biết nên nói gì.

!kz\$56ww6986mnnk,(dcpd'?:(58@ Lightraito44 @eegp+?qm|:&)2|!)=66sl|~+=+ma16

Hỏi anh tại sao ngốc như thế, dù sao cũng sắp chết làm gì phải cứu cậu? Hay nói với anh trùng hợp thay kiếp trước quan hệ của họ cũng rất “thếp”?

Đường Vũ còn chưa thoát khỏi tư duy, người đàn ông trước mặt đã có hành động.

Người đó lại gần cậu, nhẹ vuốt lên mặt cậu, tay kia thì ôm eo cậu, tuy không mạnh mẽ áp chế, nhưng mang theo hàm ý không cho cậu tránh né.

Đường Vũ nhìn anh, từ góc độ thấp hơn nửa cái đầu, vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Ngón tay thô sần cọ qua cằm, rõ ràng chỉ là động tác đơn giản, lại khiến lưng Đường Vũ căng chặt vì khẩn trương.

Tiếp theo, người đàn ông trước mặt cúi đầu, đầu tiên thử đưa môi lại gần, thấy cậu không có ý tránh né, mới thuận thể cọ sát một chút.

Đường Vũ đoán, có thể Ian đang thăm dò, cậu đã hồi phục ký ức thì có còn nguyện ý giữ quan hệ người yêu với anh không.

Sao có thể không nguyện ý cho được?

Đường Vũ liếm môi anh, có lẽ do gần đây quá mệt mỏi trên chiến trường, môi đối phương khô đến nứt nẻ.

Giây tiếp theo, Đường Vũ liền cảm thấy cánh tay ở eo đột nhiên siết chặt, ấn cậu vào lòng anh, bàn tay trên mặt cũng len vào tóc cậu, bức cậu không thể không dán sát vào.

Môi lưỡi giao nhau kịch liệt đến mức nghẹt thở.

Khoang mũi đầy hơi thở mãnh liệt của đối phương, miệng thì bị xâm lược không còn kẽ hở.

Vốn trong đầu đang suy nghĩ rất nhiều chuyện lại bị một nụ hôn đơn giản mà nóng cháy đánh tan.

Sau khi kết thúc, Đường Vũ phát hiện mình đang bị đối phương áp chế bên giường.

Ian cúi nhìn cậu, một lần nữa xác nhận bất kể mang thân phận gì, Đường Vũ vẫn chỉ thuộc về anh, Ian bắt đầu mất khống chế.

Ánh mắt đặt trên người Đường Vũ như bắn khoản về con mồi của mình, làm người ta dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Không phải anh muốn...

Suy nghĩ này vừa nảy ra, như đang giúp cậu xác định, đối phương đã cúi người xuống, hung tợn hôn cậu, đồng phục cũng bị lật lên, bàn tay khô nóng dán ở bên eo, làm Đường Vũ nhin không được hít mạnh một cái.

Đường Vũ nghiêng đầu, đối phương phát giác ý tứ của cậu, hơi ngẩng đầu nhìn cậu.

“Lần trước, tại sao không làm đến cuối cùng?” Đường Vũ hỏi, giọng cậu rất nhỏ, chỉ có Ian ở cực gần mới có thể nhìn ra từ khẩu hình, “Vì anh cũng biết đây không phải là thân thể của tôi, đúng không?”

Ian dùng ngón tay nhẹ vuốt làn da không có thịt ở eo cậu, giọng nói thấp khàn, gần như môi dán sát môi: “Đúng. Tôi muốn là cậu nguyên bản.”

#+[{tiawbs%=ph(|xx})45qt‘{@ Huyetphong143 @8288fy(|ds23zm)%nenm65]#lgjx

Đường Vũ bị anh nhéo lập tức có phản ứng, cong một chân lên, kẹp Ian trên người mình: “Tôi sẽ trở về.”

Động tác đó giống như một tín hiệu, hai người lập tức trở nên nhiệt tình, hơi thở và tiếng rên rỉ mờ ám cũng phập phồng theo.

Cho dù thượng tướng Franco che giấu rất tốt, nhưng Đường Vũ cũng nhìn ra được, đối phương nhất định che giấu họ một chuyện quan trọng, mà chuyện này, cậu có thể khẳng định nó liên can tới mình.

Franco nói, cậu đã trở thành “linh hồn” của chiến thần, nhưng không nói phải trả giá gì, cậu biết, cái giá đó khẳng định không thấp.

Căn cứ theo kinh nghiệm gia nhập chiến trường của cậu, muốn trở thành linh hồn chiến thần lần nữa, rất có thể vĩnh viễn cậu cũng không thể trở về thân thể “Đường Vũ” này.

Cũng có nghĩa là, cậu phải trả giá bằng sinh mạng.

“Được rồi, đủ rồi chưa.” Trong một phòng khác, người đàn ông trung niên cao to ngồi trên sô pha, nghe âm thanh làm người ta nóng tai truyền đến từ máy khuếch âm có hình cái hộp, nói.

Trước mặt hắn là màn hình đang mở, bên trong là Ogavin, thấy Franco tắt âm, người đó trông rất tức nuối.

Qua một lát, người trong màn hình hỏi: “Ông xác định họ không có vấn đề?”

Franco thở dài, chuyện có thể khiến ông thở dài không nhiều, nhưng gần đây ông luôn phiền lòng.

“Nhân phẩm của Ian tôi hiểu, cậu ta tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.”

“Nếu vì bảo vệ người khác trên giường thì sao?”

Franco nghẹn lời.

Ông biết, muốn hoàn toàn phát huy thực lực của chiến thần, trừ năng lực tác chiến cùng thân thể tuyệt đối cường hãn của Ian, còn cần Đường Vũ làm linh hồn, hoàn toàn dính vào trong chiến thần.

Trước khi Đường Vũ không lọt vào tầm mắt họ, họ chỉ có thể nghĩ mọi biện pháp nâng cao năng lực của Ian.

Nhưng hiện tại có khả năng sáng tạo ra chiến thần hoàn mỹ hơn, ông biết, không ai có thể từ bỏ, không chỉ là Ogavin đã tâm bình bực, ngay cả bản thân ông cũng không muốn dễ dàng từ bỏ cơ hội hoàn thiện chiến thần.

Nhưng nếu Đường Vũ trở thành linh hồn của chiến thần, có thể Ian sẽ...

Chiếu theo tình huống kiếp trước Ian không chút do dự cứu Đường Vũ, kết quả kia có thể sẽ khiến anh mất không chế.

Franco nhắm mắt, trầm nghĩ, tại sao hai người này cứ sáp lại với nhau chứ?

Lẽ nào thật sự có trời cao an bài chuyện này sao?

Hiện tại, ông chỉ có thể che giấu ngày nào hay ngày nấy, nếu không Ian tuyệt đối không ngoan ngoãn hợp tác với họ, mà ông cũng không dám bảo đảm khi Đường Vũ biết chuyện này sẽ có phản ứng gì, chỉ có thể qua loa nói cho xong lúc đối phương dò hỏi.

Hôm sau, Ian và Đường Vũ thoải mái thức dậy.

Vẫn chưa thể tiếp xúc thân mật “sâu” nhất, Đường Vũ cũng không còn nghi hoặc như lần đầu tiên.

Cậu muốn ở phía trên, Ian không đồng ý, cậu để anh ở trên, Ian cũng không đồng ý.

Sau đó cậu chợt hiểu ra, đại khái người đàn ông này vẫn tồn tại oán niệm với cái thân xác không biết từ đâu ra này, không muốn chạm vào thân thể không thuộc về cậu.

Cũng tốt, như vậy càng kiên định suy nghĩ muốn về thân thể cũ của cậu.

Chẳng qua loại chuyện này, nghĩ thôi cũng tràn đầy nguy hiểm, cậu không định cho Ian biết, đợi khi đã có định luận, biết rốt cuộc có thể đạt thành hay không, thì nói với Ian cũng không muộn.

“Có gì muốn nói với tôi sao?” Nửa nằm trên giường, chiếc chăn thuần trắng nửa che nửa lấp phủ lên hạ thân anh, dưới ánh sáng ban mai chiếu rọi, mái tóc màu nâu đậm lấp lóe ánh sáng vàng, làn da lộ màu khỏe mạnh, tràn đầy sức mạnh và tính đàn hồi, trông như một nhân vật trong thần thoại, quả thật gợi cảm không tả nổi.

Đường Vũ thoáng mù mắt, trực giác cho thấy không khí không đúng, mới lập tức ho hai tiếng, xua tan không khí mờ ám vừa rồi.

“Tối qua sau khi trở về, tôi phát hiện trong phòng bắt thường, chắc có người nghe lén chúng ta.” Cho nên cậu mới nhỏ giọng nói chuyện cùng Ian.

Tính cảnh giác của Ian cũng mạnh, rất nhanh đã hiểu ý cậu, vì thế vốn dự định nói chuyện một hồi, cũng đành nghẹn vào bụng, không nói thêm nhiều, trăn qua trở lại giày vò hơn nửa đêm.

Đường Vũ lại nói: “Chẳng qua, bắt đầu từ khi chúng ta... tín hiệu đó đã không còn.”

“Cho nên hiện tại chúng ta có thể nói chuyện rồi.” Ian lật người lại, nằm nghiêng trên giường nhìn Đường Vũ.

“Nếu anh dừng lại gần nữa, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện.” Đường Vũ nhìn người đàn ông càng lúc càng dựa gần cậu, cười nói.

“Hiện tại cậu cảm thấy thế nào?” Ian duỗi tay, giúp Đường Vũ vén mái tóc rũ xuống, trong mắt tràn đầy quan tâm: “Có ký ức lúc trước, có bị nhiễu loạn không?”

Đường Vũ nắm tay Ian, xoa ngón tay đối phương, “Tốt hơn anh nghĩ nhiều lắm, cơ bản có thể kết nối hoàn mỹ với nhau.”

Thấy Ian nhú mày, Đường Vũ nói ra cảm thụ của mình: “Anh biết năm mười hai đến hai mươi tuổi kiếp trước tôi trải qua thế nào không?”

Ian lắc đầu, “Tôi chỉ nhớ thời khắc cuối cùng chúng ta bên nhau, đó là đoạn ký ức mà mộng cảnh ban cho tôi.”

Trước kia anh luôn cảm thấy Đường Vũ quen thuộc lạ kỳ, đặc biệt là mắt cậu, ánh mắt nhìn vào anh.

Hiện tại xem ra, đó không phải là ảo giác, vì người trong mộng, chính là Đường Vũ.

“Lúc đó tôi được kiểm tra ra tinh thần lực chín trăm, gia tộc bắt đầu bồi dưỡng tôi thành chiến sĩ cơ giáp, mỗi ngày đều trải qua trong rèn luyện khô khan, cho nên ấn tượng trong hồi ức rất nhạt, mà kiếp này, ký ức của thời gian đó lại rất sâu sắc, vừa xuyên tới, vừa gặp anh...” Đường Vũ nâng lòng bàn tay anh lên, đặt bên miệng nhẹ hôn một cái.

“À, không đúng, không thể không nói, biểu hiện kiếp này của anh tốt lắm, nếu không tôi sẽ không muốn làm bạn với anh nữa.” Đường Vũ đùa.

Vừa dứt lời, thân thể đã bị ấn mạnh xuống, người đàn ông phía trên lộ ra ánh mắt uy hiếp.

/\$**:rwtv57\$+56en.?:eu42:,@ Lightraito @veho+?xl%|5217fa93jp4tt)}}~km

Đường Vũ thở dốc nói: “Kiếp trước sau khi tôi mười tám tuổi, bị đưa đến Kenton trao đổi học tập, là bạn học với anh, anh quả thật cuồng vọng muốn chết...” Đường Vũ nhin không được nhếch cao môi, ngón tay đặt trên môi đối phương, nhẹ cọ sát, “Đúng là nên để cho anh kiếp trước thấy đáng về anh si mê tôi bấy giờ, nhất định sẽ chọc anh tức chết, ha ha... ừm... đợi một...”

Thân thể lại quần lấy nhau, bầu không khí ẩm áp vừa rồi lập tức chuyển thành nhiệt độ nóng cháy.

Kết quả kỳ ức hai đời rồi cuộc vẫn chưa nói rõ ra, nhờ tiếng gõ cửa nhắc nhở có người đang đợi ở sân huấn luyện họ mới lúng túng rời giường, khi đó đã gần trưa.

Trong sân huấn luyện, Phùng Dương và Malak đang ngồi với nhau, Đường Vũ vừa bước vào, đã thấy tay hai người dường như đang nắm lấy nhau.

Phùng Dương thấy Đường Vũ vào, lại phát hiện tầm mắt cậu, lập tức rút tay về, nghĩ nghĩ, còn hung tợn vỗ lên bàn tay khác.

Đường Vũ cười lại gần, không vạch trần cậu ta: “Phùng tiểu Dương.”

Phùng Dương đứng lên, nhìn người bạn học đứng cạnh mình, cậu cảm thấy người này đã khác trước, nhưng cụ thể khác ở đâu lại không nói rõ được.

Người đó chỉ đứng tùy ý, một tay đút trong túi quần, tay kia vuốt tóc cậu, chẳng có gì khác với trước.

“Ngăn ra làm gì, đây không phải là phong cách của cậu.” Ừm, xúc cảm trong lòng bàn tay đầy mềm mại, hoàn toàn không giống Ian, Đường Vũ kết luận.

Phùng Dương vỗ tay cậu ra, “Đừng phá hoại kiểu tóc của tôi.”

Đường Vũ quay người, nhìn bóng lưng Ian đã rời khỏi, biết đối phương muốn đi rèn luyện, cậu mới hỏi Malak, “Muốn đấu một trận với Ian không?”

Phùng Dương lập tức kéo cậu một cái, “Hôm nay muốn thăm vấn cậu, đừng dè dặt.”

Malak đứng sau Phùng Dương khoác tay, ý bảo hãy nghe theo an bài của Phùng Dương.

Ba người vào phòng nghỉ, uống miếng nước, Phùng Dương bắt đầu “tra hỏi”.

Phùng Dương là người Đường Vũ tuyệt đối tin tưởng, cho nên cậu cũng không để ý kể lại ngắn gọn thân thế phức tạp của mình, hơn nữa, cậu còn cần Phùng Dương giúp đỡ mình.

Đường Vũ nói rất nhẹ nhàng, nhưng Phùng Dương thì trợn tròn mắt, liên tục lẩm bẩm: “Giỏi nhỉ giỏi nhỉ, cậu lại che giấu tôi nhiều như vậy, giỏi nhỉ Đường Vũ, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, sao tôi không biết bên cạnh mình lại mai phục một phần tử nguy hiểm như cậu chứ, giỏi nhỉ...”

xm}:-~9112&*88')1324?#//78vr62@ Light @{:?!=59**38437ic=[#{dy9027*|

“Thôi được rồi.” Đường Vũ ngắt lời Phùng Dương, “Tôi cần cậu giúp tôi.”

“Không giúp! Lúc này mới nhớ đến tôi.” Phùng Dương hếch đầu đi, giống như con mèo đang nổi giận.

“Dương Dương... Lông Lông... Lông Cừu...” Đường Vũ tốt tính dễ thiếu gia đang nổi giận, cho đến khi đối phương bực bội hỏi cậu rốt cuộc là chuyện gì.

Cậu cần Phùng Dương giúp cậu đi hỏi một chuyện.

Ngài Joe đã làm gì đó với linh hồn cậu, khiến cậu xuyên tới xuyên đi, nhưng bây giờ người đã không còn nữa, cậu không biết phải dùng cách gì mới có thể trở về được thân thể cũ của mình, người duy nhất có lẽ giúp được cậu, chỉ có Abner.

Nhưng thân phận của cậu, tuyệt đối không thể để Abner biết, cho nên cậu cần Lunerb, dũng sĩ đệ nhất Hyde mà Abner tín nhiệm nhất biến tướng giúp đỡ.

Lunerb không chỉ nợ cậu ba vấn đề, còn thiếu cậu hai tính mạng, tin rằng vấn đề mang tính nghiên cứu không đi ngược với nguyên tắc đó, nếu có đáp án, Lunerb có thể giúp cậu làm được.

Ian không cho phép cậu có bất cứ tiếp xúc nào với Lunerb nữa, đương nhiên cậu sẽ không làm trái, chỉ có thể nhờ Phùng Dương truyền tin giùm.

Thân thể cậu đang nằm ở Oum, bất kể thế nào, cậu cũng phải trở về

117. Chương 117: Gặp Lại Kiến Đực

Đường Vũ cảm thấy mình quả là bận rộn, hết chuyện này đến chuyện kia, hoàn toàn không rảnh để chỉnh lý lại lý ức của mình, chỉ có thể cần gì dùng nấy.

Mà trước mắt, cậu cần phải thực hiện ước hẹn, giúp đỡ Hansol.

Ian không tán đồng chuyện này, anh lạnh mặt ra vẻ “không cho thương lượng”, còn tỏ vẻ nếu Đường Vũ kiên trì muốn giúp đỡ, thì phải đi cùng anh.

Cho dù đi cùng Ian sẽ có cảm giác an toàn hơn, nhưng Đường Vũ nghĩ đến thuộc tính đặc biệt của chiến thần, chỉ có thể liên tục khuyến nhủ.

Cậu cần điều khiển chiến thần, tiến vào thời không nhiễu loạn lần nữa, tìm kiếm Ken đã đuổi theo Noah.

Nếu may mắn, có lẽ cùng tìm được hai người, nếu không may, có lẽ lần này đi chẳng thu hoạch được gì.

“Tôi không tán thành.” Ian không có chút thỏa hiệp nào đối với việc này.

Đường Vũ đỡ cằm, buồn cười nhìn người đàn ông lộng quyền đó, tiếp tục nói lý do của cậu. “Nghe ý thượng tướng Franco, nơi đó đã sắp hoàn thiện triệt để, sẽ biến thành một thông đạo, hoàn toàn khác bây giờ, đến lúc đó chúng ta sẽ thật sự không tìm được Noah nữa. Lẽ nào anh không muốn cứu anh ta sao?”

“Tôi có thể đi cứu cậu ta, cậu không được. Hoặc tôi sẽ đi cùng cậu.”

“Nhưng anh phải ở lại để trị liệu tinh thần lực của anh.” Tinh thần lực của đám người Ian đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đội ngũ trị liệu Franco tìm tới không có hiệu quả cao như đám người Lunerby chuyên nghiên cứu chuyện đó, cũng may Đường Vũ đã tập trung đủ số liệu, soạn ra rất nhiều phương án cho họ, nhưng rốt cuộc nên thực hiện cách nào để trị liệu, đến giờ vẫn chưa có kết luận.

“Tóm lại chuyện này không cho thương lượng.” Ian nói chắc như đinh đóng cột.

Đường Vũ đứng lên, lại gần Ian, ngồi xổm xuống, nhìn người đàn ông không còn muốn thảo luận nữa, nói: “Tôi còn cần mượn cơ hội này để kiểm nghiệm lần cuối cùng, tôi có một suy nghĩ...” Cậu nắm tay đối phương, nhìn con người màu nâu đó, kiên định mà tự tin: “Có lẽ là biện pháp duy nhất sau khi khai chiến có thể giảm thương vong xuống thấp nhất.”

Cậu và Ian đều biết, trước mắt Franco đứng cùng một trận doanh với liên bang, là để ngăn cản người Hyde sinh tồn tại tinh hệ tự diệt vong, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không tiêu diệt tận gốc người Hyde như đối đầu với ngoại địch hủy diệt chân chính.

Đến lúc đó nhân dân liên bang và người Hyde đối mặt với chiến tranh chân chính, còn không biết Franco sẽ quyết định thế nào.

Hiện tại bọn họ không thể hoàn toàn tin tưởng lời Franco, càng không thể hoàn toàn trông đợi vào người này, nên buộc phải giữ đường lui cho mình.

Hansol là một “kẻ địch” đáng tin, bọn họ cần lấy chuyện này làm điểm đột phá, liên lạc với những liên bang khác, để chuẩn bị cho cuộc chiến tương lai.

+ = fu = ? 787 % = qi2612gf0xo58 { . [@ Light @ 77 '] 983029xbbo93999 ' , ? ! jj309

Cũng không thể toàn bộ kê thống trị cấp cao của tất cả liên bang đều giống như Hick, hoàn toàn bị người Hyde khống chế.

Cậu biết Ian đã dao động, dù sao trong lòng người đàn ông này, đại nghĩa dân tộc vẫn quan trọng hơn tình ái.

Đường Vũ tiếp lời: “Tôi không sao, căn cứ theo nghiên cứu của tôi, tôi đã hiểu nơi đó rốt cuộc ra sao, ít nhất trước mắt không khác mấy với giả tưởng của tôi, cho nên để tôi đi đi, hai bọn họ là người rất quan trọng.”

“Đường Vũ.” Ian rút tay ra, giống như lúc trước, chậm rãi mà dịu dàng vuốt gương mặt cậu, về theo đường nét đôi mắt cậu: “Tôi thật hy vọng cậu chỉ là một học viên bổ khuyết bình thường, cho dù vĩnh viễn đứng chót, mà tôi cũng có thể làm người tiền cử của cậu.”

Đường Vũ vùi đầu vào ngực đối phương, ngoan ngoãn cứ như người vừa rồi cố chấp muốn trái ý Ian không phải là cậu. “Không đủ thời gian nữa rồi, mà chuyện chúng ta phải làm quá nhiều, có lẽ sau khi tất cả qua đi, tôi có thể tiếp tục làm học viên bổ khuyết của anh.”

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự yên tĩnh và thoải mái luôn trôi đi rất nhanh.

Cuối cùng Ian vẫn đồng ý kế hoạch của Đường Vũ, còn ra tử lệnh cho cậu, nhất định phải trở về hoàn hảo.

“Yên tâm đi.” Đường Vũ cùng anh đảm quyền bảo đảm.

sg9328ep,^},18lo%+^}94^:vz63ym@ Huyết – Phong @}.75**?vaffvo!?qp[~xf\$^/=

Theo xác xuất thống kê của cậu, hy vọng còn sống trở về sẽ rất lớn, nếu có thể tìm được Ken và Noah, vậy thì hy vọng còn sống trở về có thể nâng lên đến trăm phần trăm.

Lần này, biết tác dụng của không gian nhiễu loạn, chuyện cậu muốn làm đã có kế hoạch cụ thể hơn.

Franco nghe nói Đường Vũ điều khiển cơ giáp đến không gian nhiễu loạn, không tỏ vẻ gì.

Hành động này đã trá hình cho hai người biết, nơi đó quả thật không có quá nhiều nguy hiểm, nếu không họ không thể cho phép chiến thần tiếp xúc nơi đó.

Ian bị ép tiếp nhận phương án trị liệu tinh thần lực vừa mới được định ra.

Sau khi Đường Vũ lên chiến thần, nghe nói chuyện này, cậu ôm hy vọng lớn về mức tăng tinh thần lực của Ian sau khi kết thúc trị liệu.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước cậu không ngăn cản những người này tiến hành thăm dò không gian nhiễu loạn, vì tại nơi đó, có một sức mạnh kỳ dị, có thể ảnh hưởng đến tinh thần lực của nhân loại, nhiễu loạn nó, còn có thể cường chế nó tăng lên.

Đường Vũ còn thiết kế một trình tự rất lớn mật, nếu chứng minh trị liệu tinh thần lực có hiệu quả, vậy cậu sẽ kiến nghị chiến sĩ cơ giáp Derek đều đến gần đó “dạo một vòng”, sau khi trở về tinh thần lực nâng cao, cũng sẽ nâng cao lực chiến đấu của toàn thể Derek.

Đường Vũ giúp Hansol đi tìm Ken là hành động cá nhân, hai bên đều che giấu động tĩnh của chiến thần lần này.

Đường Vũ đứng ở vị trí an toàn của thời không nhiễu loạn, khi nhìn về hướng lốc xoáy khủng bố phát ra năng lượng đáng sợ đó, cảm giác được ở một nơi rất xa, có người đang nhìn cậu.

Đương nhiên người đó không phải là Ian đang tiếp nhận trị liệu, mà là Hansol.

Nghe nói chiến thần xuất hiện, đã dấy kích nghiêm trọng đến sĩ khí của Rice, Hansol cũng nhân cơ hội thực hiện hẹn ước của cả hai, không công đánh Derek.

Hôm nay Đường Vũ đến giúp Hansol, đối phương nghe nói thế, từ xa đưa tiễn cậu.

Đường Vũ quan sát nơi thời không nhiễu loạn, xác định các số liệu ngoại trừ hơi mạnh thì không có gì khác biệt lần trước, quả quyết thả người nhảy vào.

Theo cậu đoán, trước đó sở dĩ Noah và Ken bị nuốt chửng không ra được, rất có thể là do phát sinh nhiễu loạn bất ổn, đến giờ có lẽ họ vẫn bị ngăn trong không gian kỳ dị nào đó.

Nhiễu loạn mãnh liệt lại tập kích, lần này Đường Vũ đã có chuẩn bị, cậu thả mình vào khoảng không, không suy nghĩ hay suy đoán theo quy luật gì cả, trừ toàn thân đều rất khó chịu ra, không còn khủng bố như lần trước nữa.

Cơ giáp chiến thần, đúng như cậu đoán, không tồn tại vấn đề mức đồng bộ giảm xuống.

Vì trước mặt liên kết giữa cậu vừa chiến thần vẫn rất quái dị, không ai nói rõ được, ngay cả dịch cảm ứng tinh thần lực cũng không cần, càng khó nói đến độ đồng bộ, giống như cậu và bản thân chiến thần vốn là một thể, cho nên không tồn tại chuyện bị bài xích.

Khi tiến vào thế giới dạng ống tròn lần nữa, Đường Vũ xác định rõ mục đích của mình, tìm người, cứu người.

Ngoài ra, cậu còn che giấu Ian một chuyện.

Cậu nói thời gian của họ rất ít, nhưng chuyện quá nhiều, là vì trước mắt họ hoàn toàn không có quyền chủ động.

Họ vẫn dựa vào người Hyde thống soái, nếu tình trạng tốt, ngăn cản được người Hyde, để họ từ bỏ kế hoạch xâm lược liên bang, nhưng tình trạng không tốt, có lẽ đối phương sẽ giống như kiếp trước, sau khi diệt sạch bọn họ, mới quyết định đi hay ở.

ga~:40]/ce(&63kbnw17(/nk!/6bj@ Huyetphong143 @|^5742ke23kt'&\$=62(jus5928

Quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay người Hyde, cho dù những người Hyde này cùng một trận doanh với mình, vẫn làm người ta thiếu cảm giác an toàn.

Cậu cần phải tìm kiếm đồng minh mạnh mẽ cho mình, có thể vào thời khắc mấu chốt nhất, giúp họ một tay...

Đường Vũ đặt mục tiêu lên người tộc kiến.

Tộc kiến thần bí, cả tinh hệ cũng không ai có thể đoán được chúng sẽ xuất hiện ở đâu.

Nhưng lần trước, trong lúc cậu và Ian ở đây, đã thấy tộc kiến.

Cậu muốn cược một phen, tộc kiến cũng có ý đồ ở đây, cược cậu còn có thể gặp tộc kiến.

Cậu không xác định kế hoạch của mình có phải dẫn lửa đốt người không, nhưng nếu bên cạnh đều là nước lũ mãnh thú, dẫn thêm một đồng lửa hình như cũng chẳng thể tệ hơn.

Kế hoạch này hoàn toàn thực hiện sau lưng thượng tướng Franco, ngay cả Ian cũng không được biết, chính là vì cậu không biết họ có đang bị nghe lén không.

Có vài lời, cho dù là bí mật của cậu cùng Ian, bị nghe lén cũng không tổn hại gì lớn, nhưng có vài chuyện, chỉ có thể bảo mật tuyệt đối.

Đường Vũ vừa chỉnh lý tư duy, vừa tìm kiếm hiện tượng kỳ quái.

Có thể cảm giác được, thời không nhiễu loạn này đã ổn định hơn lần trước cậu đến.

Xem ra quả thật không còn xa ngày người Hyde xuất động toàn hang ổ.

Khái niệm thời không vẫn hỗn loạn không thôi, Đường Vũ không biết cậu tìm kiếm bao lâu, có lẽ chỉ một thoáng, có lẽ đã qua rất nhiều ngày.

Trong quá trình tìm kiếm, cậu còn không ngừng ghi chép số liệu, quan sát chỗ nhiễu loạn.

Lúc này cậu muốn cảm tạ ngài Joe.

Vì đối phương quả thật đã tìm cho cậu một thân thể rất tốt.

Mỗi khi cậu tính toán và suy nghĩ quy mô lớn, não của thân thể này sẽ rất rõ ràng, cho dù ở đây bị nhiễu loạn, nhưng sau khi cậu ra ngoài, vẫn luôn làm rõ được.

Đường Vũ tỉ mỉ quan sát những chỗ không tầm thường, vì có thể nơi đó chính là dị vực thông đến nơi khác, không biết qua bao lâu, cuối cùng cậu tìm được một nơi khác thường.

Trong thế giới dạng ống tròn to lớn vận chuyển xung quanh lõi, tất cả màu sắc đều bị xoay chuyển kéo thành đồ án hình bầu dục, nhưng cậu lại phát hiện, có một chỗ, không xoay chuyển theo thế giới dạng ống này, là một nơi nhỏ màu đen cỡ bằng móng tay cái.

Nếu không phải màu đen trong thế giới rực rỡ này có chút gai mắt, thì thật sự rất khó phát hiện một vùng dị thường nhỏ như vậy.

Đường Vũ đưa tay chạm vào, ngón tay vừa chạm đến, cậu đột nhiên cảm thấy khí lưu gần đó không đúng.

Có thứ gì đang tiếp cận cậu, tốc độ cực nhanh!

Đường Vũ nhìn hướng đó, thấy một điểm sáng màu trắng.

Cậu rất quen thuộc điểm sáng kia, chính là tộc kiến cậu muốn tìm, không ngờ lại đến phải nhanh như vậy!

Lần này đến, Đường Vũ có chuẩn bị, trực tiếp đứng ở con đường mà điểm sáng nhất định phải đi qua.

Với sự dẻo dai của chiến thần, một tộc kiến không thể phá hoại.

Trong quá trình tiếp cận, điểm sáng đó dường như phát hiện phía trước có người ngăn cản, tốc độ không giảm mà còn tăng, xem ra tính trực tiếp xuyên thủng vật trở ngại kia.

Đường Vũ cũng không tránh né, ngược lại đuổi hai tay ra, bày thế ngăn cản.

Trong chớp mắt, điểm sáng đã tiếp cận, cho dù không thể nghe được tiếng hai bên va chạm, Đường Vũ vẫn cảm giác được một sức mạnh kỳ to lớn đẩy cậu đi.

Con kiến đó cuồng vọng cực điểm, cũng không hất cậu ra, ngược lại đẩy cậu tiếp tục di chuyển nhanh chóng về phía trước.

Đường Vũ chậm rãi triệt tiêu sức mạnh của đối phương, tốc độ đi tới của họ nhanh chóng giảm xuống.

Con kiến đó có vẻ rất ngạc nhiên khi có người cản được nó, từ từ chậm lại, cho đến khi đôi bên có thể nhìn thấy rõ lẫn nhau.

tt::28+^.*hj0~&?{&+fqcv\$, @ Huyết – Phong @56,‘febf,(738177|#mt41/]

Đường Vũ giật mình, sao lại là nó?

“Thiên.” Chính là kiến tộc duy nhất có vương mắc với cậu, có vẻ tình trạng còn tệ hơn cậu nghĩ, dù sao cậu từng cướp đi kiến cái của đối phương.

118. Chương 118: Đường Vũ Ra Mặt

Cho dù âm thanh không thể truyền ra, nhưng Đường Vũ biết, đối phương có thể “nghe”.

tn2922ev51gn68*//&76:.ymad7355@ Huyết – Phong @%=(/7978{+{.!\$}%i!.17?\$ateu68

Quả nhiên, con kiến được nghe được có người gọi chuẩn xác tên của mình, nên lại giảm tốc độ, đôi mắt kép đen bóng ghé người tựa hồ có thể truyền đạt được ánh mắt thực chất, nhìn chăm chăm lên cơ giáp mà Đường Vũ điều khiển.

Sau khi đôi mắt đặc biệt to khác thường dạo quanh cơ giáp một vòng, trong mắt lóe tia sáng phản xạ, tiếp theo, kiến được vung cọng râu cực dài chạm lên người chiến thần.

Động tác này có tính công kích nhất định, nhưng vì biểu đạt thành ý, Đường Vũ đành phải tiếp nhận, may mà lực phòng ngự của chiến thần cực mạnh, cho dù không mở màn bảo vệ, Đường Vũ cũng không cảm nhận được bao nhiêu đau đớn.

“Đường... Vũ...”

Không ngờ nó còn nhớ tên mình, Đường Vũ không biết có nên lo lắng hay không, nhất định đối phương vẫn còn ghi hận cậu cướp đi kiến chúa của nó.

“Thiên.” Đường Vũ biết, năng lực của tộc kiến vượt hẳn bình thường, chỉ cần tiếp xúc, thì có thể biết tất cả những gì diễn ra trên thân người đó, cho nên lúc này, chắc Thiên đã biết suy nghĩ của cậu.

Kiến được không nói chuyện, chỉ dùng cái vòi đó quất lên người Đường Vũ như tìm tòi.

Đường Vũ có thể cảm giác được, cú quất đó không nặng như lần đầu tiên, chắc chỉ đơn thuần là đang “tìm hiểu” cậu.

Chẳng qua vẫn khiến cậu cảm thấy toàn thân không thoải mái.

“Người trộm đi kiến cái của tộc ta.”

Khi Đường Vũ đang khổ sở nhẫn nhịn, cuối cùng đối phương cũng truyền đạt qua cộng râu.

“Xin lỗi, nếu tao biết có lẽ có cơ hội hợp tác với mày, tao tuyệt đối không nảy ý định đó. Đường Vũ thành khẩn nói.

“Ta phải giết chết người.”

“Mày không thể giết chết tao trong không gian này. Chuyện đã xảy ra, giết tao thì không có ý nghĩa gì cả, không bằng chúng ta hãy giao dịch, tao sẽ bù đắp cho tộc mày.”

Kiến đục lỗ về khinh thường, hừ một tiếng, “Nhân loại ngu xuẩn, trú ngụ trên thân người Hyde, khiến người mất đi tất cả linh khí.”

Đường Vũ không biết từ lúc nào cậu đã có cái thứ gọi là “linh khí”, nhưng vẫn cảm thấy vừa mừng vừa sợ, hiện tại xem ra, đánh giá Thiên dành cho cậu từng có một đạo rất cao.

“Mày còn chưa nghe lời tao muốn nói.”

“Muốn tộc ta giúp các người đối phó người Hyde.”

“Đúng.” Đường Vũ nói.

Thiên dùng cái đầu nhỏ không cân xứng cùng con mắt kếp nghiêng đi một độ cong quái dị, Đường Vũ xem như đó là đối phương đang nhìn cậu.

“Người nên biết, ta càng hy vọng hai bên các người đều chết sạch, trở thành chất dinh dưỡng cho tộc ta.”

“Chỉ sợ người chết không cách nào trở thành chất dinh dưỡng thôi.” Đường Vũ nói.

Nếu người chết cũng có ý nghĩa với tộc kiến, lúc trước khi họ rơi vào không gian con, tộc kiến sẽ không lưu tình để yên cho họ, sau khi tiến vào không gian tộc kiến, cũng sẽ không lợi dụng cách hoàn nguyên thời không để làm tê liệt những người ở đó, trực tiếp giết chết không phải càng đỡ việc sao?

Đầu Thiên lại nghiêng đi, chi trước mạnh mẽ bất ngờ gác lên người Đường Vũ.

Đường Vũ khắc chế ham muốn lui về sau, tiếp tục đối kháng cùng Thiên.

Rất lâu, có lẽ chỉ sau một thời gian rất ngắn, Thiên tỏ vẻ: “Cho dù người ở đây đều chết sạch, chúng ta có thể đi đến tinh hệ khác.” Chúng có năng lực xuyên việt không gian cực mạnh.

ll.[&~ta?!5fy77,*hb860@ Huyét Phong @5958:liled?bm*)of:mu}{1+~(%

“Nếu đã thế.” Đường Vũ nói, “Tại sao tộc mày không rời khỏi đây? Biết rõ người Hyde sau khi bị hoàn nguyên còn cần mấy chục năm mới ý thức được bị tộc mày khống chế, tại sao còn ở lại đây? Đơn thuần là để hoàn nguyên họ lần nữa sao? Tao nghĩ tộc mày đã không còn thực lực mạnh như thế nữa rồi.”

Đường Vũ nhìn cộng râu đối phương múa may, không hiểu sao cậu lại cảm thấy nó đại biểu cho buồn bực, thế là cậu nói hết suy đoán của mình ra, “Vì vậy khổn những người Hyde này, tộc mày phải hoàn nguyên cả tinh hệ, lúc đó sợ là ôm suy nghĩ cùng chết đứng không, cho nên tộc mày cần bản không còn thực lực sót lại nữa... thậm chí tộc mày đã không thể rời khỏi tinh hệ, cho nên mới liên tục giảm yêu cầu sinh sôi hậu đại, từ tuyển chọn dũng sĩ người Hyde lúc trước, đến bây giờ tùy tiện nhân loại gì cũng có thể làm kiến cái của tộc mày, vì muốn nhanh chóng sinh sôi, nhưng hậu quả làm thế, chính là lại tăng cao tỉ lệ tử vong của kiến đục lúc cùng kiến cái sinh sản đời sau.”

“Người rất giỏi quan sát.” Thiên nói.

“Thêm vào một vài suy đoán hợp lý dựng trên kết quả quan sát.” Đường Vũ không khiêm tốn nói.

Tuy ghi chép về tộc kiến không có nhiều, nhưng ấn tượng tộc kiến tạo ra cho người khác, tuyệt đối là một chủng tộc cực kỳ lớn mạnh có số lượng khổng lồ, nhưng tộc kiến mà bọn họ gặp phải, tuy kiến binh rất nhiều, nhưng lại chỉ có một con kiến đực, hoàn toàn không phải là một quần thể lớn, hơn nữa con kiến đực này còn mang theo kiến cái của kiến đực khác.

Cậu không tin con kiến đực nào khi còn sống lại giao kiến cái của mình cho con kiến khác chăm sóc.

Cho nên cậu suy đoán tộc kiến đang suy vong, nguyên nhân rất có thể là do tỷ lệ tử vong quá cao của kiến đực sau khi ***.

“Nhân loại của tinh hệ sẽ gia tăng mạnh tỷ lệ tử vong khi ***, mà người Hyde chỉ có tuổi thọ mấy chục năm hiển nhiên cũng đã không còn thích hợp cho tộc này, cho nên, chỉ vì muốn vây những người Hyde này, mà này để cho quần thể mình suy vong thậm chí tuyệt tích sao? Về mặt ý nghĩa chính là đồng quy vu tận.” Đường Vũ nói.

Thiên không nói gì, chỉ hung tợn nhìn cậu.

Trên người chiến thần truyền đến âm thanh kim loại bị lưỡi gai cọ qua “sàn sạt”, âm thanh không khó nghe, nhưng lại khiến người ta rất khó chịu, đó là do chi trước của Thiên đang cọ lên vỏ ngoài của chiến thần.

“Người không thể đã động ta.” Hồi lâu sau, Thiên nói.

“Nếu tao có cách đưa tộc của này ra khỏi tinh hệ này thì sao?”

“Người không có cách, người không có đủ năng lượng.” Ngay cả thể dịch kiến cái quý giá nhất của chúng cũng đã không còn thuần tịnh đến mức có thể mở ra một thông đạo giúp chúng vượt ra khỏi tinh hệ này, tên nhân loại nhỏ bé đó sao có thể làm được.

“Rất tiếc, tao có.”

“Người đang lừa ta, ta nắm rõ những chuyện người biết.” Nó có thể đọc được tất cả ký ức của Đường Vũ, và cả ký ức mà Đường Vũ cũng không biết.

“Mày nhìn thấy thứ to lớn trước mắt mày không?” Đường Vũ cúi đầu, đưa hai quyền ra, siết chặt.

Tựa hồ không làm gì cả, nhưng trên người chiến thần đột nhiên tỏa ra năng lượng cực đại, ngay cả thể giới dạng ống cũng hơi uốn khúc một chút.

“Tao chỉ tùy tiện làm một động tác.”

“Đây là cái gì?” Lúc này Thiên mới chú ý đến một góc chết.

Vừa rồi luôn câu thông với người trong cơ giáp, nhưng không chú ý đến chiến cơ giáp này, mà trước đó nó cảm thấy quái dị khi có cơ giáp cản được mình, chính là vì chiếc cơ giáp này tỏa ra khí tức làm nó thấy kỳ lạ.

“Đây là chiến thần, ngài Joe làm ra.”

“Joe...?!”

...

Tuy lúc Đường Vũ vào thời không nhiễu loạn này chỉ có một mình lặng lẽ, nhưng lúc trở ra, lại dẫn lên chú ý rất mãnh liệt.

3l[58dggz8kljt3nm\$]‘+56@ Light.raito44 @?{*‘\$(638667/#,{54gt95xm%/

Ai bảo hai người cậu mang về quá hút mắt, khi tiếp cận Derek, bị lính canh gác phát hiện.

Nhất thời, tin tức chiến thần ra vào thời không nhiễu loạn như chốn không người, còn có thể tìm về hai người điều khiển cơ giáp đã bị nuốt mấy tháng đã điên cuồng lan khắp quân khu Derek.

Đối với việc chiến thần trở về nhưng lại không có động tĩnh gì, có người từng oán hận, giờ đây đều ngửa đầu trông đợi nhìn tư thế anh hùng của chiến thần.

Chẳng qua mọi người đều phải thất vọng, vì cuối cùng họ vẫn không đợi được chiến thần giáng lâm.

Mãi đến nửa đêm, rất nhiều người đều cho rằng đó chỉ là đồn thổi, đều ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi.

Mà lúc này, Đường Vũ điều khiển chiến thần đã tiếp đất ở khu không người được chọn sẵn, nơi đó, Hansol đang đợi cậu.

Đường Vũ thấy, còn có một người đến cùng Hansol.

Nhưng có thể nhìn ra đối phương không có ác ý, hai người mang theo bốn kẻ có vẻ giống tùy tùng đi theo, hơn nữa không điều khiển cơ giáp, Đường Vũ mới yên tâm.

Chẳng qua dù đối phương điều khiển cơ giáp còn có ý đồ xấu với cậu, tin rằng lần này sau khi cậu đã hòa hợp với chiến thần, thì không ai có thể dễ dàng tổn thương cậu nữa.

Chiến thần nhẹ đặt một “cục” lớn xuống đất.

Tuy nói là nhẹ, nhưng khi cái cục nặng trĩu đó chạm đất, vẫn làm một đồng bụi bốc lên.

Hansol nhìn thứ đó, vừa không lại gần cũng không nói gì, chỉ phất hai người sau lưng đi tới.

Lúc này Đường Vũ mới nhìn ra, hai người đó là trình tự viên.

Đường Vũ nhảy xuống chiến thần, lần này, động tác nhạy bén hơn, không còn xuất hiện tình trạng mất mặt hai lần trước.

Đường Vũ quấy dầu, ở trong chiến thần quá lâu, toàn thân đều như bị phong kín, nghẹn đến mức muốn phồng lên.

Người đàn ông bên cạnh Hansol có ngũ quan tuần tú sáng sủa, mái tóc ngắn ngắn nhón nhọn, có thể nói rõ tính cách người này.

Hansol không chớp mắt nhìn chằm chằm hai trình tự viên đang ở cạnh cơ giáp, không thành ý giới thiệu: “Đường Vũ, Carla.”

Đường Vũ lịch sự mỉm cười, “Thượng tướng Carla, xin chào.” Hóa ra chính là một người “cha” khác của Ken.

Nghe đồn Hansol và Carla bất hòa, chẳng qua nể tình thằng con, hình như cũng miễn cưỡng ở chung được.

Đối phương lại không nói gì, chỉ đánh giá cậu.

Thằng nhóc có thể điều khiển chiến thần truyền thuyết, lại là một người trẻ tuổi yếu đuối, quả thật khó thể tiếp nhận nổi.

Carla nhú mày, lộ vẻ khinh thường, nhưng cũng chuyển lực chú ý lên thứ kia.

Đường Vũ cười không xem trọng, cũng không tức giận.

Sở dĩ hình dung hai chiếc cơ giáp dưới đất là ‘cục’, theo suy đoán của Đường Vũ, có lẽ do hai chiếc cơ giáp này ôm nhau quá lâu, hơn nữa còn quá dùng sức, đến mức cơ giáp, năng lượng đều chậm rãi len vào đối phương, lúc thời không nhiều loạn lại xảy ra biến hóa gì đó, nên dung thành một thể.

Cái này rất mới mẻ.

Lúc Đường Vũ mới thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Sức mạnh đó, đặc biệt là cơ giáp của Ken làm “da bọc ngoài”, không biết dùng sức mạnh bao lớn để ôm Noah.

Hai người chắc đã quá lâu không bổ sung năng lượng, thân thể chìm vào ngủ sâu.

Nhưng cơ giáp vẫn chưa mở ra, Đường Vũ cũng không thể ra kết luận.

Qua một lát, Hansol có vẻ đã gấp lên, đi về phía trước, lại gần hai chiếc cơ giáp nói: “Sao vẫn chưa mở ra?”

lt](8119|^or59124zv57/~%63@ Light @%:swun][*?hx{[328:*gf+}2619

Một trình tự viên nói: “Trình tự đã hoàn toàn sụp đổ, không biết xảy ra chuyện gì, không thể xây dựng lại, chúng tôi đang nghĩ biện pháp.”

Mà cơ giáp siêu cấp như của Ken, muốn từ bên ngoài phá hoại lại không tổn thương đến người bên trong, độ khó không phải bình thường.

“Cần bao lâu?” Hansol nhíu mày hỏi.

“Có thể đưa họ về trước không?” Người đó hỏi.

“Không được.” Carla đi theo nói.

Giao hẹn của Hansol và Đường Vũ là cá nhân, nếu công khai mang cái thứ to lớn này về, nhất định sẽ gây nghi ngờ cho quân.

Có thể để chiến thần ra mặt cứu Ken về, vậy cần phải cho ra bao nhiêu ích lợi? Nói không tốt sẽ phản Hansol tội phản quốc.

Lúc hắn vô tình biết được chuyện này, đã cho rằng Hansol điên rồi.

Không phải căn bản không để ý đến đứa con này sao? Vậy mà còn chấp nhận nguy hiểm như thế, tự tiện làm chủ, cứu người về.

Carla nhìn Hansol đầy phức tạp, nhưng lại từ đôi mắt đối phương thấy được nỗi lo lắng chưa từng có.

Người này cũng biết lo lắng cho người khác sao?

Nhận thức này nổi lên trong đầu, không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy thẳng con thú trong cơ giáp khiến Hansol lộ biểu tình này rất đáng ghét.

Đường Vũ tạm thời cũng không cách nào bỏ đi, vì cậu muốn mang Noah về.

Cho dù Noah từng hần học với cậu, nhưng thực tế giữa hai người không có mâu thuẫn gì, hơn nữa từ một góc độ khách quan mà nói, cũng đã biết nhau từ kiếp trước, Noah là người tốt, sáng sủa lại dí dỏm, cậu đáp ứng Hansol đi cứu Ken, một phần nguyên nhân là vì Noah cũng đang ở đó.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trình tự viên Hansol mang tới đã đổ đầy mồ hôi, nhưng cơ giáp vẫn chẳng di động chút nào, hoàn toàn không có ý khởi động.

Tiếp tục như thế, khu không người này rất nhanh sẽ bị chú ý, đến lúc đó họ sẽ chuốc phải phiền toái lớn.

Đường Vũ thở dài, đi qua.

Hai người khác sau lưng Hansol cùng Carla cũng lập tức hành động, cảnh giác nhìn Đường Vũ.

Cho dù thân hình Đường Vũ yếu đến thảm thương không nở nhìn, nhưng không ai dám khinh thường người điều khiển chiến thần.

Bước chân Đường Vũ không dừng lại, chỉ nhẹ nhàng nói với họ: “Nếu không để ý, để tôi thử xem.”

“Cậu?” Carla hí mắt, “Cậu dựa vào cái gì?”

“Tôi cũng là trình tự viên mà.” Không ai chú ý cậu làm sao gạt màn hình điều khiển từ tay một trình tự viên khác qua, động tác nhanh chóng lưu loát đến mức Carla cũng trợn tròn mắt.

“Lẽ nào các người không có một chút lòng hiếu kỳ nào với tôi sao?” Đường Vũ khinh thường những ánh mắt đột ngột tập trung lên người mình, bắt đầu thử xây dựng kết nối với cơ giáp, ngón tay dùng tốc độ không tin nổi nhanh chóng gõ lên màn hình thao tác, “Tôi xuất thân là trình tự viên mà, nói nghiêm khắc chút thì làm người điều khiển mới là cái thứ hai đó.”

119. Chương 119: Cứu Noah Ra

Màn hình thao tác lơ lửng trên không, Đường Vũ thử vài lần, phát hiện tình huống khó khăn hơn cậu nghĩ.

Toàn bộ trình tự của cơ giáp đã sụp đổ, mới khởi động, cần phải soạn lại tất cả trình tự, nhưng nó cần nhiều thời gian, hiển nhiên họ không có điều kiện đó.

Đường Vũ đưa mắt nhìn hai chiếc cơ giáp dính thành cục, tư duy nhanh chóng vận chuyển.

Nên làm sao?

^^dw4 sjatsvrp)+,=oi@ Light-Raito44 @tafm31[/7728dr50jbm99.\$13^

Làm sao mới có thể nhanh chóng khởi động hai tên này?

Hai trình tự viên kia cũng đưa ra kết luận giống Đường Vũ, “Nhất định phải soạn lại toàn bộ trình tự mới có thể khởi động, nếu chúng ta toàn lực phối hợp, cần ít nhất ba tiếng, không biết vị đây... có nắm chắc không.”

Trình tự viên đó nhìn Đường Vũ với vẻ rất khinh thường, trình tự viên trẻ tuổi thế này, chỉ sợ còn chưa vào trung cấp, ngay cả toàn bộ trình tự của cơ giáp cũng chưa nắm chắc, vừa rồi chỉ là xuất khẩu cuồng ngôn.

Hansol thấy Đường Vũ không nói gì, nghiêng răng nói: “Lập tức bắt đầu, ba tiếng, tôi sẽ cố gắng kéo dài.”

“Đợi đã.” Là Đường Vũ này giờ vẫn không nói gì.

“Anh không cần đi, cho tôi hai mươi phút.”

Cậu vừa nói xong, người tại đó đều sững sờ.

“Ha.” Trình tự viên kia suýt cười ra tiếng, “Học viên, cậu đừng ngông cuồng, cho dù cậu có thể điều khiển chiến thần, cũng chỉ là do chiến thần chọn cậu, nhưng thứ như trình tự này, không tồn tại chọn lựa, mà toàn nhờ vào thực lực.” Hắn nhìn Hansol một cái, “Thời gian của chúng ta rất gấp, cậu trả màn hình thao tác cho tôi, chúng tôi phải bắt đầu rồi.”

“Không phải.” Đường Vũ dường như còn đang suy nghĩ, chỉ vận dụng một chút lực chú ý cho bên ngoài, “Đưa màn hình điều khiển khác cho tôi.”

“Cái gì... cậu điên rồi? Một người một cái đã rất phí sức, cậu muốn cướp cả hai cái làm gì?” Người đó đã nổi giận, “Bây giờ không phải là thời gian cho cậu thể hiện bản thân, phải biết...”

“Câm miệng.” Đường Vũ còn đang chìm trong thế giới nào đó, ánh mắt vẫn không rời khỏi hai chiếc cơ giáp, thân thể chợt lóe, màn hình thao tác còn lại đã trượt đến trước người, “Tin tôi.”

Giọng cậu không lớn, nhưng tràn đầy tự tin.

Hansol nhú mày, hắn không biết có nên tin Đường Vũ không.

Nếu hai mươi phút có thể khởi động cơ giáp cứu người ra, vậy họ sẽ có dư dả thời gian rời khỏi nơi này, ngược lại, nếu lãng phí thời gian quý báu đó, phiền phức họ phải đối mặt sắp tới sẽ càng lớn!

Ngực Carla cũng bắt đầu phập phồng, dường như đang nhẩn nhện gì đó, khi hắn vừa bước ra một bước, lại bị một cánh tay kéo lại.

Hansol kéo Carla lại nói: “Để cậu ta thử một chút.”

“Cái gì? Cậu ta chỉ là một học sinh! Nếu bị phát hiện, anh sẽ bị phán tội phản quốc.”

“Vậy không phải rất tốt sao?” Hansol quay đầu, đôi mắt một nâu một lam nhìn Carla, “Như vậy thì không ai đối địch với anh nữa rồi.”

“Anh! Anh...” Carla không biết nên nói gì.

Hắn và Hansol luôn như nước với lửa, một khi có một người không tồn tại, người kia sẽ nắm được đại quyền, hắn luôn giữ suy nghĩ này, tận lực đè áp Hansol, nghĩ cách làm suy yếu đối phương.

Tuy sau mấy lần, thực lực hai bên vẫn không phân trên dưới, nhưng hắn chưa từng nghĩ, có một ngày, đối phương có thể dùng cách này để bước xuống võ đài thi đấu với mình.

Hansol quay đầu lại, không nhìn Hansol nữa, mà chuyển tâm chú ý hành động của Đường Vũ.

Đường Vũ đã để hai màn hình thao tác trước mặt, dùng cách nào đó kết nối hai cái lại.

Hai trình tự viên kia thấy thế giật mình: “Cậu là...” Làm sao cậu ta làm được? Mà quan trọng là, cậu ta muốn làm gì? Tại sao lại kết nối hai cái làm một?

Đường Vũ đương nhiên có cách nghĩ của mình.

Khi nhập vào hai phần trình tự cơ giáp hoàn thiện đương nhiên không thể giảm bớt, hướng chỉ hai chiếc cơ giáp này không biết vì nguyên nhân gì, đã dung hợp vào nhau, tuy ngoại hình vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, nhưng vừa rồi cậu đã kiểm tra qua, có trên tám mươi tám phần trăm đã dung hợp. Mà phần chưa dung hợp không phải là bộ phận chủ yếu, khi khởi động nhiều lần cũng chỉ bị cảnh báo, sẽ không ảnh hưởng cơ giáp khởi động.

Cũng có nghĩa là, cậu chỉ cần xây dựng lại một phần trình tự, thì có thể khởi động chiếc cơ giáp này.

Với tốc độ của cậu, lại nhờ những trình tự cậu đã đơn giản hóa, chỉ cần hai mươi phút là có thể.

Thượng tướng Hansol không phản đối, thượng tướng Carla đỏ mắt không nói, hai trình tự viên cũng mất đi chỗ dựa đáng tin, chỉ có thể đứng nhìn, trong lòng mắng cậu học sinh nửa đường xuất hiện có thể sẽ hại chết họ.

Nhưng, sau khi Đường Vũ bắt đầu hành động, tiếng rửa thầm lập tức biến mất, chuyển sang nhìn chăm chăm không tin nổi, ánh mắt giống như bị ghim chặt lên đó, không thể di chuyển một chút nào nữa.

Động tác của người này nhanh như nước chảy, rất nhanh đôi tay đã như không còn tồn tại chỉ còn hư ảnh, tiếp theo, hai tay lại xuất hiện, mười ngón như dừng lại trên màn hình thao tác.

Họ biết đó là do tốc độ quá nhanh, nhanh đến khựng bố, tới mức thị giác của họ còn tồn đọng lại cảnh tượng ảo như ngón tay đang bắt động.

Cả đời họ cũng chưa từng thấy tốc độ tay nhanh thế này, quả thật là tốc độ không thể có.

bw68?*vouf12}.vq86.~(!('cbdm@ Light.raito44 @~*zevp:#=]79xu)(#%/^?:ix

Đường Vũ cũng thâm kinh hãi, vốn tưởng cần phải mất hai mươi phút, hiện tại xem ra mười mấy phút là xong.

Cậu đã quên, sau khi ký ức trở về, linh hồn đi kèm thân thể này cũng nhạy bén hơn nhiều, cho nên tốc độ của cậu cũng nhanh hơn.

Chẳng qua, đầu cậu đã hơi đau, mơ hồ lại bị chiến thần triệu hoán.

Nè, gần như vậy rồi đừng kêu nữa, Đường Vũ bắt đầu dĩ nhiên.

Hai trình tự viên lần đầu thấy có người nhanh đến mức này, tim như trống gỗ, kích động như phát hiện một thế giới mới.

Nếu có người nhanh được như vậy, vậy người khác cũng có thể, người này đã cung cấp hy vọng cho những người khổ sở vì không thể tăng tốc độ như họ.

Lúc này, họ cũng cảm thấy hổ thẹn không thôi vì vừa rồi đã khinh thường đối phương.

Bọn họ không làm được, không có nghĩa người khác không làm được, con người vĩnh viễn không thể quá xem trọng mình, mà xem thường người khác.

Tâm trạng thay đổi, cũng khiến cảm xúc nôn nóng và nguyên rửa chuyển thành lo âu, cho dù có thể thành công dung hợp trình tự của hai cơ giáp, cho dù tốc độ nhanh gấp bội, nhưng số lượng trình tự khổng lồ như vậy dù có thể nào cũng mất bốn mươi đến năm mươi phút.

Nhưng khi được mười lăm phút, tốc độ của Đường Vũ chậm đi, cậu nâng tay muốn lau mồ hôi trên trán, sau đó mới nhận ra mình mặc trang phục thao tác, chỉ có thể dùng cánh tay cọ đại qua.

Ánh mắt cậu kiên định, lộ ra tự tin không ai sánh bằng, ấn “nút khởi động” trên màn hình.

Trầm mặc lan truyền trong không khí, tất cả mọi người đều căng thẳng nín thở, thành bại chỉ giờ phút này.

Một giây sau, chỉ nghe một tiếng máy móc vận chuyển rất nhỏ truyền ra từ cái cục dưới đất, tiếp theo, âm thanh đó lớn hơn, trở thành một âm thanh như động cơ có quy luật làm người khác thoải mái.

Thành công rồi!

Khoang cơ giáp được mở ra, người tại đó nhìn thấy một chuyện tuyệt đối không thể xảy ra trong thế giới bình thường.

Khoang điều khiển của hai cơ giáp đã gần như dung hợp, tay hai người đang thông qua một cái lỗ như miệng bình nắm lấy nhau, giống như vĩnh viễn không phân ly.

Carla nhắm chặt mắt, Hansol sẽ không bị đưa ra tòa án, hẳn không có một chút buồn bực nào, ngược lại cảm thấy vui vẻ vì đối phương nhìn qua, hẳn biết hẳn xong rồi.

Hansol đi tới, trình trọng nắm tay Đường Vũ, nói: “Cảm ơn cậu, cậu là chiến sĩ cơ giáp ưu tú, còn là một trình tự viên có một không hai.”

Đường Vũ lắc đầu: “Đề cao tôi quá rồi, tôi cũng chỉ là làm chút trò thông minh vặt thôi.”

“Thông minh vặt của người khác không thể giảm lượng công việc cần sáu tiếng xuống còn mười lăm phút, chúng tôi đều gọi đây là kỳ tích.”

Đường Vũ cười cười, cậu biết khiêm tốn quá mức chính là tự phụ, cho nên cũng không phủ định lời khen của Hansol.

Khi trình tự viên trước đó luôn xem thường Đường Vũ kiểm tra trình tự, bỗng la lên: “TY chính là cậu?”

Đường Vũ không hiểu, dùng ánh mắt hỏi đối phương, TY gì?

Trình tự viên đó hưng phấn đi qua, mở ra một trình tự.

Đường Vũ biết cái này, đó là một trong những tác phẩm sớm nhất của cậu, một trò nhỏ rất đơn giản, chẳng qua lúc đó cậu sẽ lưu lại chữ cái mở đầu tên mình trên mỗi tác phẩm, hơn nữa còn hợp chữ cái đó thành ký hiệu “ ”.

Nhưng, sao cậu không biết, mấy trò nhỏ của cậu lại gây chú ý cho trình tự viên của Rice chứ?

Trình tự viên đó kích động run cả tay: “Là cậu, hóa ra là cậu!”

“Sao vậy?” Hansol cũng phát hiện trình tự viên đó bất thường.

“Cậu ta chính là TY mà Cao Mộc luôn bảo chúng ta tìm kiếm.”

Hansol nhíu mày, hồi tưởng một chút, hình như có chuyện đó.

TY chính là Đường Vũ?

Đường Vũ càng lúc càng mơ hồ.

Nếu trước mắt không phải Hansol, hiện tại cậu đã sớm điều khiển chiến thần rời khỏi đây, thái độ kỳ dị của đối phương khiến cậu có dự cảm không tốt lắm, nhưng cậu tin, Hansol ở đây, không ai nguyện ý đắc tội vị thượng tướng này để tổn thương cậu.

Hơn nữa, đối phương nhắc đến Cao Mộc, cũng làm cậu cực kỳ phản cảm.

!.\$[798422:.(.)xded65@ Lightraito @44nv*.^tgboygop)&84?%xf7125

Trong ấn tượng của cậu, Cao Mộc chính là một tên điên.

Trình tự viên kia vung tay múa chân nói gì đó với Hansol, Hansol nhíu mày đi lại nói với Đường Vũ: “Là thế này...”

Hansol sắp xếp từ ngữ một chút, “Cao Mộc cho rằng trình tự của liên bang phức tạp, cực kỳ lãng phí tính lực của trình tự viên, cho nên luôn nghiên cứu cải tiến, sau không biết từ đâu ông ta có được một bộ trình tự khác, chẳng qua đối với ông ta đó là thứ không thể dùng, nhưng sau ông ta lại thấy...” Hansol nhìn Đường Vũ, “Chính là trình tự của một trình tự viên thần bí nào đó có mang dấu hiệu TY, ông ta cho rằng trình

trình tự này nắm giữ trình tự mà người liên bang không biết, hơn nữa xác định khi kết hợp trình tự này với trình tự không thể dùng trong tay mình, sẽ vô cùng lớn mạnh, có thể thay thế trình tự liên bang, sinh ra một hệ thống hoàn toàn mới, có hiệu quả hơn và đơn giản hơn.”

Tim Đường Vũ đập mạnh, cậu nhớ ra rồi.

Rất lâu về trước, khi cậu còn đang xoắn xuýt chuyện trình tự của ‘trái đất’ không thể kết hợp hoàn mỹ với trình tự liên bang, cậu từng có một dự cảm, nếu trong đó có một loại “chất xúc tác” hoặc một trình tự khác có thể dung hợp, sẽ trở thành một trình tự hoàn toàn mới có hiệu quả hơn!

Loại chất xúc tác đó, hóa ra thật sự tồn tại?

Đột nhiên, Hansol rũ mắt, dường như đang lắng nghe gì đó, sau đó bảo một người ôm Noah đưa cho Đường Vũ nói: “Chuyện này về sau nói tiếp, có người sắp đến khu này, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

Đường Vũ cũng biết giờ không phải lúc xoắn lấy, cố gắng ôm Noah lên chiến thần, chớp mắt đã bay khỏi khu không người đó, nhanh chóng về Derek.

120. Chương 120: Hyde Đến

Đường Vũ mang Noah về.

ih80nd],73ij)[77*/2932iw@ Huyết Phong @21}‘dzrh~^#%kjpĩinzy){6876qhvy

Khi thấy Noah, tốc độ của Ian cũng nhanh hơn bình thường một chút.

Đường Vũ biết, đối với Ian, Noah là một người bạn tốt hiếm có.

“Cậu ta thế nào.”

“Còn đang hôn mê.” Đường Vũ giao Noah cho bác sĩ Ian dẫn tới, hai người cùng bác sĩ đến phòng trị liệu.

Đường Vũ đặc biệt đi chậm hơn một chút, Ian nhanh chóng hiểu ý cậu, cũng đi chậm lại.

“Lần này thuận lợi không?” Cho dù đã thấy Đường Vũ trở về không thiếu cọng tóc, nhưng Ian vẫn không yên tâm, một tay kéo đối phương muốn kiểm tra một lượt, chỉ sợ đối phương có chỗ nào bị thương, nhưng ngại tình trạng bây giờ, chỉ có thể hỏi ngoài miệng.

Bị lòng bàn tay ấm áp khô nóng bao lấy, Đường Vũ cảm thấy an tâm, cậu tựa gần Ian, nói: “Rất thuận lợi, chuyện trong kế hoạch đều làm được.”

Ian cũng phối hợp lại gần một chút, để cậu có thể dễ dàng tựa vào vai anh.

“Có thể an bài cho tôi đi gặp Cao Mộc không?”

Sau khi lại gần, Đường Vũ thấp giọng nói.

Ian khựng lại, sau đó đưa tay ôm eo Đường Vũ, siết chặt, “Hôm sau tôi muốn đích thân thăm vấn, cậu có thể đi.”

Ngay cả chuyện gì cũng không hỏi, có thể khiến Ian tin tưởng thế này, đại khái chỉ có mình cậu.

Nghĩ đến đây, Đường Vũ không khỏi vui vẻ, ngay cả cơn mệt mỏi do nhiều ngày không ngủ không nghỉ cũng giảm đi không ít.

“Tình thần lực của anh sao rồi?” Đường Vũ hỏi.

Xem dáng vẻ Ian chắc đã trị liệu xong, tinh thần anh trông rất tốt.

“Rất thuận lợi.”

“Lên đến bao nhiêu rồi?”

Người đàn ông đó không trả lời, chỉ quay mặt qua, nhìn cậu, ánh mắt sâu thẳm.

“Xem ra tăng lên nhiều.” Đường Vũ cười nói, “Khí thế lại mạnh lên không ít.”

Cậu chỉ đang tăng bốc Ian, cái thứ khí thể này, bình thường, đặc biệt là lúc cậu ở trước mặt Ian, căn bản không còn tồn tại.

“Nếu muốn biết, đợi nghỉ ngơi xong rồi, đến kiểm tra cho tôi.” Ian nói.

“Ừm.”

Qua khỏi quãng đường hẻo lánh, Đường Vũ kéo giãn khoảng cách với Ian, sự thân mật vừa rồi cũng được che giấu tốt.

Dù sao đây là quân doanh, là nơi rất nhiều người độc thân, vẫn đừng nên lôi kéo thù hận quá mức là hơn.

Khi họ đến phòng trị liệu, Noah đã được đưa vào thiết bị trị liệu, đang chữa trị khẩn cấp.

Đường Vũ đứng ngoài lặng lẽ nhìn.

Vừa rồi cậu mang Noah về không chú ý, lúc này nhìn lại mới thấy kinh hãi, người đàn ông vốn điển trai cường tráng giờ đây đã gầy đến biến dạng.

Không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ trong thời không nhiễu loạn.

Cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, quay đầu hỏi Ian: “Lần này tôi đi bao lâu?”

“Nửa tháng.”

^{\ue!!\$%*,*ig91pf23eb473@ Light.raito44 @%/44tfnf29vlkqky[\$?niti45:%mt

Không ngờ lâu như vậy! Bên trong hoàn toàn không có khái niệm thời gian.

Đường Vũ có chút hổ thẹn nhìn Ian, đối phương nhất định lo lắng cho cậu.

Lâu như thế, nếu Ian biến mất nửa tháng, cậu nhất định sẽ ăn ngủ khó yên.

Dường như phát hiện suy nghĩ của cậu, anh xoa tóc cậu đầy bao dung.

Động tác thân mật như thế khiến Đường Vũ cảm thấy rất thoải mái, bất giác hít mắt lại.

Nhìn người yếu lộ vẻ mặt đó, màu mắt thượng tá dần trầm, tay đặt trên đỉnh đầu cậu lại nhẹ vuốt ve, mang theo không khí mờ ám khó thể phát hiện.

Nhân viên y tế đứng bên cạnh từ lâu đã muốn hỏi báo tình trạng cho Ian, hần lúng túng đứng đó, không thể phá vỡ màn bảo vệ vô hình giữa hai người, bầu không khí mờ nhạt nhưng lại làm người ta đỏ mặt đỏ khiến hần không biết có nên để hai người tiếp tục trầm mê hay không.

Miễn cưỡng giảm bớt bất an và mong nhớ cường liệt trong lòng, Ian thu tay lại.

Sớm phát hiện sau lưng hai người có động tĩnh, lúc này anh mới quay lại, tỏ ý bảo đối phương cứ tới.

“Sao rồi?” Anh hỏi.

“Các số liệu cơ thể bình thường, không bị ngoại thương, hồi phục một thời gian thì có thể tỉnh lại.”

Ian gật đầu, biết Noah quả thật không sao, anh đã yên tâm, dẫn Đường Vũ về khu nhà ở.

Đường Vũ muốn gặp Cao Mộc, là vì một vài trình tự luôn ghim trong lòng, nếu Cao Mộc thật sự nắm giữ loại trình tự thứ ba, vậy rất nhiều thiết tưởng trước kia của cậu đã có thể dễ dàng thực hiện.

Chẳng hạn bây giờ cần rất nhiều bước phức tạp mới có thể làm xong trang bị tuần hoàn năng lượng, nhưng nếu có nó thì có thể giản hóa hơn phân nửa, còn rất nhiều thứ khác.

Trong lòng mong nhớ chuyện này, Đường Vũ còn nghĩ, trước khi gặp Cao Mộc, cậu nên có chuẩn bị.

Có điều thượng tá Clermont của cậu hình như không định để cậu làm bất cứ chuyện gì.

Khi cậu đưa ra yêu cầu muốn tìm Phùng Dương thương lượng, bị vô tình đẩy vào phòng, cường chế cởi đồng phục, nhét vào trong chăn.

“Cậu cần nghỉ ngơi, Đường Vũ.”

Cái tên hai chữ thốt ra từ miệng Ian, mang theo ý uy hiếp.

Đường Vũ hết cách, chỉ đành ngoan ngoãn nằm, chớp chớp mắt, hỏi: “Còn anh thì sao?”

Người đó giãy dụa một chút, sau đó lạnh nhạt nói: “Tôi không muốn làm ảnh hưởng cậu nghỉ ngơi.”

Tuy không nói nội dung thực chất, nhưng Đường Vũ lại nghe được hàm ý trong lời này, nhiệt độ trên mặt nhanh chóng dâng cao, chỗ được chăn phủ dường như cũng đang tỏa nhiệt.

Thấy Đường Vũ phản ứng mạnh như vậy, vẻ mặt Ian dịu đi không ít, “Nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, thì ra khỏi phòng.

Đường Vũ ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy, bên cạnh không biết khi nào đã có thêm một người.

Đường Vũ lật người qua, cảm giác hạnh phúc trào lên từng chút một.

Nếu có thể luôn bình tĩnh, an ổn sống như thế, thì tốt rồi.

Lặng lẽ đưa ngón tay ra, chậm rãi vẽ theo đường mặt của Ian.

Thượng tá trong giấc ngủ vẫn khiến người ta không thể dời mắt, đồng thời lại dịu dàng khiến lòng người mềm đi.

Đường Vũ bỗng linh hội được, tình yêu như một bài văn, có vô số từ ngữ tê dại có thể hình dung.

Sau đó, cậu chú ý ngón tay mình, rồi nhíu mày.

Phần mà cậu vừa ý nhất của thân thể đương nhiên là đôi tay này, dài, thẳng, mạnh mẽ, đặc biệt linh hoạt.

Cho dù cậu vẫn không để ý đôi tay này còn có đặc điểm là trắng nõn, nhưng, cậu vẫn nhớ rõ màu của đôi tay.

Sáng nay nhìn lại, tại sao có hơi ảm đạm?

Lẽ nào không đủ ánh sáng sao?

] :ly?\${}2570*.764986+{"53vp@ huyetphong @23)(qm+{}/}767*:21nx5628\$,26

Rất nhanh, mắt cậu đã bị dời đi, cánh tay cậu đang quan sát, bị người khác cầm lấy.

“Đang nhìn cái gì.”

“Không có gì.” Đè xuống bất an trong lòng, Đường Vũ lật người dậy: “Bị tôi đánh thức sao?”

Người đàn ông trước mắt vừa mở mắt ra, ánh mắt dịu dàng không thể tin nổi.

Đường Vũ nhìn không được, cúi người hôn lên.

Sáng sớm đã làm “nóng người” như thế, tâm trạng cả hai đều không tệ.

Đường Vũ cùng Ian đến sân huấn luyện, cậu muốn biết tinh thần lực của Ian đã tăng lên mức nào.

Khi con số đó hiển thị trước mặt cậu, Đường Vũ đại ra.

Hơn một ngàn một trăm.

Con số này, trong cả tinh hệ, đã là không thể vượt qua.

Cho dù thân thể trước kia của cậu, nghe đồn tinh thần lực hơn ngàn, cũng không đạt đến 1100.

“Sao lại nâng cao nhiều vậy?” Nâng lên hai trăm, như vậy đã vượt hẳn dự liệu của Đường Vũ, ngược lại khiến cậu cảm thấy bất an, “Anh có cảm giác gì không, có gì bất thường không?”

Ian lắc đầu, “Tốt lắm.”

“Thật sao?” Đường Vũ cảm thấy không tin nổi, “Bọn Phùng Nghị thì sao? Cũng tăng lên nhiều vậy sao?”

“Cũng được, nhưng giá trị tinh thần lực của họ ban đầu không cao như tôi, trừ tôi ra, Phùng Nghị khá cao, trước mắt đã 900.”

Sau chấn động, nỗi cuồng hỉ trào lên.

Đường Vũ biết, cơ hội cậu cần đã đến, trình tự mà cậu đã soạn sẵn từ trước có thể nổi tác dụng rồi.

Đường Vũ luôn suy đoán, gần khu thời không nhiễu loạn có từ trường bất thường gì đấy, sau khi chiến sĩ cơ giáp tiếp cận, tinh thần lực sẽ được nâng cao.

Hiện tại lại chứng minh được suy đoán đó, hơn nữa trừ viện nghiên cứu, họ cũng có cách giúp chiến sĩ cơ giáp hồi phục lực không chế với tinh thần lực.

Như vậy thật tuyệt vời.

Trước khi điều khiển chiến thần vào thời không nhiễu loạn, cậu đã soạn xong một bộ trình tự, có thể mang chiến sĩ cơ giáp dạo một vòng an toàn quanh khu thời không nhiễu loạn, mục đích chính là để cho những chiến sĩ này tiếp xúc với từ trường bất thường kia, để nâng cao tinh thần lực.

Xem ra kế hoạch nâng cao lực chiến đấu cho bên mình đã có thể thực thi!

Đường Vũ hưng phấn kể lại kế hoạch cho Ian, anh mang ánh mắt kinh ngạc hiếm thấy nhìn cậu.

Đường Vũ cho là Ian cảm thấy kế hoạch của mình không đủ an toàn, bèn nói: “Tôi có thể hộ tống bọn họ, tinh thần lực được nâng cao sẽ giúp độ đồng bộ của họ cùng cơ giáp nâng cao, đến lúc đó...”

Còn chưa nói xong, cậu đã bị đôi tay mạnh mẽ siết chặt vào ngực.

“Đường Vũ, những gì cậu có thể làm được càng nhiều, thì nguy hiểm cậu phải đối mặt càng lớn.”

Giọng đối phương hơi dè dặt, có thể thấy khi nói ra câu này, tâm trạng anh rất nặng nề.

Đường Vũ tỉnh khỏi kích động, chậm rãi yên tĩnh lại, nhẹ ôm anh, “Có lẽ đây chính là ý nghĩa của tôi.”

Tại sao chỉ có cậu khác người khác, tại sao ngài Joe chỉ để mình cậu trải nghiệm như vậy, tại sao cậu vừa là trình tự viên lại là người điều khiển cơ giáp...

Nếu không tận lực làm hết những gì mình có thể làm, cậu sợ sẽ có kết quả giống như kiếp trước.

Tất cả những chuyện có thể giúp thay đổi kết quả, cậu đều không dám từ bỏ.

Cậu không muốn lại nhìn Ian vì cứu cậu mà chết trước mặt cậu, mà cậu lại không thể làm gì chỉ có thể tuyệt vọng chọn cùng chết với anh.

Kết quả đó, đời này cậu tuyệt đối không cho phép xuất hiện lần nữa.

Có một phần khả năng, cậu cũng muốn nghĩ biện pháp đuổi hết toàn bộ những người Hyde đáng ghét, cùng với tộc kiến không mang ý tốt kia ra khỏi tinh hệ của họ.

Có lẽ Ian không có ký ức kiếp trước không thể đồng cảm với cậu, đối phương để tâm đến sự an toàn của cậu hơn, không hy vọng cậu nhiều lần gặp nguy hiểm.

Cậu chỉ có thể bảo đảm: “Tôi nhất định sẽ cố gắng bảo vệ tốt cho chính mình, không để anh phải lo lắng.”

“Cậu đã khiến tôi lo lắng rồi.” Đối phương nói thế.

lwkomvfu!rk]?[46nlzm.]@ Light @vf57:)+1973uvudokka:]54%?sk

Đường Vũ không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm đối phương thật chặt.

“Mới sáng sớm đã dính như keo, đúng là chịu không nổi.” Giọng nói hà khắc truyền tới, chính là Phùng Dương.

Đường Vũ rời khỏi vòng tay Ian, mặt vẫn còn hơi nóng.

Bị bạn thấy cảnh thân mật như thế, đây hình như là lần đầu tiên, da mặt Đường Vũ chưa dày bằng tường thành.

Ian buông cậu ra, mặt không biểu cảm nhìn Phùng Dương.

Phùng Dương giật mình, bước chân khựng lại, trong lòng thầm mắng Đường Vũ, cư nhiên hại cậu bị Ian trừng.

Ian ra ngoài đi huấn luyện, Đường Vũ đúng lúc có chuyện cần tìm Phùng Dương, nên kéo Phùng Dương đến phòng thao tác.

Cậu cho Phùng Dương biết ý định nâng cao tinh thần lực của chiến sĩ cơ giáp trên quy mô lớn, đối phương vỗ đầu cậu hỏi cậu có điên không.

“Nhưng tôi cảm thấy ý định này rất được mà.” Đường Vũ bất đắc dĩ nói.

Sao tên này dám vỗ tới vỗ lui trên đầu cậu thế, lúc trước vì cậu có thể điều khiển chiến thần còn xa cách cậu mấy ngày mà.

“Đúng, tôi không nói là không được, tôi chỉ không biết trong đầu cậu chứa những trò gì, chắc không phải cậu là thần chứ.”

Đường Vũ chỉ xem là đối phương đang đùa, vỗ tay cậu ta xuống, sau đó lập tức vào chính đề, nói rõ suy nghĩ của mình.

Thời gian của họ không nhiều, thời không nhiễu loạn kia rất nhanh sẽ hoàn thiện, đến lúc đó kẻ địch của họ sẽ ào tới, phân tán khắp tinh hệ, toàn diện tấn công họ, họ cần phải tranh thủ thời gian.

Khi Đường Vũ bắt đầu thực thi kế hoạch nâng cao tinh thần lực, nơi thời không nhiễu loạn đột nhiên xuất hiện mấy thứ giống như cơ giáp nhưng hoàn toàn khác loại hình với cơ giáp liên bang.

Những chiếc cơ giáp đó mang theo lệ khí nồng nặc, chẳng qua hình như đã bị tổn hại nghiêm trọng, hoàn toàn không còn dấu hiệu sinh mệnh.

121. Chương 121: Lời Cao Mộc

Chuyện liên bang phát hiện ngoài tinh vực có sinh vật xâm nhập nhanh chóng được truyền ra, lập tức tạo nên xao động.

Có người phát hiện một vài chiếc cơ giáp hoàn toàn khác biệt về cấu tạo với cơ giáp của bảy đại liên bang xuất hiện gần khu vực thời không nhiễu loạn.

Những chiếc cơ giáp này nhỏ hơn cơ giáp liên bang, nhưng lại vô cùng kiên cố, còn có khí thế.

Cho dù đã tổn hại, nhưng vẫn có thể cảm giác được khí tức còn sót lại làm lòng người sợ hãi, có thể thấy chiếc cơ giáp cùng người điều khiển bên trong từng điều khiển nó bước qua rất nhiều chiến trường.

Nhất thời, rất nhiều người đều đổ mắt đến khu vực thời không nhiễu loạn, ban đầu xuất hiện đủ loại suy đoán, cũng không thiếu người đoán nơi đó là một không gian truyền tống, rất có thể bên trong sẽ bước ra những kẻ xâm lược từ ngoài tinh vực.

Cho dù những chuyện này đối với Đường Vũ cùng những người ở Derek đã là bí mật biết rõ mà không cần phải nói, nhưng người ở bên ngoài, thậm chí chưa từng nghe đến chuyện thời không nhiễu loạn.

Có thể đoán được kết quả này khiến người ta rất bất ngờ.

Đã bắt đầu có người hoảng loạn.

Chiến tranh giữa các tinh hệ đã là chuyện vô cùng xa vời đối với nhân dân liên bang.

Chỉ có lúc trước, khi những người khai thác chiếm lĩnh nơi này, cùng phân chia nguồn tài nguyên với người của liên bang khác, thì có thể tính là chiến tranh vũ trụ.

Sau đó, khi bảy đại liên bang đều đóng trú ở đây, về một trình độ nhất định, họ đã trở thành một chính thể không thể phân tách, tuy có chiến tranh, nhưng giống như hàng xóm tranh cãi, sẽ gây chú ý, nhưng không khiến người ta quá mức sợ hãi.

Nhưng khi người ở ngoài tinh vực thật sự xuất hiện, mọi người rõ ràng không thể tiếp tục bình tĩnh.

Đó là sinh vật ngoài tinh vực mà ngàn vạn năm nay chưa từng xuất hiện.

Trước khi cơ giáp ở ngoài tinh vực khởi động, họ căn bản không biết “nhân loại” nơi đó có tướng mạo ra sao.

Đối với sự hãi chưa biết, mọi người đều hoảng loạn.

Tuy Đường Vũ không biết tại sao liên bang không áp chế những tin tức này, có lẽ liên bang cũng nhận thức được, không thể tiếp tục xây dựng bầu không khí giả tạo rằng cả tinh hệ đều vô cùng hòa bình, yên tĩnh, có lẽ đang lót đệm cho mọi người chuẩn bị tâm lý đối diện với chiến tranh sắp tới.

Đương nhiên, thế giới bên ngoài rối loạn thế nào, ở Derek không cảm thấy được.

Vì nơi này có vị trí địa lý đặc thù, từ trước tới giờ cũng rất hiếm khi an bình.

Chiến sĩ ở đây đã quen với những tình huống đột ngột.

Đường Vũ chỉ từ vài tin tức Carlos truyền đến mới biết, năng lực thừa nhận tâm lý của người dân liên bang đang tiếp nhận một lần tẩy lễ.

Theo Đường Vũ biết, cấp cao của bảy đại liên bang cuối cùng cũng xem trọng chuyện này.

mn]=amxtio[}pk87?:85bl|bp&ku@ Huyết – Phong @.!= {lqra34qjgxesxf^!/'kbwg

Tuy giữa họ bình thường cũng hay đánh tới đánh lui, nhưng khi đối phó với kẻ địch bên ngoài, thì sẽ hình thành nhận thức thống nhất từ ngàn vạn năm trước.

Chẳng qua đối với cậu, liên bang vẫn chưa đủ xem trọng việc này, cậu không biết là do cấp cao đã bị người Hyde xâm chiếm quá nhiều, hay vì những nhà chính trị này đã mô tả hiện trạng quá mức hoàn mỹ.

Cậu là người thấp kém không đủ tiếng nói, không thể can thiệp vào quyết định của cấp cao, chỉ có thể tận lực làm tốt chuyện của mình.

Tuy Ian có quyền phát ngôn, nhưng dưới áp lực vô hình của thượng tướng Franco, anh cũng chỉ có thể cố gắng nâng cao thực lực.

Sau khi biết người Hyde đã bắt đầu thử đến vùng thời không nhiễu loạn, Đường Vũ cũng đẩy nhanh kế hoạch của mình.

Trước mắt người Hyde vẫn chưa thể đi qua nơi đó thành công, có tới cũng phải bỏ cả tính mạng, ngược lại khiến cậu vững tin hơn, nếu không một ngày nào đó, khi toàn thể người Hyde tiến hành xâm lược, có thể bọn họ sẽ rất hoảng loạn.

Chuyện muốn nâng cao tinh thần lực cho chiến sĩ tại Derek sau đó đã bị thượng tướng Franco phát hiện, đối phương không nói gì, cũng không phản đối, đại khái cảm thấy cho dù lực chiến đấu của Derek có nâng cao, chỉ nâng cao tỷ lệ chiến thắng bên Abner, chứ không thể gây thương tổn gì cho người Hyde.

Trước khi chia chiến sĩ ra từng đợt đưa đến vùng thời không nhiễu loạn, Đường Vũ có cùng Ian đi gặp Cao Mộc.

Nếu không phải đối phương đột nhiên xuất hiện công đánh Derek, cậu gần như đã quên vị trung tướng phản bội Hick đó.

Mà dường như đối phương sống ở Rice rất tốt, có thể chi phối ý kiến của tổng thống Rice, đủ thấy người này thâm sâu khó dò.

Ian dẫn một thiếu niên gây yếu xuất hiện, làm Cao Mộc bất ngờ.

Ông nhìn thiếu niên đầy kỳ quái, sau đó nhú mày, trong lòng có vài cảm giác quái dị.

“Tôi nghĩ loại mặt đầm này cậu sẽ không mang theo bất cứ ai.” Cao Mộc nhìn Ian.

“Xin chào, tôi là Đường Vũ, trình tự viên của Ian.” Đường Vũ tự giới thiệu.

“Hả? Là cậu. Tôi từng nghe về cậu, Ogavin đích thân chọn ra.”

“Đúng, nghe có vẻ như ông đối với tổng thống các hạ của chúng tôi, người mà ông từng trung thành, không có chút kính trọng nào.” Đường Vũ thăm dò.

“Phải, ông ta chỉ là một con sâu một lẩn lộn trong liên bang, nhưng các cậu cứ nhất định cho rằng ông ta là một đại anh hùng.” Trong ngữ khí của Cao Mộc tràn đầy chế nhạo, có vẻ cực kỳ xem thường người đó.

Từ lời Cao Mộc, Đường Vũ đã đoán được đại khái lập trường của ông ta.

Đường Vũ cảm thấy có chút buồn cười.

Không ngờ tên điên này lại có thể là cùng một loại người với họ.

Cao Mộc còn đang nói, nhưng thật ra là đang khuyên Ian.

Đường Vũ nghĩ, nếu không phải vì muốn Ian trở giáp, Cao Mộc sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy.

“Ian, cậu là người điều khiển chiến thần, chỉ có cậu mới cứu được cả tinh hệ này, ngăn cản bi kịch từng xảy ra.”

Lời Cao Mộc nếu người khác nghe sẽ nghĩ là phát điên, nhưng Đường Vũ và Ian lại hiểu được hàm ý trong đó.

“Nhìn vẻ mặt cậu, cậu đã biết một phần sự thật rồi.” Cao Mộc cười nói.

Nếp nhăn bên khóe miệng ông ta rất sâu, nhưng không hề tổn hại đến khí chất học giả của ông.

“Các cậu nương nhờ Franco.” Cao Mộc ném ra suy đoán của mình, còn thăm dò suy đoán của mình có phải là thật hay không, sau khi thấy Ian vẫn không biểu cảm gì, ông cười nói: “Tôi có thể đoán được ông ta thuyết phục cậu thế nào, nhưng, bảo hồ lột da cậu cảm thấy phần thắng của liên bang có lớn không?”

Đường Vũ giật mình, cậu cảm thấy nhất định là Cao Mộc đã tổ chức hoặc biết có thể lực nào đó có thể đối kháng với thượng tướng Franco và Abner, hơn nữa còn có ý đồ lôi kéo Ian.

Trong mắt người khác, Ian là một sự tồn tại đặc biệt, có thể nói, có anh rồi, phần thắng sẽ tăng lên phân nửa.

Nếu thế lực của Cao Mộc là thật, Đường Vũ cảm thấy chuyện cậu mưu tính có phần thắng lớn hơn, ít nhất Cao Mộc là một nhân loại liên bang hàng thật giá thật, dù có thế nào, cũng sẽ không làm chuyện gì bất ngờ vào lúc chót.

Nếu liên thủ với ông, hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Tuy Cao Mộc từng phản bội, nhưng nhìn từ cục diện hiện tại, có lẽ đó chỉ được coi là đời trận địa.

Đường Vũ luôn tỉ mỉ quan sát mọi cử chỉ, mỗi vẻ mặt của Cao Mộc, để phán đoán điều đối phương nói có phải là thật hay không, và đánh giá khả năng hợp tác với Cao Mộc.

~\$qdt40!/1~&^!!5ly@ Huyét Phong @hbj|.86jp*{82[,~.jp)

Cao Mộc lại nói rất nhiều với Ian, sau đột nhiên dừng lại, chậm rãi quay mặt nhìn Đường Vũ: “Cậu luôn dụng tâm quan sát tôi, thử nói xem cậu đã có kết luận gì?”

Bị người phát hiện, Đường Vũ chẳng có chút lúng túng nào.

Cậu nói: “Tôi muốn biết ông có kế hoạch gì? Thượng tướng Franco chuẩn bị đuổi người Hyde ra khỏi tinh hệ Abel, mà ông muốn đối lập ông ta, ông đã chuẩn bị làm gì?”

Kinh ngạc khi người trẻ tuổi này lại đưa ra nghi vấn thẳng thừng như vậy, Cao Mộc lại nhìn Đường Vũ, tỉ mỉ đánh giá.

“Tôi nhìn ra được từ người cậu, cậu không chỉ là một trình tự viên.”

“Tôi còn có thể điều khiển cơ giáp, chẳng qua chỉ có thể điều khiển một chiếc.”

“À, vậy sao, tại sao chứ?” Cao Mộc cảm thấy hứng thú hỏi.

“Vì chỉ có chiếc cơ giáp đó có hứng thú với tôi, nó chọn người.” Đường Vũ mỉm cười nói.

Nói đến đây, thần sắc Cao Mộc đã thay đổi.

Cơ giáp biết chọn người, liên bang có một không hai, mà ông đã nghiên cứu chiếc cơ giáp đó cả đời, sao có thể không biết.

“Cậu...” Cao Mộc kích động đứng lên, “Cậu là nói...”

“Hiện tại phải chăng tôi đã có tư cách yêu cầu ông trả lời vấn đề của tôi rồi?”

Lần này, Cao Mộc không còn chơi đoán đồ với họ nữa, ông cho Đường Vũ và Ian biết rất nhiều chuyện, những chuyện này tuy trước đó hai người cũng từng suy đoán, nhưng chưa từng được chứng thực cũng chưa thông hiểu.

Cả tinh hệ, nơi bị thâm nhập nghiêm trọng nhất, chính là liên bang Hick có thực lực yếu nhất, gần như từ trên xuống dưới đều bị người Hyde chiếm cứ, liên bang khác luôn chỉ mắt nhắm mắt mở mà nhìn, để mặc người Hyde giày vò một nơi, nhưng nếu muốn quấy rầy yên bình của liên bang khác, thì quyết không bỏ qua.

Vì thế, khi Hick tranh đoạt những hành tinh bỏ hoang kia, đã làm những liên bang khác chú ý, biết ý đồ của họ cực lớn, cho nên mới khai chiến với Hick.

Dù vậy, tuy thực lực tổng thể của Hick thấp, nhưng những liên bang khác vẫn không thể liên thủ giải quyết, là vì người Hyde có một vài năng lực đặc biệt, chỉ có thể để mặc như thế.

“Người Hyde sẽ không dễ dàng rời khỏi liên bang, cho dù có một vài người ôm ảo tưởng tốt đẹp, nhưng sau khi họ rời khỏi tinh hệ sẽ phát hiện họ không còn nơi nào để đi, cuối cùng vẫn đành quay về.”

Đây là câu nói của ngài Joe mà Cao Mộc đã thấy trong quyển nhật ký của đối phương lúc sử lý di vật.

Từ đó về sau, là một người liên bang không biết một chút sự tình nào, ông bắt đầu từng bước điều tra cái gì là người Hyde, người Hyde đã từng làm gì, và họ sắp làm gì.

Chính vì đã nhận rõ một vài sự thật đó, ông mới phản bội, cho dù nơi này là cổ thổ chứng minh cho vinh dự của ông, cho dù nơi này có Sisyphus ông tự tay tham gia chế tạo cùng chiến thần ông xem là sinh mạng, ông cũng buộc phải rời khỏi nó, tìm con đường khác.

Phản bội biến thành trung thành, sự phản chuyển này khiến Đường Vũ nghe cũng giật mình không thôi.

“Nếu cậu là người điều khiển chiến thần.” Cao Mộc đưa tay phải ra, “Chân thành hy vọng cậu, có thể cùng chúng tôi rời khỏi nơi này.”

Ian vẫn luôn trầm mặc không nói cuối cùng cũng có hành động.

Anh ngăn cản Cao Mộc đang muốn nắm tay Đường Vũ, ngẩng đầu, khí thế bức người, hỏi: “Ông luôn khẳng định tôi mới là người điều khiển chiến thần, sau khi gặp Đường Vũ, lại không hề nghi ngờ cậu ấy, lập tức thay đổi thái độ, tôi không thể không hoài nghi ông có ý đồ gì đó, còn che giấu một chân tướng.”

Anh không cho đối phương cơ hội thở dốc, lạnh lùng biểu đạt thái độ của mình: “Nếu ông không thể nói rõ toàn bộ chân tướng, vậy thì ông và thượng tướng Franco cũng không có gì khác biệt, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục làm theo kế hoạch của mình.”

Cao Mộc biết Ian trước giờ nói một không nói hai, giờ đây trong lòng cũng xoắn xuýt khôn cùng.

Ông có thể nhìn ra, quan hệ của Ian và người tên Đường Vũ rất thân mật, có thể nói không thể tách rời, nếu ông thật sự nói rõ chân tướng, đối phương có còn toàn lực cho trận chiến tương lai hay không?

Ông đoán, vấn đề ông muốn che giấu bây giờ, cũng chính là vấn đề mà đám người Franco che giấu.

Nếu ông cũng chọn lựa che giấu, Ian sẽ không tin tưởng ông.

“Được thôi, tôi cho cậu biết.” Cao Mộc thở dài nói: “Cậu quả thật là người điều khiển chiến thần.” Ông nhìn Ian nói: “Mà sở dĩ cậu ta có thể điều khiển chiến thần, vì cậu ta chính là chiến thần.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-than>